

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A WOLVES OF RUIN NOVEL

DIRE BOUND

SABLE SORENSEN

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

DIRE BOUND

OceanofPDF.com

Direbound

Copyright © 2025 by Sable Sorensen ISBN

978-1-965695-03-6 (ciltless)

Tüm hakları saklıdır.

Kapak tasarımı Ivy at Beautiful Covers

Harita Andrés Aguirre Jurado

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya gerçek dışı olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37

[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)

[2025'in sonlarına doğru çıkacak olan Furybound 2. Kitabı](#)

[Kaçırmayın! Nocturna'nın Bağlı Paketleri için Rehber](#)

[Terimler Sözlüğü](#)

[Karakter Rehberi](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

OceanofPDF.com

Acılarını güce dönüştüren herkes için

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Not

Bu kitap, sayfa içi şiddet ve yetişkinlere yönelik durumlar da dahil olmak üzere bazı okuyucular için zor olabilecek olgun ve açık konular içermektedir. İçerik işaretleri ve mecazların tam listesi için lütfen yazarın web sitesini ziyaret edin:

www.sablesorensen.com

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

A WOLVES OF RUIN NOVEL

DIRE BOUND

SABLE SORENSSEN

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

B Sağ gözüme kan damlıyor. Bir kere. İki kez. Aynı anda hem kör edici hem de yakıcı.

Yüzümü buruşturup acı dolu bir inilti çıkarıyorum. Yanıyor lan, kan içinde göz.

Acı gerçek.

İnilti değil.

Hayatta geçirdiğim yirmi üç yıl boyunca öğrendiğim bir şey varsa o da şudur: Acı çeken kadınlar erkeklere güven verir. İçlerinde, derinlerde, içgüdüsel bir şeyi harekete geçirir, bu da onları üstün olduklarına inandırır, her mantıksal kanıt onlara öyle olmadıklarını haykırırsa bile.

Özgüven erkekleri özensiz yapar.

Ve dikkatsiz erkekler kolay

hedefdir.

Bu gece Güney Mahallesi'ndeki eski bir köz şarabı deposundayız, hava çürüyen meyve kokuyor. Meşaleler ringin kenarlarında yanıyor, dövüşümüzü aydınlatıyor ve diğer her şeyi kıvrımlı, dans eden gölgeler içinde bırakıyor. Kalabalık beklenti içinde sessiz ama yine de salon dolu görünüyor.

Güzel. Daha büyük bir kalabalık, daha büyük bir kazanç potu demektir.

Rakibim adımlarını ağırlaştırarak yavaşça bana yaklaşıırken yüksek bir *güm, güm, güm* sesi duyuyorum. İri yarı, etine dolgun bir adam ve benden 15 santim kadar uzun, kuşkusuz bunun kendisini güçlü kıldığını düşünüyor. Zarafetin ne kadar ölümcül olabileceğini anlayacak türden biri değil.

"Seni doğduğuna pişman edeceğim, küçük kız. Kapalı bir tabuta ihtiyacın olacak."

Tanrıça, bu adam çok sıkıcı. Ama seyircilerimiz, eğer çılgınca kükreme bir gösterge ise, onu yiyor.

Gözüme daha fazla kan damladı. Alnıma bir sağ kroşe indirdi, hakkını vereyim.

Başımı yana çevirip zayıflık numarası yapıyorum, yanağımı dövüş ringinin toprak zeminine bastırıyorum. Birisi ringin kenarına doğru ilerlerken, alaycı kalabalığın içinde bir hareketlenme oluyor.

Lee. İsten yeni çıkmış olmalı.

Kaslı kollarını geniş göğsüne doğru kavuşturuyor, lekesiz kurye tuniği bu köhne yerde dikkat çekmesine neden oluyor. Sonra eğlenerek bana bir kaşını kaldırıyor.

Derin sesinin ne dediğini duyar gibiyim: *Onunla oynamayı bırak Meryn ve bunu bitir ki gecemize devam edebilelim.*

O haklı, elbette. Şu anda bu kokuşmuş çukurda yüzüstü yatmaktansa onun kucağında olmayı tercih ederdim.

Tamam o zaman. Gösteriyi bitirme zamanı.

Rakibim yaklaşıyor ve ben yine inleyerek onun tam olarak doğru noktaya ulaşmasını bekliyorum. Çok açık olmasına rağmen onun için kurduğum tuzağı görmüyor bile. Bu hareketi neredeyse her dövüşte yapmama rağmen.

Bunu görmek *istemiyor*, çünkü ona güven verdim. Doğu Mahallesi'nin kötü şöhretli Alleycat'i Meryn Cooper'ı alaşağı edecek adam olacağından emin.

Aptal.

Sonunda yanıma ulaşıyor, beni yakalamaya, oturmaya ya da boğmaya hazırlanıyor - tahmin edilebilir bir şey. Kalabalıktan bir kükreme daha yükseliyor, oda köpüren, sarhoş kumarbazlarla dolu, hepsi beni iyi yakalaması için dua ediyor, kadına karşı oynadıkları bahsin kazanması için.

Bana doğru eğiliyor, iğrenç nefesi yüzüme çarpıyor ve işte o zaman yapıyorum.

Bacağımı onunkinin etrafına doluyorum ve topuğumu tüm gücümle dizinin etli arka kısmına geçiriyorum. Sonra yana yuvarlanıp yolundan çekiliyorum ve ayaklarımın üzerine sıçırıyorum.

"Siktir!" Yere çarpıyor, sertçe çarpıyor ve altımda titremesine neden oluyor. Ciğerlerindeki hava duyulabilir bir vınlamayla boşalıyor.

Adam avuçlarını yukarı doğru itiyor ama daha fazla ilerleyemeden ben saldırıyorum. Burnuna tekme atıyorum, kırılırken çıkardığı tatlı çatırtının tadını çıkarıyorum.

Yakut kırmızısı kan yüzünden fişkırlarak yere damlıyor. Bu onu geriye, kışının üstüne düşürür.

Tekrar toparlanmaya çalışmadan üzerine atladım ve onu yerde tutmak için kasıklarına diz çöktüm. Sonra onu kıştırıp yüzüne daha fazla vuruş yapıyorum. Öldürmeye gitmiyorum; kirli dövüşürüm ama bu şekilde değil. Ama yerde kalacağından emin olacağım.

Parmak eklemlerim yara izleri ve nasırları altında patlıyor ve kıvrılmış parmaklarımın arasından kan damlıyor. Bir anlığına, acının verdiği adrenalinin ve bunun bana verdiği berrak kafayla odaklanmanın tadını çıkarıyorum.

Sonra adamın nefes borusuna ön kolumla bastırıyorum, ta ki adam boğulana kadar, "Teslim ol!"

Ona açık elle tokat attım. Sırf eğlence olsun diye, sırf kafası yana savrulsun diye. "Daha yüksek sesle. Anlamalı bir şekilde. Seni ta kaleden duysunlar."

"OLUYORUM!"

Adamı bırakıp alnımdaki kanı silmek için ayağa kalktığımda kalabalık öfkeli homurdanmalara boğuldu. Bu geceki gösterinin sunucusu, kalın bıyıklı, iri yarı bir adam ringe çıktı, bileğimi havaya kaldırdı ve ilan etti: "Alleycat kazandı! Bir sonraki dövüş yirmi dakika içinde başlıyor."

Paralar el değiştiriyor, ödül bana para yatırarak kadar akıllı olan birkaç kişiye gidiyor.

Diğer adam için bahis oynayan insanların çokluğu beni her zaman biraz şaşırtmıştır. Tarih onlara bunu yapmamaları gerektiğini gösterse bile.

Yüzüme bir havlu çarpıyor ve onu çektiğimde antrenörüm ve komşum Igor'un beni değerlendirdiğini görüyorum, kahverengi, yıpranmış yüzü okunmuyor. Ringin kenarlarından eğilip ona doğru adım atıyorum, avucumu uzatıyorum.

"Seninle her zaman doğruca paraya gidiyoruz, ha?" Igor homurdanıyor.

"Ben mi?" Kirpiklerimi kırıştırıyorum, sesim yüksek ve tatlı. "Benim gibi zarif bir hanımefendi para gibi kaba bir şeyi asla düşünmez. Tek umursadığım çay, elbiseler ve dedikodu."

"Dikkat et, alnındaki yarayı yine kanatacaksın." Igor kazandıklarımı elime sıkıştırıyor. "İyiymi evlat. Gerçi benim zevkime göre biraz uzun sürdü. Bu acı dolu çılgınlıklarla bir tiyatro loncasına katılmalısın."

Omuz silkiyorum, paraları sayıyorum ve hızlıca hesap yapıyorum. Bugün sekiz gümüş, bu da annemin önümüzdeki iki hafta boyunca eczacıdan alacağı ilaçları karşılayacak. "Kalabalığın umuda ihtiyacı olduğunu biliyorsun, Igor. Eğer gerçekten bir şansları olduğunu düşünürlerse bu hepimiz için daha eğlenceli olur."

"Sana ne kazandıracaksa, evlat." Bana bir su şişesi uzatıyor ve ben de yudum yudum içiyorum. "Davey iki hafta içinde Colbridge için bir dövüş ayarlıyor. Geçen seneki o kaypak herifi hatırlıyor musun? Bir daha denemek ister misin?"

Boynumu kırıp Lee için tıklım tıklım dolu odayı tarıyorum. Alışılmadık boyumla bile, kalabalık katta dolaşan kafaların üzerini görmek zor.

"Elbette, ihtimallerin bana karşı olduğundan emin olduğunuz sürece. Eczacı fiyatlarını yükseltti. Görünüşe göre, ihtiyaç duydukları bazı malzemeler ön tarafa yakın yerlerde yetişiyor ve elde edilmesi zorlaştı. Bir dahaki sefere bu miktarın iki katını görmek isterim."

Igor'un daimi çatık kaşları derinleşiyor. Mutsuz görünen bir insan; onu tanıdığımdan beri, yani hayatım boyunca hep öyle oldu.

Muhtemelen bana annemin ilaç masrafları için yardım teklif edecek ki yıllardır bunu reddediyorum. İhtiyacım olduğunda yardım kabul etmekten çekinmem ama yaşadığımız kraliyet şehri Sturm frost'taki çoğu kişi - aslında bu tanrıçaların unuttuğu ülkedeki herkes - zor durumda.

Paramız ve hayatlarımız Sifonlarla bitmek bilmeyen bir savaşa gidiyor.

Igor'un tabağından yemek almayacağım. İdare ederiz, hep ederiz.

Tam o sırada sıcak bir kol omuzlarıma dolanıyor ve beni anında rahatlatan tanıdık bir koku olan çam sabununun temiz kokusuyla çarpılıyorum. Lee'nin sert vücuduna yaslanıyorum ve yüzüne bakıyorum - hafif bir sıyrıkla kaplı çenesinin keskin hatları, göz kamaştırıcı deniz mavisi gözleri.

Lee bana hınzırca bir sırıtış atıyor, bu da kalçalarımın gerilmesine neden oluyor ve tıngırdayan küçük bir çantayı havaya kaldırıyor.

"İyi dövüştü, kedicik. Kız kardeşine isim günü için benden güzel bir şey al." Ben eğilip kollarımı boynuna dolayarak yüzünü kendime doğru çekerken, dokunuşunu arzulayarak çantayı cebime sokuyor.

Onu öpmeden boğazım düğümleniyor ve şehvet dolu beynim bulanıklaşarak başımı kaldırıyorum. Igor ayaklarının üzerinde beceriksizce kayıyor. Lee ve ben bir yılı aşkın süredir birlikteyiz ama Igor hâlâ buna alışamadı.

"Bir sonraki dövüş için Davey'i görmeye gidiyorum," diyor Igor, bakışlarını bizden kaçırarak. "Siz ikinizi yalnız bırakın. Yola çıkmadan önce beni bul, Meryn."

Dönüp hızla uzaklaşıyor ve ben de içimden kakhahalara engel olamıyorum. "Zavallı Igor. Sanırım onu rezil ettik."

Lee bana tembelce sırtıyor, elleri kalçalarımı kavıyor ve karanlık vaatler içeren bir şekilde sıkıyor. Ağzını kulağıma dayıyor. "İyi ki düşüncelerimi okuyamıyor," diye fısıldıyor ve bunun sıcaklığı nabzımı hızlandırıyor. "Bana bir daha asla bakamazdı."

Yaklaşıyorum, ama aniden bir kargaşa . Darmadağınık bir adam kalabalığın arasından ilerliyor.

Sararmış, odaklanmamış gözleri bana doğru bakıyor.

"Seni amcık!" Adam sendeleyerek ilerlerken kelimeleri bulanıklaşıyor. "Bahisleri sen ayarladın, seni aptal küçük orospu. Yaptığını biliyorum!"

Gülüyorum. "Annemi o ağızla mı öpüyorsun?"

Lee sahneyi soğukkanlılıkla izliyor, ağzının kısa bir süre için eğlence belirliyor.

Adam cebinden bir bıçak çıkarıyor, kör bıçağı loş ışıktaki parlıyor. Her zaman benim kazanmamı kaldıramayan, bunun kendisini uçuruma itmesine izin veren bir adam vardır.

"Bana son gümüşlerimi de kaybettirdin! Bunu ödeyeceksin."

Bıçağını bana doğru sallıyor ama o bir adım daha atmadan ben harekete geçiyorum. Bileğine keskin bir tekme attım ve bıçak elinden kaydı. O daha gözünü kırpamadan bıçağı yakalıyorum ve tek bir hamleyle bıçağın ucunu adam elmasının hemen altına bastırıyorum.

"O zaman planın neydi? Ne yapacaktınız... Az önce acımasız, iyi katılımlı bir dövüşü kazanan kişinin karşısına bu zavallı küçük yemek bıçağıyla mı çıkacaktınız? Beni onunla sarsacaktın, çünkü senin kullanmakta çok usta olduğun son derece tehlikeli silahından korkacaktım?"

Bıçağı boğazına daha sert bastırıyorum ve bıçağın altından ince kırmızı bir kan çizgisi sızıyor. Adam irkildi. İdrar kokusu yüzüme çarpıyor ve altına yaptığını fark ediyorum. Zavallı.

"Bir kadına karşı bahis oynarsan olacağı budur. Siktir git buradan. Yüzünü bir daha dövüşlerimde görürsem, işini bitiririm."

Adam bana son bir kez vahşi gözlerle bakıyor ve sonra dönüp kalabalığın arasından geri kaçıyor. Kimse ona ikinci kez bakma zahmetine girmiyor. Burada bir sonraki dövüş hazırlanmakla meşguller.

"Lanet olası aptal," diye mırıldanıyor Lee nefesinin altında. Sonra büyük eliyle elimi tutuyor ve kalabalığın içine dönerek beni arkasından deponun en ucundaki masa ve sandalye kümesine doğru çekiyor. Yerleşiyoruz ve Lee yanında getirdiği sırt çantasını hızla açarak antiseptik bir krem ve birkaç bandaj çıkarıyor.

Beni sandalyemde kendisine doğru çekiyor ve sonra uzun parmaklarını çeneme sıkıca sararak kremi alnıma sürüyor, dokunuşundan gelen sıcaklık merhemin acısıyla savaşıyor.

"Kıpırdama, kedicik," diyor, sert sesi tartışmaya yer bırakmıyor. "Bu biraz iğrenç."

Bir yıl önce bunlara gelmeye başladığından beri bu bizim dövüş sonrası ritüelimiz oldu. Ben yaralanıyorum, o beni iyileştiriyor. Birinin benimle ilgilenmesi itiraf edemeyeceğim kadar hoşuma gidiyor.

Kuzey Mahallesi'ndeki pazarda karşılaştık. Saela'yı okuldan almaya geliyordum ki ürkmüş bir at tüccarından kurtuldu. Küçük kız kardeşime doğru geliyordu ve ben bir şey yapamayacak kadar uzaktaydım. O anda, onun gözlerimin önünde çaresizce ölmesini izleyeceğimden emindim.

Sonra Lee hayvanın önüne atladı, ellerini sakinleştirici bir hareketle havaya kaldırdı ve at birden... durdu. Hayvanı sakinleştirdi ve bu süreçte kız kardeşimin hayatını kurtardı.

Ona teşekkür etmeye gittim ve gözlerimiz buluştuğu anda onun olacağını anladım. Vahşi bir şeyi evcilleştirmek için özel bir adam gerekir.

"Bu seni endişelendirdi mi? Az önce bana saldıran adam?" diye sordum. Alışılmadık derecede sessizdi.

Lee'nin bakışları benimkilerle birleşiyor, derin ve okunamaz. "Alleycat'in kendini koruyacağını biliyordum. Ama keşke dövüşlerinizi daha hızlı bitirseniz. Böyle yaralanmalara gerek yok. Bir gün, Meryn... bir gün, seni alt eden biriyle karşılaşabilirsin. Bunun geldiğini bile göremeyebilirsin."

Bir parmağını yanağımda gezdiriyor ve ben de kucağına kıvrılıp onu daha da yakınımaya çekiyorum. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Beni iyileştirdiğin için. Yaralandığımda umursadığın için."

Lee bir elini siyah saçlarıma doluyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırırken beni yerimde tutuyor. Diğer eli sırtıma dolanıyor ve beni kucağının derinliklerine çekiyor, burada sertleştiğini hissediyorum. Bu his karşısında ağzının içine doğru inliyorum ve o da geri çekilerek bakışlarıyla beni çıplak bırakıyor.

"Bu gece evime gel," diyor - bir soru değil, bir talep.

Lee'nin Kuzey Mahallesi'nde kendine ait küçük bir dairesi var, ancak bir kale ulağı olarak orada sadece yarı zamanlı yaşıyor, genellikle görevleri arasında kale kışlasında birkaç saat uyuyor. Ben de sık sık oradayım.

Olabilirim ama annemin durumu ve Saela'nın bakımı nedeniyle onu ikimizin de istediği kadar sık göremiyorum.

Tam onaylamak üzereydim ki ciddi bir ses "Meryn" diye seslendi.

Arkamı döndüğümde Igor'un kalabalığı yararak hızla bize doğru geldiğini görüyorum. Yaklaştı, yüz ifadesi gergindi, "Haber yayılıyor. Doğu'dan bir çocuk daha kayboldu."

Lee'nin yanından hızla uzaklaşıp Igor'un karşısına dikildiğimde midem bulanıyor. "Açıklama?"

"Bir kız. On yaşlarında falan. Dediler ki... dediler ki siyah saçlı ve ela gözlü."

Hayır.

Lee'ye hızlıca bir bakış atıyorum, şimdiden eve en hızlı nasıl dönebileceğimi düşünüyorum. "Git," diyor Lee , ayağa kalkarak. "Yapmak zorundasın." Başımınla onaylıyorum.

anlaşma.

"Meryn," diyor Igor, "yüzlerce kız olabilir."

Ama onu tanımıyorum. Kalabalığın arasından ite kaka ilerlemeye başladım bile, kalbim çılgınca çarpıyor. Deponun çıkışını iterek açarken odunlar avuçlarımı ısıtıyor ve sonra her zaman soğuk olan gece havası bir yumruk gibi yüzüme çarpıyor. O kadar hızlı çıktım ki eşyalarımı toplamayı ya da yırtık pırtık paltomu giymeyi unuttum ama Igor'un onu alacağından eminim.

Panik kanınızı ateşe verirken paltoya kimin ihtiyacı var ki?

Kaleden en uzak mahalle olan Güney'in sokakları ürkütücü derecede karanlık ve her zamanki gibi sisli. Buranın sakinleri birkaç kuruşlarını sokak meşalelerini yanık tutmak için harcama zahmetine girmiyor. Zaten bu mahallenin karanlığını kovamazlar; bu mahalle karanlığı iliklerine kadar işlemiş.

Güney, kraliyet şehrinin yasadışı, kanunsuz ya da ahlaki açıdan iflas etmiş bir şey yapmak istediğinizde gittiğiniz bölümüdür. Birkaç meşale bunu durduramaz.

Hızlı bir hesaplama yaptım. Güney'den Doğu'ya normal bir rota, Merkez Mahallesi'nden geçen ana yolu takip ederseniz en az kırk beş dakika sürer. Ama ben hızlıyım, uzun ve kaslı bacaklarımın bir avantajı. Ve iyi yetiştirilmiş bir insanın asla bilmemesi gereken mahallelerde yolumu biliyorum.

Ara sokaklardan gidersem yirmi, belki on beş dakikada varabilirim.

Bu yüzden derin, güçlendirici bir nefes alıyorum ve sonra koşarak birçok eskimiş deponun yanından geçiyorum. Bacaklarım beni kirli pazarın içinden geçiriyor.

Güney'de bir meydan ve ardından hem Merkez Mahalle'yi hem de Doğu'yu çevreleyen mahallenin ara sokaklarına giriyorum.

Burada hava yoksulluk kokuyor ve yıkanmamış bedenlerin kokusundan kaçınmak için ağzımdan nefes almaya çalışıyorum. Güney en fakir mahalle olsa da, Doğu'da da durum pek iyi değil; Sturm frost'ta hiçbir yer gerçekten iyi durumda değil.

Kralın seçkin savaşçıları olan Bağlanmışların ne kadar lüks içinde yaşadıklarına dair söylentiler duyuyoruz. En azından çocuklarının gece yarısı yataklarından kaçırılmasından endişe etmediklerine eminim.

Saela.

Bu düşünce beni ateşliyor ve hızımı artırıyorum, ciğerlerim ve bacaklarım yanıyor. Merkez ve Doğu sınırına yaklaştığımda, Kral Cyril'in kalesi her şeyin üzerinde beliriyor, sağlam gri taş şehrin üzerinde sallanıyor ve iyi aydınlatılmış duvarları sokakları daha parlak hale getiriyor.

Çamaşır iplerinin altından eğiliyor ve kırık parke taşlarının üzerinden atlıyorum, daha hızlı, daha hızlı ve daha hızlı, Doğu'nun kenarlarından geçip nihayet mahallemizin pazar meydanına koşuyorum. Güney Mahallesi'ndekinden daha temiz, mahallemizdeki insanlar tarafından gerçekten kullanılıyor.

Bir annenin feryat sesi gecenin havasına karışıyor. Lütfen, tanrıça, hayır.

Sisin içinde bir kalabalık toplanıyor. Merkeze ulaşana kadar etrafta toplanan diğer vatandaşları iterek ilerliyorum.

Annem olmaz, annem olmaz, lütfen.

Yerdeki kadın bana bakıyor, gözleri ıslak. Bu Bayan Sawyer, bizden birkaç sokak ötede yaşayan bir terzi. Kocasını ve büyük oğulları etrafını sarmış. Yine feryat ediyor.

"Leesa," diye inliyor. "Leesa!"

Göğsümdeki düğüm gevşiyor ama gitmiyor.

Leesa Sawyer, Saela'nın ilkokuldan en iyi arkadaşlarından biri. Her zaman ona nasıl yumruk atılacağını göstermem için yalvarır ama biliyorum ki bağınaz ailesi bundan hoşlanmaz. Leesa parlak gözlü, komik ve zeki biri. Ya da öyleydi.

Şimdi, Leesa ortadan kaybolan çocukların giderek büyüyen listesinin sadece sonuncusu.

Ve Nabber'lar aldıklarını asla geri vermezler.

Kalabalıktan uzaklaşarak, koştuğum için hâlâ düzensiz olan nefesimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Sonra evime doğru yol alıyorum. Tüm konutlar

Buralarda evler yarı ahşap ve taştandır ve bizim evimiz de komşularından daha kısa olmasına rağmen bir istisna değildir. Babam her zaman bebek doğduktan sonra eve ikinci bir kat ekleyeceğini söylerdi.

Tabii ki, savaştan onu inşa etmek için hiç dönmedi.

Karanlık sokağımızda ilerliyorum, adımlarım taş binalarda yankılanıyor. Çatımızdaki kiremitlerin yıpranmış görüldüğünü fark ediyorum - birkaçını değiştirmenin zamanı geldi. Başka bir gün için başka bir görev.

Yaşam alanımızdaki çıplak ahşap şöminenin üzerinde yanan tek bir mum dışında içerisi karanlık.

Annem ileri geri adım atıyor, siyah saçları taranmamış ve dağınık. Kendi kendine mırıldanıyor, içi dışına çıkmış, güve ısırığı geceliğini çekiştiriyor. Beni fark ettiğinde, gözleri korkunç, boş bir tanıma ile parlıyor ve hangi yabancıyı almak üzere olduğumu merak ediyorum.

Bu haldeyken beni tanımıyor. Kimseyi tanımıyor, zihninin yarattığı bir dünyada kaybolmuş durumda. Bazen deliliğinde tatlı oluyor, mırıldanıyor ve seviyor. Bazen de vahşileşiyor, sahip olduğumuz birkaç eşyayı kırıyor ve bize el kaldırıyor.

Böyle olduğunda ve ben burada olmadığımda, Saela kendini içeriden odamıza kilitlemeyi biliyor. Anahtar sadece bende var.

"Lumina!" Annem şimdi haykırıyor, sesi acı dolu. Bana doğru koşuyor, kolumu sıkıca, neredeyse acıyla tutuyor. "Oh, Lumina. İkizler bugün dehşet saçtılar. Seni bulmaya çalışıyorlar ama beni hiç dinlemiyorlar, asla, asla, asla."

"Anne, sus." Bir elimi saçlarında gezdiriyorum, nazıkçe, sakınleştirerek. Lumina ve ikizler, her kim olurlarsa olsunlar, onun yaygın sanrılarından bazıları. "Yatağına gel. İkizleri senin için uzaklaştıracam."

Onu odasına götürüp pütürlü yatağına yatırıyorum, sonra da yatağının başucundaki eczacıdan aldığımız ilaç şişesine uzanıyorum. Hem o hem de doktor bunun sanrılarına iyi geldiğini söylüyor, bazı günler iyi geliyor ama çoğu zaman hiçbir şey onu geri getirmeyecekmiş gibi geliyor. Ona kalın, keskin bir kaşık dolusu çamurlu ilaç veriyorum ve cızırtılı, çok ince battaniyesini üzerine çekiyorum.

Annem itiraz etmeden dozu alıyor, başı yastığa değer değmez gözleri kapanıyor. Nefes alış veriş düzeline kadar onu izliyorum ve sonra Saela'yı kontrol etmeye gidiyorum.

Tahmin ettiğim gibi, Saela odamızın kapısını kilitlemişti, ben de anahtarı çıkarıp kendimi içeri attım.

Kız kardeşim küçük yatağına sokulmuş, mışıl mışıl uyuyor, siyah saçları ince yastığına yayılmış. On, neredeyse on bir, Leesa Sawyer'la aynı yaşta.

Saela uykusunda babamıza, hiç tanımadığı babasına o kadar çok benziyor ki. Aynı inatçı çeneye, aynı ince buruna sahip. Yıllar geçtikçe babamla ilgili anılarım bulanıklaşıyor ama o babamı benim için canlandırıyor.

Yatağında yanına oturuyorum ve parmağımın tersini yumuşak yanaklarından birinde gezdiriyorum. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim," diye fısıldıyorum, göğsümde şiddetli, koruyucu bir içgüdü yanıyor. "Söz veriyorum."

Midemdeki bu mide bulandırıcı, dehşet verici çalkantıdan kesinlikle bıktım. Hiçbir kontrolümün olmadığını, çocuklarımızın öylece ortadan kaybolabileceğini ve kimsenin bu konuda tek bir şey yapmayacağını kabul ettiğim bir hayat yaşamaktan.

Bu gece çok yakın bir karardı.

Ve eğer kimse bunu durdurmayacaksa... o zaman ben durduracağım.

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

"D "Igor ertesi öğleden sonra antrenman sırasında sesleniyor, ağır nefes alışımından ya da tünığimi ıslatan ter lekesinden .

Gözleriyle karşılaşıyorum ve inliyorum. Ağarmış kaşlarını kaldırıp bana bakıyor, ağzı çarpılıyor.

"Tekrar," diye tekrarlıyor. "Bu sefer bir sonraki hamleni telgrafla bildirmeden - sana gösterdiklerimi unutma."

Nefesimin durmasını isteyerek doğruluyorum. Kalçalarım şimdiden çığlık atıyor, sabah çalıştığım çamaşırhanede durmadan büyük su kovalarını kaldırmaktan yıpranmış, on bir yıl önce gelmeyi bıraktığında annemden bana miras kalan bir iş.

Masamızda yemek ve başımızın üzerinde bir çatı tutabilmemiz için birinin onun yerine geçmesi gerekiyordu. Okulu bıraktım ve bir daha arkama bakmadım.

Yorgun olmam önemli değil. Herkes yorulur ve Igor hiçbir mazereti kabul etmez. Ne dövüş ringinde, ne de burada, bahçesinde beni eğitirken.

O haklı. Zayıflık göstermeyi göze alamam.

Kazanmaya devam etmek istiyorsam hayır. Ve o ekstra paralara ihtiyacımız var.

Ayağım alıştırma mankenine çarpıyor ve Igor bu seanslar sırasında aldığım en yakın iltifat olan onayını homurdanıyor. Hareketi tekrarlıyorum, iki, üç kez daha tekrarlıyorum, ayaklarımın üzerinde dans etmeden önce yüzümdeki teri silmek için bir bez alıyorum.

Igor'un yan bahçesi, orantısız alıştırma mankenleri, kas geliştirmek için kaba yontulmuş ağırlıklar ve karısı Prina'nın beni eğitmek için daha fazla zaman harcamak yerine tamir etmeye zaman ayırmasını dilediğini bildiğim yarı kırık mobilyalardan oluşan bir karmaşa.

"İyi misin, Alleycat?" diye soruyor, bezi benden geri alırken. "Bugün biraz keyifsiz görünüyorsun."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. Igor sinir bozucu derecede anlayışlı; ama yine de o benim için yaşayan ebeveynimden daha çok bir ebeveyn.

"Leesa Sawyer'ı düşünmeden edemiyorum," diyorum ona, dün geceki öfkenin kıvılcımı hâlâ içimde yanıyor, alev almayı bekliyor. Bütün gün bunun üzerinde düşündüm, harekete geçmek için bir yol bulmaya gittikçe yaklaştım.

Igor başını sallayarak alıştırma mankenini işaret ediyor ve biz konuşurken devam etmemi söylüyor. "Sawyer kızı zor bir kız. İyi bir aile. İyi insanlar. Ailesinin bütün gece onu aradığını duydum," diyor ben hızlı bir tekme ve yumruk kombinasyonu yaparken. "Ama henüz bulunmuş bir kayıp çocuk duymadım."

"Daha fazla oluyor gibi mi görünüyor? Nabber'lar yani," diyorum yumruklarımın arasında.

Onlardan korkan çocuklar tarafından verilen aptalca, çocukça bir isimleri var. Bu ismi duyduğunuzda onları ciddiye almak neredeyse zor, ki bu da cazibenin bir parçası. Eğer buna gülebilirseniz, gerçek değilmiş gibi görünür; sanki Nabbers bir çocukluk efsanesinden başka bir şey değildir.

Ne yazık ki, tehditleri fazlasıyla gerçek.

Ben hayatta olduğumdan beri çocuklar kaçırılıyor; belki de tüm bu savaş devam ettiği sürece. Ve hepimiz Nabbers'ın gerçekte kim olduğunu biliyoruz.

Siphonlar, komşu ülke Astreona'dan gelen kadim, korkunç düşmanımız. Çocuklarımızı yataklarından çalıp sınırın ötesine götürüyorlar, onları canlı kan torbalarına dönüştürüyorlar, onlardan besleniyorlar, güçlü çocuk yaşam güçlerini emiyorlar ve sonunda kurutup öldürüyorlar.

Bu ahlaksız ölümsüz vampirlerin masumlarımızı katlederek bu savaşı nasıl kazanacaklarını düşünmek beni hasta ediyor.

Igor mırıldanır. "Belki de öyledir. O tekmeyle daha yükseğe çık."

Talimatlarına uyuyorum, bacaklarım ağrımaya devam ediyor. "Oğullarımızın, kızlarımızın ve babalarımızın

Sifonlar ön tarafta mı? Kendi evlerimizde güvende olmalıyız, değil mi? Kral bu konuda ne yapıyor?"

"Dürüst olmak gerekirse kralın bunu umursadığını sanmıyorum. Yüzlerce fersah ötedeki savaşa o kadar odaklanmış ki burnunun dibindeki kendi şehrinde olup bitenlere hiç dikkat etmiyor."

Nefesimi tutarak Igor'a ters ters bakıyorum. "Buna katlanamam. Ve bu konuda bir şeyler yapacağım."

Igor bu büyük ifadeyi sorgulamıyor ya da bir değişiklik yapabileceğimi düşündüğüm için aptal olduğumu söylemiyor. O da benim kadar iyi biliyor ki Sturmfront'ta bir şey yapılmasını istiyorsan, bunu kendin yapmalısın.

Bunun yerine, sakince enkaz yığınlarıyla dolu masalarından birine doğru yürür ve bir kumaş rulosunu açar. İçinde bir düzine keskin bilenmiş, ısıltılı silah vardı. "Kızgın görünüyorsun. Bıçak mı?"

Benden bir kahkaha kaçıyor. "Evet ve evet. Hiç sormayacaksın sandım."

Çukurlarda yaptığımız göğüs göğüse bıçak kullanmıyoruz ama Igor beni hançer fırlatmam için eğitiyor. Birinin kafasına bir hançer fırlatarak altına sıçmasını sağlamaya ne zaman ihtiyaç duyacağınızı asla bilemeyeceğinizi söyledi.

"Aklında ne var?" diye soruyor ben masaya doğru ilerleyip küçük ve özellikle sivri görünümlü bir tane seçerken.

"Bana kendimi savunmayı öğrettin," diyorum, avlunun uzak tarafına kurduğu hedefe doğru dönerek. "Sen beni bir kez başlattıktan sonra hiçbir Nabbers beni savaşmadan yakalayamazdı. Belki çocuklara da öğretebiliriz. Kendilerini korumaları için onları eğitebilirim."

Bıçağı fırlatıyorum ve havada süzülerek hedefin dış kenarına isabet ediyor. Yeterince iyi değil.

Igor alay ediyor, gıcırdayan sandalyesine oturuyor ve karla tehdit eden bulut örtüsüne bakıyor. "Senin içinde zaten savaşmak vardı. Senin yaptığın gibi kendini tehlikeye atacak çok fazla çocuk yoktur."

"Hâlâ yaptığım gibi demek istiyorsun," diye şaka yapıyorum, kabadayılık anıların acısını örtüyor.

Babam öldürüldüğünde, on iki yaşında hamile ve akıl hastası bir anneyle yalnız kaldım. Bir gecede her şey değişti. Saela doğdu ve o kadar mükemmel, minik ve iyiydi ki. Ve ondan sorumlu çocuk bendim.

Dünyaya karşı öfkeliydim, kavga etmek için sabırsızlanıyordum.

Ara sokaklara gider ve sırf vurabileceğim biri olsun diye benden iki kat büyük çocukları kavgaya kışkırtırdım. Sırf göğsümün içindeki bitmek bilmeyen, kavernöz acıdan başka bir şey hissedebilmek için.

Sonunda Igor, küçük komşu kızının kışına tekneyi izlemekten sıkıldı. Evlerimizin arkasındaki sokağa girdi, beni gömleğimin yakasından yakaladı ve tıslayarak ve tükürerek mutfağına sürükledi.

Beni çürük bir sandalyeye oturttu ve "Kendini öldürtmeye mi çalışıyorsun kızım?" dedi.

İnkâr etmediğimde, uzun süre acı çeken bir iç geçirdi. "Eğer bir sokak kedisi gibi etrafta dolaşacaksan, o zaman bir sokak kedisi gibi dövüşmeyi de öğrenmelisin. Benimle gel."

Igor beni bu avluya getirdi ve eğitmeye başladı - o gün ve onu takip eden her gün. Öfkemi vahşi bir şeyden vahşi, cilalı bir şeye dönüştürmeme yardım etti.

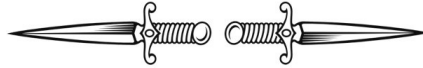
Tehlikeli.

Ve mahalledeki çocuklar bana korkuyla bakmaya başladığında, Igor öfkem için sağlıklı yeni bir çıkış noktası bulmama yardımcı oldu. Hâlâ benden iki kat büyük adamları benimle dövüşmeleri için kışkırtıyorum. Ama artık para alıyorum.

Bıçağımı hedeften alıp ona doğru dönüyorum. "Haklısın. Ben farklıyım. Ama herkesin profesyonel olmasına gerek yok. Eğer bu çocuklar birkaç basit numara bilselerdi, biraz ses çıkarmalarına, yardım almalarına yetecek kadar..."

Igor, "Bunun seni kendi eğitim zamanından kurtaracağını düşünme," diye uyarıyor ve ben onun bu fikre ikna olduğunu biliyorum.

"Hayır, bana emir verme zevkinden seni asla mahrum bırakmam," diye takılıyorum ve bana bir bıçak fırlatıyor, ben de gülerek kolayca savuşturuyorum.

Öğleden sonra Igor'dan ayrıldıktan sonra Sacla'yı okuldan almak için kalabalık caddelerden geçerek batıya, Merkez Mahallesi'ne gidiyorum. Batmakta olan güneş ara sıra bulutların arasından sıyrılıyor, evlerin ve dükkanların önünden geçerken camlarda kırmızımsı yansımalar parlıyor - kırık bir camın sık sık kapatıldığı bizim mahallenin aksine Central'daki camların çoğu pürüzsüz ve parlak.

Saela Doğu'daki mahallemizde ilkokula gidiyordu, ancak her zaman sınıfının en iyisiydi ve geçen yıl öğretmeni onu daha zengin bir mahalle olan Merkez'deki daha ileri bir ortaokula tavsiye etti.

Uygun değil ve paraya mal oluyor - çok değil, ama bugünlerde bizim için her şey çok fazla. Yine de kız kardeşim için bu fedakârlığa değer. Sonu benim gibi olmayacak, okulu bırakıp hayatta kalmak için canını dişine takarak çalışmayacak.

Çıkamaz sokaklarla dolu bir dünyada, onun *seçenekleri* olduğundan emin olacağım.

Saela benden farklı. Kitapsever, çalışkan. İyimser. Masum. Zeki bir ağzı var, bunun için övgü alıyorum, ama geri kalanı? Babamdan kalmış olmalı, çünkü öyle çıktı.

Ben geldiğimde okul binasının dışında tek başına duruyordu, siyah saçları sırtına dökülmüştü ve gözleri kızgınlıkla kısılmıştı.

"Yine geç kaldım," diyor Saela, bana dikkatle bakarak.

"Üzgünüm ufaklık," diyorum kolumu omuzlarına dolayarak. "Sanırım ablanın zamanla kötüleştiğini kabul etmen gerekecek. Bugün okul nasıldı?"

"İyiymiş," diyor kesik bir ses tonuyla, belli ki bir şeyler düşünüyor.

"İyi misin?" Takılıyorum. "Madem bu kadar parayı para cezası için ödüyoruz, muhtemelen seni Doğu'daki okula geri gönderebiliriz ve-"

"*Meryn*," diye sızlanıyor sıkıntıyla.

Ellerimi kaldırıyorum. "Özür dilerim! Ama gerçekten, neler oluyor?"

Arnavut kaldırımlarından aşağı inip Merkez Pazar'a giden daha işlek sokaklara doğru ilerlerken Saela iç geçiriyor. "Bugün tarih dersinde Astreona ile savaş hakkında konuşuyorduk."

"Ah," diyorum. "Sifon şeyleri mi?"

Başını sallıyor, dudakları sıkı bir çizgi halinde birbirine yapışmış. Saela küçükken Siphonlar hakkında korkunç kabuslar gördüğü bir dönemden geçti. Babamızla hiç tanışmamış olsa da, onun ölümünün bilgisi çocukluğunun üzerine çökmüş, varlığının her parçasını şekillendirmiş.

"Bazı çocuklar Sifonların normal insanlarla nasıl beslendiğinden, hayatta kalmak için kanımızı nasıl emdiklerinden bahsediyorlardı ve bunun havalı bir olduğunu düşünüyor gibiydiler." Yüzü öfkeyle kızarıyor. "Bunun havalı olduğunu düşünmüyorum," diye sessizce ekliyor.

Kolumu omuzlarına doladım. "Biliyorsun, eminim sınıfında savaşta ebeveynlerinden birini ya da sevdiği birini kaybeden tek kişi sen değilsindir. Muhtemelen aynı şekilde hisseden başka çocuklar da vardı."

Başını sallıyor. "Yarımız öyle. Ama öğretmen öyle gösterdi..." Sacla olduğu yerde durup bana bakıyor, koyu kahverengi gözleri endişeyle irileşmiş. "Kaybediyor muyuz?"

"Gerçekten bilmiyorum," diyorum ona dürüstçe.

Savaş beş yüz yıldır devam ediyor, ancak ülkemizin Bağlanmışları ve onların direwolfları ile Astreona'nın Sifon gücü arasında, her iki tarafın da çok fazla zemin alması nadirdir. Ve Astreona kazanırsa ne olacağını hepimiz biliyoruz; Sifonlar her bir insanı avlar ve bizi kurutur.

"Ama burada, Sturm frost'ta, tüm Nocturna Krallığı'nda cepheden olabildiğince uzaktayız. Eğer bir yerde güvendeyseniz, orası burasıdır."

Kelimeler ağzımda toz gibi. İkimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyoruz; *dün gece* arkadaşlarından biri kaçırıldı.

"Hadi," diyorum, kolumu omuzlarından çekip elini tutarak onu markete doğru çekiyorum. "Seni neşelendirecek bir şey biliyorum."

Her mahallenin kendi pazar meydanı olsa da, Central's tüm şehirdeki en büyük alışveriş alanıdır ve balıkçılardan fırınlara ve özel parfüm mağazalarına kadar her şeyle doludur. Eskiden burada bir kuyumcu bile vardı, ancak bu on yıllar önceydi, herkes vatanseverlik adına savaş çabalarına fazladan para vermeye teşvik edilmeden önceydi.

Sacla ve ben eve dönerken vitrinlere bakmayı seviyoruz, bu bizim günlük ritüelimiz. Elimizde olsa hangi tatlıları alacağımızı hayal ederiz.

Doğruca Diersing's Bakery'deki favori vitrinimize gidiyoruz. Sacla iç geçiriyor, fırın vitrinine bakıyor ve koyu mor meyvelerle kaplı pırıl pırıl bir pastayı işaret ediyor.

"Sanırım şu erikli keklerden bir tane alacağım."

"Not edildi," diyorum ona, yaklaşan isim gününü tekrar düşünerek. Bu hoş bir sürpriz olacaktı ve Lee'nin dün geceki kavgadan sonra bana verdiği fazladan para da yanımda. Onu ve gecemizin nasıl kısa kesildiğini düşününce yüzüm kızarıyor. Neyse ki birkaç gün içinde kaleden dönecek ve onu tekrar görebileceğim.

Ben daha kendi fantezi fırın siparişimi vermeden arkamızda bir gürültü koptu. Sacla ve ben döndük. Meydanın etrafında bir kalabalık toplanmıştı.

" oluyor?" Yakındaki bir adama sordum.

"Bağlı," diyor. "Binicilik."

Ne var? Bonded'lar neden *buraya* gelsin ki?

Bağlanmışlar kralın en seçkin kuvvetleridir; devasa, korkunç direwolves'larla zihinsel bağları olan askerlerdir. Kurtları savaşa sürerler ve söylentiye göre biniciler, kurtadamların sahip olduğu sihirden bile faydalanabilir.

Önden gelip gitmek dışında Sturmfront'un halk tarafına ayak bastıkları nadirdir ama o zaman bile genellikle kenarlardan dolanırlar. Şehrin onlara ait kısmı kalenin diğer tarafında, korkunç kurtadamlarının geldiği dağ silsilesinin sınırında yer alıyor.

Saela bana bakıyor, gözleri heyecanla parlıyor. "Gidip izleyebilir miyiz?"

Bağlanmışlar fikrine kafayı takmış. Onu tamamen suçlayamam - mistik canavarlara binen ve gizemli büyü kullanan süper seksi savaşçılar? Aşırı ve cezalandırıcı sınıfçılığı bir kenara bırakabilirseniz, ilgi çekici.

İçimi çektim ve elini tuttum. Bu çocuğun gülümsediğini görmek için her şeyi yaparım. "Tamam, ama yanımda kal." Sonra onu arkamdan çekiştirerek kalabalığın arasından geçip meydanın ön tarafındaki bir noktaya doğru dirsek atarak .

Bağlanmışlar meydana açılan sokaklardan birinden çıkarken kalabalık sessizleşiyor. Burada sokaklar dar, bindikleri direwolve'lar için yeterince büyük değil ama bu sadece onları daha büyük göstermeye yarıyor.

İnsanlar Bağlanmışlara sövdükleri kadar onları idol olarak da görürler. Teknik olarak herkes Bağlanabilir ve Bağlanma Denemeleri sırasında, direwolves toplu olarak bağlanmak için yeterince genç olduğunda, Nocturna'nın ordusundaki tüm askerler bu şansa sahip olur.

Ancak herkes bilir ki, direwolves neredeyse sadece Bonded ailelerden gelen insanları seçer. Ayrıcalık daha fazla ayrıcalık doğurur, hiç bitmeyen bir döngü.

Binicilerin kendilerinde sihirli bir şey yok, ancak nesiller boyu süren doğal seçim nedeniyle bizden farklı *görünüyorlar*.

Uzun boylu. Güzel. Honlanmış dövüş makineleri.

Bugün, hepsi de siyah binici derisi giyen dört kişi var. Gümüş bir direwolf üzerinde koyu tenli, sert yüzlü bir kadın önden gidiyor, onu sarı saçlı, soluk benizli bir adam ve gri bir kurt üzerinde zeytin tenli yaşlı bir kadın takip ediyor.

Gözlerim dördüncü direwolf ve binicisini zar zor fark ediyor - arkalarında sürükledikleri şeye aval aval bakmakla meşgulüm.

Ya da... *kim*.

İnsanlar dehşet içinde bir adım geri çekilirken kalabalıktan nefesler yükseliyor. Bu, elleri bağlanmış ve kaldırım taşlarına çarpan sıradan bir adam.

Kan ve çürükler yüzünü kaplıyor ama yine de prangalarına karşı koymuyor. Boyun eğmiş görünüyor. Pes etmiş.

Öfke kanımda tutuşuyor. *ne cüret?*

Nefesim bedenimi terk ederken kurt adamlar ve binicileri meydanın ortasına doğru ilerliyorlar.

O adamı *tanıyorum*. Dün geceki kavgada beni tehdit eden salak oydu.

Bakışlarım onu sürükleyen direwolf'a doğru kayıyor. Devasa demek hafif kalır; direwolf, ordudaki sıradan insanların bindiği savaşa en hazır atlardan bile daha uzun. Kürkü gece yarısı siyahı ve bakışlarında vahşi, kana susamış bir ifade var. Her biri bir hançerden daha keskin olan dişlerini gösteriyor.

Direwolf'un binicisi de onunla aynı vahşilikte. Tahminimce yirmili yaşlarının sonlarında, açık kahverengi tenli ve koyu, dağınık saçlarında kan kırmızısı bir çizgi var. Gördüğüm her Bonded gibi, koyu kahverengi gözleri ve yontulmuş çene hattını çerçeveleyen saçlarıyla inkar edilemez derecede *güzel*. Ama...

Boynunu ve ellerini tamamen kaplayan dövmeleri gördüğümde nabzım hızlanıyor. Beni korkutan pek bir şey yok, ama bu? *Kaç*, diye haykırıyor içimdeki kendini koruyan, hayvani bir parça. *Tehlike*.

Biz sıradan insanlar bile bunların ne olduğunu biliyoruz.

Öldürme dövmeleri. Birinin bu dövmelere bu kadar bürünmüş olması... Kolaylıkla yüzlerce kişiyi öldürmüştür. Belki daha fazlasını.

Canavar. Bu adam lanet bir psikopat ölüm makinesi.

Bakışlarım yüzüne doğru kayıyor ve onunla göz göze geldiğimde midem bulanıyor. Bağlanmış adam uzaktan bana adeta parlıyor. Dudakları alaycı bir şekilde kalkıyor. Belki de ondan korktuğum yüzümden okunuyor. Gözlerimi kaçırıyorum.

Ondan dalga dalga güç yayılıyor. Her kimse, kralın kuvvetlerinde önemli biri. Onun kadar genç biri için etkileyici olurdu... eğer kesinlikle korkutucu olmasaydı.

Bağlanmış adam, vahşi kurtadamının üzerinden pratik bir zarafetle atlıyor. Adamın devasa cüssesine rağmen su gibi hareket ediyor. İki hızlı adımda

kurdunun arkasına bağlanmış halktan birine ulaştı.

Tek eliyle adamı yerden yakalıyor ve insanlık dışı bir güç sergiliyor. Belki de direwolf'unun büyüünü kullanıyordur.

"Bu adam," diye sesleniyor atlı, gürleyen kalın sesi susturulmuş kalabalığın üzerinde yankılanarak, "cepheden kaçan bir asker kaçağı. Kral, silah arkadaşlarını terk etmeye cüret eden herkesten çok rahatsız olur. Suçlamayı reddediyor musun?" diye sorar adama.

"Hayır," diye mırıldanıyor adam yarılmış dudaklarının arasından.

Atlı devam ediyor: "Onu bugün buraya getirmemizin nedeni, Sturmfrost'taki tüm vatandaşların korkaklara ne olduğunu bilmelerini sağlamak."

Adamı daha yükseğe kaldırıyor ve ben birden ne olacağını anlıyorum. Asker kaçaklarına karşı hiç sevgim yok, özellikle de bu pisliğe. Ama kız kardeşim buna tanıklık edemez.

"Kulaklarını kapat," diye fısıldıyorum Saela'ya, o da bana uyuyor. Ellerim gözlerinin üzerinde kayıyor, sıcak, küçük bedenini kendime doğru çekiyorum.

Atlı serbest eliyle bir hançer kapar ve adamı göbeğinden boynuna kadar deşer. Adamın acı dolu çığlıkları yankılanarak meydanın etrafındaki binalardan sekiyor. Sonra, kalabalık dehşet içinde izlerken, Bağlanmış adam elini firarının karnına sokar ve bağırsaklarını çıkarır. Her nasılsa adam henüz ölmemiş, acı içinde kıvranıyor, ağzından kanlar fışkırıyor ve çenesinden aşağı damlıyor.

Bağlanmış adam firariyi kurduna doğru fırlatır, kurt da güçlü çenesiyle onu havada kapar. Kurt adam firariyi yere tükürür ve sonra boynundan tekrar yakalayarak bir, iki kez sarsar. Adam -yani ceset- hareket etmeyi bırakmış.

Kurt adam onunla ziyafet çekiyor, kan ağzını kaplıyor.

Görüntüyü beynime kazımaya, bunu hayatımın sonuna kadar hatırlamaya kararlı bir şekilde kendimi olabildiğince uzun süre izlemeye zorluyorum.

Bağlanmışların ne kadar soğukkanlı olduklarını ve kartların geri kalanımıza karşı ne kadar adaletsizce yığıldığını hatırlamak için.

Sonunda bu manzara midemi bulandırıyor ve başka tarafa bakıyorum, ancak acımasız, manyak Bonded ile tekrar göz göze geliyorum. Bana değerlendirci bir şekilde bakıyor. Acaba insanların korku ve acı içinde sinmesini sağlamaktan zevk alıyor mu? Bu onun için eğlenceli mi?

Çenemi daha yukarı kaldırıyorum. *Senden korkmuyorum pislik*, diyorum ona içimden, ellerim titrerken bile, gözünü kırpmadan uyguladığı şiddet beni derinden sarsarken bile.

Koyu renk gözlerinde duygu yok, hem de hiç.
Siphonlar düşmanımız olabilir, ama bu adamın kötülüğün gerçek yüzü olduğuna eminim.

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Igor ve ben Saela'nın bir düzine arkadaşını ve komşularımızı eğitim için bir araya getirebildik, bu da bir başlangıç. Birkaç gün içinde onları bir programa bağladık, Saela'yı eve getirir getirmez okuldan sonra buluşuyorlar. Şimdi, kendisinden birkaç yaş küçük bir çocuğu izlerken sempati ile irkiliyorum.

Saela yüzüstü toprağa düştü. Böyle düşüşler canını yakar ama elbette genç bedeni için hiçbir şey ifade etmez. Bir tavşan gibi ayağa fırlıyor, sırtıyor, tekrar gitmeye hevesli.

Ve dün geceden sonra geri döndükleri sadece antrenmanlardan aldıkları sert darbeler değil.

"Hangisiydi?" Igor, sesini alçak tutabilmek için yanıma gelerek bana soruyor.

"İşte-Timun, şu çelimsiz olan," diye işaret ediyorum. Timun on iki yaşında ve bir başka büyük büyüme hamlesine yeni başladı. Vücudunun nerede başlayıp nerede bittiğinden emin değilmiş gibi görünüyor.

Dün gece bir Nabber onu yakalamaya çalıştı ama Timun onu . Yatağının yanında tuttuğu küçük bir oyma bıçağını ve ona öğrettiğimiz bazı kaçma numaralarını kullandı.

Annesi bu sabah bana şahsen söyleyebilmesi için onu aceleyle evime getirdi. Bayan Sulvan'ın yüzündeki minnettarlık ifadesine bakarken duyduğum mutluluğu daha önce yaşadığımı hatırlamıyorum. Çocuğunun kurtulmasına yardım eden kişinin ben olduğumu bilmek.

"Kendinle gurur duymalısın," diye mırıldanıyor Igor ve ben kızarıyorum.

"Gerçi o pisliğin yüzünü görememiş," diyorum üzülerek. "Görünüşe göre karanlıktı ve yüzleri kapalıydı..."

"Hmm," diyor Igor ve ikimiz de Timun'u izleyerek sessizliğe gömülüyoruz. Diğer iki çocukla birlikte toprakta mutlu bir şekilde yuvarlanıyor, kaçma alıştırımları yapıyor, dün gecenin travması unutulmuş gibi görünüyor.

"Bu işte oldukça iyisin evlat," diye homurdanıyor Igor sonunda. Bu nadir iltifat karşısında bir an için afallayarak karşılık vermekte zorlanıyorum. "Bunun için para almayı düşünebilirsin, biliyorsun."

"Ne, bu çocuklar mı? Ailelerinin yeni kıyafet alacak parası bile yok, eskileri de dar geliyor."

Igor gülüyor. "Hayır, ben daha çok Kuzey Mahallesi'ndeki gibi düşünüyordum, ebeveynlerin birbirine sürtünecek birkaç kuruşunun olduğu yerler." Düşünceli bir şekilde duraklıyor. "Şehrin o güzel bölgelerinde bile işler giderek zorlaşıyor. Eminim aileler çocuklarının kendilerini savunma becerilerini öğrenmelerine yardımcı olmakla ilgileneceklerdir."

Çittten uzaklaşıyor ve geriniyor. Hareket ettikçe sırtındaki ve boynundaki çatlakları duyabiliyorum.

"Her neyse. Düşünmen gereken bir şey var. Belki seni çamaşırhanelerin ısıcağından ve buharından kurtarır."

Bu bir fikir. Başımı sallayıp arkamı dönüyorum ve çocukları çağırıyorum.

Etrafımda daire şeklinde toplandıklarında, "Pekâlâ, iyi işti millet," diyorum. Küçük yüzleri dikkatle bana bakıyor. "Geçen sefer öğrendiklerimizin pratiğini yaptığınızı görüyorum."

Durup okulun egzersiz bahanesi olan bahçesinde toplanmış bir düzine çocuğa bakıyorum. Çoğu biraz fazla zayıf, sanki fazladan bir ya da üç öğün yemek yiyebilirlermiş gibi. Yine de ebeveynlerinin ilgisinin işaretleri bol miktarda var; altı yaşındaki Sami'nin pantolonunun sol dizine taktığı kalp şeklindeki yama gibi kıyafetlerine dikilmiş küçük dokunuşlar.

Saella'yı öne doğru sallayarak herkese "Bir saldırgan sizi arkanızdan yakaladığında kullanabileceğiniz bazı yeni hareketleri göstereceğiz" diye anons ediyorum.

Saella omuzları geride, gururla öne doğru adım atıyor. Onun özgüvenine sırtıtıyorum.

"Ne çalıştığımızı göstermeye hazır mısınız?" Sadece onun duyabileceği şekilde alçak sesle mırıldanıyorum.

Saella gözlerini devirerek, "Ben hazır doğdum," alay ediyor. "Herkes bunu dikkatle izlesin," diyorum.

Saella ve ben herkesin bizi görebildiğinden emin olmak için birkaç adım daha geriye gidiyoruz. Arkasına geçtim ve hızla ileri atıldım, onu yakaladım ve

Uzun kollarımı onun ince gövdesine doluyorum. Kolları etkili bir şekilde yanına sabitlendi. Bir an tereddüt ediyor ama sonra son birkaç gündür evde çalıştığımız hareketleri yapmaya başlıyor.

Ellerimde gevşiyor, göğsümde ölü bir ağırlık haline geliyor. Saela aşağıya doğru kayıyor ve onu hapsetmek için tutuşumu ayarlamak zorunda kalıyorum, bu da ona manevra yapması için değerli saniyeler veriyor.

Sonra botunun topuğunu ayak parmaklarıma vuruyor -gösteri için gerçekten gerekenden biraz daha sert. Acı çılgınlığım çok inandırıcı.

Acıdan dikkatimin dağıldığını anlar anlamaz, kollarını yanlarından itiyor, tutuşumu bir kez daha gevşetiyor ve çocuklar tezahürat yaparken benden kaçıyormuş gibi yaparak kollarımın çemberinin altından kayıyor.

"Harikaydı Sae," diyorum ve eğilip çizmelerimin arasından ayak parmaklarımı ovuşturuyorum. "Belki de olması gerekenden biraz daha etkileyiciydi?"

Saela kıkırdıyor.

"Yani, doğru. Herkes onun cüssesini bana karşı nasıl kullandığını gördü mü?" Başlarını sallayanların çoğu buradaki temel prensipleri kavramış görünüyor. "Bazen küçük olmak faydalı olabilir. Saldırganınız zayıf olmanızı, karşılık vermemenizi bekleyebilir. Ya da siz de zayıfmış gibi yapabilirsiniz."

"Ringde yaptığınız gibi!" diye bağırıyor genç delikanlılardan biri hevesle.

Ona alaycı bir bakış attım. "konuda bir şey bildiğinden değil, değil mi?"

Çocuklar arasında daha fazla kıkırdama başlıyor. Dövüş ringleri çocuklara göre değil, ama bu bazı sert babaların oğullarını, bana göre çok erken yaşta yanlarında getirmelerine engel değil.

"Sıra sizde!" Onları üçerli gruplar halinde sayıyorum ve bir önceki seferden farklı çocuklarla eşleştiklerinden emin oluyorum. Güneş ufka doğru batana kadar alıştırma yaptırıyorum. Onları burada daha fazla tutarsam, evdeki akşam yemeğini kaçıracaklar ve hiçbiri bunu göze alamaz.

Daha sonra birlikte eve doğru yürürken kolumu Saela'nın omuzlarına doluyorum. Günüle ilgili konuşuyor, matematik dersine giren bir fare hakkında bir şeyler anlatıyor. Söylediklerine odaklanmakta zorlanıyorum, Igor'un fikri hâlâ kafamın içinde dönüp duruyor.

Haklı olabilir mi? Dövüş becerilerim beni çürük ve kanlı bırakan kötü bir gece alışkanlığından daha fazlasına yol açabilir mi?

Bu köhne mahalleden çıkış bileti mi?

O HAFTA SONRA, Lee'nin ziyareti için evi hazırlamak üzere antrenmandan eve koşturdum. Birkaç ay önce, annemin sağlığı kötüye gitmeye başladığında ve Saela'yı geceleri yalnız bırakmaktan artık rahatsız olduğumda iki haftada bir gelmeye başlamıştı.

Şimdi, iki haftada bir ailemin de katıldığı akşam yemeği randevularımız, kavgalarım dışında birbirimizi gördüğümüz nadir zamanlardan bazıları.

Eve geri dönemeden önce Lee'nin evlerimizin olduğu sıranın köşesinden döndüğünü görüyorum ve bir anlığına ona bakıyorum.

Benden birkaç yaş büyük ve uzun boylu, uzun boylu bir kadın olarak bunu takdir ediyorum ve zayıf bir şekilde kaslı. Bu gece kurye üniformasını çıkarmış ve ceketinin altına mavi gözlerinin derinliğini ortaya çıkaran mavi düğmeli bir gömlek giymiş. Yüzü köşedeki aplikten gelen fener ışığını yakalıyor ve ben utanmadan çene çizgisinin ve elmacık kemiklerinin keskin kesimine hayran oluyorum.

Lee onu izlediğimi fark ediyor ve sırtıyor, dolgun ağzının kıvrımı içimi alevlendiriyor. O çok *yakışıklı*.

"Annenin geçen sefer sevdiği ekmeği getirdim," diyor selamlamak için, yaklaştığında paketi bana uzatıyor. Hala sıcak.

"Teşekkür ederim," diyorum, bu küçük ama düşünceli jest karşısında duygulanarak. "Annem hakkında şunu söylemek istiyorum..."

Bu haftaki doktor ziyareti şimdiye kadarki en zor ziyaretti. Son zamanlarda nasıl davrandığını anlatmam doktoru açıkça rahatsız etti; ayrıca, annem tüm ziyaret boyunca oldukça kendinden geçmişti, başıboş ve boştu. Ama yapabileceği bir şey yoktu - zaten ilacının maksimum dozunu verdiğimizizi söyledi.

Ve kendimi onun hep böyle olduğu bir geleceğe hazırlamam gerektiğini.

Lee sabırla bana bakıyor, devam etmemi bekliyor.

"Son zamanlarda oldukça kötüydü," diye bitiriyorum güçsüzce, son sanrılarıyla ilgili tüm ayrıntılara girmek istemiyorum.

"Çok üzgünüm Meryn." Lee'nin sesi yumuşak. "Onu o şekilde görmenin ne kadar zor olduğunu biliyorum."

Kollarımı ona doluyorum, gözlerimi kapatıp alnımı omzuna yaslıyorum ve onun sıcaklığıyla rahatlıyorum. Bir elini kaldırıp saçlarımı okşuyor, nefesi ensemden sıcak bir şekilde hissediyorum.

Dişleri tenimi hafifçe ısıyor ve ürperip daha da yaklaşıyorum, karnımda bir sıcaklık oluşuyor.

"Bunu daha fazla sürdürürsen yemeğe yetişemeyiz," diyorum, sesim sert çıkıyor.

Teatral bir şekilde iç geçiriyor ve elini çekip saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Nasıl istersen öyle olsun." Kapıma doğru işaret ediyor. "Önden buyurun."

Kapıyı itip açtığımızda, önümdeki manzaraya alışık olmadığım için bir an irkiliyorum: annem yemek yapıyor. Ne zamandır yapmadığı bir şey... Ne zamandır emin değilim.

Kaşlarımı kaldırıp mutfak masamızda oturmuş, kara tahtada bir dizi şekil üzerinde çalışan Saela'ya bakıyorum - yarınki sınava hazırlanıyor, hatırlıyorum.

Saela gülümsüyor ve omuz silkiyor.

"Anne!" Eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum ve o da bana gülümsüyor. Ben.

"Bu ne içindi tatlım?"

"Yok bir şey." Yutkunuyorum. "Sadece... yemek güzel kokuyor anne."

Farkına vardım: Bugünlerde onu akli başında görmek o kadar nadir ki Neredeyse garip, yanlış. Göğsüm sıkışıyor ve Lee'ye dönerek dikkatimi dağıtıyorum. "Şu somunu bana ver," diyorum hoyratça. "Hadi dilimleyelim. Mükemmel gider..."

Anneme dönüp gözlerimle soruyorum.

"Babanızın en sevdiği, her zaman istediği balık yahnisi." Annem güzel kokulu tencereyi sakince karıştırmaya devam ediyor, Saela ve ben babamızdan nadiren bahsedilmesinin tadını çıkarırken odaya bir anlığına çöken sessizliği fark etmemiş gibi görünüyor.

Lee ikimizin arasına bakıyor, sonra tezgâha doğru ilerliyor, bloktan bir bıçak alıyor ve torbasından taze somunu çıkarıyor. "Meryn, git otur."

Saela'nın yanındaki sandalyeye çöküyorum, ayaklarım zonkluyor. Bütün gün onları neredeyse hiç çıkarmadım. Gözlerimi kapatarak yemek kokularının, ocaktan gelen sıcaklığın ve odanın uzak ucundaki şöminenin tadını çıkarıyorum.

Saela elindeki tebeşir parçasıyla alnıma vuruyor. ", kardeşim." Gülüyorum ve ona dönüyorum, ne üzerinde çalıştığını görmek için kara tahtasını tutuyorum. Okul günü hakkında sohbet ediyoruz ama ben sadece yarısını dinliyorum, diğer kulağım yan yana çalışan annem ve Lee'de.

Bu çok normal.

Bunun uzun sürmeyeceği düşüncesini görmezden gelmeye çalışıyorum ve sadece rahatlığın tadını çıkarıyorum.

Masadaki yerlerimizi alırken Saela Lee'ye Bağlanmış Şehir hakkında sorular soruyor - kalenin uzak tarafında sadece Bağlanmışların ve ailelerinin yaşadığı mahalle. Bu hafta sokaklarda yürüyen Bağlanmışları gördüğümüzden beri Saela'nın ilgisini çekiyor.

Lee'nin getirdiği ekmeğin üzerine tereyağı sürüyor ama gözleri Lee'nin üzerinde. "Yani gördün mü? Bağlanmış Şehir'i?"

"Evet, uzaktan, ama kalenin üst katlarından çoğunu görebilirsiniz," diye onaylıyor ve onun meraklı ifadesine gülümsüyor.

" bir şey?" Çenesini ellerinin üzerine , kendinden geçmiş.

Lee mırıldanıyor. "Öncelikle, Bağlanmışlar ve onların kurtları için yapıldığı çok açık. Tüm sokaklar daha geniş, böylece direwolflar kürklerini karıştırmadan birbirlerinin yanından daha kolay geçebiliyorlar." Örnek vermek için uzanıp Saela'nın saçlarını karıştırıyor.

"Kaleden kurtları görebiliyor musun?" diye soruyor soluk soluğa, ona bebek gibi davranmasına sinirlenemeyecek kadar büyülenmiş bir halde.

"Bazen," diye başını sallıyor Lee. "Ve bir keresinde gerçekten bir direwolf yavrusu gördüm, inanabiliyor musun? Küçükleri bile kocaman! Genelde onları şehirden uzak tutarlar çünkü o yaşlarda oynaktırlar ve verebilecekleri zararın farkında değildirler. Neredeyse bir at büyüklüğünde yavru bir hayvan düşünün."

Saela'nın nefesi kesiliyor. "Bahse girerim yavrular *çok* tatlıdır!"

Lee bana gözlerini deviriyor, ben de gülüyorum. "Sanırım bu kaşık kadar uzun dişleri olan tehlikeli kurt canavarlarıyla ilgili noktayı kaçırıyor," diye fısıldıyor ve göstermek için çatal bıçak takımını havaya kaldırıyor.

Annem güveç kaselerini her birimizin önüne koyarken, ondaki değişimin başladığını görüyorum. Gözlerinde bir şeyler değişiyor; o çok nefret ettiğim sırlı ifadeye bürünüyor. Elindeki kâse sallanıyor, et suyu ve sebze parçaları yere sıcıyor. Dehşete kapılıyorum, gevezelik etmeye başladığında Lee'ye bakıyor.

Daha fazla dökülmeden kaseyi elinden alıp masanın üzerine koyuyorum.

"Nocturn seni lanetliyor, hain," diye tıslıyor ve sesindeki zehir tenimi karıncalandırıyor. "Seni lanetliyor!" Annem elini kaldırarak Lee'yi işaret ediyor. Onu daha önce de hayal görürken görmüştü ama hiç kendisine doğrultmamıştı.

"Anne," diyorum, dikkatini tekrar bana çekmeye, onu sakinleştirmeye çalışıyorum. Ama bu onu daha da sinirlendiriyor.

"Ve *sen*," diyor bana dönerek, vahşi gözlerle. "Olman gereken yerde değilsin."

Elini kaldırıp bana vurmaya çalışıyor ama bileğini havada yakalayıp sıkıca tutuyorum. Babamın ona verdiği ve hiç çıkarmadığı gümüş nişan bileziği ince kolundan kayıyor. Onu tamamen zapt etmek için hareket ettiğimde annem tutuşuma karşı kıvranıyor.

"Üzgünüm," diye mırıldanıyorum Lee'ye. "Yakında döneceğim."

Sonra annemi yarı götürdüm, yarı taşıdım odadan.

"Lanet olsun sana! Beni duyuyor musun?" Onu kendimden uzaklaştırırken annem hâlâ söyleniyordu.

Arkamda, Saela'nın yerden bir bez almak için ayağa kalktığını duyuyorum. Dönüp Lee'nin yüz ifadesine bakmaya korkuyorum. Annemin sağlığı konusunda her zaman nazikti ama onu daha önce hiç bu seviyede görmemişti.

Annemi kısa koridordan geçirip yatağına götürüyorum ve neyse ki hiç karşı koymadan yatağa giriyor, yüzü ifadesiz bir şekilde çarşafın arasına giriyor.

"Anne," diye başlıyorum ama sonra ne söyleyeceğimi bilemiyorum ki bir fark yaratsın. "Al, sana ilacını getirelim," diyorum sonunda, yatağının yanında komodin olarak kullanılan tabureden şişeyi alarak.

Kıvamlı şurup iğrenç, acı ve keskin kokuyor. Tadının nasıl olduğunu hayal bile edemiyorum ama annem itaatkâr bir şekilde kaşığı benden alıyor, yuttuktan sonra yüzünü duvara dönüyor, hâlâ nefesinin altında isimler ve küfürler mırıldanıyor.

Yanındaki şiltenin üzerine usulca oturuyorum, yumrulardan irkiliyorum - şilteyi uzun zaman önce değiştirmeliydik, ama bunun için paramız yoktu.

Elimi dikkatlice kaldırıyorum, annemin kolunu yumuşatıyorum, gerginliği azalana ve nefesi dengelenene kadar bu hareketi tekrarlıyorum.

Bunu yaparken, kendi nefesimi sakinleştirmeye çalışıyorum, kendi kendime tekrar tekrar onun elinde olmadığını, bu şekilde olmayı seçmediğini söylüyorum. Bazı günler bu hatırlatmaya ihtiyaç duyuyorum ve şu an kesinlikle o anlardan biri.

Her şeyden öte, göğsümde bir sızı var - "normal" bir akşam umarak aptallık ettiğimin acı verici bilgisi.

Bu artık bizim normalimiz.

Feneri söndürüp sessizce dışarı çıkıyorum, onu uyandırmak istemiyorum, uykuda kalmasını ve gecenin geri kalanında bizi rahat bırakmasını umuyorum. O anda annemin gitmesini dilediğim için kendimden nefret ediyorum ama bu duyguyu bir kenara itiyorum.

Kafamı tereddütle evimizin ana odasına geri soktuğumda, Saela ve Lee'nin yahnilerini masanın üzerine bırakmış, yarı yenmiş halde olduklarını görüyorum. İki sandalyeyi yan yana çekmişler ve Lee ona aşık tanrılarla ilgili bir efsane okuyor. Saela onun rahatlatıcı kolunun altına sokulmuş, kendini hikayeye kaptırmış.

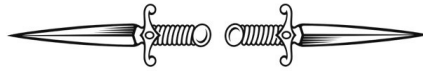
Kapının pervazına yaslanarak birkaç dakika onu izliyorum. Lee'nin gözleri benimkilere kayıyor ve sabit bakışları her şeyi anlatıyor - o gösteriden sonra bile bizden kaçmıyor.

Göğsümdeki gerginlik hafifliyor ve odanın içinde yürüyerek ayaklarının dibinde yere oturuyorum.

"Meryn tanrıçayı en iyi seslendiren kişi," diyor Saela gururla. "Meryn, sıradaki bölümü sen oku!"

Saela'nın iniltisine gülerek, "Tamam, ama sadece bir bölüm daha ve sonra çalışmanı bitirip yatman gerekiyor," diyorum.

"Tanrıça kuleye kilitlenmişti ve kimse onun orada olduğunu bilmiyordu," diye başlıyorum, Saela'nın en sevdiği hikâyenin sözleri ağzımda tanıdık geliyor. "Eğer kaçacaksa, bunu kendi başına yapmanın bir yolunu bulması gerektiğini biliyordu..."

SAELA YATAĞA GİRDİKTEN SONRA, Lee'yi iyi geceler demek için dışarı çıkarıyorum ve bana dönüyor, yüzü ciddi. Kırıışmış alnına kar taneleri düşüyor. "Meryn, bu ne sıklıkla oluyor?"

İç çekiyorum, başımı göğsüne yaslıyorum. Elleri kollarımda bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Sanrılar mı? Her gün."

Lee'nin elleri pazularımın etrafında sıkılaşıyor ve ben gözlerinin içine bakıyorum. "Sanrılardan bahsetmiyorum ve bunu sen de biliyorsun."

Sertçe yutkunararak bakışlarımı kaçırdım. Oradaki kadın -bana vurmaya çalışan- annem değildi. Lee'ye annemin mücadeleleri konusunda şeffaf davrandım ve o da bunları birçok kez ilk elden gördü ama ona nasıl şiddet uyguladığını hiç anlatmadım. Bunu kelimelere dökmek, tanıdığım anneme ihanet etmek gibi hissettirdi.

Belki de tanıdığım annemin öldüğünü kabul etmenin zamanı gelmiştir.

Bir de ondan sakladığım başka bir şey var, rüyalarımda bana işkence eden kısım. Büyükannemde de bu delilik vardı, ondan önce de annesinde. Deliliğin kanımda dolaştığını, gölgelerde gizlendiğini ve beni derinliklerine sürüklemek için beklediğini.

"Gördüğünüz gibi her şey kontrolüm altında," diye mırıldanıyorum.

"Senin için endişelenmiyorum. *Belli* ki kendi başının çaresine bakabilirsin. Peki ya Saela? Burası onun için güvenli değil. Ya bir şey olursa ve sen etrafta olmazsan?"

Hayal kırıklığı damarlarımda kıvılcımlar çıkarıyor. Başımı kaldırıp ona bakıyorum, gözlerimin arkasına hücum eden yaşlarla savaşmak kendimi zor tutuyorum. Haklı olduğunu biliyorum ama...

"Ne yapmam gerekiyor, Lee? Annemi kendi başının çaresine bakması için mi bırakayım? Saela'yı başka bir yerde yaşamaya mı götüreyim? Aynı anda iki yerin masrafını nasıl karşılayabilirim? Ve ben burada olmazsam anneme kim bakacak?"

"Gel benimle yaşa," diyor. "İkinize ben bakarım. Annen burada kalabilir ve onu düzenli olarak kontrol ederiz."

Şaşkın bir kahkaha attım. "Bunu nasıl başarabiliriz ki? Dairen çok küçük. Orada üçümüz için yer yok."

"O zaman taşınırız, daha büyük bir yer buluruz. Ya da anneni oraya yerleştiririz ve sen, Saela ve ben burada yaşarız. Bir yolunu buluruz, kedicik. Ama ben seni ve kız kardeşini koruyacağım. İzin ver."

Gözyaşlarım şimdi akıyor, soğuk kış havasında yanaklarımdan aşağı sıcak çizgiler halinde iniyor. Göğsüm sıkışıyor ve birden nefes alamaz gibi oluyorum. Biri bize gerçekten yardım etmek istemeyeli ne kadar olmuştu? Biri benim durumumu görüp bana bir çıkış yolu önermeyeli?

Hayır, bundan daha fazlasını teklif etti ve kabul etmem için ısrar etti.

Kalbimi böylesine eritme gücüne sahip olan bu adam nereden geldi? Onu asla kaybetmeyeceğimi bilmek için güneşi, gökyüzünü ve ışığın kendisini takas ederdim.

Kollarımı Lee'nin boynuna doluyor ve onu kendime doğru çekiyorum, ağzını almak için yanıp tutuşuyorum. Beni geriye, köşeye doğru götürdü.

Sokağımıza dik uzanan bir ara sokak. Burada sokak fenerleri yok, bu yüzden gölgelerin içinde kaybolabiliyoruz. Özel bir yere en fazla bu kadar yaklaşabiliriz.

Nefes nefese arkamdaki duvara doğru tökezliyorum, Lee'yi vücudumla aynı hizaya gelene kadar yanıma çekiyorum, sıcaklığı ve sert kasları beni tekrar sert taşa bastırıyor.

Dudaklarımız tekrar birleştğinde, bu sefer yumuşak değil, talepkâr. Öpüşmemizin muhtaç karmaşasında kendimi kaybediyorum, ellerimi belinin etrafında dolaştırıyorum, soğuk parmaklarım sıcak teniyle buluşana kadar birkaç parmağımı bel kemerine daldırıyorum.

Lee ağzımın içinde hırlıyor, beni kabaca duvara bastırıyor ve uyarılmışlığı bana karşı sert ve ısrarcı. Çıkardığı seslerden zevk alarak kalçalarımı ona doğru hareket ettiriyorum. Tunığimin kenarını pantolonumun içine soktuğu yerden çekip çıkarıyor, bir elini kalçama sabitlerken diğer eli pürüzsüz tenimin üzerinden yukarı kayarak göğsümü avuçluyor, eliyle meme ucum arasında yalnızca ince kumaş katmanları var.

İçime bir sıcaklık yayılıyor ve ona bakmak için öpüşmemize ara veriyorum. İkimiz de diğerine işleri daha ileri götürmesi için meydan okuyor gibiydik.

"Bu konuda konuşmamız bitmedi," diyor.

"Hayır," diye kabul ediyorum. "Sonra konuşuruz."

Ağzı tekrar benimkine çarpıyor, alt dudağımı ağzına çekiyor ve ben inleyene kadar emiyor.

Dolaşan parmaklarım aradıklarını buluyor, Lee'nin uyarılmışlığı pantolonunun üzerinden elimde ağır ve yoğun bir şekilde hissediliyor. Onu okşuyorum ve ağızlarımız ayrılıyor, Lee ağır ağır nefes alırken alnı benimkine yaslanıyor.

"Benimkine gelir misin?" Ses tonu yarı soru, yarı emir gibi ve *tanrıçam*, keşke gelebilsem. Eczacıdan annemin ilaçlarının yanında aldığım aylık doğum kontrol kuraklığımı aldım. Ama...

Leesa buradan sadece birkaç blok ötede kaçırıldığından beri Saela'yı gece boyunca yalnız bırakmak istemedim.

Şu an bunu düşünmek bile içimdeki alevleri söndürüyor.

Yüzü öpüşmemizden dolayı hâlâ kızarmış, saçları dağınık ve içime bir pişmanlık saplanıyor ama Saela'yı kontrol edip her şeyin yolunda olduğuna dair kendimi rahatlatana kadar başka bir şey düşünemeyeceğimi biliyorum.

"Başka bir gece. Bak, gitmelisin ama ben teklifin hakkında düşünmeye başlayacağım ve... bunun işe yaraması için bir yol bulacağız."

"Güzel," diyor ve bana son bir veda öpücüğü veriyor.

Kendimi evime geri bırakıyorum, kilidi arkamdan sıkıca kilitliyorum ve hızla Saela'nın ve benim odama doğru ilerliyorum. Odamızın kapısını açtığımda serin esintiyle ürperiyorum.

Bu garip, esinti olmamalı.

Gözlerim buz gibi havayı içeri alan, itilerek açılmış pencereye kayıyor. Kalbim çarparak Saela'nın yatağına koştum.

kimse yok. Saela
gitmiş.

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

T Bu olamaz.

Boş yatağa boş boş bakıyorum, bedenim buzla dolup taşarken zihnim daireler çiziyor.

Saela. *Saela*.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, ona kadar sayıyorum ve sonra tekrar açıyorum, ama boş yatak ve açık pencereden gelen soğuk hava kalıyor.

Bir açıklaması olmalı. Ben dışarıdayken nasıl buraya gelebildiler? İçeri giren birini nasıl gözden kaçırmış olabilirim?

Ve Saela. Ona öğrettiğim gibi kendini savunurdu. Sessizce gitmezdi.

Kız kardeşim değil. *Saela*'m.

Belki de annemin odasındadır. Donmuş kaslarım canlanıyor ve odadan çıkıp kısa koridordan annemin odasına doğru koşuyorum. Kapıyı çekerek açtım, karanlık odayı çılgınca taradım, ama ondan hiçbir iz yoktu.

Annem uykulu bir şekilde oturuyor, bana göz kırpmıyor ama kelimeleri söyleyemiyorum, açıklayamıyorum.

Banyoyu arıyorum.

Yaşam alanı ve mutfak.

O burada değil. Paltosu ve botları ön kapının yanında düzgünce duruyordu. Uyuşmuş bir şekilde onlara bakıyorum, sonra yatak odamıza dönüyorum.

Başımı pencereden dışarı çıkardığımda nefesim kesiliyor. Küçük kar girdapları başladı ve nefesim soğuk havada bembeyaz pufluyor. İleri geri bakıyorum, manzaranın her santimini tarıyorum, gözlerimin

Soğuk karanlıkta bir ipucu bulmaya çalıştım ama ne olduğuna dair hiçbir iz yoktu, evimizin yanındaki ara sokakta hiçbir şey hareket etmiyordu.

Kendimi tekrar odanın içine çekerken daha önce görmediğim başka bir şey gözüme çarpıyor. Pencere çerçevesinin köşesinde, uzun, sivri bir tahta parçasına küçük bir beyaz kumaş parçası.

Saela'nın geceliği için mükemmel bir uyum.

Yere çöktüğümde bir inleme sesi duyuyorum ve birkaç dakika sonra bunun dudaklarımdan geldiğini fark ediyorum. Ürperiyorum ve başımı duvara vuruyorum, sarsıcı acının tadını çıkarıyorum.

Ya Saela gecenin bir yarısı geceliğiyle karların içine sızdı... ya da biri onu kaçırdı.

Ben karda dışarıda Lee ile daha iyi bir gelecek için planlar yaparken, kız kardeşim gece çalındı.

Zihnim kelimeleri reddederken bile bedenim tepki veriyor. Pencereyi çarparak kapatıyorum, sonra botlarımı çekiştiriyorum ve karanlığa doğru koşarken bir palto giyiyorum.

Lee hâlâ yakınlarda olmalı, az önce ayrıldı. Onun Kuzey Mahallesi'ne giden yoluna doğru sola dönüp *koşuyorum*. Birkaç dakika içinde onun iri cüssesini sessiz sokakta kararlı adımlarla yürürken görüyorum.

"Lee!" Çığlık atıyorum. Dönüyor, beni görünce yüzünde bir gülümseme belirliyor ama bu gülümseme benim bariz paniğim karşısında hemen kayboluyor.

Bana doğru koşuyor, endişeyle kaşlarını çatıyor ve beni kolumdan tutuyor. "Meryn, ne-"

"Saela," diye nefes alıyorum, koşmaktan nefesim daralıyor. Onun adını söylemek acı veriyor. "İçeri döndüğümde kayıptı." Zihnim yine dönüyor. *Hayır, hayır, hayır, hayır...*

Lee'nin eli ön kolumda sıkılaşıyor, beni topraklıyor ve şimdiki zamana geri getiriyor. "Onu arayacağız," diyor bana, sakın ve otoriter bir tavırla. Ona doğru sarkıyorum. "Mahallene geri dönelim ve oradan başlayalım. Komşularını uyandıracacağız. Onu bulacağız, Mer. Çok uzağa gitmiş olamaz."

Korkularımı dile getirmiyor. Tek mantıklı sonuca: Kaçırıldı.

Zaman esniyor ve sıçırıyor gibi görünüyor, başlangıçlarda ileriye atlıyor.

Tekrar Igor'un kapısının önüne odaklanıyorum ve yumruğumu kapıya vuruyorum. "Igor!" sesim yarı yarıya hıçkırık olarak çıkıyor. Adını tekrar bağıriyorum ve

tekrar ellerimi tahtaya vuruyorum. Lee'nin omzumdaki eli beni sakinleştirdi.

Kapılar iki yanımızdan kırılıyor, temkinli yüzler kargaşaya neyin sebep olduğunu görmek için dışarı bakıyor. Kız kardeşimin eski öğretmenlerinden biri beni tanıyor ve üzerinde gecelik, kalın bir çal ve çizmelerden başka bir şey olmadan kapıdan çıkıyor. "Meryn? Sen misin?"

Igor'un kapısı açılıyor ve o ve karısı Prina kapıda duruyorlar, yüzlerinde endişe var. Karnımda bir çukur açılıyor ve sanki bir fırtınaya yakalanmış gibi içim çalkalanıyor.

"Ben Saela," diye idare ediyorum. "O gitti. Onu götürdüler."

"Onu aramamız gerek," diye araya giriyor Lee. "Gelip bize yardım edebilir misin? Mahallenin kuzey ucunu alırsanız, batıya doğru ilerleyip Central Market'i kontrol edebiliriz."

Igor öne doğru iki büyük adım atıyor ve kocaman kollarını bana doladığında irkiliyorum. "Meryn," diyor ve bu iki kısa hecede koca bir paragraf var. "Elbette sana yardım edeceğiz." Ama sesinde söylemediği kelimeleri duyuyorum.

. "Hayır! *Hayır*. O gitmedi. Ondan vazgeçemeyiz."

Igor çoktan paltosunu giymiş, botlarını çıkarmıştı. Saela'nın öğretmeni de geceliğinin üzerine aceleyle bir pantolon geçirerek bize katıldı. "Vazgeçmiyoruz Meryn. Burada seninleyiz."

Boğazımın arkası yanıyor ve etrafıma çılınca bakıyorum, zihnim bomboş. "Biz..."

"Meryn ve ben buranın batısındaki blokları alacağız," diye tekrarlıyor Lee ben dalıp . "Siz ikiniz kuzeyi kontrol etmeye başlayabilir misiniz?" Beni kolumdan çeķiřtiriyor.

Kar tanelerinin kondurduğu buzlu öpücük beni tekrar kendime getiriyor. şimdi daha sert yağıyor, diye düşünüyorum dalgınca.

Lee ve ben önce koşuyor, sonra koşuyor, her sokak ve ara caddede Saela'nın adını haykırarak ilerliyoruz. Bu saatte sokaklar terk edilmiş durumda; birkaç hırpani görünümlü sıçan ve bir çıkıntının altındaki mütevazı barınağından geçişimizi izleyen sefil bir sokak köpeği dışında. Çizmelerimin altında kırık camlar ve buzlu sürüklenmeler çıtırdıyor, ses çevredeki karın yağmasıyla boğuklaşıyor. Beyaz yığınlar sokakları hayalet gibi ve çorak gösteriyor.

Belki bir saat süren aramadan sonra nefes almak için duruyoruz. "Belki de-"

"Ayrılmak mı?" Lee söylüyor. Yaklaşıyor, elleri yüzümü çerçevelemek için yukarı kalkıyor. "Bu şekilde daha çok yer kaplarız. Ama Meryn... sen..."

Gözlerindeki endişe beni çıldırtıyor ve ulaşamayacağım bir yere doğru dönüyorum. "Ben iyiyim. Sadece git. Merkeze doğru gitmelisin. Oraya gitmiş olabilir... Bir şey bulup bulmadığını söylemek için sabah benimle evimde buluşur musun?" Talimatlarıma uyup uymadığını görmek için arkama bakmadan bir sonraki sokağa doğru tekrar yola koyuluyorum.

Daha hızlı ve daha hızlı ilerliyorum, her sokakta zikzaklar çiziyorum, gözlerim her köşeye, her gölgeye, onun olabileceği her yere dalıyor. İçimden gelen ses bana çocukların asla bulunamayacağını söylüyor. Kimsenin yapabileceği bir şey olmadığını.

Hiçbir şey yapmamayı reddediyorum. Reddediyorum.

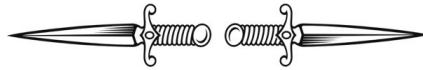
Saatler sonra gün soğuk ve ıslak bir şekilde ağarıyor, kar taneleri çamura dönüşüyor, botlarımın altında grileşiyor. İsli karışım oluklardan damlıyor ve cadde kenarındaki hendeklerde birikiyor. Sabahın erken saatlerinde evlerinden çıkan işçiler beni görmezden geliyor, gözlerini kaçırıyor.

Dünya bulanık, zihnim yorgunluktan uyuşmuş. Sonunda yenilgiyi kabul edip eve doğru döndüğümde saatin kaç olduğunu bilmiyorum.

Igor ve Lee çoktan gelmiş, kapımın önünde oturuyorlardı. İkisi de tek kelime etmeden ondan hiçbir iz olmadığını söyleyebilirim.

Lee eve girerken beni durdurmaya çalıştı. Elinden kurtulup geri çekiliyorum. Bir şeyler söylüyor, ama etrafımdaki dünyanın tüm sesleri yerini donuk bir uğultuya bıraktı. Odama çekilip kapıyı yüzüne kapattım.

Hepsi benim hatam.

ZAMAN AKIP GIDIYOR.

Saela'nın yatağında, hâlâ belli belirsiz onun kokusunu taşıyan çarşafı ve battaniyeye sarınmış bir halde akılsızca yatıyorum.

Annem birkaç kez beni kontrol etti, neyin yanlış olduğunu bilecek, ne olduğunu anlayacak kadar akıllı başında. Yüz ifadesindeki mutsuzluk karşısında yüzümü duvara döndüm.

Mahalleden kadınlar vardiyalı olarak uğruyorlar -çamaşırhanede çalışanlar, Saela'nın okul arkadaşlarının anneleri, annemin yıllardır görmediğim eski arkadaşları. Yemek, ekmek getiriyorlar, konuşmayı reddettiğimde dikkatlice odama girip tabakları yere bırakıyorlar.

Daha sonra, eğer uyanıksa, annemle kısık sesle sohbet ettiklerini duyuyorum. Çoğu zaman sessizce ayrılırlar, ikimiz tarafından da hoş karşılanmazlar.

Umurumda değil. Yemek tabakları yerde duruyor, dokunulmamış.

Saatler ya da günler sonra annemin sesi "Bir lokma bile yemedi," diye geliyor. Ne kadar oldu bilmiyorum.

Annenin sesi aklı başında, aklı başında geliyor. Sanki kızını kaybetmek zihninde kalan rezervleri güçlendirmiş gibi.

"Tıpkı cephedeki ilk yılından sonra babasının başına gelenler gibi. Döndükten sonra beş gün boyunca konuşmadı. İzninin yarısını bu şekilde harcadı." Annemin sesi çatlıyor ve suçluluk duygusu içimde sıcak ve kırmızı bir şekilde çiçek açıyor.

Baba. Bizi koruması gerekiyordu. Sonra bizi terk etti, gitti ve bir daha geri dönmedi.

Saela'yı korumam gerekiyordu. Ona söz vermiştim.

Parmaklarım yatağımın yanında tuttuğum hançere doğru seğiriyor. Babam öldüğünde bu bazen işe yaramıştı; kendime odaklanabileceğim bir acı, bundan başka hissedebileceğim bir şey veriyordu. Keskin bir kesik beynimdeki karanlığı kovalar, hançerin koluma ya da kalçama değmesi dışındaki tüm hisleri yok ederdi.

Ama bunun için bile kırıdayacak enerjiyi bulamıyorum. Tavana bakıyorum, gün gelip geçerken gölgelerin odanın içinde garip bir şekilde hareket izliyorum.

Igor kapı aralığında belirip alçak çerçeveye doğru eğilerek adım attığında oda yine karanlıktı. "Yeter, Meryn." Sesi odayı bir bıçak gibi kesiyor.

Diğerlerinin aksine, ses tonunda acıma ya da sempati yok.

"Bu sen değilsin. Kalk ayağa."

Bedenim yatağın içinde taş gibi. Bekliyorum, utanç ve öfke içimde kaynıyor, gözlerimi sıkarak kapatıyorum, ona bakmayı reddediyorum. Saatler gibi gelen bir süre boyunca kapıda duruyor ama sonunda gidiyor.

Bir süre sonra Lee sessizce içeri girdi. Bakmak için dönmüyorum ama o olduğunu hemen anlıyorum. Çam kokusundan, kendinden emin adımlarından anlıyorum.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece birlikte yatağa tırmanıyor, göğsünü sırtıma yaslıyor, dizlerini dizlerimin arasına sokuyor. Sıcaklığın baskısıyla,

Gözlerim karıncalanıyor ve sonra hıçkıra hıçkıra ağlıyorum, Saela kaçırıldığından beri ilk kez ağlıyorum.

Durmadan ağlıyorum ve Lee bana sarılıyor. Sonunda durduğumda, ikimiz de bir şey söylemiyoruz. Lee sadece elimi sıkıyor, başparmağı elimin arkasında ileri geri geziniyor.

Uykuya dalmış olmalıyım, çünkü gözlerimi tekrar açtığımda oda aydınlık, pencereden gelen ışık sert bir şekilde yüzüme düşüyor.

Lee gitti ama kollarım bir şeye, Saela'nın yastığına sıkıca sarılmış durumda. Görüşüm netleştğinde, kumaşın üzerinde hala saçından küçük bir tutam olduğunu fark ediyorum, rengi benimkinden bir ton daha koyu kahverengi. Tek tel, güneş ışığının karesinde parlıyor.

Ayağa kalktım.

Göğsümde bir şey kırıldı ve yeniden yerleşti. Ona söz vermiştim. Saela'ya hiçbir şeyin ona zarar vermeyeceğine dair söz verdi.

Sözlerimi tutarım ben.

Doğu Mahallesi'ndeki ORDU KAYIT MERKEZİ bir kasap dükkânının yanında. İşe alım görevlisinin elindeki kâğıtta soyadımı bulmasını beklerken, bunun uygun olduğunu düşünüyorum.

Her mahallede bu merkezlerden tane var ve kalenin bu merkezlere her şeyden daha fazla önem verdiği anlaşıyor; ocaktaki ateş, neşeyle yanan odunlarla dolu ve evimizdeki sobanın nemli turba kokusunun aksine kuru, baharatlı bir koku yayıyor. Duvarlar, Doğu'da başka hiçbir yerde göremeyeceğiniz bir hoşgörü olan kağıtlarla kaplı. Mobilyalar da yıpranmış ve aşınmış ama yine de çoğu mobilyadan daha kaliteli oldukları belli.

Gözlerim işe alım görevlisinin üniformasında, masasının üzerindeki kâğıt yığınlarında, formlar ve listeler arasında geziniyor. Bir yağ lambası titriyor, kâğıtları karıştırırken ellerinin üzerinde gölgeler dans ediyor. Sanki bana ulaşmaya çalışıyorlar.

"Ah, işte," diyor sonunda. "Cooper. Ama-" gözlerini kısarak bana şüpheyile baktı. "Hizmet etmek için çağırıldın. Bakıcı istisnanız olduğu yazıyor."

Reşit olmayan veya yaşlı bir aile üyesine bakmıyorsa ya da bir sağlık sorunu yoksa herkes bir noktada çağırılır. Benim de bir

Hizmet edecek yaşı gelmeden önce bile adımın yanında istisna vardı.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Babam onun izinden gittiğimi, rüyalarına giren acımasız savaş cephesine gittiğimi bilseydi bundan nefret ederdi.

Babam burada değil.

"Biliyorum," diyorum, sesim çelik gibi. "Umurumda değil. Ben gönüllüyüm."

Tek yolu bu. Eğer Nabberlar çocukları sınırdan geçirip Sifonlara götürüyorsa, Saela'ya ulaşmak için tek şansım bu.

İşe alım görevlisiyle birbirimize bakıyoruz ve o da homurdanarak onaylıyor ve önündeki kâğıda bir şeyler karalıyor. "Peki, bu durumda-"

"Beni cepheye ne kadar çabuk gönderebilirsiniz?"

İşe alım görevlisi başını yana eğerek düşünüyor. "Yeni askerlerden her altı ayda bir eğitim için rapor vermelerini isteriz, bu da genellikle işlerini düzene koymaları için yeterli zamanı verir. Yarın başlayacak bir acemi kampımız var, ama o zamana kadar beklemenizi tavsiye ederim-"

"Orada olacağım," dedim ona hızla. "Bana emirlerimi ver."

Adam bir süre bana bakıyor, ne kadar ciddi olduğumu anlamaya çalışıyor. Yüzümdeki bir şey onu ikna etmiş olmalı, çünkü benimle aynı fikirde değilmiş gibi başını sallıyor, sonra da kâğıda bir şey damgalıyor.

"Tamamdır. Kraliyet Kuvvetleri'ne hoş geldin, Acemi Cooper."

BEŞİNCİ BÖLÜM

A İşe alım merkezinden çıktıktan sonra doğruca Lee'yi bulmaya gidiyorum, nefesim soğuk havaya karışıyor. Yırtık pırtık paltomu kendime doğru daha sıkı çekiyorum, keşke bir atkım olsaydı diyorum ama evden hışım la çıkıyorum

Bu sabah o kadar kesindi ki aklıma bile gelmedi.

Lee her hafta sadece birkaç gün küçük dairesinde kalıyor, onun dışında kalenin hizmetli yatakhanelerinde kalıyor ama programını biliyorum ve bugün evde olması gerekiyor. Zihnim dönüp duruyor ve çenemi tutup yürürken Kuzey'in manzarasını inceliyorum, yarını kararlılıkla aklımdan çıkarıyorum.

Daha sonra panik yapacak zamanım olacak. Ama şu anda Lee'ye kendimi açıklamam gerekiyor.

Heybetli kaleye en yakın mahalle olan Kuzey Mahallesi, Bonded'in sokakları kadar yabancı değil ama yine de Doğu'dan çok farklı.

Binalar daha uzun. Yollar daha geniş. Ortılığı karıştıran başıboş köpekler yok. En önemlisi de koku yok. Hava temiz değil, ama çok az alana çok fazla insan sıkışmış gibi kokmuyor.

Yine de temiz hava sinirlerimi yatıştırmaya yetmiyor. İşe alım formlarını imzaladığımdan beri kendimi kaybetmiş durumdayım.

Anlamasını istiyorum. Ona ihtiyacım var, gerçekten. Lee benim çapam, kendi duygularımın vahşi gelgitleri beni daha derin sulara çekmekle tehdit ettiğinde beni yerimde tutuyor. Ona haberi verdiğimde bana deliymişim gibi bakarsa, kendimi sorgulamamak çok zor olacak.

Ve artık ikinci bir tahmine yer yok.

Lee'nin binası da benimki gibi yarı ahşap, ancak geniş ve dört katlı, hepsi küçük birimlere ayrılmış ve çoğunlukla diğer kraliyet hizmetkârlarının yaşadığı bir bina. Kendisi de Kuzey'de büyümüş olmasına rağmen burada tek başına, kendi düzenli alanında yaşıyor.

Lee gibi babası da sarayda çalışmaktadır, ancak ilişkileri gergin ve zordur. Babası tam bir pislik gibi görünüyor. Annesi de Lee çocukken vefat etmiş. Ergenlik çağında kuryelik işine girdiğinde hemen babasının evinden ayrılıp kendi evine taşınmış.

Evinin önüne ulaştığımda, onu bulmak için ön girişten geçip merdivenlerden yukarı çıkıyorum, midem bulanıyor ve dönüyor. Onu hayal kırıklığına uğratma fikri içimde kendi derimi dökme isteği uyandırıyor.

Kapısını çaldım. Komşu dairelerden birinden bir gümbürtü geliyor. Üst kattan bağırışlar duyuyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor. Parmaklarım kış havasından dolayı hala soğuk, bu yüzden kendime yapacak bir şey vermek için onlara nefes alıyorum.

Kapı açılmadan önce bir klik sesi duyulur. Ve...

Bilmiyorum. Onu görünce birden her şey yoluna girdi. Neden endişelendiğimi hatırlamıyorum. Lee'yle böyledir işte. Kapı aralığında silüet halinde duran uzun boyuna bir kez bakıyorum - geniş omuzları, kıvrılmamış gömleği, uykudan yeni uyanmış gibi hafif dağınık koyu sarı saçları - ve kendimi güvende hissediyorum.

Eli kapının üzerinde duruyor. Benim olduğumu anladığında elinin sıkılaşmasını izliyorum. Lee'nin gözleri öyle güzel kristal mavisi ki, bu karanlık salonda bile şaşırtıcı derecede soğuk bir kış gününde gökyüzü gibi.

"Kedicik," diye mırıldanıyor, sesini sıcaklık kaplıyor. "Geri döndün."

Ne demek istediğini hemen anladım, geri döndüm. Tamamen dağılabilecek o parçamı, ona sarılırken ağlayan parçamı sürgün ettim. Hâlâ burada, derinlerde, ama beni bir an daha kontrol etmesine izin vermeyi reddediyorum.

"Geri döndüm" diyorum. *Ve ne yaptığımı duyana kadar bekleyin.*

Güçlü kolu belime dolanıyor ve beni dairenin içine çekiyor, sert vücudunun sıcaklığı bana değiyor. Lee siyah saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırıyor, kapıyı tekmeleyerek kapatıyor ve "Güzel. Seni özledim."

Sonra bakışları aşağıya iniyor, vücudumda geziniyor ve ben aniden bu andan başka bir şey düşünemez hale geliyorum. Bakışlarındaki sıcaklık beynimdeki bir düğmeyi çeviriyor ve tüm vücudum ona doğru kıvrılma ve ona teslim olma ihtiyacıyla tepki veriyor. Tenim karıncalanıyor. Ayak parmaklarım botlarımın içinde kıvrılıyor.

Ama başını kaldırdığında ve o aç bakışlarını tekrar yakaladığımda, her şey geri geliyor.

Buraya gelme sebebim bu değil.

"Sana bir şey söylemem gerek," diye geveleyerek elimi göğsüne bastırdım.

Ne kadar ciddi olduğumu anlamaya çalışıyormuş gibi gözleri kısa bir süre benimkiler arasında gidip geliyor. Sonra başını sallayıp elimden tutuyor ve beni yatağından başka tek oturma alanı olan mutfağına götürüyor. Benim için tahta bir sandalye çekiyor ve eliyle işaret ediyor.

"Konuş benimle," diyor yanımdaki sandalyeye otururken. Bakışları sabit, duruşu rahat.

Bir kıymığı çeker gibi kendime söyledim. "Cepheye gidip Saela'yı bulabilmek için askere yazıldım."

Bir an için hiçbir tepki vermedi. Hiç kıpırdamadan, sabit bir şekilde bana bakmaya devam ediyor. Bunun, pervasızlığıma hemen işaret etmesinden daha kötü olup olmadığını merak etmeye başlıyorum. Bilmemek cezalandırıcı.

Sonra gözlerini kapatır ve derin bir iç çeker. Elini kaldırıp burnunun kenarını sıkıyor ve umutsuzluk dalga dalga yayılıyor. Ve hayır, bu kesinlikle sessizlikten daha kötü.

"Oh, kedicik. Ne yaptın sen?" Gözlerini tekrar açıyor ve bana hem sevgi hem de kalp kırıklığıyla dolu bir bakış fırlatıyor.

Kırılğanlığım beni bir pislige dönüştürüyor. Anında kılınıyorum. "Yapmak zorundaydım Lee." Sesim bir bıçak kadar keskin. "Kimse bir şey *yapmıyor*. Aşağıda kayıp çocukları önemseyen, onları arayacak birileri olmalı." Elim yumruk oldu. Bundan nefret ediyorum. "Bu *Saela*. Bunu nasıl anlayamazsın?"

Soru bir suçlama gibi geliyor ama Lee kendini benim seviyeme indirmiyor. Ben onun kafasını koparmaya çalışırken bile gözlerindeki yaralı düşkünlük hiç azalmıyor.

"Anlıyorum," diyor bana. Ve işte böyle, artık kızgın değilim. Çünkü bunu söylerken ciddi olduğunu biliyordum.

Lee derin bir nefes daha alıyor ve arkasına yaslanıp kolunu masanın üzerine koyuyor. Uzun parmakları ahşabın damarlarını dalgınca çiziyor. Sonra

yüzü hafifçe sıkışıyor. Acı çekiyor gibi görünüyor. Ya da suçluluk, belki. Hayal kırıklığı. Kötü duyguların bir karışımı.

"Elimde olsa onu bulmak için senin yerine ben giderdim," diyor sonunda. Sessizce.

Kraliyet ailesi, hizmetkârlarını nesilden nesile, hizmetkârların çocuklarından seçiyor. Çoğu kişiden daha iyi maaş alırlar, ancak bir kez kralın hizmetine girdiklerinde, istisnasız ömür boyu hizmet etmeleri beklenir.

"Senin için her şeyi yaparım Meryn. Ama bu..."

İrkildim. "Deli olduğumu mu düşünüyorsun?"

Yüz ifadesi gerginleşir. "Bilmiyorum," diye hırlıyor. Cevabındaki vahşet, beni sorgulamaya cüret eden herkese karşı bir tehdit gibi geliyor. "Zamanlama... çok kötü."

"Zamanlama?"

Uzanıp parmaklarını gür saçlarının arasından geçiriyor, sonra elini dizine bırakıyor. "Bağlanma Denemeleri yapılmak üzere."

Sözleri karnıma bir yumruk gibi indi.

Bağlanma Denemeleri... Kral'ın değerli Bağlanmış güçlerinden biri olma ve devasa, vahşi bir direwolf ile kopmaz bir bağ kurma şansı.

Eğer bu doğruysa, cepheye bile gidemeyebilirim demektir. Duyduğuma göre Bağlanma Denemeleri de savaş kadar tehlikeliymiş.

Ciğerlerimi hırıltılı bir hava hücumu kaplıyor. "Bunu nasıl... biliyorsun?"

Bunu yapmasına imkan yok, değil mi? Bağlanma Denemeleri sıra olur, ve askerleri askere gitmekten caydırmamak için yakından korunan bir sır olarak saklanır. Biri gerçekleşmek üzereyken, her yeni askere alınan kişinin istisnasız olarak bağ kurmaya çalışması gerekir.

"Şatodaki fısıltılara kulak misafiri oldum. Eğitimciler için çoktan talimatlar göndermişler," diyor Lee. Kaşları gergin. Bana bakmıyor. Nedenini biliyorum.

Ona kendimi mümkün olan en tehlikeli yere atacağımı söyledim ve o da beni vazgeçirmeye çalışmayacak kadar iyi tanıyor. Yapabileceği hiçbir şey yok ve Lee bundan nefret ediyor. Rol yapamamaktan her zaman nefret etmiştir, belki benim kadar.

"Hâlâ gidiyorum," diyorum ona. "Gitmek zorundayım."

"Biliyorum," diyor. "Bak, ilk Deneme'yi sana yaptıracaklar. Duyduğuma göre, tehlikeli bir dağ tırmanışı ve direwolves zirvede. Ama biriyle bağ kurmaya çalışmanıza gerek yok. Tek yapman gereken

hayatta kalmaktır. Bunu yaptığınız ve bağ kurmaktan kaçındığınız sürece, daha sonra diğer sıradan askerlerle birlikte cepheye gönderileceksiniz."

Derin, titrek bir nefes alıyorum. Kulağa hiç de korkutucu gelmiyor.

"Tamam." Gözleri tekrar benimkileri buluyor ve bana kendimi güçlü hissettiren bir yoğunlukla yanıyorlar. "Eğer hayatta kalabilecek biri varsa, o da sensin," diyor bana kararlı bir şekilde.

Cesaret göğsümde bir şenlik ateşi gibi tutuşuyor. "Savaş, Meryn. Kazan. Saela'yı bul ve bana geri dön."

"Seveceğim. Seni seviyorum, Lee."

"Ben de seni seviyorum," diyor ve uzanıp yanağımı hafifçe okşuyor.

Bu sözleri daha önce de birbirimize söylemiştik ama bugün kulağa farklı geliyorlar.

Bugün, *seni seviyorum*, kulağa *hoşça kal* gibi geliyor.

Bu sesi zihnimden kovmam gerekiyor ve tüm düşüncelerimi susturmanın kesin bir yolu var. Lee ruh halimdeki değişikliği yakalıyor, başparmağıyla yanağımı okşuyor, sonra tırnaklarını hafifçe boynuma ve omzuma geçiriyor. Bir kalp atışı içinde, onun üstümde, içimde olması için duyduğum çaresizlik o kadar yakıcı bir hal alıyor ki, tenim de onunla birlikte ısınıyor.

Lee'ye uzandım ve onu gömleğinden tutup kendime çektim.

Anında üzerime atlıyor, ayağa kalkıyor ve bir eli sandalyemin arkasına, diğeri boynuma dolanırken beni kavurucu bir sıcaklıkla öpüyor. Ve işte böyle, artık kontrol bende değil.

Dili benimkiyle buluştuğunda gömleğini kavrayışım gevşiyor, öpücüğünün kaygan sıcaklığı kaslarımı mutlulukla dolduruyor. Gömleğini zayıfça çekiştirirken muhtaç bir ses çıkıyor ve onun karşılık veren kıkırdaması doğrudan içime işliyor.

Gözlerimiz tekrar buluştuğunda ikimiz de tek kelime etmiyoruz, bakışlarındaki yoğunluk nefesimi kesiyor. İri elleri sırtımdan kıçıma doğru kayıyor ve sonra hızlı bir hareketle beni kaldırıp mutfak zeminine yatırıyor, arkama eğilip beni öpücüklere boğuyor.

Geriye doğru düşünüyorum, kendimi desteklemek için kollarımı onun boynundan ayırıyorum. Mutfak zemininin buz gibi soğuğu kollarıma, arkama, belime baskı yapıyor, Lee'nin sıcaklığı beni ısıtıp zevkten titretirken bile.

Lee'nin ağzı kulak mememden boynumun çukuruna kadar ateşten bir iz yalıyor ve orada dişlerini hassas tenimde gezdirerek emiyor. Başım geriye düşüyor ve yere çarpıyor.

Ağzı kayboluyor ve kendimi bir dirseğimin üzerinde destekliyorum, ancak pantolonumu kalçalarımın altına çekerken kolum zayıflıyor, yırtılıyor

tek bir hareketle iç çamaşırımı çıkardı. Ona bakıyorum, nefesim kesiliyor. Dudakları sahiplenici bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve bedenim ateşle doluyor.

Yavaşça dizlerine kadar yükseliyor ve kendi pantolonunun önündeki bağcıkları çözüyor ve ben onun zaten ağırlı bir şekilde sertleşmiş olan sikinin serbest kalışını izlerken inliyorum. Ben önünde kıvrılırken elinin topuğunu başının üzerine bir, iki kez sürüyor.

Her parçam onu yakalamak ve bacaklarımı etrafına dolamak, onu hemen içime almak istiyor, ama geçmiş deneyimlerimden biliyorum ki şu anda sorumlu olan o, ben değilim.

Lee öne doğru eğiliyor ve tuniğimi boynuma kadar çekiyor, taktığım göğüs bağlarını iki kısa çekişle çıkararak göğüslerimi ortaya çıkarıyor. Zaten sert olan meme uçlarım serin havada karıncalanıyor ve parmakları sol meme ucumu sertçe çimdiklediğinde neredeyse yerden sıçrayacağım.

Diğer göğsümü avuçluyor, sonra ben inilti içinde kalana kadar göğüslerimi okşamak ve arasında gidip geliyor. *Sonunda* bir elini karnımdan aşağıya indiriyor, beni yere bastırırken içimdeki uyarılma kıvrılıyor, sonra eğiliyor ve ellerini iç uyluklarıma doğru iterek beni genişçe açıyor.

Şimdiden ihtiyaçtan sıırıslıklam oldum, hassas bedenim onun nefesinin sıcak havasıyla sıkıştı. Her parçam boş hissediyor, onun beni doldurmasını, bütünlemesini bekliyorum.

Dilinin ilk fırçası o kadar günahkâr ki neredeyse oracıkta boşalıyorum.

Lee anında geri çekiliyor, sanki ne kadar yakın olduğumu biliyormuş gibi. Keskin bakışını yakalamak için başımı kaldırıyorum. Anlamam için konuşmasına gerek yok: ikimiz de bunun uzun bir süre böyle birlikte olmak için son şansımız olabileceğini biliyoruz.

O kadar çabuk bitmesine izin vermeyecek.

Yavaşça, acı verici bir şekilde yavaşça, ağzı geri dönüyor, dili içime dalıyor ve sonra klitorisimi çevrelemek için yukarı çıkıyor, ben kenara yaklaşır yaklaşmaz kaybolmadan önce beni çalıştırıyor. Şimdi konuşuyorum, ona yalvarıyorum, kelimeler söylüyorum ama ne ya da hangisi olduğunu bilmiyorum.

Çekildiğinde kalçalarım sıırıslıklam oluyor, diz çöküyor ve karanlık gözlerle bana bakıyor.

"Ellerini başının üzerine uzat," diye emretti, "ve arkadaki masanın ayağını tut."

Titreyerek dediğini yapıyorum, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Dayan," diyor, bakışları parlayarak. "Kendine dokunmayı ne kadar çok istiyor olursan ol, sakın bırakma."

Daha önceki yumuşak, nazik dokunuşlar yok. Sonunda içime girdiğinde, yarı anlamsız bir şekilde onun adını haykırdığımı duyuyorum. Bacaklarımı etrafına sarıp onu daha derine itiyorum ve o da direnmiyor, çekip tekrar içeri girmeden önce kendini derinlere itiyor.

Kaba yontulmuş masa ayağını avuçlarımın içine girecek kadar sert bir şekilde kavıyorum. Parmaklarım şiddetle ağrıyor; onun bacaklarımın arasına vurma hissi, kendi zevkimi arayamamanın çaresizliğiyle birleşince ağlıyor, yalvarıyor, sanki onsuz dünyanın kenarından düşecekmişim gibi tahtaya tutunuyorum.

Beni tam istediğim gibi beceriyor, derin, cezalandırıcı derecede hızlı itişlerle vücudumda kükreyen zevk darbeleri gönderiyor. Kendimi ona geri itmeye, bacaklarımla onu derine çekmeye, ona her şeyimi vermek için kendimi daha da geniş açmaya çalışmaktan alıkoyamıyorum.

Gözlerini benden hiç ayırmıyor - o mükemmel, kristal berraklığındaki mavi gözlerini.

Ve kalçalarının acımasız ritmi teklemeye başladığında, yalvarıyorum. "Lütfen. Lütfen. F-Fuck. Lütfen. Lee!" Çığlık atıyorum.

Beni sikerken bana gülümsüyor, sanki benim onun dokunuşu altında paramparça olmamdan hoşlandığı kadar o da benim çözülmemi izlemekten hoşlanıyor, zevkten parçalara ayrılıyor. İnliyor ve sonunda bir elini kalçamdan çekip başparmağını klitorisimin üzerinde gezdiriyor ve ben anında patlıyorum, bu dokunuşa karşı koyamayacak kadar uzun süredir uçlarda geziniyorum.

Kör edici zevk görüşümü karartıyor ve kaslarım onun etrafında kenetlenirken ürperiyorum. O itmeye devam ederken zevk dalgaları içimde yol alıyor, orgazmım devam ederken hızlı ve sert, vücudum onu çalıştırıyor, o da bırakana kadar, bir çığlık ve içimde son bir şiddetli itme ile geliyor.

Sonunda nefesim düzleşmeye başlıyor. Gözlerimi aralıyorum, görüşüm hafifçe dalgalanıyor.

Lee'nin geri çekilirken çıkardığı tatmin edici kıkırdama sesi beni tekrar hiçbir şeyin etrafında kenetliyor, aşırı hassas sınırlarımı bir kez daha okşarken inliyor, başparmağıyla klitorisimi çimdikliyor.

Zarif bir şekilde ayağa kalkıyor, bana bir el uzatıyor ve beni yanına çekiyor. "Tamam mı, kedicik?"

Vücudumu gözden geçiriyorum. Kafatasımda bir ağrı var. Sanırım boşaldığımda başımı yere vurmuş olmalıyım. Biraz ham ve bitkinim, olabilecek en iyi şekilde. Yutuldum, gerçekten.

"İyiden de öte," diye nefes alıyorum. Yürümeye başlamadan önce gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum.

Kollarımı boynuna doluyor ve beni yatak odasına doğru yarı yarıya taşımasına izin veriyorum. Tuvaletine varana kadar beni geriye doğru yürütüyor ve gülerek beni yere bırakıyor, ben titreyen ellerimle elimi yüzümü yıkarken yatağına doğru dönüyor.

Temizlendikten sonra yatağa, onun yanına çöküyorum ve vücudumu onunkine göre şekillendiriyorum. Kolunu omzuma doluyor, diğer eliyle kalçalarımı ona doğru bastırıyor, ta ki her yerimiz birbirine değene kadar.

Lee şakacı bir şekilde boynumu birkaç kez ısıyor ve sonra bana fısıldıyor. "Gitmek zorunda değilsin, biliyorsun. Kalabilirsin. Burada. Bu şekilde."

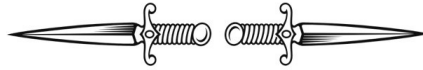
Tüm göğsüm ağrıyor. Ağlamayı reddediyorum, bu yüzden gözlerimdeki sızıyı görmezden geliyorum. "Hiçbir şey yapamam, Lee."

"Biliyorum," diyor, sonra oturuyor ve bana elini uzatıyor. "Gel hadi. Gitmeliyiz."

Elini tutuyorum ve beni ayağa kaldırmasına izin veriyorum. Kıyafetlerimi mutfakın etrafına saçılmış oldukları yerden toplayıp bana uzatıyor. "Giyin."

"Nereye gidiyoruz?" Ben soruyorum.

"Alışveriş. Eğer tüm askerleri soktukları ilk Bağlanma Denemesi'nden sağ çıkmayı başaracaksan, daha iyi ekipmanlara ihtiyacın var."

Lee'yle alışveriş , ona haberlerimi söylemek kadar eziyetli. Elimden geldiğince kimseden para almayı sevmiyorum. Yine de ayıracak parası olduğunda ısrar etti ve Bağlanma Denemeleri'nde doğru teçhizata sahip olmadığım için bir şey gelirse kendini suçlayacağını söyledi.

Beni Central'daki ana pazar meydanının hemen dışında sevdiği bir deri dükkanına götürdü. Dükkan güzel şeylerle dolu, daha önce alışveriş yaptığım her yerden daha güzel. Lee dükkân sahibini sanki buraya yüzlerce kez gelmiş gibi selamlıyor ve ben de şaşkınlıkla onu inceliyorum. Sanırım o da kale hizmetlisi maaşıyla geçiniyor ve benim gibi bakması gereken bir ailesi yok.

İkisi birlikte ihtiyacım olan bir dizi eşyayı seçiyor, bir şeyin gerekli olmadığını söylediğim her seferinde beni görmezden geliyorlar.

Cepleri, bölmeleri ve her şeyi sabitlemek için kayışları olan yeni bir sırt çantası.

Hafif ama büyük ve dayanıklı yeni bir su tulumu.

Yeni bir çift bot, özel olarak ısıtılmış, gerilmiş ve yağlanmış, böylece derisi zor bir günün yürüyüşünden kabarcıklara neden olmayacak kadar esnek.

Yeni bir ceket, dolgulu ve deri astarlı, yıllardır sahip olduğumdan daha uzun ve kalın, ellerimi sıcak tutmak için kürkle kaplı cepleri var.

Şık bir çift eldiven, sıkı ancak giyerken tam hareket alanı sağlayacak kadar esnek.

Lee'nin tezgahın üzerine bozuk para üstüne bozuk para yığmasını çaresizce izliyorum, imkansız bir miktar, bırakın bir günü, bir ayda harcadığımdan bile fazla.

Ama iş burada bitmiyor. Duruşma buzlu olacak, diye açıklıyor Lee. Sert hava koşullarına hazır olmalıyım. Beni daha önce hiç fark etmediğim bir yan sokağa götürüyor ve bodrum katında avcılık, tuzakçılık ve balıkçılık malzemeleri ile dolu bir dükkana giriyoruz.

Bir duvar boyunca kar ayakkabısı ve krampon gibi dağ malzemeleri var. Dükkân sahibi yeni botlarıma bir çift kramponu dikkatle takıyor. İkimiz de bazı avcıların kışın buzlu bir patikada yürürken kendilerini sabit tutmak için kullandıkları sırtlara bakıyoruz, ama sonunda ellerimin serbest kalmasını, her ihtimale karşı bir silaha uzanmaya hazır olmamı isteyeceğime karar veriyoruz.

Ayrıldığımızda, şimdiye kadar sahip olduğumdan çok daha pahalı şeylerle dolu bir şaşkınlık içindeyim. Lee, şatodaki vardiyasına geç kalacağını bilmeme rağmen benimle eve kadar yürümeyi teklif ediyor. Reddediyorum, aptalca bir şaka yapıyorum ve o da gülüyormuş gibi yapıyor.

Ayrılığımızı büyütmemeye çalışıyoruz.

Şimdilik sadece bir veda, diye beni temin ediyor. Yakında görüşeceğiz, diye ısrar ediyor.

Herhangi bir günmüş gibi, onu yarın görecektiğim gibi uzaklaşmaya çalışıyorum. Gözyaşlarımın düşmesine izin vermeden önce beni göremeyeceğinden emin olana kadar bekliyorum.

Doğu Mahallesi'ne dönerken haberimi paylaşmak için çalıştığım giriyorum. Mae ayrılmam konusunda bana zorluk çıkarmıyor ama gözlerinin ardında benim işimi karşılamak için diğer kadınların haftada kaç saate daha ihtiyacı olacağını görebiliyorum. Onların

Yumuşak sorular ve sempati beni rahatsız ediyor, bu yüzden hızla kaçıp Igor'un evine doğru gidiyorum.

Sargıyı bir kerede çıkarsak iyi olur. Yarın çabucak burada olacak.

Bahçesinde, kırık bir masayla uğraşüyor, hala sağlam olan üç ayağa uyması için yeni bir tahta parçası tıraşlıyor. Yağ fenerleri, deri, talaş ve tozlu toprak kokusu burnuma hücum ediyor ve dişlerimi sıkıyorum, beni batırmakla tehdit eden duygu selini zapt etmeye kararlıyım.

"Seni görmeye geldim ve annen tam bir aptal gibi orduya katılmaya gittiğini söyledi," diyor, sesi sert.

"Sana da merhaba," diyorum alaycı bir tavırla, haftalardır üzerinde çalıştığı çirkin sandalyenin üzerine uzanarak. "Bu sandalye bir hafta öncekinden daha mı çirkin?"

Igor, "Orduya girdikten sonra ukalalığına dikkat et," diye uyarıyor. "Komutanlar askerlerinin karşılık vermesinden hoşlanmazlar."

Gülüyorum, Igor'la aynı fikirde olduğumuz için mutluyum - şu anda daha fazla bir şey hissettiğimi itiraf etmektense birbirimizle şakalaşmak ve dalga geçmek daha iyi.

"Çamaşırhanedeki kadınlar anneme göz kulak olacaklarını, iyi olduğundan, yemek yediğinden ve ilaçlarını aldığından emin olacaklarını söylediler..." Dalıp gidiyorum ama Igor yine de ne demek istediğimi anlıyor.

"Ben de her şeye göz kulak olacağım," diye onaylıyor. "Bu konuda endişelenmene gerek yok. İhtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin olacağız."

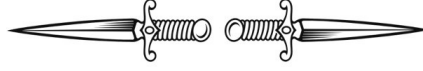
İkimiz de sessizliğe gömülüyoruz ve güneş çevredeki binaların arkasına gömülürken gölgelerin büyümesini izliyorum.

"Biliyor musun," diye söze başlıyor Igor, "savaş devreleri ve ordu arasında geçen günlerim boyunca pek çok güçlü insanla tanıştım. Ama senden daha iradeli bir velet tanımadım."

"Teşekkürler mi?" Ona sırtıyorum. "Sanırım?"

"Oh, bu tamamen iyi bir şey değil," diye karşılık veriyor ve aradığı kaba zımpara kağıdını bulana kadar alet kutusunu karıştırmak için eğiliyor. Masa ayağı üzerindeki çalışmasına devam ediyor ama gözleri kaba mobilya parçasının üzerinde benimkilerle buluşuyor. "Ama Nabber'larla savaşıcak kadar aptal ve onları durdurup çocuklarımızı eve getirecek kadar güçlü biri varsa, o da sensin."

O akşam eşyalarımı toplarken hâlâ onun sözlerini kafamda evirip çeviriyorum. İşe alım merkezi bana yıpranmış ve kim bilir ne ile lekelenmiş bir spor çantası vermişti, ama şimdi Lee'nin bana aldığı güzel yeni sırt çantam var, bu yüzden onun yerine onu dolduruyorum.

Sırt çantam yatağımın üzerinde açık duruyor ve Saela ile ortak çekmecemdeki yetersiz eşyalarımı karıştırıyor, duygusal bir şey alıp almayacağıma ya da sadece gerekli olanlarla yetinip yetinmeyeceğime karar vermeye çalışıyordum ki yatak odamın kapısının gıcırdayarak açıldığını duydum.

Annem elinde lamba ışığında parlayan bir şey tutarak kapının pervazında duruyor. Ayağa kalkmaya başlıyorum ama bana kalmamı işaret ediyor ve çantamın üzerine çömelmek yerine kollarımı dizlerime dolayarak yere kadar çöküyorum.

Annem geldi ve çöktü. Gözleri uzun zamandır görmediğim berraktı.

"Senin için bir şeyim var," diyor ve elini benimkinin üzerine koyuyor, böylece parlayan nesne açık avucuma dökülüyor.

Antik görünümlü bir kolye, gözyaşı damlası şeklinde opal bir kolye ucu altınla işlenmiş ve narin altın zinciri eskitilerek parlatılmış. Bunu daha önce hiç görmemiştim, ki bu çok tuhaf. Evimizin her santimini bildiğimi sanırdım, özellikle de zamanın gerektirmesi halinde satılabilecek kadar değerli olabilecek her şeyi.

Kolyeyi dikkatlice iki parmağımın arasına alıp ışığa tutuyorum. Sanki bir gökkuşağı buzun içinde donmuş ve sonra cilalanıp değerli bir taş haline getirilmiş gibi.

"Bunu nereden aldın?" Parçayı ellerimde evirip çeviriyor, kökenine dair bir ipucu arıyorum.

"Korunmak için" diyor. "Nesillerdir ailemizdeydi, kaç yıldır bilmiyorum kadından kadına aktarıldı."

"Anne." Ona döndüm. "Buna benden daha çok ihtiyacın . Sende kalmalı. Gittiğim yerde sadece kırılacak. Savaş, aile yadigârı için uygun bir yer değil."

Tartışacakmış gibi görünüyor, ben de kolyeyi sıkıca tekrar ellerine bastırıyorum, parmaklarını kolyenin etrafına sarıyor, sonra eğilip yanağından öpüyorum.

"Seni güvende tuttuğunu bilmek beni daha iyi hissettirecek anne. Döndüğümde bana verebilirsin."

Anne başını sallıyor ve omuzları çöküyor, içindeki mücadele tükeniyor. Gözlerini dikmiş, odanın diğer ucuna, Saela'nın boş yatağına bakıyor.

Başım zonkluyor. "Onu bulacağım. Söz veriyorum."

Kapana kısılmış bir kuş gibi küçük bir ses çıkarıyor, ama iddiamı onaylıyor mu yoksa yalanlıyor mu, anlayamıyorum.

Onu burada terk ettiğime inanamıyorum. Tek başına. Ama başka ne yapabilirim ki? Saela'dan öylece vazgeçemem.

Kendime itiraf etmek bile korkunç ama içimde o imkânsız hesabı yapan karanlık bir yan var. Annemin ihtiyaçlarını Saela'nınkilere karşı tarttım; kendimi onlar arasında seçim yapmaya zorladım.

Saela... o benim kız kardeşim ama onu ben büyüttüm sayılır. O *benim*. Benim sorumluluğumda.

Ve önünde mutluluk dolu uzun bir hayat olması gerekiyordu, Astreona'da Sifonlar arasında onu bekleyen sefalet değil.

Büyük bir parçam, hastalığı bu kadar kötüyken bunların annemle geçireceğim son anlar olup olmayacağını merak ediyor. Geri dönebilsem bile...

Hayır, bu şekilde düşünemem. "Eğer" diye bir şey olamaz.

"Onu geri getireceğim," diyorum yüksek sesle, hangimizi daha çok rahatlatmaya çalıştığımdan emin değilim.

ALTINCI BÖLÜM

R ordu askere alma üssüne rapor vermek, kalenin içine girmeye en çok yaklaştığım andı.

Üs, kalenin dış duvarlarının hemen içine kurulmuş ve içerideki devasa avlunun yarısını kaplıyor. Yüzyıllardır ayak, toynak ve pençelerle pürüzsüz ve düz hale getirilmiş buzlu kaldırım taşlarının üzerinden dikkatlice geçiyorum.

Muhtemelen subaylar için ofis ya da kışla gibi bir yere ev sahipliği yapan daimi ordu binası, iç avlu duvarına yaslanmış, bodur, tek katlı ahşap bir yapı. Her yöne, acemi erleri işlemek için daha fazla alan yaratmak amacıyla devasa çadırlar dikilmiş ve bunların her biri soğuk şafak esintisinde zar zor hareket eden ağır kanvas duvarlara sahip. Her biri kraliyet armasıyla boyanmış; bir kalkanın üzerinde hırlayan bir direwolf, arkasında bir mızrakla çaprazlanmış bir kılıç.

Güneş ufukta yeni yeni beliriyor ama avlu şimdiden diğer acemilerle dolmuş durumda, çoğu benim kadar, hatta daha fazla kaybolmuş görünüyor.

Etrafımdaki aksanların karışımı kulaklarımı tırmalıyor -buradan, kraliyet şehri Sturm frost'tan tanıdık aksanlar, ama aynı zamanda Nocturna ülkemizdeki diğer yedi derebeylikten gelen, çoğunu tam olarak tanımlayamadığım dikenli, sert aksanlar.

Sturm frost'tan hiç ayrılmadım ama okuldayken Nocturna'nın coğrafyasını incelemiştik ve macera arzulayan yanımda diğer tüm derebeyliklerin isimlerini bir bankaya koyup zihnime kilitledi. En yakın iki tanesi, diğer kış yaşayan derebeylikler, Raben frost ve Volken frost'tur. Ve en ünlüsü de Grunfall'dur.

Güneyde, Sonnstrom Nehri'ne doğru sokulmuş. Yıllar boyunca birçok savaşın gerçekleştiği yer burasıdır.

Birbirlerine o kadar benzeyen genç bir adam ve kadının yanından geçiyorum ki kardeş olup olmadıklarını merak ediyorum; ikisi de ağzı açık bir şekilde kalenin iç duvarlarına ve ötesindeki kulelere bakıyor.

Çoğu standart ordu çantası taşıyor ve ben omzuma astığım süslü sırt çantasının farkında olarak rahatsız bir şekilde yer değiştiriyorum. Bazıları çok yıpranmış görünüyor ve belki de askerlik yapmış ebeveynlerinden ya da kardeşlerinden kalan yamalar ve iğnelerle süslenmişler.

Babamın askeri teçhizatını düşündükçe içim sızlıyor. Annem hepsini tekrar kullanmaları için orduya geri verdi. Görmeye dayanamadığını söyledi. Keşke şimdi onunkilerden bir şey taşısaydım.

Check-in kuyruğunu buluyorum ve kuyruğun sonuna, Saela'dan birkaç yaş büyük olamayacak gibi görünen, Doğu ve Güney'den gelen çocuklardan bile daha cılız bir çocuğun arkasına katılıyorum. Botları o kadar ince ve yıpranmış ki, bir günlük yürüyüşten daha fazla dayanacaklarını hayal bile edemiyorum.

Gözlerimin üzerinde olduğunu hissediyor ve kaşlarını çatarak bana dönüyor. Bakışlarımı kaçırıyorum.

Sıra santim santim ilerliyor. Sonunda soğuk havadan çıkıp uzun çadırlardan birine giriyoruz; çadırın kanatları vücut ısını ve dumanlı açık hava ateş çukurlarından gelen sıcaklığı yeterince tutuyor ve birkaç acemi montlarını çıkarmaya başlıyor.

Ben benimkini takıyorum. Nereye gittiğimizi, bizi neyin beklediğini bilmeden rahatlamamanın bir anlamı yok.

Nihayet sıranın önüne geldiğimde bankodaki memur bana zar zor bakıyor. "İsim," diyor, sıkılmış bir ses tonuyla.

"Meryn Cooper."

Önündeki deri ciltli defterdeki listede parmağını gezdiriyor, sonra adımın yanına bir şeyler karalıyor. "Anlaşıldı. Avluya geri dönün, yakında daha fazla talimat için hazır olun."

Arkamdaki kadın bu sırada gözüme çarpıyor, korkmuş görünüyor. Omuz silkip yoluma devam ediyorum.

Dışarıda kar yeniden hafif hafif yağmaya başladı ve güneyli olması gereken acemiler ince ceketlerinin içinde giderek daha rahatsız görünüyorlar. Burada, Sturmfront'ta daimi kış yaşanırken, sınıra yakın derebeyliklerde daimi sonbahar yaşanıyor.

Paltomu daha sıkı sarıyorum, Lee'nin ekipmanım için harcadığı onca paraya minnettarım. O olmasaydı, muhtemelen yıllardır giydiğim, komşularımdan elden düşme aynı eski paltoyu kullanırdım. Her gün giydiğim aynı yıpranmış botları da giyiyor olurdum. Yeni teçhizat tuhaf, alıştığımından daha havalı ama aynı zamanda sıcak ve içimden bir ses yakında tek önemsedığım şeyin bu olacağını söylüyor.

Büyüyen grubun yan tarafına geçerek etrafımı tarıyorum. Barakaların ve çadırların üzerinde Doğu'daki bazı ara sokaklar kadar kalın, heybetli duvarlar yükseliyor. Muhafızlar düzenli aralıklarla ileri geri yürüyor, bazıları dışarıya bakıyor ama diğerleri açıkça dikkatlerini içeriye, bize yöneltiyor.

Havayla hiçbir ilgisi olmayan buz gibi bir ürperti omurgamdan aşağı kayıyor. Sadece başka şeyleri dışarıda tutmuyorlar, duvarlar bizi de içeride tutuyor.

Ama sonra, neye doğru gittiğimizi şimdi öğrenseydim ne yapardım?

Etrafımdaki acemiler sessizleşmeye başlıyor, beklenti dolu bir sessizlik ve ben de dikkatimi tekrar gruba çeviriyorum. Gençlerden oluşan kalabalığın ötesinde, çadırdaki subaylardan birinin ahşap bir platforma tırmanıp kollarını salladığını görüyorum. Elinde koni şeklinde bir ses yükseltici tutuyor.

Herkes sustuğunda, amplifikatörü ağzına dayar ve sesi gürler. "Tebrikler, acemiler! Bağlanma Denemelerinin bir parçası olmak üzere seçildiniz."

Yanımdaki birkaç kişi soluk soluğa kaldı ve solumdaki genç bir çocuk mırıldandı, "Bağlanma mı? Ama... bu değil..."

Spikerin sesi onun sözünü keser. "On dakika içinde Kurtboğan Dağı'na doğru yürüyüşe başlayacağız. Bu gece orada kamp kuracaksınız, orduyla ilk tanışmanız olacak. Her birinize standart bir çadır ve teçhizat verilecek ve bunların nasıl kurulacağını göstermek için her gruba bir Harbiyeli eşlik edecek."

Etrafımdaki insanlar yüzlerini elleriyle kapatmışlar; bir kız açıkça ağlıyor.

Sanırım Bağlanma Denemeleri sırasındaki ölümlerle ilgili söylentiler en uzak derebeyliklere bile ulaşmış.

"Yarın sabah şafak vakti, Denemelerin ilki olan Yükseliş başlıyor. Her birinize ülkemizin size verebileceği en büyük ayrıcalık verilecek: bir direwolf ile bağ kurma şansı. Eğer bağ kurmayı başaramazsan..." duraklıyor ve söylemediği kelimeleri duyuyorum: Eğer başaramazsanız

ve ölmemeyi başaracaksınız. "Geri kalanınız Yükseliş'ten sonra buraya geri getirilecek ve eğitiminizin yapılacağı ön hatlara nakledileceksiniz."

Bir korna çalıyor, sesi garip ve dönen karda yankılanıyor. Subay, "Güney duvarı boyunca uzanan çadıra gidip teçhizatınızı ve ihtiyacınız olursa daha fazla malzeme alın," diye sözlerini tamamladı. "İyi şanslar."

Bir kadın bana döndü, gözleri fal taşı gibi açılmış ve dehşete kapılmıştı. "Bu sırada pek çok insanın öldüğünü duydum, ben bunun için kaydolmadım." Sesi titriyor. "Savaşmak, cepheye yardım etmek istiyorum, ilk günümde ölmek değil."

Başım la onaylıyorum, en azından bu haberi ilk kez duymuyorum. Ama bir Direwolf'a bağı lı bir yoldaş olarak ö ne sürö lmek? *Kesinlikle* bunun için imza atmadım.

"Görünüş e göre teçhizat çadırı şu tarafta," diye işaret ettim. "En iyi eşyalar alınmadan gidelim mi?"

O da bana ayak uyduruyor. "Ben Alessandra," diye paylaşıyor ve ben de ona adı mı söylüyorum. "En azından Yükseliş'ten önce bize eğitim vermeleri gerektiğini düşünmüyor musun?"

Çadırın kapaklarına ulaştığımızda sohbetimiz kesiliyor ve bir grup muhafız ve subay bizi farklı sıralara yönlendiriyor.

Kendilerini sıcak tutması için tasarlandığı belli olan giysiler giyenler, çadırlarını ve teçhizat çantalarını hemen almaları için bir sıraya yönlendiriliyor. Diğerleri, yırtık pırtık giysileri, yıpranmış ayakkabıları olanlar - onlar başka bir sıraya giriyor, burada bazı dış giysiler ve ayakkabılar la yığı lmış bir masa görüyorum.

Çadır sırasına yönlendirildim ve sessizce teçhizatımı aldım - beni hava koşullarından gerçekten koruyacak bir şey içermesi imkânsız derecede küçük görö nen bir çadır çantası; kaya kadar sert görö nen bir erzak paketi; muhtemelen askeri tenceremi, kaşığımı ve ateşleyicimi içeren, tıkırdayan bir çanta.

Su tulumları küf kokuyor ve ben yanımda getirdiğim idare etmeyi tercih ederek onları es geçiyorum.

Açık havada, acemiler daha önce kilitli olan bir yan kapıdan dışarı yönlendiriliyor. Sıraya giriyorum ve kalenin batı kenarının etrafından dolanıyoruz. Kale bu taraftan farklı görünüyor; daha önce onu sadece bir açıdan gördüğümü fark ediyorum. Benim bulunduğum bölgeden, görebildiğimiz şeylerin çoğ u devasa dış duvar ve yetersiz pencereleri ve mazgallı duvarları olan iki büyük muhafız kulesi.

Bu açıdan, surların ötesini görebiliyoruz; daha zarif kuleler gökyüzünü deliyor, bazıları arasında yürüyüş yolları veya onları birbirine bağlayan devasa taş binalar var. Merkezdeki en büyük kuleler sivri çatılarla sonlanıyor ve her birinde kraliyet armasını taşıyan bir bayrak dalgalanıyor. Kale, şehrimizin çoğunun inşa edildiği aynı gri taştan yapılmış, ancak her duvar birkaç metre kalınlığında gibi görünüyor.

İlk kez ne görmek üzere olduğumu fark ettiğimde acımasızca gülümsüyorum: Sturmfront'un ünlü Gümrüklü Şehri.

Kalenin yan tarafına geldiğimizde, başkaları da benimle aynı şeyi fark ettikçe mırıldanmalar başlıyor.

Bazı açılardan, bölge çok iyi bildiğim şehirden o kadar da farklı görünmüyor. Aynı gri ve siyah taş duvarları, sokakları ve köprüleri oluşturuyor, aynı kar yukarıdaki gri gökyüzünden aşağıya doğru süzülüyor.

Yine de kar... Sanki yere ulaşmadan kayboluyor. Hiçbir şey yapışmıyor, buz yok, evdeki gibi kirli kahverengi çamur yok. Sanki yer bir şekilde alttan ısıtılıyor.

Ve binaların kendileri de bana tuhaf görünüyor, ta ki fark edene kadar - hepsi temiz, şehrimizde etrafımızı saran is ve kirle lekelenmek yerine. Duvarlar da sayısız pencereyle ışıltıyor; camlar o kadar pürüzsüz ve berrak ki sabahın erken saatlerinde kristal gibi parlıyor.

Yolumuz bizi Gümrüklü Şehir'e götürmüyor, sadece kenarından dolaştırıyor, ama gözlerimi sabit tutuyorum, gördüğüm ayrıntıları içime çekiyorum; binaların üzerindeki yontulmuş taş balkonlar, bazıları süslü demir parmaklıklı, bazıları dev fenerler gibi tamamen camla çevrili.

Binaların cephelerini gelişigüzel süsleyen heykeller - hırlayan kurtların, vurdumduymaz erkek ve kadınların yüzleri, ormanın diğer kıvrılan bedenleri.

Tüm bloğum kadar büyük görünen, ancak sadece bir ana kapısı olan binalar - sadece tek bir aileye ev sahipliği yapıyor olabilirler mi?

Ben bakarken, kapıdan pelüş görünümlü kürklere sarınmış bir Bonded ailesi çıkıyor. Bir adam kucağında küçük bir kız çocuğu tutuyor, kıpır kıpır gülüyor, birkaç sokak ötedeki yerimden duyabildiğim çan gibi net bir ses. Kahverengi saç perdesi bana Sacla'yı hatırlatıyor ve bir an duruyorum, donup kalıyorum.

Baba kızını havaya fırlatıyor ve kız zevkle çığlık atıyor. Sonra ikisi de bizi fark ediyor ve çok geçmeden kız babasının sırtına biniyor.

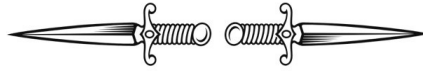
Bizim bulunduğumuz patikaya yaklaştıklarında omuzlar, Gümrüklü Şehir'i vahşi doğadan ayıran alçak çitin hemen diğer tarafında. Sadece bir blok kalana kadar bize doğru geliyorlar.

Gözlerimi kırpmadan kıza bakıyorum. Yüzü yuvarlak, kızarmış. Parlak bir merakla bizi izliyor.

Hiç yemeksiz kalmamış ya da Nabbers tarafından kapılma korkusu yaşamamış gibi görünüyor.

Bu insanları bu kadar özel yapan nedir ki tüm bunlara erişebiliyorlar? Siktir et onları.

"İlerleyin!" diye havlayan bir emir geliyor ve tekrar harekete geçiyorum, Bağlanmış Şehir'den uzaklaşan patikadan aşağıya, sık ağaçlardan oluşan bir duvara doğru ilerliyorum.

SAATLER YAVAŞ GEÇİYOR. Genelde soğuk vahşi doğada olmasa da en azından bütün gün ayakta olma hissine aşınayım. Ancak bazı acemiler açıkça acı çekiyor, ya bunun gibi zorunlu bir yürüyüş için formda değiller ya da onlara hiç iyi gelmeyen ayakkabılar veya kıyafetler giyiyorlar.

Ağaçlardaki her boşlukta hepimiz gözlerimizi kısarak Kurtboğan Dağı'na doğru bakıyoruz, ama hiçbir zaman daha da yaklaşıyor gibi görünmüyor.

Alışveriş yaparken Lee birçok kez Ascent için müttefiklere sahip olmanın önemli olduğundan bahsetti. Bu, tavsiyelerinin görmezden gelebileceğimi düşündüğüm parçalarından biriydi. Çoğu zaman tek başıma gayet iyiyimdir.

Yine de şimdi Alessandra'nın titreyip izlerken ona yardım etmekten kendimi alamıyorum. Çantamdan yedek bir kazak çıkarıyorum ve onu montunun altına giymesini için cesaretlendiriyorum.

"Teşekkürler," diye fısıldıyor ve bana gülümsüyor.

"Birbirimize yardım " diyorum, ihtiyacım olduğunda birinin bana da aynı nezaketi göstereceğini umarak.

Dağın eteklerine vardığımızda ayaklarım yeni botlarımdan dolayı ağrıyor - yüksek kalitelere rağmen hala düzgün bir şekilde giyilmeleri gerekiyor. En azından sıcak ve kuru, bu da diğer acemilerin çoğunun çalıştığından büyük bir adım. Çantalarımı omuzlarımdan sarkıtıyorum, sertleşmiş ellerimle boynumu ovuyorum.

İlk gelenlerin biz olmadığımızı anlamam bir dakika sürdü.

Bir grup acemi zaten burada, çadırlarını kurmuşlar. Hepsi birbirini tanıyor gibi görünüyor ve birçoğu saatler önce Bağlanmış Şehir'de ailede gördüklerime benzer kürkler giyiyor.

Onlar Bağlanmışların çocukları, farkındayım. Bağlanma Denemesi'nin gelmesini isteyenler, böylece sözde "doğuştan gelen haklarını" deneyebilecekler, dağa ve tepesindeki direwolda karşı şanslarını test edebilecekler.

Sanırım halk gibi asker alma üssüne rapor vermek zorunda değillerdi. Onların ayrıcalıkları biz gelmeden önce başlamıştı.

Ellerimi çadır çantamla meşgul ediyorum, direkleri ve brandayı çıkarıyorum ama gözlerimi Bonded acemilerinden alamıyorum.

Çoğumuzdan daha uzunlar, normalde diğer kadınların çoğunun üzerinde yükselirim ama hepsinin benden en az bir iki santim fazlası var. Giysileri bizimkilerden daha renkli, birçoğu şehirdeki herhangi bir kumaşta gördüğümünden daha derin mücevher tonlarında boyanmış.

Kadınlardan ikisi birbirinin ayna görüntüsü gibi -ikiz olmalılar. Parlak altın kahverengi tenleri ve iri, koyu renk gözleri var. Aralarındaki tek fark parlak siyah saçları; biri saçlarını sırtından aşağıya doğru örmüş, diğeri ise şık bir küt saça sahip. Aralarında ileri geri el işaretleri yapmalarını izliyorum, yüzleri anlamlı. Tamamen elleriyle iletişim kurduklarını fark ediyorum.

Birkaç kişi daha ateşlerden birinin etrafında toplanmış, birbirleriyle şakalaşıp itişip kakışıyorlar ve birilerinin onlar için yemek pişirdiğini fark ediyorum - yanlarında *hizmetçiler* getirmişler.

Ateşin başındaki adamlardan biri bize bakmak için dönüyor ve beni izlerken görüyor. Yüz ifadesi çirkinleşiyor, alaycı bir hal alıyor. Bizim hakkımızda, yani sıradan doğmuş acemiler hakkında ne düşündüğünü tahmin etmek zor değil.

Büyük bir parçam oraya gidip kavga çıkarmak istiyor. Ama yarınki görev için tüm enerjime ihtiyacım olacağını biliyorum.

Kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum.

Alessandra adımı söylüyor. "Burası iyi görünüyor, sence de öyle değil mi?"

En azından yeterince düz ve yukarıdaki kalın bir dal örtüsüyle kardan kısmen korunaklı.

"Burada zeminin nasıl biraz daha yüksek olduğunu görüyor musun?" Alessandra işaret ediyor. "Bu bizi kuru tutmaya yardımcı olur, ya da en azından daha kuru. Eğer kar yağmura dönüşürse, çadırlarımızın etrafında birikmek yerine akıp gidecektir."

"İyi düşünmüşsün," diyorum ve onunkinden başlayarak çadırlarımızı kurmaya çabalıyoruz.

Çadır kurulduktan sonra Alessandra bir elini bana doğru uzatıyor, ben de benimkini tutuyorum. "Bekle," diyor sertçe ve sonra başını eğerek çadırın yan tarafına doğru yürüyor.

"Sanırım... ikimiz de benimkine sığabiliriz gibi görünüyor." Ona kaşlarını çatıyorum, eğleniyorum.

"Öyle değil!" Alessandra'nın yüzü kıpkırmızı olur ama konuşmaya devam eder. "Demek istediğim, hava zaten çok soğuk ve güneş daha yeni batıyor. Bu gece dondurucu olacak. İkimizin vücudu birlikte çadırın içine hapsolması için daha fazla vücut ısısı üretecek. Bence böylesi daha iyi olur," diye bitiriyor zayıf bir sesle.

"Hayır, haklısın" diyorum. Alessandra benim gibi güçlü değil ama akıllı, bunu fark ediyorum.

Herhangi biri kadar iyi bir müttefik.

Her şeyin sağlam olduğundan emin olmak için çadır kazıklarını son bir kez kontrol ettikten sonra, Alessandra ve ben uyku bohçalarımızı içeri atıyoruz, sonra da diğer sıradan doğumlu acemilerden birkaçının yaktığı ateşin başına gidiyoruz.

Bizi gördüklerinde onlara katılmamız için el sallıyorlar ve Alessandra hevesle oturuyor ama ben bir süre daha ayakta kalıp yüzlerini inceliyorum.

Zayıf, genç bir adam-gerçekten, çenesinin etrafında neredeyse hiç sakal izi yok. Kafası örgülerle dolu, güçlü görünümlü bir kadın. Bakışlarımı üçüncüye çevirdiğimde o da ayağa kalkıyor, sonra ateşin benim olduğum tarafına geçip bir el uzatıyor.

"Ben Henrey." Yirmili yaşlarının ortalarında, kırılmış açık kahverengi saçları ve ciddi mavi gözleri var ve kışlık kıyafetlerinin altında oldukça kaslı görünüyor. Sesi ve duruşu güven veriyor.

"Meryn," diyorum elini sıkarak, "bu da Alessandra. Hepiniz bu konuda nasıl hissediyorsunuz?"

Henrey hemen "Heyecanlıyım," diye cevap veriyor, gözleri parlıyor, ayaklarının üzerinde zıplıyor.

Alessandra otururken ikimiz de şaşkın bakışlar atıyoruz.

"Seni yanlış mı duydum?" Ateşin etrafında toplanmış diğerlerine bakarak soruyorum - onlar da bu adamın aklını kaçırmış gibi görüldüğünü mü düşünüyor? "Yoksa hayatını sarp ve neredeyse çıkılamaz bir dağa tırmanarak riske attığın için gerçekten heyecanlı mısın?"

"Çocukluğumdan beri bunun için çalışıyorum," diyor ciddi bir şekilde. "Bağlanmışlardan biri olacağım."

"Bu adam delinin teki," diyorum Alessandra'ya, yanına çökerek. Neredeyse inleyecektim, ayaklarımın üzerinde durmak çok iyi hissettiriyor.

"Bize söylediklerini ona da anlat Henrey," diyor örgülü kadın. "Yollar hakkında."

"Bağlı ailelerden gelen acemiler doğrudan dağa yönelecek ve zirveye ulaşmak için birbirleriyle yarışacaklar. Hatta birbirlerini öldürecekler. Sınırlı sayıda kurt ve bağlanmak isteyen çok sayıda binici adayı var. Kurtlar binicilerini ilk çıkan gruptan seçecek."

Gözleri tekrar bana döndü.

"Ama bundan kurtulmanın bir yolu var," diyor, dinleyiciler karşısında rahat olduğu belli. "Daha uzun bir yol ama daha güvenli bir yol. Bir zamanlar herkes bu yolu kullanırdı ama direwolf sayısı azaldıkça, Bağlanmış ailelerden gelenler daha hızlı ve daha tehlikeli yollar bulmaya başladı. Eğer bağlanmak istemiyorsanız, zirveye giden yavaş yolu kullanabilirsiniz."

Alessandra hevesle öne doğru eğilir. "Peki yolu biliyor musun?" "Biliyorum," diye onaylıyor. "Ama onu ben almayacağım."

Sesimi çemberin geri kalanına iletecek şekilde yükselterek başımı Henrey'ye doğru sallıyorum. "Güvenli bir yol var ama o tehlikeyi tercih ediyor, sadece Bağlanmış ailelerden gelenlerin hayatta kalabildiği aptal bir kurt ritüeli için hayatını riske mi atıyor?"

"Ailenizin servetini nesiller boyu değiştirme şansı için kim yapmaz ki?" Henrey'nin ifadesi gösterişini kaybediyor ve yüzeyin hemen altındaki gerçek açıklığı görüyorum. Açıklığın öbür ucuna, tamamen kendi başlarına kalan Bağlanmış acemilerin toplandığı alana doğru bakıyor. "Şunlara bak. Kardeşlerinizin, anne babanızın, çocuklarınızın da böyle yaşamasını istemez misiniz?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Henrey haklı. Elllerinde bizim ne tür ilaçlar olabilir? Anneme yardımcı olabilecek şeyler?

Kız kardeşimi bulmak için cepheye gitmem gerek. Süslü kürkler içinde yuvarlanıp seçkin bir asker rolü oynamam ona yardımcı olmayacaktır.

Ve yarın Tırmanış'ı tamamlamaya çalışırken ölürsem ona kesinlikle yardım edilmeyecek.

"Ya zirveye ulaşırsak ama hiçbir direwolf bizimle bağ kurmak istemezse?" Alessandra dalgın görünüyor, sonra dehşete kapılıyor. "Bizi... yerler mi?"

"Kurtlar sadece seçilmek isteyen binicileri seçer," diyerek Lee'nin beni bu durumdan nasıl kurtulacağıma dair hazırlarken verdiği bilgiyi tekrarlıyorum. Eğer oraya varırsam ve hala bağlanmamış kurtlar varsa, tek yapmam gereken zihinsel olarak bağlanmak istemediğimi tekrarlamak ve gitmeme izin verecekler. Ya da o öyle diyor.

Herkes bana bakıyor, verdiğim bilgiye şaşırdıkları belli.

"Bir kraliyet ulağı tanıyorum," diyorum, gerçeğin bir kısmını sunarak. Başkalarının hayatını kurtarma potansiyelim varken bazı bilgilere sahip olmak ve bunları kendime saklamak gereksiz görünüyor. "Beni neler olabileceği konusunda hazırladı. Kurtlar bizi yemeyecek. Eğer seçilmezsek, gitmemize izin verirler."

"Beni seçmeyecekler," diyor örgülü kadın. "O yüzden sakıncası yoksa şu uzun yolu bir dinlemek istiyorum."

Hepimiz derme çatma koltuklarımıza yerleşiyor, ellerimizi ve ayaklarımızı eritmek için ateşe yaklaşıyor, Henrey'i dinlerken elimizden geldiğince sert kumanyalarımızı kemiriyoruz.

O konuşurken tekrar ateşin etrafına bakıyorum, her bir yüzü inceliyorum, giydikleri köhne yürüyüş kıyafetlerini, boyayan yorgunluğu alıyorum.

Lütfen, bu insanlardan bazılarının yarınki testten sağ çıkmasına izin verin. biliyorum ama bu kadar hayat, aptal bir Deneme için feda edildi.

-Çok yazık.

Uzaklarda, dağlarda bir yerde, bir kurt adam uluyor. Ses kulaklarımda bir uyarı gibi yankılanıyor.

YEDİNCİ BÖLÜM

I Ertesi sabah şafak sökmeden uyanmak hiç de zor değil. Diğerlerinin çadırlarındaki hışırtıları duymaya başlamadan önce en az bir saattir uyanık yatıyorum.

Alessandra haksız değildi, eminim ikimizin birlikte sıcaklığı ayrı olmamızdan daha iyiydi, ama yine de çok soğuktu ve ne kadar yer değiştirirsem değiştireyim, sırtıma sivri açılarla saplanan kayalardan ve köklerden kurtulamıyordum.

Sert Alleycat için çok fazla. Bir ağaç kökü ve biraz soğuk tarafından yenildi Hava.

Yatağımı tekmeliyorum ve Alessandra'nın omzunu hafifçe sallıyorum. Her nasılsa, Gecenin bir noktasında daha derin bir uykuya dalmayı başardı, o zamandan beri çıkardığı tiz horlamadan anlaşıyor.

Gözleri hemen açılıyor ve bir ileri bir geri gidip gelmelerinden neredede olduğumuzu, sırada ne olduğunu hatırlamakta güçlük çektiğini anlıyorum.

"Yükseliş için hazırlanma vakti geldi," diyorum. "Kalkın ve parlayın."

Dışarıda herkes kıpırdanıyor. Henrey soğukkanlılıkla çadırını yıkıyor. Gözüme takılıyor ve başını sallıyor.

Sırtımızdaki çantalarımızla, büyük bir acemi grubunun toplandığı açıklığın ortasına doğru ilerliyoruz. Grubun tamamını göremediğim için şey söylemek zor ama halktan olanlar ve Bağlanmış ailelerden gelen acemiler arasında yüzlerce, belki de bin kişi varmışız gibi görünüyor.

Solgun şafak ışığı köknar iğnelerinin arasından sızıp yorgun yüzleri aydınlatırken herkes titriyor ama Bağlanmış acemilerin nasıl da daha iyi hazırlandıklarını fark etmemek zor.

Fark ettiğim ikiz kardeşler soğuktan pembe yanaklılar ama elleriyle hızlı hızlı ileri geri konuşuyorlar, biri diğerinin iletişimine gülüyor, yanımdaki herkesten çok daha uyanık ve neşeliler.

"Beni sıcak tutacak kalın kürklerim olsaydı ben de gülerdim," diyor Alessandra sadece benim duyabileceğim alçak bir sesle.

Ben de ona yüzümü buruşturuyorum. "Ya da bunun için antrenman yapıyor olsaydım?"

Zengin acemilerin hepsinin botlarında parlak görünümlü kramponlar var ve bir omuzlarının üzerinde iyi yağlanmış ip bobinleri taşıyorlar. Birçoğu ölümcül görünümlü kazmaları ileri geri sallıyor, aletler ellerinde açıkça tanıdık, önlerindeki tırmanış için kaslarını ısıtıyorlar.

Neyse ki Lee beni iyi donatacak kadar bilgi sahibiydi. Sturm frost'ta bulduğumuz teçhizat bunun kadar güzel değil ama ordunun diğer herkese sağladığından çok daha sağlam görünüyor.

İhtiyaç duydukları ekipmanı getirmeyenler için bazı pis görünümlü tırmanma ekipmanlarıyla birlikte toplantımızın ön tarafına kurulmuş birkaç çarpık kamp masası kümesi var. Yine de herkes geride duruyor, bu yüzden henüz bir şey almamaları talimatı verilmiş olmalı.

Çantamdan kendi kramponlarımı çıkarmak için eğiliyor, çantamı omuzlarıma geri atmadan önce botlarıma teker teker sıkıyorum. Eğer Bağlanmış acemiler kendilerininkini zaten taktıysa, şimdi takmak mantıklı olmalı.

Göz ucuyla etrafımı izleyerek çantalarımın kayışlarında birkaç ayarlama yapıyor, ağırlığın eşit dağıldığından emin oluyorum.

Acemi erlerden oluşan gruplar, ekipman masalarına yaklaşabildikleri kadar yaklaşıyor ve o an geldiğinde neyi alacaklarını belirlemeye çalışıyor. Diğerleri kendi teçhizatlarını ayarlamak için çömeliyor, çantalarındaki eşyaları yeniden karıştırıyor ve endişeyle gevezelik ediyor.

Gürültülü bir boru sesi duyulur ve herkes sessizliğe bürünerek kaynağını aramaya başlar. Dağın dibinde, kalabalığın üzerinde yükselen devasa kurtadamlarına binmiş iki Bağlanmış binici var. Biri kadın, diğeri ise...

Merkez Pazar'da gördüğüm subay, o asker kaçağını arkasında sürükleyen subay. Ölü gözlü psikopat ölüm makinesi.

Elinde şu koni şeklindeki ses yükselticilerinden birini tutuyor ve iri yarı siyah direwolf'unun üzerinden bize tepeden bakıyor.

Artık kurt adamının bir insanı parçalama şekli dikkatimi dağıtmadığı için ona daha iyi bakabiliyorum.

Hatırladığımdan daha uzun boylu ve geniş omuzlu, açık kahverengi tenli ve bu kadar kontrollü biri için hala şaşırtıcı derecede dağınık olan koyu renk saçları var. Binici derisi ve kürk giyiyor ama uzaktan bile kollarının iri kaslarını görebiliyorum, şüphesiz çıplak elleriyle bir adamı öldürebilecek kadar güçlü.

Muhtemelen öyledir de.

Bu düşünceyle bakışlarım tekrar ellerini ve boynunu kaplayan öldürücü dövmelele takılıyor.

Evet, kesinlikle katil bir canavar.

Yüzü acımasızca güzel, kalın kaşları ve kalabalığa bakarken alaycı bir ifadeye bürünen dolgun dudakları var. Tüm Bonded'ların bu kadar seksi olması haksızlık. Bu adam gibi pislikler bile. Amplifikatörü ağzına götürüyor.

"Günaydın. Beni tanımayanlar için-" Bunun üzerine bakışları kalabalığın dağınık halk kesiminin üzerinde geziniyor. Sesindeki küçümseme, onu otomatik olarak tanımayan herkes hakkında ne düşündüğünü açıkça ortaya koyuyor. "Ben Stark Therion, Daemos sürüsünün Alfa'sı ve bu yılki Bağlanma Denemeleri'nin eğitimcilerinden biriyim."

Kalabalığın Bonded kısmından geçen heyecanlı seslere bakılırsa, buna etkilenmiş bir tepki vermemiz gerektiği açık.

Aferin sana, diye karşılık vermek istiyorum, buyurgan ses tonuna sinirlenerek. *Ben de Bok Dağı'nın Kraliçesiyim.*

Konuşurken kurdunun üzerinde kayıyor, hareketleri keskin ve kesin. "Bağlı olmak büyük fedakârlık gerektirir. Direwolflar tarihimiz başlamadan önce de bu bölgede yaşıyorlardı. Her zaman müttefikimiz oldular, ancak bağlanmayı seçmeden önce, seçtikleri insanın buna *layık* olduğuna dair kanıtı ihtiyaçları var."

Gözleri kalabalığı tarıyor. Kendisinin bizim değerimizi tarttığını ve bizi açıkça değersiz bulduğunu hissediyorum.

"Gelenek olduğu üzere, elbette, orduya yeni katılan herkes bağlanma şansına sahip olur." Ses tonu, Bağlanmış soy dışında herhangi birinin layık görüleceğine inanmadığını açıkça ortaya koyuyor. "Genellikle bağ kurmaya hazır yaklaşık yüz kurt vardır.

ve sizden en az bin tane var. Ve kurtlar zirveye ilk ulaşanları seçecek. Bu yüzden. Oyalanmayın."

Dişlerini göstererek zalimce sırtıyor ve üzerinde oturduğu canavar kadar kurt gibi görünüyor.

"Önce zirveye çıkmak için ne yapmanız gerekiyorsa onu yapın."

Açıklığın Bonded ailesi tarafından biri kıkırdıyor ve etrafındaki birkaç adam kıs kıs gülüyor. Alessandra ve ben birbirimize dolu dolu bakıyoruz. Bu adam resmen yukarı çıkarken birbirimizi dağdan aşağı atmamızı söylüyor.

Neyse ki o da ben de uzun yoldan gitmeyi planlıyoruz, umarım herhangi bir çatışmanın dışında kalırız.

Kalabalık mırıldanmaya başladı, diğer sıradan doğumlu acemiler de açıkça Alessandra ve benimle aynı sonuca varıyor. Adam, amplifikatörü tarafından on kat büyütülmüş tiz bir ıslıkla bizi susturuyor.

"Direwolves'un istediği gibi *herkes* Tırmanış'ı denemeli. Beta Egith," diyerek yanındaki kurdun üzerindeki kadını işaret ediyor, "ve ben o dağa çıkmanızı sağlamak için burada olacağız. Kurtlarımız günlerdir cepheden uzaktalar ve canları sıkılıyor. Sizi kovalamak onlar hem de bizim için eğlenceli olacaktır. Bunu yapmamızı istemezsiniz. Özellikle de sizi yakalamamızı istemezsiniz."

Tehdit tüyler ürpertici. Dağa kendi başımıza çıkacağız yoksa bu yaşayan kötü adam ve onun cehennem köpeği bizi avlayacak ve muhtemelen öldürecek.

"Unutmayın! Direwolflar aptal hayvanlar değildir. Onlar tehlikeli, bilinçli varlıklardır ve azami saygıyı hak ederler."

Amplifikatörü Beta Egith olarak bahsettiği kadına uzatıyor ve kadın elini kaldırıyor.

"Kımıldayın, acemiler! Yükseliş başlasın."

Anında kaos patlak verir. Bağlanmış Şehir'den gelen grup uzaklaşır. Bu arada, düzinelerce sıradan doğmuş acemi teçhizat masalarına. Bazıları gözlerine kestirdikleri bir ya da iki parçayı alıp uzaklaşırken, diğerleri teçhizatı ayırmaya çalışıyor ve iki ya da üç kişi aynı eşyayı almaya çalışırken masaların üzerinde kavgalar patlak veriyor.

Masalardan birinin yanında acı dolu bir çığlık duyuluyor, sonra aniden boğuluyor.

Bugünün kasvetli gerçeği keskin bir şekilde ortaya çıkarken sakın bir nefes alıyorum: insanlar ölecek.

Alessandra panik içinde bana bakıyor ve sonra kalabalığın arasından geçmeye çalışarak hareket etmeye başlıyor. Kolundan tuttum.

"Dur, Alessandra," diyorum. "Bir dakika düşün. Birbirimize destek olmalıyız, birbirimizi kollamalıyız." Çürük paltosunun altında teni çoktan buz kesmiş.

"Kesinlikle hayır," diyor keskin bir ifadeyle. Ses tonu karşısında geriliyorum. Sesi korku ve daha karanlık, umutsuzluk gibi bir şeyle dolu. "Hayatımı kimsenin ellerine bırakamam, senin bile."

Başka bir şey söyleyemeden gitti. Şok içinde kaybolduğu noktaya bakıyorum. Cesetler onun peşinden akın ediyor, diğerleri Henrey'nin bize bahsettiği o yavaş yolu arıyor.

"Tanrı seni korusun," diye mırıldanıyorum, sonra arkamı dönüyorum, kendim için en iyi yolu bulmaya çalışıyorum, bedenlerin karmaşasından uzakta.

Açıklığın kenarlarından dolanırken, acemilerin akışının belirgin bir şekilde ikiye ayrıldığını izliyorum; uzun boylu ve yakışıklı kıyafetli olanlar doğrudan keskin bir şekilde yukarı ve yukarı çıkan kayalık bir eğime yönelirken, diğerleri sola doğru bir yol gibi görünen şeye yöneliyor.

Bir ağaca yaslanıp yolun biraz daha açılmasını bekliyorum. Yarışmaya çalışmıyorum, zirveye hızlı çıkmak umurumda değil.

Başına geleceklerden korkup yanlışlıkla yüzüme bir buz kıracağı sallayacak kadar aptal birinin yolundan çekilmeyi önemsiyorum.

Ya da belki o kadar da tesadüfi değildir. Sol tarafımda keskin bir feryat dikkatimi çekiyor, ardından boğuk bir ses geliyor.

Daha önce birkaç kez dövüş ringinde duyduğum bir sestir bu - özellikle sert bir vuruştan sonra birinin umudunu yitirdiği o ses. Ve bir kadının sesine benziyordu.

Kahretsin.

En iyi kararıma rağmen, siperimin güvenliğini bırakıp geri dönüyorum ve kaynağı bulmak için kontrol ediyorum.

Gözlerim koşuşturan bedenler arasında gidip geliyor, onları görmeden önce bir iki nefes arıyorum. Bu, dün geceki güzel kız, Bağlanmış bir ailenin ikizlerinden biri, uzun saçlı olan. Yerde yatıyor ve tepesinde siyah saçlı bir adam var, o da zengin Bonded'lerden biri.

Onu boğazından tutuyor.

Beyaz görüyorum ve hiç düşünmeden ona doğru koşuyorum, bedenim içgüdüsel olarak savaşmaya hazırlanıyor, kaslarım geriliyor.

"Bundan zevk alacağım, seni küçük orospu," diyor adamın sesi ben yaklaşırken, arkası hâlâ bana dönük olmasına rağmen. Adam bir eliyle kadını tutarken, diğer eliyle de boğazını sıkıyor ve kadın adamın altında hırıltılar çıkarıyor. "Benim için fazla iyi olduğunu mu düşünüyorsun? Düşüneceğin son şey bu olacak."

Ayağım yüzüne çarptığında son kelime ağzından daha yeni çıkmıştı.

Çizmelerimdeki metal kramponları unutmuşum; yanağındaki eti acımasızca yırtıyor, bir delik açıyor ve kulağının üst kısmını koparıyor. Çarpmanın etkisiyle yana savruldu ve yere düşerek kadını serbest bıraktı.

"Ne oluyor lan?" diye hırlıyor, ayağa kalkarken yüzünü bana dönüyor. Muhteşem yüzü mahvolmuş, yanakları et parçası gibi. Bu konuda kötü hissettiğimi söyleyebilirdim ama gerçekten, gerçekten hissetmiyorum.

Kürkünün altından bıçağı olduğunu tahmin ettiğim şeye uzanıyor. O bıçağı alamadan, diğer ayağım çoktan uçmaya başlamıştı ve botumun burnu kasığına değdi.

Boğuk hırıltısı tüm yıl boyunca duyduğum en tatmin edici şeydi.

Momentumumun beni ileriye taşımasına izin vererek onu yere çarpıyorum, iki dizimle sıkıca tutuyorum ve kolumda her zaman hazır duran kendi küçük hançerimi düzgünce boynuna dayıyorum.

"Kalktığında koşsan iyi edersin." Sesim sakın, neredeyse hoş. "Yoksa bağırsaklarını deşerim."

Kadının ciddi şekilde yaralanmadığından emin olmak için onu kontrol etmeye hevesli bir şekilde üzerinden atlayıp geri çekiliyorum, ancak yine de bir şeyler denemek isterse diye gözümü ondan ayırmıyorum.

Yine de mesajı aldı. Yanağındaki yaradan damlayan kan, kürkünün boynunu kalın, yapışkan bir kıpkırmızıya boyayarak kaçmaya çalışıyor.

"Siz amcıklar umarım Yükseliş sırasında ölürsünüz. Çünkü dışarı çıkmayı başarırısanız, sizi bekliyor olacağım ve kurdum sizi parçalara ayıracak."

Az önce pisliğin içinde olan biri için büyük laflar. Arkamdaki kadına dönmeden önce gerçekten gittiğinden emin olmak için bekliyorum.

Kendini yukarı çekti ve kıyafetlerindeki kiri ve çamuru fırçalıyor, ağır bir şekilde nefes alıyor.

Gözlerimiz buluşuyor. "Teşekkür ederim," diye nefes alıyor. O anda kız kardeşi yanında beliriyor.

"Izabel."

Kadınlar kısa bir kucaklaşmanın ardından birbirlerinden ayrılıyorlar, böylece elleri takip etmeyi umamayacağım bir iletişim düzeninde hızla hareket edebilecek alana sahip oluyor. Gözlerim aralarında gidip geliyor, iletişimlerinin hızından başım dönüyor.

Jestini yarıda kesen ikinci kadın bana dönüyor. Yakından bakınca ikizinin aynadaki görüntüsü gibi -aynı altın rengi ten, aynı koyu renk gözler- ve tek fark çene hizasındaki saçları.

"Özür dilerim, ne dediğimiz hakkında en ufak bir fikriniz yok. Ve sen onu kurtardın. Kız kardeşimi." Nefesini yutuyor. "Özür dilerim. Ben Venna. Bu da Izabel," diyerek kız kardeşine doğru el sallıyor. "Kulaklarım ağır işitiyor, bu yüzden bazen işaret etmek daha kolay oluyor."

Izabel bana gülümsüyor, gözlerinde minnettarlık var.

"Sorun değildi," diye onları temin ederim. "Kirli dövüşen insanlara karşı sıfır toleransım var ve bir sıçanı bir lig öteden hissedebilirim. İyi olmanıza sevindim."

Izabel bir ileri bir geri yürümeye başladı, adamın cesetlerin arasında kaybolduğu yere bakıyordu. Gözleri öfkeyle parlıyordu. "O sıçanın adı Jonah. İki hafta önce onu geri çevirdiğimden beri peşimde. Tabii ki bana burada saldırmaya çalışacak, dağda bile doğru düzgün değil. Şerefsiz herif."

Elleri tekrar kız kardeşine doğru parlıyor ve Venna yüksek sesle, "Biliyorum, tam arkamda olduğunu sanıyordum," derken ona işaret ediyor. Izabel irkilir.

Su tulumumun tıpasını açıp hızlıca bir yudum alıyorum ve bir sonraki adımda ne yapacağıma karar verirken ağzımda evirip çeviriyorum. Kalabalık azalıyor, bu yüzden daha yavaş olan patikaya yönelmek, belki de arkada kalıp pisliklerin yolundan uzak durmak ya da geride kalanlara yardım etmek benim için bir işaret olabilir. Çantamın kayışlarını kontrol ediyorum, hançerimi yeniden kınına sokuyorum ve sonra iki kadına veda etmek için dönüyorum.

Izabel ve Venna yine sohbet ediyorlardı ve ben konuşmak için ağzımı açtığımda Izabel bana doğru dönerek, "Tamam o zaman. Yükselişte bize katılacaksın."

Huh.

"Bu gerçekten-"

Venna ve Izabel birbirlerine dolu dolu bakarlar "Izabel'in hayatını kurtardınız," der Venna basitçe. "Şimdi biz de seninkini kurtaracağız."

"İyi olacağım," diye itiraz ediyorum. "Yavaş yoldan gideceğim. Bağlanma ile ilgilenmiyorum."

Izabel başını sertçe sallar. "Daha güvenli değil, gerçekten değil. Özellikle de yalnızsanız. İnsanlar korkmuş, üşümüş ve aç, birbirlerine saldırıyorlar. Ortalık kan gölüne döner. Bir de Jonah gibi, sırf ellerinde iyi bir malzeme var mı diye görmek için orada burada birkaç acemi avlayan hıyarlar var."

Dudaklarımı büzerek giderek azalan kalabalığa doğru bakıyorum.

Ben itiraz etmeye devam edemeden Venna elini ön koluma doluyor. "Bu tırmanış için sayıca çok olmak güvenlidir, bize güven. Kendini koruyabileceğini biliyorum, az önce Jonah Izabel'in üzerine atladığında ne kadar harika olduğunu gördüm. Ama arkanı kollayacak birine ihtiyacın var."

Izabel ısrarla başını sallar.

İleri geri kayıyorum, botlarım metal kramponlarla zemini garip bir şekilde kavıyor. Haklı olmaları mümkün.

Ne de olsa Lee'nin dağa bir müttefikle çıkma tavsiyesine uymak istiyordum ve onların iyi müttefikler olacağını söyleyebilirim. Teçhizatları yeni ve şık görünüyor, ikisi de benim boyumda, hatta belki biraz daha uzunlar, geniş omuzları ve güçlü görünen bacakları var. Hareket tarzları yıllarca eğitim aldıklarını gösteriyor, dansçılar gibi... ya da pit dövüşçüleri gibi.

Kahretsin, Izabel birkaç dakika önce katil özentisinin altında yerdeydi ve çoktan dövüş pozisyonuna geri döndü, harekete geçmeye hazır.

Ama onları takip etmek tüm planıma aykırı olurdu. Rüzgâr sert bir ısıklık olarak yüzüme çarpıyor ve kendimi ona karşı korumak için başımı çeviriyorum. İki Gümrüklü binicinin hâlâ dağın eteklerinde beklediğini, acemiler dağılırken onları izlediğini ve beklediğini fark ediyorum.

Bir sarsıntıyla Stark Therion'un bana baktığını fark ediyorum, bakışları kötücülünden başka bir şey değil. Vahşi siyah kurtadamı dişlerini gösteriyor ve bu mesafeden duyamasam da bana hırladığını anlayabiliyorum.

Aklıma kesin olarak bir düşünce geliyor: Yavaş yoldan gidersem, o kötü adam ve onun kötü kurdu beni avlayacak. Hayatta kalmanın tek yolu onların takip edemeyeceği bir yere gitmek.

Başımı ikizlere doğru eğiyorum. "Peki. Önden buyurun o zaman."

DAHA YENİ BAŞLADIK ve şimdiden devasa kaya parçalarının üzerinden tırmanmaya, ağaç gövdelerini ve dallarını kullanarak buz ve kar tabakalarıyla kaplı devasa kayaların üzerinden geçmeye başladık. Yol, eğer buna yol denebilirse, aklı başında herhangi bir insanın bir dağa tırmanacağı şekilde ileri geri kıvrılmıyor.

Bunun yerine, düz yukarı gidiyor gibi görünüyor.

Çoktan geride kaldık; botların, kramponların, sırtıkların ve kazmaların izleri yolu işaretliyor. Dinlenme noktalarımızdan birinde bir ağaç gövdesinden büyük parçalar koparılmış ve hepimiz sessiz bir şekilde ahşabın üzerindeki yara izlerine bakıyoruz.

Yarım saatten kısa bir süre içinde, patikaya benzeyen her şey kaybolur ve yerini buzla beneklenmiş gri taştan bir duvar alır.

Venna ve Izabel, ikisi de çantalarını yere bırakıp teçhizatlarını (koşum takımları, halatlar ve birer çift küçük kazma) çıkarmaya başlarken birbirlerinin aynadaki görüntüleri gibiler.

"Lanet olsun," diyorum, izlerken. "Biraz ip getirdim ama koşum takımına ya da buz kıracaklarına ihtiyacım olacağını düşünmemiştim..." Lee muhtemelen bunu düşünmedi bile, çünkü dağa zor yoldan çıkmam için hiçbir neden yoktu.

Venna'nın ağzında bir gülümseme beliriyor. Çantasını karıştırıyor, sonra başka bir koşum takımı çıkarıp uzatıyor. "Sorun değil."

"Fazladan bir tane getirdik," diye açıklıyor Izabel. "Duyduk ki, şey... bazen birini dağda yenmenin en hızlı yolu teçhizatını karıştırmakmış."

Koşum takımını temkinli bir şekilde kabul ediyorum. "Ama kazmalar?"

"Değiş tokuş yaparız," diye beni temin ediyor Izabel. "Venna onsuz başlayabilir. Tırmanırken örümcek gibi oluyor. Serbest tırmanışı çılgınca. Göreceksin."

Venna çantasından bir çift esnek deri eldiven çıkarıyor ve onları ikinci bir deri gibi üzerine geçiriyor.

"Eğer eminseniz..." Izabel'in uzattığı ellerinden baltaları alıp çantama, gerektiğinde ulaşabileceğim bir yere bağlıyorum, sonra da kaygan siyah buz parçalarıyla noktalanmış yukarıdaki kaya parçalarına ve sivri kayalara kuşkuyla bakıyorum. "Ekipmanların canı cehenneme, bir insan buraya nasıl tırmanabilir anlamıyorum."

Venna gülüyor, sesi kasvetli manzarada şaşırtıcı. "İşin en zor kısmı bu bile değil. En zor kısmı şu olacak-"

Yukarıdan büyük bir şey tehlikeli bir şekilde yakınımıza düşüyor ve hepimiz sola doğru kaçıyoruz. Korkunç bir ıslak gümbürtü duydum.

Bir ceset.

Bir insanın parçalanmış kalıntıları bizden bir metreden daha az uzakta. Yüzümde ılık ve nemli bir şey var ve çarpışmanın etkisiyle kişinin yaralarından sıçrayan kanın korkunç bir fiskiye dönüşerek benim ve Venna'nın kürklerinin üzerine düştüğünü ve Izabel'i kırmızı çizgilerle boyadığını fark ediyorum.

Hepimiz bakıyoruz.

Ceset neredeyse sahte görünüyor, vücudunun açları bükülmüş ve doğal değil, daha önce bizden birini hiç görmemiş bir varlık tarafından yapılmış bir insan heykeli gibi. Göğsündeki büyük yaradan kan sızıyor ve son bir çılgılık atarak hala açık olan kafasından ve ağzından dışarı sızıyor.

Onu tanıdığımı fark ettim. Dün geceki yangında sakalını bile uzatamayacak kadar genç olan çocuk.

"İşin zor kısmı da bu," diye bitiriyor Izabel Venna'nın cümlesini. "Cesetler. Cesetlere dikkat etmek."

OceanofPDF.com

SEKİZİNCİ BÖLÜM

F Üstümüzde bir çığlık duyuyoruz, ardından bağırışlar ve sağımızda bir şeyin yere çakılma sesleri.

Şiddet gördüm. Şiddetle *uğraştım*. Spor için, para için, bazen de kendi tatminim için.

Ama bu daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor. Bağlanmış savaşçılarımızın törensel olarak katlandığı asil gelenek bu mu?

Her Bağlanma Duruşması olduğunda, Bağlanma hakkına sahip ailelerin sevdiklerini isteyerek gönderdikleri şey bu mu?

Bir çığlık daha kayada ve buzda yankılanıyor. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha. Dişlerimi sıkıyorum ve tırmanmaya başlıyorum.

Izabel başlangıç için yolumuzu çiziyor. "Kimin gözcülük yapacağını ve kimin arkadan geleceğini değış tokuş edeceğiz," diye açıklıyor biz ilerlerken rahatça. "İkisinin de kendine göre zorlukları var. Dürüst olmak gerekirse," diyor yavaş ve istikrarlı bir şekilde kayalıklara doğru ilerlerken, "Venna kesinlikle ikimizden daha iyi tırmanıyor. Yani, ona bir bakın."

İkimiz de Venna'ya bakıyoruz. Özel tırmanış eldivenleri sayesinde kayalardaki en küçük girintilerde bile tutunacak bir yer bulabiliyor. tırmanırken, zarafetiyle neredeyse insan dışı görünüyor.

"Zor kısımlara geldiğimizde o bize liderlik edecek."

Zor kısımlar mı? Sanırım tırmanışın verdiği eforla nefes nefese kalmıştım. *Harika.*

"Ama böyle bir tırmanış için," diye devam ediyor Izabel, "liderin zinde ve odaklanmış kalması önemli. Bu yüzden kapanmak iyidir. Böylece

Sırayla araziyi gözlüyor ve tehlikeleri dinliyoruz." Sanki sözlerini noktalamak istercesine, solumuzdaki dağdan bir çığlık daha yankılanıyor.

Acımasız bir sessizlik içinde tırmanıyoruz.

Sabah ilerledikçe düşen bedenler yavaşlıyor, muhtemelen gruplar dağılıyor ve kendi tırmanışlarında hayatta kalmaya odaklanıyor. Yine de, arada bir yankılanan bir çığlık daha geliyor ve hepimiz kendimizi sarp, buzlu kayaya olabildiğince sıkı bastırıyoruz.

Birkaç kez yanımızdan geçtiklerini hissettim, düşüşleri ürkütücü bir rüzgar yaratıyordu. Bir keresinde adam hala hayattaydı, dokunabilecek kadar yakınımaya düşüyordu ve düşerken eli kısa bir süre bana çarptı, bir şey yapmayı düşünemeyeceğim kadar hızlıydı.

Venna'nın tırmanırken aşağıdan bağıarak verdiği ipuçları olmasaydı buraya kadar bile gelemedim.

"Soldaki tutamağı tut, sağdaki buza dikkat et." Ne zaman bir talimat verse, işi şansa bırakmak istemediğinden dikkatle takip ediyorum. Venna'nın yukarı doğru en düzgün yolu bulmak için doğaüstü bir sezgisi var gibi görünüyor. Ona olan saygım giderek artıyor.

Izabel'in üzerindeki rotayı incelemek için ikinci kez duraklamasından sonra, bizi öncekinden farklı bir açıyla yönlendirmek için tekrar başladığında, ona sesleniyorum.

"Yukarı çıkmayı nereden biliyorsun? Bana hepsi aynı görünüyor."

Tırmanışına ara veriyor ve bir kolunu tırmanmakta olduğu kaya çıkıntısına dayıyor. Ayakları, dinlenebileceği bir yer sağlayacak kadar geniş olmayan küçük bir çıkıntının üzerinde dengede duruyor. Diğer eliyle su tulumunu tutuyor ve hızlıca birkaç yudum alıyor.

"Hepimize öğretiyorlar," diyor. "Bağlanmış ailelerden gelenleri kastediyorum. Ailelerimiz zirveye ulaşmamızı istiyor. Bunun için uzun zamandır eğitim alıyoruz, hikayeler, yönlendirmeler ve tavsiyeler duyuyoruz..."

Sesi bitkin geliyor. Altımızda, Venna da bölgeyi incelemek için durakladı.

"Ayrıca her ailenin kendi püf noktaları var," diye devam ediyor Izabel. "Hangi rotaların deneneceğine dair ipuçları. Dikkat edilmesi gereken yerler. Aile dışından herhangi biriyle bilgi paylaşımı... teşvik edilmez."

"O zaman ikiniz rehberim olduğunuz için şanslıyım," diyorum hafifçe, yüzlerimiz aynı hizada olacak şekilde kendimi onun olduğu yere çekerek. Ayaklarımı dikkatlice dengeliyorum ve kendimi birkaç mübarek an için dinlenmeye bırakıyorum.

Hareketsiz kaldığım sürece kendi terim tenimi daha çok serinletiyor ve giysilerimin buz gibi üzerime yapışmasına neden oluyor.

"Gidelim mi?" Sanki güzel bir akşam gezintisi yapıyormuşuz gibi şaka yapıyorum. Izabel gülüyor ve ağırlığını kaydırıyor; ayaklarının dayandığı çıkıntı yol veriyor ve Venna'ya doğru yuvarlanıyor.

Venna bir adım önde olmasına rağmen bağırarak uyarıyorum. Kendini kayaya yaslamış, kafasının yaralanmasını önlemek için bir kolunu başının üzerine koymuş.

Venna'nın koluna ve sırtına kaya parçaları yağıyor ama üzerinde kalın bir palto var ve parçaların hiçbirisi o kadar büyük değil. Ona bir şey olmaz.

Izabel'in yardımına ihtiyacı var, hem de hemen. Kayaların arasındaki bir boşluğa sıkıştırdığı sol koluyla tutunuyor ve sağ elini bir sonraki tutamağa, onu daha güvenli bir pozisyona getirecek bir şeye uzanmak için kullanıyor, ancak tek tuttuğu şey hava.

"Dayan, sadece dayan," diyorum ve harekete geçiyorum.

Hemen üstümüzde daha büyük bir dinlenme noktası var ve hızla en az tehlikeli rotayı hesaplıyorum ve sonra kaslarımın beni götürebileceği kadar hızlı bir şekilde kendimi oraya çekiyorum.

"Halat, yukarıya," diye sesleniyorum, bir ucunu burada bir şekilde hayatta kalmayı başarmış inatçı bir ağaca doladıktan sonra diğer ucunu Izabel'e atıyorum.

Şanslıyız ki, gerçekten gerekli olacağı buz tırmanışına başlamadan önce bile hepimizin emniyet kemeri takması konusunda ısrar etti. Izabel'in yüzü bembeyaz ve elleri titriyor, ancak bu onu ipi koşum takımının halkalarından hızlı ve verimli bir şekilde geçirmekten alıkoymuyor.

Ayaklarımı ağaç gövdesine ve bir kaya çıkıntısına dayayarak Izabel'i kendime doğru çekiyorum, sonunda başka bir tutamak buluyor ve kendi başına bana tırmanabiliyor.

Çıkıntıda ikimiz için zar zor yer var ve rüzgâr daha güçlü bir şekilde uğulduyor, giysilerimdeki her küçük açıklığı kesiyor, ama Izabel ve ben nefes nefese birbirimize sırtırken, bir kaya parçasını hiç bu kadar sevmediğimi fark ediyorum.

Birkaç dakika sonra Venna'nın kafası çıkıntının üzerinden fırlar.

"Yolumuza devam edip Venna'ya bu güzel kayanın üzerinde dinlenmesi için bir şans verelim mi?" Nefesimi yeniden kazanmak için mücadele ederken kelimelerim zor çıkıyor.

Izabel başını sallıyor ve neredeyse ölümcül olan bu deneyimi gözle görülür bir şekilde atlatmasını izliyorum. Onu hala ağaca bağlayan ipi çözüyor ve tutuyor.

Bana geri döndü. O yukarı doğru ilerlemeye başlarken ben de onu çantamın üst kısmına, kolumun kolayca ulaşabileceği bir yere bağlıyorum.

Ancak birkaç dakika sonra tekrar duruyor, hızına bakılırsa beklediğimden de erken.

Kendimi onun yanına çektim. "Ne oldu?"

Izabel'in kaşları çatılmış, buz ve çakılın tehlikeli karışımını ve üzerimizdeki dik kaya yüzeyini inceliyor. "Bu rota böyle bir araziden kaçınmalıydı. Ailemiz son kez bilgi getirdiğinden beri değişmiş olmalı." Üstündeki tehlikeli patikaya bakıyor.

Başka seçenekler aramak için tepeyi tarıyorum.

"Belki-" diye başlıyor, sola bakıyor, vücudu harekete hazır ama hemen altımızdaki Venna sesleniyor:

"Bekle, o şekilde

değil." Izabel

soluklaşır.

"Ne oldu?"

"Venna ilk başta benim göremediğim bir şey gördü," diyor Izabel. "Işığın şu buz parçasına nasıl vurduğunu görüyor musun? Orası yeterince kalın değil - hepsinin gevşemesi için fazla bir şey gerekmez."

Venna bizi geçip sağa doğru bir rota çiziyor, üstün tırmanma becerilerini ve içgüdülerini kullanarak bir süre liderliği ele geçiriyor. Peşinden gidiyoruz, ilerlerken yaptığı aynı el ve ayak tutamaklarını dikkatlice kullanıyoruz.

Lee haklıydı. Müttefikler olmasaydı asla bu kadar uzağa gidemezdim, diye düşünüyorum sonunda kendimi dağın yüzündeki daha büyük bir rafa çekerken. O güzel adam ve tavsiyesi için tanrıçaya şükürler olsun.

Önümdeki buzlu duvarı gördüğümde ürperiyorum. Daha ne kadar ilerleyebileceğimden emin değilim.

Donmuş platformun diğer ucuna doğru bizden önce gelen bir dağcının parçalanmış bedenini görmezden gelmek için elimizden geleni yaparak hepimiz kısa bir süre dinleniyoruz. Sert bir şekilde paketlenmiş ordu kumanyasından biraz ağızma atıyorum ve Venna bana çantasından kurutulmuş ete benzeyen bir şey ikram ettiğinde minnetle kabul ediyorum.

"Teşekkürler," diyorum, içtenlikle.

Verimli şekilde başını sallıyor, sonra ayağa kalkıp elini uzatıyor. "Buz kıracağı?"

"Sana kazmaları nasıl kullanacağını gösterecek," diye açıklıyor Izabel benim için. "Ve ayrıca bir sonraki bölüm için iyi bir teknik, şimdi çoğunlukla buza tırmanacağız."

Buz kazmamı çıkarmadan önce bir ayağımı kilitlemek için kramponlarımı en iyi şekilde nasıl kullanacağımı; ağırlığımı vermeden önce buzun dengesini nasıl test edeceğimi göstererek kolayca yirmi dakika harcıyorlar. Halatımızı çıkarıyoruz ve ikizler bana koşumumda hangi düğümleri kullanacağımı gösteriyor.

Umarım düğümler konusunda haklıdır. Emniyet kemerinin çözüldüğünü, buz gibi havada hızla kaydığını çok kolay hayal edebiliyorum...

Asit ağzımın arkasını dolduruyor.

Buzlu duvarın yüzüne doğru yavaşça sürünmemizin on dakikası geçti ve her şey oldu.

Sağ kazmamı buzdan çıkarırken ayaklarım kayıyor ve dünya altımdan kayıp giderken midem bulanıyor.

Havadayım, sonsuza dek ve hiçbir zaman katı bir şeyin ulaşamayacağı bir yerdeyim, koşumum beni yakaladığında ve ivmem üzerinde olduğum ipi bir sarkaç gibi sallayıp beni buza çarptığında.

Soğukkanlılığımı korumak ve değerli buz kıracaklarını elimden bırakmamak için Igor'dan aldığım tüm eğitimi kullanmam gerekiyor.

Sol omzum çarpmanın etkisiyle çığlık atıyor ve dudaklarımı yalayıp kan tadı alıyorum - burnum da buzdan duvara çarpmış olmalı.

Yine de hala bağılıyım. Hala hayattayım.

Izabel'in bana bağırarak verdiği tavsiyelere kulak vermem, kramponlarımı buza düzgün bir şekilde yeniden takmam, kazmalarımı kaldırmaç olarak kullanmam, Izabel ve Venna'nın koşum takımlarındaki çekişi azaltmak için en azından birkaç metre tırmanma ritmine geri dönmem ve can havliyle tutundukları buzun basınçtan parçalanma tehlikesine karşı birkaç nefes daha almam gerekiyor.

Panikten sıyrılıp bir kez tırmanmaya başlıyoruz.

Adrenalin vücudumu terk ettikten sonra yerini yorgunluk alıyor. Ağır işlere alışkınım, sürekli ayakta olmaya, iş yerinde kaslarımı zorlamaya ve bütün gün sadece gece kullanmak için antrenman yapmaya alışkınım.

Ancak şehrin aşağısı soğuk olsa da buradaki sıcaklıklara hiç benzemiyor. Buzdan duvar rüzgârı bize geri yansıtıyor, böylece her yönden bize çarpıyor. Tüm vücudum ısıyı korumaya çalışmanın, yaptığım şeyi kontrol altında tutmanın, bir titremenin ya da bir anlık yorgunluğun bu sefer beni gerçekten öldürecek bir düşüşe dönüşmesine izin vermemenin gerilimiyle sıkışıyor.

Saela'yı düşünmek odaklanmama yardımcı oluyor. Lee de öyle. *Kız kardeşimi bul, ona dön.* Dini bir ilahi gibi kafamın içinde sürekli tekrar ediyor.

Sonunda sonsuz gibi görünen buz tabakasını aşp, kendimizi yuvarlanma korkusu olmadan üzerine oturabileceğimiz, hatta uzanabileceğimiz kadar büyük bir kaya çıkıntısına çektiğimizde ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim.

"Teşekkür ederim," diyorum, kelimeler karşısında hissettiğim çaresizlikten irkilerek. Çok daha büyük olmalıydılar.

Izabel gözlerini kısarak bana bakıyor. "Sen de beni kurtardın, hatırladın mı? Yani ödeştik." Bir kahkaha attım. "Yeterince adil!"

Venna sırtıyor. "Biliyor musun, görüldüğünden daha kilolusun," diyor ve homurdanıyor.

"Hepsi kas," diyorum övünerek.

"Evet, o ve alçakgönüllülük," diye veriyor Izabel.

Gülmek şaşırtıcı derecede güzel. Kendi yaşıtıml kadınlarla gülüyor olmak da garip. On iki yaşında okulu bıraktığımda diğer kızlarla fazla zaman geçirmeyi bıraktım. O zamandan bu yana geçen yıllarda, bir zamanlar sahip olduğum tüm arkadaşlarım asker ya da anne oldu.

Başka bir hayatta Izabel ve Venna gibi arkadaşlarım olabilirdi. Bu acı tatlı bir düşünce. Bağlandıklarında muhtemelen onları bir daha göremeyeceğim.

Sesleri duyduğumda Venna ve Izabel sırayla tırmanma eldivenleri aracılığıyla birbirlerinin ellerine hararetle sürtünüyorlardı.

Onlara sertçe "Dikkat edin," diyorum ve ikisi de dönüp bana bakıyor.

Çıkıntının diğer tarafına, başka bir grup dağcının henüz tepeye tırmandığı yere doğru işaret ediyorum. "Misafirimiz var."

Üçümüz de dağın eteklerinde paramparça yatan ya da aşağı inerken kayalıklarda parçalanmış ve kanlar içinde yatan cesetleri düşünüyoruz. Bunu anlamak için kız kardeşlerin gözlerinin içine bakmama gerek yok. Pozisyonlarımız belli belirsiz savunmacı bir hal alıyor ama ben en azından rahat bir duruş sergilemeye çalışıyorum.

Bu insanlar sorun çıkarmak istemiyorsa, sorun çıkarmanın bir anlamı yok. "Merhaba," diye sesleniyor liderleri olduğu anlaşılan kadın.

Koşumlarını birbirine bağlayan ipi biraz gevşetiyor ve bize doğru yaklaşıyor -ortada çıkıntının inceldiği bir kısım var, tekrar genişlemeden önce insanı tedirgin etmeye yetiyor.

"Bazılarının buraya kadar gelebildiğini görmek güzel. Aşağısı oldukça acımasız." Ses tonu dostça ama hoşuma gitmeyen bir tarafı da var. Onun da halktan biri olduğunu hemen anlayabiliyorum. Kıyafetleri ve teçhizatı yıpranmış.

"Sizin için işler nasıl gidiyor?" Izabel soruyor, eli yavaşça çantasına yeniden bağlanmış olan buz kıracaklarından birine doğru ilerlerken rahat tonu ince bir hareketle yalanlanıyor.

"Taşıdığınız kazmalar çok güzelmiş," diyor kadın ve hepimizin elleri silahlara doğru yönelirken o kendi sırtına uzanıp bir kazma alıyor. Bir adak gibi iki eliyle önünde tutuyor ve gerginlik bir kademe daha düşüyor. "Bizim taraftaki sorun, yanımıza fazladan bir şey almamış olmamız. Ve gördüğünüz gibi, bu noktada bunun ağırlığına değmez."

Kazma ikiye ayrılmış, böylece sapı sadece birkaç deri kayış tarafından tutuluyor.

Onu ayaklarının dibine fırlatıyor. "Sizde fazlasıyla var gibi görünüyor... paylaşmak ister misiniz?"

"Olmaz," diyorum basitçe. Kadının bakışlarının Izabel'in çantasına doğru izini takip ediyorum - hala kayışları sıkıyor, ağırlığı yeniden ayarlıyordu - böylece kadın aniden Izabel'in ekipmanını kapmak için hamle yaptığında araya girmeye hazırım.

Her ikisi de yıllardır yeterince yemek yememiş gibi görünen sırık gibi adamlar olan iki arkadaşı da onun hareketini bekliyordu. Birkaç dakika içinde onlar da çıkıntının bizim tarafımızdalar ve sonra diğer herkesin ne yaptığını görmek için çok dar bir alan var.

Beynim Igor'un bana tehlikeli arazilerde, küçük alanlarda, herhangi bir şeyde dövüşmekle ilgili verdiği tüm ipuçlarını gözden geçiriyor. Kadının önünden sıyrılıp birkaç yumruk atıyorum, ancak ona vurmama izin verdiğini fark ediyorum.

Bu dikkat dağıtıcı bir şey, bu yüzden bacağına bağlı bıçağa uzandığını görmüyorum.

Yana doğru kaçıyorum -dağa doğru, düşüşe doğru değil- ve yan tarafımdan bıçaklanmayı kıl payı kaçırıyorum. Çok hızlı. Ayağa kalkacakmış gibi yapıyor ama sonra dizini burnuma indiriyor.

Kahretsin, buz duvara çarpınca kanaması durdu. Bıçağına kendi bıçağımla karşılık verip onu geriye, geriye itiyorum.

Oyunun sonunun ne olduğunu bilmiyorum, çünkü bu aptalların bizden bir şey almalarına izin verme fikrinden ne kadar nefret etsem de ölmelerini istemiyorum. Kadın eğilip ileri doğru ateş ediyor ve ben de yolundan çekilmek için yerim olmadığını bilerek çarpışmaya hazırlanıyorum.

Ama etki asla gelmez.

İlerlemesi aniden durdu, sanki ipe asılı bir çocuk oyuncağı gibi geri çekildi. Sonra ne olduğunu anladım.

Arkadaşlarından biri geriye doğru kaymış, çıkıntıdan tamamen düşmüş. Diğer ise sadece kazmasıyla buzdan uçurumun kenarına tutunmaya çalışıyor.

Gevşek ip gerilir, arkadaşının ağırlığıyla aşağıya, aşağıya çekilir.

Kadını geriye doğru çekerek, can havliyle çıkıntıya tutunan adama doğru iter.

Şaşkınlıkla bir kez miyavlıyor.

Ve sonra gittiler, üçü de yan tarafa kaydı. Izabel, Venna ve ben bir dakika boyunca sessizce baktık.

Sonunda, kenara doğru yürüyorum ve adamın buz kıracağını bıraktığı yerden çıkarıyorum, kadının ona çarpan ağırlığıyla tuttuğu yerden sarsılıyor.

"En azından şimdi kapatmak zorunda değiliz," diyorum karanlık bir sesle ve kazmayı kemerime sokuyorum.

Ama kendimden emin görünmeye çalışsam da ellerimin titrediğini gizleyemiyorum.

Üç kişi öldü, hem de öyle böyle değil.

Ben.

DOKUZUNCU BÖLÜM

T Buz duvarına tırmanışın geri kalanı tam bir işkence.
Bugün yediğim çok sayıda dayak yüzünden yüzüm .

Kaslarım bana bağıyor; Venna tekrar yola çıkmadan önce, deneyimli tırmanıcılar bacaklarından ve merkezlerinden güç alırken, benim muhtemelen güçlü üst vücut çok fazla güvendiğimi açıkladı.

Bu bilgiyi şimdi paylaşması ne kadar da yardımcı oldu.

Sonunda başka bir dinlenme yerine ulaştığımızda muhtemelen birkaç saat daha geçmiştir ama sanki günler geçmiş gibi geliyor. Dağın gerçek zirvesine olmasa da sırtına ulaştık - hala bulutlarla örtülü bir şekilde üzerimizde yükseldiğini görebiliyorum.

Neyse ki sırtta buzdan başka şeyler de var; dağınık birkaç ağaç amansız rüzgâra karşı hafif bir sığınak sağlıyor ve biz de bir tanesinin yanına çömelip peksimet parçalarını ve Izabel'in çantasından birkaç parça daha kurutulmuş et alıyoruz. Hepimiz derilerimizde hâlâ ne kadar su olduğunu dikkatle ölçüyoruz, sonra biraz içiyoruz.

Venna ve Izabel elleriyle işaret ederek birkaç dakika konuşuyorlar, ben de birkaç dakika dinlenmek için gözlerimi kapatıyorum. Gözlerimi açtığımda Izabel dudağını ısırtıyor, Venna ise yere bakıyordu.

Izabel'e kaslarımı çatıyorum ve o da iç geçiriyor. "Bunun zor olacağını bilmek başka bir şey. Bu tırmanışta kaç kişinin kurban edileceğini bilmek için insanların ölümlerine tanık olmamız gerekecekti. Bu... bu farklı, sayıları bilmek ve..."

Boğazımı temizliyorum. "İnsanların öldüğünü görmek mi?" Tam olarak ne hissettiğimi kelimelere döktü.

Izabel başını sallayıp yutkunuyor ve ikimiz de uzaklara bakıyoruz.

Izabel ve Venna'nın Bonded olma arayışları *sırasında* daha ne kadar ölüm görmeleri - *uğraşmaları* - gerekecek merak ediyorum.

Eğer bu kadar üşümeseydim, yorgun olmasaydım ve bu işin bitmesi için çaresiz olmasaydım, muhtemelen manzarayı güzel bulurdum. Bonded City'nin kulelerini görebileceğimiz kadar yüksekteyiz, kale etrafındaki çatıların yayılmasının üzerinde yükseliyor. Dün içinden geçtiğimiz orman, arazide uzun siyah bir leke gibi görünüyor; kalenin ötesinde, daha fazla siyah leke ağaçlar ve nadasa bırakılmış toprak olmalı, ara sıra kralın güneye, batıya ve doğuya, diğer derebeyliklere giden yolları olduğunu anladığım ince çizgilerle bölünüyor.

Tırmandığımız dağ sıradağların açık ara en yükseği ama iki yanımızda uzanan, her biri pırıl pırıl kar ve buzla örtülü, bulutlara karşı son derece güzel başka dağlar da var.

Izabel'in elleri yine dans ediyor, Venna'nın ona söylediği bir şeye yanıt veriyor. Izabel yarı yarıya kendi kendine, "Haklı tabii," diyor.

"zamanki gibi," diye karşılık veriyor Venna. Kaşlarımı sorgularcasına kaldırıyorum.

"Bağlanmış olmak bu anlama geliyor," diye devam ediyor Izabel. "Kendimizi sertleştirmek, güçlü olmak zorundayız. Yalnızca en güçlü olanlar Bağ'ı hak eder."

"Sizler deliliğin özel bir türüsünüz, bunu biliyorsunuz, değil mi?" Başımı sallıyorum, bir insanın bu cehennem ortamına gözleri açık bir şekilde nasıl girdiğini anlayamıyorum. "Sana söylediğimde ciddi dim, bağ kurmak istemiyorum. Sadece kız kardeşimi kurtarmak istiyorum."

Yorgunluktan kelimeler ağızımdan döküldü. Aslında neden burada olduğuma dair onlarla henüz hiçbir şey paylaşmamıştım. Yarayı açmak istemedim.

"Kız kardeşin mi?" Venna tereddütle sorar.

Kaba çam kabuğunun paltoma yaptığı baskıyla rahatlayarak ağaca yaslanıyorum. "Sacla." İsminin şekli boğazımı tırmalıyor ve şehrin avam kesiminden ayrıldığımdan beri yüksek sesle söylemediğimi fark ediyorum -Sadece iki gün önce, ama sanki bir ömür geçmiş gibi. "O kaçırıldı. Nabberlar. Bu yüzden buradayım, onu kurtarabilmek için."

Venna ve Izabel şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor. "Nabbers?"

Bir kahkaha attım, nefesim buhar şeritleri halinde dönüyordu. "Tabii ki Nabber'ları Bağlanmış Şehir'de barındırmazsınız. Tabii ki."

İkisine de Doğu'da ve Sturm frost'un dört bir yanında yaşanan kaybolma olaylarını, kız kardeşimi bir gece vakti burnumun dibinden kaçırılmış olarak bulmanın dehşetini anlattığımda yüzleri ciddileşiyor.

"Bu korkunç bir şey Meryn," diyor İzabel. "Bunun olmasına üzıldüm. Ve bizim bundan haberimiz olmadığı için. Kız kardeşim kaçırılsaydı ne yapardım hayal bile edemiyorum. Her şeyi birlikte yaparız. Ana rahminden çıktığımız günden beri hep öyleydik ve-"

İzabel, Venna'nın omzuna attığı bir yumrukla kesilir ve gözlerini devirir.

"Özür dilerim. Herkes fazla paylaştığını söylüyor."

Venna sessizce gülerek, "Herkes haklı," diyor.

Sağ tarafımızda bir hareket gözüme çarpıyor ve başka bir grubun sırtı tırmanarak bizden uzaklaştığını görüyorum; görünüşe göre bizimle zirve arasındaki vadiye inmeyi ve sonra dümdüz yukarı tırmanmayı planlıyorlar.

İçlerinden birini tanıyorum. Henrey, bir bağ kurmaya kararlı olan halktan biri. Grubundan birinin zorlu bir inişten inmesine yardım etmek için duraklıyor.

Buraya kadar gelebildiğini görmek güzel. Sonuna kadar gitmesi için kendimi desteklerken buluyorum.

Venna gerinmek için ayağa kalkıyor ve sonra gökyüzünde hoşuna gitmeyen bir şey görüyor. Bize dönüyor, yüzü sıkıntılı. "Fırtına geliyor," diyor açıkça. "Hızla geliyor. Harekete geçmeliyiz. Hemen."

Henrey'nin grubunu vadiye kadar takip etmek yerine, sırt boyunca ilerliyoruz ve sonunda önümüzdeki zirveye tırmanışa doğru geri kıvrılıyoruz. Daha az direkt bir rota, ama en azından bir süre için bir buz tabakasından sarmak yerine ayaklarımızın üzerindeyiz, bu yüzden şikayet etmiyorum.

Tedbirli olmanın gerektirdiğinden daha hızlı gidiyoruz ama Venna'nın hızlı hareketlerinin altında panik yatıyor ve ben zaten onun içgüdülerine yeterince saygı duymaya başladım, gelen şeyin daha da kötü bir tehlike olduğunu biliyorum.

Kar, buz ve çakıllar ayaklarımızın altında çıtırdıyor, kramponlarımız kaymamamıza yardımcı oluyor ama aynı zamanda kayaların ve ağaçların arasında yarı yürürken, yarı koşarken kirli buz parçalarını tekmeliyor.

Kaçınılmaz olarak, patika tekrar yukarı doğru dönüyor, ilk başta sadece ellerimizi kullanarak tırmandığımız kayalık çorak bir yamaç ve sonra bir kez daha iplerimizi çıkarıp kendimizi birbirine bağlamak için uğraşana kadar dik buz parçaları giderek daha sık hale geliyor.

Bir sonraki tırmanışta fırtına bizi vurdu.

Hızıyla acımasız, hava sadece birkaç dakika içinde karla kalınlaşıyor ve beyazlaşıyor. Izabel bana kendisinin ve kız kardeşinin olumsuz koşullarda tırmanırken kullandıkları işaretleri öğretti - güvenlik halatındaki tıkaçlar, farklı mesajları ifade etmek için farklı numaralar, kar birbirimizi duyamayacağımız kadar kalın olduğunda.

Yavaşça ilerliyoruz, hızımız sürünüyor.

Birkaç kez hızlansam mı, bir kez daha önde giden Izabel'i yakalamaya çalışsam ve onu daha hızlı hareket etmeye ikna etsem mi diye düşünüyorum - bu yavaş tempo vücudum için cehennem gibi ve dürüst olmak gerekirse bunu daha ne kadar sürdürebileceğimden emin değilim.

Yine de ne zaman denemeye yaklaşısam, düşen bir dağcının çılgılığı fırtınanın içinden süzülüyor, hiçbir yerden ve her yerden geliyor, sesler kar fırtınasının girdabıyla dağılıyor ve bozuluyor.

Izabel'in gideceğimiz rotayı bilmesi mi yoksa sadece şans mı bizi aynı kaderden kurtardı bilmiyorum. Ve bunu zorlamak istemiyorum.

Zaman ilerliyor.

Buz kristalleri gözlerimi bulanıklaştırıyor ve onları temizlemek ve kirpiklerimin birbirine donmasını önlemek defalarca göz kırpıyorum.

Arada sırada yukarıdan ipi üç kez çekiyorlar. Izabel hâlâ iyi. Burada olduğumu, hayatta olduğumu ve tırmanmaya devam teyit etmek için üç kez çekiyorum. Venna da aynısını yapıyor.

Tırmanıyoruz.

Tüm vücudum ağrıyor. Her bir kasım ağrıyor. Görmezden geliyorum.

Odaklanmayı kaybetmenin tehlikeli olduğunu biliyorum, ama zihnim buradan çıkıp anılara kaymaya devam ediyor.

Igor ile antrenman. Saela'ya kitap okuyorum. Annem için yemek pişirmek, ilacını doğrudan almayı reddettiği günlerde yemeğine karıştırmak. Lee'yi öpmek. Lee'nin güçlü, çıplak vücudu benimkine baskı yapıyor. Sıcaklık. Buz gibi acıdan başka her şey.

Sonra, nihayet, dört çekiş: Izabel tepeyi görebiliyor.

Birkaç dakika sonra ip yukarıdan gevşiyor -zabel zirveye ulaşmış ve ipin kendi kısmını bağlamış, ben tırmanmaya devam ettikçe daha da gevşiyor. Kendimi yukarı kaldırıyorum, kenardan geri çekiliyorum ve Venna da arkamdan geliyor.

Zirvede olup olmadığımızı anlayamıyorum; yağın kar çok kalın olduğu için pek bir şey göremiyorum. Karın içinden bir şekil bana doğru geldiğinde, önce ikizlerden biri olduğunu düşünüyorum.

Kocaman, etli bir el beni boğazımdan yakalıyor ve ardından bir çift kol arkamdan gelip önümü sararak beni olduğum yere hapsediyor.

Bu Jonah, hava almak için savaşıırken fark ettim. Bu sabahki piç. Izabel'i öldürmek isteyen kişi.

O pislik muhtemelen burada bekliyor, intikamını almak için bir şansı olmasını umuyor ve dua ediyordu.

"Orospu," diye homurdanıyor Jonah, eli boğazımda sıkılaşıyor ve beyaz lekeler görüyorum. "Sen sadece pis bir fahişesin."

Görüşümün kenarları kararmaya başlıyor. Kullan onu, diyor Igor'un sesi kafamın içinde ve yenilgi numarası yaparak arkamdaki adama doğru yığılıyorum. Tıpkı ringdeki gibi.

Jonah o kadar kolay kandırılmıyor. Eli hâlâ boğazımda bir mengene gibi duruyor ama arkamdaki adam tekrar hareket edebilmem için tutuşunu gevşetiyor. Karnına bir dirsek indiriyorum ve acı dolu homurtusu Jonah'ın dikkatini yeterince dağıtıyor, böylece kendimi onun elinden kurtarabiliyorum, kafamı geriye doğru çarpıyorum ve bir burun kırılmasının tatmin edici çıtırtısını duyuyorum.

Bugün burnumun kırılmadığı tek an, diye düşünüyorum alaycı bir ifadeyle, çoktan yeniden harekete geçmiş, Igor'un aynı anda iki rakiple mücadele ettiğim dövüşler için özel olarak tasarladığı kombinasyonlardan birine gömülmüştüm.

Uzuvlarım bir hareket bulanıklığı, sahip olduğumu bilmediğim bir yerden gelen enerji rezervleri. Ayağımdaki metal çivilerin birinin bacağına çarpıp geri dönerken çıkardığı tatmin edici çıtırtıdan zevk alıyorum.

Acı dolu bir kesik. Yeterince geride değildim. Tabii ki, çünkü burada karşı karşıya olduğum sadece sokak bıçakları değil-birisi buz kıracağına bana karşı bir silah olarak kullanıyor.

Acı beni kırmızıya boyuyor ve bundan sonra dövüş hızla ilerliyor. İkinci saldırganım birkaç kez daha yumruğumu yedikten sonra kaçıyor ve ben de onu bırakıyorum.

Jonah buz kıracağıyla tekrar üzerime geliyor ama bu sefer ona karşı hazırım, geriye soluna doğru dans ediyorum, ayaklarını altından çekip eline vurarak onu kıracağı düşürmeye zorluyorum. Etrafımda dönüyor ve tekrar üzerime gelecekmış gibi görünüyor ve ben de en sevdiğim antrenman kombinasyonlarından birini uyguluyorum, iki kez çalım atıyor ve sonra dönerek sert bir yuvarlak tekme atıyorum.

Fırtına yeniden şiddetlenip kar onu yuttuğunda geriye doğru tökezler.

Kaybolduğu yere bakarken kanım kulaklarıma hücum ediyor. Gitti mi?
Kaçtı mı?

Düştü mü?

Onu ben mi

öldürdüm?

Cevabın evet olmasını umduğum için utanmalı mıyım bilmiyorum.

Zor nefes alarak, beni hareket ettiren adrenalın patlamasına tutunmaya çalışıyorum. Beni hayatta tutan.

Izabel sisin ve karın tökezleyerek çıkar, Venna da hemen arkasındadır. Venna'nın ceketi omzundan yırtılmış ve oradaki bir yaradan kan sızıyor. Izabel'in üzerine eğilir.

İyi görünmüyor.

"Yaklaştık mı?" Nefesimin altında Izabel'e söylüyorum ve ikimiz de sessizce birbirimize bakıp anlayış gösteriyoruz. Venna daha fazla tırmanamayacak, tek kolunu kullanamayacak.

"Olsak iyi olur," diyor Izabel acımasızca ve gri girdabın içine doğru ilerliyor. "Haydi."

Buraya kadar geldik. Bağlanmak istemeyebilirim ama Izabel ve Venna'nın şimdi başarısız olmasına izin vermeyeceğim.

ONUNCU BÖLÜM

V Enna neredeyse son düzlüğe çıkamayacaktı. Siyah, kaygan bir buz tabakası, zaman zaman o kadar dik ki içbükey. Bir sonraki tutamağa uzanırken ayaklarım tamamen açık havada sallanıyor. Her bir santimin kazanç benim sonuncum olacak.

Venna bir süre yaralı omzunun üzerinde tırmanıyor, ama yarasız kolunu giderek daha fazla tercih ederek bizden geride kalıyor. Izabel'in bir işaret olarak ipimi çekmesine zar zor ihtiyaç duyuyorum; ikimiz de onun işaret verdiğini hissediyoruz ve tırmanışımıza ara veriyoruz, dik duvara tutunarak Venna'nın bize ulaşması için acı dolu dakikalar bekliyoruz.

Halatlarımızın uzunluklarını ayarlayıp koşumlarımıza yeniden düğümledikten sonra Izabel ve ben kendimizi Venna'nın kine aramızda eşit gevşeklik olacak şekilde bağlıyoruz, böylece ikili olarak tırmanabiliyoruz, o ayaklarını ve kendini desteklemek için tek bir kazmayı kullanırken onu da bizimle birlikte yukarı çekiyoruz.

Onu son düzlüğe kadar irademizin gücüyle çektik.

Gerçek zirveye ulaştığımızda o kadar bitkin düşünüyorum ki kısa bir süreliğine uzanıp kurt adamların beni atıştırmalık olarak yemesine izin vermeyi düşünüyorum.

En azından hızlı olur.

Hepimiz tökezleyerek ilerliyoruz, arkamızdaki kabus gibi düşünüşle aramıza mesafe koyuyoruz. Venna ve Izabel dizlerinin üzerine çöküyor, kollarını birbirlerine doluyor, yüzleri yorgunluk ve rahatlamayla buruşuyor.

Sıcaklık düşüyor ve bulunduğumuz kadar yüksekte, güneşin en tepede olduğu zamanlarda bile donma noktasının üzerine çıktığından şüpheliyim. Kar fırtınası olmadığı zamanlarda bile. Kalın giysilerimin altında bile soğuktan cildim acıyor.

Kendimi sıcak tutmak için muhtemelen vücudumu hareket ettirmeye devam etmeliyim, ama kendimi umursamak zor, çok yorgunum.

Zirve önümüzde uzanıyor, dağın en yüksek sırtı boyunca uzanan uzun, çorak bir plato. Bir süre sonra kar, bu ıssız yerde bir şekilde tutunmaya çalışan çukurları, oyukları ve inatçı bodur bitkileri görebileceğimiz kadar hafifliyor.

Fırtına dindiğinde başka bir şey görüyoruz: diğer dağcılar. Bir sürü.

İlk gelenlerden çok uzaktayız.

İçimi bir endişe kaplıyor ve Izabel ile Venna'ya bakıyorum, acaba onlar da aynı şeyi mi düşünüyorlar, bağ kurmaları için çok geç kalmış olabilir miyiz diye merak ediyorum. Kurt adamlar onun ve kız kardeşinin çok zayıf olduğunu, diğerlerinden sonra geldiklerini mi düşünecekler?

Yoksa ısrarları ödüllendirilecek mi?

Sonra fırtınalı ışığın gölgeleri ve hileleri etrafımızda cisimleşmeye başlar ve düşünmek imkansız hale gelir.

Direwolves, düzinelerce. Çok büyükler. Başım omuzlarına bile ulaşmıyor. Daha önce Direwolves ve Bonded'larını görmüş olsam bile, boyutları ve heybetlerine, bu ıssız, ürkütücü manzaraya hükmetme şekillerine hazırlıksızım.

Izabel ve Venna ayağa kalktığı anda, yüzlerinde acı ve amaç ifadesi belirirken, geride durup gözlemliyorum.

"Unutma," diye mırıldanıyor Izabel bana. "Onlara doğrudan yaklaşmayacaksın. Hiçbirinin gözlerinin içine bakma, onlara uzanma ya da ilgini gösteren başka bir şey yapma. Onlar seni seçer, sen onları değil."

Ona bunun için burada olmadığımı hatırlatmama fırsat vermeden öne çıktı. Amacıma çoktan ulaştım, *hayatta kaldım*. Ve bu iki kadını, çocukluklarından beri planladıkları hedefe ulaşmak için benimle birlikte ayağa kaldırdım.

Onlar adına mutluyum. Hedeflerinin çılgınca olduğunu düşünsem bile.

İkizler ileriye, insan ve kurt cesetlerinin arasına doğru yürüyorlar. Venna durup başını eğiyor - sanki birinin konuşmasını dinliyormuş gibi, ama ben hiçbir ses duymadım. Birkaç dakika sonra, yüksek gri bir direwolf ona doğru ilerliyor, başını eğmeden önce korkutucu bir an boyunca ona bakıyor.

İçime bir rahatlama doluyor ve sonra gözlerimi kısıyorum, fırtınalı öğleden sonra ışığı görüşüme tuhaf bir şey yapıyor. Neredeyse-

Bu bir ışık oyunu değil. Tam önümdeki adam da o zaman bağlanıyor ve ben izlerken saçları değişiyor, karışık buklelerinin arasından gümüş bir çizgi geçiyor. Üzerinde yükselen kurtla mükemmel bir uyum.

Izabel'i arıyorum, umarım o da bağ kurmaya istekli bir kurt bulmuştur. Henrey'i uzaktan gördüğümde göğsüm ısınıyor, o da kahverengi bir kurdun yanında duruyor, eli kurdun kürküne dolanmış. Başardı. Yaşıyor.

Birkaç adım daha atıyorum, ezilmekten kurtulmaya, fark edilmekten kaçınmaya çalışıyorum. Birkaç kez bir kurt bana yaklaşıyor ve garip bir his oluyor, neredeyse zihnime baskı yapıyormuş gibi, ama bunu engelliyorum.

Hayır, ben değilim, diye düşünüyorum, tüm dikkatimi kelimelere odaklayarak. *Ben değilim, buraya bağ kurmak için gelmedim.*

Her ne yapıyorsam, işe yarıyor gibi görünüyor. Bana doğru bakan her kurt kısa sürede başka bir potansiyel eşe doğru uzaklaşıyor.

Izabel'e dönüp baktığımda Venna'tekrar onun yanına geldiğini görüyorum, kocaman bir kurt da onun peşinden geliyor. Kurtlarının farklı göründüğünü

fark ediyorum; Venna'nın koyu gri, Izabel'in ise açık gümüş. Ayrıca saçlarında yeni renk çizgileri var; Izabel'in gümüş, Venna'nın koyu mavi.

Bu şu anlama mı geliyor... Dört farklı paket, dedi Lee. Gözlerim bir ileri bir geri gidip geliyor.

yeni bağlanmış çiftler kümeler halinde bir araya geliyor. Venna ve Izabel iki farklı sürüye katılmış olmalı.

Bağ'dan uzaklaşmak için geriye doğru bir adım daha atarken buz ayağımın altında yol veriyor ve tökezleyip kendimi beceriksizce yakalıyorum, üst katmandan düşerken bileğim neredeyse dönüyor. Ayağım kar ve buz parçalarına çarpıyor.

Dikkatim dağılmış durumda, ayağımı buzdan kurtarmaya çalışıyorum, bu yüzden Jonah'ın dağa tırmanıp kendini yukarı çektiği ve açık yaralarına rağmen direwolves'a doğru kararlı bir şekilde yürüdüğü anı neredeyse kaçıyorum.

Kömür karası bir kurt neredeyse anında ona yaklaşıırken ağzım açık kalıyor. Kurt vahşi ve iğrenç görünüyor. Mükemmel bir çift. Jonah zaferle bağırıyor ve kurt hırlıyor. Jonah'ın koyu renk saçları kan kırmızısı bir çizgi kazanıyor, Stark Therion'un saçlarındaki renkle aynı. Yani Jonah Daemos'a katılmış olmalı.

Ve aynı anda Jonah'ın yüzündeki kızgın yara dikiş atarak kapanıyor. Direwolves'un iyileştirici büyüsü, bir sarsıntıyla fark ettim. Böyle bir şey hakkında söylentiler duymuştum ama hep abartı olduğunu düşünmüştüm.

Etraflarındaki herkes bir ya da iki adım geri çekiliyor. Tiksindim, başka tarafa baktım.

Onu ilk kez o zaman görüyorum: loş ışıktaki gümüş kürkü parıldayan, ayrı duran bir direwolf.

Doğru biniciyi bulmak için etrafta sinsice dolaşan ya da yeni insan eşlerinin yanında dikkatle duran diğer kurtların aksine, o hareket etmiyor. Duruşundaki bir şey, altın sarısı gözlerinin çekikliği, ilgisizliğini ve otoritesini gösteriyor.

Aynı anda hem daha yaşlı hem de diğerlerinden daha güçlü görünüyor. Ne yaptığının farkına varmadan ona doğru bir adım atıyorum, sonra başını bana doğru çevirip yaşlı gözlerle beni incelerken hareketsiz duruyorum.

Ben *değilim*, sanırım. *Buraya bağ kurmak için gelmedim.*

Ayağa kalkıp yavaşça bana doğru ilerlerken ayaklarım donmuş gibi hissediyorum, devasa ayakları zarafetiyle sessizce kara çarpıyor.

Göz ucuyla kurtları ve binicilerini görüyorum, her biri onun bana doğru hareketini fark ediyor.

"Bu Anassa," diye fısıldıyor yanımdaki adamlardan biri, bakışları diğer herkes gibi iri gümüş kurda odaklanmış. "O asla bağlanmaz. Yüzlerce yıldır burada olduğunu söylüyorlar..."

Kararlı ve kendinden emin bir şekilde yaklaşıyor ve ben gözlerinden başka bir yere bakamıyorum. Yılın en soğuk akşamında gökyüzündeki altın yıldızlar gibi parlıyorlar. Bakışları içime işliyor ve sonra birden başım eziliyor, sıkılıyor gibi oluyor.

Ben değil, bağ kurmak istemiyorum, diye tekrarlıyorum zihnimde.

Acı artıyor ve bağırıyorum, dizlerimin üzerine düşüyorum ama gözlerimi Anassa'dan ayırmıyorum.

Başımdaki basınç artıyor ve görüşüm beyazlaşıyor. Ama zihnimde görüntüler dönüyor. Anassa, ay ışığında koşuyor, rüzgârdan daha hızlı bir şekilde dağın yamacından aşağı iniyor. Bir güneş doğuyor, ışınları kör edici ve güzel. Bir taç, metali parlıyor, sonra kana bulanıyor.

Haykırıyorum.

Duyularım dalgalanıyor, sanki ruhum aniden bedenimin sınırlarından kurtulmuş gibi. Kayanın içindeyim, yüzeyime yapışan binlerce canlı ve bitkinin titreşimlerini hissediyorum. Geriniyorum.

Yukarı doğru, asırlık bir çam ağacı yıldızlara uzanıyor. Anassa'nın içindeyim, koku alma duyum neredeyse acı verici bir keskinlikte, dünya duyularım için zengin bir şölen, sırları bana açık.

Gözlerimin arkasına keskin bir sıcaklık saplanıyor ve sonra yavaş yavaş kayboluyor, geride kalbimin aynı yükselen, sabit bir donuk acı nabzı bırakıyor.

Buz kıracağının göğsümde açtığı yara ısınıyor ve *iyileşiyor*.

Direwolf'un nefesi yüzümde sıcak, devasa varlığı üzerimde. Hiç düşünmeden elimi uzatıyorum, sanki bir şekilde onun gelişini durdurabilirmişim, bunu durdurabilirmişim gibi.

Elim gümüş kürke çarpıyor ve sanki kendi akılları varmış gibi, parmaklarım kalın telleri kavrayarak beni ayağa kaldırıyor.

Başımdaki ağırlık yavaşça hafifliyor ve kurdun kürküne bir can simidi gibi yapışarak göz kırptırıyor.

Az önce ne oldu öyle?

OceanofPDF.com

ONBİRİNCİ BÖLÜM

T Kulaklarımda hala kafa karıştırıcı bir çınlama var. Ayaklarımda altındaki zemin dengesizleşti, vücudum ısırarak rüzgârdan ve o *her neyse* ondan uyuytu. Zihnim küçük ayrıntılara takılıp kalmaya başladı.

Direwolf'un parmaklarımda altındaki kaba kürkünün daha derinlerde yumuşaması. Yanaklarımda kesen karın aralıklı sızısı. Anassa'nın nefes alışının ağır, ritmik sesi.

Bağlarımdan çözülen saçlarımdan bir tutam, bakışlarımda yanından geçip gidiyor. Yeniden odaklanmamı sağlıyor.

Gümüş rengi. Tüm siyah saçlarım parlak bir gümüş beyazına dönüştü, Anassa ile aynı renk.

Gözlerim tekrar Anassa'ya kayıyor ve ellerimi sanki beni yakmış gibi hızla kürkünden çözüyorum. Değişen saç renginin ne anlama geldiğini biliyorum.

Gümrüklü.

Damarlarımda sessiz bir korku dolaşıyor ve panik içinde diğer acemilere bakıyorum. En yakınımıdaki genç kadının saçları siyahtı. Rüzgârın ısrarlı çekişinde bile gümüş bir çizgi görebiliyorum. Saçının geri kalanı hâlâ siyah.

Kalp atışlarım yeniden hızlanıyor, gözlerim diğer acemilere kayıyor. Zihnimi odaklamaya çalışarak hızla göz kırpyorum.

Önce nefesimi düzenleyeyim. Igor bana hep bunu öğretirdi. İçeri ve dışarı. Yavaşça, vücudumu yanlış bir şey olmadığına inandırmak için.

Izabel yanımda, kocaman gözlerle bana bakıyor, saçlarında gümüş bir çizgi var. Onun ötesinde, ezilmiş kar yığınının ve kalan acemi askerlerin arasında

Venna, mavi-siyah çizgileriyle. Diğerleri... Henrey, alaca bir renk. Jonah denen pislik, kan kırmızısı.

Hepsinin saçlarında sürülerini işaret eden sadece bir çizgi var. Teyit etmek için saçımı kravatımdan çıkarıp önüme çekiyorum ve evet, hepsi değişmiş, her bir teli. Ben bir anomaliyim.

Yanımdaki iri, gümüş-beyaz diri kurda dönüp bakıyorum. Kıpırdamadan duruyor, beni değerlendiriyor.

"Bu bir hataydı," diye tıslıyorum Anassa'ya. "Sözünü geri al. Bağlanmak istemiyorum. İstemediğimi *söyledim*. İsteksiz olanlarla bağ kurmamanız gerekir."

Ürkütücü sarı gözlerini bana diyor ve Izabel'in daha önce hiçbirinin gözlerine bakmamam için yaptığı uyarıyı hatırlıyorum. Ne yani, beni ısıracak mı? Şimdi beni bir bağa zorladığına göre?

Anassa dudaklarını hırıldayarak geri çekmeye başlar ve korkunç derecede keskin dişleri ortaya çıkar. Ancak tam olarak tepki veremedi havada bir değişiklik olur.

Tüm acemiler tamamen sessizliğe gömülür. Kurt adamlar bile sessiz. Geriye kalan tek ses rüzgârın uğultusu ve ara sıra patilerin ve ayakların karda çıkardığı çıtırtılar. Anassa yanımda ofluyor, irkilmeme neden oluyor ama gözlerimi ayıramıyorum...

O. Onlar.

Stark Therion'un direwolf'unun ölüme benzeyen gölgesi karla kaplı bir kayanın tepesinden hepimizin üzerinde beliriyor. Zifiri siyah kürkü ve hançer gibi pençeleriyle onu dağın eteklerinde gördüğümünden çok daha iri görünüyor.

Yapabildiği vahşetin -ikisinin de yapabildiği- anlık görüntüleri aklıma geliyor. Kan, iç organlar, duygusuz gözler.

Acaba isteksizleri dağa kadar kovalama tehditlerini yerine getirdiler mi? O kurt adamın ağzında, siyah kürkünde görünmeyen ne kadar kan olabilir?

Stark öne doğru adım atarken kurt dişlerini gösteriyor, bineğinden daha küçük ama daha az heybetli değil. Dağın yamacına tırmandığı anda buradaki herkesin sessizliğe gömülmesinin bir nedeni vardı.

Onun varlığı tıpkı bir gök gürültüsünün gökyüzünü yutması gibi hükmedicidir. Durdurulamaz, tehlike ile yanıp sönen, alçak, gürleyen bir uyarı içimize korku salıyor.

Zihnimin kaosundan bir düşünce ortaya çıkıyor. Aptalca, gerçekten, ama yine de orada.

O canavara binmek için güçlü olmalı.

Stark elini kurdun postunda gezdiriyor ve karanlık bakışları üzerimizde gezinirken elini orada bırakıyor. Üzerimden geçtiğinde, içimdeki bir içgüdü beni çenemi kaldırmaya ve omuzlarımı geriye çekmeye zorluyor.

Onun gibi adamları daha önce de gördüm. Sessiz olanları. Tehlikeli olanları. Tehditler savurmayan adamlar çünkü buna *ihtiyaçları yok*.

Stark'a baktığımda, bitmek bilmeyen dövüşler ve çok az mağlubiyetle bilenmiş, bıçak gibi keskin, sakın ve hınzır bir özgüven görüyorum.

Yüksek vücudunun gücü, bakışlarındaki vahşet, kıyafetlerinin arasından görünen yara izleri ve koyu renkli dövmeler ve gölgeli çenesinin demir gibi duruşu herkesin görebileceği şekilde orada duruyor.

O da kurtadamı kadar vahşi ve tehlikeli.

Saçlarım tekrar gözlerimin önünde dalgalanıyor, onun sonsuz gölgesine karşı bir ışık huzmesi. Kaslarımda bir enerji vızıldıyor, elektrik ve sıcak, beni güçle dolduruyor. İçimde bir şey tüm bu gücü görüyor ve *hareket etmek* istiyor. Bir yumruk atmak ya da hepsini ellerime alıp bükmek.

Kurt adam öne doğru ağır bir adım atıyor ve karnının derinliklerinden alçak, tehditkâr bir hırıltı çıkarıyor.

Etrafımdaki acemiler sesle birlikte geriye doğru itiliyorlar, hatta korunmak için üzerlerinde devasa kurtlar olanlar bile.

Stark'ın dudakları bunu eğlenceli buluyormuş gibi seğiriyor. Bir amplifikatörü kaldırıp konuştuğunda, sanki rüzgâr dinlemek için sessizleşiyor, sesinin derin, ağırbaşlı tınısı kanlı karda net bir şekilde taşınıyor.

"Eğer Bağlanmışlardan biri olacak kadar şanslı değilseniz, şimdi bir asker olarak askeri görev için rapor vermek üzere patikadan dağdan aşağı inebilirsiniz. Eğer Bağlandıysanız, tebrikler," diyor, sesindeki sıkıntıdan etkilenmediği anlaşılıyor. "Eğitiminiz şu anda bağınızın ilk testiyle başlıyor."

Zihnim tekrar harekete geçiyor. Bağlarımızı mı *test ediyorsun*? Dikkatimi Stark'ın heybetli figüründen çekip Anassa'ya bakmaya cesaret ediyorum.

Kıpırdamadan duruyor, bana bakmıyor, gümüşü beyaz kürkü esintide dalgalanırken kıvrak kasları kilitlenmiş.

"Sen ve kurdun hava kararmadan önce kaledeki eğitim merkezine geri dönmelisiniz. O andan itibaren resmi olarak bir Rawbond, bir stajyer olarak kabul edileceksiniz. Eğer zamanında yetişemezseniz, kaleye girmeye çalışmayın. Çünkü başarısız olursanız..." Stark kurtadamının bacağına yaslanıp kollarını kavuşturarak devam ediyor: "Kurdunla bağın kopacak ve öleceksin. İyi şanslar."

Öleceksin.

Yükseliş sırasında hayatını kaybeden insanların kanı hâlâ yüzüme bulaşmış durumda ve o orada durup ölümden böylesine kayıtsız bir şekilde bahsediyor.

Ondan nefret ediyorum. Ondan *nefret* ediyorum.

Stark duygusuz, kana susamış ve *tehlikeli* biri. Böyle adamların kendilerinden başka kimseye gerçek bir sadakati yoktur. Başka kimseyi umursamazlar, risk altındaki hayatları ya da dünyanın çatlaklarında kaybolan insanları umursamazlar.

Yavaşça kurduna biner, kasları onu ancak aynı hareketi binlerce kez yapmanın mümkün kıldığı pratik bir zarafetle yukarı çeker.

Stark ve kurtadaminin karda kaybolup dağdan aşağı yuvarlanışını izlerken çenemi öyle bir sıkıyorum ki dişlerim ağrıyor.

Dağın zirvesi kaosa dönüştü. Acemilerin birçoğu kurtadamlarının paltolarına tutunmuş, binmek için çabılıyor. Bazı kurtlar binici adaylarına saldırıyor, hırlıyor ve tökezleyerek onlardan uzaklaşıyor. Daha sabırlı olan diğer acemiler ise hayvanlarına bakıyor ve açıkça onları ikna etmeye çalışıyor.

Başım hala bunun mutlak *yanlışlığından* dolayı dönüyor. Ama bütün günümü bedenimi parçalayarak -diğer insanların korkunç ölümlerini izleyerek- geçirmedim ki şimdi bırakayım.

Hayatta kalmak istiyorsam, kız kardeşimi kurtarmak istiyorsam, en azından *denemeliyim*.

Anassa bana bakmıyor, bakışları uzakta bir yere kilitlenmiş, gümüş kürkü parıldıyor. Etrafımızdaki diğer kurtlardan daha iri. Daha heybetli. Görkemli, korkutucu ve açıkça inatçı.

Zihnimi temizleyerek, bana ilk yaklaştığında hissettiğim o yüzen, baş döndürücü enerji akışına geri dönmeye çalışıyorum, ama hiçbir şey elde edemiyorum. Tam bir sessizlik.

Belki de yanlış yapıyorum. Ne de olsa bu dağın tepesindeki insanların çoğu ailelerinin kurtlarla iletişimini izleyerek büyüdü. Muhtemelen onlara nasıl yapılacağı öğretilmiştir.

En iyi tahminim, ona yönelik kelimeler düşünmem, niyet hissetmem, kendimi onun zihnine açmam gerektiği. Bilincimde daha önce onun gücünü hissettiğim yere doğru uzanıyorum.

BAM.

Zihnim aramızdaki çelik ve geçilmez demir duvara çarpıyor. Buz gibi gözleri kadar soğuk, iri gövdesi kadar yüksek ve parıldayan pençeleri kadar keskin.

Doğru olmayan bir şey var. Diğerleri de düzgünce binmeye başladı. Hatta bazıları dağdan aşağıya atlıyor, kurtadam üstüne kurtadam karın içinde kayboluyor. Bu onlar için işe yarıyor olmalı.

Yanlış mı yapıyorum? Bağlanmak istemediğim için mi böyle yapıyorum? Ama o zaman bunu neden *yaptı*?!

Parçalanmış zihnim, önümdeki ceset karmaşası içinde Izabel'e kilitleniyor. Gümüş rengi kurtadamının sırtına tırmanıyor, bineği her hareketini dikkatle izlerken kürkünden avuç avuç alıyor. Venna'yı hiçbir yerde göremiyorum; çoktan dağdan aşağı inmeye başlamış olmalı.

Anassa'ya endişeyle bakıyorum ve sonra Izabel'e doğru koşmak için dönüyorum. "Hey!"

Izabel direwolf'unun üzerine yerleşip arkasına yaslanırken dönüp bana bakıyor. Beni gördüğünde gözleri açılıyor ve kaşları yukarı kalkıyor. "Meryn."

"Ciddi miydi?" Boğuk bir sesle söyledim. Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Stark'ın ciddi olduğu belliydi, koca vücudunda tek bir kaygısız kemik bile yoktu.

"Evet," o kadar sessiz söylüyor ki neredeyse rüzgârda kayboluyor. "Zamanında geri dönemeyen insanlar ölür."

"Bunu ben bile istemedim," diye nefes alıyorum ve hâlâ yerinden kıınılamayan Anassa'ya bakıyorum. Yine de şimdi bana bakıyor, soğuk bakışları sabit.

"Biliyorum ama yapabilirsin," diyor Izabel. Kurt köpeği onun altında kıpırdanıyor, devasa kasları geriliyor, kuyruğu sallanıyor. Onun omzunu okşuyor. "Gitmek zorundayım. Bu-"

"Konuşmuyor," diye mırıldanıyorum, sesimdeki kırılğanlıktan nefret ederek.

Izabel kısa bir süre dehşete düşmüş gibi göründükten sonra bunu ustalıkla gizliyor. "Konuşmuyor musun?"

"Kurdumdan hiçbir şey alamıyorum, ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

Izabel yüzünü buruşturur. "Sadece... daha çok dene, Meryn. Bazı insanlar kurtlarıyla iyi iletişim kuramadıkları için yol boyunca ölüyorlar. Sürüler iletişim kuramayan çiftleri eğitmek için zaman harcamaya değmeyeceğini düşünüyor."

"Ne olmuş yani?" diye sordum. "Bu insanları ayıklamanın bir çeşit çarpık yolu mu?"

Izabel'in cevap vermemesi bir doğrulama.

Çünkü bu bir test değil. Bu bir infaz.

Neden şaşırdım ki? Benim gibi insanlar her gün ölüyor. Sokaklarda ve ara sokaklarda. Ön saflarda. Dondurucu, buzlu bir dağa tırmanırken.

Gece Nabbers tarafından kaçırıldı.

Hayır. Böyle düşünemem. Saela'nın hayatta olduğu umudu beni hareket ettiren tek şey.

"Anassa seni seçti," diyor Izabel, kara gözleri bana lanetli bir davaymışım gibi bakarken bile sempatik. Sikerim öyle işi. "Bunun da bir olmalı Meryn."

Kurtadamı sabırsız bir hırıltı çıkararak ağırlığını kaydırmaya başlıyor.

Izabel derin bir nefes alır ve çenesi sabitlenmiş bir şekilde başını sallar. "Her şeyin en iyisini diliyorum. Gerçekten diliyorum. Ve umarım seni orada görürüm."

Bununla birlikte bineği dönüp hızla uzaklaşır ve o da diğerleriyle birlikte gider.

Artık dağın tepesinde neredeyse hiç kimse kalmadı. Hâlâ kalanlar binmek için mücadele ediyor. Ya da binmişler ve kurtadamları hareket etmiyor ya da onları yuvarlamaya çalışıyor.

Kanlı kar alanının karşısındaki karda oturmuş, kopmuş bir kolu kemiren ve bana bakan iri bir bozkurt var.

Ellerim yumruk olmuş halde Anassa'ya doğru yürürken midem bulanıyor. Yaram iyileşmiş olsa da kaslarım hâlâ ağrıyor, sıcak ve ısrarcı. Kilitleniyorlar ve onları fazla çalıştırdığım için bana bağırıyorlar. Ellerim buz kütlesi gibi. Bağlanma yüzünden başım hâlâ ağrıyor.

Ama hayat bu. Benim hayatım hep *böyleydi*. Acı ve sebat.

İleriye giden tek bir yol var ve ben yalnız, buzlu bir dağda ölmeyeceğim. Saela'nın tekrar yatağında güvende olduğunu bilene kadar ölmeyi reddediyorum. Acıya, olan bitenin adaletsizliğine karşı duyduğum öfkeye yaslanıyorum. Bu beni besliyor.

Anassa yaklaşmamı izliyor, ifadesi değişmiyor, vücudu tamamen hareketsiz. Ona bakıyorum ve derin bir nefes alıyorum, zihnimdeki çalkantılı kaosa rağmen sesimin yatıştırıcı olmasını sağlamaya çalışıyorum.

Yavaşça elimi ona uzattım ve "Tamam kızım, o zaman sadece biz varız" dedim.

Kocaman pençeleri karı kazıyor ve gür kuyruğu hafifçe kalkıyor ve bu iki şeyin birlikte bir uyarı olduğunu hissediyorum. Gözleri beni kesiyor ve buz damarlarımda dolaşıyor.

"Burada *deniyorum*," diye homurdanıyorum, sonra kendimi sakinleştirmek için sesimi temizliyorum, "ama belki de kanımda olmadığı için bu işte iyi değilim. Tek bildiğim oraya gitmemiz gerektiği. Ve ikimizin de iyiliği için bir an önce."

Hâlâ hareket etmiyor ama kasları gergin ve yanları huzursuzca seğiriyor.

Yaklaşarak sesimi yumuşatıyorum ve yumuşak bir tonda konuşuyorum. "Sırtına binebilir miyim? Sana binebilir miyim, kızım?"

Dişleri kırılıyor. Yüksek sesli, tehditkâr *bir tıkırtı* kalbime bir çekiç gibi iniyor. Dişlerinin parlamasıyla geri çekiliyorum, kocaman köpek dişlerinden tükürük damlıyor. Boğazından bir hırıltı kopuyor ve bir pençesi karda kocaman bir kanyon açıyor.

Kalbim göğsümde çarpıyor. Neredeyse bir elimi kaybediyordum. Ya da bütün bir kolumu. "Ne oluyor lan?" Ona bağırdım, öfkeliydim.

Bana hırlıyor, kuyruğu huzursuzca sallıyor. Çığlık kaburgalarımın arkasında toplanıyor, dayanılmaz bir basınç dışarı doğru itiyor. Boğazımdaki öfkeli ve dehşete düşmüş yumruyu yutuyorum.

"Neden?" Ona bağıriyorum. Bunu neden yaptı? Benden bu nefret ediyorsa, *Neden* beni bir bağ kurmaya zorladı? Neden ikimizi de mahvetti?

Anassa bana ofluyor, yüzüme sıcak bir hava çarpıyor. Bir ayağını yere vuruyor, sonra dönüp kaçıyor.

Orada öylece durup arkasından bakıyorum, tüm bedenim yeniden yavaş yavaş uyuşuyor. Gümüşü beyaz paltosunun karın içinde kayboluşunu izliyorum, tamamen yok olana kadar sorunsuzca karışıyor. Başımda hâlâ rahatsız edici bir ağrı var ama artık bunun pek önemi yok. Beni burada terk etti.

Ve ne var biliyor musun?

Siktir et onu.

Ne kadar inatçı bir kaltak olduğumun farkında değil.

Onun işe yaramaz tüylü kıcı olsa da olmasa da dağdan ineceğim.

"Tamam!" Bağıriyorum. Sonra kendimi daha fazla tutamadım. İki büklüm olup çığlık atıyorum, parmaklarım gümüş beyazı saçlarımı karıştırıyor. Boğazımdan korkunç, delici bir ses çıkıyor ve havam tükenene kadar devam ediyorum.

İşim bitince toparlanıp çalışmaya başlıyorum.

Daha önce de tek başıma kaldım ve bunun beni öldürmesine izin vermedim. Bugün başlamayacağım.

Sıkışmış karın kenarına doğru yürüyorum, temiz bir parça buluyorum ve ellerimle toplayıp ağzıma götürüyorum ve dilimin üzerinde erimesine izin veriyorum. Suyu yutuyorum, çiğ boğazımı yatıştırmasına ve zihnimi uyandırmasına izin veriyorum.

Sonra çantamı omzumdan kaydırıp içine giriyorum, Izabel'in bana verdiği kurutulmuş eti alıyorum, dişlerimle parçalıyorum ve tadına bakmadan çiğniyorum. Sonra, çantamı geri almaya zahmet etmiyorum. Çok ağır ve beni ağırlaştıracak hiçbir şeye sahip olamam.

Çünkü *koşmam* gerek. Eğer kaleye zamanında varmak istiyorsam, daha önce hiç koşmadığım kadar koşmalıyım.

Belki de işe yaramaz. Belki dağın yarısında bir çığda öleceğim ya da Anassa'nın bağı kırılıp parçalara ayrıldığı anda yok olacağım. Ama savaşmayı asla bırakmayacağım.

Saela beni beklerken olmaz.

Son bir derin nefes alarak ciğerlerimi dondurucu havayla dolduruyorum ve sonra inişe başlıyorum. Güvenli yol, daha yumuşak bir eğim oluşturmak için dağın kenarından zikzak çizerek dolanıyor ama rahat bir rota için zamanım yok.

Dağdan aşağıya doğru yavaşça ilerleyen bağlanmamış acemi askerlerin yanından hızla geçiyorum. Ben yanlarından hızla geçerken bazıları bana atlıyor ya da bağırıyor ama kalbim umursamayacak kadar hızlı çarpıyor.

Askerlerin izindeki bir boşluktan kayarak atlıyorum. Kendimi patikanın kenarından aşağıya, patikanın rahat kıvrımları arasındaki vahşi doğaya doğru fırlatırken vücudum bir kar yığınının üzerinden kayıyor.

Burada derin kar, ani kayalık düşüşler, dalları çıkıntılı devasa ağaçlar ve ölüm var.

Yürürken, düşerken ve koşarken, ayaklarım taşlı düzlüklere çarparken giysilerim hemen sıırıslıslam oluyor. Yüzümdeki çam iğnelerini kırbaçlıyor ve dalların altına giriyorum. Kütüklerin üzerinden atlıyor ve uzun buzlu kayalıklarda gerçekten tehlikeli hızlarda yanlamasına kayıyorum; dizlerim, dirseklerim ve ayaklarım dışarı fırlayan taş parçalarına çarpıyor.

Ayaklarım yine patıkaya çarpıyor ve koşarak patikadan geçiyorum. Dağın bu kadar aşağısında neredeyse hiç bağlanmamış acemi yok, yani yol açık.

Tekrar o korkunç inişe doğru savrulurken biri bana bağırıyor. Ciğerlerim donmuş durumda, her buz gibi nefes alışımında içimde dayanılmaz bir acı dolaşıyor. Koşarken bacaklarım titriyor, beni zar zor dik tutuyor.

Onların pes etmesi ve benim dağdan aşağı koşmaktan çok düşmem an meselesi.

Ama bunun bir önemi yok. Dünya benim hayatta kalmama indirgenmiş durumda. Amacıma. Yalnız ve korkmuş Saela'ya, onun hayatta kalması benim bu aptal dağın dibine ulaşmama bağlı. Onu eve getirmemi bekleyen anneme.

Lee'ye ve tüm bunlar bittiğinde birlikte kurabileceğimiz hayata.

Kısa süre sonra uçuyor gibi oluyorum. Ağaçlar ve kayalar yanımdan hızla geçiyor. Tökezleyip düşüyorum, kendimi toparlayana kadar karda dönüyorum, omzumda yeni bir ağrı patlak veriyor ve bunu giderecek zamanım yok.

Geçtiğim bir sonraki patikada bir ceset var. Kanlı bir ceset. Bir kadın sırt üstü yatmış, gözlerini gökyüzüne dikmiş bakıyor. Kanı uzun bir çizgi halinde karın üzerine bulaşmış, sanki buza çarpmış ve son dinlenme yerini bulmadan önce birkaç metre kaymış gibi.

Orada sadece bir an duruyorum, nefesimi tutuyorum, gözlerim karnının olması gereken yerdeki oyukta dururken tüm vücudum titriyor.

. Sanırım pençeleri. parçalamış.

Altındaki içinden. *Benim* kazağım, fark ettim.

Alessandra.

Sakatlanmış, gözleri hâlâ hayattayken olduğu gibi korkudan kocaman.

Acaba onu yolda bir direwolf mu yakaladı yoksa bu o boktan Stark'ın işi miydi?

Yazık oldu. Bence iyi bir insandı. Ama burası çok soğuk.

Soğuk hava göğsümün içine kadar sızdı, kalbimi buz kapladı.

Onun yasını tutamam. Zamanım yok.

Ondan uzaklaşarak koşmaya devam ediyorum. Ciğerlerim hiç bu kadar üşümemişti, Igor'la saatlerce çalıştıktan sonra bile hiç bu kadar acımamıştı. Derimin açıkta kalan kısımları alev almış gibi yanıyor. Botlarımın kaya ve buz üzerindeki sonsuz etkisinden dolayı eklemlerim ağrıyor. Sanırım düşmelerden ve ağaç dallarının batan kırbaçlarından canıyor olmalıyım.

Ayaklarım botlarımın içinde çatlamaya ve kanamaya başladı.

Ve bu sefer beni iyileştiren bir direwolf büyüsü yok - ya ben Anassa'dan çok uzaktayım ya da o yardımını esirgemeyi tercih ediyor. Nasıl çalıştığından pek emin değilim.

Acıyor. *Siktir*, acıyor. Ama bu da Anassa'nın benim hakkımda bilmediği bir şey.

Acıyı hep öfkemi körüklemek, kendimi ayakta tutmak için kullandım. Üzerime yıkılıyor, yakıyor ve ısıyor, ben de yutuyorum. İçimde bir şeyleri ateşliyor.

Acımasız bir şey. Kararlı. Durdurulamaz.

Saela, Saela, Saela. Onun adı kalbimin atışında. Botlarımın gümbürtüsünde. Rüzgarın telaşında ve ulumaların unutulmaz yankısında

dağın yamacı boyunca.

Çevresel görüşümde şekiller değişiyor. Ağaçlar hızla geçiyor belki de. Kar yağıyor. Sonsuz beyaz boşluğa karşı hayaletler.

Ben koştukça daha çok ceset var. Etrafımdaki dünyanın acı veren bulanıklığına rağmen onları tuhaf bir netlikte görüyorum. İlki kar yığınının içinde yatan bir adam. Başında bir kurt duruyor, kara karşı gece kadar siyah. Onlardan kaçınmak için sola dönüyorum. Koşarken, parlayan beyaz dişlerin üzerindeki kan görüntüsü ve aceminin boğazının olması gereken yerdeki korkunç kırmızı yarık gözlerimin önünde tekrar tekrar yanıp sönüyor.

Yanından koşarak geçerken kurt bana dik dik bakıyor ve kar yanaklarımı kırbaçlarken görüntüyü göz kırparak uzaklaştırmaya çalışıyorum. Ama gözümü kırpiyorum, kırpiyorum ve gitmiyor. Daha da kötüleşiyor ve onun yerine Anassa'nın gözlerini görmeye başlıyorum, sarı, öfkeli ve affetmeyen.

Bir sonraki ceset bir uçurumun dibinde yüzüstü yatan bir kadın. Uyuşmuş bir elimle bir ağaç dalına tutunarak ve onu öldüren aynı ani, dik düşüşün üzerinden kaymadan önce ivmemi yavaşlatmak için kullanmayı zar zor başararak durmak için kayıyorum.

Cesedi altımdaki koyu renkli kayanın üzerinde kıpırdamadan duruyor, dirseğinden ve kalçasından beyaz kemikleri derisinin arasından çıkıyor. Kafatası çökmüş, kan kar ve taşın üzerine sıçramış. Kurdu onun yanında, iri ve kıpırtısız.

O da ölmüş, fark ediyorum, kocaman ağzı gevşemiş ve gözleri görmüyor. Muhtemelen çarpışmada ölmüştür. Kürkü hâlâ esintide hışırdıyor.

Önemli değil. Dönüyorum ve inişin kenarından koşarak daha yumuşak bir kar ve buz parçasının üzerinden iniyorum. Ve devam ediyorum.

Bedenimin içinde bile olmayana kadar, zihnim sıcak bir yatağa, bir kitaba gömülmüş küçük bir burna, kendini kurtaran bir tanrıça hakkındaki bir hikayeye geri dönene kadar koşuyorum ve koşuyorum. Dağın geldiğimi fark etmiyorum bile. Dün yürüdüğümüz orman bulanık bir şekilde geçiyor. Hiçbir şey görmüyorum.

Bacaklarım tutmayıp yavaş ve acı verici bir şekilde durana kadar ışık değişti. Nefesim kesildi ve başım döndü. Sayıklıyorum, gerçekten. Gökyüzü kararıyor. Yakında gece olacak ve ben çok geç kalmış olacağım.

Ayağa kalkmaya çalışırken boğuk bir çığlık daha atıyorum. Bu daha çok bir ağlama, çaresiz bir hıçkırık gibi geliyor. Ama neredeyse geldim.

Kendimi ayağa kaldırdığımda, tüm vücudum acı içinde kıvranırsa, neredeyse fark ediyorum. Karda izler var. Kocaman pençe

izler ileriye doğru gidiyor. Göğsümdeki öfkeyi körüklüyorum ve son bir hamle için enerji topluyorum.

Gümrüklü Şehir'i hızla geçerek kaleye doğru giden rayları takip ediyorum. Bu mahallelerin yanından yavaşça geçerken asırlar geçmiş gibi hissediyorum. Durup iğrenç zenginliğe aval aval bakacak zamanım yok. Artık beynimde kaleden ve temsil ettiği her şeyden nefret etmek için yer bile yok.

Sadece iri taş kütesine bakıyorum ve *oraya gitmeyi* düşünüyorum. *Saela'ya git. Hayatta kal.*

Gökyüzünün rengi değişiyor, tembel bir griye dönüşüyor. Güneş gökyüzünde alçakta, karanlık ufka dokunmak için alçalıyor.

Neredeyse hiç ışık kalmamışken kapıya ulaşıyorum, vücudumun her santimi bana bağılıyor.

Koyu tenli ve kırpılmış siyah saçlarında bariz bir gümüş çizgi olan bir kadın var. Yükseliş'e liderlik eden yüksek rütbeli Bağlanmışlardan biri. Beta Egith, sanırım Stark öyle demişti.

Çıtırdarak yaklaştığımı duyunca dönüyor, kötü topalladığım için yürüyüşüm düzensiz. Beni görünce gözleri kısıldı.

Kelimeleri bir araya getirmeye çalışıyorum. *Buradayım. Başardım. Lütfen.* Ama hiçbir şey gelmiyor.

Yine de pek önemi yok. Bana şöyle bir baktı ve "Direwolf yoksa, giriş de yok." dedi.

Çılgılık yine göğsümde toplanıyor. Bu kadının kafasını tutup başparmaklarımı göz çukurlarına sokmak için ani ve vahşi bir istek duyuyorum. Bir adım daha yaklaşıyorum, ellerim yumruk gibi sıkılıyor, içimden sonsuz küfürler dökülmek üzere.

Ama sonra arkamdan bir homurtu yükseldi.

Gerildim ve gözlerimi kocaman açarak etrafımda döndüm.

İşte orada. *Tam orada. Kahrolası kaltak.*

Anassa bana doğru yürüyor, ağır pençeleri karda çıtırdıyor, burnundan buhar püskürüyor. Başı omuzlarının altında, kulakları önde, bakışları sabit bir şekilde bana doğru yürüyor. Paltosu karda gümüşü beyaz... Bir hayalet.

Beni takip ediyordu. Tüm zaman boyunca oradaydı, inişimi izliyordu.

Kapıyı tutan kadın neşelenirken öfke kalbime hücum ediyor.

"Peki o zaman," diyor kadın, sesi daha parlak ve bakışları daha keskin. "Eğitime hoş geldin Strategos Rawbond."

OceanofPDF.com

ON İKİNCİ BÖLÜM

T Kadının arkasındaki kapının, şimdi fark ediyorum, uluyan iki kurt adamın özenle yapılmış ferforje bir tasviri olduğunu. Kadın itmek için dönüyor ve kurt adamlar ayrılıp sallanarak uzaklaşıyor.

Ona öylece bakıyorum ki, bakışlarımdan kasıtlı olarak kaçınacağını bildiğim Anassa'ya bakmak zorunda kalmayayım. Devasa kaslarındaki gerginliği bir şekilde *hissedebiliyorum*.

Ve daha da kötüsü, zihinlerimiz arasında hâlâ o inatçı demir duvar var.

Yine de botlarımda bir sıcaklık var; sanırım çatlaklarımı iyileştirdi, Ağrıyan bir cilt.

"Hadi git o zaman. Avluda çantayı bul," diyor kadın elini uzatarak.

Sadece kısa bir süre tereddüt ediyorum. Yüksek taş kale duvarları beni klostrofobik yapıyor. Ama başka seçeneğim yok, en azından bu gece için. Bu bağdan nasıl kurtulacağımı bulmak için zamana ihtiyacım var.

"Nereye gideceğini biliyorsun," diyor kadın, Anassa'nın bakışlarıyla buluşmak için boynunu bükerek. Kurt adam oflayıp pufluyor ve yanımdan geçerek kale duvarlarının ötesine doğru dörtnala koşuyor.

Kadının sabırsızlığını hissedebiliyorum, bu yüzden iç çekip ben de bir adım öne çıkıyorum ve Anassa'nın kaybolduğu yöne doğru ilerliyorum. Ama köşeyi döndüğümde onu göremedim.

Onun yerine, geniş bir avlu kendini bana gösteriyor. Aynı güçlü duvarlar kapalı alanı çevreliyor, ancak burada destekleyici sütunlar, her sütunun tepesinde asil bir şekilde oturan oyma kurtlarla süslenmiş. Yüksekte oturuyorlar

Ağızlarını göğüslerine yaklaştırmış, sonsuza dek öfkeyle bize bakıyorlardı.

Avlunun ortasında, sanatsal bir şekilde oyulmuş bir kayanın üzerine tünemiş iki kurdun yer aldığı benzer bir heykel bulunmaktadır. İç sütun boyunca, ağır, bozulmuş ahşaptan yapılmış birkaç kemerli kapı vardır. Avlunun köşelerinde, duvarlardan dışarı doğru çıkıntı yapan dört cumbalı pencere vardır, bu da yukarıdaki duvar yürüyüşleri boyunca ikinci bir geçilebilir kat anlamına gelir.

Avlunun kenarlarında, saçlarındaki farklı renkteki işaretlerle birbirlerinden açıkça ayrılan ayrı acemi grupları -hayır, *Rawbond'lar- toplanıyor*.

Gümüş işaretli Rawbond'ların geri kalanı avlunun ortasında, çoğunlukla büyük heykelin etrafında toplanmış durumda. Ayaklarının altındaki kar birçok botun altında ezilmiş, ortaya biraz ölü ot ve şu anda üzerinde yürüdüğüm aynı buz gibi kaygan kaldırım taşı çıkmış, botlar ağır bir şekilde gümbürdüyor.

İç mekânın büyüklüğü beni ürkütüyor. Avlu belli ki kurtadamlara rahatça manevra alanı sağlayacak kadar geniş oyulmuş ama ben dar sokaklara ve küçük evlere alışkınım. Her zaman arkamda bir duvar olmasına alışkınım.

Burada dururken, herhangi bir yönden bir saldırı gelebilir ve kendi gücümün ötesinde avantajım için kullanabileceğim çok az şey olur. Bu da alay edilecek bir şey değil elbette.

Ama birine bir sandalye fırlatabilmek ya da sarkan bir çamaşır ipini çekerek onu kör edebilmek kendimi daha güvende hissetmemi sağlardı.

Gümüş çizgili kafalardan oluşan kalabalığın arasından Izabel'i seçtiğimde enerjimin bir kısmı geri dönüyor. Ona doğru yürüyorum ve homurdanarak adını söylüyorum. Geriliyor ve dönüyor ama beni görünce gözleri parlıyor.

"Meryn! Tek parça halinde gelebildin!"

"Sayılır. Saygınlığımı o dağda bıraktım."

Izabel güler. "Yine de tüm vücut parçalarına sahipsin. Bu da bir şeydir. Anassa sana ısındı mı?"

"Eğer kastettiğiniz sıcaklık ateşli bir öfke ise, o zaman *evet*. Hem de çok." Titreyen bir nefes alıyorum, dağdan aşağı yuvarlandığım için hâlâ güçsüz ve ağırlıyım ve etrafımdaki diğer acemilere bakıyorum. "Vay canına."

"Biliyorum. Bizden çok var," diye yanıtlıyor Izabel.

Ama benim yorum yaptığım bu değildi. Neredeyse hepsinin Bonded City'den olduğu çok açık. Sadece bakarak söyleyebilirim

Onlar. Rengarenk boyanmış paltolar, ağır kürkler, dökümlü eşarplar. Kaslarının sağlıklı yapısı. Yüksek boyları.

Tanrıça, onların cildi bile Doğu'daki insanlarınkinden daha sağlıklı görünüyor.

Gözlerim özellikle gürültülü, soluk tenli bir Rawbond'a takılıyor. Yaşlılardan biri, uzun boylu ve yakışıklı, canlı kıvılcı saçları gri taş ve soluk karda çarpıyor. Gülümsüyor ve kahkahalar atıyor, küçük bir grup hayranı da ona bakıyor ve sanki az önce bir sürü insanın ölümünü izlememişiz gibi onunla birlikte kahkahalara boğuluyor.

Bu sarsılmaz özgüven beni tedirgin ediyor, sanki dünyanın sahibi onlarmış gibi.

Daha sessiz olanlar bile bunu yayıyor. Kahverengi, kıvrıkcık saçlarında aynı gümüş rengi çizgiler olan sıırım gibi bir kız grubumuzun geri kalanından ayrı duruyor. Gözyaşları sessizce yüzünden aşağı süzülüyor - bir şeylerden dolayı perişan halde ve buna rağmen gözleri, herhangi birimizin boğazını sonuçsuz bir şekilde kesebileceğini düşünüyormuş gibi yanıyor.

"Kendini biraz kaybolmuş hissediyor olmalısın," diyerek düşüncelerimi böldü Izabel.

"Az bile söyledim. Ama sana söylediğim gibi. Burada olmamam gerekiyordu," diye cevap veriyorum.

"Ama yine de öylesin. Daha kötüsü de olabilirdi. İkimiz de Strategos Sürüsü'ndeyiz," diyor Izabel gururla, bana bakarak. Kapıdaki kadının da aynı kelimeyi kullandığını duymuştum. "Liderler."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Liderler mi?"

"Mmm-hmm. Benim ailem de Strategos'ta ama Venna'nın Kryptos'a katılmasına şaşırmadım." Avlunun doğu köşesindeki az sayıdaki Rawbond'u işaret ediyor. Saçlarında koyu mavimsi çizgiler olanları. "Onlar casuslar," diye açıklıyor Izabel. "Venna'yı yakalamak her zaman zor olmuştur..." diye gülümsüyor, gözlerinde bir anı parlıyor.

"Sonra şurada," diye devam ediyor Izabel, özellikle vahşi görünümlü bir grup insanın toplandığı batı köşesini işaret ederek. "Daemos. Savaşçılar."

Kanlı kırmızı çizgileri olan savaşçılar. Kaşlarımı çatıyorum.

Her biri dişleriyle birinin boğazını parçalamak için bekliyormuş gibi görünüyor. Diğerlerinden daha da iriler, gözleri bu kadar keskin olmasaydı gerginlik olduğunu varsayacağım bir enerjiyle vızıldıyorlar. Bir şeyle savaşmak için sabırsızlandıklarından eminim.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde Jonah da o grupta, herkese ters ters bakıyor.

"Son olarak, Phylax ya da muhafızlar var," diye devam ediyor Izabel, Henrey'nin ellerini pasif bir şekilde kalçalarına dayayarak durduğu daha sakın görünen grubu işaret ederek.

Yani liderler, casuslar, savaşçılar ve muhafızlar. "Savaştaki roller?"

"Sayılır. Ama bunun sürü dinamikleri, kültür ve hatta kurtların tavırlarıyla da ilgisi var" diyor. "Her birimizin bir amacı var ve birlikte çalışıyoruz. Teorik olarak."

Tüm bu entrikaların içine girmeye başlamıştım. Toplumun bu ayrıcalıklı, seçkin kesiminin iç işleyişi, her zaman aşağıda çalışan bizlerin üzerinde belirliyordu. Ama o tek kelime, *amaç*, beni merakımdan alıkoydu.

Saela benim amacım, bir grup kendini beğenmiş, aşırı ukala Rawbond'a liderlik etmek değil.

Soracak daha önemli sorularım var. Mesela, *bu lanet yerden nasıl kurtulup ön saflara geçeceğim?*

Ancak Izabel'i bu tür bir askerlikten sıyrılmanın ne kadar zor olup olmadığı konusunda sorgulamaya başlayamadan önce -özellikle de ölmeden bağımı koparmanın ne kadar mümkün olabileceği konusunda- hepimizin girdiği metal kapı yüksek sesle gıcırıyor, ses taş üzerinde yankılanıyor.

Bizi kabul eden kadın hafifçe kaşlarını çatarak ilerlerken hepimiz sessizliğe gömülüyoruz. "İşte bu, o zaman!" diye anons ediyor sesi titreyerek. "Gün batımı. Hadi sizi odanıza götürelim."

Kararan gökyüzüne bir kez baktım ve onun haklı olduğunu anladım. Gün sona erdi. O kapıların ötesinde kalan herkes muhtemelen ölmüştür.

Kaybettiklerimi düşünmek için kendime sadece bir an veriyorum, sonra yüksek rütbeli Bağlanmış kadın yanımdan geçip gidiyor, yürürken yüksek sesle ve hızlıca konuşuyor. "Ben Egith Hartsfeld, Strategos sürüsünün Beta'sıyım," diyor hiçbirimize bakmadan.

Rawbonds grubu irkiliyor ve tökezleyerek onun peşinden gidiyor, söylenmesine gerek kalmadan otoritesinin peşinden gidiyor. Az önce kullandığı terimi anlamaya çalışıyorum.

Beta dedi. Ama Alfaların yetkili olduğunu bilmek dışında, Bağlanmış terminolojisi hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve bu benim kafamın üzerinden geçiyor.

Anladığım kadarıyla önemli biri.

Kryptos paketinin beklediği avlunun doğu kısmına gidiyoruz, hepsi sütunlu geçitten geçip kalenin içine giriyor.

Egith kapıya yaklaşırken geniş ahşap kapı gıcırdayarak açılıyor ve geç de olsa diğer tarafta duran iki adamın onun için açtığını fark ediyorum.

Ama ne kadar süre orada durdular? Tek yaptıkları bu mu? Sadece orada *durup* çok önemli Bonded için kapının açılmasını beklemeleri için mi para alıyorlar?

Egith yürürken konuşuyor, takip edilip edilmediğini görmek için arkasına bakma zahmetine girmiyor. "Kalenin bu yarısı Rawbond eğitimi için inşa edildi. Biz burada, krala yakın bir yerde eğitim yapıyoruz, böylece o da gelişmeleri izleyebiliyor."

Kalenin yarısı eğitime mi ayrılmış? Hiçbir fikrim yoktu. Ve bu *Hepsi* böyle mi görünüyor? Tanrıça.

İçeri adımımı attığımda içimi bir sıcaklık dalgası kaplıyor. Soğuğu bu kadar etkili bir şekilde dışarıda tutabilmek için duvarların içinde yüzlerce ocak yanıyor olmalı. Her şey cilalı ve pırıl pırıl, duvarlardaki çıplak taşlar bile. Dağınık botlarımızın altında zemin parıldıyor.

Girişin duvarlarını daha heybetli heykeller çevreliyor, ünlü Bonded olduklarını tahmin ettiğim yüzler bizi değerlendiriyormuş gibi aşağı bakıyor.

Kalenin derinliklerine indikçe Izabel gözlerini Egith'e dikmiş, rahatsız olmamış gibi görünüyor ama bu kadarı da *fazla*.

İnançsızlık içimde kaynıyor.

Bu zenginliğe hiç gerek yok. Kalenin iç kısmındaki daha derin odalar daha da sıcak, duvarlar panelli, zengin ahşapla kaplı. Her yüzeyde altın ve gümüş ipliklerle dokunmuş, her biri kurtadamları, özenle işlenmiş taşları ya da kar yığınları ve fırtınalı bulutlara benzeyen girdaplı desenleri tasvir eden duvar halıları asılı.

Düşmanca, soğuk taş mermere ve oymalı ahşap destek kirişli yüksek, tonozlu tavanlara dönüşür. Her yer avlu kadar açık, büyük kemerli kapılar ve karmaşık kafes işçiliğine tavandan tabana pencereler var. Salonlar titrek kandillerle aydınlatılmış, sıcak ışık parlayan mermerlerin ve diğer Rawbond'ların heyecanlı yüzlerinin üzerinde birikiyor.

"Kalenin bu yarısını terk edemezsiniz," diyor Egith, sesi koridorlarda yankılanırken bizim ayak seslerimiz de köreliyor. "Diğer yarısı kraliyet ailesi ve özel durumlar dışında oraya adım atmanız yasaktır."

Dünyanın bu kadar bariz zenginliğe sahip bir bölgesinin olması bana imkânsız geliyor. Yürüdüğümüz koridor

eve döndüğümde sokaklarda.

"Gördüğünüz gibi, kalenin bizim tarafımızdaki yarısı kurtların gezinebilmesi için inşa edilmiş," diyor Egith, yanından geçerken uzun bir kapıyı işaret ederek.

"Kurtlarımız nerede?" Henrey yakınlardan sesleniyor.

Etrafındaki insanlar sorusu aptalcaymış gibi kıs kıs gülüyor ya da sırıtıyor. Yine de bana mantıklı geliyor. Anassa ortadan kayboldu. Sadece benden uzaklaşmak istediği için olduğunu düşünmüştüm ama geldiğinden beri tek bir direwolf bile görmedim.

"Ah, her zaman bir tane vardır," diyor Egith, bir dizi demir çivili kapıdan geçip aynı derecede özenli bir başka koridora saparken. Bazı hizmetkârlar yanımızdan hızla geçip bizi bariz bir endişeyle süzüyorlar. "Çabuk öğren, Rawbond. Kurtlar açık havada olmayı tercih eder. Eğitim sırasında kurtlar, açık hava eğitim alanlarının karşısındaki dağın yamacına oyulmuş sürü teraslarında kalırlar. Yarın tesiste tam bir tur atacaksınız."

Henrey sertçe başını sallıyor, odaklanıyor ve alttan alta onun hakkında mırıldanan pislikleri duymazdan geliyor. Yine de yanakları kızarmış.

Koridorun sonuna ulaşıyoruz ve bir başka sivri taş kemere yaklaşıyoruz. Bu kemerin kıvrımından sarkan kırmızı kadife perdeler, yumuşak kıvrımlarla parlak zemine doğru süzülüyor.

Egith adımını atarken perdeyi dikkatsizce kenara itiyor. Hepimiz, görünürdeki tek otorite figürüne yapışmış bir ördek yavrusu sürüsü gibi onu takip ediyoruz.

Girdiğimiz dairesel oda çok büyük. Belli ki bir tür ortak alan, tabii böyle bir yere *ortak* alan denebilirse.

Sıcak renkli gölgelerle kaplı titrek yağ lambalarıyla iyi aydınlatılmış. Odanın bir yarısında narin, cılız sandalyelerle donatılmış düzinelerce uzun, cilalı yemek masası var. Diğer yarısında ise birkaç devasa şöminenin etrafına yerleştirilmiş kocaman, tombul kanepeler ve şezlonglar var. Devasa şöminelerden biri, kale kıyafeti giymiş bir hizmetçi tarafından yakılıyor ve biz içeri girdiğimizde başını kaldırıp bakmıyor.

Duvarlar üst üste dizilmiş kitap rafları, duvar halıları ya da devasa portre ve manzaralarla kaplıdır. Duvarların kendisi daha sert bir taştan yapılmış, avlanan kurtların sahneleri tüm oda boyunca kabartma olarak oyulmuş.

Elbette kalenin geri kalanı gibi burası da tertemiz. Vazolardaki mükemmel budanmış çiçeklere kadar her ayrıntı yerli yerinde. Nasıl da

Dış derebeyliklerden bu kadar çok çiçek getirmeyi nasıl başardılar, hiçbir fikrim yok; Sturm frost'ta açık havada yetişmiyorlar. Onları ara sıra pazarlarda görüyoruz ama egzotik ve fiyatları yüksek.

Sanırım bu da zengin insanların paralarını harcamaktan hoşlandıkları gereksiz şeylerden biri.

Kalabalığın geri kalanı içeri girerken, gözlerim odanın etrafına yerleştirilmiş büyük bitişik kapılara takılıyor. Eşit aralıklarla yerleştirilmiş dört tane. Izabel'in daha önce paylaştığı sürü isimleriyle çok açık bir şekilde etiketlenmişler.

Strategos, Kryptos, Daemos, Phylax.

Her bir yaldızlı yazının altında, bir çeşit ründen yapılmış benzersiz bir sembol var. Tam onları incelemeye başlamıştım ki Egith'in sesi odada tekrar çınladı.

"Burası Rawbond ortak salonu, yemeklerinizi burada yiyeceksiniz," diye anons etti ve sonunda durup bize baktı. "Sürü kapılarınızın ardında sürülerinizin yatakhaneleri var. Her sürünün kendi ortak alanı, ranza odası, banyo alanları ve eğitmenler için özel odaları vardır. Bu gece kendi yatakhanelerinizde yiyeceksiniz ama yarından itibaren tüm sürüler yemeklerini bu ortak salonda yiyecekler."

Odaya sadece ayak sesleri ve ateşten gelen gürültülü bir patlama ile noktalanmış bir sessizlik çöküyor. Egith gözlerini devirip elini etiketli kapılara doğru uzatana kadar saniyeler geçiyor.

"Ne bekliyorsunuz? Gidin!"

Rawbond'lar hemen sürü odalarına doğru akın ediyor. Izabel kız kardeşine el sallayıp gülümseyerek birkaç kelime işaret ederken çenemi sıkıyorum. Sonra bana dönüyor ve dirseğime hafifçe dokunuyor. Strategos'un kamarasına doğru ilerlerken ben de ona ayak uyduruyorum.

"Evim güzel evim," diyor Izabel içeri girerken.

Gördüğüm manzara karşısında ayaklarımın üzerinde hafifçe sallanıyorum. Tüm bu lüksü görmek hem mide bulandırıcı hem de heyecan verici.

Konforla tıka basa dolu devasa bir antreye adım attık. Pencerelerin yanındaki pelüş görünümlü köşeler de dahil olmak üzere her yerde oturma yerleri var. Duvarlarda daha fazla kitaplık var. Çeşitli sandalye ve kanepelerin üzerinde dağ gibi yastıklar yığılı. Yumuşak, süslü halılar zemini kaplıyor. Bir avize alçakta asılı, hafif bir ışıkla titriyor.

Tüm vücudumu içine sığdırayabileceğim büyüklükte devasa bir şömine daha var. Duvarlar parıltıyan duvar kâğıtlarıyla kaplı, koyu leylak rengi ve gümüş damask desenleri kükreyn ateşin ışığını yansıtıyor.

Işık. Pencerelerin üzerinde vitray desenleri var - çeşitli zarif hareket hallerinde gümüş kurtlar. Şöminenin üzerinde devasa bir askeri arma oyması var.

Tanrıça, burası bile zengin *kokuyor*, sanki birileri bir yerlerde tütsü yakıyor. Karanfil, belki?

"Ne oluyor lan?" Nefesimin altında mırıldanıyorum, bakışlarım ateşin yanındaki alçak masanın üzerinde duran kristal çay setine takılıyor. Buna kimin ihtiyacı var ki? Savaşıyor olmamız gerekmiyor mu?

Antrenin etrafında dört kapalı bir açık kapı var.

Egith kapalı kapılardan birine doğru ilerlerken, "Strategos yatakhanesine hoş geldiniz," diyor. Bahse girerim bu kapıların hepsi eğitimcilerin özel odalarına açılıyordur. "Üzerini değiştirmek için kıyafete ihtiyacı olanlar için," derken gözleri bana takılıyor, "ranza odasında çeşitli bedenlerde ihtiyacınız olan her şeyin bulunduğu bir mağaza dolabı var. İyi uykular."

Izabel beni açık kapıdan içeri sürüklerken odaya doluşmaya başlayan hizmetkârlara bakıyorum. Burası açıkça uyuma odası. Duvarları kaplayan on üç ranza var, hepsi birbirinin aynı ve aynı şifonyerlerle ayrılmış. Uzun odanın sonunda yanan bir ocak daha var, yanında bir odun yığını ve üzerinde uluyan bir kurdun lüks halıyı serseri kıvılcımlardan koruduğu bir ızgara var.

Sonunda, aralık bir kapı, muhtemelen buranın geri kalanı kadar büyük, lüks ve pırıl pırıl temiz bir tuvalet ve tuvaleti ortaya çıkarır.

Izabel ve ben diğer Rawbond'ların arasında dolaşp bir yer ararken, elimi yataklardan birinin üzerindeki çarşafın üzerinde gezdiriyorum. Yumuşak. Çok yumuşak. Bırakın sahip olmayı, evde yıkadığım her şeyden daha güzel.

Zihnim dönüyor. Bonded *stajyerleri* böyle mi oluyor?! Daha doğru düzgün asker bile değiliz!

Aradaki tezat gülünç. Ziyaret ettiğim askere alma merkezi buna kıyasla köhne ve basitti. Ön saflardaki askerler ne alıyor? Muhtemelen soğuk bir yatak ve kahvaltı için yulaf ezmesi.

Sürekli olarak savaş çabaları için kemerlerimizi sıkmamız, askerlerin bizi korumak için ihtiyaç duydukları şeyleri alabilmeleri için fedakarlık yapmamız gerektiğini duyuyoruz.

Ama yiyemediğimiz tüm yiyecekler burada, Bağlanmışların midelerinde son buldu. Ateşimizin yakıtı bu ocaklarda son buldu. Vergiler ve düşük ücretler de, hepsi Bağlanmışlar kapılarını açmaları ve ipek çarşaflarda uyumaları hizmetçiler tutabilsinler diye.

Sifonlara karşı savaşta *hepimiz* hayatlarımızı ortaya koyuyoruz. Cephedeki askerler mücadele ederken, halk açlıktan ölürken ve korku içinde yaşarken neden Bağlanmışlar bu lükse sahip olsun?

Ne yani, büyük korkunç kurtadamları olduğu için mi?

Izabel paylaşmamız için bir yatak seçerken biraz trans halindeyim. Çantasını yere vuruyor ve ben artık bir çantam olmadığını hatırlayarak biraz uyuşmuş bir şekilde orada duruyorum. Her şeyimi dağın tepesinde, onurumun hemen yanında bırakmak zorunda kaldım.

Huzur içinde yat.

Egith'in bahsettiği mağaza dolabını görüyorum ve kendime giyecek bir şeyler almam gerektiğini not ediyorum.

"Yemek yemeliyiz," diyor Izabel. "Ve . Ama önce yemek."

"Evet," diyorum, dalgınca başımı sallayarak.

Antreye geri döndüğümüzde masalar ziyafetle . Taze ekmek, otlu et ve hafif şarap kokusu gibi harika kokuyor.

Izabel'in yanına oturup bir tabak dolduruyorum ve görgü kurallarını umursamadan yemeği mideye indiriyorum. Muhtemelen şimdiye kadar tattığım en güzel şeydi ve bunun tek nedeni yarı aç olmam değil. Memlekette bir haftalık maaşımla böyle güzel bir yemeği karşılayamazdım. Doğu'daki insanlar böyle yemekler bile yapmıyor, çünkü kimse satın alamaz.

Ama *çok* güzel. Zengin ve tereyağlı. Baharatlı. Yağlı. Bir tabakta mutluluk. "Aç mısın?" Ben çiğnerken Izabel alay ediyor.

Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. "Anassa beni yemeye karar verdiği zaman için kendimi şişmanlatıyorum. Bu deneyimi onun için güzel kılmak istiyorum."

Izabel gülüyor. Birkaç dakika daha sessizce yiyoruz ve tabağımı yeniden doldurmayı düşünüyorum ama midem zaten zengin yemekten ve çoktan mideye indirdiğim miktardan dolayı ağrıyor.

"Yatmaya hazır mısınız?" Izabel soruyor.

"Evet amina koyayım," diye cevap veriyorum, sandalyemi itip ayağa kalkıyorum.

Ranzaların bulunduğu odada, Bağlanmışların çoğu çantalarını boşaltıyor, şifonyerlerini yerleştiriyor, yataklarının üzerine battaniyeler örtüyor ve mahremiyet için ranzalarına perdeler asıyor.

Kaşlarımı çattım. "Tüm bu eşyalar çantalarında mıydı?"

Izabel başını sallar. "Kimse çantasında yedek bir yastıkla tırmanmaz. Tırmanışa gittiğimizde ailelerimiz eşyalarımızı kaleye teslim eder."

Alay ediyorum. "Küstahça."

Yatağımızın altından bir çanta çıkarırken çenesindeki bir kas seğiriyor. "Bağlanmış bir aile için başarısızlık diye bir şey yoktur. Eğer Denemelerinizde bağ kurmayı başaramazsanız, dışarıda kalırsınız. Onlar için ölüsündür. Artık onlardan biri değilsin."

Acı kanıma sızıyor. Bunların hiçbiri mantıklı değil. Bunların hiçbiri adil değil. Bu sistem insanları öğütüyor ve bizi tükürüyor.

Nefesimin altında küfrederek etrafıma bakıyorum. Çıplak ranzam ve düzenli kıyafetlerimle buraya uymadığım daha da belli olacak. Sanki parlak gümüş saçlarım ve bir direwolfun pisliği zaten yeterince kötü değilmiş gibi.

Buraya uyum sağlamak istediğimden değil. Amacım Saela. Sadece buradan çıkmanın bir yolunu bulacak kadar uzun yaşamalıyım.

Ama bu yarının sorunu.

Mağazadaki dolaptan eski ama yine de yumuşak ve pahalı pijamaların yanı sıra yeni iç çamaşırı paketleri ve yarın için bir üniforma alıyorum. Sonra lavaboya gidip, bir sonraki kızın benim kabinimi kullanabilmesi için hızlıca üstümü değiştiriyorum. Bağlantılı tuvalet çok cazip ama o kadar yorgunum ki yüzüstü yastığa düşmekten başka bir şey düşünemiyorum.

Ranza odasına döndüğümde, üst ranzama tırmanmaya başlıyorum ama Izabel beni durduruyor, gözleri endişeyle dolu.

"Gardınızı düşürmeyin," diyor sessizce. "Bu gece herkes yorgun düştü ama eğitim başladı ve herkes sürüdeki en güçlü acemi olarak kendini kanıtlamak isteyecektir."

Başımı salladım. "Başımı aşağıda tutacağım. Merak etme."

Izabel kesinlikle endişeli görünüyor ama başını sallayıp ranzasına uzanıyor. Yatağın ikinci katına çıkarken kaslarım gerildiği için irkiliyorum, ama oraya vardığımda bile gerginlik beni terk etmiyor. Izabel'in sözleri pek de rahatlatıcı değildi.

Düşündüğüm gibi, Lee'nin dediği gibi.

Bağlanma Denemeleri vahşi ve acımasızdır. Yükseliş bitmiş olabilir ama Denemeler daha yeni başlıyor. Arkamı kollamak zorundayım.

Gözlerimi kapatırken zihnim olasılıkları gözden geçiriyor. Burada biri bana uykumda saldırmaya çalışır mı? Anassa ile aramdaki hatalı bağ önce beni öldürür mü? Zihnimin dağılmaya başladığı ana kadar asla uyuyamayacağıma ikna olmuş durumdayım, yorgunluk beni ele geçiriyor.

Beni alan uyku derin ve dayanılmaz derecede ağır. Hatta karanlık.
Ve o karanlığın içinde, kanımı donduran bir ses, bir kalbin atışı gibi ilahi söylüyor.

"Lumina, Lumina, LUMINA."

OceanofPDF.com

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

I Sarsılarak uyandım.

İlk başta, dağınık beynim tavanın çöktüğünü düşünüyor. Kafatasımın içinde çınlayan ses o kadar yüksek ve derin ki kıyamet sınırında. Ama ağzım kuru, saçlarım darmadağın bir halde ayağa fırladığımda, bunun bizi uyandırmak için çalınan bir korna olduğunu fark ediyorum. Yankılanan notası kulaklarımda çınlarken bile acımasız ses kaybolur ve alçak notanın yanında tiz bir tıslama duyulur.

Lumina.

Ağzımın kuruluşuyla mücadele etmeye çalışarak yutkunuyorum. Başım çatlayacak gibi. Kaslarım korkunç derecede ağrıyor. Dışarıda hava zar zor aydınlanıyor ama odanın dört bir yanı telaş . Ranzamın tepesindeki tüneğimden, diğer tüm Rawbond'ların çoktan giyinip kuşandığını, ranzalarını topladığını, saçlarının banyolarından dolayı ıslak olduğunu görebiliyorum.

Pratik bir verimlilikle hareket ediyorlar. Yan ranzadaki güzel sarışın kadının üniformasının deri kayışlarını kolaylıkla sıkmasını gözlerim kamaşarak izliyorum, sanki elleri bu karmaşık manevrayı hayatı boyunca tekrarlıyormuş gibi. Birkaç dakika içinde üniforma derileri sanki onun vücudu için yapılmış gibi sıkıca bağlanıyor.

Belki de öyleydiler. Hayatları boyunca kendilerini buna hazırlamışlardı, aniden hatırladım. Korna patlamasının geleceğini biliyorlardı. Hepsi üniformalarını nasıl giyeceklerini ve bu sabah güne hazırlanmak için ne kadar zamanları olacağını çok iyi biliyordu.

"Meryn," diyor Izabel yatağımızın kenarına vurarak. "Acele et. Hadi."

Hemen harekete geçiyorum, battaniyemi yırtıyorum ve yatağın çıtalarından sertçe iniyorum.

"Bütün bunlar da ne?" Eşyalarımı almak için aceleyle şifonyerime giderken soruyorum.

"Zaten kahvaltı için ortak salonda toplanmış olmamız gerekiyordu. Hazırlanman gerek." Gözleri üzerimde geziniyor. "Saçını topla belki. Buralarda görünüş önemlidir."

Görünüş önemlidir, her ne demekse. Saçlarımı bağlarından çekip çıkarıyorum, gümüş beyazı gözlerimin önünde parladığında neredeyse ödüm kopuyor.

Doğru. İşte bu.

Görünüşe göre yıkanacak vaktim yok çünkü üniformamla döner dönmez Izabel beni yarı sürükleyerek odadan çıkarıyor. Strategos ön odasından geçip ortak salona girdiğimizde hâlâ sert deri ceket ve çeşitli kayış ve tokalarla boğuşuyorum.

Venna da dahil olmak üzere Rawbond'ların çoğu buraya bizden önce gelmişti, bu yüzden ikimizin yan yana oturmasına yetecek büyüklükte kalan tek yeri kaptık.

Biz yaklaşırken Izabel nefesinin altından homurdanıyor. "Onu görmezden gelin," diye uyarıyor.

"Vay, vay, vay." Bu, daha önce avluda yüksek sesle konuştuğunu fark ettiğim kızıl saçlı. Gözler hep onun üzerinde, sanki insanlar onu örnek alıyormuş gibi. "Bu güzel sabahta nasılsınız bakalım?"

Izabel onun yanına kayar. "Peki," diye homurdanıyor ve yanındaki koltuğa vuruyor. Oturup, hiç tahammülü yokmuş gibi görünen adamı inceliyorum. Klişeleşmiş bir yakışıklılığı var, diğer Rawbond'lardan biraz daha yaşlı, soluk kirpikleri ve burnunun ucunda birkaç çili var. "Bu Tomison."

Bana gülümsemek için Izabel'e doğru eğiliyor. "*Ben sempatik biriyim ve sen de benden hoşlanmalısın*" diye bağırarak bir gülümseme. Genelde insanlar üzerinde işe yaradığına eminim.

"Ben Tomison Thorne. Strategos Pa'nın gelecekteki Alfa'sı-"

"Egosu bir şeyleri telafi ediyor," diye araya giriyor Izabel, ben de homurdanıyorum.

Tomison iyi niyetle kıkırdıyor. "Ye bakalım, Izabel. Yola çıkmadan önce muhtemelen sadece birkaç dakikamız var."

Aralarındaki atmosfer beklenmedik derecede kolay ve birbirlerini zaten tanıdıklarını fark ediyorum. İkisi de Bağlanmış ailelerden geliyor. Muhtemelen birlikte büyümüşler ya da en azından yolları kesişmiş.

Buraya sığmadığım yolların listesi o kadar uzuyor ki yakında takılmaya başlayacağım.

Önemli değil. Zaten burada fazla kalmayacağım.

Endişelerimi bir kenara iterek dikkatimi yemeğe veriyorum. Dün akşamki kadar abartılı, demek ki burada her zaman böyle yemek yiyorlar - dört kişilik bir aileyi bir hafta boyunca doyuracak kadar yemekle kaplı bir masada. Farklı yiyeceklerin tadına bakmaya çalışıyorum. Ortasında çikolata olan lapa lapa bir hamur . Pudra şekeri serpilmiş yassı bir kek. Etli sosis halkaları. Gerçek taze çilekler. Tanrı aşkına, *kahve*. Yağlı pastırma tabağının hemen yanında mavi kabuklu, narin haşlanmış yumurtalar ve içinde daha önce hiç görmediğim bir çeşit kızarmış ekmek olan bir kase bile var.

Daha önce.

Midem bulanmaya başladığında yemeğimi yarılamıştım. Bu kadar zengin yemek midemi bulandırmaya başladı. Bunu her gün nasıl yiyorlar?

"Tamam mı?" Izabel rahatsızlığımı fark etmiş olacak ki soruyor. Kahvemi yudumluyorum ve başımı sallıyorum.

"İyiym."

Bana küçük bir fincan uzatıyor; her Rawbond için bir tane var. "Bunu sakın unutma."

"Nedir bu?" İçindeki yapışkan yeşil sıvıya bakarak söylüyorum.

"Doğum kontrol içkisi. Herkes bunu alır. Sınavları geçme şansınızı mahvetmek istemezsiniz, bilirsiniz... aile yoluna girerek."

İçkinin evdeki eczacıdan aldığım içkiyle aynı olduğunu fark ediyorum. Tartışmadan geri çeviriyorum. Burada kimsenin bana bu şekilde dokunmasına izin verecek kadar uzun kalmayacağım ama reddederek kaşlarını kaldıracak da değilim.

Strategos'un kamarasının kapısı açılır. Egith Hartsfeld adım adım ilerliyor, dinlenmiş ve zinde görünüyor. "Bugün oryantasyon günü! Tek ve biricik!" diye gürliyor, hiç vakit kaybetmeden.

Diğer Rawbond'lar çoktan ayağa kalktı, sandalyeler gıcırıyor ve çatal bıçak takımları takırıyor. Gerçekten sadece aptal bir banyoya hasretim.

"Strategos Rawbonds, beni takip edin," diyor Egith. Öğretmenlerin diğer sürü odalarından çıktıklarını ve diğer Rawbond'ları uygun şekilde topladıklarını fark ettim. "Bugün tesisleri gezeceksiniz. Bana aptalca sorular sormayın."

Tesisleri geziyorum. Tanrıçaya şükürler olsun. Basit yöntem işe potansiyel bir çıkış stratejisi bulabilirim.

Ben.

Egith başka bir şey söylemeden topuklarının üzerinde dönüp yürümeye başladı odadan geri çık.

Izabel ve ben Rawbond'ların geri kalanıyla birlikte kapıya yönelirken, "Az konuşan bir kadın," diyorum.

"Keşke bazı insanlar büyüdülerinde tıpkı onun gibi olabilseler," diye cevaplıyor Izabel, çoktan takipçileriyle sohbet etmeye başlamış olan Tomison'a bakarak.

Egith'i kale boyunca takip ederken, geçtiğimiz çeşitli kanatlardan ve bunların amaçlarından bahsediyor. Mutfaklar ve kilerler, sağlık odaları, muhafız odaları, yeraltına giden bir tünel hakkında bir şeyler.

Ama gözlerim dikkatle rotaları tarıyor ve yer işaretlerini not ediyor, böylece bir çırpıda kıcımı buradan çıkarabilirim.

Kullanabileceğim birkaç bariz hizmetçi geçidi var. Bağlanmamış birinin bile eğilmeden geçemeyeceği kadar dar, kısa kapılarla işaretlenmişler. Bir direwolf tek pençesini bile sığdıramaz, bu yüzden Bağlanmışların önemli olduğunu düşündüğü herhangi biri tarafından kullanılmalarına imkan yok.

Grubumuz duvarlarında alev alev yanan mangalların sıralandığı geniş bir salona giriyor. Tepemizde, tavanda biri beyaz diğeri siyah iki stilize kurdun birbirlerinin etrafında dönerek etkileyici ve gerçekçi bir dans sergilediği bir duvar resmi var.

Yanımdaki Rawbond'lardan biri fısıldadığında boynumu bükmüş ona bakıyordum. Ayak sesleri yavaşlıyor. Üzerlerine bir sessizlik çöküyor.

Koridorun aşağısında, benden dört kat daha uzun, açık çift kapılara doğru bakıyorlar. Kapıların ardında, zemini toprak olan geniş bir alan var. Dışarısı gün ışığı gibi görünüyor ama soğuk bir hava akımı yok, bu yüzden muhtemelen cam tavanlı büyük bir kapalı alan. Oyma mimarının pürüzsüz kenarlarının dağın doğal kayasının pürüzlü taşıyla buluştuğu bir çizgi seçebiliyorum.

"Birçoğunuzun zaten fark etmiş olduğu gibi, *evet*. Bu yolun aşağısında kalan Denemelerinizin yapılacağı arena var." Kalan Denemeler, çoğul mu?!"
"Devam ediyoruz."

Ne oluyor lan? Biz stajyerler daha kaç kez ölüm ve parçalanmayla yüzleşmek zorundayız?

Yine koridorlarda hızla ilerliyor, her sürüye ayrılmış çeşitli eğitim alanlarının önünden geçiyoruz. Tıpkı kamaralarda olduğu gibi etiketlenmişler. Geçerken sadece kısa bakışlar yakalıyorum.

Kryptos eğitim alanı temelde yüksek koruma kuleleri olan bir engel parkurundan ibaret. Daemos'un duvarlara dizilmiş birkaç alıştırma mankeni ve silahları var, toprak pençe izleri ve kötü büyü'nün kömürleşmiş kalıntıları gibi görünen şeylerle oyulmuş. Phylax, bir dizi sallanan sarkaç gibi görünen devasa, garip bir cihazın yanı sıra birkaç manken ve ağır ağırlık setleriyle donatılmıştır.

Strategos, koşum takımları ve kancalar gibi taktik ekipmanların yanı sıra birkaç strateji masası ve duvarları kaplayan belki iki düzine harita ile dolu, açık ara en sıkıcı görünümlü yer. Bütün gün haritalara bakmak heyecan verici bir şey.

Egith zamanımızın büyük bir kısmını burada geçireceğimizi açıklarken Strategos eğitim alanının girişinde kısa bir süre oyalanıyoruz. Gözlerim kasvetli alanın ötesinde geziniyor. Tavandan tabana pencerelerden oluşan bir duvarın her iki yanında iki uzun kapı var, ötesinde kar yavaşça sürükleniyor.

Karın içinden gözlerimi kısarak bakıyorum ve birden ne gördüğümü fark ediyorum.

Dağın yamacı yüksektir. Kayalık uçurumun yüzüne gömülü devasa mağaralar ve taş çıkıntıları var. Kurtlarımız yukarıda uzanmış, bize bakıyor ya da kendi işlerine bakıyorlar.

Kurt terasları, fark ettim, biz eğitimdeyken kaldıkları yer.

Anassa'yı hemen fark ediyorum. Koyu renkli taşın üzerinde parıldayan gümüş-beyaz rengiyle dikkat çekiyor ve diğer kurtadamlardan fiziksel olarak mümkün olduğunca uzağa yaslanmış durumda. Anassa'nın gözleri kısa bir süreliğine benimkilerle buluşuyor ve hemen benden uzaklaşıyor, kuyruğu tedirginlikle sallanıyor. Parmaklarımı sıkı yumruklar halinde kıvırıyorum ve burnumdan bir nefes tıslıyorum.

Güzel. Siktir et onu. Ona ihtiyacım yok. Dağa geri dönüp kaybolabilir, umurumda değil. Beni isteğim dışında bu bağa zorladı ve sonra beni terk etti.

Fırsat bulur bulmaz Egith'le konuşacağım ve ne pahasına olursa olsun kendimi bu berbat durumdan kurtaracağım.

Küçük mutlu turumuz bir oditoryuma benzeyen bir yerde sona eriyor. Yaklaşık yüz koltuklu bir yarım daire, merkezi yükseltilmiş bir kürsüye doğru akacak şekilde düzenlenmiş. Kalenin geri kalanında olduğu gibi, duvarlar karmaşık bir şekilde oyulmuş ahşap ve tavanlar tonozlu, destek kirişleri arasında dairesel tavan pencereleri var. Hepimiz içeri alınırken akustik sayesinde ayak seslerimiz yankılanıyor.

Diğer sürüler de burada, koltuk sıraları boyunca farklı kapılardan katılıyorlar.

Egith, "Oturun," diye emrediyor ve ardından sahnenin ortasında duran diğer insanların yanına gitmek için sıralardan aşağı doğru adım atıyor.

En son gelen biz olduğumuz için arka sıralara dizildik. Dalgınca Izabel'i takip ediyorum, konuşmaya başlayabilmek için yerlerimizi bulmamızı bekleyen insanları inceliyorum.

Egith de dahil olmak üzere toplam beş kişiler. Dördü daha genç, biri ise çok eski bir kalıntı, en genci yetmişli yaşlarda.

Stark en uzun olanı, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve diğerlerinden birkaç metre uzakta duruyor. Yine kaşlarını çatıyor, çenesi sanki o sahnede olmak istemiyormuş ve oturmak için otuz saniyeden fazla zaman ayırma cüretini gösterdiğimiz için hepimizden nefret ediyormuş gibi tıkırdıyor.

Daha cömert bir ışıktaki, dövmelelerinin koyu mürekkebinin daha net seçebiliyorum, özellikle de şimdi kısa kollu bir gömlek giydiği için. Kollarının etrafında ve boynuna kadar karmaşık tasarımlarla kıvrılıyorlar. Kollarında rünik, doğal esintili görünüyorlar - bana köknar ormanlarını ve ağır boynuzları düşündüren düzensiz zarif çizgiler arasına gizlenmiş geometrik şekiller. Boynunun yan tarafından yukarı tırmanıyor ve kulağının arkasındaki siyah saçlarının kıvrımının altında kayboluyorlar. Daha yukarı çıktıklarında, neredeyse boğazının etrafındaki pençe izleri gibi görünmeye başlıyorlar, bir acı tasmaı.

O sadece çok *dikkatli*. Honlanmış. Uyumlu.

Gözleri bir avcının avını takip ettiği gibi hareketleri takip eder. Vücudu tehditlere anında karşılık verebilecek kadar gergin kalır.

Onun huzurunda olmak boğazımda bir bıçakla durmak gibi ve kendimi koltuğuma yavaşça yerleşirken buluyorum, böylece dikkatinin derimi yarma riskini göze almıyorum.

Sanırım eğitimcilerimiz olacaklar. Her sürüden bir tane, belki? Egith onların yanında yerini alıyor ve Strategos Rawbond'ların ayak sesleri tam da önümdeki sıradan gelen sessiz bir konuşmanın sonunu duymam için sessizleşiyor.

"-Hâlâ Daemos'un Alfa'sını bunun için bağışladıklarına inanamıyorum," diyor bir kadın. "O da Egemen Alfa'nın oğlu, biliyorsunuz."

"Dövmelerine bak," diye fısıldıyor diğeri. "Çok fazla adam öldürdü. Ve henüz otuzunda bile değil. On sekiz yaşında bağlandığını ve yirmi bir yaşına geldiğinde Daemos Alfa olduğunu duydum."

"Kahretsin, Stark çok ateşli," diyor ilk kadın ve koltuğuna yığılıyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum ve Stark'ı tekrar inceliyorum. Sanırım?

Ya da *evet*.

Çok açık. Gerçekten belli. Muhtemelen bir buçuk metre boyunda, kaslı, mükemmel bir çene hattına ve benimkinden daha güzel kirpiklere sahip. Dudakları dolgun ve sürekli dağınık olan koyu renk saçları aslında ustaca taranmış ve gür, hani bir erkek olduğunuzda çekmek isteyeceğiniz türden saçlar.

Hayır, oraya gitmiyorum.

Bir de kendini tutuş şekli var. Diğer Bonded'ler gibi küçümseyici değil. Daha çok... meydan okuyucu. Sanki dünyaya gücünü test etmesi için meydan okuyor çünkü zirveye çıkacağını biliyor.

Tüm bu güç ve hassasiyetin size, ihtiyaçlarınıza, isteklerinize ve arzularınıza odaklanmış olması fikri...

Hayır! Başımı sallıyorum. Bunların hiçbir önemi yok. Alnına "katil psikopat" da kazınmış olabilir. Aslında ellerinde, kollarında ve boynunda bu dövme var.

Onu incelerken hissettiğim kısa süreli ilgi kıvılcımı -sadece *bir insanım*- yaptığı ve söylediği şeyleri hatırladığımda anında sönüyor.

O kadar tehlikeli birinin sana yaklaşmasına izin vermezsin. Sadece seks için bile.

"O adamı bacaklarımın arasına almak için canice şeyler yaparım," diye fısıldıyor ikinci kadın.

Hah. Sanırım bu görüşte yalnızım.

"Günaydın Rawbond'lar!" diyor yaşlı adam, öne doğru adım atarak. Bizim giydiğimiz dar ve deri üniformalardan çok farklı, gündelik bir cübbe giyiyor.

"Ben Strategos'un eski Alfa'sı Aldrich Gnosis. Bana Lider Aldrich olarak hitap edebilirsiniz. Bu sezon Rawbond eğitiminin başında ben olacağım," diyor sakalını sıvazlayarak. "Bu sürece hoş geldiniz demek istiyorum. Bu yılki katılım harika ve buradaki dört ayınız için umut verici bir başlangıç oldu."

Dört ay mı?

Şok içinde yanımdaki Izabel'e bakıyorum ama o öne doğru bakarak oturuyor, yeterince telaşlanmamış.

Dört lanet ay. Saela'nın o kadar uzun süre beklemesine imkan yok. O zaman bu saçmalığı ön tarafa kadar sürdürmek bir seçenek değil.

"Önümüzdeki aylar, bir sürüye dahil olmaya ve kendinize Bağlı demeye uygun olup olmadığınızı kanıtlayacak. Birçoğunuz bu süreçten sağ çıkacaktır, ancak

hata, çoğu ," diyor bize. "Eğitiminiz, kendi sürünüzün Rawbond'ları ile iki aylık bir süreç olan Dövme ile başlar. Bu dönem, gelecekteki sürü arkadaşlarınızı tanımanız ve birlikte çalışabileceğinizden emin olmanız için tasarlanmıştır. Dövme döneminde hangi Denemelerin gerçekleştiğini bilen var mı?"

Izabel'in eli anında havaya kalkıyor ve neredeyse koltuğunun kenarında titriyor. Ah, o da öyle bir öğrenci demek ki. Şaşırmadım ve açıkçası bu onu bana daha çok sevdirebilir-Saela da böyle.

"Evet, arkadaş," diyor Lider Aldrich.

Izabel bir kitaptan okur gibi, "Bir ay içinde Ses Denemesi yapacağız," diyor, "kurtadamlarımızla iyi iletişim kurabildiğimizi kanıtlayacağız."

İyi ki buradan gidiyorum; bir şeyin yanından asla geçemezdim.

"Kesinlikle. Peki Dövme'nin sonunda?"

"Arınma Denemesi," diyor Izabel kendinden emin bir şekilde. "Sürülerin kendi sayılarını ayıklama ve kendilerine katılmaya uygun olmayan binici ve kurtadamları eleme şansına sahip oldukları yer."

Midem altımdan serbestçe düşüyor. Sürüler kendi hayvanlarını mı öldürecek?! Başka kimse bu konuda gözünü bile kırpmıyor.

"Ardından da Dövme Balosu geliyor tabii ki," diye ekliyor Izabel hemen.

Elbette, çünkü kim vahşi bir katliamı süslü bir baloyla takip etmez ki?

"Kesinlikle. Sonra Kanıtlama dönemine geçiyoruz, burada-"

Izabel'in eli tekrar havaya kalkıyor ve Lider Aldrich kıkırdıyor. "Evet, Bayan...?"

"Izabel Brooks, efendim."

"Babanı tanıyorum, Conrad Brooks! Büyük savaşçı. On yıl önce Grunfall Savaşı'nda bir an vardı, o-ah, bana bak, anılara dalıyorum." Lider Aldrich, Rawbond'lardan oluşan kalabalığa ışınlar saçıyor. "Bir de bakmışsınız, hepiniz emekli asker olmuştunuz, savaşın heyecan verici günlerini hatırlıyorsunuz."

Heyecan verici. Kesinlikle. Tabii önce eğitimde acımasızca ölmezsek.

"Her neyse, devam et Rawbond Brooks. Bize Kanıtlama döneminde neler olduğunu anlat."

Izabel koltuğunda doğruldu. "Proving, sürülerin koordinasyon içinde birlikte çalışmayı öğrendikleri iki aylık bir dönemdir. Ek bir eğitim yok

Dönem boyunca yapılan duruşmalar, tüm sürüler arasında yapılan sahte bir savaş olan Birlik Duruşması ve ardından mezuniyetle sonuçlanır."

Aldrich başını sallar, etkilendiği bellidir. "Teşekkür , evet. Birlik Denemesi zayıfları ayıklamak için yapılan son ayıklama."

Gözlerim tekrar Stark'a takılıyor ve onu çoktan bana bakarken buluyorum.

Tam bana. Koltuğumda gerildim, kalp atışlarım hızlandı. Ensem karıncalanıyor ve tüylerim diken diken oluyor. Aptalca bir içgüdüyle dönüp arkamda onun olabileceği biri olup olmadığına bakıyorum. En arka sıradayım.

Bu da demek oluyor ki, üst dudağının hafifçe kıvrılması ve daralmış gözleriyle bu bakış benim için.

Küçümseme. Öyle görünüyor. Az önce söylenen sözler odanın mükemmel akustiğinde yankılanıyor.

İtlaf. Hayatta kalacağımı düşünmüyör.

Ama onların anlamsız denemelerine katlanmaya niyetim yok. Burası benim için değil, bu yüzden öfkesini kılıfına sokabilir ya da daha çok hak eden başka birine yöneltebilir. Dürüst olmak gerekirse, bunu benim için harcıyor.

Lider Aldrich diğer eğitmenleri tanıtmaya devam ediyor. "Daemos'tan Alfa Stark Therion, hepinizi olabileceğiniz en iyi savaşçılar olarak yetiştirmek için cepheden ayrıldı. Onun bilgeliğine saygı duyun ve ondan öğrenebileceğiniz her şeyi öğrenin."

Dönüyor.

"Strategos'tan Beta Egith Hartsfeld size savaş stratejisi öğretmek için burada." Giriş konuşmasının çok daha kısa ve yeteneksiz olduğunu fark etmeden edemedim.

Sanırım öpmek istediği tek şey Stark'kıcı.

Otuzlu yaşlarında, sarı saçlı, solgun bir adamı işaret ediyor. "Samson Whyte, Kryptos'un Gamma'sı, size iletişimi ve gizlenmeyi öğretecek." Son olarak, zeytin tenli ve koyu renk saçlı orta yaşlı bir kadına başını sallıyor. "Ve Phylax'ın Gaması Elinoor Gardner size tarih ve sürü dinamikleri konusunda eğitim verecek."

Aldrich konuşmasına devam ediyor. "Şimdi, hepinizin zaten bildiği gibi," bunun onun kesinlikle çılgınca bir şey söylemesini beklemem gerektiği anlamına geldiğini öğrendim, "bu kanlı olacak." Evet. "Her ne kadar birçoğunuz eğitim çalışmalarında ve sağlıklı rekabette ölecek olsanız da, sürü mahallelerinde şiddete göz yummuyoruz."

Böylece geceleri ranzamda öldürülmeyeceğim. Teorik olarak.

"İster inanın ister inanmayın, bizim için ve kral için *değerlisiniz*. Amacımız mümkün olduğunca çoğunuzun bu süreçten sağ çıkması. Bu yüzden ders dışında uslu durun. İhlaller sert bir şekilde cezalandırılacaktır."

Aldrich'in uyarısına yanıt olarak mırıldanmalar yükseliyor.

Her fırsatta birbirimizi öldürmeyelim mi? Dehşet!

Yine de Stark öne çıkıp güçlü kollarını iki yanına indirdiğinde her şey çabucak sessizleşir. Aldrich'in kenara çekilip başını eğmesi için tek kelime etmesine gerek yok, bu alışılmadık bir hürmet gösterisi. Aldrich'in yetkili olduğunu sanıyordum?

Stark'ın gece siyahı diri kurdu, arkasındaki geniş kapıdan odaya girdiğinde derim dehşet ve farkındalıkla karıncalanıyor. Canavar sahnede ona katılırken dönmüyor, kurdu gölgesi gibi arkasında duruyor.

İkisi alanı yutuyor. Stark'ın varlığı hissediliyor, gözleri kalabalığın üzerinde gezinirken ve kurt kulakları öne doğru seğirirken tüm salon ağırlaşıyor.

"Eğitiminiz çoktan başladı. O dağa dokunduğunuz anda başladı. Hatalarınız ve... *zayıflıklarınız*... çoktan not edildi" diyor.

İşte yine gidiyor, doğrudan bana bakıyor. Beni Anassa ile mücadele ederken görmüş olmalı. Ya da belki de dağınık saçlarımı bir başarısızlık işareti olarak görüyordur. Kahvaltıda tekrar kontrol ettim; başka hiç kimsenin sürüsünün renginde saçı yok. Bu şüpheli onur sadece bana ait.

Kendimi onun bakışlarından ayırmaya çalışıyorum ama bu giyotinin altında otururken kitap okumaya çalışmak gibi bir şey.

"Sürüyle birlikte koşmaya uygun olmayanlarınız ölecek. Sorgusuz sualsiz. Acımadan."

İrkilmemi bastırıyorum. Izabel'in eli kucağımdaki bileğimi yumuşatıyor. Bana bakmıyor ama adamın bana ne kadar açık bir şekilde baktığını da fark ettiği belli. Dokunuşu beni onun nefretinden korumak için hiçbir şey yapmıyor.

"Ama sen bunu biliyorsun. Hayatınız boyunca bunun için çalıştınız... değil mi?" diyor bana kara kaşlarını çatarak. Çenemi sıkıca sıkıyorum. "Bu salonların saygı gerektirdiğini anlıyorsun. Atalarınızın nesilleri Rawbond'larla aynı yolda yürüdüler, aynı savaşlarda çarpıştılar, aynı talimleri yaptılar. *Gerçek* birer Bağlanmış olmak için attıkları her adımda, bunun en güçlü olanın hayatta kalması olduğunu anladılar."

Sahnede öne doğru adım atıyor. "Artık bir direwolf ile bağ kurdunuz ve bunun geri dönüşü yok. Tereddüt ve korku söz konusu bile olamaz. Korkaklık seni öldürtür."

Bu yerde bizi öldürtmeyecek bir şey var mı?

"Size kalın deri giydiriyoruz, ama hata yapmayın - eğer bir kurt sizi parçalamaya karar verirse, pençelerini durdurmak için hiçbir şey yapmaz. Bağırsaklarınızı ait oldukları yerde tutmak istiyorsanız, uzuvlarınıza duygusal olarak bağlıysanız, *öne çıkın*. Zirveye doğru savaşın, çünkü altta mücadele edenlerin sonu direwolf'ların midesi olur."

Rawbond'ların geri kalanına bakıyormuş gibi yapıyor ama gözleri sürekli bana takılıyor. En güçlü olanın hayatta kalması ve ataların nesilleri hakkındaki yorumları dikkatimden kaçmadı.

Ortak kanımdan dolayı zayıf olduğumu düşünüyor o zaman.

İçimi öyle bir öfke dolduruyor ki, eğer onu kontrol altına alıp karşımdaki sınıfçı, zalim adam yerine yararlı bir şeye yönlendirmeyi başaramazsam beni öldürebilir.

Yine de onu gördüğümde ve o sert sözleri duyduğumda içimde bir şeyler kabarıyor.

İsyan. İşte bu. Onun yanlış olduğunu kanıtlama ihtiyacı. O benimkini kırmadan önce onun iradesini kırma ihtiyacı. Bu onun yansıttığı rekabet havası. Onu içime çekiyorum ve kaslarım dünyaya beni kıramayacağını gösterme ihtiyacıyla uğulduyor.

"Sürü sadakatini kanıtlamak için iki ayınız olacak, ardından iki ay daha savaş eğitimi alacaksınız ve her adımınız izlenecek. Kendinizi ve kurtlarınızı önümüzdeki Sınavlara hazırlamak için elinizden gelen her şeyi yapın." Doğruldu. "Dağılabilirsiniz."

Oda hareketlenir. Rawbond'lar yerlerinden fırlıyor, şüphesiz karın deşmekten bahsedildiği için kışlarının altında ateşler yanıyor. Eğitimciler de dağılır ve farklı kapılardan dışarı çıkarlar.

Izabel'in kolunu tuttum. "Sana yetişeceğim."

"Ne? Gidiyor musun? Daemos'un Alfa'sının sana öylece bakması hakkında konuşmayacağız-"

"Bunun hakkında konuşmayacağız. Planım onu ezmek ve geri kalan zaman boyunca anıyı bastırmak. Daha sonra," diyorum, onu serbest bırakıp Rawbond'ların akıntısına doğru ilerliyorum.

Egith odanın sağ tarafındaki alt kapıdan, Stark'ın kurdunun geldiği kapıdan kayboluyor. Arkama bakmamaya dikkat ediyorum.

Hâlâ ayakta olduğuna emin olduğum sahneye doğru, muhtemelen bana bakıyor. Hartsfeld'in peşinden kaçarken bile delici gözlerini üzerimde hissettiğime yemin edebilirim.

Strategos'un odasında sonunda ona yetişiyorum. Egith sürünün ortak alanındaki dört yan odadan birine giriyor. Diğer tüm Rawbond'ları buraya kadar atlattık, Egith'in izlediği yol kestirme çıktı. Midemde düğümlenen endişeyi bir kenara itip açık kapıyı çalıyorum.

Egith dönüp bana bakıyor. Bu odanın ona ait olduğunu fark ettim.

Seyrek bir şekilde döşenmiş, sadece bir yatak, bir yan sehpa, tıpkı bizimkiler gibi bir şifonyer ve küçük bir masa ve sandalyeler var. Buna rağmen her yerde gizli lüksler var. Sandalyelerden birinin üzerine örtülmüş cennet gibi görünen bir battaniye. Duvarlarda asılı aşırı pahalı görünümlü silahlar. Mum yerine yağ lambaları. Hatta pencere kenarında birkaç kişisel kitap yığını.

Hiçbir şey söylemiyor. Sadece bana bakmaya devam ediyor, kaşları kalkıyor ve ağzının kenarları aşağı doğru iniyor. Bakışları "*Burada ne halt ediyorsun?*" diye bağıyor.

"Ben buraya ait değilim,"

diye . "Pardon?"

"Buradan çıkmam gerek. Kız kardeşim Nabbers tarafından kaçırıldı ve onu bulmak için ön tarafa gitmem gerekiyor."

Egith kollarını kavuşturur. "Sen neden ? Nabbers mı?" Ağırlığını değiştiriyorum. "Biliyor musun? Nabbers?"

"Bilmiyorum aslında," diyor kuru bir sesle. Bu da daha önce hissettiğim öfkeyi yeniden alevlendiriyor.

Bir kıvılcım yakalayıp yayılıyor ve yanaklarım ısıyor. *Tabii ki* bilmiyor. Sadece onun önemli biri olduğunu düşünmüştüm, değil mi? Kralın halktan insanları umursamadığını herkes biliyordu ama bu kadar yüksek rütbeli bir Bağlanmış bile bilmiyor mu? Bilmek *umurunda* değil mi?

"Siphonlar Sturm frost'un halk kesiminden çocukları kaçırıyor," diyorum ona, sesimdeki asidi tutamayarak. Egith'in gözleri büyüdü. "Aslında nesillerdir. Bu yüzden askere yazıldım, Saela'yı bulmak için."

Egith yine bana bakıyor. Bunu çok sık yapar. Konuştuğunda sesinde hiç acıma yok. "Gitmek yok."

"Neden?" Ona açık açık sordum.

Egith'in gözleri kısılır. "Henüz bitmedi Rawbond."

Bu tam ve eksiksiz cevapsızlık karşısında tansiyonum yükseliyor. "Ama kurdumla iletişim bile kuramıyorum! Beni istemiyor, o zaman neden

Sen mi?! Bırak gideyim!"

Egith birden önümde beliriyor, o kadar hızlı hareket ediyor ki gözlerim onu zor yakalıyor. "*Kapa çeneni*," diye tıslıyor, omzumun üzerinden bakarak. "Bunu kendine saklamalısın."

"Ne-"

"Zaten dikkat çekiyorsun," diye saçlarımı işaret ediyor, "tüm bunlarla. Bu yeterince tuhaf zaten. Bu aşamada kurdunun seninle iletişim kurmadığını başka biri öğrenirse, seni hemen dışarı çıkarırlar."

"Ama yapamazlar," diye zayıfça cevap veriyorum. "Kamarada olmaz."

"Bir yolunu bulurlar," diyor ciddiyetle. "Burada hayatta kalmak ikilidir. Ya yaşarsın ya da ölürsün ve bu boktan tavrını sürdürmeye devam edersen hangisinin olacağını sana şimdiden söyleyebilirim. Tek çıkış yolunuz bu ve sürüler kendi saflarında zayıflığa tahammül *edemez*. Eğer kız kardeşini bulma şansın olsun istiyorsan, başını eğmeli ve bunun için savaşmalısın."

Yani Egith gitmeme yardım etmeyecek ve eğer dikkatleri daha fazla üzerime çekersem, çok geçmeden biri beni deşecek.

Kahretsin.

Kahretsin.

Egith bir adım geri çekilir. "Şu Nabbers meselesine bakacağım. Bu..." Kaşları çatıldı. Sanırım bunu ilk kez duyduğu için üzgün. "Daha fazlasını öğreneceğim."

"Neden umursuyorsun ki?" diye

sordum. "Pardon?" diye

homurdanıyor.

"Beni... *itlaf etmenize* ya da burada her ne yapıyorsanız onu yapmanıza izin verebilirsiniz," diyorum. "Her ne yapıyorsak, Rawbond. Ve cevap basit," diyor,

elleri kalçalarında. *Seni önemsiyorum*, alaycı bir şekilde. *Önemsemiyorsun*.

"Bir iddiaya girdik."

Neredeyse homurdanacaktım. "Bir bahis."

"Eğitmenler arasında hangi sürünün en az acemi kaybedeceğine dair bir bahis havuzu var. O lanet olası Stark'a karşı kaybetmek istemiyorum, bu yüzden hayatta kal. Lütfen." Masasına doğru ilerler ve oturur. "Bu işe para yatırdım."

Evet. Doğru gibi görünüyor.

Bana açıkça "*izinlisin*" der gibi bakıyor, ben de burnumdan derin bir nefes alıp topuklarımın üzerinde dönüyorum, aklımda bir plan var.

Eğer bana yardım etmeyecekse, bu karmaşadan kurtulmanın yolunu kendim bulacağım.

OceanofPDF.com

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Mantreden geçip yatakhanelere doğru attığım her adımda daha da heyecanlanıyorum. Burada bir gün daha kalmayacağım. Hatta bir saat. Bu pozisyondayım çünkü istemeyerek de olsa Ama gitmem gereken yerler var. Kurtarmam gereken bir kız kardeşim. Dönmem gereken hayatımın aşkı.

Her şeyi kendim yapmak zorunda olmanın, tek başıma olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Tüm hayatım boyunca böyleydi ve bunun beni durdurmasına hiç izin vermedim.

Ranzama ulaştığımda şansım yaver gidiyor; burada kimse yok. Hepsi hâlâ oryantasyondan dönüyor olmalı.

Hiç vakit kaybetmeden mağaza dolabına koşup yedek bir çanta alıyorum, sonra da aceleyle toparlanmaya başlıyorum, gerekli eşyaları içine tıktırıyorum; bir su tulumu, temiz bir kıyafet. Keşke kahvaltıdan kalan yiyecekleri cebime atacak vaktim olsaydı. Her şeyi aldıktan sonra etrafa kısaca göz gezdiriyorum ve çantayı omzuma atıyorum. Yurttan sessizce çıkıyorum, kafamda şimdiden bir plan oluşuyor.

Kale arazisinde yaptığımız uygun tur sırasında fark ettiğim hizmetçi geçitleri işe yarayacaktır. Kurtlar için çok küçükler, bu yüzden Bağlanmışların onları kullanması pek olası değil. Kurtları olmasa bile, muhtemelen süslü üniformalarına örümcek ağı bulaşmasından endişe ediyorlardır.

Rawbond ortak salonunun kapısında kısa bir süre duraklıyorum. Bazı insanlar buraya akın etmeye başladı. Çoğu üç ya da dört kişilik gruplar halinde kümelenmiş, sohbet ediyor ya da birbirlerinin kucağında flört edercesine oturuyor ya da bir masaya tünemiş, taşlar ve zarlar içeren heyecanlı bir oyun oynuyorlar.

Kimse çıkışa pek dikkat etmiyor. Sonunda odaya giriyorum, adımlarımı rahat atıyorum ve çantamı vücudumla olabildiğince gizliyorum. Kimse beni durdurmuyor.

Koridorlarda, ağırlığının çoğunu ayak parmaklarıma vererek adımlarımı susturmak için elimden geleni yapıyorum. Yakalanmak bir seçenek değil, bu yüzden köşelerde durup diğer yönden gelenleri dinliyorum. Stratejik olarak hareket ederken, turumuzda not ettiğim yer işaretlerini çağırıyorum ve bu labirent gibi kaleden çıkmak için izlemem gereken yolu, hizmetkâr koridorlarının girişinin nerede başladığını ve oradan hangi yöne gideceğimi hayal ediyorum.

Servis geçitleri tam da hayal ettiğim gibi; dar, tozlu ve belli ki önemli biri tarafından kullanılmıyor. Bu yerde bir Bağlının dokunabileceği her yer cilalanmış ve özenle dekore edilmiş. Ama hizmetlilerin tünelleri karanlık ve seyrek, neredeyse bomboş.

Arada bir bir hizmetçi koşuşturarak geçiyor, bir tepsi, bir çamaşır bohçası ya da bir süpürge taşıyor. Kasvetli ışıktaki birbirimize başımızı sallıyoruz ama kimse beni durdurmuyor. Beni onlardan biri mi , yoksa ne kadar tuhaf olursa olsun bir Rawbond'un hareketlerini sorgulamamayı mı tercih ediyorlar, emin değilim.

için buralarda takılmam.

İlerlerken geçmem gereken yerlerin listesini kontrol ediyorum, ara sıra ilerleyişimi kontrol etmek ve nerede olduğumu bildiğimden emin olmak için ana koridora çıkıyorum. Antrenman sahası. Bir mutfak depolama alanı. Çatlak taş duvarlı, çatlakları dağınık bir şekilde tavanın ağırlığı altında zaten zorlanan bir harç yamasıyla doldurulmuş, bazı sınıflara ulaşmak için bir arka yol olarak işaret edilen cereyanlı bir koridor.

Bağlanmış kalenin kalbinden uzaklaştıkça, daha istikrarlı oluyorum. Bir şeyler yapıyorum. Kimse harekete geçmezken ben harekete geçiyorum. Kız kardeşimi loş koridorun sonunda durmuş, bana doğru uzanırken hayal edebiliyorum.

Sonunda, artık adımlarımı susturma zahmetine girmiyorum çünkü kale duvarlarına o kadar yakınım ki uzun zamandır hiç hizmetçi görmedim.

Sonunda girdiğim avluyu, Egith'in bana el sallayarak içeri girmemi sağladığı kapıyı buluyorum ve aptal gibi içeri giriyorum. Soğuk hava terli tenimi serinletiyor. Ağır metal kapıya uzanıyorum, kısa bir süre kilitli olmasından korkuyorum. Ama bir çılgınlıkla açılıyor, metale oyulmuş kurtlar önümde ayrılıyor.

Şaşkın nefesim havaya karışıyor ve adımımı . Bunu yaptığım anda, içimde baş döndürücü bir rahatlama ve sevinç karışımı dalgalanıyor.

Başardım. Kimse beni durduramadı. Kimse durduramazdı. Kimse gittiğimi bile bilmiyor.

Ama kapıyı üç adım geçince acı kafatasımı delip geçiyor.

Görmezden gelmeye ve ilerlemeye çalışıyorum. İlk başta, baş ağrısından başka bir şey değildi. Acıyla başa çıkabilirim. Buna nasıl dayanacağımı biliyorum, çünkü başka bir seçeneğim yoktu. Belki yeterince yemedim, belki de son birkaç günün stresi sonunda beni ele geçirdi.

Çok hızlı bir şekilde, acı artıyor. Kemiklerim buza dönüşüyor. Dışarıya doğru yayılan, bıçağa benzeyen acı parçaları içimi kesiyor, tüm vücudum donup çatlamaya hazır hale gelene kadar derime doğru itiyor. Uzuvlarım kaskatı kesiliyor, mide bulantısı içime yayılıyor ve sendeliyorum.

Bu da ne böyle? Kapılara yaptıkları bir çeşit karanlık kurt büyüğü mü? Dişlerimi sıkarak ilerliyorum.

On adım daha atmayı zar zor başarıyorum ki bacaklarım tutmuyor ve yüzüstü karın içine yığılıyorum. İlk başta düştüğümü fark etmedim bile. Bir saniye sonra ayağa kalkıyor ve kale duvarlarından destek alarak beceriksizce yürüyorum.

Bir sonraki adımda, burnumun iki santim ötesinde toplanan kar tanelerine bakıyorum, acı sinirlerimi harap ediyor ve kaslarım hafifçe kasılıyor.

Orada ne kadar yattığımı bilmiyorum.

Omzuma bir el iniyor ve soğuğa rağmen onu hissedebiliyorum. Dünya etrafımda dönüyor, ama tüm bunların arasında iki tanıdık yüzü seçebiliyorum.

Izabel ve Venna üzerimde geziniyor. Venna daha yakın. Onun eli omzumda, sıkı kavrayışı ve yüz hatlarının kıvrılması hem hayal kırıklığını hem de endişeyi ifade ediyor. Izabel'in ifadesi saf bir sempati. Gözleri cam gibi, sanki çok az tanıdığı biri karda zavallı bir şekilde titriyor diye gözyaşlarının eşiğindeymiş gibi.

Venna tam olarak anlayamadığım bir şey söylüyor, sonra ikisi kollarımdan tutup beni ayağa kaldırıyor. Homurdanıyorum ve gıcırdayan dişlerimi sıkıyorum. Bundan nefret ediyorum. İkizlerin beni görmesinden nefret ediyorum, sanki titreyen bir zayıfımışım gibi.

Gitmeye çalıştığımı biliyorlardı ve bunu başaramamam utanç vericiydi. Aşağılayıcı, gerçekten.

Gururumu korumaya çalışarak kendi başıma yürümeye çalışıyorum ama bacaklarım beni dinlemiyor. Kaleye yaklaşıp ve acı azalmaya başlayana kadar bir sarhoş gibi onların pençesinde kıvranıyorum.

Daha dik durmaya başladığımda Venna'nın sağ eli kolumu daha da sert bir şekilde sıkıyor. "Aklından ne geçiyordu?"

Onlara zehirli bir şeyler tükürmek istiyorum ama ağzım henüz beynimi dinlemek istemiyor. Eğer denersem hemen kusabilirim.

Izabel devreye giriyor. "O haklı. Ölebilirdin."

Alay ederek, sonunda ayaklarımı altına alıyorum. İkizleri itiyorum ve en yakın duvara doğru sendeliyorum çünkü başka türlü dik durabileceğimden tam olarak emin değilim. Yine de acı beni çok hızlı bir şekilde terk ediyor. İçimin paramparça olduğu hissiyle sarsıldıktan kısa bir süre sonra kendimi bu kadar normal hissetmem şaşırtıcı.

Onlara bakmak için döndüğümde Venna'nın elleri kalçalarında, Izabel ise kendine sarılmıştı. "Ne yapıyordun sen?" Izabel soruyor.

"Gidiyorum," diye mırıldandım.

Gözlerini deviriyor. "Bunu biliyorum, ama-"

"Kız kardeşimin yanına gitmeliyim," diye bağıriyorum. Bu lanet şatodaki kimsenin umurunda değil gibi görünüyor ama benim umurumda. "Burada kalamam. Ona ulaşmak zorundayım. Az önce ne olduğunu bilmiyorum ama bu beni onun peşinden gitmekten alıkoyamaz. *Dört ay* boyunca burada sıkışıp kalamam, Saela..." Düşüncemi bile bitiremiyorum.

Venna'nın gözleri kısık, yüzü solgun. Izabel'in yüzü buruşur. "Anlıyorum, ama-"

"Yapamazsın," diye homurdanıyorum ve duvardan aşağı kayıyorum. Dirseklerimi dizlerime dayıyorum ve ellerimi gümüş rengi saçlarıma gömüyorum. "Yapmıyorsun," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Venna yaklaşıyor ve sırtını duvara dayayarak yanıma oturuyor. Bir elini uzatıyor ve Izabel de elini tutup önüme yerleşiyor.

"Bak," diyor Venna yavaşça, "kurt ve binici arasındaki bağın ilk başta kırılgan olduğunu anlamak gerekiyor. Bence seninki özellikle kırılgan olabilir. Mesafe fiziksel gerginlik yaratır, ki bunu hissettiğini tahmin ediyorum. Ve bu gerginlik bağı tamamen koparabilir, hem kurdu hem de biniciyi öldürebilir."

Bu ifadenin ilk başta tam olarak anlaşılmıyor.

Izabel kız kardeşinin bıraktığı yerden devam ediyor. "Bu sadece kararlılıkla üstesinden gelebileceğiniz bir şey değil. Sadece zaman ve güven bağı mesafeye izin verecek kadar güçlendirebilir. Yani kurtadamını seninle birlikte cepheye gitmeye ikna edemezsen..."

Sesi kesiliyor ve ben durumun gerçekliğini fark ediyorum. Kafama bir çekiç gibi iniyor. O acı...

Hiçbir yere gitmiyorum. Kapana kısıldım. Gerçekten, tamamen kapana kısıldım.

Eğer gitmeye çalışırsam, yine aynı şey olacak ve belki bir dahaki sefere Izabel ve Venna total bedenimi kardan çıkarmak için yanımda olmayacaklar.

Göğsümde dehşete benzer bir şey kaynıyor. Kendimi tutabilmek için elimden geleni yapıyorum. Bu iki kadın az önce beni karda hayatta kalma mücadelesi verirken, acıdan sarhoş olmuş, çaresiz bir halde gördüler. Onların da benim çaresizliğimi görmelerine izin vermemeliyim.

Ama bu çok fazla. Kaleden dışarı adım atmanın yükselen umudunun ardından gelen o sakatlayıcı acı. Ve şimdi de bu. Bu klostrofobik, sefil gerçek tüylerimi diken diken ediyor.

İçimden bir hıçkırık koptu. Bu korkunç yere geldiğimden beri, aslında Yükseliş başladığından beri içimde tuttuğum tüm duygular yüzeye çıkıyor. İki büküm olup titremeye başladığımda gözlerim yanıyor. Kendimi bu keder sarmalından çekmeye çalışırken parmaklarım dizlerime gömülüyor ama durduramıyorum. Öfke, korku ve utanç zihnimde dönüp duruyor ama ikizler beklediğim gibi tepki vermiyor.

Ağlamamı acınası bulacaklarını düşündüm. Zayıf olurdum, değil mi? Kurduğu bağa layık olmayan sıradan bir Rawbond, şimdiden baskı altında kırılıyor.

Ama benimle alay etmiyorlar. Beni orada parçalanmaya terk etmiyorlar. Venna uzanıyor ve sıcak elini sırtımdan aşağı kaydırıyor. Izabel cebine uzanıyor ve ipek bir mendil çıkarıp bana uzatıyor. Bir an ona bakıyorum, neredeyse gözyaşlarımdan şok oluyorum.

Tereddütle alıp yanaklarıma bastırıyorum. Acı dinmiyor ama Venna'nın elinin sırtıma sürekli nazikçe vurması ve Izabel'in gözlerindeki anlayışlı parıltıyla biraz olsun hafifliyor.

"Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?" Diye soruyorum ve düşmeden önce bir gözyaşını daha hızlıca siliyorum.

Venna ve Izabel birbirlerine hızlıca işaret ediyorlar ve ben içimden bu dili hızlıca öğrenmeye yemin ediyorum, böylece beni dışarıda bırakamazlar. "Kafamız karıştı," diyor Venna sonunda yüksek sesle.

Burnumu çekiyorum ve ipeği elime alıp buruşturuyorum. "Belli ki ben zayıf bir halkayım. Ben sıradan biriyim ve burada olmak bile istemiyorum. Bundan çıkarın ne?"

Izabel alay eder ve başını sallar. Bir eliyle kendini destekleyerek arkasına yaslanıyor. "Öyle bir şey değil."

"Sonra ne olacak?"

Uzun bir süre beni izliyor. Sanırım bana karşı dürüst olup karar veriyor. Gözleri kız kardeşine ve tekrar bana bakıyor. Sonunda derin bir nefes alıyor ve şöyle diyor: "Kimse ikimizin bir Bağlanma Denemesi'nden sağ çıkabileceğine inanmıyordu."

"Ne?" Ağzımdan kaçırdım. "Neden?"

Venna iç geçirir. "Engelim yüzünden. İşıtmem... Çocukluğumdan beri zor işitiyorum. Teke tek ya da küçük gruplarda genellikle sorun yaşamıyorum ama gruplar büyüdüğünde ve gürültü arttığında..."

"Ve ona olan bağlılığım yüzünden," diye ekliyor Izabel. "Onu asla arkamda bırakmayacağımı düşündü herkes..." Başını iki yana sallıyor. "Venna'nın bizi aşağı çekeceğini düşündüler. Oysa gerçeğin tam tersi olduğu ortada."

Venna sırtıyor ve ayağını kaydırarak botuyla Izabel'in bacağına dürtüyor. Izabel elini Venna'nın bileğine koyuyor ve bana bakıyor. "Ailelerimiz bizim tek şampiyonlarımızdı. Bize hayatta kalmak ve diğerlerinin yanıldığını kanıtlamak için herkesten iki kat daha iyi olmamız gerektiğini öğrettiler."

Aklıma Igor ve onun bana olan inancı geliyor. Babamı ve aslında annemi de kaybetmiş olmama rağmen her şeye rağmen hayatta kalmama nasıl yardım ettiği.

Sanırım ne demek istediklerini biraz biliyorum.

"Savaşçı olduk çünkü buna mecburduk. Sanırım birbirimizi tanıdık," diyor Venna bana doğru bir el hareketiyle. Dudaklarım aralanıyor ve ona bakıyorum. Şaşkınlığımla eğlenmiş görünüyor. "Meryn, Yükseliş boyunca neden seninle birlikte savaştığımızı sanıyorsun? Sende de o güç var, herkesin yanıldığını kanıtlamak için aynı dürtü. Belki de halktan birisin. Belki de sıkışıp kalmışsındır. Ama kimin umurunda? Daha sıkı savaş."

Nefesim düzensiz. Kaleye vardığımdan beri ilk kez göğsümde bir şey uzanıp etrafımdaki dünyayı ele geçirmek istiyor. Venna dirseğimi hafifçe dürtüyor. Bana gülümsüyor.

"Ayrıca, eğer biri Ven'i benden ya da beni ondan alırsa..." Izabel ekliyor. Yüz ifadesi kararıyor. Venna hemen ona yaklaşıyor ve yanına yaslanıyor. Izabel iç geçiriyor ve bakışlarımla buluşuyor. "Anladık, Meryn."

Çenemi kaldırıyorum ve yumruğumla yanaklarımı siliyorum. İkisine bakıyorum ve belki de anlıyorlardı diye düşünüyorum.

Bu Bağlanmış doğumlu kadınlarla birbirimize çok benzediğimizi fark etmenin tadı neredeyse acı. Onlara zaten saygı duyuyordum elbette.

Tırmanışın dehşeti, o cehennem gibi tırmanışı atlatmak için benimle birlikte çalışma şekilleri.

Ama yine de onlarla ortak bir noktam olduğunu bilmek garip, yeni bir duygu. Belki de onları anlayabiliyorum.

"Saela'nın hatırı için her şeyi yapabilirim," diyorum ve sesim titremiyor. "Bu lanet olası bağı çalıştırmak, bir şekilde o kaltak Anassa'yı kazanarak beni Saela'ya götürmesini sağlamak anlamına gelse bile." Kafamdaki bağa karşı bir şey fısıldıyor, sanki Anassa beni duymuş gibi, ama onu görmezden geliyorum.

Venna Izabel'e bir şeyler işaret ediyor ve Izabel gülüyor. "Güzel," diyor. "O zaman her şeyden önce, Venna ve ben banyo yapman gerektiği konusunda hemfikiriz çünkü kokuyorsun. Bu gece sunum var."

Venna burnunu sıkıp bana sırtarak bir gösteri yapıyor. Izabel'in az önce ne dediğini fark edene kadar eğlenerek homurdanıyorum.

Sunum da neyin nesi? Başka bir deneme mi? Ve neden bunun için güzel kokmam gerekiyor?

Ana koridorlardan ya da görünmekten kaçınmak zorunda olmadığımız için, özgürlük teklifimin sürdüğünden çok daha kısa sürede yatakhanelere geri dönüyoruz. Ortak salona vardığımızda Venna ayrılıyor ve Kryptos'un odasına doğru ilerliyor.

Strategos'un ranzalı odasına tekrar ulaştığımızda diğer Rawbond'ların hepsi içeride, bir hareket ve kıyafet telaşındalar. Benim ve Izabel'in yataklarına ulaşmak için yatakların yanından geçerken gözlerimi kısarak onlara bakıyorum. Ama diğer Rawmond'lardan birinin boynuna *kravat* taktığını görünce duruyorum. Ve bir takım elbise ceketi. Ve parlak ayakkabılar.

Bekle, *hepsi* giyiniyor, süslü kıyafetlerini açıyor ve saçlarını titizlikle düzenliyorlar.

Izabel tuvaletin kapısını işaret ederek, "Acele et," diye tıslıyor. "Hemen gidip banyo yapman ve sonra da hazırlanman gerekiyor."

"Bana öyle söylendi," diye homurdandım.

"Hayır, anlamıyorsun. Güzel görünmek zorundasın. Sana daha önce de söylediğim gibi. Burada görünüş önemli. Senden sadece bir Rawbond olman değil, bir Rawbond gibi görünmen de beklenecek," diyor ısrarla.

Beni tuvaletlere doğru itmeye çalışıyor ama direniyorum. "Izabel, neler oluyor?"

"Sunum, sana söyledim," diye cevap veriyor, tedirgin bir şekilde. Sonra ikiye katlanıyor ve gözleri açılıyor. "*Doğru*. Bunun ne olduğunu bilmiyorsun. Biz burada

hepsi yeni acemi sınıfını göstermek için asillerin önüne konur. Yedi derebeylikten soylular da bunu görmeye geliyor."

"Ve giyiniyor muyuz?"

"Nasıl olduğunu bilirsin..." *Aslında bilmiyorum.* "Sıralamalar konusunda endişelenmeliyiz ama hepsi bu değil. Asiller, soylular... Biz Nocturna'nın gururuyuz, en iyinin de iyisiyiz. Sadece dövüşte değil. Biz, yani, gösterişliyiz." Izabel ilk kez söylediklerinden dolayı biraz rahatsız görünüyor, ama sonra aydınlanıyor. "Doğuştan güzelsin, iyi olacaksın. Ama seni temizlememiz gerek."

"Bekle-" Bunun peşini bırakmaya hazır değilim. "Sıralama mı?! Bu gece ne kadar sikilebilir görüldüğümüze göre bize numara falan mı verilecek?"

Izabel güler ama başını sallar. "Her sürünün kendi sıralaması vardır. Açıkçası, her sürüye bir alfa, sonra beta ve birkaç gama liderlik eder. Biz Rawbond'ların henüz böyle bir unvanı yok ama kurtlar her zaman ne yaptığımızı izliyor ve aralarında bir hiyerarşi var. Sürüler, alt sıralara düşen insanları seçmeye çalışacaktır."

Ama Izabel *sergileneceğimizi* söyledi. Bu sadece kurtlarla ilgili değil. Biz soylular ve kral için bir eğlenceyiz.

Herkes bizi yargılıyor.

Şu anda daha çok kurtlar için endişeleniyorum; görünüşe göre omuzlarımız çökük durursak ya da ortamımız biraz yumuşak görünürse içimizden birini öldürmeye karar verebilirler.

Izabel düşünceli bir ifadeyle, "Eğer birimiz etkilemeyi başaramazsa, bunu bu gece bile yapabilirler," diye ekliyor.

Panik kafama bir çekiç gibi iniyor. Denge için ranzayı kavırıyorum ve kendi kendime el kol hareketi yapıyorum. "Etkilemekte başarısız mısın, Izabel? Tam olarak nasıl ölçeceğimi düşünüyorsun?"

Izabel gerilir. "Doğru. Kahretsin." Gözleri üzerimde geziniyor ve çenesi geriliyor. "Tamam, bir fikrim var."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

M Yere gömülü devasa küvetlerden birine doğru süzülürken Strategos tuvaletinin pırıl pırıl beyaz mermerinde ayak seslerim belli belirsiz yankılanıyor. Etrafta yarım düzine küvet var.

oda. Aynı anda birkaç kişinin sığabileceği kadar büyüktür ve şimdiden dumanı tüten, kristal berraklığında suyla doludur.

Kahretsin, buradaki *banyolar* bile abartılı.

Evde beni ancak içine alabilecek büyüklükte ezik bir metal küvetimiz var ve onu besleyen pompa pasla turuncu renge bürünmüş buz gibi su üretiyor. Böyle bir banyonun varlığından bile haberim yoktu, bu kadar lüks bir şeyin hayalini kurmaya cesaret edemezdim.

Oda mağara gibi; yüksek tavanlar, uzun buzlu cam pencereler, altın musluklar ve lavabolar. Zemine yerleştirilmiş giderlerin ızgaraları bile altın renginde.

Egith'in sesi hafızamda çınlıyor. "*Şimdiden dikkatleri üzerine çekiyorsun.*" Çenemdeki şaşkınlığı yatıştırmaya, hızla soyunurken yoksul bir halktan biri gibi *görünmemeye* çalışıyorum.

En azından burada başka kimse yok. Ama buranın ortak bir alan olduğu gözümünden kaçmıyor. Herhangi bir mahremiyet perdesi yok ve kapıda da kilit yok. Bağlanmışların kadınları ve erkekleri birlikte yıkanıyorlar.

Düşüncesi bile yüzümü ısıtıyor. Kimse beni namuslu olmakla suçlamadı ama bu fikirde neredeyse müstehcen bir şeyler var.

Bir duvarın içine yerleştirilmiş bir sıra raf var. Kusursuzca katlanmış beyaz havlular ve lifler, tertemiz ve kabarık. Parfümlü sabun şişeleri, losyonlar ve kim bilir daha neler.

Bir şişe aldım ve kokladım. Kokuları tanımıyorum, ama ilahi - taze çiçekler ve derin bir şeyin ipucu. Pahalı ve garip bir şekilde şehvetli.

Kahretsin, bunu kullanamam. Domuza mücevher takmak gibi.

Bekle, az önce kendime domuz mu dedim?

Dişlerimi sıkıyorum. Burası şimdiden beni etkilemeye başladı, kendimi aşağılık hissettiriyor. Ama değilim. Para ve ayrıcalık içinde doğmuş olmak bu insanları benden daha iyi yapmaz.

O anda lavaboların üzerinde asılı duran devasa yaldızlı aynada kendimi görüyorum. Birden irkildim. Bana bakan kadın neredeyse bir yabancı, gümüş saçları akşamüstü ışığında parlıyor, ağzı ciddi bir çizgiye oturmuş.

Karmakarışık bir duygu seline kapılmış bir halde hızla gözlerimi kaçırıyorum. Tanıdık bir öfke ve acı ve başka bir şey. Dişlerimi diken diken eden titrek bir kafa karışıklığı.

Tüm bu çile beni şimdiden anlayamayacağım şekillerde değiştirdi.

Ve şimdi bir grup kendini beğenmiş soyluyu eğlendirmek için kasapta sergilenen güzel bir et parçasıymışım gibi süslenip poz mu vermem gerekiyor? *Bu Sae için*, diyorum kendime, omurgamı sertleştirerek. *Unutma, bunların hepsi onun için.*

Önemli olan tek şey hayatta , ne pahasına olursa olsun.

Şişeyi alıp en yakındaki küvete koşuyorum ve kalan kıyafetlerimi çabucak çıkarıyorum. İçine girdiğimde sıcak su beni sarıyor.

İlk başta şok oldum, neredeyse haşlanıyordum. Bir nefes çekiyorum, sabun şişesini o kadar sert kavriyorum ki elimde parçalanmamasına şaşıyorum. Ve sonra...

Rahatlama.

Sıcaklık her gözeneğime, ağrıyan her kasıma, doğrudan kemiklerime sızıyor. Tüm küçük acılar kayboluyor, yerini eriyen bir zevk alıyor. Gözlerim yuvalarından fırlıyor ve neredeyse bir inilti çıkarıyorum.

Banyo yapmanın böyle bir şey olabileceğini, kendimi biraz temizlemek için soğuk bir yarıştan başka bir şey olabileceğini hiç düşünmemiştim. Eğer burada sıkışıp kalacaksam - hayatım için savaşıyorsam, istenmeyen bir bağın esiri olacağsam - o zaman her gece bunlardan birini alacağım.

Ellerime biraz sabun dökerek saçlarımı köpürtüyorum ve omzumun üzerinden kayan kalın gümüş standlara bakmamaya çalışıyorum. Beni neden bu kadar rahatsız ettiğinden emin değilim ama... bu *doğru* değil.

Saç, buraya ait olmadığının bir başka nedeni. *Yabancı olduğumu* haykıran başka bir işaret. Doğru düzgün bağ kuramıyorum bile.

Her neyse. Dışarıdan biri olduğum için mutluyum. Bağlanmışların dünyası tamamen berbat. Tanrıça tarafından gönderilen bu banyolar hariç tabii.

Saçımdaki sabunu yıkamak için başımı eğiyorum ve tekrar yüzeye çıktığımda bir çift Strategos Rawbond'un tuvalette bana katıldığını görüyorum. Bunlardan biri benimkinin yanındaki ranzada yatan uzun boylu, güzel sarışın kadın - sanırım adı Perielle. Cildi ıslık ıslık ve saçları şimdiden parlak ve temiz. Şehrin benim bölgemde, onun durumunda yıkanmak su israfı olarak görülürdü.

Kendi yaşındaki kadınlarla fazla vakit geçirmemiş olsam da, sosyal hiyerarşinin nasıl işlediğini biliyorum ve son bir günde gözlemlediklerime dayanarak, Perielle kesinlikle besin zincirinin tepesinde oturuyor. Tomison gittiği her yerde bir hayran kitlesini kendine çekerken, Perielle'in dalkavukları ve ondan huşu içinde korkanlar var gibi görünüyor.

İki genç kadın bana aynı şekilde küçümseyen bakışlar atıyor ve zincirin en altında olduğumu hatırlatırcasına en uzaktaki küvete geçiyorlar. Beni tamamen görmezden gelerek alçak sesle sohbet etmeye devam ediyorlar. Benim için sorun yok.

Ama bize son katılanlar onlar değil. Daha fazla Strategos arkadaşım, hem erkekler hem de kadınlar düzenli olarak içeri giriyor. Hepsi tamamen normalmiş gibi soyunup yıkanmaya devam ediyor.

Bu arada ben suyun içinde büzülüyorum, çıplaklığımın acımasızca farkındayım.

Nasıl bu kadar umursamaz olabiliyorlar? Tamamen çıplak gördüğüm iki kişi küçük kız kardeşim -kendini yıkayacak yaşa gelmeden önce- ve Lee, aylardır görüşüyorduk ve sonunda onun dairesinde biraz yalnız kalabildik. Ama bu insanlar cinsiyetleri ne olursa olsun çıplaklıklarıyla tamamen rahat görünüyorlar.

Çok geçmeden, tuvaletin buharla kayganlaşan duvarları sesler ve kahkahalarla yankılanıyor. Küvetler her birinde üçer dörder kişi olan insanlarla doludur. Diğerleri küvetlerin arkasındaki duvarda sıralanan muslukların spreyinde yıkanırken, daha fazlası büyük aynanın önünde süslenip poz veriyor, heyecanla Sunum için elbiseler ve saç modelleri hakkında konuşuyor.

Yıkamayı bitiriyorum, tüm o zayıf, çıplak vücutlara bakmamaya çalışıyorum; iyi beslenmenin ve bolca antrenmanın göstergesi olan pürüzsüz ten ve pırıl pırıl kaslar.

Sonunda, sudan çıkmak için cesaretimi topladığımda, Izabel içeri giriyor. Beni hemen fark ediyor ve bana doğru yöneliyor.

"Şuna bakın!" diye haykırıyor, bornozunu silkerek. "Kendimize ait koca bir küvet!"

O suya tırmanırken yüzümü buruşturup kollarımı göğüslerimin üzerinde kavuşturuyorum.

"Dikkatli ol, benim halk hastalığıma yakalanacaksın," diye takılıyorum. İstedğimden çok daha acı çıktı.

Izabel güler. "O salaklara aldırma, muhtemelen senden gözleri korkmuştur." Sonra duruşumu fark ediyor. "Bekle, *utangaç* mısın?"

Ona ters ters bakıyorum.

Yine gülüyor. "Buna alışacaksın. Sonuçta yarın ölebilecekken neden utançla vakit kaybedesin ki? Ayrıca, bizim bir sürü olmamız gerekiyor, biliyorsun değil mi? Her şeyi paylaşmaya alışmalıyız."

Sanırım *bu piçlerle hiçbir şey paylaşmıyorum*. Ama yine de keşke onların rahatlığını paylaşabilseydim. Tek yapabildiğim, soğuk yıkama kovalarında başkalarının kıyafetlerini fırçaladığım yılları düşünmek. Yoksulluk insana alçakgönüllülükle ilgili bambaşka dersler veriyor.

Izabel sabun şişemi kaparak, "Budandmaya başlamadan önce çıksan iyi olur," diyor. "Seninle birazdan ranza odasında buluşuruz."

Başımı sallıyorum ve acele etmemeye dikkat ederek kendimi dışarıya tırmanmaya zorluyorum. İhtiyacım olan son şey mermerde kayıp herkesin önünde yüzüstü düşmek. Çırılçıplak.

Neyse ki, kendimi büyük kabarık havlulardan birine sarmak için koşuştururken kimse bana bakmıyor gibi görünüyor. Çok *yumuşak*, daha önce vücuduma sardığım her şeyden çok daha yumuşak.

Bir kez daha, ne kadar savurgan bir israf. Ulus olarak kemer sıkma modunda olmamız ve askerlerimize göndermek için para biriktirmemiz gerekirken, Bonded *stajyerlerine* neden böyle kabarık havlular veriliyor? Bu sadece kralın seçtiklerini rahat ettirebilmek için halka yutturduğu bir yalan mı?

Ama göğsümde eskiden çalkalanan öfkemi tutan yerin içi boşaldı. Artık Bağlanmışlara öfke duyacak zihinsel kapasiteye sahip değilim. Tek düşünebildiğim kendi hayatta kalmam.

Ranzaların arkasında Venna bekliyor. Beni görünce gülümsüyor ve Izabel'in yatağının üzerinde, yanında duran bir yığın eşyayı işaret ediyor. Bir elbise var,

süslü botlar, mücevherler, küçük makyaj kutuları ve adını bile koyamadığım diğer şeyler.

Kahretsin, sanırım kendimi bir kez daha çelikleştiriyorum. İşte başlıyoruz.

BİR SAAT SONRA, Izabel ve Venna ellerinden gelenin en kötüsünü yaptılar. Kişisel oyuncak bebekleriymişim gibi üzerimde titriyorlar ve bence gereğinden fazla eğleniyorlar. Kız kardeşlerin tüm paketlerde tanıdıkları diğer stajyerlerden aşırıdıkları bir düzine pahalı şeyle süslendim, her düşündüğümde yüzümü kızartan özenle hazırlanmış ipekli iç çamaşırlarına kadar.

Son halini görmek beni biraz korkutuyor.

Kendimi hiçbir zaman kadınsı bulmadım, hele güzel hiç bulmadım - gerçi Lee beni aksi yönde ikna etme konusunda biraz ilerleme kaydetti. Omuzlarım çok geniş, baldırlarım çok kalın, yüzüm çok yuvarlak. Kendimde gerçekten beğendiğim tek şey kalın, koyu renk saçlarımdı.

Tabii ki, burası onu benden aldı.

Şu anda kesinlikle gülünç görüldüğüme eminim. Mücevher takmış bir domuza benziyorum; ayrıca süslü bir elbise giymiş, makyaj yapmış, saçlarımı tutturmuş, kıvrımış ve jölelemiş durumdayım.

En azından botlar uyuyor ve muhteşemler de. Şık ve zarif, parlak, tereyağı yumuşaklığında deriden yapılmış. Dizime kadar bacaklarımı ikinci bir deri gibi sarıyor. Topukları olmasa da olurdu ama en azından çok yüksek değiller.

Öte yandan elbiseden o kadar emin değilim. Adını koyamadığım ipeksi bir kumaştan yapılmış ve koyu, mürdüm moruna boyanmış. Suyun üzerindeki yağ gibi hafif bir parıltısı var ve her iki yanında yüksek yırtmaçlarla oldukça açık. O kadar hafif ve yapışkan ki giydiğimde kendimi çıplak gibi hissediyorum.

"İşte," diyor Izabel, bir elinde küçük bir kutu dudak boyasıyla benden uzaklaşarak. "Bu son dokunuş." Venna'ya bakıyor, o da sırtarak başını sallıyor.

"Harika görünüyorsun," diye ekliyor Venna, yaptığı işle gurur duyduğu belli. "Yetenekli yeni arkadaşlarına teşekkürler."

Gözlerimi deviriyorum. "Elbette. Sunumdaki yerimi kaybetmediğim sürece."

"Yersiz mi?" Izabel öyle diyor. "Hayır. Ama bu *saçlarla* kesinlikle göze çarpacaksın."

Izabel ve Venna hızlı ve endişeli bakışlar atıyor. "Ne?" Sertçe soruyorum.

Solumdan bir oflama sesi geliyor ve döndüğümde kahverengi tenli, kıvrıkcık saçlı bir kadının bana bakarak değerlendirme yaptığını görüyorum. Dün gece avluda sessizce ağlayan kişi oydu. "*Çok* fazla göze batmak istemezsin."

"Biliyorum, ," diyorum. "Sürüye uymam gerekiyor."

Kadın başını sallar. "Mesele o değil." Kaşlarını kaldırıp Venna ve Izabel'e bakıyor, onlar da aynı şekilde yüzlerini buruşturuyor.

"Neden hepiniz bu kadar gizemli davranıyorsunuz?" Ben soruyorum.

Kadın beni bir aşağı bir yukarı süzdü ve şöyle dedi: "Bence iyi olacaksın. Saçın dikkat çekici ama açıkça onun gözüne girmeye çalışmıyorsun. Buradaki diğer kadınlardan bazıları bunun için daha açık bir şekilde yarışıyor." Arkasını işaret ediyor, iki kadın o kadar az kumaşlı elbiseler giymişler ki neredeyse çırılçıplaklar, sıkı ve güzel vücutları sergileniyor.

"Nevah," diye tıslıyor Venna kadına.

Izabel'e bir bakış attım. "Neler oluyor? Ve hiçbir şey bilmediğimi unutma!"

Izabel iç geçiriyor, rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor. "Size söyledim, kral ve soylular için Sunum sırasında sergileniyoruz. Eğer ilgileniyorlarsa, bu onların aramızdan seçim yapmaları için bir fırsat."

Bu ima, ringden gelen beklenmedik bir darbenin gücüyle bana çarpıyor. Aralarından birini seç. *Aramızdan*. Seks için.

"Bu iğrenç," diye tükürdüm, midem bulanıyordu. Elbette, Bağlanmışlar bu eğitimden sağ çıkarlarsa zengin bir yaşam tarzına sahip olacaklardı, ama bunun bedeli ne olacaktı?

Izabel omuz silkiyor. "Herkesin yararına," diyor hızlıca konuşurken, yargılayıcı tonum karşısında yanakları kızarıyor. "Krallığın soylularıyla kaynaşma fırsatı buluyoruz. Arada bir bir Rawbond'un bir soyluyla eşleştiğini duymuştum. Ve eğer istemiyorsak hiçbir şey yapmamız gerekmiyor."

Bu kurt pisliğine inanıp inanmadığımı merak ediyorum. Bunu gerçekten kabul ediyor mu, yoksa bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu o da hissediyor mu?

Nevah alay eder. "Tabii kral seni seçmezse. Bu isteğe bağlı değil. Bağlanma Denemeleri her yapıldığında, Kral Cyril bir Rawbond seçer."

dört ay boyunca ona eşlik edecek."

Tüylerim diken diken oluyor. "Ve bu yüzden mi çok fazla göze çarpmaktan endişe etmem gerekiyor? Nocturna'nın kralı beni isteksiz bir seks partnerine dönüştürmeye karar verirse diye mi?"

"Merak etme," diyor Nevah kolumu okşayarak. "Seni seçmesi için çok fazla istekli aday var."

Birbirlerine buz gibi bakışlar fırlatan çürük elbiseli kadınlara tekrar bakıyorum, belli ki her biri diğerinin korkunç görüntüsünden rahatsız olmuş. "Bunu kim neden *istesin* ki?"

"Bu ailelerimiz için bir onur," diyor Nevah, sesi kendi tiksintisini zar zor gizliyor. "Onun seçtiklerinden biri olduğun için gurur duyman gerekirdi." Nevah'nın diğerlerinininkiyle uyumlu bir elbise giydiğini fark ediyorum; koyu yeşil ve göğüs dekolteli ama pek de skandal sayılmayacak bir elbise.

Sanırım o da kralın dikkatini çekmeye çalışmıyor.

"Git aynada kendini kontrol et," diyor Venna. "Izabel ve benim hâlâ hazırlanmamız gerekiyor."

Korku dolu bir iç çekişle yataktan tuvaletine yöneldim. İçeri adımımı atar atmaz lavaboların üzerindeki aynada kendi bakışlarımla karşılaşıyorum ve şok içinde donup kalıyorum.

Bana bakan kadın her zamankinden daha yabancı. Ve o... muhteşem.

Parlak zeytin rengi ten. Parıldayan morla gölgelendirilmiş geniş ela gözler. Uzun, kalın kirpikler. Dolgun, şarap kırmızısı dudaklar. Mor elbise vücudumun her hattını şehvetli bir zarafetle sarıyor, sağlamlığı zarıflığa dönüştürüyor. Atletikten erotiğe.

Varoşlardan gelen sert sokak dövüşçüsü gitmiştir. Onun yerinde, bir erkeği kolayca dövebileceği gibi baştan da çıkarabilecek gibi görünen güçlü, zarif bir kadın var.

Ve her nasılsa, bu inanılmaz derecede kadınsı görüntünün tacındaki mücevher, tüm o gümüş beyazı saçlar. İkizler bir kısmını zahmetsiz bir şekilde tutturmuşlar ama geri kalanı canlı buz bukleleri gibi omuzlarımin etrafına dökülüyor ve her zaman kaba olduğunu düşündüğüm yüz hatlarımin yumuşatacak şekilde yüzümü çerçeveleyiyor.

Kendime yabancılaştım.

Tuvaletin kapısı gürültüyle açılıyor ve beni sersemletici düşüncemden uyandırıyor. Izabel ve Venna içeri girdiler, dar ve dekolte kıyafetler giymişlerdi.

lacivert elbiseler. Bana gülümsüyorlar ve aynada makyaj yapmaya başlıyorlar.

Yansımalarımızı yan yana gördüğümde içimden bir şeyler anında büzüşüyor.

Dönüşüme rağmen, aynı olmadığımız çok açık. Zarif, söğüt gibi çerçeveleri üzerimde yükseliyor, adeta zarafet ve sofistike olduklarını *haykırıyorlar*. Yüzleri narin güzelliğin ikiz vizyonları, benimkine tamamen zıt.

Ve sadece onlar da değil. arasındaki her kadın aynı zarafet havasına sahiptir. Aynı zarif, söğüt gibi mükemmellik. Bu halimle bile onların yanında kaba görünüyorum; vücudum çok daha kalın, kalçalarım ve omuzlarım daha geniş, kaslarım daha ağır.

Ait olmama hissi tüm gücüyle geri döner.

Bu Bağlanmışların çocuklarının yanında, tam da olduğum gibi görünüyorum. Kusurlu.

Ve eğer bu gece beni koruyacaksa, benim için sorun yok.

Arenanın dışındaki avluya vardığımızda gün batmak üzereydi ve havanın ısıran bir serinliği vardı.

Üzerimizdeki dağın yamacına oyulmuş devasa, imkânsız yapıya bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Geniş, kubbeli tavanı sayısız taş sütun tarafından destekleniyor ve bize sinir bozucu bir yoğunlukla bakan devasa, ayrıntılı oymalar tarafından korunuyor: savaşa hazır direwolves ve binicileri.

Yaklaşan binanın tamamen kapalı olduğunu görmek beni rahatlattı. En azından sıcak olacak.

Rawbond dostlarım heybetli mimariden etkilenmemiş görünüyor. Her sürü liderleriyle birlikte burada, arenaya giden yol boyunca ayrı gruplar halinde durmuş, girmek için işaret bekliyorlar. Galaya hazır genç kraliyet mensupları gibi görünüyorlar.

Stark bile parlak siyah bir takım elbise giymiş. Bakışlarımın onun güçlü kollarına yapışmasına izin vermemeye çalışıyorum.

Bir sürü sessiz sohbet ve son dakika kıyafet ve saç telaşı vardır. Hava beklentiyle doludur.

Bu arada kendimi eskisinden daha da yürüyen bir hata gibi hissediyorum. Herkes bana *bakıp* duruyor. Yan bakışlar, bariz şok, şaşkınlık. Hatta öfke, sanki görünüşüm bir çeşit hakaretmiş gibi.

Sanki bu aptal elbisenin içinde, hamamda beni görmezden daha çıplakmışım gibi.

Birdenbire, yolun ön tarafında bir yerden tanıdık bir komuta sesi yükselir.

"Pekâlâ, herkes ikişer ikişer sıraya girsin! Vakit neredeyse geldi!" Herkes itaat etmek için hareket ederken Egith'in kolunun kalabalığın üzerinde sallandığını görüyorum. "Acele edin, şimdi! Güzel ve düzenli!"

Biz sıraya girdikçe sürüler birbirine karışmaya başlıyor. Izabel ve Venna arkamda eşleşiyor. İki kadın daha önde eşleşiyor. Bir anda hepimiz düzgün bir şekilde sıraya giriyoruz ve tabii ki tek başıma ayakta duran tek kişi benim.

Egith adım adım ilerliyor, bizi kontrol ediyor. Beni görünce duraklıyor ve dudakları büzülüyor ama hiçbir şey söylemiyor. Saniyeler sonra tekrar arenanın girişine dönüp şöyle sesleniyor: "En iyi davranış Rawbond'lar! Kral izliyor olacak!"

Kollarımdaki tüyler diken diken olurken *bu cümle*nin yeni bir anlamı olduğunu düşünüyorum. Büyük kapılar gıcırdayarak açıldığında ve ılık, ağır kokulu bir hava üzerimize dolduğunda kalbim düğümleniyor. Tribünlerde bekleyen yüzlerce soylu insanın sesini getiriyor - alçak, tuhaf bir şekilde süslü bir uğultu birçok sesin.

Çok daha büyük bir kalabalık olmasına rağmen, memleketteki dövüşlerimde seyircilerin vahşi kükremeleri gibi değil.

Sıra ilerledikçe kapı aralığından tribünlerin küçük bir kısmı görülebiliyor. Takım elbiseler ve ışıltılı elbiseler içinde, biz Rawbon'lardan çok daha mütevazı giyinmiş soylular sıra sıra dizilmiş. Bariz sınıf ayrımları midemi bulandırıyor. Onların eğlencesi için buradayız.

Ateşin cam ve metal üzerindeki parıltısını gördüğümde ve soyluların yaldızlı dürbünlerini gözlerine tutarak hevesle bizi izlediklerini fark ettiğimde bu nokta daha da belirginleşiyor. Yüksek cam tavandan sarkan devasa altın fenerler sahneyi sıcak bir ışıltıya boğuyor.

Arenaya doğru ilerlerken Izabel beni arkamdan dürtüyor. "Başın dik olsun," diye fısıldıyor. "Sen bir Bonded'sin, unuttun mu? Onları buna inandır."

Arkama bakıyorum. Venna bana cesaret verici bir sırıtış fırlatıyor.

Tamam. Derin bir nefes alıyorum ve kendime bunun tıpkı bir kavgaya girmek gibi olduğunu söylüyorum. Tek fark, kibarlık ve zenginlik kisvesine bürünmek. Potansiyel şiddet her yerde pusuda bekliyor ve rakiplerim en ufak bir zayıflık belirtisinin üzerine atlayacaktır.

Orada ne olursa olsun, kendime güvenmem gerekiyor.

Arena eşiğini geçtiğimde ayaklarımın altındaki taş döşeli yol sert toprak zemine dönüşüyor. Yanan lamba yağının ve sayısız parfümün esintisi altında belirgin, tanıdık bir koku yakalıyorum.

Ölüm.

Omurgamdan aşağı bir ürperti süzülüyor. O kalın demir kokusunu gerçekten tadabiliyorum. Etrafımdaki hava değiştikçe, bu koku boğazımın arkasına öyle bir kuvvetle çarpıyor ki, gecekondlu mahallelerindeki sayısız depoyu hatırlatarak beni tıkamakla tehdit ediyor. Sayısız kavga.

Sadece binlerce kez büyütülmüş.

Burada kaç kişi öldü? Merak ediyorum. Yüzlerce mi? Binlerce mi?

Tarlanın ortasına doğru ilerlerken botlarımın altında hafifçe çıtırdayan toprağa bakıyorum. Pürüzsüz ama benekli. Toprağın derinliklerine işlemiş eski kanın sıçramalarıyla kararmış, katman katman. Savaş üstüne savaş.

Ölüm üzerine ölüm.

Ve başka bir şey daha var. Tüm alanı kaplayan bir ağ gibi toprağa kazılmış dar çukurlar.

Ne oluyor be?

Ani bir nabız başımı dolduruyor. Gözlerimin arkasında ısrarcı ve güçlü bir basınç birikiyor.

Kalabalığın uğultusu ve ayak seslerimizin çıtırtısı arasında başka sesler duymaya başlıyorum. Alçak, tıslayan sesler.

Bu fısıltı mı?

Hayır. Sahanın ortasına yaklaştığımızda Rawbond'lu arkadaşlarım tamamen sessizleşti. Kalabalıktan olmalı. Ya da belki sadece kulaklarımdaki kan pompalanıyor.

Ya da belki annen gibi deliriyorsundur.

Düşünceleri aceleyle bir kenara itiyorum.

Sonunda arenanın merkezine ulaştık. Egith durmamızı işaret ediyor ve sonra dönüyor. Amfitiyatronun uzak ucunda, kemerli, devasa bir kapı daha var.

Gürültülü bir *gümbürtü* alanda yankılanır ve yüksek kapılar, kralın kıyafetlerini giymiş bir çift hizmetkâr tarafından itilerek zorlukla açılır. Ötesinde sadece gölgeler uzanmaktadır.

Kalabalık bir anda sessizliğe gömülür.

Kafamın içindeki titreşim güçleniyor. Şimdi, garip bir sessizliğin içinde fısıltılar duyuyorum. Ama artık dinlemiyorum. Tüm duyularım karanlığın ağzını açmaya odaklanmış durumda.

Orada bir şey var. Yeşilimsi ışıktan iki iğne ucu parlak kürelere dönüşüyor. Kusursuz bir gece parıltısıyla yanıp sönüyorlar. Ham, vahşi bir farkındalıkla.

Gözler.

Daha fazla küre belirliyor, bize doğru sürüklenirken yavaşça sallanıyorlar.

Gölgelerin arasından kocaman, siyah kürklü bir yüz çıkar, ardından geniş, dalgalı omuzlar gelir. Sonra başka bir yüz geliyor, bu gümüş ve beyaz. Ve bir diğeri, pas ve krem rengi.

Kurtlarımız.

Görünmez bir vahşi enerji çatırtısı havayı dolduruyor. Devasa hayvanlar sahaya akın ederken tribünlerden alkış sesleri yükseliyor. Her biri seçtiği kişiye yaklaşırken kalbim çarparak izliyorum.

Rawbond'lar öne çıkıp kurtlarını karşılamak için yayıldılar. İri yırtıcılar tarafından cüceleştirilmiş bir şekilde gururlu sıralar halinde yan yana duruyorlar. Birçok kurt binicilerini selamlıyor, ağızlarını ellerine götürüyor ve fiziksel temas yoluyla bağlarını yeniden teyit ediyor.

İçimde garip bir kıskançlık duygusu belirliyor. Anassa beni asla böyle karşılamazdı.

Bekle, Anassa nerede? Diğer tüm kurtlar burada.

Kalabalık bir kez daha sessizliğe gömülüyor, gözleri fiziksel bir ağırlık gibi üzerimde. Tek başına duran tek Rawbond benim. Bir an için paniklemeye başladım.

O lanet direwolf ortaya çıkmazsa ben ne yapacağım?

Sonra onu görüyorum; kapının karanlığında sallanan son bir çift gece ışıltısı küresi.

Diğerlerinden bile daha büyük, gümüş beyazı büyük bir hayalet gibi görünüyor, sessiz bir saldırganlıkla başını eğmiş ışığa doğru ilerliyor. Üst dudağı dişlerinin üzerinde seğiriyor, hırlamanın eşiğinde. Yukarıdaki lambalardan gelen ışık soluk kürkünde altın rengi parıltıyor.

Hava durgunlaşıyor. Tezahüratlar kesildi. Anassa yavaşça bana doğru yürürken tüm salon nefesini tutmuş izliyor.

Diğerleri gibi onunla tanışmak için öne çıkmıyorum. Nedense bunun yanlış bir şey olduğunu biliyorum. Bunun yerine orada öylece duruyorum, sırtım dik, çenem sabit, vücudunun her hattında ilkel şiddetin tehdidini okuyorum.

Yine de düşüncelerimle ona ulaşıyorum. İsteyerek yapmıyorum. Sadece bir refleks gibi oluyor.

Tanıdık bir demir ret duvarıyla karşılaştım. Parlayan sarı gözleri benimkilerle buluşuyor. Gözlerinde bariz bir küçümseme var.

Evet, sen de siktir git, bence öfkeli.

Beni kötü göstermeye mi *çalışıyor*? Hayatta kalmak istiyorum.

Sonra bakışları titriyor - tanımlayamadığım bir duygu. O gözlerdeki kadim zekâyâ bir kez daha vuruluyorum. Tüylerim diken diken oluyor ve ilkel bir tanıma ile ensemdeki kılları kaldırıyorum.

O yaklaştıkça, diğer Rawbond çiftleri ona yer açmak için daha da uzaklaşıyor, endişeleri havada dalgalanıyor. Diğer kurtlar bile ondan korkuyor görünüyor.

Sonunda Anassa yanımdaki yerini alıyor, kolumun erişemeyeceği bir mesafede duruyor ve buz gibi bir kayıtsızlık yayıyor.

Ayak parmaklarımın üzerinde endişeyle kayarak kalabalığa bakıyorum. Benden ne kadar nefret ettiğini görüyor olmalılar. Bu kesinlikle şansına yardımcı olmayacak... bu her ne haltsa. Ya da Izabel'in bahsettiği paketler arası sıralamada.

Batan korku geri döndü. Görünüşe göre yine tek başımayım.

Kalabalıkta bir kıpırdanma var. Heyecanlı mırıltılar, kafalar dönüyor. Bakışlarını kurtların girişinin üzerindeki devasa balkona kadar takip ediyorum.

Oradaki koltuk sıraları Bonded'larla dolu - eğitmenlerimiz, yüksek rütbeli olması gereken tanımadığım birkaç Bonded ile birlikte oraya çıkmışlar. Arkalarındaki zengin halı kaplı merdiven başka bir kapı setine yükseliyor. Bunlar kraliyet armasıyla özenle oyulmuş.

Elinde bir ses yükseltici ile bir haberci belirir. "Huzurlarınızda Ekselansları Cyril Valtiere, Nocturna Kralı!"

Kalabalık sustu.

Yaldızlı kapılardan altın zırhlı muhafızlar ve daha canlı giysili hizmetkârların önderliğinde bir alay çıkar. Arkalarından, alnında altın parıltılar saçan, kürk astarlı görkemli bir pelerine bürünmüş muhteşem bir figür geliyor.

Kral.

Hayatım boyunca onun kalesinin hemen dışında yaşadım ama onu daha önce hiç görmedim.

Yüzü solgun ve dar, gri saçları düzgünce toplanmış. Ellili yaşlarında bir adama göre zayıftır ama savaşta sertleşmiş Bağlanmışların arasında ufak tefek ve neredeyse çelimsiz görünür.

Aslına bakılırsa, tüm o gösterişe rağmen oldukça sıradan biri. Sadece gözleri, görünüşünden daha fazlası olduğunu gösteriyor. Bu kadar uzaktan bile, soluk mavi bakışlarındaki keskinliği ve kurnazlığı görebiliyorum.

Yine de, sadece bir adam, sanırım, hafifçe tiksindim. Ne bekliyordum bilmiyorum.

Kral Cyril yükseltilmiş bir platforma çıkar ve balkonun ortasındaki büyük mücevherli tahta geçer. Oturuyor ve altın bir kılıcı dizinin üzerine kaldırıyor. Silahı net olarak göremiyorum ama hikâyeleri biliyorum.

Bu *Diren Blæd*. Bağlanmış ve bağlanmamış tüm direwolflar üzerinde ona güç verdiği söylenen efsanevi silah. Kabzasının, parlayan bir direwolf kafası şeklinde olduğunu söylüyorlar.

Yüzlerce yıl önce Yüzsüz Tanrıça tarafından atalarına bahşedilmiş bir hediye idi, ya da hikaye böyle devam ediyor. Kurtların bizi hala sığır gibi avladığı zamanlarda, insanlar ve kurtadamlar arasındaki dengeyi için bir araç olarak sunmuş.

Kral Cyril'in bakışları sahaya inip bizi içine alıyor. Bir an için Anassa'ya yerleşiyor, sonra bana kayıyor ve keskin bir şekilde daralıyor.

Bir anda diğer Rawbond'ların da eğildiğini fark ediyorum. Kurtlar bile başlarını eğmiş; krala gözlerini kırpmadan bakan Anassa hariç hepsi.

Kahretsin. Aceleyle eğildim.

Sonra müjdecî tekrar konuşur. "Huzurlarınızda Ekselansları Killian Valtiere, Nocturna'nın Veliaht Prensi!"

Herkes birden doğruldu ve etrafımda heyecanlı bir fısıltı dalgası başladı. Kralın varisi Prens Killian nadiren halk arasında görülür. Onun hakkında bildiklerimin çok azını yıllar boyunca çıkan söylentilerden öğrendim: yirmili yaşlarının sonunda, son derece yakışıklı olduğu söyleniyor ve bekâr.

"İşte geliyor," diye nefes alıyor solumdaki bir kadın. Belli ki etrafımdaki Rawbond'lar prensin de aralarından bir yoldaş seçmesini umuyorlar.

"Oha," diye tıslıyor Izabel . "O gerçekten burada!" "O muhteşem!" diyor bir başkası.

Yaltaklanan hayranlıklarından rahatsız olarak bakışlarımı tekrar kraliyet alayına kaldırıyorum. Bir çift muhafız daha. Daha fazla hizmetçi. Ve nihayet prens, sade altın ve beyaz giysiler içinde uzun boylu, erkeksi bir figür.

Bekle.

Göz kırpıyorum. Başımı sallıyorum. Tekrar bakıyorum.

Hayır.

Tuhaf bir çınlama kulaklarımı dolduruyor, kalp atışlarımın çiğ gümbürtüsü dışında her şeye karşı beni sağlar ediyor.

Keskin çene çizgisi ve bilgili mavi gözleriyle o yakışıklı yüz. Şık sarı saçlar. Geniş omuzlar.

Düşüncelerim titriyor ve takla atıyor, beni iliklerime kadar kesen anlamsız parçalara ayrılıyor.

Bu o *olamaz*.

Ama öyle.

O adamı ne kadar uzakta olursa olsun, ne giyerse giysin tanırım.

Sözlerimizi paylaştık. Sırları. Yaşayacağıma asla inanmadığım hayaller.

Veliaht Prens Killian balkona inerken ben orada donmuş bir şekilde duruyorum, tüm dünyam etrafımda parçalanıyor. Sonra babasının yanında otururken başını kaldırıp bana bakıyor, koyu mavi gözleri pişmanlıkla dolu.

Kalbim çatlıyor.

Lee.

ON ALTINCI BÖLÜM

T Prens'ten uzağa bakmak zorunda kalana kadar arena etrafımda dönüp duruyor. Gözlerimi kapatmak ve ciğerlerimi tek bir nefes almaya zorlamaya odaklanmak zorundayım. Midem bulanıyor, kalbim çok hızlı çarpıyor.

Düşünceler hızla akıp gidiyor.

Bu gerçek değil, bu gerçek değil.

Annem gibi deliyim. Halüsinasyon görüyorum.

Lee bunu bana asla yapmaz.

Ama faydası yok. Bunun delilik olmadığını biliyorum. Halüsinasyon değil.

Biliyorum çünkü *öfkeliyim*. Bağırsaklarımdan yavaş bir ateş gibi yükseliyor, yoluna çıkan her şeyi yakıyor. Keskin bir netlikle duyularımı keskinleştiriyor.

Gözlerimi açıyorum. O hâlâ orada. Veliaht Prens Killian. Lee.

Sevgilim.

Beni sevdiğini söyledi. Ona geri dönmem için bana söz verdirdi. Ona, birlikte yaşayacağımız hayata, inşa edeceğimiz geleceğe dönme düşüncesi, bu kafa karıştırıcı, acımasız günleri atlatmamı sağlayan şeylerden biri oldu.

Yalan söyledi.

Bakışlarımız tekrar buluştu. Gözlerimdeki ihaneti okuyabildiğini biliyorum ama başını çevirmiyor. Gözlerindeki acı midemi bulandırıyor, boğazımın arkasında asit yükseliyor.

Sonra kral dönüp ona bakar. Lee -Prens Killian- babasına bir şeyler fısıldamak için başını çevirir.

Kral'ın sesi durgun arenada yankılanıyor. "Ne harika bir fikir, Killian. Aşağı inelim ve yeni seçilmişimizi yakından inceleyelim."

Rawbond dostlarım etrafımda kaskatı kesiliyor. Endişe bir fırtına bulutu gibi üzerlerine çöküyor. Kral, muhafızlar ve hizmetkârlardan oluşan bir maiyetle balkonundan inerken kurtlar bile gergin.

Bu kötü oldu. Düzgün nefes almak için mücadele ediyorum. Kontrolümü kaybedemem. Prens Killian'ı tanıdığımı belli edemem. Eğer yaparsam... Ne olacağını bilmiyorum. Ama iyi olacağını hayal edemiyorum.

Ben ve Saela'nın evde güvende olmasıyla bitmeyecek, bu .

Kral şimdi sahada, büyük balkonun yanındaki dar bir merdivenden çıkıyor. Öfkemi bastırmak için gözlerimi tekrar kapatıyorum.

Nefes al, Meryn. Sakin ol.

"İşte geldik," der Kral'ın derin sesi, eğlence ve küçümsemeyle dolu. "Hmm. Evet, çok güzel. Çok taze ve formda."

Ugh. Boğazımda safra yükseliyor.

Rawbond'ların arasında yürüyor, arada bir durup birinin etrafını sarıyor, bizi *sığır* gibi değerlendiriyor.

"Şuraya bak, Killian," diye mırıldanıyor, Kryptos sürüsünden genç bir kadının etrafında dönerek. "Bu oldukça güzel, de öyle değil mi?" Mücevherlerle kaplı bir eliyle kadının kışına vurmak için uzanıyor. "Çok sıkı."

Kadın sanki kendisine büyük bir iltifat edilmiş gibi gülümsüyor ve kızarıyor. Belki de onun için öyledir; belki de Rawbond'un kendisine yoldaş olarak seçeceği kişi olmak için yarışıyor.

Göz ucuyla Killian'ın başını salladığını görüyorum ama bakmaya cesaret edemiyorum. O da mı bir arkadaş seçmeyi planlıyordu?

"İyi bir genç savaşçı yetişiyor," diye mırıldanıyor prens. Şerefsiz.

Sıra sıra ilerliyorlar, ta ki sonunda, korktuğum gibi, kral yaklaşıp kadar.

"Ah, Strategos," diyor o korkunç yırtıcı eğlence tonuyla. "Ne kadar zarif ve kurnaz."

Önümdeki kızın yanında duraklıyor, çıplak bacaklarına bakmak için elbisesinin eteğini kaldırıyor. Öfkemi ve tiksintimi görmemesi için gözlerimi yere indiriyorum.

Hasta herif. Bana dokunmasa iyi olur. Kral olsun olmasın, onun bağırsaklarını deşerim.

Aynı anda, Prens Killian'ın onun yanında durduğunu ve bakışlarını üzerimde yoğunlaştırdığını acımasızca fark ediyorum. Arkama bakmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor. O tanıdık gözlerde herhangi bir işaret aramak için değil-

Hayır. Senin öfkeli olman gerekiyor Meryn. Ondan bir şey bekleme.

Prens bana doğru geliyor ve hemen solumdaki kızı incelemeye başlayan babasının peşinden gidiyor.

Killian geçerken elime bir şey değişiyor. Kalbim sıkışıyor.

Ona tükürmek, yüzüne karşı ulumak, onu yere itmek istiyorum.

Ama bitti. Killian, avucuma sıkıştırılmış küçük bir kâğıt parçası bırakarak uzaklaşıyor. Kalbim küt küt atarken, onu çabucak elbisemin koluna sokuyorum.

Aklından ne geçiyordu? Kimse gördü mü?

Etrafıma bakındım, gözlerin üzerimde olduğunu hissettim.

Bu Stark, birkaç metre ötede duruyor. Gözlerini dikmiş bana bakıyor, siyah bakışları öldürücü, dudakları bir hırıltının kenarında kıvrılıyor. Adrenalin önce soğuk sonra sıcak bir şekilde içimde parlıyor.

Bakışlarımı ayırıyorum. Killian'ı bunu yaparken yakaladı mı? Yoksa benden nefret mi ediyor?

Bunu düşünecek zamanım yok. Birden kral dirseğimde belirdi. Bana bakarken bir duraksama oldu. Sonra parmağını saçımın bir tutamına doladı ve kısa bir süreliğine kaldırdı.

"Hmm. Alışılmadık."

Göğsüne bakıyorum ama gözlerinin kısıldığını, dudaklarının konuşmak için aralandığını görebiliyorum- "Kralım," diye araya giriyor Stark, "size acemilerimizin neler yapabileceğini gösterelim mi?"

Ne yapıyorlar? Henüz eğitimlerine başlamadılar. Kararlılıklarını test etmek için bundan daha iyi bir zaman olamaz."

Kararlılığımızı sınamak mı? Neden bu?

Kralın başı döner. Dudakları hınzır bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ne harika bir fikir, Alfa Stark! Bundan hoşlanacağıma inanıyorum." Pelerinin altına uzanarak *Diren Blæd*'i metalin metale çarpmasıyla çıkan bir tıslamayla çekti.

Sonra kılıcın ucunu büyük bir gürültüyle yere vurur.

"Rawbonds!" Kral Cyril bağılıyor. "En zayıf acemiye bulun ve öldürün!"

Bekle, ne?!

Bir anda, arenada kaos patlak verir. Kral ve maiyeti koşarak balkonlarına dönerken kalabalık sevinç çığlıkları atıyor. Rawbond'lar kurtlarına binmek için çabalıyor. Yarısından azı başarılı olur.

Anassa'ya dönüyorum, ama o çoktan başka bir kurtla karşı karşıya gelmiş, hırlıyor ve kapışıyor. Her iki hayvan da çıldırmış görünüyor, gözleri kana susamışlıkla parlıyor.

Bu da ne?

Bütün kurtlar çıldırmış gibi görünüyor. Sürücünün komutlarına aldırmadan köpekbalıkları gibi birbirlerinin etrafında dönüyorlar. Yırtıcı bir şiddetle birbirlerine saldırıyorlar. Yaya Rawbond'lar çapraz ateşe yakalanmamak için dağılmak zorunda kalıyor.

Kurtların *Diren Blæd*'den gelen bir emre kapıldıklarını fark ettim. Rawbond'lar bunu kabullenmiş görünüyor.

Benim bir şey mi duydular? Benim hissetmediğim bir şey mi hissettiler?

Şaşkınlık içinde arenayı tararken, bir çift kurt daha gürleyerek yanımdan geçiyor ve neredeyse beni yere seriyordu. Yoldan çekilmeye çalışırken içlerinden biri dönüp bana saldırıyor, devasa dişleri yüzümden birkaç santim ötede takırdayarak kapanıyor ve sonra başka bir kurda yöneliyor.

Lanet olsun. Bunu tek başıma atlatamam. Kurtlarına binmeyi başaramayanların saldırıya en açık olanlar olduğunu bilmek için dahi olmaya gerek yok. İçimizden birinin en zayıf olarak işaretlenmesi an meselesi.

Anassa!

Zihnimde umutsuzca ona ulaşıyorum, ama o beni görmezden geliyor - demir duvar bizi hala ayırıyor.

Tek yapabildiğim herkesin yolundan çekilmeye çalışmak.

Her zaman uyluğumda sakladığım bıçağı çıkarıp kendimi şiddete hazırlıyorum.

Henüz kimsenin peşimden gelmemesine şaşırdım. En azından birkaçının *benim* en zayıf acemi *olduğuma* karar vereceğini düşünmüştüm. Ama kralın yaptığı büyü her neyse, kurtadamları kontrol etmeyi imkansız hale getirdi. Düzen yok, strateji yok. Kurtlar hâlâ daire çiziyor, saldırıyor, birbirlerini ölçüp biçiyor.

Ve sonra bir şeyler değişir.

Genç bir adam kurdundan düşüyor, kemikleri kırılacak kadar sert bir iniş yapıyor. Adını bilmesem de onu Yükseliş'ten tanıyorum. O bir Kryptos acemisi. Ortalamadan daha küçük ve ince. İnce kahverengi saçları ve çilleri var. En gençlerinden biri, en fazla on sekiz yaşında, bir erkekten çok bir çocuk. En son seçilenlerden biriydi.

Acı çığlığı, sahadaki tüm yırtıcı hayvanların dikkatini çekecek kadar yüksek sesle yankılanıyor.

Şiddet ve kaos enerjisi anında değişir.

Zayıflık.

Kurtlar kokusunu aldı. Diğer Rawbond'lar da. Yaralı adama yaklaşmak için neredeyse hep birlikte dönüyorlar.

"Hayır!"

Ben daha durduramadan kelime ağzımdan çıkıveriyor. Bırakın kurtların sağır edici hırıltılarını, kalabalığın öfkesiyle yarışacak kadar bile yüksek değil ama birkaçı beni duyuyor.

Yarım düzine kızgın acı bakla yüzü bana doğru dönerken içgüdü sırtımda çatırdıyor.

Oh... siktir.

Bunlardan biri Jonah'ın büyük siyah canavarı. Jonah onun üzerine oturmuş, kötü niyetle sırtıyor. Bakışlarımı tutarak başını geriye atıyor ve korkunç, tüyler ürpertici bir savaş çığlığı atıyor.

Herkes dönüp bakıyor.

Zayıflık.

Böylece yaralı Kryptos'lu çocuk unutuldu. Sahadaki tüm yırtıcılar -kurtlar ve insanlar- şimdi bana odaklanmış durumda.

Elbette, diye düşünüyorum, içimdeki her şey panikle büzüşüyor. Ben en zayıf halkayım. Yabancı. Hata.

Kurtlar etrafımda yayılırken kalbim küt küt atıyor, dövüş pozisyonu alıyorum ama bunun faydasız olduğunu biliyorum. Yaklaşıyorlar. İçimdeki her şey batıyor, düşüyor. Elimdeki bıçak bir kürdan kadar işe yarıyor.

Bundan kurtulmamın imkanı yok.

Öfke ve başarısızlık gözyaşları gözlerimi yakıyor.

O anda Anassa diğerlerinden ayrılıyor, sarı gözleri saldırganlıktan çılgına dönmüş bir halde diğerlerinden önce bana doğru koşuyor.

Neredeyse gülecektim. *Tabii ya.* Başından beri benden nefret ediyordu. Ve şimdi de öldürme saldırısına öncülük edecek.

Bu düşünceyle içimde bir şeyler sertleşiyor. Korku ve yenilgi soğuk, kesici bir öfkeye dönüşüyor.

Demek, ha? Anassa'nın bakışlarını üzerimde tutarken dişlerimi sıkıyorum. Güzel! Gel de bıçağımın tadına bak, seni kaltak.

Anassa o kadar alçak sesle hırlıyor ki göğsümde gümbürdüyor. Jonah ve kurdu onun hemen arkasında, saldırmaya hazır bekliyorlar. Jonah deli gibi gülüyor ve "*Şimdi!*" diye bağırıyor.

Kurdu ileri atılıyor. Aynı anda, Anassa'nın boğazına atılıyorum-

Ve ıskaladım.

Sersemlemiş bir halde ellerim ve dizlerim üzerinde sert toprak zemine çarpıyorum ve Anassa'nın Jonah'ın kurdunu yere serdiğini görmek için dönüyorum. Jonah bir çığlık atarak uçu ve sert toprakta kaymaya başladı.

Ne oluyor lan?

Ne olduğunu anlamadan Anassa tekrar ayağa kalktı ve başka bir kurda saldırdı. Hırıltısı kulakları sağır ediyor.

Kafam karıştı, ayağa fırladım.

Anassa beni *koruyor* mu?

Bir başka kurdu yere serip üçüncüsüne saldırmamasını hayretle izliyorum. Diğerleri onun vahşiliği karşısında geri çekiliyorlar ama sızlanıyorlar, volta atıyorlar, hâlâ kana susamış durumdalar.

Anassa tepemde dikiliyor, başı eğik, tüyleri diken diken, yeri göğü inletecek kadar yüksek sesle hırlıyor.

Benim! Hırıltı adeta bunu söylüyor. *Benim avım! Benim avım!*

Anassa yerinde dururken bir an için kalbim duracak gibi oluyor. Aslında diğer kurtların onu yargıladığını, ölçüp biçtiğini *hissedebiliyorum*. Aralarındaki en yaşlı ve en güçlü olana meydan okumaya değip değmeyeceğine karar vermeye çalışıyorlar.

Kalbim ve nefesim kulaklarımda çıldırmış kalabalıktan bile daha gürültülü. Birlikte saldırırlarsa diğer kurtların Anassa'yı alabileceğini biliyorlar. Ben de biliyorum. Diğer Rawbond'lar da biliyor.

Ama bir nedenden dolayı, yapmıyorlar. Bir anda gerilim değişiyor ve kurtlar geri çekiliyor.

Rahatlama uzuvlarımı sular altında bırakıyor, kaslarımı suya çeviriyor. Anassa dönüp bana bakıyor, çenesi açık ve ağzından salyalar akıyor.

Aramızdaki demir duvar hâlâ yerinde duruyor ama bakışlarındaki tehdidi çok iyi anlıyorum. Beni bir anda öldürebilir. Ve belki de öldürecek.

Ama bugün değil.

Beni sarsılmış ve şaşkın bir halde bırakarak dönüp diğerlerinin peşinden gidiyor.

Rahatlamam kısa sürdü.

Bir çığlık arenada yankılanıyor. "Jagir! Yardım et bana!"

Kryptos'lu çocuk. Şimdi ayağa kalktı, bir kolu işe yaramaz bir şekilde yanında sallanıyor. Umutsuzca kurdunu çağırıyor.

Kurtlar ve Rawbond'lar hedeflerine yaklaşırken bedenlerin vahşi dalgalanmasında onu neredeyse anında gözden kaybediyorum.

Havayı daha fazla çığlık kaplarken içimi bir korku kaplıyor; çocuğun acı ve dehşet dolu feryatları.

Arenadaki sesin gürültüsü sağır edici. Kurtların hırıltısı kulaklarımı cınlatacak kadar yüksek. Bunun altında korkunç bir yırtılma bezi ve

et kiralanıyor.

Ceset yığını bir anlığına dağılıyor ve onu görüyorum - Kryptos'lu çocuk dizlerinin üzerinde, kanlar içinde. Kurdu onun üzerinde duruyor, umutsuzca hırlıyor, koyu renkli kürkü kıpkırmızı bir ıslaklıkla parlıyor.

Diğer kurtların ikilinin etrafını sarmasını dehşet içinde izliyorum. Artık kaos yok. Akılları bir, avlarında birleşmişler.

Bir dans gibi, sırayla saldırmak için atılıyorlar, Kryptos kurdunu seçtiğinden uzaklaştırıyorlar, böylece başka bir kurt kanayan çocuğa saldırabiliyor. Diğer Rawbond'lar çemberin dışında durup izliyorlar. Tezahürat yapıyorlar. Hayvanları kadar kana susamışlar.

Ve kalabalık-

Kükremeleri hararetli bir seviyeye ulaştığında yukarı bakıyorum. Biz onların berbat eğlencesiyiz. Yüzleri neşeyle parlıyor, ağızları açık, *uluyorlar*. Kral tahtında oturmuş, kendinden memnun bir şekilde sırtıyor. Yanındaki Prens Killian taş suratlı, okunması imkânsız ve istese bile müdahale edemeyecek gibi görünüyor.

Bunu yapacağını düşünmek isterdim; o *yabancı*nın içinde bir yerlerde, gördüğü herhangi bir adaletsizliğe sakince ve otoriter bir şekilde son verecek olan sevdiğim adam olduğunu.

Yine de ne isteyip istemediği önemli değil. Benim gibi onun da tek yapabileceği izlemek.

Dövüşün kenarında gümüş-beyaz bir kürk parıldıyor. Anassa, kürkü kırmızıya boyanmış, ağzı kıpkırmızı. Kryptos kurdunun üzerine atılıyor ve devasa çenesini onun boğazına geçiriyor.

Kryptos kurdu ciyaklayarak yere düşüyor. Ve işte bu kadar. Sonun başlangıcı.

Yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bilerek diğer kurtların hücumunu gözümü kırpmadan dehşet içinde izliyorum. Eğer müdahale etmeye çalışırsam, sıradaki ben olacağım.

Çocuğa ulaşan ilk kurt onun parçalanmış kolunu tutar. Çocuk çığlık atar; korkunç, çocuksu bir ses.

Başka bir kurt sol bacağına saldırıyor.

"Hayır!" diye bağıyor yüksek, kırık bir sesle. "Lütfen anne!"

Bir anda onu yerden kaldırıp çenelerinin arasına aldılar. Sonra sol omzunda bir kurt daha var ve bir diğeri sağ kalçasını tutuyor.

Onu sallamaya başlarlar. Başlarını mide bulandırıcı bir şiddetle savurup eti kemikten ayırıyorlar.

Çocuğun çığlıkları kulaklarımı kapatıp yere yığılmama neden oluyor ama tamamen donmuş durumdayım, başka tarafa bakamıyorum.

Gürültülü, yankılanan bir *yırtılmayla* sağ kolu omzundan kurtulur. Çığlıkları o kadar yüksek ki neredeyse kalabalığı bastırarak.

Neyse ki uzun sürmüyorlar.

Başka bir kurt içeri dalar, karanlık çenesi çocuğun kafasına kapanır.

İliklerime kadar işleyen bir dehşetle *bunun onun* kurdu olduğunu fark ettim. Anassa onu bıraktı ve o da kendi binicisine saldırdı.

Hayvan ısırırken korkunç bir ıslak çıtırtı duyulur. Çığlıklar aniden kesiliyor.

Ama dehşeti değil.

Kurtlar şimdi onun cesedi için savaşıyor. Onu parçalara ayırıyorlar. Çocuğun kurdu onun yanına düşüyor, kopan bağları onu da öldürüyor ve diğer kurtlar onu da parçalıyor.

Kurtlar ve binicileri dağılmaya başlarken kalabalık kükrer ve Kryptos'lu çocuktan geriye paramparça olmuş kıpkırmızı parçalar kalır. Rawbond'lar kollarını kaldırıp kalabalığa tezahürat yaparak kutlama yapıyor, yüzleri ve kıyafetleri kanla kaplı.

Kan ve parçalanmış et ayaklarının dibindeki zemini boyuyor, o küçük çukurlara akıyor. Sersemlemiş bir halde aşağı bakıyorum.

Farkına varmak beni ezici bir tiksintiyle vuruyor.

Bunlar *kanalizasyon*. Kanı savaş alanından uzaklaştırmak için, böylece toprağı çamura çevirmez.

Burası bir ölüm tiyatrosu.

Midem bulanıyor ve o kâbus sahnesiyle arama biraz mesafe koymak için çaresizce sendeleyerek uzaklaşıyorum. Aynı şeyi yapan başka Rawbond'lar da var. *Hepsi* kutlama yapmıyor. Birçoğu benim şaşkın ve sarsılmış görünüyor. Bir kızın şoktan parlayan gözlerinde yaşlar var. Bir diğeri dizlerinin üzerine çöküyor ve yere kusuyor.

Bu arada, kurtlar daire çizmeye devam ediyor. Bakışları sanki yeni bir emir bekliyormuş gibi krala yöneliyor. Başka bir itlaf olacak mı? Öldürme işi bitti mi, yoksa yeni mi başladı?

Bakışlarını takip ediyorum. Kralın gülümsemesi yeni bir mide bulantısı dalgası getiriyor. Jonah'ın sadist sırtışını hatırlatıyor. Başıyla selam veriyor, dudakları memnuniyetle kıvrılıyor, keskin gözleri iğrenç bir şekilde tahrik olmaya yakın bir şeyle parlıyor.

Stark birkaç metre ötede, kürsünün dibinde oturuyor; bir sürünün lideri olarak yüksek rütbesini kabul eden onurlu bir yer. Bana doğru baktığını görünce artık şaşırmıyorum bile.

Gülümsemiyor ve kara gözlerinde kötü niyetli bir parıltı var. Sessiz bir mesaj, tıpkı birkaç dakika önce beni korurken Anassa'nın gözlerinde okuduğum kadar net.

Ölmemi istiyor.

İliklerime kadar eminim. Bu gösteriyi istedi çünkü kurtların beni seçeceğini biliyordu. Bugün itlaf edilecek kişi *ben olmalıydım*, herkesin görmesi için parçalanacak kişi.

Ama benim rezil bir şekilde öldüğümü görmek için daha pek çok fırsat olacak. Ve yüzündeki ifadeye bakılırsa bunu dört gözle bekliyor.

Bu sadece bir başlangıç.

Arkasında, kral kılıcını bir kez daha kaldırır. Kılıç kürsüye çarpıyor. Kana susamışlık ve yaklaşan şiddet havası bir anda azalır. Kurtlar sakinleşir.

Sunum tamamlandı.

Yata Khaneye dönüş yolculuğu bitkin bir sessizlik içinde yapılır. Öldürmekten zevk alan Rawbond'lar bile sessizdi. Venna ve Izabel yürüyor, ikiz elbiseleri kanla beneklenmiş.

Onları mücadelenin içinde görmedim ama sonunda çok yaklaşmış olmalılar. Hoşlarına gidip gitmediğini merak edecek enerjim bile yok. Aklım Lee'nin, *Killian'ın notunda*. Kolumun içinde kaşınıyor, tenimi yakıyor.

Yata Khaneye girer girmez tuvalete yöneliyorum ve kendimi özel kabinlerden birine kilitliyorum. Küçük kâğıt parçasını açarken parmaklarım titriyor.

Gece yarısı doğu bahçesi. Lütfen, kedicik.

Uyuşmuş bir halde kelimelere bakıyorum.

Gitmemeliyim. Aramızdaki bu kanyon genişliğindeki yalanı düzeltmek için ne söyleyebilir ki? Hayatımın, aşkımın bir yılını bir *yabancıyla* geçirdim. Onu orada ilk gördüğümde hissettiğim dehşet hala içimi burkuyor, boğazımın arkasında safra yükseliyor.

Ve işin en aptalca yanı, son birkaç gündür onu çok özledim. Onun yokluğunda kalbim göğsümden oyuluyormuş gibi hissettim. Bunca zamandır bıçağı onun tuttuğunu bilmiyordum.

Ancak zihnimin cevaplanmasını istediğim sorularla dolu olmadığını iddia edemem, öncelikle: neden? Neden ben? Neden yalan? *Neden?*

Kâğıdı tekrar koluma sokarak, sersemlemiş bir halde kabinden çıkıyorum. Etrafımdan geçen, yatmaya hazırlanırken kan ve terden arınan diğer Rawbond'ları görmüyorum bile.

Aynadaki yansımam solgun ve korkunç. Yüzümde ve saçımda kan var. Kıpırmızı rujum lekeli, gözlerim derin gölgeli.

Oradaki zayıflığı görebiliyorum. Yalnızlığı. Kaybı.

İronik bir şekilde, Lee'nin burada olmasını isterdim - bana yardım edeceğine, benimle ilgileneceğine her zaman tek kişi. Başka bir hayatta arkadaşlarıma gidebilirdim ama hayatım tehlikedeysen kendimi bu çok az tanıdığım insanlara ifşa edemezdim. Güvenmeye başladığım Izabel ve Venna'ya bile.

Aynada kendime bakıyorum, keşke benimle konuşabilse diye. Ne yapmalıyım?

Körü körüne, kafamın içindeki Anassa'yla bağlantıya uzanıyorum, duvarı indirmek için bu anı seçeceğini, bana öğüt vereceğini umuyorum. Ama kendi yankılanan, sarmal düşüncelerimden başka bir şey yok.

Gerçekten yalnızım.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

E Sonunda banyoya geri dönüyorum, kanı cildimden o kadar uzun süre ve o kadar sert bir şekilde temizliyorum ki acımaya başlıyor, duyularımı doldurmasına izin verdiğim rahat bir acı. Bu bana başka bir şeye odaklanmamı sağlıyor.

Göğsümde eskiden kalbimin olduğu yerde bir delik var.

Bir süre sonra banyo sessizleşiyor ve bir tek benim kaldığımı fark ediyorum. Dışarı çıkıp o gülünç derecede kabarık havlularla kurulandıktan sonra iç çamaşırlarımı ve temiz bir gecelik takımını üzerime geçiriyorum: kolalı beyaz düğmeli bir gecelik ve vücuduma ikinci bir katman gibi yapışan inanılmaz yumuşak beyaz bir gecelik.

Ranzanın bulunduğu odaya geri döndüğümde, sessiz ve neredeyse boş olduğunu fark ediyorum. Bu benim için sorun değil; şu anda bir sisin içinde hareket ediyorum ve arenadaki o kanlı sahneyi bu kadar tutkuyla kutlayan insanlarla kibarlık yapamam.

Gözlerimin önünde Kryptos'lu çocuğun görüntüleri canlanıyor. Korkunç çığlıklarını duyuyorum. Ölümü bir bulut gibi üzerimde asılı kalıyor ve ağzımda acı, metalik bir tat bırakıyor.

Onu düşünmediğim zamanlarda da aklım sevgilimin yüzünü giyen prenste. Hâlâ ne yapacağıma karar veremedim, onun notu şimdi gecelik pantolonumun cebinde, defalarca açıp kapadığım için yıpranmış durumda.

Ama yine de Izabel ve Venna'yı kontrol etmek ve onlara iyi geceler dilemek istiyorum. Onlar da bu dünyaya alışkın olsalar ve bu gecenin şiddet olasılığı taşıdığını bilseler bile çocuğun ölümüyle sarsılmış görünüyorlardı.

Sesleri takip ederek Strategos antresine gidiyorum ama orası da boş. Sonra Rawbond ortak salonunun kapısını iterek açıyorum.

Ve ağzım tiksintiyle açık kaldı.

Tüm sürülerden Rawbond'lar burada ve parti yapıyorlar. Halktan hizmetkârlar ellerinde koyu kırmızı köz şarabı tepsileriyle odaların etrafında dolaşıyor, az önce tenimden yıkadığım kan rengine çok yakın. Yemek masalarına et ve peynir tabakları yerleştirilmiş ve insanlar kanepelerin, sandalyelerin ve birbirlerinin üzerine şehvetli bir şekilde örtülmüş.

Salondaki ruh hali baş döndürücü, sanki herkes bu geceden bastırılmış saldırganlığını almış ve hedonik bir şeye kanalize ediyor. Birçok insan açıkça sarhoş olmuş durumda; yüksek sesle konuşuyor, gülüyor, odanın diğer ucuna şehvetli bakışlar fırlatıyor.

Rawbond'lar da birleşmiş. Birden fazla köşede, erotik kucaklaşmalara kilitlenmiş uzun boylu, güzel insanlar görüyorum. Bir çift orta alandaki bir sandalyede göz önünde öpüşüyor; kadın adamın kucağına oturmuş, ona sürtünürken adam kadının boynunu okşuyor, eli kadının gömleğinin üzerinde ve belli ki göğüslerine masaj yapıyor.

Gördüğüm manzara karşısında yüzüm kızardı. İffetli biri değilim ama bu gece yaşadığımız onca şeyden sonra insanların açık alanda bu şekilde davrandıklarına inanamıyorum.

Sonunda Izabel ve Venna'yı tanımadığım birkaç Rawbond'la birlikte bir kanepede otururken görüyorum.

"Hey, !" Onlara ulaştığımda Izabel haykırıyor, gözleri parlıyor. "Bir içki ister misin?" Elindeki köz şarabı bardağını kaldırıyor, yakut rengi sıvı bardağın kenarından taşıyor.

"Seninle bir saniye konuşabilir miyim?" Tısladım.

Beni odanın kenarına kadar takip ediyor ve ben de önümdeki manzarayı elimle işaret ediyorum. "Burada ne haltlar dönüyor?"

"Hmm?" Izabel şaşkın bir şekilde odaya bakar, durduğu yerde hafifçe sallanır. Harika, o da diğerleri kadar sarhoş. "Oh, bu bir kutlama. Sunumdan kurtulduk. Yaşasın!" Bardağını tekrar kaldırıyor, içinden yere daha fazla sıvı dökülüyor.

Alay ediyorum. "Bir adamın parçalanmasını izlemek insanları havaya mı sokuyor?" Sandalyedeki çifte dikkatle bakarak soruyorum. Adam şimdi kadının tişörtünü göğsünün üzerine itmiş ve diliyle meme uçlarını okşarken kadının yüksek, dik göğüsleri tüm odaya açıkta.

Izabel omuz silkiyor, yanaklarına renk gelmiş. "En az onun kadar iyi bir stres giderici. Ayrıca, kurdunun eşini bulmasına yardımcı olabilirsin."

Göz kırpıyorum. "Dostum?"

"Evet, kurtadamların eşleri vardır. Ya da bazen yaparlar. Aslında o kadar da sık değil," diye geveliyor Izabel. "Ama eskiden daha yaygın olan bir şeydi, kurtlar başka bir kurtla eş bağı kurarlardı ve bu onlara ekstra güçler verirdi, örneğin aynı sürüde olmasalar bile birbirleriyle konuşabilirlerdi ve biniciler onların yüksek duygularını hissederdi. Nasıl çalıştığından emin değilim ama biniciler seks yaptığında, kurtlarının çiftleşip çiftleşmediklerini anlamalarına yardımcı olabilir. Yani *tabii ki* herkes Denemeler'i kendi kurtadamının eşini bulmak için kullanıyor. Harika, değil mi?"

"Harika," diye kestirip atıyorum, partiden uzaklaşıp Strategos'un odasına doğru geri dönüyorum, aklım başımdan gidiyor.

"Nereye gidiyorsun?" Izabel bağırıyor. "Yatağa,"

diyorum, arkamı dönme zahmetine girmeden.

Bu insanların nasıl davrandıklarına *inanamıyorum*. Ölümüne alıştırdıklarını, bunu kabul edilebilir bulmak ve bu Denemeleri yüceltmek için yetiştirildiklerini biliyorum.

Kan dökme konusunda rahat olmak başka bir şeydir.

Bunu olabildiğince çok insanla yatarak kutlamak da başka bir şey.

Anassa'yla olan bağımı düzeltmek ve önümüzdeki dört ay boyunca hayatta kalmak için burada olmam gerektiğini biliyorum. Saela'yı bulup eve getireceksem buna ihtiyacım var.

Ama Tanrı şahidim olsun, onlardan biri gibi davranmayı reddediyorum.

Strategos'un antresinde, ateşin yanında yüksek arkalıklı bir sandalyede oturan bir figür görüyorum; çıkarken onu kaçırmış olmalıyım. Bu Nevah, bu gece bana kraldan bahseden kadın.

Alevler kahverengi tenine titrek gölgeler düşürürken boş gözlerle ateşe bakıyor. Ruhani ve son derece hüzünlü görünüyor.

"Dışarıdaki seks partisine katılmakla ilgilenmiyor musun?" Şaka yapıyorum.

Bakışları yavaşça bana doğru kayıyor. Bir süre bana bakıyor, göremiyor, sonra gözlerini kırıştırarak odaklanıyor ve sertçe başını sallıyor. "Orada görmek isteyeceğim tek bir kişi var ve o da 'te öldü."

Ateşe bakmaya devam ediyor, benim varlığım tamamen unutulmuş. Bu sürece bir ortakla girmiş olmak ve onu ilk denemede kaybetmek ne kadar korkunç.

Salonda Rawbond'lara karşı duyduğum öfke yumuşamaya başladı. Dışarıda kaç kişi arkadaşlarını, aile üyelerini ya da sevdiklerini kaybetti?

olanlar?

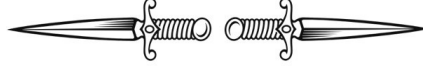
Belki de hepimiz farklı şekillerde başa çıkıyoruz.

Ranzamda uzanırken hâlâ bunu düşünüyorum, akşam geç oluyor. İnsanlar son birkaç saattir ranzanın bulunduğu odaya geri dönüyordu ve şimdi ortalık sessizleşti.

Ben de bu süreçte birini kaybettim-Lee. Bağlanma Denemeleri onu benden sonsuza dek kopardı, her ne kadar artık onun hiçbir zaman gerçekten benim olmadığını bilsem de. Onun yasını mı tutmalıyım yoksa artık gerçeği bildiğim için minnettar mı olmalıyım emin değilim.

Kesinlik mideme soğuk bir taş gibi düşüyor. Onunla konuşmazsam, yüzleşmezsem bir daha asla uyuyamayacağım.

Ve belki de o güzel suratına bir yumruk atarım. Bu *bana* yardımcı olabilir. Başa çık.

GECEYARISINA DOĞRU, yatağımdan kayarak çıkıyorum, Rawbond'ların kamarasından sessizce ve görünmeden çıkarken dövüş yeteneklerimi kullanıyorum. Dışarıdaki koridor loş, hava durgun. Eskiden herkes uyurken gece geç saatlerde uyanık olmak hoşuma giderdi. Bunu her zaman huzur verici bulmuşumdur.

Ama kale hiç de huzurlu değil. Sessizlik... ağır. Ve gölgeler sanki canlıymış gibi garip bir şekilde hareket ediyor.

Doğu bahçesine giderken iki kez kayboldum, gerçi daha önceki tedbirsiz kaçış girişimimde oradan geçmiştim. Egith oryantasyon turumuz sırasında bahçelerin girişini işaret etti.

Sonunda kapıyı bulup iterek açtığımda, sinsî olmayı tamamen unutuyorum.

Nefesim sıcak havada yankılanıyor.

Bahçe geniş, mehtaplı bir mucize - sadece bir bahçe değil, bir sera. Üzerimde cam bir tavan yükseliyor ve tüm oda ısıtılıyor. Bu görkemli bir savurganlık. Gül ağaçları yol boyunca sıralanıyor ve yüksek taş duvarlara tutunuyor. Baktığım her yerde ay ışığıyla kadifemsi bir siyaha bürünen kocaman kıpkırmızı çiçekler görüyorum.

Kokuları her yerde, tatlı ve taze. Hiç bu kadar güzel bir şey koklamamış ve görmemişim.

Neredeyse neden burada olduğumu unutarak bir süre dolaşıyorum, sonra büyük bir çeşmenin ortasında duran zarif mermer figüre bakmak için duruyorum.

Bir insan kadınının iki katı boyunda ve yüz kat daha güzel. Şehvetli ve güçlü, zarif kaslı kollarını dans eder gibi havaya kaldırmış.

"Kedicik."

Güçlü, tanıdık ses kalbimin boğazıma doğru fırlamasına neden oluyor. Arkamı dönüyorum ve işte orada, birkaç metre ötede, asmalarla kaplı bir çardağın gölgesinde duruyor.

Lee.

Kalbim sıkışıyor.

Hayır. Lee değil. Ekselansları, Veliaht Prens Killian Valtiere.

Sarı saçları ay ışığında daha koyu, gözleri derin havuzlar gibi. Beyaz, kadife ve parlak, örgülü altın rengi kraliyet kıyafetleri içinde bir yabancı gibi görünüyor. Ama bana doğru ilerlediğinde, adımlarındaki güven son derece tanıdık geliyor. Eskiden onun bana doğru adım atışını izlemeyi severdim, dokunmak için onun olduğumu bilirdim. Öpmek için.

Sevmek için.

O kadar acıyor ki zor nefes alıyorum.

Yaklaştığında, düşünmeden bir adım geri atıyorum. Durdu, dudaklarını büzdü.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," diyor. "Eminim bu... bir şok olmuştur."

Onun sözleriyle içimde bir ıstırap kabarıyor ve kollarımı kavuşturuyorum, sert görünüyorum ama aslında onun önünde kendimi tutmaya ihtiyacım var.

Bu kişiyi hem yakından tanıyorum hem de hiç tanımıyorum.

"Bunu neden yaptın?" Güçlü görünmeye çalışarak soruyorum. Beni nasıl paramparça ettiğini görmesin diye sesimi çelikleştiriyorum. "Kim olduğunu neden sakladın? Neden en başta benimle ilişkiye girdin... *Majesteleri?*" Kelimelerin tadı dilimde asidik.

Ranzamda yatarken, onunla bu anı hayal ederken, dehşet verici bir görüntü olacağımı düşündüm - tüm ihtişamıyla dövüş çukurlarının Alleycat'i, tüküren deli. Ama onunla yüz yüze geldiğimde, göğüs kemiğimin arkasında zonklayan kederi görmezden gelemiyorum.

"Mer," diyor, yine yavaşça bana doğru adım atıyor, ellerini sakinleştirici bir hareketle uzatıyor. Tanıştığımız günü ve vahşi atı nasıl sakinleştirdiğini hatırlıyorum. "Seni asla incitmek istemedim. Seni ilk gördüğüm anda, o gün pazarda bana ve kız kardeşine doğru koşarken, biliyordum ki

Anında, Meryn. Sende daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen bir sokak kedisi vahşiliği, bir kıvılcım vardı. Sen güneşin göz kamaştırıcı güzelliğinin kişileşmiş haliydin."

Şimdi uzanıp bana dokunabilecek kadar yakın ve hain bir parçam bunun için, çok iyi tanıdığım kollarının bir kez daha beni sarması, beni rahatlatması için can atıyor.

Eziyorum. Siktir et o duyguyu. Onun yerine ona öyle bir bakıyorum ki, izini kaybettiriyorum.

"Seninle vakit geçirmek için her şeyi yapardım, kedicik," diyor sessizce. "Seni kollarımda tutma onuruna erişmek için her şeyi yapardım."

Boyumu dikleştirerek, "Demek yalan söylemeyi seçtin," diyorum.

Lee-Killian-hayal kırıklığı içinde elini kalın saçlarının arasında gezdiriyor. "Bunun yerine ne yapmalıydım? Unvanım beni her zaman tanımladı ama bu hayatı ben seçmedim. Kimliğimle ilgili gerçeği sakladım ki beni, yani gerçek beni, tacın dayanılmaz ağırlığı üzerimizde olmadan tanıyabilesiniz. İşim ve ailemle ilgili detaylar dışında, sana kendimle ilgili söylediğim her şey doğruydı. Ama veliaht prens olduğumu bilseydin, bize asla bir şans vermezdin."

Gözlerimin arkasındaki ısı yanıyor ve utanç verici bir şekilde gözyaşlarının eşliğinde olabileceğimi fark ediyorum. Haklı, onun prens olduğunu bilseydim asla birlikte olmazdık. Birlikte geçirdiğimiz o mükemmel yıl, sonunda bir eş, bir denk bulduğumu hissetmek, asla var olmazdı.

Ama belki de olması gereken buydu. "Bu kararı verme yetimi aldın," diyorum, sesim soğuk. "Ve sonuçta bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. Sen hâlâ benim gelecekteki kralımsın ve ben de hâlâ sıradan bir pislğim, artık Bağlanmış olsam bile."

Bunun üzerine bakışları fırtınalı bir hal alır. "Sen *pislik* değilsin."

Acı acı gülüyorum. "Eğer bu doğru olsaydı, bana karşı dürüst olurdun. Askere alındıktan sonra bile bana söylemediğin gerçeği, bana Bonded Denemeleri hakkında her şeyi anlatırken-"

"Bu senin için işleri daha iyi hale getirir miydi?" diyerek sözümü kesti, sesinin tonu yükseliyordu. "Kız kardeşini yeni kaybetmiştin. Hayatını değiştirecek bir karar vermiştin. Sen hayatını tehlikeye atarken kendimi ifşa ederek acını daha da mı arttırmalıydım? Tanrıça, Meryn, bir milyon yıl geçse de senin *bağlanmanı* beklemiyordum. Kaleye geleceğini düşünmemiştim. Saela'yla birlikte cepheden döndüğünde sana gerçeği söylemek için bolca zamanım olacağını düşünmüştüm."

Onun adını duymak gözyaşlarımı tutan barajı yıkıyor. Gözyaşlarım hızla yüzümden aşağı akıyor, sıcaklıkları yanaklarımı yakıyor.

"Ve bundan bahsetmişken," diyorum, tuzun tadına bakarak. "Neden Nabberlar hakkında *hiçbir şey* yapmadınız? Biliyordun! Düzenli olarak halk mahallesinde kalıyordun, çocuklarımıza olduğunu çok iyi biliyordun!"

Öfke sonunda içimde bir kırılma noktasına ulaştı ve iki hızlı adımla aramızdaki boşluğu kapatarak yumruklarımı göğsüne morartacak kadar sert vuruyorum.

"Neden onları durdurmadınız? Kız kardeşim *gitti!*"

Ben ona yumruklarımı yağdırmaya devam ederken Lee kollarını bana dolayarak beni kendine daha da yaklaştırıyor. Beni sıkıca kucaklıyor, gözyaşlarım gömleğinin önünden akıyor, çenesini başımın üstüne sıkıştırıyor.

Çam, hâlâ çam gibi kokuyor, diye düşünüyorum aptalca. Vücudumun her parçası ona doğru bastırmak istiyor, bu tanıdık kokuyla aydınlanıyor.

"Kedicik," diyor, nefesi saçlarımı ısıtıyor. "Elbette onları durdurmaya çalışıyordum. Onlardan ilk bahsettiğin andan beri korumalarım peşlerinde."

Geri çekildi ve ben de ona baktım. Gözleri acı içindeydi.

"Saela'nın kaybolmasından ben sorumluyum," diyor. "Yeterince şey yapmadım. Ve onu eve getireceğimiz güne kadar onu bulmak için elimden gelen her türlü kaynağı kullanmaya devam edeceğim."

Lee uzanıp yanaklarımdaki gözyaşlarını siliyor ve bu hareket beni daha çok ağlatıyor. Midem kıvrım kıvrım kıvrıyor. Aynı nefeste hem ona ihtiyacım var hem de ondan nefret ediyorum ve bu canımı *acıtıyor*.

"Artık biz diye bir şey yok," diye tükürüyorum ona. Sonra ellerimi göğsüne bastırıp *itiyorum*. Toprak yolda geriye doğru tökezliyor ve bakışlarıyla tekrar karşılaştığımda çenesini kaldırıyor.

"Farkında değil misin?" diyor vahşice. "Sana olan aşkım Wolfsbane Dağı'ndan esen rüzgârlar kadar sarsılmaz ve sabit. Bana söyleyen her şeyden vazgeçerim. Yarın tahttan feragat ederim."

Alay ediyorum, kollarımı tekrar göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, sözleri karşısında kızarmamaya çalışıyorum. Çünkü doğrusu, ondan nefret etsem de onu ben de seviyorum. Savaşan duygular beni durduğum yerde parçalamakla tehdit ediyor.

"Sen Nocturna'daki en güçlü kadınsın Meryn." Derin ses tonundaki kesinlik kanımı ısıtıyor, doğrudan yüzüne bakmamı sağlıyor

parlayan gözler. "Tek bir sözünle bu krallığı dize getirebilirsin."

Midem bulanıyor ve gözümü yine ondan kaçırıyorum. Onun yüzüne bakarsam ağzımdan ne çıkacağından emin değilim. "Ben sadece ve sadece Saela için buradayım," diyorum, ona ve kendime aynı anda hatırlatarak. "Benim için önemli olan tek şey bu."

"Biliyorum," diyor, sesi pişmanlıkla dolu. "Ve burada olduğun sürece seni korumak ve onu bulmana yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım." Topuğunun toprakta döndüğünü duyuyorum ve uzaklaşmaya başlıyor, ama sonra duruyor. "Affetmeni beklemiyorum. Ama anlayışını kazanmayı umuyorum."

Bununla birlikte beni pişmanlıklarımı ve umutlarımızın, sözlerimizin kırıntılarını çiğnemeye bırakıyor. Güllerin kokusu tiksindirici derecede tatlı, boğucu bir hal aldı. Bitmek bilmeyen bir sefalet mağarasını örten ince bir güzellik kaplaması.

Killian gittikten sonra birkaç dakika bekliyorum, aramıza mümkün olduğunca mesafe koymak istiyorum ve ayrıca kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var. Sonra karanlık koridorlardan geçerek Rawbond'ların kamarasına doğru ilerliyorum.

Yatakhanelerin hemen dışındaki koridorda saldırı gerçekleşir.

Buna hazır değilim, beni daha fazla kandırmayın. Düşüncelerim hâlâ Killian'la, Saela'yla ve geçirdiğim yorucu günle meşgul. Yumruğu saçlarıma inip beni acımasız bir güçle geriye doğru çekene kadar saldırganımın geldiğini bile duymuyorum.

Beni sürüklemeye başladığında çılgılık atmadım. Birçok insan Sunum'dan sağ çıktığım için mutlu değildi. Gelip işi bitirmeye yardım etsinler diye tüm yerleşkeyi durumumdan haberdar edersem lanetleneceğim.

Bunun yerine, saldırganın pençesinde sessizce kıvranıyorum, ayaklarımı tekrar altıma almaya çalışırken kafa derimdeki yakıcı acıyı görmezden geliyorum. Kaldıraca ihtiyacım var ve hedefimi görmeliyim ki taşaklarını gelecek haftaya kadar tekmeleyebileyim.

O güçlüdür. Benden çok daha güçlü. Hızlı da. Döndüğümü hissediyor ve başımı bir kez daha acımasızca çekiyor. Saçlarım kafa derimden kopacakmış gibi hissediyorum. Ama ayaklarım cilalı zeminde sürtünürken bile hızlı düşünüyorum.

Şiddet çok açık. Kasıtlı. Bu adam beni öldürecek, kurallara lanet olsun.

Bu bilgi beni, buradan ayırlamayacağımı anladığımdan beri sallanmakta olduğum duygusal uçurumun kenarına itiyor.

Gölgeler görüşümün üzerinden geçip içime giriyor ve göğsümde genişliyor. Bir düşünce kristalleşirken zihnimi bir karanlık kaplıyor, önemli olan tek şey: *burası öldüğüm yer değil*.

Tam olarak anlamadığım bir şey tarafından ele geçirilmiş gibi, bıçağımı gizli kınından çıkarıp kendi saçıma saplıyorum. Gümüş teller anında yarıldı. Hazırlıksız yakalanan adam dengesini kaybediyor ve öne doğru yuvarlanıyor.

Yere düşmeden üzerine atılıyorum, bir dizimi ensesine koyarken bıçağı hâlâ kesik saçlarımı tutan elime sertçe indiriyorum.

Sanki sağduyumu kaybetmişim ve bedenim öfke tarafından ele geçirilmiş gibi.

Babam hayattayken beni ava götürürdü. Bana bir hayvanı parçalara ayırmanın doğru yolunu öğretti. İşin püf noktası bıçağı eklemen içine doğru sokmaktır ve sonra tek gereken pratik bir çevirmedir-

Saldırganın eli bileğinden ayrılırken boğuk bir erkek çığlığı koridorda yankılanıyor. Sıcak kan yüzüme sıçırıyor. Tuz, bakır ve kaynayan öfkenin tadını alıyorum.

Loş ışıktaki gözleri kocaman açılmış, ağzı hırıltılı bir soluğun etrafında açılmış, ona kopan uzvunu göstermek için eğildiğimde. Uzaktan onu Jonah'la takılan Daemos çocuklarından biri olarak tanıyorum.

"Yanlış kadınla yattın," diye homurdanıyor bir ses -benimki, geç fark ediyorum- çenesini yırtıp açarken ve kendi kopmuş elini çenesine çarparken.

Boğuluyor ve tıkanıyor, ben boğazının derinliklerine ittikçe gözleri açılıyor. Kıkırdak baskı altında çatırıyor. Vücudu altımda çırpınmaya başlıyor, beni silkelemek, beni kurtarmak, kendini kurtarmak için umutsuz bir çaba.

Nasıl doğru yapılacağını bilmek için hayatımda yeterince erkeği zapt ettim.

Zihnimdeki demir duvar açılıyor. Diğer tarafta Anassa, duygularını ilk kez bana açıyor.

Hiç kelime yok. Sadece soğuk, kana susamış bir onaylama.

Tiksintiyle hırlayarak duvarı tekrar yıkıyorum.

Senin lanet onayına ihtiyacım yok.

Altımda, saldırganım kendi kanında ve parmaklarında boğularak ölürken yüksek sesle homurdanıyor.

Daha önce hiç adam öldürmemiştim. Kendimi bu tür bir şiddet uygulayabilecek biri olarak hayal etmemiştim; bu Duruşmaları bir katil olarak değil, öldürülmekten kaçınarak atlatabileceğimi düşünmüştüm.

Ama içimde var olduğunu bilmediğim bir canavarın kilidi açıldı. Bütün gün içimde biriken sessiz öfke mi yoksa kana susamış bir canavarla bağ kurmanın yan etkisi mi emin değilim.

Yaptıklarımın iğrenmek yerine, tek hissettiğim şey... sakinlik. Korkunç, taş gibi bir sakinlik.

Bu doğru değil, mi? Sakin hissetmemeliyim. *Herhangi bir şey* hissetmeliyim. Bu yer beni ne tür bir dehşete dönüştürüyor?

Sonunda kız kardeşimi tekrar bulduğumda, beni tanıyabilecek mi?

OceanofPDF.com

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

T Burada Rawbond'lar için bir el kitabı olmalı, her Bonding Denemesinde yeni basılmalı, her yeni baskı eğitim süresince edinilen daha iyi ipuçlarını ve püf noktalarını içermelidir.

Benim katkım mı?

Başka bir Rawbond'u korkunç bir şekilde öldürdükten sonraki sabah, kahvaltıda yumurta almayın.

Tabağımdakilere bakıyor, çatalımla yerlerini değiştiriyor, beyin parçalarını ve ipliksi bağırsakları düşünüyorum. Sıcak kan püskürmesini ve kısa kestiğim boğuk çılgılığı hatırlıyorum.

Eskiden saçlarımın olduğu ensem soğuk. Dün gece, yurda döndükten sonra, üzerimdeki kanı yıkamak için banyoya gittim. Musluk ısınırken aynadaki kadına baktım, bir kez daha kendi görünüşümün neden olduğu gerçek dışılıkla doluydum. Saçlarım hafızamda hiç olmadığı kadar kısaydı, gümüş-beyaz teller dalgalı bir şekilde kesilmişti, teller boynumun ortasında bitiyordu.

Titriyorum, tabağımda soğuyan yumurtalarımı bakmaya devam ediyorum.

Dürüst olmak gerekirse, beni rahatsız eden sadece şiddet değil. Birdenbire artık kendim değilmişim gibi hissetmem. Dün gece garip bir şey oldu, sanki karşı koymaya başladığım anda başka biri bedenimi ele geçirdi.

Ya da belki bundan daha da önceydi. Belki de olduğumu sandığım kişi hala evdeki yatağımda yatıyor, sınırdaki katatonik ve kalkıp kışını sürükleyerek işe alım merkezine gitmeyi başaran kişi şu anda gerçekten burada olan kişi.

Hırçın ve tehlikeli. Çaresiz.

Anassa'dan duyduğum memnuniyetin ürpertisini üzerimden atamıyorum. Yaptığım şey hoşuna gitmişti. Hoşuna gittiğini biliyorum. Aramızdaki demir duvarı güçlendirmek için sürekli çaba sarf etmekten başım dönüyor.

Tüm bu Lee-ugh, *Killian* olayını gerçekten düşünecek tek bir anımın bile olmadığından bahsetmiyorum *bile*. Onu düşünürken kalbim hala acıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve ölümün parmaklarımın ucunda olduğunu görüyorum.

"*Meryn*."

Başımı kaldırıyorum. Izabel bana bakıyor. Venna daha da endişeli görünüyor. "Dikkatini çekmeye çalışıyorduk," diyor Venna.

"Özür dilerim," diye cevap verdim.

"Bu sabahki saç kesimin ilginç," diyor Izabel temkinli bir şekilde. Venna bana sorgulayıcı bir gülümseme sunuyor.

"Oh, uh." Ortak salonun etrafına bakıyorum. Her sürüden Rawbond'lar şezlonglarda ve sandalyelerde uzanıyor, bazıları açıkça birbirlerinin üzerine örtünecek kadar yakın. "Ne, beğenmedin mi?" Saptırmak için soruyorum.

Venna omuz silkiyor. "Hayır, hoşuma gitti. Aslında iyi bir fikir. Daha kısa saç daha az tutam anlamına geliyor." Sanki göstermek istercesine kendi kısa küt saçını savuruyor.

Dün gecenin acı dolu görüntüleri gözümün önüne geliyor. Yüzümü sabit tutuyorum, sıkıntımı göstermek istemiyorum.

"Ama endişeliyiz," diye ekliyor Izabel. "Dün çok şey oldu. Ve şimdi bu ani değişim. Sen iyi misin?"

Hem de çok. Bu yüzyılın yetersiz ifadesi.

Ağzımı açıp bu konuşmadan sıyrılmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum ama ortak alanın kapısının duvara çarpacak ve etrafa saçılmış kristal kadehleri sallayacak kadar büyük bir güçle açılmasıyla bahanelerimden kurtuluyorum.

Stark hışımla odaya girer, botları ağır ağır gümler, kara kaşları öfkeyle iki büklüm olur.

Onu gördüğüm anda tüylerim diken diken oluyor, kafamın içinde alarmlar çalıyor.

Sesi tehditkâr bir gümbürtüdür. "KİM ? Burada kim Lider Aldrich'ten daha iyi bildiğini düşündü ve eğitim dışında başka Rawbond'ları öldürmemesi yönündeki *özel* talimatlara karşı geldi?"

Sikeyim. Hiç bağışlanmamış. Sadece taze işkence.

Şok olmuş fısıltılar odaya yayıldı. Yavaş yavaş gözler bana doğru dönmeye başladı ve kesilmiş saçlarımı fark ettiler. Görünüşe göre ani kesim düşündüğümünden daha çok şey ele veriyor. En zeki yalanların bile beni bu durumdan kurtarmasına imkân yok.

Ben de öfkeyle kaynayan bir adamla karşılaştığımda her zaman yaptığım şeyi yaptım. Çenemi kaldırdım ve öfkeli bakışlarını karşıladım.

"Ben yaptım. Nefsi müdafaa," diyorum açıkça. Mucizevi bir şekilde, kalbimin çarpmasına rağmen sesim titremiyor.

Stark bana doğru adım atıyor, devasa formu daha da büyük bir gölge oluşturuyor. Birkaç Rawbond ondan uzaklaşıyor, gözleri parlayan ve uzuvları sarsılan ilkel bir korku tarafından püskürtülüyorlar. Tek hissettiğim karşılık veren öfke.

"Kendini kuralların üstünde mi sanıyorsun *prenses*?" diye .

Bana prenses mi diyorsun? Kuralların önemi yokmuş gibi davranmak? Kime hizmet ettiğini düşünürsek, ironik. Durduramadan dudağım kızgınlıkla seğiriyor.

"Dediğim gibi, *nefsi müdafaaydı*."

Ellerini yumruk yapıp bırakıyor, dövmelelerinin koyu çizgileri ellerinin üzerinde dans ediyor. "Birini kendi kopmuş eliyle boğarak öldürmek nefsi müdafaa mıydı?" diye hırlıyor.

Şok olmuş fısıltılar bir tur daha. Bana en yakın birkaç Rawbond tabaklarını itiyor. Diğerleri bana sırtını dönüyor. Izabel ve Venna tamamen sessiz.

Ama utanç içinde gözlerimi kaçırmayı ya da Stark'ın içimde bir şeyleri kırmasına izin vermeyi reddediyorum. Kendi hayatımı korumak için yapmam gerekeni yaptım ve şimdi *hepsi* benimle uğraşmamaları gerektiğini daha iyi bilecekler.

Saela için tekrar yapardım.

Stark'ın meydan okuyan bakışları uzun bir an boyunca içimi yakıyor, oda sessizlik içinde asılı kalıyor. Hepsi bizi izliyor, sanki birbirimizi parçalamamızı bekliyorlar.

Sonra doğrulur, ellerinin arkasındaki dövmele ve sayısız yara izi, elleri tekrar kenetlenirken parmak eklemlerinin etrafında bükülür.

"Odanın önü," diyor, sesi alçak.

Her kelime benim için özel olarak hazırlanmış, mükemmel bir şekilde telaffuz edilmiş, sessiz ama tehlikeli bir şekilde açık. Tartışma olmayacak.

Yavaşça ayağa kalkıyorum ve herkesin beni görebileceği ön tarafa doğru ilerliyorum. Ben bunu yaparken o da diğerlerine çok daha düzgün bir ses tonuyla hitap ediyor.

"Görünüşe göre dersler bu sabah erken başlıyor," diyor beni izlerken

Yürü.

Dönüp önünde duruyorum, ellerimi kalçalarımaya koyup dik . Yaklaşırken hâlâ üzerime abanıyor.

"Çoğunuz Bonded dövmelelerinin anlamını biliyor olmalısınız, ama bilmeyenleriniz için-" Bana doğru hançer gibi bir bakış fırlattı. "-kollarımızdaki ve gövdelerimizdeki dövmeleler Siphon öldürmelerini sayar. Boyunlarımızdakiler ise eğitim sırasında öldürdüğümüz Bağlanmış yoldaşlarımızı anıyor. Dövmeleri neden yaptırıyoruz?"

Çünkü siz psikopatlar savaş ganimetlerini seviyorsunuz.

Genç bir adam cesaretini toplayıp elini kaldırmadan önce uzun bir sessizlik anı yaşıyor. Phylax, saçındaki kahverengi çizgiye bakılırsa. Adını bilmiyorum. Stark başını ona doğru eğiyor.

"Çünkü Sifonların aksine, Bağlanmışlar hayata değer verirler. Savaşın ağır bedelini hatırlamak için dövme yaptırıyoruz."

Saçmalık, eğer duyduysam. Dün gece bana saldıran kişi *hayata değer veriyor muydu?* O arenada bir adamın parçalanışını izleyen diğerleri de değer veriyor muydu?

Eğer yaşama değer verselerdi, tüm bu süreç bu kadar acımasız ve kanlı olmazdı.

Stark başını sallayıp bana dönüyor ve elini cebine atıyor. Kaleme benzeyen küçük bir alet çıkardı, sivri ucu üstümüzdeki pencereden içeri süzülen ışıktaki parlıyordu. Yanında da bir şişe mürekkep.

"Tebrikler prenses. Bu Bağlanma Denemelerinin ilk dövmesini aldınız."

Bununla birlikte, boşdaki eli omzuma dolanıyor ve beni arkamdaki sandalyeye itiyor. Öfkeyle kekeliyorum.

Ama nedense Stark bana doğru eğildiğinde, aniden onu daha önce hiç görmediğim kadar yakınlaştığında, bakışlarımı kirpiklerinden ayıramıyorum.

Beni kısa süreliğine sersemletiyor. Onu yakından görmek farklı. Tüm o tehditkâr öfke hâlâ bir celladın baltası gibi üzerimde geziniyor ama nefesi yanağımdaya ve boynundaki dövmelelerin en ince ayrıntılarını görebiliyorum.

Eğitim öldürür o zaman, tıpkı benimki gibi.

Stark nasırlı parmaklarıyla çenemi sıkıca kavırıyor, parmaklarının sıcaklığı tenimde kıvılcımlar çıkarıyor. Ona meydan okuyan bir bakış attım. Bundan açıkça zevk alan biri karşısında korkudan sinmeyi reddediyorum.

Sinirle dilini şaklatıyor ve başımı rahatsız edici bir açıyla yukarı kaldırmaya zorluyor.

Boynumdaki iğnenin ısırtığı ani ve sarsıcı. Acıdan ses çıkarmayı reddediyorum, çenemi sıkıyorum ve iğne içime girerken ona dik dik bakıyorum. Elini çenemde sıkıyor, sanki kaçacağımı düşünüyor ama ondan kaçmaktansa ölmeyi tercih ederim.

Ona sırtımı dönersem haysiyetim buna dayanamaz ve benim de dayanacağımdan emin değilim.

İğne boynuma ve omzuma acıdan kaynaklanan soğuk ürpertiler gönderirken nefesim kesiliyor. Bunu gizlemeye çalışıyorum ama o açıkça fark ediyor.

Çenesindeki bir kas tüylendi, karanlık bakışları bir anlığına iğneden uzaklaşıp bana kaydı, imkansız kirpikler karanlık gözlerini çerçeveledi.

İğne ilerledikçe bir yanım genişçe esniyor. Aç. Öfke dolu.

Bu böyle biraz daha devam ederse, kendimi kaybedip iğneyi elinden alabilir ve savunmasız bir yere batırabilirim. Savaşçı içgüdülerime teslim olmamak ve içinde bulunduğum acıyla ilgili bir şeyler yapmamak için tüm dikkatimi topluyorum. Sanki dişlerini boğazıma geçiriyor ve ben burada oturup boynumu onun için açıyorum.

Sonunda sakinleşiyor. Elleri hala çenemde, cihazı tekrar yerine sokuyor. Sonra, hiç uyarmadan, başımı yana doğru itiyor. Eğiliyor, nefesi artık boynuma değiyor.

Ve *dili* tenimde geziniyor.

Bu sefer sesi bastıramıyorum, küçük ve neredeyse öfkeli, boğazımın dibinde bir hırıltının başlangıcı gibi. Sanırım o da duyuyor çünkü eli çenemde sıkılaşıyor. Bu daha da şok edici. Ağzının kaygan sıcaklığı aşırı hassas tenime temas ederken görüşüm uzaklara dalıyor.

Kızgın olmak istiyorum. Onu itmek ve ağzını burnunu kırmak istiyorum. Ama hareket edemiyorum.

Islak dokunuşu, kızgın acıyı, ihlal edici olsa bile şok edici derecede samimi bir şekilde yatıştırıyor. Ellerim kolçaklara gömülüyor.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor ama açlıktan ölmek üzere olan bir yanım devam etmesini istiyor. Bundan nefret ediyorum ama yine de kalçalarım karıncalanıyor ve meme uçlarım ceketimin altında sertleşiyor. Karnımdan aşağıya doğru bir sıcaklık yayılırken kalçalarımı birbirine bastırıyorum.

Bir an için zihnimin odaklanabildiği tek şey ağzının ve nefesinin sıcaklığı, yanağımdaki saçlarının gıdıklaması, onun misk kokusu, boğazımdaki elinin sertliği.

Ve bir yara izi. Gizli, çenesinin tam kenarından kulağının dibine doğru kesilmiş. Nedense bu, her şeyden çok ciğerlerimi sıkıştırıyor ve kalbimin kaburgalarıma vuran bir yumruk gibi güm güm atmasına neden oluyor.

Paylaşmak istemediği bir sır gibi.

Sonra her şey bitti ve yüzümü sertçe iterek soğuk gözlerle bana baktı. Öfke bana geri dönüyor, az önce bedenimin kapislerine kendimi kaptırdığım için daha yüksek sesle ve daha şiddetli bir şekilde.

Tek kelime etmeden beni orada bırakırken parmak uçlarım kolçaklara sürtünüyor.

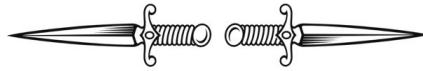
Bacaklarımın titremesine izin vermeyerek ayakta dururken etrafımda fısıltılar dolaşıyor. Masama döndüğümde yüzüm kesinlikle kızarmış. Izabel ve Venna bana bakıyor.

Yutkunuyorum. "Neydi o?" Nefes alıyorum, sesim çığ. "Öldürdüğün için bir dövme," diye cevaplıyor Izabel.

"Hayır, neden beni *yaladı*?" Ellerimi yumruk yaparak talep ediyorum.

Venna'nın dudakları büzülüyor. "İşimiz bittiğinde birbirimizin dövmelelerini yalıyoruz. Bu, cildin yüzeyini iyileştirmeye yardımcı olan bir içgüdüdür."

Boğazımdaki karıncalanmayı görmezden gelerek burnumun kenarını sıkıyorum. Bağlanmışların dünyası bana asla mantıklı gelmeyecek.

Boğazımdaki sızılama günün geri kalanında da devam ediyor. O öğleden sonra sürü olarak Strategos eğitim alanına doğru ilerlerken boğazımı ovma isteğime direniyorum. Beta Egith bizi bekliyor, siyah binici derisi giymiş ve hepimize sabırsızlıkla bakıyor. Keskin bakışlarının boynumda kaldığını fark ediyorum.

Kurt adamlarımız bizi bekliyor, bazıları bir araya toplanmış ve sosyalleşiyor - yanlarını birbirine sürtüyor, kuyruklarını birbirine vuruyor, hatta şakacı bir şekilde ısırıyor ve kapışıyor.

Ancak Anassa diğerlerinden tamamen ayrı, iri ve umursamaz bir şekilde hareketsiz duruyor. Diğerlerinden hiçbiri ona yaklaşmıyor.

Onu tekrar görmek bana dün geceyi ve hissettiği şiddetli onayı hatırlatıyor. Avucumu dövmeme bastırıyorum, temas acının daha da artmasına neden olduğunda yüzüm buruşuyor.

"İyi günler, Strategos Rawbonds," diye anons ediyor Egith. "Bugün, Rawbond olarak resmi eğitiminize binme konusundaki ilk dersinizle başlıyoruz. Eğer buradaysanız, kurdunuzu Kurtboğan Dağı'ndan aşağı başarıyla sürdürünüz demektir, ancak bineğinizin üzerinde oturmaktan çok daha fazlası var."

Bazılarımız kurtlarımızı dağdan aşağı sürdük.

"Binicilik ve dövüş için uygun formda ustalaşmak, kurdunuzla nasıl iyi iletişim kuracağınızı öğrenmenin de ilk adımıdır. Bir hatırlatma olarak, bir ay sonraki Ses Denemesi için resmi bir geri sayım içindeyiz."

Siktir, doğru. Kurdunla ne kadar iyi iletişim kurabildiğini test eden deneme. Oryantasyonda bize bundan bahsettiklerinde endişelenmemiştim, çünkü kaçacağımı düşünmüştüm.

Kafamın içindeki demir duvarı yokluyorum. Her zamanki gibi sağlam. Anassa onu tekrar yıkmaya hiç ilgi göstermiyor.

Harika. Ben piştim.

"Ses Denemesi karmaşık bir engelli parkurdan oluşuyor," diye devam ediyor Egith, "bu yüzden hem direwolfunuzla birlikte hareket etmekte usta olmanız hem de birbirinizle iyi iletişim kurmanız önemli."

Anassa'nın varlığını kabul etmesini bile zar zor sağlayabiliyorum - tabii ki aşağılamanın ötesinde - bir engel parkurunda benimle birlikte çalışmasını sağlamak şöyle dursun. Muhtemelen beni dinleyip dinlemediğini test etmek için özel olarak tasarlanmış bir engelli parkur.

"Bugün için kolay başlıyoruz. Çoğunuz için çocuk oyuncağı olacak," diye açıklıyor Egith. "Arenada yapabildiğiniz kadar hızlı bir tur atacaksınız. Sonra engellerin üzerinden. Kirişlerin altından sürünerek geçin, sonra da çemberin içinden son bir kez atlayın. *Sakin* düşmeyin. Çiğnenme riskinin yanı sıra kurtadamlarınızın hayal kırıklığına uğrama riski de var. Sizi eksik bulurlarsa ne olacağını unutmayın."

Başından beri bir felaket.

Diğerlerinin kurtları da hızla onlara katılarak eğitim alanında ilerliyor. Birçoğu dağda olduğu gibi kolayca ata biniyor. Izabel, yüksek kurduna doğru ilerlerken sırtıma vuruyor ve bana sempatik bir bakış atıyor. Tomison çoktan kurdunun sırtına çıkmış, bize doğru bir göz kırıyor.

Anassa'ya doğru adım attığımda bana hırlamıyor. Sanırım bu bir ilerleme. Ama dişlerinin uçlarını göstererek benden uzaklaşıyor.

Kısaca.

Zaten başka seçeneğim de yok. Diğerleri çoktan parkurda ilerlemeye başladılar, engellerin aşırı kalabalık olmaması için teker teker başlıyorlar. Izabel sırasını almak üzere.

Siktir et.

Bir adım öne çıkıp uzanıyorum ve elimi kürkünün içine daldırıyorum.

Hareket etmiyor. Ve kolumu ısırpı koparmıyor. Belki de zor kullanarak yaklaşmak en iyisidir.

İzin istemeyin; tıpkı bağ kurmak için benden izin almadığı gibi.

Yap işte.

Kürkünü kavrayıp kendimi yukarı kaldırıyorum, botlarımı bacağına vurarak kendime güç veriyorum, tıpkı diğerlerinin yaptığını gördüğüm gibi.

Anassa tam ona tırmanmaya çalışırken pençesini vuruyor ve ben de ayaklarımın üzerine düşerek yere çakılıyorum. Diğerleri beni izlemek için dönüyor ve ben onları görmezden gelerek hemen tekrar deniyorum.

Bu kez iki elimle kürkünü yumrukluyorum ve zıplıyorum, omzuna gelene kadar ayaklarımla uğraşmıyorum, ringde geçirdiğim yıllar boyunca biletiğim üst beden kaslarıma güveniyorum.

Artık bana iyi hizmet ediyorlar. Fazla sorun yaşamadan Anassa'nın sırtına çıktım.

Kahretsin, yer çok uzakta.

Egith, "*Çiğneme riski var*" dedi. Bundan nefret ediyorum.

Anassa'yı parkura doğru yönlendirmeye çalıştıkça durum daha da kötüleşiyor. En son gidenler arasındayız. Dün gece inşa etmek için zaman harcadığım zihinsel duvarlarımı indirmeye çalışıyorum ama Anassa'nın bariyerleri sağlam duruyor.

Kanlı bir cinayet işleyerek kazandığım iyi niyet, bu sabahın sisi içinde yok oldu.

Şu anda birini öldürsem, benim için bir çemberin içinden atlar mı? Şüphe o.

Sonunda, bana kızmış gibi görünüyor, ya da belki sadece sıkılmış, ve piste doğru ilerliyor, yüzünü piste dönüyor ve kendini hazırlıyor.

Bu anlaşma değil. Takım çalışması ya da uyum değil. Onun sesini duymuyorum. Bu tam ve mutlak bir reddedıştır.

Korkunç bir hızla ileri atılmadan önce kendimi hazırlamak için iki saniyem bile yok.

Kürkünü sıkıca tutarak düşmemek için mücadele ediyorum. Parkurun dış çevresinde koşmak nispeten sorunsuz ama sonra engellerin üzerinden atlamaya başlıyor. İlkinde neredeyse düşüyordum, sırtında dengemi korumak için kürkünü çekiştiriyordum. Benim ağırlığım dengesini bozuyor ve ayaklarından biri engele takılıyor.

Kendini zor tutuyor, hırlıyor, dişlerini öfkeyle takırdatıyor. Sonra bir sonraki engele geçiyor ve yine aynı şey oluyor.

Tahtaların altına girmeye çalışırken neredeyse kayıyordum. Çemberin içinden atladığında kuyruğu çembere çarpıyor ve ben de onun sırtından tamamen inmiş oluyorum, bacaklarım sallanırken kürek kemiğinin tüylerine tutunuyorum ve tekrar yukarı çıkmaya çalışıyorum.

Yine de düşmeme imkan yok. Diğer Rawbond'ların kıcımı pislik içinde görmesine izin vermeyeceğim.

Ona tutunuyorum. Bunu atlatmak için onun tüm tüylerini yolabilirim ve sanırım o da bunu biliyor.

"Tekrar!" Egith bağılıyor ve Anassa'nın en azından at üstünde kalmama yardım edeceği anlamına geliyorsa cinayeti tekrar gözden *geçiriyorum*.

Diğer bağlı çiftler parkur boyunca akıp gidiyor. En kötü kısmı da bu. Bazıları diğerlerinden daha hızlı ama hiçbirisi bizim gibi mücadele etmiyor.

Daha beceriksiz olanlar bile sadece kurtadamları o kadar uzun ya da güçlü olmadığı için mücadele ediyor, binicileri at üstünde kalmakta zorlandığı için değil. Hatta kurtlardan birinin, binicisi düşmek üzereyken onu desteklemek için ağırlık merkezini değiştirdiğini ve onu tekrar uygun yerine yatırdığını izliyorum.

Tüm yol boyunca yorucu.

Kıçım tamamen uyuşmuş durumda, kollarım tutunduğum ve kendimi yukarı çektiğim için gevşek ve işe yaramaz durumda ve başım zihnim ile Anassa'nın arasındaki duvarın kazınmasından, acımasızca vurulmasından dolayı çarpıyor.

Dersler sona erdiğinde nihayet bana bir erteleme verildi. Diğer Rawbond'lar kurtlarından sevgiyle ayrılıyor. Anassa'nın sırtından kayıp acı içinde ayaklarımın üzerine düştüğümde kuyruğunu çeviriyor. Neredeyse anında uzaklaşıp gözden kayboluyor.

Bizim için uzun bir veda yok o zaman.

Eğer o derste yaşadığım kargaşa yüzünden bu kadar yorgun olmasaydım, sinirlenirdim.

Ben buradayım. Ben . Kendime bininci kez hatırlattığım gibi, kelimenin tam anlamıyla başka seçeneğim olmadığı için bu işi yapmak istiyorum,

Bu bağ bana istemeyerek dayatıldı. Anassa benden başka ne istiyor?

Diğer stajyerler içeri girmeye başlıyor ama ben onları takip edemedim. Egith bana doğru adım atıyor.

"Meryn, seninle konuşmam gerek. Benimle gel," diyor sertçe.

Egith'i eğitim alanından tek kelime etmeden takip ederken diğer Rawmond'ların meraklı bakışlarını görmezden geliyorum ve bu sefer neyi yanlış yaptığımı merak ettiğim için kalbim sıkışıyor.

En azından herkesin önünde boynuma bir iğne sokmuyor.

Ya da belki de Nabber'lar hakkında haberleri vardır? Bu düşünce sadece içimdeki çalkantılı endişeyi artırıyor.

Strategos'un kamarasına giriyoruz. Egith yatak odasının girişinden hemen önce özel odalardan birinin önünde durduğunda dövmem karıncalanıyor.

"Artık senin," diyor, elini kısa bir süre kapıya vurarak. Kapıya bakıyorum, sonra gözleriyle buluşuyorum. "Benim mi?"

Kapının kilidini açıyor ve bir yatak ve bir yığın yastık, çift kapılı uzun bir gardırop, boş bir kitaplık, köşede çiçekli bir bitki ve titreyen bir ağaca bakan geniş bir pencere ile cömert bir alan ortaya çıkarıyor.

Hiç sahip olmadığım kadar büyük bir yatak odası. Ve özel .

"Dün gece size bir saldırı olduğu için, muhtemelen hedef alındığınız tespit edildi. Bu yüzden artık özel bir odanız olacak," diyor sert bir şekilde. Anahtarı bana uzatıyor ve avucumun içine bırakıyor.

Başımı sallıyorum ve anahtarı ona geri vermeye çalışıyorum. "Hayır. Bunu istemiyorum. Sırtıma daha da büyük bir hedef koyuyor."

"Öyle," diye kabul ediyor, yüz ifadesi neşesiz. "Ama bu emir benim başımın üstünden geliyor. Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok."

İçeri girerken beni izliyor. Tanrıça, özel bir tuvalet bile var.

Egith gitmek için döner ama kısa bir süre duraklar. " mahremiyetin tadını çıkar derim. Cephede kralın kuvvetlerine katıldıktan sonra bir daha asla sahip olamayacaksın," diyor ve kapıyı yüzüme kapatıyor.

Biraz kaybolmuş bir halde tekrar kapıya bakıyorum. Az önce söylediklerinin tüm bunlardan kurtulacağıma inandığını mı ima ettiğini, yoksa tüm bunlarla *baş başa kaldığımı* hatırlatarak kasten irademi kırmaya mı çalıştığını anlayamıyorum.

Odaya doğru adım atarak ceketimi çıkardım ve yatağın üzerine attım. Gardırobı açtım ve tüm kıyafetlerim için bir sürü boş askı buldum.

Giysiler. Kapatıp döndüğümde gözlerim yansımama takılıyor. Duvara asılı, tül benzeri yarı saydam perdelerle kısmen örtülmüş aynaya yaklaşıyorum.

Onları kenara çekiyorum ve başımı eğiyorum.

Bu sabah yaptırdığımdan beri dövmemi görmedim. Ve bu... garip bir şekilde güzel.

Boynumun yan tarafını sarıyor, tam ortasından yukarıya doğru, saçımı kesmek zorunda kaldığım hizada. Gördüğüm diğerleriyle aynı rünik tarzda, ancak karanlık ateş gibi dönen dekoratif unsurlarla, doygunluktan yoksun merkezi bir dairenin etrafında akıcı bir şekilde hareket ediyor.

Artık gerçekten acımadığını fark ettim. Acaba bu onun yüzünden mi? Ağzı yüzünden mi?

Dilini.

İşin ustalığı beni kısa süreliğine şaşırttı. Stark'ın acımasız ellerinin böyle bir şey yaratabileceğini düşünmemiştim. Ama sonra bunun gerçekte ne olduğunu anladım.

Bir tasmanın başlangıcı.

Çenemi sıkıyorum ve parmaklarımın ucuyla ona dokunuyorum. Eğitim bitmeden önce bunlardan kaç tane daha alacağım?

Belki de boğazıma dolanıp beni susturmaya yetecek kadar.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

I Strategos ranzasında pek bir şey yok, ama yatağımın yanındaki şifonyeri mağaza dolabından aldığım kıyafetlerle doldurdum, bu yüzden muhtemelen onları taşımalıyım. Kalabalık antreden fark edilmeden geçiyorum ve odaya girdiğimde ranza odası, kutsanmış bir şekilde boş.

Büyük ihtimalle herkes ya antrenman yapıyor, ya ders çalışıyor ya da ortak salonda uzanıyor. Birinin omzumun üzerinden bakıp cevaplamaya hazır olmadığı sorular sormasından endişe etmeden yetersiz eşyalarımı toplamak için bana bolca alan sağlıyor.

Eşyalarını nereye götürüyorsun, halktan biri?

Gümüş beyazı saçlarımın asi bir tutamını gözlerimden kaçırarak eşyalarımı bir çantaya doldurup omzuma atıyorum. Göğsümde bir balon gibi şişen endişeyle yeni odama doğru kaçarken, Strategos ortak alanının karşısında Izabel'i görüyorum.

Diğer Rawbond'larımızdan birinin kucağına oturmuş, avını yakalamış bir kartal gibi onun üzerine tünemiş. Izabel ellerini onun geniş omuzlarında gezdiriyor ve ben gözlerimi kısıyorum. Adını hatırlayamıyorum. Roddert gibi bir şey mi?

Adam ondan çok daha ilgili görünüyor. Ama yakışıklı, sanki pençelerinin etinde olduğundan tamamen habersizmiş gibi ona övgü dolu sözler mırıldanıyor. Aslında onu parmağında bu kadar sıkı oynatıyor gibi görünmesi takdire şayan.

Daha da çok, çünkü ondan sıkılmış görünüyor, sanki bu ona kolayca gelmiş gibi. Onu.

Düşünmeden hareket . Izabel'i eğilirken görmek çaresiz bir adam, yardım edemem ama *ne yaptığını bildiğini* düşünüyorum.

yapıyorum. Ve lanet olsun, bilgisiz hissetmekten çok yoruldum.

"-Gözler mücevher gibi parlıyor," diyor Roddert. Robert mı? Hayır, Roddert. "Izabel," diye araya giriyorum.

Bana bakıyor. Gözleri ilgisizlikten donuklaşıyor, ta ki bana gelip çantama atlayana ve merakla alevlenene kadar.

Başımı eğiyorum. "Seninle bir dakika konuşabilir miyim?"

"Elbette," diyor, sesi rahatlamış gibi geliyor. Zavallı adam.

Uçuyormuş gibi kucağından sıçırıyor. Adamın elleri kısa bir süre onu takip ettikten sonra dizlerinin üzerine düşüyor.

Uzaklaşırken omzumun üzerinden ona bakıyorum. Kesinlikle onun kışına bakıyor. Ama benimkine de bakıyor, yani belli ki kalbi o kadar kırılmamış.

Izabel yaklaşıyor. "Onu bir deneyeyim dedim - yani, şu omuzlara *bak!* Ama vay be. Beyin için taşlar. Strategos'a nasıl geldi? Diğer güzel tuğlalarla birlikte Phylax'a ait."

"Bence onu küçümsüyorsun. Gözlerin gerçekten de değerli taşlar gibi," diye takılıyorum.

Kafasının içinde o kadar geriye yuvarlıyor ki, beyninin bir anlığına eminim. Antrede beni takip ederken gülümseyerek "Kapa *çeneni*," diye inliyor. "Ne istiyordun-"

Yeni kapımın önünde durduğumuzda Izabel sözünü kesiyor, ben kolu çevirirken kara kaşları saç çizgisine doğru fırlıyor.

"Meryn, bu odalar özeldir," diye tıslayarak omzunun üzerinden bakıyor.

"Biliyorum," diyorum ona, kapıyı iterek açıyorum ve onu odaya götürüyorum. "Bu oda artık *benim* için özel."

Açıklayamadan arkamızdan alçak bir ısıklık sesi duyuldu. Döndüğümde Tomison'ın kapıya doğru eğildiğini gördüm.

Bakışları takdirle kamaramın etrafında geziniyor. "Kahretsin, Meryn. Bu-"

Bileğinden tutup onu içeri çekiyorum ve kapıyı arkasından çarparak kapatıyorum. Tomison nereye gitse dikkat çekiyor ve yeni odama bakıp benden nefret etmeye başlayacak *daha fazla* insana ihtiyacım yok.

Bunu sonsuza kadar saklayamam, ancak Tomison'un açıklanamaz popülaritesinin benim için yayılmasına izin vermektense haberlerin nasıl yayılacağını kontrol etmeyi tercih ederim.

Yine de bu popülarlık bir şekilde işime yarayabilir. Tomison mekanın derinliklerine doğru adım atar. Ayakucundaki lüks sandalyenin yanında durakladı.

Yeni yatağında parmaklarını kadifenin üzerinde gezdiriyor. Kızıl saçları komodinin üzerindeki tek yağ lambasının loş ışığında bile yanıyor.

"Bu düzeni nasıl sağladınız?" diye soruyor. "Sadece eğitimcilerin özel odaları var sanıyordum."

Izabel alay ediyor. Neden olduğundan emin değilim. Sanırım Tomison'ın konuştuğunu duyduğunda verdiği ani bir tepki. Gözlerinin odanın öbür ucundan Tomison'u delip geçtiğini hissedebiliyorum ama Tomison bunu fark etmemiş gibi görünüyor.

Derin bir nefes alıyorum ve saldırıdan sonra "güvenlik kaygılarının" beni yükselttiğini ve Egith'in bana odayı alma konusunda bir seçenek sunmadığını açıklamaya çalışıyorum. İstesem de istemesem de burada sıkışıp kaldım.

Hayatımın hikayesi, görünüşe göre.

Izabel açıklamamın sonunda düşünceli bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Konuşmak istediğin konu bu muydu?"

"Evet." Odayı işaret ediyorum. "Belli ki."

Tomison homurdanır ve Izabel'e bakar, ama Izabel derin düşüncelere dalmıştır. Çenesini sıkar ve dudaklarını birbirine bastırır. Sonra şöyle der: "Bunu kim sipariş etmiş olabilir? Acaba sunumda kralın dikkatini çektiniz mi? Yani, hepimiz onun ürkütücü olduğunu biliyoruz, ama..."

O ve Tomison birbirlerine bakıyorlar ve eminim kralın Rawbond'lardan bir yoldaş seçmeyi nasıl sevdiğini düşünüyorlardır. Audelie adında bir Phylax Rawbond'u gözüne kestirdiğine dair söylentiler duymuştum ama belki de hâlâ hedefini arıyordu.

Tüylerim diken diken oluyor. Kralın fazla mavi gözlerinin üzerimde öylece dolaştığını, korumak için ölebileceğim her yerimde gezindiğini *düşünmek* bile... Bir an için gerçekten midem bulanıyor ve destek almak için kapıya yaslanıyorum.

Aslında, oğlunun sorumlu olması daha muhtemel. En bariz sonuç bu ama Killian'ın adını ağzıma almıyorum. Bu yarayı açmaya hazır değilim; özellikle de diğer Rawbond'larla zaten bu kadar kırılğan bir durumdayken.

Herkese bir yıldır veliaht prensi becerdiğimi söylesem bir faydası olacağını sanmıyorum.

"Bu oda görevinin benim için her şeyi daha da kötüleştirmesini nasıl engelleyebilirim?" Bunun yerine, bu ikisinin bana makul bir tavsiye verebileceğini umarak söylüyorum.

Bakışlarım aralarında geziniyor. Izabel sempatik görünüyor. Tomison eğlenmiş görünüyor. Bana omuz silkiyor. *Omuz silkiyor.* "Bilmiyorsun."

"" diye tekrarlıyorum, biraz sinirli bir şekilde.

"Sahip çık!" diyor aptalca ve çekici bir sırıtışla. "Kendi başının çaresine bakabilirsin. Kuyruğunu kıştırma." Ellerini birbirine çırpıyor. "*Şimdi* izin verirseniz, büyüleyici varlığımı bekleyen bazı güzel Daemos hanımları var."

O giderken Izabel kaşlarını çatıyor. Orada çok fazla zehir var. Kaşlarımı kaldırıyorum. "Değerli taşlarınız neden bu kadar ölümcül görünüyor?" diye soruyorum.

Boğazını temizliyor ve "Nefes aldığımda beni rahatsız ediyor" diye mırıldanıyor.

O kadar da kötü biri olduğunu düşünmüyorum. Bana dürüst bir cevap verdi, değil mi? İşe yarar bir cevap değil ama denedi. "Bundan nasıl kurtulabilirim, Izabel?"

İç çekiyor. "Tomison'ın herhangi bir konuda haklı olduğunu kabul etmektense gözlerimi oymayı tercih ederim. Bu yüzden kabul etmeyeceğim. *Ama.*"

Bu kadarla yetiniyor, çünkü belli ki kelimeleri yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyor. Tomison haklı. Ve bununla yüzleşmek zorundayım.

Çok geçmeden fırsat kendini gösterdi. Ertesi sabah, kalabalık Rawbond ortak salonunda Izabel'in yanına dikilmiş, bir tabak meyveyi karıştırıyorum. Önümüzde uzun bir ders ve eğitim günü var.

Kırılğan huzurum, yarısı boş tabağımın üzerine bir gölge düştüğünde paramparça oluyor. Yavaşça başımı kaldırıyorum çünkü havada uğursuz bir şey var. Etrafımda yemek yiyen insanlar sessizleşti.

Strategos güzellik kraliçesi Perielle tepemde duruyor. Kule gibi, gerçekten, ve en iyileri gibi alay ediyor. Gözlerim onun mükemmel göz makyajına takılıyor -yumuşak ve sıcak- ama bu onun jilet gibi keskin, öldürücü bakışlarını köreltmeye *yetmiyor*.

"Herkes senin odanı duydu, halktan biri," diyor. "Söyle bakalım. Kimi beceriyorsun?"

Lanet olsun. Hem de kahvaltının *tam* ortasında.

Perielle'in tahmininin gerçeğe ne kadar yakın olduğunu görünce irkildiğimi gizliyorum. Sürünün geri kalanının bende zayıflık görmesine izin vermeyeceğim.

Bu bir meydan okuma. Öyle olduğunu biliyorum çünkü Anassa'nın siniri bir hırıltı gibi çatırdıyor, aramızdaki duvarlar geçici olarak inceliyor. Perielle'in saldırısından rahatsız olmuş, sanki bir köpek yavrusu topuğunu ısırması gibi.

Çok uzun zamandır sessizim. Tek umudum bunun korkaklıktan ziyade güven yansıtması.

"Neden soruyorsun?" Izabel araya giriyor. "Burada henüz yatmadığın biri var diye mi endişeleniyorsun?"

Eminim o bununla gurur duymuyordur ama ben duyuyorum. Perielle'in o muhteşem, güzel yüzünü alıp çıplak ellerimle, kemik kırılması gibi hastalıklı bir çıtırtıyla kırmak istiyorum. Bunun olduğunu hissetmek istiyorum ve Anassa da istiyor.

"Aslında Venna," diyor Perielle, ikizlerin isimlerini kasten karıştırarak, "Kurdumun eşini çoktan buldum."

Elini gönülsüz bir hareketle ortak salonun diğer yarısına doğru sallıyor ve gözlerim Jonah'a doğru onu takip ediyor. Zalim Daemos Rawbond yırtıcı bir sırıtışla el sallıyor. Gözleri, kanımızla dolu bir havuzda Perielle'i becerdiğini hayal ediyormuş gibi parlıyor.

Salonda fısıldaşmalar başladı. Izabel'in geçen gece sarhoşken bana söylediklerine göre, çiftleşmiş kurtadamlar çok nadirdir. Bu Perielle'e ciddi bir doğrulama önyargısı veriyor olmalı.

Başka bir deyişle: özel olduğundan emin ve bu sadece bunu kanıtlıyor.

Ben daha bu maçın ne kadar rahatsız edici olduğunu idrak edemedim, Perielle tabağımı masanın üzerinden süpürüyor. Yere düşmeden önce kısa bir süreliğine kenara doğru eğiliyor, meyve parçaları, yumurta ve tost parçaları yerde patlıyor. Seramik, hâlâ devam eden konuşmaları susturan sağır edici bir gürültüyle paramparça oluyor.

Odadaki herkes şu anda bize bakıyor.

Bu şimdiye kadar gördüğüm en küçük oyun alanı zorbalığı ve hepsi kendini kraliçe sanan bir kadından geliyor. Herkesin bunu anlayacağından emin bir şekilde odaya bakıyorum.

Ama bu Perielle. Onunki gibi güzel bir yüz insanların beynini yıkayıp akılsızca tapınmalarını sağlıyor. *Bana* ters ters bakıyorlar, sanki şimdi yiyemeyeceğim kahvaltıyla onun çizmelerini kirlettiğim için gücenmişler gibi.

"Tüh," der tatlı tatlı. Izabel'in eli çatalının üzerinde sıkılaşıyor.

Perielle'e tapılır. Herkesin önünde onun mükemmel yüzünü kırmak popülerliğime pek yardımcı olmaz. Bu Tomison'un parlak kızıl saçlarını koparmak gibi bir şey olurdu. Bunu yapamam, bu yüzden eğildim ve kırık tabağımın parçalarını toplamaya başladım.

Ancak bunu yaptığım an, seçtiğim yüksek yol beni tam ateş hattına sokuyor.

Perielle'in botu yüzüme doğru geliyor. Beni bir köpek gibi tekmeliyor o zaman?

Hayır.

İçgüdülerim bana çarpıyor ve darbesini kolayca savuşturuyorum. Yavaşmış. Ya da belki de bir avam gibi sineye çekeceğimi düşündü. Fakat

Benim gibi insanların hayatlarının her gününde ne kadar zor bir mücadele verdiklerini bilmiyor.

Bugüne kadar hiçbir şeyi öylece bırakıp kabul etmedim ve bugün de etmeyeceğim.

Kırık tabak parçasını kaburgalarının arasından kaydırmamak için yoğun bir çaba sarf etmem gerekiyor. Ama onu bırakmayı başarıyorum ve yavaşça yükseliyorum. Göğsümde bir hırıltının başlangıcı gibi bir baskı var. Perielle geri çekilmiyor ama bana tekrar vurmaya da çalışmıyor.

Bu odadaki herkesin duyabileceği şekilde yavaş ve net konuşuyorum. "Eminim diğer Bağlanmışların senin önünde eğilmesine ve senin onayını almak için kendilerini parçalamasına alışkınsındır ama çok net bir şekilde farkında olduğun gibi ben *onlardan biri değilim*. Bana bir daha tekme atmaya kalkarsan ayağını bileğinden keser ve kurduma yediririm."

Sonraki sessizlikte Anassa'nın karanlık eğlencesi parlıyor. Öfkem karnını doldurmuş gibi memnun.

Belki de benden istediği şey gerçekten budur, daha fazla şiddet.

Perielle yaklaşıyor ve ben kendimi her şeye hazırlıyorum. Kararımı verdim. I beni iterse burnunu kırarım.

"Bu gece kapını kilitle, amcık," diye tısladıktan sonra topuğunun üzerinde döndü, saçlarını savurdu ve uzaklaştı.

Etrafımızda konuşmalar yeniden başladı. Şüphesiz, çoğunun öznesi benim. İçimden iç geçiriyorum ve koltuğuma geri yerleşiyorum. Kraliçenin öfke nöbetinden sonra ortalığı toparlamaya başlamadan önce Izabel omzuma kısa bir süre dokunuyor.

Evet. Sürü kaynaşması harika gidiyor.

Kahvaltıdaki gerginlik günün geri kalanında beni takip ediyor. Etrafımdaki insanların bakışlarını yakalamaya devam ediyorum. Hepsi küçümseyici değil - bazıları daha meraklı - ama sürekli ilgi uğultusu, gece geç saatlerde pencereye vuran kış rüzgârları kadar can sıkıcı.

Kryptos eğitimci Gamma Samson Whyte ile ilk kurt iletişimi dersimiz dikkatleri başka yöne çekmemize yardımcı oluyor. Hep birlikte bir odaya doluyoruz. Sesi oditoryuma yansıdığı kadar net.

"Rawbond'lar her zaman bağlantının tam olarak nasıl işlediğini sorar, çünkü arkadaşlarınızın ve ailenizin kurtlarıyla iletişim kurduğunu görmüş olsanız bile, bunu ilk kez kendiniz deneyimleyene kadar gerçekten anlayamazsınız. O yüzden size sorayım, kurdunuz her zaman kafanızın içinde mi, sizin gözlerinizden mi görüyor?"

Her zamanki gibi önce Izabel'in eli havaya kalkar. "Hayır, efendim," diyor. "Bağlantı düşüncelerimizi ve duygularımızı birbirine bağlayarak çalışıyor. Direwolves aslında zihnimizde ya da bedenimizde değil, sadece her şeyi duydukları için hissediyoruz."

"Doğru," diyor Samson. "Yani, çoğunlukla doğru. En güçlü direwolflar binicilerinin gözlerinden görebilirler ama bu çok nadirdir ve son derece güçlü bir bağ gerektirir. Geri kalanlarımız için bu sadece bitmek bilmeyen bir düşünce ve duygu alışverişi."

Bitmeyen. Harika.

"Şu anda siz ve kurtlarınız arasında kapatılamayan açık bir iletişim kanalı varmış gibi görünüyor olmalı. Sürekli, değil mi?" diye soruyor, odanın önünde volta atıyor, beyaz-sarı saçları arkasındaki kara tahtaya çarpıyor.

Baş sallamalara ve bilmiş seslere bakılırsa, evet, çoğunluk aynı fikirde.

Lanet olsun. Açık bir kanal mı? Herkesin deneyimlediği şey bu mu? Kurtlarına her ulaşmaya çalıştıklarında çarpacakları buz gibi, acımasız bir duvar yok mu?

Sadece ben mi?

"Şu anda sizin düşünceleriniz ve direwolf'unuzun düşünceleri muhtemelen düzenli olarak gidip geliyor. Ancak, gerçekte böyle değil" diye açıklıyor. "Aranızdaki bağ zayıf olduğu ve siz onu güçlendirmeye çalıştığınız için sadece böyle hissediyorsunuz. Ancak hem kurtlar hem de biniciler zihinsel bağlantı seviyelerini kontrol edebilirler."

Tahtaya döner ve bir insan ve bir kurt figürü çizer, iki yatay çizgi onları birleştirir. Ardından, bağlantıları kesen kalın bir dikey çizgi çizer.

"Kurtlarınız kahvaltıda ne yediğinizi bilmek istemez, siz de onların her düşüncesiyle bombardımana tutulmak istemezsiniz," diye devam ediyor Samson. "En güçlü bağlar seçicidir." Bununla birlikte, ayırım çizgisinin etrafında dönüyor.

Seçici. Anassa da en az onlar kadar seçici. Yani, benimle asla konuşmamayı *seçti*.

Ders rehberli bir meditasyona dönüşüyor. Samson bize oturduğumuz yerde gözlerimizi kapatmamızı ve kurtlarımıza doğru *düşünmemizi* söylüyor. Bağlantımız dışındaki her şeyi temizleyin. Aramızdaki yolu bulun ve onu kadar takip edin, sonra onu manipüle etmeye ve yönlendirmeye başlayın.

Duvarlar örün. Onları yıkın. Bir nehri yönlendirir gibi bağlantıyı şekillendirin. Acımasızca anlamsız.

"Şimdiye kadar zihninde bir duvar hissetmiş olmalısın," diye Samson.

Şimdi, her zaman, fark nedir?

"Bunu kurtlarınızın deneyimlemesine izin verdiğiniz ya da vermediğiniz şeyleri kontrol etmek için kullanabilirsiniz. Duvarı kaldırdığınızı ve sonra geri indirdiğinizi hayal edin. Kaldıramıyorsanız, içinden geçmenin bir yolunu düşünün; duvarda bir delik açtığınızı hayal edin."

Anassa aşılmaz ve ben hiçbir ilerleme kaydedemiyorum. Açmayı başardığım her çentik, açtıktan hemen sonra soğuk bir umursamazlıkla tekrar sular altında kalıyor. Çok geçmeden, harcadığım çabadan dolayı başım ağrımaya başlıyor.

Ders bittiğinde terden sıırılsıklam olmuş ve bitkin düşmüş oluyorum. Bu sadece zihinsel bir çaba değil. İki saat boyunca fiziksel olarak tüm vücudumu metal bir duvara vuruyormuşum gibi hissediyorum.

Zihnim ham. Düşüncelerim havaya maruz kalan kazınmış deri gibi acıyor. Ve bu sonsuz reddedilme duygusundan *nefret ediyorum*.

Ama Anassa'nın hoşuna gitse de gitmese de kurtadamımla aramdaki bu bağda ustalaşmalıyım. Saela'yı bulabilmemin tek yolu bu.

"Anassa," diye düşünüyorum ona doğru, beni duyup duymadığından bile emin değilim. *"Eğer bu bir çeşit testse, tamam. Asla pes etmeyeceğimi bilmelisin. Sonunda beni içeri alana kadar bu duvara çarpmaya devam edeceğim, seni inatçı fahişe."*

YİRMİNCİ BÖLÜM

A Hafta acı verici, zihin uyuşturan bir bulanıklık içinde geçer. Acı içinde uyanıyorum. Acı içinde dinlenmek için uzanıyorum. Vücudumun bir kısmını desteklemeden rahatça hareket edemiyorum.

Her gün: dövüş eğitimi, binicilik pratiği, savaş stratejisi veya büyü türleri ya da tarih üzerine dersler. Her gün, çok az ilerleme kaydederek Anassa'ya ulaşmaya devam ediyorum.

Ve her gece kendimi özel odama kilitlediğimde, bu odayı bana veren adamı ya da bahçede söylediği sözleri düşünmemek için çok çaba sarf ediyorum. Şu anda kırık bir kalbi besleyecek zihinsel alana sahip değilim.

Bu sabah strateji dersine doğru ilerlerken son zamanlarda yaşadığım sürekli baş ağrısına hâlâ katlanıyorum. Ama sınıfa ulaşmadan bir ses adımı söylüyor. Kısa bir süre durdum ve kafamı kaldırdım, kafam karışmıştı.

Henrey elleri cebinde orada durmaktadır. Lider Aldrich onun yanında, sakalını sıvazlıyor.

Yaşlı adam bana gülümsüyor ve bu... şaşırtıcı derecede nazik. Sanırım bir eğitmenden gördüğüm ilk gerçekten nazik gülümseme bu. Gözlerinin etrafındaki yaşlılık çizgilerini derinleştiriyor. Ve bu bana aniden ve sarsıcı bir şekilde babamı hatırlatıyor. Omuzlarım düştü.

"Ofisimde bize katılır mısınız?" Aldrich sordu.

Onlara yaklaşıyorum. "Ne için?"

"Sınıf," diyor, dönüyor ve yankılanan koridorda adım adım ilerliyor. Henrey'e bakıyorum, kaşlarım kalkık. "Ne oluyor lan? Sadece biz mi?" Fısıldıyorum.

"Sadece sen," diyor Aldrich omzunun üzerinden, belli ki ilerlemiş yaşımda sağır olmamış. "Ve lütfen kaba bir dil kullanmaktan kaçının."

Homurdanıp kollarımı kavuşturuyorum ve itaatkâr bir şekilde takip ediyorum. Egith'in strateji derslerinden birine daha katılmak istemiyordum zaten.

Aldrich, kulp yerine sedefli uzun bir çubuğu olan işlemeli gümüş bir kapının önünde durur. Üzerine bir kurt işlenmiş -başka ne olabilir ki- vücudu, akan kürkünün güzelliğini vurgulamak için imkansız açılarla bükülmüş. Gözü, zarif gümüşün tam ortasına yerleştirilmiş devasa bir yakut.

Aldrich kapıyı açıp bizi içeri almadan önce kısa bir süreliğine taşı çıkarıp bir şekilde anneme götürmeyi düşünüyorum.

Oda şatodaki çoğu odadan daha küçük ama uzun. Her duvar, tozlu kitaplarla dolu kitap rafları ve buruşuk parşömenlerle tıka basa dolu elmas şeklindeki bölmelerle kaplı. Ve duvarlar iki, üç kat yukarı çıkıyor. Her katta, odanın etrafını çevreleyen küçük bir balkon var ve raflar arasında kaymak için raylara monte edilmiş gibi görünen merdivenlerle erişilebiliyor.

Odanın ortasında, kitap ve kâğıtlarla kaplı yuvarlak bir masa ve içinde kurutulmuş çiçek ya da ot gibi görünen birkaç kavanoz var. Burada mum yok, sadece kapalı yağ lambaları var. Belki de kâğıtları korumak içindir.

Aldrich homurdanarak kara tahtayı masaya doğru götürüyor ve oturmamızı işaret ediyor. Henrey tereddüt bile etmiyor, ben de sorularımı yutup bir sandalye çekiyorum.

Henrey'e tekrar bakıyorum, biraz rahatsız görünüyor. Eğitimcinin bir parça tebeşir alıp tozlu tahtaya yazmaya başlamasını izliyor. Henrey ile Yükseliş'ten beri pek konuşmadım ama iyi bir Rawbond'a benziyor.

İyi ata biner. İyi kılıç ve yay kullanır. Kararlı ve kendini adanmış.

Eğer bu telafi sınıfıysa, neden burada olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Henrey de bunu merak ediyor gibi görünüyor çünkü sesini yükseltiyor. "Lider Aldrich, eğer sorabilirsem-"

"Buradasınız çünkü öğrenmediğiniz dersler var. Herkesin annesinin dizinin dibinde öğrendiği dersler."

Oh. Doğru.

Bağlanmış aile efsaneleri, bu tür şeyler. Oysa annemin dizinin dibinde aldığım dersler çoğunlukla "ikizler" hakkında çılgınca saçmalıklar içeriyordu.

Henrey sandalyesine çöküyor, yüzü kızarıyor. Bana bakmıyor ama ne düşündüğünü biliyorum.

Biz onlara karşı.

Bu da diğerlerine benzemememizin bir başka yolu.

"Peki tam olarak hangi dersleri öğreneceğiz?" Henrey soruyor. "Burada başarılı olmak için ihtiyacınız olan her şeyi. Direwolves'un tarihi. Sürü dinamikleri. Kendinizi gerçekten Bağlanmış olarak görmemiz için ihtiyacınız olan araçları size vermek istiyorum" diye yanıtlıyor.

Gerçekten bağlanmış, ha? Binlerce ömür geçse de olmaz. Durumumu kabullendim ama kendimi asla onlardan biri olarak görmeyeceğim. Oraya ulaşmak için her şeyimi silmem gerekir ve önce ben savaşıarak ölürüm.

Yine de ayağa kalkıp yüzüne karşı bağıramam, öfkeyle dışarı fırlayamam. Peşimden Stark'ı göndereceklerinden eminim.

Uzun ve sıkıcı geçeceğine şüphe olmayan bir ders için koltuğuma yerleşirken düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyor.

Ve öyle. Ama en azından Aldrich'in sesi yumuşak ve akıcı, Egith'inki gibi gıcırtılı ya da Stark'inki gibi sert ve soğuk değil.

Aldrich önce genel sürü yapısını tartışıyor. Bunların çoğunu Izabel'den ve genel olarak bir şeyleri özümseyerek öğrenmişim, ama o boşlukları dolduruyor.

Bir dizi nazik dokunuş ve tebeşir sürüklemesiyle tahtaya çizdiği dört farklı paket var. Her biri, krallığı ve içindeki insanları, iğrenç kan büyülerıyla hepimizi kurutmak isteyen saldırgan Sifonlara karşı savunmada çok önemli bir rol oynuyor.

"Daemolar vahşilikleri ve savaş tanınırlar. Bağlanmışları büyük ve huysuz olma eğilimindedir. Kurtları ise daha da fazla." diyor Aldrich.

"Bütün kurtları Cratos kadar acımasız mı?" Henrey soruyor.

Cratos. Stark'ın direwolf'u.

"Mm. Hayır," diyor Aldrich. "Cratos... baskındır. Bir alfa çifti."

"Bu rahatlatıcı," diye homurdanıyor Henrey. "Sürüler arası eğitim için hâlâ sabırsızlanıyorum."

"Ah, ama *yapmalısın*," diye araya giriyor Aldrich. "Sen Phylax'tansın. Muhafızlar. Diğer tüm sürülerin arasına nasıl karışacağınızı, onları nasıl destekleyeceğinizi ve koruyacağınızı öğreneceksiniz."

Bakışları bana kayıyor.

"Ve Meryn, Strategos," diyor tahtadaki ismi göstererek. "Taktikçiler ve liderler. Strateji ustaları. Diğer sürülerden daha çok siz diğerleriyle işbirliği yapmayı öğrenmelisiniz."

İşbirliği yap. Hayal etmeye çalışıyorum. Yanımızda diğer sürülerle tarlaya doğru at sürüyoruz.

Lanet Daemos, o boktan Jonah'la birlikte. Anassa'nın zayıfları ayıklamasına izin verirdim. Onunla işbirliği yapmaktansa kahvaltıda lüks bir haşlanmış yumurtayla boğulmayı tercih ederim.

"Bir de tabii Kryptos var, gölge gezginleri. Gizlilik ve istihbarat toplama konusunda uzmanlar," diye devam ediyor Aldrich. "Hepimizin üstünde," diye devam ediyor ve sürü isimlerinin üzerine yazdığı bir ismi daire içine alıyor. *Siegrid Therion*. "Egemen Alfa, şu anda Siegrid adında, tüm sürülerdeki tüm kurtlarla iletişim kurabilen korkutucu bir kadın. Muazzam bir güç ve kontrol başarısı. Bağlanmışların başıdır ve kralın ikinci adamı olarak hizmet eder."

Oryantasyondan bir anı aklıma geldi. Stark'ı arzulayan iki kadın, annesinin Egemen Alfa olduğundan bahsetmişti. Tabii ki öyle. Stark, başının asla belaya girmeyeceğini bilen birinin vahşi güveniyle hareket ediyor. Adam kayırmacılığın en iyisi.

"Egemen Alfa nasıl seçiliyor?" Henrey, benim de merak ettiğim bir şeyi dile getirerek soruyor.

"Aile soyu," diyor Aldrich ona. "Therionlar, herkes hatırlayabildiği sürece kraliyetin yeminli koruyucuları oldular."

Bu da annesinden sonra Stark'ın Egemen Alfa olacağı ve hepimizden sorumlu olacağı anlamına geliyor. Harika.

Öne doğru eğildim. Bir süredir merak ettiğim bir soru zihnimi kurcalıyor.

"Eğer kral aslında bir kurda bağlı değilse, neden kurtlar ve Bağlılar üzerinde nihai kontrolü elinde tutuyor?"

Aldrich ilgimi çektiği için memnun görünüyor. "Güzel bir soru! Çok eski zamanlardan beri bu böyledir. Kralın rolü, hüküm sürdüğü halktan insanların her zaman Bağlanmışlar ve Direwolves ile eşit güç dengesine sahip olmasını sağlamaktır. Yani Siegrid Bağlanmışlar için en yüksek güce sahip olsa da, nihayetinde hepimiz krala hesap verimiz."

Teoride mantıklı.

Ama pratikte? Halkın çıkarlarını korumak için atanan adam bizi görmezden gelmeye başladığında ne yapmamız gerekiyor? O daha çok

Kurtlarının ölü adamları sokaklarda gezdirmesini ya da yarı yaşındaki isteksiz Rawbond'larla yatmasını izlemek, şehirlerindeki çocuk kaçırma olaylarını araştırmaktan ya da hatta fark etmekten daha mı iyidir?

"Şimdi, *ayrıntılar*," diye ediyor Aldrich. "Eminim ikiniz de bu noktada telepatik iletişime aşinasınızdır-" *Yikes*. "-ama bilmelisiniz ki kurtlar kendi sürüleri içinde telepatik olarak iletişim kurabilir ama Egemen Alfa aracılığıyla olmadıkça sürü sınırları ötesinde konuşamazlar."

"*Bu* nasıl çalışıyor?" Henrey soruyor.

"O aslında bir kanal. Onu bir çevirmen gibi düşünün, yabancı bir dili size anlayabileceğiniz kelimelerle aktarıyor," diye yanıtlıyor. "Kurtlar kendi sürüleri içinde özgürce iletişim kurabilirler. Ve tabii ki siz de kendi kurtlarınızla."

"Her paket için aynı mı?" Henrey soruyor.

"Evet. Hiyerarşi de aynı. Her sürüye liderlik eden bir alfa, ardından günlük operasyonları yürüten betalar, daha sonra da diğer liderlik görevlerini yürüten gamalar gelir. Rawbond'ların bu kadar yüksek rütbeli eğitmenlere sahip olması çok nadirdir. Bu yılki Denemeler'den inanılmaz yetenekli Bonded'lar çıkacağını söyleyebilirim."

"Alfa Stark," diye geveliyorum. İkisi de bana bakıyor. Yanaklarım kızarıyor ve ben bunu ustalıkla görmezden geliyorum. "Neden cephede değil de burada?"

Aldrich sakalını kaşıyor. "Egemen Alfa'nın bu seçimleri yaptığını söylemekten başka nedenler hakkında tam olarak konuşamam," diye yanıtlıyor. Bu bilmediği anlamına gelebilir ya da bize söylemek istemediği veya söyleyemediği anlamına gelebilir. "Ama bunun sürü etkisiyle bir ilgisi olabilir. Daemos ve Strategos sık sık baskınlık için yarışır."

Bir çeşit güç oyunu mu? Daemos'un rütbesini yükseltmek için bir girişim mi? Ondan beklenmeyecek bir şey değil.

Ya da belki de Egemen Alfa'nın vahşi oğlundan biraz uzaklaşmaya ihtiyacı vardı.

Aldrich, "Kryptos'un daha bağımsız çalıştığını ve Phylax'ın çoğu konuda dikkatli bir tarafsızlığı koruduğunu göreceksiniz" diye açıklıyor.

Ve devam ediyor. Ve devam ediyor.

Kendimden geçmeye başlıyorum, zihnim yine Lee'nin o görüntüsüne kayıyor. Killian. Bahçenin loş ışığında öylece duruyor, gözleri beni arıyordu.

Dur, diyorum kendime. *Beysin gücünü onun için harcama.*

Aldrich sandalyesinden fırlar ve Henrey'nin sormuş olabileceği bir soruyu yanıtlamak için tahtaya doğru koşar.

"İşte böyle," diye haykırıyor, tebeşiriyle uzun, dalgalı bir çizgi çizerek. Tozlu ellerini birbirine vuruyor. "Akan bir bağ. Nehir gibi bir bağ. Durdurulamaz. Sürekli. Sürekli değişen."

"Ha?" Çenemi avucuma dayayarak homurdanıyorum.

"Hissettiğiniz bağ," diye yanıtlıyor şakağına dokunarak. "Enerjiniz. Ruhlarınız. Ruhlarınız. Kurtlar Bağlılarını, tüm gerçek sınıflandırmalara meydan okuyan o isimlendirilemez, çok isimli parçamızın uyumluluğuna dayanarak seçerler. İçgüdüsel olarak kim olduğumuzu *bilirler*. Her parçamızı. Ve bu ilk tanıma, tıpkı bir nehrin en sert taşın içinden dolambaçlı bir yol açması gibi, zamanla derinleşir. Paylaşılan deneyimler, duygular. Güven. Sadece direwolf'unuzla daha yakın olacaksınız."

Güvenin bana, Lider Aldrich. Buradan sonra sadece yükselebilir.

Bu benim hakkımda tam olarak ne söylüyor? Gerçekten vahşi, gaddar bir canavar bana şöyle bir baktı ve şöyle düşündü, "*İşte bu. Bunu ben alacağım.*"

Yine de benden nefret ediyor, belki de . "Bir sorum var," diye araya giriyorum.

Aldrich'in coşkusu hiç azalmıyor. Direwolf bağlarını tartışmayı çok sevdiği belli. "Elbette."

"Kurtlar hiç seçtikleri binicileri olaydan sonra reddettiler mi? O zaman ne olur?"

Çok açık bir şekilde tereddüt ediyor. Bu tereddüt, nasıl cevap vereceğini dikkatle düşündüğü anlamına geliyor çünkü burada cevap verme şekli önemli. "Neredeyse hiç duyulmamış bir şey."

"Sanal olarak mı?"

"Eğitimdeki kurtları gördün Meryn," diyor Henrey. "Bir Bağlanmış onlar için yeterince iyi olmadığında, bunu bilirler. Bağlanan ölür."

"Bu kurtlar açısından pek de bir seçim sayılmaz. Daha çok zayıflığı ortadan kaldırma ve kendi ölümleri anlamına gelse bile sürünün genelini koruma içgüdüğü" diye ekliyor Aldrich. "Şimdiye kadar öğrenmiş olabileceğiniz gibi, kurt/insan bağı bir kez kurulduktan sonra sürdürülemez ve sürdürülürse her iki varlık için de ölümle sonuçlanır. Bazen kurtlar Yükseliş sırasında seçtiklerini reddederler, ancak o noktada bağ sağlamlaşmamıştır ve kurt hayatta kalır."

"Ruh meselesini kastetmiştim," diyorum. "Bir kurt o kısım hakkında fikrini değiştirirse ne olur?"

Aldrich bana bakıyor. "Bu... Hayır, bir kurt hepimizi en başından tanır. Bu hafife aldıkları bir karar değildir. Samimidir. Heves ve geçici ruh hallerinden daha derindir. Tıpkı..." Duraklıyor ve tahtaya dönüyor. "Bu kısmı ilginç bulacaksın. Eş bağlarını duydun mu?"

Henrey hemen dik oturur. "Kurtlar arasında bir bağ." "Kesinlikle, yakınlık anlarında fark edilir" diyor. "Anahtar

Söylediğiniz şey *kurtlar arasında*. Direwolflar bir kez çiftleştikten sonra ömür boyu çiftleşirler. Binicilerinin romantik olarak birlikte olmaları gerekmez, ancak bu işleri kolaylaştırır, çünkü eş bağlarının benzersiz özellikleri vardır."

İtiraf etmekten nefret ediyorum ama ilgimi çekiyor.

"Kurtlar arasındaki bu nadir bağlantılar, binicilerinin, Egemen Alfa'nın yardımı olmadan, sürü sınırlarının ötesinde bile telepatik olarak iletişim kurmalarını sağlar. Çiftleşmiş direwolflar el üstünde tutulur çünkü savaş sırasında birbirlerini ve dolayısıyla bağlı binicilerini ve sürülerini daha iyi koruyabilirler. Ayrıca çiftleşmiş kurtadamlar genellikle kurtadam yavruları doğurur ve böylece Bağlı soyu devam ettirir. Ancak," diyerek tekrar sandalyeye çöküyor, "çiftleşmiş kurtlar son birkaç yüz yıldır giderek daha nadir görülmeye başlandı."

Belki de siz sürüngenler bütün kurtadamların eğitimde ölmesine izin verdiğiniz içindir. Bunu düşündün mü?

Aldrich derin bir nefes alır ve elini yüzüne siler. "Bu dersten çıkarmanız gereken bir şey varsa o da Bağlı soyuna saygı duyulması gerektiğidir. Kurtlarınızı sadece savaşa sürüp gün kazanıldığında ahırda terk edeceğiniz binekler olarak düşünemezsiniz. Onlar kendi kültürleri ve gelenekleri olan kadim, zeki varlıklardır. Eğitimimizi onların varoluş biçimlerine göre şekillendirir ve onları taklit etmeye çalışırız. Onlardan öğreniyoruz. Dünyayı onların gözünden görmeye çalışırız. Hayatta kalmak istiyorsanız bu şekilde ilerlemelisiniz."

Henrey ve ben bu sözler hâlâ küflü, kâğıt gibi havada yankılanırken dersten çıkıyoruz. Koridora çıkıp Rawbond'ların kaldığı odaya doğru yürümeye başladık ve ben daha fazla dayanamadan önce bir süre sessizce yürüdük.

"Yükseliş'i atlattığına sevindim," diyorum ona. "Bağlanmış olmanın senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

Koridorlar boş. Sanırım herkes hâlâ sınıfta. Ortak salonla akademik kanadı birleştiren uzun koridordaki yüksek pencerelerden birinin önünde yürümeyi bırakıyor. Pencerenin ötesinde, öğleden sonra güneşi karla kaplı çimenlerin üzerinde parıldıyor.

Henrey bana ihtiyatla bakıyor, sonra duvara yaslanıyor. "Peki ya sen? Bu hayatı istemediğini sanıyordum."

Kederin keskin sızısı göğsümü delip geçiyor. Soğuk, ağır ağırlığı bir kaya gibi üzerime yuvarlanıyor.

"Bilmiyorum," diyorum, sonra düzeltiyorum, "Bilmiyordum. Anassa yine de beni seçti ve ben de bundan kurtulabileceğimi düşündüm ama fark ettim ki... Bağlı olmaktan vazgeçemezsin. Bu yüzden Denemeler'den sağ çıkmam gerekiyor. Küçük kız kardeşim Nabbers tarafından kaçırıldı. Bu yüzden askere yazıldım, onu bulmaya çalışmak için."

Henrey bana boş boş bakıyor. "Ne?" diye sordum.

"Nabber nedir?"

Kanım donuyor. Dehşet üzerime kalın bir kar tabakası gibi çöküyor. "Blumenfall'da Nabbers yok mu?" Belki de terminoloji farkıdır, belki de onlara başka bir şey diyorlardır. "Çocukları çalan Sifonlar mı? Çocuklar geceleri yataklarından kaçırılıyor."

Kaşları çatılır ve başını sallar. "Hiç duymadım-"

Bizi bir sonraki derse çağıran sağır edici korna sesi koridorlarda yankılanıyor. Ses baş ağrımı daha da kötüleştirirken çenemi sıkarak irkiliyorum. Hafifçe başım dönerek hızla Henrey'nin gidiyorum.

Blumenfall'da Nabber yok. Anlamıyorum.

Blumenfall cepheye Sturmfront'tan *çok* daha yakın. Sifonlar çocukları kaçırmak için neden daha yakın ve daha kolay hedefleri atlasın ki?

Henrey, Phylax sürüsünün hangi dersi varsa ona gidiyor ve ben de savaş eğitimi için eğitim alanına gidiyorum.

Kendi kişisel işkence seanslarım.

Stark çoktan Cratos'la birlikte arazide dolaşmaya başladı. Diğerlerine katılırken göz ucuyla onu izliyorum. Sürüdeki zayıf halkayı arayan bir yırtıcı gibi etrafımızda dönüyor.

Stark'ın başı dönüyor ve kurdunki de dönüyor. Cratos hareket eder ve Stark'ın bedeni de onu takip eder. Kurdun kürek kemikleri Cratos'un altında kayarken, Stark'ın kendi sağlam formu da Cratos'un sırtında akıcı bir şekilde kayıyor.

Onu görmekten nefret ediyorum. Asla orada olamayacağım, o tam anlayış ve bağlantı hissini asla bilemeyeceğim. Binici ve kurt tek bir ölümcül birim olarak hareket ediyor, kas ve kürk, deri ve çelik mükemmel bir uyum içinde.

Gözlerimi ondan kaçırıp kumdaki kan lekesine bakıyorum. Sonumun *böyle* olması çok daha muhtemel.

Dün, Alix adında bir Kryptos acemisi temel bir savunma manevrası sırasında kontrolünü kaybetti.

İnsanlar bu sabah ortak salonda bunun hakkında konuşuyorlardı. Görünüşe göre çok hızlı olmuş. Kurdu aniden ona saldırmış ve kimse müdahale edemeden boğazını parçalamış. Orada kumun içinde ölmüş.

Tek yapabildiğim savaşmak.

"Bugün odaklan, hey?" Tomison koluma vurarak söylüyor.

Kaşlarımı çatıyorum, çünkü şimdiye kadar odaklanma konusunda eksik olduğumu ima ediyor. "Bunu Anassa'ya söyle," diyorum, o ve diğer kurtadamlar eğitim alanına girerken kaşlarımı çatarak ona bakıyorum.

Homurdanıyor. "Ben yaşamayı seçiyorum," diyor ve kurduna doğru ilerliyor.

"Bugün kılıçlarla başlıyoruz," diye bağırıyor Stark Cratos'un sırtından. "Silahınızı alın ve kurtlarınıza binin. Şimdi!"

Daha önce hiç kılıca dokunmadığım düşünülürse, bu benim için harika olacak.

Duvarın yanında duran tahta alıştırma kılıçlarından birini alıp Anassa'ya biniyorum. En azından bu kadarına tahammül ediyor ve giderek kolaylaşıyor. Ama geri kalanında daha iyi olamadık.

Çok asabi, çok başına buyruk. Ona her dokunduğumda, bu barikata çarpıyorum. Hareketlerini yönlendirmeme izin vermektense kendi kuyruğunu kemirmeyi tercih ediyor.

Antrenman tahmin edilebileceği gibi gidiyor. Vur. Düş. Vur. Düş. Vur. Düş.

Yere her düştüğümde, Stark'ın gözlerini üzerimde buluyorum. Gülümsemiyor. -Adamın böylesine anlamsız bir ifade takınabileceğinden şüpheliyim ama yine de bakışlarının arasından eğlendiği belli oluyor. Pislik yememden kesinlikle *memnun*.

Yer, bu antrenman seansında dördüncü kez beni karşılamak için hızla yükseliyor.

Homurdanıyorum, koluma ve kalçama kötü bir şekilde iniyorum ama biraz yuvarlanarak etkiyi azaltıyorum. Gözlerime ve ağzıma kum kaçıyor ve hızla gözlerimi kırıştırarak tükürüyorum.

"*Kalk* prenses!" Stark bana hırlıyor. "Yoksa savaşmak için çok mu narinsin?"

Nefesimin altından tıslıyorum ve parmaklarımı kuma gömüp diğer elimi alıştırma kılıcımın etrafında sıkıca kıvırıyorum. Anassa yanımda duruyor, her zamanki gibi bakıyor ve bana yardım etmek için hiçbir hareket yapmıyor.

Gözlerimi kısa süreliğine kapatarak bedenimdeki acıya odaklanıyorum, onu kontrol altına almaya çalışıyorum, burnumdan tıslayarak nefes alıyorum.

Kullanın. Igor hep bunu öğütlerdi. Benim hayatımın öğrettiği de bu. Ben.

Acıda güç vardır.

Gerçi nefret dolu direwolf'um hiç kullanmasaydı kendimi oldukça güçlü hissederdim. iyileştirici sihrini üzerimde kullandı. Anassa beni bundan mahrum bırakmaya devam etti, sadece istediği zaman yaralarımı sarmaya tenezzül etti - ki bu da onun geri kalanı gibi tamamen öngörülemezdi.

Ayağa kalkıyorum. Alıştırma kılıcı elimde inanılmaz derecede ağır ama yine de kaldırıyorum. Omzumdaki çılgılık beni daha da kararlı hale getiriyor. Kollarım efordan titriyor.

Yarılan dudağımdan kan damlıyor, kalın demir tadı dilimin üzerindeki kum hissiyle karışıyor.

Tatbikat basit olmalıdır. Diğer gelen saldırıları savuştururken bir daire çizmek. Ancak Anassa'nın işbirliği olmadan -daha çok düpedüz isyanıyla- her hareket bir savaşa *dönüşüyor*.

Kasıtlı olarak yanlış anlarda yer değiştirip dengemi bozuyor.

Düşüp duruyorum, evet. Ama aynı zamanda ağır alıştırma kılıçlarıyla defalarca vuruluyorum. Tüm vücudum kocaman bir çürükmüş gibi hissediyorum.

Geri dönüp tekrar bindiğimde, uzun zamandır ilk kez Anassa'nın duygularını yeniden hissediyorum. Karanlık, sınırda vahşi bir eğlencenin mide bulandırıcı bir damlası. Beni dişlerinin arasına hapsettiğini biliyor ve beni yutmadan önce korkumun tadına bakarak eğleniyor.

Birlikte dörtnele gidiyoruz. Aniden değişti. At üstünde kalmaya odaklandım. Soğuk rüzgar beni kamçılıyor. Kılıcın ve kendi bedenimin ağırlığı beni sürüklüyor. Pençelerin gürültülü vuruşları kulaklarımda çınlıyor.

Yine de onu duyuyorum. Çok geç.

"Gardını al!" Stark bağılıyor, sesi kırbaç gibi şaklıyor.

Perielle bana doğru hamle yapıyor ve alıştırma kılıcı kaburgalarımaya şiddetli darbeyele çarparak zaten zedelenmiş olan gövdemde beyaz bir acı yarığı açıyor.

Boğuluyorum ve iki büklüm oluyorum, gözlerim doluyor, güçsüzce Anassa'nın kürküne yapışıyorum. Gözlerimi kapatıp bayılmamaya odaklanarak yan tarafımı tutarken kılıç elimden kayıp düşüyor.

Ağır pençeler Anassa'nın yanındaki kumun üzerinde gümbürdüyor.

Dişlerimi göstererek gözlerimi zorla açıyorum.

"Sana gardını almanı söylemiştim," diyor Stark, sesi tehlikeli derecede alçak. Koyu renk saçları, başka herhangi bir erkekte büyüleyici görünecek bir şekilde gözlerine doğru kıvrılıyor, ancak bana attığı ölümcül bakışı yumuşatmak için hiçbir şey yapmıyor.

Kendimi savunmak için ağızımı bile açamadan Cratos'tan aşağı kaydı, kocaman elini koluma doladı ve beni Anassa'dan çekti. Elleri hâlâ pazumda sıkıca dururken, beceriksizce aşağı yuvarlanıyorum.

Anassa tüm bunları sadece gülümseme olarak düşünebileceğim bir ifadeyle izliyor.

Sonra diğer eliyle gömleğimin açıkta kalan etek ucuna uzanıyor ve göz açıp kapayıncaya kadar onu yakalayıp göğüslerimin hemen altına kadar çekiyor. Soğuk kış havası tenime batıyor.

Yüzüm kızarıyor ve kolumu çekiştirerek ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama o kıpırdamayan bir güç. "Çek ellerini üzerimden," diye bağıyorum.

Sürünün geri kalanı sessizliğe bürünmüş, bu gösteriyi nefeslerini tutarak izliyor. Perielle'in gözleri keyifle parlıyor. Belli ki hiçbiri müdahale etmeyecek ve ben de onları suçlamıyorum. Ben de bu adamın gazabına uğramak istemezdim; ne yazık ki kaderimde bu varmış gibi görünüyor.

Stark talebimi görmezden geliyor ve gömleğimin eteğini kolumu tutan elime doğru çekiyor. Sonra ağrıyan kaburgalarımı dürtüyor.

Tıslıyorum ve yere bakıyorum. Perielle'in vurduğu bölge koyu kırmızı, şimdiden morarmış. Kesinlikle morarmış, hatta muhtemelen kırılmış. Ama bu, gövde mi saran pek çok çürükten sadece biri. Günden güne biriken gerçek bir koleksiyonum var.

Çürüğü tekrar dürtüyor, acı içime işliyor. Sikeyim bu adamı. Başımı geri çekip yüzüne tükürüyorum.

Stark'ın siyah gözleri yaralarımın yavaşça kalkıyor ve benimkilere kilitleniyor. Düşüncelerini sanki yüksek sesle söylemiş gibi net bir şekilde görebiliyorum.

Bana bunu ödetecek.

Ama hemen bir şey yapmak yerine yanağındaki tükürüğü siliyor ve Anassa'ya dönerek kaburgalarımı işaret ediyor. "Bu konuda bir şey yapmak ister misin?" diye soruyor, sesi daha önce hiç duymadığım kadar sakin ve saygılı.

Kıpırdamıyor, ürkütücü altın sarısı gözlerini kırpmıyor bile, ama adam yine de onu anlıyor gibi görünüyor.

Hayır, yok.

Stark sonunda artık kaburgalarım kadar morarmış olan pazumu bırakıyor ve ben de aceleyle gömleğimi geri çekip deri ceketimin önünü bağlıyorum ki bir daha aynı şeyi deneyemesin. İşim bittiğinde yukarı bakıyorum ve Stark'ın hâlâ bana dik dik baktığını görüyorum.

"Zavallı. Zayıfsın," diyor acımasızca, sesi diğer herkese ulaşıyor. "Ve zayıf olmaya devam edeceksin."

Sesindeki meydan okuma karşısında omurgamı dikleştiriyorum. Beni tanımıyor. Zor şeylerin beni kırmasına asla izin vermedim ve *şimdi* de vermeyeceğim.

"Bunun gibi tüm sürüler için bir tehdit oluşturunuz," diye devam ediyor. "Ve *daha iyisini* yapmazsan bunu çok yakında anlayacaklar. Direwolf'una geri dön." Arkasını dönüyor ve herkesin durmuş bizi izlediğini görünce kaşlarını çatıyor. "Herkes, tekrar!"

Pislik.

"Tekrar!" Stark bana dönerek emretti. "Ya doğru yaparsın ya da kumda Alix'e katılırsın."

Sarsakça, toprakta kılıcımı bulmaya çalışıyorum. Bunu yaptığımda Cratos bana saldırıyor ve tökezliyorum. Korkuyu, öfkeyi ve acıyı bastırıyorum. Anassa'ya tekrar biniyorum.

sonsuz dek savaşmaya devam edeceğim.

Diğer Rawbond'lar etrafımızda dönüyor. Az önce herkesin önünde küçük düşürüldükten sonra hiçbirinin bana bir darbe daha indirmek istemediğini hissediyorum ama itaat etmek zorunda olduklarını biliyorlar.

Hiçbiri benim zayıflığımın onları aşağı çekmesine izin vermek istemiyor, sırtımdaki hedef onlarınkine sıçramasın diye.

Kılıcı tekrar kaldırıncı zihnim daralıyor.

Kırmızı görüyorum, öfke kanımda dolaşıyor. Dağınık çürüklerimin arasından yüzeye çıkıyor ve etrafımdaki havaya karışıyor. Keskin ve ısırtıcı bir şey zihnimdeki demir duvarı delip geçiyor. Anassa'nın bilinci, daha karanlık bir şeye dönüşmüş.

Hevesli. Neredeyse *bir beklenti*, kıvılcımlandığı kadar hızlı bir şekilde tekrar duvarın arkasında kayboluyor.

Seansın sonunda mahvolmuştum. Vücudum yeni yaraların haritası gibi. Yüzüm. Kaburgalarım. Bacaklarım. En kötüsünü kollarım yaşadı, bıçağı taşımaktan ve savurmaktan ve düzgün bir şekilde saptıramadığımda aldıkları darbelerden dolayı ağrıyor. Ellerimde korkunç kabarcıklar var, yer yer kanıyor.

İçim parçalanmış gibi hissediyorum.

Ve hala o kaltak beni iyileştirmiyor.

Ama yaralardan daha derin kesen Stark'ın ayrılık iğnesidir. "Böyle giderse prenses, ilk gerçek öldürme işaretini kazanacak kadar uzun yaşayamayacaksın." Soğuk bir bakış, çenesini yukarı kaldırış. "Yazık. Boynundaki dövme yalnız görünüyor."

Sözleri ağrıyan kafamın içinde yankılanıyor. Parmak uçlarımı dövmeme dokunduruyorum, iğnenin ısırığını, bakışlarının yoğunluğunu hatırlıyorum.

Dilinin iğrenç sıcaklığı.

Ortak alanlardan yayılan, birbirine karışmış bedenlerin artık tanıdık gelen seslerini atlayarak özel odama doğru topallayarak ilerliyorum. Yine de gözlerimi tamamen ayıramıyorum, yerde, yataklarda, duvarlarda birbirine dolanmış insanların bakışlarını yakalıyorum.

Geçtiğimiz hafta, sayamayacağım kadar çok kez yanlışlıkla sevişen insanların arasına daldım. Her gece köz şarabı çıkıyor ve insanlar kendilerini birbirlerine atıyorlar. Antrenman ya da yemek arasındaki saatlerde birbirlerine atıyorlar. Sabah ilk iş, kendilerini birbirlerine atıyorlar.

Sanırım kurtadamlarının eşlerini arama işini *son derece* ciddiye alıyorlar.

Izabel beni geceleri diğer sürülerdeki insanlarla flört etmeye ya da onlarla içki oyunları oynamaya ikna etmeye çalışıyor ama ben kendimi odama kilitledikten önce en fazla bir kadeh şarap içiyorum. Bonded'ların seks konusundaki rahat tavırları beni utandırmaktan asla geri kalmayacak.

Hala içimde sıcak bir kızarma yaratmasından nefret ediyorum. Az önce yaşadığım seanstan sonra vücudumun bu şekilde hissedecek enerjiye sahip olduğuna bile inanmıyorum.

Kapımı çekip açıyorum ve içeri giriyorum, kapıyı kapatıyorum ve yorgunluktan arkama yaslanıyorum.

Sonra sadece kutsanmış, güzel bir sessizlik, derslerden ve bana bağırarak pisliklerden ve çok az tanıdığım insanların en yüksek sesle inlemelerinden arınmış-

"Mer," diyor sessizce. Lee.

Hayır, *Killian*. Killian.

Yalnız, odamda, beni bekliyor.

ŞEFTEN BİRİ

I Onu orada dikilirken görmek sarsıcı, sarı saçları öğleden sonra ışığında altın sarısı. İri silueti soluk duvara karşı cesur duruyor. Henüz tek kelime etmemiş olmama rağmen derin mavi gözleri kocaman. Bir an , sanki Zamanda geriye düştüm.

Sanki Lee'yi zorlu bir dövüşten sonra beni beklerken buluyorum ve şu anda bile göğsüm tanıdık bir özlemle sıkışıyor.

Sonra gerçeklik geri . "*Çık dışarı,*" diye bağırdım.

Killian iç çeker ve kahverengi deri bir çanta tutar. İçinde ne olduğunu zaten biliyorum. Tıbbi malzemeler. "En azından önce seninle ilgilenebilir miyim?"

Gözleri çürüklerime takıldığında hissettiklerimden nefret ediyorum. Zayıf, Stark'ın dediği gibi. Ve daha kötüsü, yalnız.

"Killian-" İsmi tadı hâlâ ağızımda yanlıştır. "Lütfen."

"Ben-"

"Yaralısın," diyor açıkça. Tartışmaya yer yok; yaralıyım ve o beni iyileştirecek, her zaman yaptığımız gibi.

İsteksizce, tek kelime etmeden yatağa oturuyorum. Kendime bunu sadece yaralı olduğum için yaptığımı söylüyorum. Zaten zorlanıyorum. Sertlik ve ağrı beni yavaşlatırsa antrenman yapmak daha da zorlaşacak.

Eğer Anassa bana yardım etmeyi reddetmeseydi, bu kesik ve sıyrıkların hiçbir önemi olmazdı. Yaralarımın çoktan iyileşmiş olması *gerekirdi*. Her küçük sızı neyle karşı karşıya olduğumu hatırlatıyor. Anassa'nın nefreti, küçümsemesi, acımasızlığı. Akıl sağlığını yiyip bitiriyor.

Yakında bir gün ya antrenmanda öleceğim ya da kendimi kaybedip antrenman kılıcıyla onu kör etmeye çalışacağım. Ve muhtemelen öleceğim.

Killian yanımdaki yatağa yerleşiyor. Hemen oturmak için daha az samimi bir yer seçmiş olmayı diliyorum, ama odam iki kişi için çok fazla seçenek sunmuyor.

Ceketimi bedenimden sıyırmama yardım etmek için bana uzanıyor ama ona ters bir bakış fırlatıyorum ve hemen geri çekiliyor. Deriyi omuzlarımdan çekip bir kenara atarken herhangi bir acı belirtisi göstermeyi reddediyorum. O çantasını açıp karıştırırken konuşmayı bile reddediyorum.

"Buna ihtiyacım olduğunu nereden bildin?" Sonunda sordum. Beni mi gözetliyordu?

"Sadece bir tesadüftü," diyor, sesi yorgun. Bundan yorulduğunu söyleyebilirim, ona karşı sertleşmiş savunmalarımdan. "Hizmetçilerimden kurdunun seni iyileştirmeyi reddettiğini duydum ve bunu odana bırakacaktım. Şu anda geri geleceğini bilmiyordum."

Yaralarımı dezenfekte etmeye başladığında kıpırdamadan oturuyorum. Tanıdık antiseptik kokusu burnuma doluyor, keskin ve acı. Kalıcı. Kafamı karıştırıyor. Beni yine bir sokak kedisi olduğuma inandırıyor, benimle ilgilenme zahmetine giren tek kişinin kucağına kıvrılıyorum.

Yine de gururum hırıltılı bir şey. Bir parçam bunun doğru olmadığını haykırıyor. Böyle bir yerde başımı yastığa koyup dinlenemem. Killian'ın bocaladığımı görmesine izin vermem gereken son kişi olduğunu.

Kavga, kanım çarpıyor, koyu morlukların benekli şekliyle cildime baskı yaptığı yerde daha da yüksek sesle.

Ama çok, çok tanıdık. Acı verici. Güven verici. Killian'ın çam kokusu. Çevik ellerinin dikkatli hareketleri. Tüm dikkatini hayatımı bir nebze de olsa kolaylaştırmaya verirken gözlerindeki konsantrasyon.

Yapamam.

"Killian," diyorum sessizliği bozarak.

Tam adını kullandığımda kötü tepki vermiyor. Belki de geçmişe kaymamak için mücadele eden tek kişi benim. *Lee'ye*, küçük gülümsemelere ve asla sarsılmayacağını düşündüğüm bir aşka.

Sesi sessiz, gözlerindeki deniz kadar derin. "Ne oldu?"

Etrafımıza işaret ediyorum. *Egith'in başının* üstündeki birinden gelen ses beni şaşırtıyor. "Bundan sen mi sorumlusun?"

Killian işinden başını kaldırıyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor, hiç kırpmadan ve çok tanıdık bir şekilde meydan okurcasına. Her zaman "*Hoşuna gitse de gitmese de seninle ilgileneceğim*" diyen bakış.

Nefret etmiyorum. Hiç nefret etmedim. *İhtiyacım* olan günler vardı. Beni kollarına alacak ve bana güvenlik sözü verecek birine. Bu sözü tutabileceğine güvенеbileceğim kadar güçlü biri.

Kanım onun baskınlığı karşısında, ona meydan okumam için beni cesaretlendirmesi karşısında titriyor. İçgüdülerimle hareket ediyorum, kalçalarım sıkışıyor. O sadece...

Kahretsin, o çok muhteşem. Tüm yalanlarına rağmen gerçek hala duruyor. İnatçı. Yıkıcı. Lanet olası bağımlılık. Bana bakıyor ve uyarılma kanımı anında ısıtıyor. Bacaklarımı ona doladığı, ellerini tenimde gezdirdiği, karın kaslarının sertliğini hissettiğim anılar zihnimde şimşek gibi çıkıyor.

Ve gözlerindeki o bakış. Değişmeyen. Kızgın, neredeyse, ama bana değil. Ringde dövüştüğüm adamlara, vücudumu morarttıkları için. Çocukluğumu elimden aldıkları için savaşa. Kış havasının dokunuşuna, tenimi üşütmeye cüret ettiği için.

Sözsüz bir şekilde bana özel alanımdan kesinlikle onun sorumlu olduğunu söylüyor. Tabii ki öyle.

Burnumun kenarını çimdikliyorum. Kolumda şefkatle duran el tenimi yumuşatıyor ama onu itip ayağa kalkıyorum.

Mesafeye ihtiyacım var. Öne doğru eğilsem onun tadına tekrar bakabileceğim düşüncesi kafamın içinde dönüp durmadan dolaşmadan olayları değerlendirebilmeye ihtiyacım var.

Dengeleyici bir nefes alarak dönüp ona bakıyorum. "Beni sürümden ayırarak sırtıma bir hedef tahtası çizdin," diyorum soğuk bir şekilde. "Ne yaptığının farkında mısın? Beni nasıl bir duruma soktuğunun?"

Çenesi gerilir. "Seni güvende tutmaya çalışıyorum Meryn. Bu insanlarla neyle karşı karşıya olduğun hakkında hiçbir fikrin yok."

İçimdeki öfke yeniden kabarıyor ve ona duyduğum kafa karıştırıcı sevgiden daha ağır basıyor. "Sen ne-"

"*Tanıyorum*. Onları tanıyorum," diye tersliyor. Sonra sesini yumuşatmak ve yumruğunu açmak için büyük bir çaba sarf eder. "Babam onlara doğrudan komuta ediyor ve bir gün ben de olacağım. Bağlanmışlar senin dostun değil, süründekiler bile değil. Onlar için buradaki herkes tek kullanımlık ya da pazarlık kozu. Hayatınız onlarla birlikte risk altında."

Alay ettim. "Bunu senden duymak çok zengin bir şey. Babanın kim olduğunu ve diğer insanların hayatlarına nasıl davrandığını bilmek."

Killian'ın üst dudağı hayal kırıklığıyla seğiriyor. Ayağa kalkar, bakışlarında tutku alevlenir. "Ben kral olduğumda *her şey* değişecek. Yemin ederim. Ve eğer bana bir şans verirsen, sana daha fazlasını anlatacağım."

Sessizce bakıyorum. Görünüşe göre buna dayanamıyor, bana yaklaşıyor. Geriliyorum ama bana dokunmaya çalışmıyor. Bakışları bir dokunuştan bile daha samimi ve kıvrılmak istiyorum. Belki kollarında, belki de sadece ölmek için.

"Sana söylemek istedim. Her şeyi, Meryn. İstiyorum..." diye yutkunuyor. Vücudunu tutuşunda zorlukla dizginlenen bir şey var. Gergin. Acıtıyor. "Seninle olmak istiyorum."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Denemeler sırasında soyluların Bağlanmışlarla birlikte olması gibi mi?" Diyorum ve içindeki gerilim artıyor, kasları geriliyor. Belki acımasızca ama bir parçam ondan bu tepkiyi almaktan zevk alıyor. "Beni becermek ve sonra yorulduğumda beni atmak mı istiyorsun?" Sadece acıtmak için söylüyorum.

Killian tersledi. İçindeki gerginlik öfke değildi. Acı da değildi. *İhtiyaçtı*. Bunu görebiliyorum. Beni duvara doğru itiyor, eli bileğime dolanıyor, sanki fırtınada denize düşmüş de onu kurtaracak çapa benmişim gibi.

Mavi gözleri, bir şey canımı yaktığında hep gördüğüm o ateşle yanıyor, sanki benim uğruma dünyayı yakıp kül edecek, ta ki küllerin arasında sadece o ve ben kalana dek.

"Kendin hakkında *asla* bu şekilde konuşma Meryn," diyor. Sesinin hırıltısı, birbirimize bastırduğumuz bedenimde titriyor. Eli yanımdaki duvardan aşağı kayıyor, diğeri hâlâ bileğimi sıkıca ama nazikçe kavriyor. Ve gözlerindeki yakıcı tehlikenin bana yöneldiğini fark ediyorum.

Ona direndiğim için değil, onun hayatındaki yerimi küçümsediğim için.

"Sen benim için hayal edebileceğinden çok daha değerlisin," diyor daha sakın bir ses tonuyla. Ve başparmağı bileğimi aşağı yukarı ovuyor. Tenimi karıncalandıran tepki ürpertisine direniyorum ama ona dokunmamak için parmaklarımı yumruk yapmak zorunda kalıyorum.

Bunu yapma isteğimi inkar edemem. Ama gitmesine de izin veremem. O bana bakarken ben sessiz duruyorum.

Yalvarıyor. Belli ki acı çekiyor. Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, bir ipucu, bir umut arıyor.

Onu kendimden uzaklaştırmıyorum ama kendime de çekmiyorum. Sonunda geri adım attı. Kolumu bırakıp bana alan açıyor ve aramızdaki serin hava acı veren bir rahatlama sağlıyor.

Bir elini ensesinden sarkıtıyor ve diğer eliyle gardırobu işaret ediyor. "Arkasında gizli bir panel var. Bir hizmetçinin geçidine çıkıyor. Orayı kullanır ve düz giden patikada kalırsan, odalarım giden yolu bulursun."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Ne düşüneceğimi.

Killian başını sallar. "İstediğin zaman gelebilirsin. İstersen her zaman. Ama daha fazla alana ihtiyacın olursa anlarım."

Yutkunuyorum. Bunun için bir cevabım var. "Teşekkür ."

Çünkü bu garip yeni hayatın tamamı bana düşmanca geldi, her yönden üzerime geliyordu. O da farklı değil, sadece geri çekilme konusunda istekli. Eğitim asla bitmeyecek. Anassa'nın bağından kaçamıyorum. Savaş devam ediyor.

Ama Killian beni rahat bırakmaya istekli. Anlıyor.

Başını sallıyor. "Asla..." Ağzı çalışıyor, söylemeden önce kelimelerin şekillerini test ediyor. "Kız kardeşinin kayboluşunu araştırmam hiçbir şeye bağlı değil. Senin yokluğunda annenle ilgilenmem de aynı şekilde. Aktif olarak cevapların peşinden gitmeye devam edeceğim ve bir gelişme olur olmaz size haber vereceğim."

O gardırobun içinde kaybolup beni orada bırakana kadar hiçbir şey söylemiyorum, duvara bakıyorum ve bu yerde kim olduğumu çözmeye çalışıyorum.

Kendimi trans halinden kurtarıyorum ve yatağa yığılıyorum. İlaç torbasını geride bırakmıştı. Ona bakmak beni üzüyor, bu yüzden onu yatağımın altına itiyorum ve yüzümü duvara dönüyorum.

Hayal kırıklığı dikenli sarmaşıklar gibi kalbimin duvarları boyunca sürünüyor. Ani varlığı ve daha da ani yokluğu sarsıcı. Göğsümde, az önce işgal ettiği, hüznün, kafa karışıklığı ve özlem dolu bir çukurla baş başa kalıyorum.

Onu özlüyorum. Bu konuda yalan söyleyemem. Şu anda *Lee'nin* yanımda olup başıma gelen her şeyi konuşması inanılmaz olurdu.

Ve sonuçta, buraya bana yardım etmeye geldi. Yaralarım ile ilgilenmek için. Beni Bağlanmışlar hakkında uyarmaya.

Onlar hakkında muhtemelen haklı olduğunu biliyorum. Ben kesinlikle bir yabancıyım. Diğer Rawbond'ların çoğu tarafından öyle olarak işaretlendiğimi biliyorum.

Hepsinin ne kadar rekabetçi olduğunu ilk elden gördüm. Birbirlerine üstünlük sağlamaya hevesliler. Çırpınan bir yaprağı budamak gibi, beni yok etmek için çırpınıyorlar.

Ama Killian'ın ne kadar haklı olduğu önemli değil. Bu kadar büyük bir yalan için onu affetmeye hazır değilim.

Zaten endişelenmem gereken başka şeyler var. Tüm bu Bağlanma olayında nasıl daha iyi olacağımı bulmak gibi. Eğitim sırasında boğazımın parçalanması kafamdaki karışık özlemi çabucak giderirdi ama ölü olmak Saela'ya ulaşmamın önünde biraz engel olurdu.

Bu işte bu kadar berbat olmak çok sinir bozucu. Tüm bunların başlangıcında saf bir yanım, yeterince sert sallarsam ve sıkı tutunursam gerçekten iyi bir sürücü olabileceğimi düşündü.

Acemiyken ve çukurlardan önce eğitime ihtiyacım varken bile iyi bir dövüşçüydim. Nasıl hareket edeceğimi biliyordum. Zihnim hızlıydı. Çabuk kavradım. Hepsi bana içgüdüsel olarak geliyordu. Sanki dövüşmek doğuştan kaslarımda ve kanımda varmış da sadece onu bulmam gerekiyormuş gibi, antrenmandan çok yavaş yavaş uyanıyormuşum gibi hissediyordum.

Kahretsin, tekrar böyle hissetmek harika olurdu. Bir şeye gerçekten vurmak. Antrenmanlarda mankenleri paramparça ederdim ve ağrıyan kaslar ve kırılan eklemlerle bile, içimde bir şey her zaman tatmin olmuş hissedirdi.

Yatakta aniden doğruldum. Belki bu iki sorunuma da bir çözümdür.

Kendimi sorgulamadan önce ayağa kalkıp harekete geçiyorum. Izabel ve Venna tahmin edilebileceği gibi birlikteler, Strategos'un antresine yerleşmişler ve Kurtlar ve Sifonlar kart oyununu oynuyorlar. Onların küçük masasına doğru yürüyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Başarısız oluyorum ve yardıma ihtiyacım var," diyorum. İkisi de yukarı bakıyor, sorguluyorlar.

Derin bir nefes alıyorum. "Beni eğitebilir misin? Tercihen kılıçla?"

Sol tarafımdan bir alay sesi geliyor. Başımı çevirdiğimde Nevah'ın bir koltuğa yayılmış, bir elinde kitap tuttuğunu görüyorum. Gözlerini kitaptan ayırmadan, "Yardım istemenin zamanı gelmişti. Gerçekten berbatsın."

"Destegin için teşekkürler," diye atıyorum. "Bizimle antrenmana gelmek ister misin?"

Gözleri hâlâ kitabında, boştaki elini umursamazca sallıyor. "Yine de iyi şanslar."

"Ugh," diye inliyor Izabel. Çenesini avucunun içine atıyor. "Ne yazık ki, tam da sorulacak kişiyi tanıyorum."

Yirmi dakika sonra Venna ve Izabel eğitim alanının kenarında dururken Tomison ve ben de ellerimizde kılıçlarımızla karşı karşıyaydık. Saçları dağınık bir renk cümbüşü içinde ve yüzünde tahmin edilebileceği gibi her zamanki sırtışı var.

Bunu o kadar çabuk kabul etti ki, isteğimi yanlış duyduğundan ve hafif ensest bir dörtlü ilişkiye gireceğimizi düşündüğünden emin oldum.

Izabel ona *ne yazık ki iyi bir öğretmen* diyordu. Ve haklıydı.

Tomison açık ve net. Sabırlı. Ve en iyisi, aşırı duygusal değil. Kolay bir şeyi doğru yaptığımda beni övgü yağmuruna tutmuyor. Gözleri onayla parladığında, bunun hak ettiğim için olduğunu biliyorum. Ayak hareketlerinde tökezlediğimde ya da bir savuşturmayı kaçırdığımda, sadece sıfırlıyor ve "Tekrar" diyor.

Birkaç formda çalışıyoruz. Atlı dövüşü kolaylaştıracak duruşlar. Tomison bedenimi benim için konumlandırıyor, uzuvlarımı şimdiye kadar hiç ihtiyaç duymadıkları şekillere sokmak için klinik bir dokunuş uyguluyor.

"Bütün bunlar bir kurdun üzerinde farklı olacak," diyor bana rahat bir gülümsemeyle. "Şu an çok garip," diye . Kolum neredeyse yukarı kalkmış Omzuma doğru, bıçak öne doğru kavis yaptı. Görünüşe göre çok aşağıda tutuyormuşum. Hazır değil, dedi.

"İşleri kendin için daha da zorlaştırıyorsun," diyor uzaklaşırken. Gözleri duruşumu değerlendiriyor. Ne kadar dayanabileceğimi test ettiğini anlayabiliyorum. "Bu şekilde, eğitim senin için biraz daha kolay olmalı."

. Alnımda ter var. "Sakin ol. Evet. Bu şimdiye kadar yaptığım en kolay şey," diyorum, bilerek sesime biraz gerginlik katarak.

Izabel duvardan kıs kıs gülüyor ve Venna'nın onun koluna vururken çıkardığı belirgin sesi duyuyorum. Tomison onlara doğru bakıyor. Bakışları , sonra tekrar bana dönüyor.

"Tamam. Savuşturma alıştırması," diyor kılıcını yere vurarak.

Bana sallıyor. Ve sallamaya devam ediyor. Ve ben ayaklarıma odaklanıyorum. Kollarıma. Bedenimi daha önce hiç söylemediğim şekilde hareket ettirmeye. Normalde kullanmadığım kaslar kasılıyor ve düğümleniyor. Ter sırtımı ve göğüslerimin altını ıslatıyor.

Oldukça mükemmel bir savuşturmayı başardığımda, Tomison bir çığlık atıyor.

Venna alkışlar. Izabel uzun ve minnettar bir ıslık çalar. Sonra hemen ekliyor, "Bu senin için değildi, Tomison!"

"*Elbette*, değildi!" diye karşılık verir.

Ama ona doğru baktığımda Izabel gülümsüyor ve gözleri kesinlikle benim üzerimde değil.

Ne yazık ki, bu hafif dikkat dağınıklığı sol koluma şiddetli bir tokat yememe neden oldu.

Sarsılıyorum ve yüzümü buruşturarak o noktayı ovuyorum. "*Sakin ol*, hıyar." "Hıyar mı? Senin kıcığını kurtarıyorum," diye itiraz ediyor.

"Kıcığım hakkında konuşma," diye homurdanıyorum ve tekrar konuya girmeden önce bir kahkaha tufanı kopuyor.

Antrenman seansının sonunda Tomison geri adım atmıyor. Bana güçlendirmem gereken kasların bir listesini veriyor, antrenmanımız boyunca belirgin zayıflıklarım ona açık hale gelmişti.

"Yan karın kasları da," diyor yan tarafını sıvazlayarak. "Ama en önemlisi, kalçalar ve kalça kasları. Dövüşe üç saniye kala kurttan düşecekseniz kılıcınızı ne kadar iyi tuttuğunuzun bir önemi yok."

Izabel de Tomison'un kiyle birlikte kendi antrenman rejimini önermek için katılıyor. Venna da katılarak benim için birkaç egzersiz gösterdi. Anassa'nın sırtına oturmayı kolaylaştıracak bazı esneme hareketleri ya da kavrama gücümü artırıp düşme olasılığımı azaltmak için ellerimi çalıştırmak gibi şeyler. Hatta bana biraz işaret dili öğretmeyi bile kabul ediyor.

Burada bir şansım olacaksa her gün kuvvet antrenmanı yapmam gerektiği açık. Hayatımın saatlerini ağırlıklar, esneme hareketleri ve ter kovaları yutacak. Ama birden imkansız gibi görünmemeye başladı.

Net adımları ve varış noktası olan, takip edebileceğim bir yol gibi görünüyor.

Ve yalnız yürümüyorum. Antrenman sahasında idman yapmak, sabahları gerinmek, diğerleriyle birlikte ağırlardan ve morluklardan şikayet etmek... Şimdiden gözümde canlandırabiliyorum ve içimde derinlerde bir şeyler hiç de hoş olmayan bir şekilde aniden ağırlaşıyor.

Üçüne bakıyorum, kaçınılmaz olarak paylaştığımız geleceğimize bakıyorum ve merak ediyorum. Gülümsemelerini ve kahkahalarını izliyorum ve merak ediyorum. Yorgun kemiklerimde ve ağrıyan kaslarımda bugün bana yardım ettiklerini, belki de *kıcığımı kurtardıklarını* biliyorum ve merak ediyorum.

Killian'ın uyarısı adil mi? Böyle insanların beni gerçekten sırtımdan bıçaklaması mümkün mü?

ŞAFTÖR on iki

T Zaman garip bir şekilde geçiyor. Bir şekilde uçup gitmeyi başarırken bir yandan da yavaş yavaş ilerliyor, ilerledikçe yaralı ruhuma tuz basıyor. Her şey sıkıcı derslerde oturup uyanık kalmaya çalışmaktan, antrenmanlarda umutsuzca hayata tutunmaya çalışmaktan ve Killian'ı düşün.

Aradaki zamanlarda kendi başıma antrenman yapıyorum. Izabel ve Venna gece aktivitelerine katılmam için beni ikna etmeye çalışmaktan vazgeçmediler ama Tomison'un bana verdiği güç rutiniyle çok meşguldüm. Kılıç kullanma becerimi geliştirdiğimde, ok ve yay konusunda da yardım istiyorum.

Stark bana bir daha aynı aşağılayıcı şekilde saldırmadı, ki ben bunu gerçekten iyileştiğim anlamına alıyorum. Ayrıca yüzüme tükürmesinin karşılığını da vermedi, bu yüzden onun yanında gardımı almaya devam ediyorum.

Sonunda, geçmemiz gereken ilk büyük sınav olan Ses Denemesi'nden önceki gece geldi. İyi bir uyku çekmek için erkenden odama gittim ama saatlerdir dönüp duruyorum.

Sonunda uyuduğumda, bir kâbusun içine düşüyorum.

Annemle birlikte doktorun muayenehanesindeyim ama doktor *beni* tedavi ediyor. Önümde duruyor, ellerini yüzüme doğru kaldırıyor, başım avuçlarının arasında kilitlenene kadar parmaklarını saçlarımda sıkıyor.

"Sanrılar yakında başlayacak," diyor sakince, gözlerimin içine bakarak. "Hazır mısın?"

Birden o gitti ve ben anneme bakıyorum. Akli başında görünüyor, son on yılın bulanık, bulutlu versiyonuna hiç benzemiyor. Üzerinde

En güzel kıyafetlerini giymiş ve karanlık, yapışkan bir kan havuzunun içinde duruyor. Başında kıvrımlı bir taç var ve o da kanlı. Tepelerinden aşağıya, ince, dalgalı saçlarına doğru kan çizgileri akıyor.

"Meryn," diye sesleniyor. "Meryn! Bana katılma vaktin geldi." Ona doğru isteksiz bir adım atıyorum, başka tarafa bakamıyorum.

Annem karanlığa gömülene kadar ışık değişiyor ve gözlerinin beyazı koyu bir siyaha dönüyor. Ağzını açtığında çıkan ses anneminkine hiç benzemiyor.

Derin ve uhrevi, dişlerimi kenetleyen, kemiklerimi sızlatan bir şekilde yankılanıyor.

"MERYN. Gel, şimdi. Nocturn emrediyor!"

Gittikçe yaklaşıyorum. Kendi bedenimi kontrol edemiyorum, sanki kafatasımın içinde felç olmuşum, başka birinin uzuvlarımı hareket ettirmesini izliyorum. Gittikçe daha da yaklaşıyorum, gözlerim onunkilere kilitleniyor, ta ki irislerinin karanlık havuzlarında boğulana kadar.

Bir solukla uyanıyorum, yatakta dimdik oturuyorum. Kat kat battaniyelerim göğsümden düşüyor, soğuk hava içeri giriyor, kızarmış ve terlemiş uzuvlarımı rahatlatıyor. Kendimi toparlamaya çalışarak derin derin nefes alıyorum.

Sadece bir rüya.

Ama gecenin geri kalanında tekrar uyuyamıyorum.

SABAH, arenaya adım atıyorum, kalbim parmak uçlarımda atacak kadar hızlı ve dün gecedен sonra gözlerim kararmış hissetmemeye çalışıyorum. Birlikte arenanın derinliklerine doğru ilerlerken diğer Rawbond'lar da aynı şekilde gergin görünüyor.

Lider Aldrich bizi Ses Denemesi sırasında olacaklara hazırlamak için bazı tehditkâr istatistikler verdi. Görünüşe göre, bu ilk test özellikle iletişim becerilerimizi zorlamak için tasarlanmış ve tahminlere göre sekizde birimiz bundan sağ çıkamayacak.

Şansım konusunda iyimser değilim. Anassa ile iletişimim gelişmedi. Birbirimizi itip kakıp duruyoruz.

Onu düşmeden sürebiliyorum. Genel olarak. Ama ayrıntılı, korkunç bir engelli parkur varken *düşmemek* yeterince iyi *değil*.

hassas navigasyonu zorlamak için stratejik olarak düzenlenmiş ateşli mangallarla birlikte önünüze serilir.

Bu... *çok fazla*. Arena bir gecede kabus gibi bir labirente dönüştü.

Ve Sunum'da olduğu gibi, tribünler başaramızı ya da ölümümüzü izlemeye gelen soylularla dolu. Kral kürsüsünde oturuyor, yüzünde soğuk bir eğlence okunuyor. Bir kez daha, bizim sefaletimiz onların eğlencesi.

Killian onun yanında ve onu gördüğümde karnımın dönmesini görmezden geliyorum. Eğer başaracaksam tamamen Anassa'ya odaklanmam gerekiyor.

Onun yanında durarak önümüzde uzanan parkuru inceliyor, cesedimin hangi kısmına sarılacağını anlamaya çalışıyorum.

Başlangıçtaki yükselen platformlar dizisi mi? Muhtemelen hayır. Eğer yeterince sıkı tutunursam, Anassa platformların üzerinden atlarken ben havada kalabilirim.

Alev denizinin üzerinde asılı duran o dar köprü var ya? Evet, o pek umut verici görünmüyor.

Mide bulandırıcı bir an için etimin ve saçlarımın pişme kokusunu alabiliyorum.

Gözlerim karanlık bir parıltıya takılıyor. Stark, kralın kürsüsünün yanındaki diğer eğitmenlerin yanında duruyor, kocaman kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş. Kötü niyetli bakışlarını yakalıyorum ve neredeyse aptal dudaklarında kötü niyetli bir gülümsemenin titreştiğini gördüğüme yemin edebilirim.

İşte bu, o zaman. Tükürüğün karşılığı.

Engelli parkurun binici ve kurdu arasında genel bir koordinasyon testi olması gerektiğini biliyorum ama bana karşı kasıtlı bir saldırı gibi geliyor. Sanki Stark gece gizlice arenaya girmiş, hedefleri hazırlarken kendi kendine gülmüş, muhtemelen şu anda benim yaptığım gibi çıtır çıtır cesedimi hayal etmiş gibi.

En azından hedefler engellere biraz yakın yerleştirilmişti. Bu bölüm için silahlarımızı seçmemize izin verildi ve ben de Igor'la yaptığım eğitimden dolayı nişancılığıma güvenerek hançerleri seçtim. Hedefleri vurmak çok zor olmasa gerek, tabii kendiliğinden küçülmezlerse ya da tam atışa hazırlanırken mangallardan biri gözümde parlamazsa.

Diğer çiftler benden önce parkuru geçmeye başladığında içimdeki hastalıklı burkulma daha da kötüleşiyor. Sanki onlar parkurda akıcı bir şekilde ilerlerken bedenleri arasında parıldayan zihinsel bağlantıyı görebiliyorum.

Kurtlar platformların üzerinden sıçrayarak havada dönüyor ve binicilerine temiz atış imkanı sağlıyor. Biniciler yoğun bir odaklanma sergiliyor.

Kurtlarının yanlarındaki her seğirmeye, her düşüşe, zıplamaya ve dönüşe hazır olduklarını söyleyebilirim.

Elbette başarısızlıklar da var. Tıpkı Aldrich'in uyardığı gibi muhteşem, *dağınık* başarısızlıklar.

Kurtlardan biri atlayışı yanlış hesaplıyor. Bu kurdun hatası mıydı yoksa binicisi onu önlerindeki zorlu görevde yanlış mı yönlendirdi bilmiyorum ama sonuçta ikisi birlikte havada takla atıyor.

Düşüyorlar, orada olmayan tutamaklar için kıvranıyorlar.

Sürücünün çılgılığı delici ama yere çarpmasıyla kısa kesiliyor. Kurdu üzerine düşer ve onu anında öldürür. Acı içinde uluyor, belki binicisi öldüğü için belki de düşerken kendini yaraladığı için.

Bir başka çift alevlerin üzerindeki dar köprüden geçerken gözle görülür bir şekilde tartışıyor. Binici yüksek sesle bir şeyler bağıyor ve kurdu dönüp ona adımlarının ortasında saldırıyor. Kurdun vahşiliği -ya da belki sadece inatçılığı -Kürkünün bir kısmı tutuşur ve binicisi korkuyla çılgılık atar.

Izabel parkuru kolayca geçiyor, bu şaşırtıcı değil. Henrey de diğer bazı yarışçılardan önemli ölçüde daha yavaş olmasına rağmen geçmeyi başarıyor. Tomison'un zamanı özellikle etkileyici.

Eminim bunu daha sonra duyacağım. Eğer hala hayattaysam.

Stark muhtemelen Denemelerinde bu engelli parkuru üç saniyeden daha kısa bir sürede geçmiştir, diye düşünüyorum acı acı. *Piç kurusu*.

Benim sıram çok erken geldi. Karanlıktan ismim haykırılıyor ve aramızdaki duvardan gelecek her zamanki acı darbesine hazırlanarak Anassa'ya doğru bir adım atıyorum. Ama o acı gelmedi.

Yaklaşırken ona bakıyorum ve onu zaten bana bakarken buluyorum, gümüş kürkü parlıyor ve bakışları sabit. Başka tarafa bakmıyor. Zihinsel olarak geçici bir şekilde uzandığımda, pençelerinin vahşi sıyrıklarını ya da küçümsemesinin buz gibi soğukluğunu hissetmiyorum.

Duvar inceldi, hafif cam gibi oldu. Hâlâ soğuk ve acımasız ama neredeyse bariyerin içinden parıltılar seçebiliyorum. Buzdan bir duvar gibi, izlenimlerin ve içgüdülerin garip çarpıtmaları zihnimin üzerinde bir ışık dansında titreşiyor.

Arenadaki tüm gözlerin şu anda benim üzerimde olduğunun farkında olarak onu elimden geldiğince yumuşak bir şekilde bindiriyorum.

Anassa ileri doğru adım atarak parkurun başlangıcına doğru ilerliyor. İlk zorluk diğerlerinden daha basit, her biri bir öncekinden daha küçük üç yükselen platformdan oluşuyor. Dikkatli ve hassas atlayışlar gerektiriyor.

Henüz tek bir çift bile bu bölümde başarısız olmadı ve umarım biz de ilk olmayız.

Anassa'nın kürkünü sıkıca kavıyorum, vücudum sırtından uça bile tutunup tekrar ayağa kalkabileceğimden emin olmak için bir kısmını elimin etrafına doluyorum. Kendimi kaosa hazırlıyorum, Anassa'nın burada ne isterse yapmasını bekliyorum, sırtında taşıdığı binicinin canı cehennem.

Sonra bir parıltı hissediyorum. Kısa, o kadar hızlı ki panik kaynaklı bir halüsinasyon olmadığından emin değilim. Ama Anassa'nın kasları gerginleşip hazır olduğunda, bunun gerçek olduğunu anlıyorum.

Neredeyse geleceğe dair bir öngörü gibiydi. Bana platformlara tırmanmak için izleyeceği yolu, nereye ineceğini, zıplama ritmini, hangi hızda hareket edeceğini tam olarak gösterdi.

Hareket ettiğinde buna hazırım, zihnim bana verdiği bilgileri yakalıyor ve sabit kalmak için kendimi nasıl tutmam gerektiğini hesaplıyor. Açımı değiştiriyorum, ağırlığımı desteklemek için ayağımı yerine oturtuyorum. Hareket etmeye başladığında, ona doğru eğiliyorum.

Bir atlayış, ağırlığımı sola kaydırıyorum. İkincisi, bunun dönüşü çok hızlı. Göbeğimi geriyorum ve dişlerimi sıkıyorum, onun yükselişinden kaynaklanan hareketin yalpalamasına karşı koymak için öne doğru eğiliyorum.

Son atlayışta sert iniş yapacağını biliyorum. Bacaklarımı sıkıyorum ve darbeye karşı koymak için ellerimle geri itiyorum.

Anassa durmuyor. Bir sonraki engele doğru hızla ilerliyor ve ben onun niyetini hissedebiliyorum. Kazanmak, sürünün en güçlüsü olduğunu kanıtlamak, ona meydan okuyacak herkesi ezip geçmek istiyor.

Tanıştığımızdan beri ilk kez duygularımız aynı hizaya geldi.

Başarılı olmak istiyorum. Bonded olmak ya da rütbe atlamak umurumda değil. Ama kendimi kanıtlamak istiyorum.

Hayır, bundan daha da fazlası: Başından beri beni reddeden insanları utandırmak istiyorum. Zaferimin onları, Anassa'nın iyileştirmeyi reddettiği her gece yaralarımın acıttığı kadar acıtmasını istiyorum.

Sahip olduğumu bildiğim gücün beni taşımasını istiyorum.

İkinci zorluk ise köprü. Bir kurdun pençeleri için ancak yeterince geniş, ancak Anassa'nın sakın, yırtıcı zihni yılmıyor. İlerliyor

Tereddüt etmeden, ayaklarını yere vurarak, soğuk havada nefes nefese.

Ateş kısa süreliğine gözlerimi kör ediyor, ama onun zihni bana dumanın acısına eğilmem için ilham veriyor. Hırsım cisimleşiyor ve hırçınlık ve kararlılıkla onun yanında koşuyor.

Başarısızlığa yatkın olanların bocaladığı yer burasıydı. Parlak alevler, baş döndürücü bir hızla ortaya çıkan hedefler, köprünün darlığı gibi baskılar altında iletişimleri koptu.

Binici hedeflere odaklanmalı ya da ıskalama riskini göze almalıdır, direwolf ise ayaklarına odaklanmalı ya da düşme riskini göze almalıdır. Bu bölünme, binici ve kurdu defalarca parçalara ayırdığını izlediğim şeydi.

Ancak Anassa köprüye neredeyse hiç dikkat etmiyor, o kadar emin adımlarla ilerliyor ki hedefler yaklaştıkça hızı neredeyse fazla geliyor. Her seferinde tahmin edilemezler, bu yüzden başlangıçta nereye nişan almam gerektiğinden emin değilim.

Lanet olası hareketli hedefler!

Keskin bir uyarı zihnimi etkiliyor ve sola dönüyorum. Anassa'nın yırtıcı içgüdüleri hedeflerden birinin ani hareketini işaret ediyor ve savaşçı içgüdülerim onun uyarısına yanıt veriyor ve sanki bir yumruk bana doğru uçuyormuş gibi harekete geçiyor.

Sırtında dönüyorum ve hedefe tam isabet eden bir hançer fırlatıyorum.

Yine hedef parlıyor. Yine tam zamanında uyarıyor. Anassa'nın hareketleri aniden tahmin edilebilir ve kasıtlı hale geldi.

Gururu diğer kurtların önünde başarısız olmasına izin vermiyor ve ben de bundan faydalaniyorum. O altımda istikrarlı bir şekilde hareket ederken, odaklanmak birdenbire çok daha kolay oldu. Hançerlerimi eskiden çukurlarda yumruklarımı yönlendirdiğim gibi yönlendiriyorum, hedefin olduğu yere değil -Anassa'nın şaşırtıcı hızını hesaba katarak- olacağı yere nişan alıyorum.

Altı hedef. Altı vuruş. Yılmadan, korkmadan, durdurulamaz.

Sonra parkur daralarak spiral bir inişe dönüşüyor. Bunun en zor kısım olduğunu biliyorum. Anassa kısa süreli bocalayışımı hissediyor ve hırlıyor, kendine güveni korkumun önüne geçiyor ve onu sessizce boğuyor.

Diğer kurtlar zamanlarını hızlandırmak için spiral boyunca yarışmaya çalıştılar, ancak bu onlara pahalıya mal oldu.

Çok hızlıydılar ve dönüşlerinde geniş bir alana savrulup platformların kenarına çarpıyor ya da yuvarlanıyorlardı. Yine de Anassa'nın soğukkanlı hesaplamaları bu meydan okumaya hazır.

Her dönüşü tam olarak aynı açıyla yapıyoruz, hızı kontrollü ve hareketleri bir bıçak gibi keskin. Her dönüşte eğilebildiğim kadar eğiliyorum.

Sadece merkezkaç kuvvetiyle vücuduna tutunmuş durumdayım, yine de seviyesini düşürdüğünde hazırım ve kendimi tekrar yukarı çekip kavramamı yeniden sağlamam gerekiyor.

Hiçbiri güzel değil. Tabii ki değil. İkimiz de hala birbirimizden bağımsız olarak öfkeliyiz.

Gerçek bir iletişim yok. Anassa her dönemeçte hızla ilerlemeden önce kısa uyarılar alıyorum ve onun kararlarına yanıt vermek ve takip etmek için kendi gücüme güvenmek zorundayım.

Av uğruna birlikte avlanmayı kabul etmiş iki yırtıcıyız ama o bana benim ona güvendiğimden daha fazla güvenmiyor.

İnanç sıçramasına yaklaşıyoruz. Bu benimle hayatta kalmak arasındaki son engel. Bunu geçtikten sonra, duvarın tekrar yükseleceğini umuyorum.

Platform Anassa'nın ayaklarının altına düşecek ve bizden havada dönmemiz, düşüş sırasında art arda üç hedefi vurmamız ve küçük bir işaretli alana iniş yapmamız bekleniyor.

Çoğu çift bu konuda kurtadamlarının içgüdülerine güvenmek zorundadır; keskin köpek gözleri düşüş sırasında silahlarını tam olarak ne zaman bırakacaklarını gösterir ve bildirir. Platforma indiğimizde Anassa bu fikri dişlerinin arasında parçalıyor, göğsü kabarıyor.

Onun yerine, bana zihninin bir başka görüntüsünü veriyor. Tam olarak nasıl atlayacağını biliyorum. Bilgiye sahip olduğum anda, hedefleri, düşüş hızını, atışlarımın açısını tahmin etmeye başlıyorum.

Cisimlerin uzayda nasıl hareket ettiğini biliyorum. Anassa'nın momentumunun yardımıyla hedeflere ulaşmak için ne kadar güce ihtiyacım olacağını biliyorum. Vücudumun ne kadar bükülebileceğini ve ona ne kadar tutunabileceğimi biliyorum - o çizgiyi geçme konusunda çok fazla pratik yaptım, bu yüzden bacaklarımın ne zaman pes edeceğini tam olarak biliyorum.

Ve en önemlisi, ne zaman vuracağımı biliyorum. Biliyorum çünkü çukurda bilmek zorundasınız.

Çok erken vurursanız kendinizi açıkta bırakırsınız. Çok geç vurursanız, duvara sırtınızı yaslar ve arka ayağınızla saldırıyı savuşturmaya çalışırsınız.

Anassa atlar. Düşeriz. Hançerler uçuşuyor. Hedefler paramparça olur.

Sert iniyoruz, çenem çatırdıyor ve kemiklerim takırdıyor. Ama Anassa'nın gücü sayesinde doğru yere iniyoruz. Pençeleri belirlenen çemberde derin oyuklar bırakıyor. Nefesim boğazımdan çıkarken ve kaslarım titrerken gözlerim o oyuklara sabitleniyor.

Biz sadece... bunu mu *yaptık*?

"Üçüncü!" diye bağıyor biri
soğuk bir şekilde. Üçüncü mü?

Yani, *en hızlı* üçüncü mü?

Anassa parkurdan uzaklaşırken kürkünü tutuyorum, yanları hâlâ efordan şişiyor. Sanırım iki inatçı pisliği bir meydan okumaya karşı koyup kendilerini kanıtlamalarını söylediğinizde elde edeceğiniz şey bu.

Anassa'nın küçümsemesi hâlâ aramızdaki bariyerden sızıyor. Bunun için benimle işbirliği yapmak zorunda kalmasından hoşlanmıyor. Büyük ihtimalle üçüncünün yeterince iyi olduğunu da düşünmüyor.

Ama orada başka bir şey de var. Tanıma gibi bir şey. Kısa bir onaylama parıltısı. Sanki benim sadece yemek için kullanılan cılız bir insan eti parçası olmadığımı fark etmiş gibi. Sanki şu anda gücümü görmüş ve *hissetmiş* ve ona sunacak bir şeyim olabileceğini istemeye istemeye kabul ediyor.

Benim içimde de kıvılcımlar çakıyor. Saygı, kızgınlık denizinden kabarcıklar çıkarıyor. O parkuru *hızlı* koştu. Diğer kurtların geçemediği engeller karşısında gözünü bile kırpmadı.

Eğer beni *dinlerse*, gerçekten-

Demir aramızda çarpıyor. Sertçe. Her zamankinden daha sert. Sanki boynuma bir satır indirmiş gibi.

Boğuluyorum, iki oluyorum, kafam karışıyor.

Başardık. *Başardık*. Üçüncüsü, ben bile sabahı görecektik kadar yaşayacağım. Bu da bir zafer.

Ama şu anda ben de bir şeyler kaybetmişim gibi hissediyorum.

Kaybetmekten yoruldum. Bu çok moral bozucu ve ben böyle biri değilim. Ya da en azından öyle olduğumu düşündüğüm kişi değilim. Ben bir savaşçıyım. Sıkı tutunan biriyim.

Kalbim hala hızla atarken, Killian'ın beni dikkatle izlediği tribünlere bakmama izin veriyorum, gözleri bu kadar uzaktan bile delici, uzun parmakları keskin çenesinin altında dikilmiş.

Gerçekten onu da mı kaybettim? Yoksa Anassa'dan farklı olarak, onu dışlayan ben miyim, oysa öyle olmam gerekmiyor mu? Ona tekrar güvenmenin bir yolunu bulabilir miyim?

ÜÇÜNCÜ ŞAFTÖR

I Her gece ortak salonda yaşanan ılgınlıklara alışmışım ama bu gece, Ses Denemesi'nden sağ çıktıktan sonra, diğer Rawbond'lar kendilerini gerçekten serbest bıraktılar.

Kutlama tüm hızıyla devam ediyor ve dört sürü de katılıyor. Her birimizin bu gecenin erken saatlerinde arenaya taşıdığı gerginlik gitmiş. Diğer Strategoslar kendilerini partiye atıyor, içiyor ve kahkahalarla gülüyorlar.

Bu kadar ölümden sonra parti yapmalarını hâlâ ürkütücü buluyorum. İkisi iyi tanımadığım Strategos'tan olmak üzere toplam sekiz Rawbond hayatını kaybetti. Ama onlardan biri olacağımdan o kadar emindim ki, bir tür adrenalin çöküşü yaşıyorum ve biraz rahatlamak istediğimi de inkar edemem.

Izabel ve Tomison'u odanın dış koltuklardan birine kadar takip ederek, onlar konuşup gülerken partiyi izliyorum. Hizmetkârlar ellerinde köz şarabı sürahileri ve yiyecek tepsileriyle kalabalığın arasında dolaşıyor.

Izabel elime bir bardak tutuşturuyor. Uyku ilacı değil ama belki kâbusları engeller. Isıtılmış, baharatlı alkol serin havada hafifçe buharlaşıyor, zengin kokusu kan ve ölümün kalıcı tınısını uzaklaştırıyor.

Tadı da harika ve güçlü. İlk yudumda karnıma hoş bir sıcaklık yayılıyor. Üçüncü yudumdan sonra hafif bir rahatlama hissi vücudumu boydan boya dolaşıyor.

Birdenbire parti o kadar da korkunç görünmemeye başladı.

Izabel ve Tomison şakacı bir şekilde flört ediyorlar. Venna bize katılıyor, kız kardeşine sarılıyor ve açık bir gururla sırtıyor; Venna bugün ikinci oldu.

Tomison'un bizim sürüden arkadaşlarından biri olan Kristof da bize katılıyor, Venna'yı içtenlikle kutluyor ve ona ilgiyle bakıyor. Bu gece herkes burada gibi görünüyor -Deneme'den sonra Strategos'un odasına geri döndüğünü gördüğüm Nevah hariç.

Büyük şöminenin yanında, sürü eğitmenleri bir arada oturuyor, aralarında Egith de var ve karakteristik olarak sert görünüyor. Beni ona bakarken yakaladı ve dudakları daha da gerginleşti. Üçüncülük derecem için heyecanlanacağını düşünmüştüm.

Sanırım değil.

Kryptos Gama Samson, Egith'in başını geriye atıp gülmesine neden olan bir şey söylüyor, onunla kadeh kaldırırken saçındaki gümüş çizgi ateş ışığını yakalıyor. Phylax Gama Elinor bile her zamanki sert duruşunu gevşetmiş görünüyor.

Sadece Stark mesafesini koruyor, saldırmayı bekleyen bir yırtıcı gibi gölgeli bir köşede uzanıyor. Ama arenaya gelirken giydiği sert resmi ceketini çıkarmış. Gömleğinin üst düğmeleri açık, kaslı, altın sarısı göğsü ve boynundan aşağı akan dövmelemleri görünüyor.

Genç ve güzel bir Rawbond ona yaklaşır, kalçasını açık bir davetle kaldırır. Onu sert bir bakışla reddediyor.

Kalabalığın içine doğru çekilirken, başka bir kadın yaklaşır. Sonra bir başkası ve bir başkası. Her biri aynı soğuk ilgisiz bakışla geri çevrilir.

"Bize emirler yağdırmadığı zamanlarda oldukça seksi, değil mi?" diyor Izabel, partinin gürültüsü Venna'nın tüm kelimelerimizi yakalamasını zorlaştırdığı için ellerini de kullanarak imzalıyor.

Sarsılarak ona dönüyorum, bakarken yakalandığımı için utanıyorum.

Onun yanında Tomison sırtıyor, kolunu arkasındaki kanepenin arkasına dolamış. Venna bana komplocu bir bakış atıyor, kaşlarını sallıyor.

"Tabii," diye homurdandım, "eğer katil psikopatları seksi buluyorsan." "Sen bulmuyor musun?" Kristof alay ediyor.

Izabel gülüyor.

"Hayır," diye homurdanıyorum, yüzüm kızarıyor. "Kesinlikle istemiyorum."

Kristof omuz silkiyor. "O adamı buradan Astreona'ya kadar sürebilirim."

Izabel güler ve Venna için tercüme eder, o da güler, derin, gırtlaktan gelen bir kıkırdamadır bu.

Tomison, "O daha çok ata binmeyi tercih eden bir tipe benziyor," diyor. Izabel hüzünle iç geçirir. "Öyle, değil mi?"

Daha fazla kahkaha. Eğleniyor olmalarına seviniyorum ama sohbetin yönü sekse doğru kayınca arkamı dönüyorum. Muhtemelen çıkış için bir mola vermeliyim. İnsanların eşleşmeye başlaması uzun sürmeyecek ve tüm eğitmenlerin katılıp katılmayacağını gerçekten görmek istemiyorum.

Bu düşünceyle bakışlarım istemeyerek de olsa Stark'a dönüyor ve onu bana bakarken buluyorum.

Kahretsin.

Arenada bana attığı bakışın aynısı. Bana her zaman attığı bakış; karanlık gözleri içimde bir delik açıyor, dolgun dudakları neredeyse alaycı bir şekilde geriye çekilmiş. Bu bakışı ringdeki erkeklerden defalarca gördüm; gelecekteki şiddetin vaadiyle dolu.

Bir an için ters ters bakıyorum, sonra gözümü kaçırıyorum, teması kesmek için bir bahane olarak bardağımı boşaltıyorum.

Hemen bir hizmetçi gelip dolduruyor.

Ben Stark'ın bakışlarından kaçarken ve partiden kaçışımı planlamaya çalışırken, Kristof başka bir gruba katılmak için kalkıyor. Tomison da gecelik seks arkadaşını aramak için uzaklaşıyor.

Hâlâ Izabel ve Venna'nın arasında otururken ikinci kadehimi boşaltırken başım hoş bir şekilde yüzmeye başlıyor. Bugünkü kaygının anısı kenarlarda bulanıklaşmaya başlıyor, yerini sıcak bir mizah parıltısı alıyor.

Yükselen sesler dikkatimi tekrar Tomison'a çekiyor, şimdi odanın diğer ucunda ve neşeye bir grup Phylax Rawbond'a karmaşık bir kılıç manevrası gösteriyor. Yanımda, Izabel dikkatle izliyor.

"Bu da neyin nesi?" Genişçe sırtarak soruyorum. "Tomison'a karşı bir şeyler mi hissediyorsun?"

Izabel sertleşir. "Ne, o salak mı? Asla!"

Kendini beğenmiş bir ifadeyle Venna'ya bakıyorum, o da gülümsemesini bastırıyor ve Izabel'e hızlıca bir şeyler işaret ediyor.

"Diyor ki 'Sen konuşkan birisin'," diye yorumluyor Izabel. "'Buradaki herkes eş arayışının tadını çıkarıyor ama sen Meryn. *Bu da neyin nesi?*'"

Köz şarabının etkisiyle dilim çözüldü ve düşüncesizce gerçeği ağzımdan kaçırdım. "Kırık bir kalbe bakmakla çok meşgulüm."

Kız kardeşler gözlerini devirerek birbirlerine bakarlar.

"Ne, geride bıraktığın bir halktan biri mi?" Izabel sorar. "Hadi ama, o dünyaya geri dönmeyeceksin. *Burası* artık senin dünyan. Ya direwolf'unun bir eşi varsa? Ona yardım etmeye çalışmamak delilik olur!"

"Hayır, anlamıyorsun," diyorum, komplocu bir tavırla eğilerek ve Venna'nın gürültünün arasından sözlerimi yakalayabilmesi için net konuşmaya dikkat ederek. "Kalbimin üzerinde tepinen adam burada. Kalede."

Birbirinin aynısı olan şok ifadeleri hızla neşeli bir ilgiye dönüşüyor. "Kim o?" Izabel soruyor. "O bir Rawbond mu? Hangi sürüden? nereden?"

Cevap verecek kelimeleri toparlayamadan bardağımın boş olduğunu fark ettim. Bu işe yaramaz.

"," dedim, "biraz daha şaraba ihtiyacım var."

Etrafta sürahileri olan hizmetkârlardan birini arıyorum. Hepsi başka bir yerde meşgul görünüyor ama odanın diğer ucunda bir servis masası var.

Izabel ve Venna'nın koro halindeki itirazları karşısında, onlara her şeyi daha sonra anlatacağıma söz vererek kendimi affettiriyorum. Ayağa kalktığımda oda biraz eğiliyor ve masaya doğru ilerlerken Stark'ın gözleri beni takip ediyor.

Tatsız bir sürprizle, tam şarap sürahisine uzandığım sırada yanımda beliriyor.

"Kendine dikkat etsen iyi olur prenses," diyor karanlık bir sesle, rahat edemeyeceğim kadar yakınımda durarak. Derin sesi kulağımı tırmalıyor. "Kazaların olabileceği tehlikeli bir yerde tökezlemenin istemem. Özellikle de bugün mucizevi bir şekilde hayatta kaldıktan sonra."

Kahretsin, neden bu kadar güzel kokuyor? Odun, amber ve bir çeşit misk gibi, belki.

Bardağımı hissetmediğim bir sakinlikle dolduruyorum, sonra damarlarımda zonklayan köz şarabıyla ona bakıyorum.

"Benim için endişelenmen *çok* dokunaklı," diye takılıyorum. "Ama ben kaza yapmam, kazalara *ben sebep olurum*."

Gözlerinden ne demek istediğimi anladığını görüyorum. Kendi kopmuş eliyle boğduğum Daemos Rawbond'un anısı geçiyor.

Stark'ın ifadesi tehlikeli bir şekilde sertleşiyor ama o konuşmadan arkamı dönüp onu masada bırakıyorum.

Kalabalığın arasından sıyrılıp şarabı geri atıyorum, kadehimi bırakıyorum ve çıkışa yöneliyorum. Mutlu vızıltım gitti, üstü örtülü tehdit tarafından yakıldı

Stark'ın sözleriyle. Tüm bu kutlamaların ortasında yine titriyorum ve yerimde duramıyorum.

Izabel ve Venna beklemek zorunda. Buradan siktir olup gitmem lazım.

ŞARAP BİR HATAYDI. Emberwine her zaman bir hatadır. Eminim Dün Gece Meryn bunun harika bir fikir olduğunu düşünmüştür ama şu anda yulaf tabağıma bakıyor ve onu öldürmenin çeşitli kanlı yollarını hayal ediyorum.

Başım *ağrıyor*. Gözbebeklerim patlayacakmış gibi hissediyorum. Yavaş yavaş birkaç ısırik aldım ama midem bulanıyor. Ekmeğin kokusu bile beni rahatsız etmeye başladı.

Ama işin en kötü yanı, dün geceki anıların çoğunun sisli olmasına rağmen, lanet olası *Stark*'ın hayatımı tehdit etmesinin hala kristal berraklığında olması. Benim dahice cevabım da öyle.

Onu bu şekilde tehdit etmeye karar vermek gerçekten harika bir hamle. Sanki zaten beni öldürmeyi yeterince istemiyormuş gibi.

Yan masadaki biri kaşığını boş kâsesine düşürüyor ve metalin porselen üzerinde çıkardığı çınlama, birinin göz çukuruma bir hançer saplaması gibi geliyor. Acıyla irkiliyorum ve şakağımı ovuşturarak tıslıyorum.

En azından dün gece için pişmanlık duyan tek kişi ben değilim. Diğer Rawbond'ların birçoğu at nalından kazınmış bok gibi görünüyor, bu da genellikle görünüşe çok önem veren bir grup insan için büyük bir sorun.

Herkes biraz yeşil görünüyorsa, yavrular arasında köz şarabını tutamayan zayıf kişi olarak damgalanamam.

"Mer," diye inliyor Izabel, solumdaki koltuğa yığılıp kalarak. "Yardım edin," diye mırıldanıyor. Tomison diğer tarafa oturuyor.

Sırıyorum. "Akşamdan kalmasın, yine de saçını böyle örecek enerjiyi kendinde bulabiliyor musun?" Çatalımı özenle örülmüş siyah sarmallara doğru uzatıyorum.

"Ellerim olmasa bile bir yolunu bulurdum," diye anında cevap veriyor ve yemeğine dönmeden önce omzumu hafifçe itiyor.

Tomison "Şu anda gerçekten kusmak isteyen başka biri var mı?" demeden önce yaklaşık üç saniye boyunca sessizce yemek yiyoruz.

"Her zaman, sana baktığımda," diye yanıtlıyor Izabel hemen.

Başımı salladım. "Şu anda kusmuktan bahsetme. Kendimi ıslak kağıt gibi hissediyorum."

"Evet," diyor Izabel eğilerek. Sessizce konuşuyor ama yeterince sessiz değil. "Dün gece bahsettiğin şu kalede yaşayan gizemli kalp kırıcı hakkında..."

Kulak zarımı delip geçen ve beynime saplanan cezalandırıcı bir çınlamadan kaçınmak için fincanı çok hızlı bir şekilde yere bırakarak neredeyse çayımda boğuluyordum.

"Burada olmaz," diye tıslıyorum ona. Tomison'ın haberi yok ama herkes dinliyor olabilir.

Hafif bir söylenti bile her şeyi mahvedebilir. Diğer Rawbond'ların bilmesine izin veremem. Dürüst olmak gerekirse, Izabel ve Venna'nın bile bilmesini istemiyorum. Bu bir hataydı. Sarhoşken, *aptalca* bir hata.

Izabel'e fısıldamak için yaklaşıyorum. "Unut gitsin. Sadece sarhoştum ve saçma sapan konuşuyordum."

Tek kaşının abartılı bir şekilde kalkmasına bakılırsa, Izabel bana inanmıyor ve bunun uzun süre devam etmesine izin vermeyecek. Ama şimdilik, kahvaltımı bitirmem için bana nezaketle yer veriyor. Belki de akşamdan kalma olduğu için burnunu sokacak enerjisi kalmamıştı.

Ya da belki de Tomison'a eziyet etmek için hala sahip olduğu enerji rezervlerine ihtiyacı olduğunu fark etti, çünkü benden uzaklaşıyor ve hemen onunla tartışmaya başlıyor.

Şimdilik bu konuyu kapatmaya razı olduğu için minnettarım ama benim zihnim o kadar merhametli değil. Düşüncelerim hemen Killian'a geri dönüyor.

Dün gece yüzündeki gerçek endişe neredeyse katlanılamayacak kadar fazlaydı. Aramızdaki her şeyi çözmeden ölebilirdim. Bu düşünce beni biraz hasta ediyor.

Tükürüğüm macuna dönüşüyor. Mide bulantısı beni ele geçirirken boğazım düğümleniyor. Ensemden terler akıyor.

Oh, hayır...

Yerimden fırladım ve elimi ağızma götürerek aceleyle odayı geçtim. Bir sonraki koridora tökezleyerek çıkıyorum ve pencerenin mandalıyla uğraşıyorum, eğilip az önce yediğim her şeyi geri dökmeden önce zar zor açıyorum.

Nefes nefese kaldım, ağızımı sildim, tuhaf bir şekilde *kahvaltıda boşu boşuna acı* çektiğimi düşündüm. Ve sonra, daha sert bir şekilde, Kendine *gel, Meryn*.

"Cooper," diye bağılıyor tanıdık bir ses.

Ugh.

Ağızımı silerek, bana sert ve okunamaz bir bakışla bakan Beta Egith'e dönüyorum.

"Ofisime. Şimdi."

Dünkü Ses Duruşması'nın yorgunluğu ve acısıyla - akşamdan kalma olduğumdan bahsetmiyorum bile - Egith'in ofisinde hazır olda bekliyorum.

Özel odasını görmüştüm ama daha önce ofisine girmemiştim. Lider Aldrich'inki kadar büyük ama üç kat kitap yerine Egith'in haritaları var. Her yerde. Sanki bir haritacının özel deposu burada patlamış gibi.

Haritaların çoğu Nocturna ile Astreona arasındaki sınıra ait gibi görünüyor. Yine de arkasında, Nocturna'nın kendisinin ayrıntılı bir atlası olan büyük bir tane var. Kuzeydeki dağlardan ülkemizin güneyini boydan boya kesen nehre ve aradaki tüm derebeyliklere kadar ülkenin her özelliğini katalogluyor. Kendimi yakınlaştırmak, ülkemizde daha önce hiç gitmediğim, hatta hayalini bile kurmadığım tüm bu yerleri incelemek isterken buluyorum.

Egith küçük, yıpranmış bir masada, boş bir sandalyenin karşısında oturuyor, narin bir seramik demlikten kendine çay doldururken bana bakmıyor. Koridorda beni köşeye sıkıştırdığından beri bana iki kelime etmedi ve ben de onun vücut dilini okuyamıyorum.

Egith bana bir fincan doldurduğunda şaşırıyorum. Yine de oturmama izin vermedi, bu yüzden dokunmaya cesaret edemiyorum.

Sonunda tencereyi bıraktı ve gözlerimin içine baktı.

"Sıçtın batırdın."

Ve işte orada.

"Pencereden dışarı kusmamalıydım," diyorum çabucak. "Özür dilerim..."

Egith derin bir iç çeker. "Bu senin... hastalığınla ilgili değil, Cooper. Bundan sağ çıkmak istiyor musun? Bağlanmışlardan biri olmak istiyor musun?"

Başka seçeneğim var mı? Acı acı düşünüyorum.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Evet." Tam olarak yalan değil, hayatta kalmak ve resmi olarak Bağlanmış olmak istiyorum, böylece bir an önce ön tarafa geçebilirim.

Egith bana o kadar uzun süre bakıyor ki, gergin bir çocuk gibi kıpırdanma isteği duyuyorum.

"Sana inanmıyorum," diye homurdanıyor. "Dünkü performansınızı gören herkes de inanmazdı."

Bu bana bir başlangıç verdi. "Ama düşündüm ki-"

"Ne?" diye tersliyor, gözleri parlıyor. "Egzersizleri tamamladığınız için performansınızın başarılı olduğunu mu düşündünüz?"

"Benden istenen her şeyi yaptım," diyorum şaşkınlıkla.

Egith inliyor. "Senin aptal olduğunu düşünmemiştim Cooper. Belki kibirli. Kalın kafalı. Ama aptal değilsin. Deneme'nin *amacı* kurdunla iletişim kurma yeteneğini test etmektir. Aranızdaki büyüyen bağı, savaşta birlikte hareket etme yeteneğinizi kanıtlamak için!"

"Biz... bunu yapmadık mı?"

"*Hayır!*" diye bağırıyor. "Tek yaptığınız işbirliği yapmaktı ve iyi bile değildi! Hayatta kalmak için isteksizce birlikte çalışmayı seçen düşmanlar gibi görünüyordunuz. Her bir an zihinsel ve duygusal kopukluğunuza ihanet ediyordu. Başarısız iletişimin her örneği apaçık ortadaydı!"

Duraklıyor ve sanki konuşmamı bekliyormuş gibi çayından bir yudum alıyor. "Yine de üçüncü olduk," diye zayıf bir girişimde bulundum. "Öyle değil mi-"

"*Hayatta kaldın,*" diyor boyayı soyabilecek bir sesle. "Canını dişine takarak! Sence bu yeterli mi?" Çay fincanını beni ürküten bir takırtıyla yere bırakıyor. "Anassa, her ne sebeple olursa olsun, hayatta kalmana *izin vermeyi* seçti. Üçüncü bitirmene izin verdi! Bu başarı değil, ölümden kıl payı kurtulmak. Direwolf'unla iletişim kurmaman bir başarısızlık Cooper."

Hayal kırıklığı içimde kaynıyor. "Elimden geleni yapıyorum. Deniyorum-"

"Denemiyorsun," diye araya giriyor ve elini sallayarak sözümü kesiyor. "Aslında, bunların hiçbirini henüz tam olarak kabul ettiğine inanmıyorum. Burada olmanın itici gücünün kız kardeşini bulmak olduğunu biliyorum ama *bu* artık senin hayatın. Eğer ön saflara geçmek istiyorsan, bunu kabullenmelisin. Sen bağılısın. Bu geçici değil. Bundan kaçamazsın. Hayatının geri kalanı boyunca Anassa'ya bağılısın," derken yüz ifadesi asılıyor, "ne kadar uzun olursa olsun."

Bir an için nutkum tutuldu.

Hayatının geri kalanı için kafamda yankılanıyor.

Çıkış yolu olmadığını zaten biliyordum ama bir yanım şimdi bile buna inanmayı reddediyor.

"Bunun senin için zor bir alışma süreci olduğunu biliyorum," diyor Egith, sesi yumuşayarak.

"Oh, öyle mi?" Şak diye söyledim. "Bu konuda ne biliyorsun?"

"Babam halktan biri olarak doğmuş," diyor ve bu itiraf beni derinden sarsıyor. Egith gibi titiz ve mükemmel bir Bağlanmış'ın halktan biri olmasını asla beklemezdim, özellikle de halktan birinin Denemeler'de başarılı olmasının ne kadar nadir olduğunu düşünürsek. "Bu dünyada hayatta kalmak için savaşmak zorundaydı ve bunun ne kadar zor olduğunu bana asla unutturmadı."

Gerçekten nutkum tutuldu.

Egith biraz daha sakin bir şekilde, "Yabancı olduğun fikriyle evlenmiş gibisin," diye devam ediyor, "ve bunu kendini diğer Rawmond'lardan ayrı tutmak için bir bahane olarak kullanıyorsun. Ama gerçeklerle yüzleşme vakti geldi kızım. Sen bir yabancı *değilsin*."

Bana tekrar bakıyor, sanki gerçeği içime zorla sokmaya çalışıyormuş gibi.

"Sen de onlardan birisin Meryn. *Bizden* birisin. Zeki ve sert davranarak bu kadar uzun süre hayatta kaldın ama artık hayatının bu olduğunu kabul etmezsen başarısız olmaya ve sonunda *ölmeye* devam edeceksin."

Başımı sallıyorum. "Ama çoğu bana bir yabancı gibi *davranıyor*. En başından beri öyle davrandılar."

"Sana bir yabancı gibi davranıyorlar çünkü sen öyle *davranıyorsun*," diyor öfkeyle. "Kendini öyle gördüğünü hissediyorlar ve ona göre davranıyorlar - tıpkı Anassa'nın yaptığı gibi. Sen onu reddetmeye devam ederken o neden seninle işbirliği yapmayı seçti, bilmiyorum."

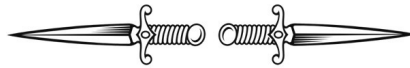
Ben mi *onu* reddediyorum?

Anassa en başta beni bu bağa zorladığında ve o zamandan beri benimle işbirliği yapmayı şiddetle reddettiğinde mi?

"Ama öyle olduğu için çok şanslısın, yoksa çoktan ölmüş olurdun. Sunum sırasında seni korumaya geldiğinde ona nasıl saldırdığını gördüm. Ona hiç güvenmiyorsun, peki onun *sana* güvenmesini nasıl bekleyebilirsin?"

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama Egith keskin bir reddetme hareketiyle bir elini kaldırıyor.

"Beni dinle, Meryn Cooper. Sana bu tavsiyeyi bir daha vermeyeceğim. Anassa'yı kabul et. Bu hayatı kabul et, yoksa bir sonraki mücadeleyi başaramazsın."

Bir saat sonra ortak Savaş Tarihi dersimize geldiğimde EGITH'İN UYARISI hâlâ içimde bir taş gibi ağır. Sadece o da değil. Egith'in odasından ayrıldıktan sonra konuşmayı Izabel'e anlattım. O da Strategos Beta'ya tüm kalbiyle katıldı.

"Bak, bunun senin için zor olduğunu biliyorum," dedi Izabel bana nazıkçe, "ama haklı. Ben ve Venna dışında neredeyse herkese düşman gibi davranıyorsun, Anassa da dahil. Eğitimimizin yarısı bir sürünün parçası olmayı öğrenmekle ilgili. Biraz gevşemeli, sürüyle daha fazla takılmalısın. Burada olmak *istediğini* herkese göster."

Izabel'e sürünün geri kalanıyla bağlantı kurmak için çaba göstereceğime söz verdim. Ama *nasıl yapacağımı* bilmiyorum.

Ben bununla uğraşırken Phylax Gamma eğitmeni Elinor Gardiner beni düşüncelerimden koparan bir soruyla derse başlıyor.

"Pekâlâ millet," diyor Gamma Elinor yüksek sesle dikkatleri odanın önüne çekiyor. Diğer eğitmenlerin çoğundan daha yaşlı, belki ellili yaşlarının başında, uzun siyah saçları ve zeytin tonlarında bir teni var. "Düşmanımız Siphonlar hakkında ne biliyoruz?"

Bir Kryptos Rawbond elini kaldırır. "Onlar kendi yaşamlarını uzatmak ve kendilerini daha güçlü kılmak için yaşam gücü ve enerji çalan kan emici vampirler."

Profesör hoşgörüyü başını sallar. "Şey, evet. Biraz dramatik ama temelde doğru."

Diğer öğrencilerin Siphons hakkında gönüllü olarak temel bilgiler vermesiyle kısa bir tartışma başlar.

"Siphonların ülkesinde hiç insan kalmadı, güç için hepsini tükettiler. Bu yüzden topraklarımızı işgal ediyorlar. Daha fazla av bulmak için."

"Doğru," diyor Gama Elinor. "Astreona'da yüzyıllardır hiç insan yaşamıyor. Başka bir şey var mı?"

Strategos arkadaşlarımdan biri elini kaldırıyor. "Sifonlar savaş ganimetleriyle beslenir. Esir askerlerimizle beslenirler."

Babam gibi, diye düşünüyorum, elimi sıkarak. Bir hayvan gibi tükenmiş ve tüketilmiş.

Sturm frost'taki herkes Nabber'ların şehrimizden çocukları almasının sebebinin bu olduğunu biliyor. Çocuklar en güçlü yaşam gücü enerjisine sahiptir ve bu nedenle Sifonlara en fazla yakıtı verirler.

"Çok iyi," diyor Elinor, "ama sadece askerlerimizle beslenmiyorlar, değil mi? Sifonlar güçlü kan büyüsu yapmak için esirlerinin kanını kullanırlar. Biri bana nedenini söyleyebilir mi?"

Öne doğru eğildim, hislerim arttı. Siphonların bir çeşit kan büyüsu kullandıklarını biliyordum ama bunun gerçekte ne anlama geldiğinin ayrıntıları her zaman bulanıktı.

"Zihinlerimizi kontrol etmek ve illüzyonlar örmek için kan büyüsu kullanıyorlar!" diye sesleniyor arkadan biri. "Kendi Bağlanmış yaratıkları yok, bu yüzden bizimle savaşabilmelerinin tek yolu bu. Sihirlerini, kanları çekilmiş insanları daha fazla Siphona dönüştürmek için de kullanıyorlar."

"Mükemmel," diyor Elinor. "Savaşın bu kadar uzun sürmesinin nedeni bu. Sifonlar kan büyüleri sayesinde işlevsel ölümsüzlüğe ve insan algısını manipüle etme yeteneğine ulaştılar. Bu şekilde sınırlarımıza sızıyor ve Bağlanmış saldırılarımıza karşı savunma yapıyorlar. Ve bir Siphon ne kadar yaşlıysa, yetenekleri de o kadar güçleniyor. Öncelikle en genç askerleriyle etkileşime girdiğimiz için gerçekte neler yapabildiklerinin yarısını bile bilmiyoruz; daha kıdemli Sifonlar nadiren ileri muhafızlarının bir parçası oluyor."

Çocuklarımızı yakalarken kan büyüsu kullanıp merak ediyorum. Bir şekilde onları kandırıp kendi istekleriyle gelmelerini sağlıyorlar mı?

"Bağlanmışlar insanların nihai koruyucularıdır," diye devam ediyor Elinor, "ve biz halk ile Siphonlar arasında duran tek şeyiz. Direwolves ve bağlarımız olmasaydı, insanların soyu şimdiye kadar tükenmiş olurdu. Ya da Sifonlar tarafından istila edilmiş bir dünyada sığır gibi yetiştirilirlerdi."

"Ama savaş herkesin hatırlayabildiği kadar uzun bir süredir çıkmaza girmiş durumda," diye araya giriyor birisi. "Peki nasıl kazanabiliriz?"

Elinor çenesini kaldırıyor, gözleri parlıyor. "Sadece Astreona'yı tamamen istila etmenin ve var olan her bir Sifon'u ortadan kaldırmanın bir yolunu bularak." Bunu söyleme şekli bana bunu yapabileceğimize tamamen inandığını düşündürüyor.

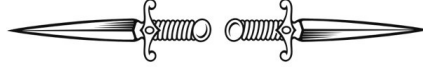
Hafifçe düşünüyorum, başım dönüyor. *Hepsi bu kadar mı?*

Elinor istila ve zaferden bahsederken, dönüp duran düşüncelerim içimi burkan tek bir gerçek etrafında kristalleşiyor.

Astreona'ya geçmek Sacla'yı bulmak için tek umudum. Ve oraya ulaşmamın tek yolu, Siphon topraklarını istila etmekten kurtulmamın tek yolu...

Anassa.

Egith ve Izabel haklı. Anassa'nın beni kabul etmesi için elimden gelen her şeyi yapmalıyım. Hatta iş o noktaya gelirse sürünmeliyim.

Strategos ortak salonunun arkasından açılan geniş terasa yaklaşırken elimde bir demet kurutulmuş dağ adaçayı, kalenin üzerine alacakaranlık çöküyor. Diğer Rawbond'lardan bazılarının bu otları kurtlarına ikram olarak götürdüklerinden bahsettiklerini duydum. Görünüşe göre, Direwolves için kedi nanesi gibi bir şey. Canları çekiyor.

Anassa'yı ararken kokulu yapraklar endişeli avuçlarımda hafifçe çıtırdıyor. Kurdumla gerçek bir sohbetin zamanı geldi.

İkimizden biri istese de istemese de.

Teraslar dağın yamacına oyulmuş dev basamaklar gibi önümde yükseliyor, her birinde birkaç Direwolf uzanmış yatıyor. Solan ışıktaki, alt katlarda uyuyan kurtların şekillerini de seçebiliyorum.

Anassa görünürde yok. Mağaralarda olup olmadığını merak ederek başımı yukarı kaldırıp yukarıdaki teraslara bakıyorum. Ama sonra onu görüyorum, sadece en üstteki terasın kenarında uzaktaki gümüş-beyaz bir leke olarak tanımlanabiliyor.

Tabii ki, sen çok yukarıdasın, diye düşünüyorum kuru bir şekilde.

Her bir terası birbirine bağlayan dar merdivenleri zikzaklı bir şekilde tırmanmak neredeyse yarım saatimi alıyor.

Tırmanış sembolik bir his veriyor. Her adım beni bildiğim dünyadan daha da uzaklaştırıyor ve nefret ettiğim ve kızdığım dünyanın derinliklerine taşıyor. Sanki hayati bir şeyi geride bırakıyormuşum gibi - bir daha asla geri alamayacağım bir parçamı.

Ama buna değer, diye düşünüyorum, kendimi çelikleştirerek. Saela'yı geri aldığım sürece.

Anassa'nın terasına ulaştığımda soğuk rüzgâr kısa saçlarımı yüzüme savuruyor. İlk başta boş görünüyor, sayısız yüzyıl boyunca sayısız kurt pençesinin kazımasıyla aşınmış taş pürüzsüz.

Anassa sanki yaklaştığımı hissetmiş ve benden kaçmak istiyormuş gibi terasın kenarından arkasındaki derin gölgelere doğru ilerledi.

İyiye işaret değil ama kesinlikle sürpriz de değil.

Kenara yakın bir yere bağdaş kuruyorum, aramıza koyduğu mesafeye saygı göstermeye dikkat ediyorum.

Tek kelime etmeden adaçayı demetini önümde yere bırakıyorum - basmakalıp ve acı verici bir şekilde yetersiz görünen bir barış teklifi.

Sonra, aramızdaki bağ aracılığıyla ona ulaştım. Demir duvar orada, her zamanki gibi hareketsiz. Ama bastırmıyorum. Bunun yerine, ona nazıkçe zihinsel bir

Yabani bir kediye kandırmak gibi.

Anında Anassa'nın enerjisi değişiyor, ilgiyle ya da belki de açlıkla karıncalanıyor. Vücutu gölgeler arasında soluk gri bir şekil ama hareket ettiğini görüyorum. Sarı gözleri bana dönüyor, belli belirsiz parlıyor.

"Merhaba," diye mırıldandım.

Bakışları keskinleşiyor ve gecenin gümüşi parıltısının bir parıltısı olarak solan ışığı yakalıyor.

Yavaşça yükseliyor, karanlıktan sessizce çıkıyor, her ölçülü adım ölümcül gücünü hatırlatıyor. Alacakaranlıkta kürkü sıvı gümüş gibi görünüyor, benim dönüşmüş saçlarıma çok benziyor.

Tüylü kafası göründüğünde kalbim göğsümde çarpıyor.

Aramızdaki bağda bir duygu damlası dolaşıyor. Anassa'nın dudakları hırıltı ya da ürpertici bir acı bakla gülümsemesi olabilecek bir şekilde dişlerinden geri çekiliyor.

Gözlerinde hoş bir ifade yok. Beklediğimden değil. Ama bir şey var.

Demir duvar . Çok değil, sadece doğrudan iletişim kurmaya yetecek kadar.

Kelimeler yok. Sadece çelişen dürtüler karmaşası.

İlgi. Küçümseme. İlkel öfkeyle savaşan kadim bilgelik.

Yavaşça bana doğru yaklaşırken omurgamda soğuk terler birikiyor. Başı benim hizama indiğinde, dudakları hançer büyüklüğündeki dişlerinin üzerinde geriye doğru kıvrıldığında kaçmamak için kendimi zor tutuyorum.

Sıcak nefesi yüzüme çarparken, ondan net bir duygu nabızı alıyorum:

Onu defalarca reddettim ve *şimdi* de arkadaş mı olmak istiyorum?

ONİKİ DÖRTLÜ ŞAFT

Tanassa onun için getirdiğim dağ adaçayı demetini koklamak için başını eğdiğinde akşam gölgeleri geceye doğru uzanıyor. Ay ışığı terasa yayılıyor ve kürkünü dünya dışı mavi-beyaz bir parıltıyla yaldızlıyor.

Nefesimi tutuyorum, kalbim kaburgalarımın içinde gümbürdüyor, korku ve umutsuz umut arasında sıkışıp kalıyorum.

Bağın içinden başka bir değişim geliyor. Aşılmaz demir duvar inceliyor, rüzgarda dalgalanan ipek gibi geçirgen hale geliyor.

Sesi şaşırtıcı bir netlikle kafamı dolduruyor, yıllanmış şarap gibi derin ve zengin, yüzyılların ağırlığını taşıyor.

"Sonunda burada olmak istiyorsun."

Her kelime bilincimde gürleyerek yuvarlanıyor, ham gücü ve güzelliğiyle nefesimi alıyor.

Geçtiğimiz ay boyunca, Anassa ile nihayet konuştuğumuz, iletişim kurduğumuz, bağlandığımız birçok senaryo hayal ettim. Ama hiçbir zaman onun kelimelerini seslendirmedim. Onu zihnimde ilk kez konuşurken duymak, güneşin bir buz tarlasından doğuşunu görmek gibi.

Dünyayı var olduğunu bile bilmediğim renklere boyuyor.

Göğsümün içinde inanılmaz bir haklılık duygusu çözülüyor. Bunca zaman boyunca, aramızdaki kopuk bağ, nihayet ortadan kaybolduğu ana kadar fark etmediğim ya da hissetmediğim bir şekilde beni rahatsız ediyordu. Çamaşırhanede geçen uzun bir günün ardından oturup tüm vücudumdaki ağrıları görmezden geldiğimi fark etmek gibi.

Bu rahatlama, şaşırtıcı, dünyayı sarsan bir rahatlama.

Sonunda nefes alabiliyorum ve ne dediğini anlıyorum - bir soru değil, bir ifade. İçimde bir protesto yükseliyor ve bunca zamandır burada olmayı dilediğimi iddia etmeye başlıyorum.

Bir *eğlence* dalgası -onun eğlencesi- inkârımı silip süpürüyor.

"Numara yapma. Daha önce, olduğunuz şeye karşı savaştınız. Olabileceğimiz şeye karşı. Ama artık savaşmamaya karar verdin."

Bu sözler gerçekleri yansıtıyor. Ve daha fazlası.

Bağlantımız sayesinde, Anassa'nın benimle ilgili değerlendirmesini hissediyorum - onu uzaklaştırdığım her zamanı saptayan şaşırtıcı derecede nazik bir pansuman. Her seferinde ondan şüphe ettim, onunla savaştım, onu reddettim.

Her seferinde aramızdaki bağın geçici olduğunu düşünerek onu aşıladım. Ve her seferinde de onu savaşçı ruhumla etkiledim.

Benden vazgeçmemesinin tek sebebinin bu olduğunu fark ettim. Sunum sırasında beni korumasının tek nedeni. Ses Denemesi'nden geçmem için işbirliği yapmasının tek nedeni.

Bu bağ *istiyor* ya da en azından denemek istiyor.

Ve bana henüz güvenmese de sonunda bunu kabul ettiğim için memnun. Bir yanı ona yaptığım tüm saygısızlıklar için beni parçalara ayırmak istese bile.

Tanrım, başım dönüyor. Onun zihni, onun *duyguları*, hepsi çok bunaltıcı. Ondan aldığım dalgaların altında kalan kafamın içinde kendi düşüncelerime ulaşmak çok zor. Bir parçam, aramızdaki duvarı yüksek tutarak beni bundan da koruyup korumadığını merak ediyor. Henüz onu tam olarak kabul edecek kadar güçlü olmadığımı biliyordu.

Gözlerim acıyor ve açıklanamayan yaşlarla yanıyor.

"Özür dilerim," diye düşünüyorum, kelimeleri yüksek sesle söyleyemeyecek kadar bunalmış bir halde. *"Bilmiyordum, anlamamıştım."*

Başka bir duygu dalgası çöküyor. bir tatmin var.

Rahatsızlık da. Umut ve güvensizlik.

"Seninle çalışacağım," diyor Anassa sonunda, zihinsel sesi hem söz hem de uyarı taşıyor. *"Ama şunu bil ki seni seçmemin bir sebebi var. Beni buna pişman etme."*

Neden beni seçtiğini soracak gücü kendimde bulamadan bağlantı kapanıyor. Eskisi gibi değil - demir duvarın çarpması yok - ama konuşmanın bittiği açık.

Anassa bir kez daha gölgelerin içine çekilirken, tam olarak anlayamadığım muazzam bir boşluk hissiyle baş başa kalıyorum.

Sanki şimdiye kadar kaçırdığımı bile bilmediğim bir şeyi kaybetmişim gibi. Bu, Ses Denemesi'nden sonra, potansiyel bir bağlantının işaretlerini görmeme izin verdiğinde hissettiğim duygunun aynısıydı, ama inanılmaz bir büyüklükle güçlendirilmişti.

Cevapsız sorularla dolu bir bulutun içinde odama geri dönüyorum, Anassa'nın muhteşem sesinin yankısı hala kafamın içinde.

ANASSA ertesi sabah eğitim alanında benimle buluştuğunda, bugünün farklı olacağını biliyorum. Benimle bir daha konuşmuyor ama zihinlerimiz arasındaki bariyer gözenekli bir zardan biraz daha fazlası. Bu zar sayesinde onun duygularını, odaklanmasını ve her niyetini hissedebiliyorum.

Stark binmemizi emrettiğinde gözlerimin içine bakıyor. Bağlantıyı uzaklaştırmamı beklerken güvensizliği yeniden alevleniyor.

Ben yapmadım. Elimi onun geniş, tüylü boynuna koyup başımı sallıyorum. "*Elimden geleni yapacağım,*" diye düşünüyorum ona doğru. "*Denemeye hazırım.*"

Sözsüz bir onaylamayla yavaşça göz kırpmıyor ve başını başka yöne çevirerek sırtına tırmanmamı bekliyor. Binek üzerinde ısınma hareketlerine başladığımızda, refleks olarak onun direncine karşı kendimi hazırlıyorum, bilinçsizce beni tekrar itmeye çalışmasını bekliyorum.

Ama o yapmıyor. Yine de bana kızgınlıkla bakıyor.

Ona sözsüz bir özür gönderiyorum ve uzuvlarımı gevşemeye zorluyorum. Daha önce fark etmediğim belli belirsiz bir gerginlik Anassa'yı da terk ediyor. Sırtındaki kaslar gevşedi.

Bugünkü ısınma antrenman sahasında birkaç tur atarak başlıyor, ardından arenanın bir ucundaki devasa örgü direkleri ve engellerle çeviklik alıştırmaları yapıyor.

Anassa'yı yönetme içgüdüsüne karşı koymak zor. Böylesine devasa bir hayvanın üzerinde oturmak ve kontrolün sizde olmadığını bilmek dehşet verici. Ama Anassa endişemi hissedebiliyor. Omuzlarının arasındaki tüyler öfkeden dalgalanıyor.

Güven, diyorum kendime sertçe, devasa kurda doğru eğilerek. Ona güvenmek zorundasın Meryn. Aksi takdirde, bu asla işe yaramaz.

Düşüncelerimi duymasını istememiş olmama rağmen Anassa yine yanıt veriyor. Sonunda bazı iletişim araçlarını kullanmaya başlamam gerekecek.

Samson'ın sınıfına girdiğimizi fark ettim. Tüylerindeki kabarıklık azalıyor. Koşu yürüyüşü uzuyor, kendine güveni artıyor.

Anassa'nın ritmine uymaya, onu yönlendirmeye çalışmak yerine onunla birlikte hareket etmeye odaklandığım için hâlâ gerginim.

Dinle. Dinle.

Emir sözsüz bir düşünce, belirsiz bir sezgi olarak geliyor ama zihnim onu kolayca tercüme ediyor. Tüm duyularımı kurda çeviriyorum. Pençelerinin yere vuruşuna. Her adımda ağırlığının nasıl değiştiğine. Yön değiştirmeden hemen önce kulaklarını eğip başını çevirmesine.

Çeviklik parkurunun sonundaki engel atlayışlarına ulaştığımızda, pençeleri toprağa saplanırken ayak parmaklarının esnemesine kadar vücudundaki her kasın kıvrılıp çözüldüğünün farkındayım.

Her nasılsa, her sıçramanın başlangıcında boynuna ne kadar eğilmem gerektiğini biliyorum. Ve yere indiğinde ağırlığımı sırtından nasıl uzak tutacağımı, böylece darbenin adımlarını bozmayacağını.

Bana bunları kelimelerle ya da imgelerle, hatta duygularla anlatmıyor.

Ben sadece... *biliyorum*.

Stark'ın bugün bize verdiği alıştırma senaryosu savunma manevralarına odaklanıyor. Birkaç Rawbond çifti "yaralı" sürü arkadaşlarını, diğerleri ise "saldırganları" oynamak üzere seçildi. Anassa ve ben de dahil olmak üzere geri kalanlara yaralı sürü arkadaşlarını koruma talimatı verildi.

Dövüş içgüdülerimin Anassa'nın savaş deneyimiyle aynı hizaya geldiğini, bir makinenin dişlileri gibi birbirine geçtiğini söyleyebilirim. Daha önce denediğim gibi onu yönlendirmeme gerek yok; tek yapmam gereken kılıcımı onun doğal avlanma şekline göre ayarlamak.

Neredeyse bir dans gibi.

Saldırmak için hamle yaptığında, kılıcım arkasında bıraktığı açıklığa vurmak için orada. Tekrar sıçradığında, açıkta kalan kanadını savunmak için savuruyorum.

Her manevrada aramızda yavaş yavaş güven oluşuyor ve göğsümde beklenmedik bir sersemlik kabarıyor. Garip işbirliği, isteksiz takım çalışması duygusu geride kaldı. Stark ve kurdunun akıcı birlikteliği olmasa da ölümcül bir hassasiyetle birlikte hareket ediyoruz.

Koordinasyonları, tek bir zihni, tek bir hedefi paylaşan iki katil gibi yırtıcı bir birlik taşıyor:

Avla. Öldür. Zafer.

Anassa ve benim bir gün bu tür bir birlikteliği başarabileceğimiz düşüncesi beni beklenmedik bir hevesle dolduruyor. Birbirimizle bu kadar zıtlaşmak yerine birlikte çalışmak *iyi* hissettiriyor.

Güçlü hissettiriyor.

Anassa'nın yardımıyla kardeşimi bulma şansım olabilir. Ama bu çok uzak. Hâlâ ritmimizi bulmaya çalışıyoruz.

Tüm bunlar olurken Stark devasa siyah kurdunun üzerinde dönüp duruyor ve bir şahin gibi beni izliyor. Onu görmezden gelmeye çalışıyorum ama yüzünü tekrar tekrar görüyorum. Her seferinde, ifadesi öncekinden daha karanlık ve daha acımasız oluyor.

Bağırarak verdiği emirler "saldırganlarımızı" öldürme çılgınlığına sürüklüyor. Bir hareket telaşı ve metal şangırtısı içinde, Anassa ve ben eşzamanlı üç saldırıya karşı başarıyla savunma yaptık.

"Tekrar!" diye bağıyor. "Bu sefer daha sert!"

Birden etrafımız sarıldı. Bir tarafta üç, diğer tarafta iki saldırı.

Ne oluyor be? Başka kimse bu muameleyi görmüyor! Neden hep bizi seçiyor?

Ne sadist bir pislik.

Ama dişlerimi sıkıyorum ve Anassa'nın ne yapacağını bildiğine güvenerek odaklanıyorum.

İnanılmaz bir hızla atılıyor, sıçırıyor, sırayla saldırıyor ve savunuyor. Onun sırtında kalmayı nasıl başardığımı bile bilmiyorum ama başarıyorum. Neredeyse doğrudan omurgasına kaynaşmışım gibi hissediyorum. Kılıç kolum hiç düşünmeden uçuyor, koreografik bir hassasiyetle onu takip ediyor.

Mucizevi bir şekilde seans ikimizin de nefessiz ve kanlar içinde ama yenilmeden sona eriyor.

Aslında bittiği için biraz hayal kırıklığına uğradım, çok şaşırdım. Attan inerken Anassa'ya bakıyorum ve düşünmeden gülümsüyorum.

"*Bu iyi hissettirdi,*" diye ona yöneldim.

Anassa duygularıma karşılık vermiyor; her zamanki gibi arkasını dönüp uzaklaşıyor. Ama ben onun memnuniyetinin esintisini yakalıyorum.

Ve ilk defa vücudumdaki yaralar ısınıyor ve iyileşiyor. Sonunda iyileştirici güçlerini tekrar üzerimde kullanıyor.

Sonra eğitim alanına çöken garip sessizliği fark ediyorum. Diğer Rawbond çiftleri bizi daha önce hiç görmemiş gibi bakıyorlar. Birkaçı şaşkınlık tonlarında birbirlerine fısıldıyor.

Hah. Sanırım onları etkiledik.

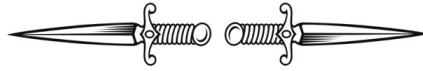
Onun bakışlarını hissederek, herkes eğitim alanını terk etmeye başlarken Stark'a bakıyorum. İtiraf etmekten nefret etsem de fırtınalı gözlerinde bir onay işareti görmek istiyorum.

Kısa bir süre önce beni bir "kaza" yapmakla tehdit eden birinden övgü isteyecek kadar neyim var benim?

Her zamanki gibi, kinci kaşları güneşli Astreona'da gökyüzünü karartabilir. Acaba savaş alanındaki gizli silahı bu mu: vahşi bir yaratık gibi tüm Sifonlara hırlamak.

Ona meydan okuyarak çenemi kaldırıyorum. İkimiz de biliyoruz ki bugünkü başarımla, diğer Rawbond'lardan biri tarafından öldürülme olasılığımın çok daha düşük olduğu anlamına geliyor.

Umarım.

Bu akşam odama , küçük masamın üzerinde duran bir not fark ettim. Oda kilitliydi, bu da bunun sadece bir kişiden gelmiş olabileceği anlamına geliyor.

Killian.

Nota temkinli yaklaşıyorum ve Anassa'nın merakı aklımın bir köşesinde canlanıyor.

"Eskiden... görüştüğüm *adamdan*," diyorum ona.

"*Topladım*," diye cevap veriyor ters bir şekilde. Muhtemelen eğitim alıp aramızdaki bağı güçlendirmem gerekirken Killian'a bu kadar zihinsel enerji harcamamdan rahatsız olmuştur.

O da aynı fikirde.

İç çekerek notu açtım. Ondan ne istediğimden emin değilim. Onu Ses Duruşması'nda gördükten sonra tek istediğim onu aramak, aramızdaki kırgınlığı onarmak ve ilerlemenin bir yolunu bulmaktı. Ama ona gerçekten tekrar güvenebilir miyim?

Not, güvenle ilgili tüm düşüncelerimi susturuyor.

"Bunu aldığımda odama gel. Nabberlar hakkında bir gelişme var. Doğruca hizmetkâr tüneline geç, tüm dönüşleri görmezden gel. Benim odamda bitiyor. -K."

Eğer Nabberlar ve Saela hakkında bir şey öğrendiyse, ona gitmeliyim. Kandilimi alıp gardırobu açıyorum ve kıyafetlerimi

yan tarafa. Sonra paneli yokluyorum ve sonunda parmağım bir düğmeye takılıyor.

İtiyorum ve ahşap panel açılarak karanlık bir taş tüneli ortaya çıkarıyor. Düz yoldan git, dedi Killian. Yeterince kolay.

Ama taş duvarlar kalenin kalbine doğru gittikçe derinleşirken, sanki bir şeyler ters gidiyormuş gibi tüylerim diken diken olmaya başlıyor.

Tıpkı o gece Sunum'dan sonra koridorlarda olduğu gibi, gölgeler kendi iradeleriyle hareket ediyor gibi görünüyor. Belli belirsiz fısıltılar duvarlarda yankılanıyor, aynı anda hem hiçbir yerden hem de her yerden geliyor. Kelimeleri seçemeyecek kadar zayıflar, ama gözlerimin arkasına yerleşen ve başımı döndüren sinir bozucu bir enerji tınısı taşıyorlar.

Başım dönüyor, yağ lambasının loş ışığında duraklıyorum, kendimi sabitlemek için elimi duvara dayıyorum.

Bu da ne böyle?

Sesler güçleniyor.

Kendimi sabitlemek için avucumu serin taşa bastırırken, korku içime doğru yayılıyor. *Bu tıpkı annemin bölümlerinden biri gibi.*

Başımı sallıyorum, düşünceyi çürütmek için mi yoksa sesleri uzaklaştırmak için mi, bilmiyorum bile.

Annemin mutfak masasında sersemlemiş bir halde oturduğunu ve hiçbir şeye bakmadığını görüyorum. Hayaletlerle konuşuyor.

Onun için de böyle miydi? Şimdi ben de mi deliliğe sürükleniyorum? Bu her neyse ona teslim olmamaya kararlı bir ilerliyorum. Killian'ın odasına gidebilirim, belki sesler kesilir. Gerçeklik yeniden ortaya çıkar. ve tekrar normal hissedeceğim.

Yol kalenin derinliklerine doğru kıvrılmaya devam ediyor ama bir çatala benzeyen bir yere ulaşıyorum. Döndüm ve bir anda hangi yoldan gitmem gerektiğini anlayamadım. İlerlemeye devam ederken, dakikalar sonra odalara çıkmak yerine inmeye başladığımı fark ediyorum. Aşağıda hava sert, rutubet ve yaşlılıktan küflenmiş.

Karanlıkta tökezliyorum ve omzum yumuşak bir şeye takılıyor. Ağır, tozlu kumaş üzerime çöküyor; eski ve solmuş bir duvar halısı. Kumaş üzerimden yere kayarken fısıltılar vahşi bir kreşendo ile zirveye ulaşıyor.

Nefesim soğuk taş duvarlarda ürkütücü bir şekilde yankılanıyor.

Goblenin asılı olduğu yerde, doğrudan taşlara oyulmuş devasa, karmaşık bir görüntü var; devasa bir kurda binmiş, yüzü dingin bir kadın. Kadının başı, birbirine doğru atlayan iki kurttan oluşan karmaşık bir taçla süslenmiş.

Belli belirsiz, sanatın tarzının eski olduğunu fark ettim. Kalenin etrafındaki diğer oyma ve heykellerden çok farklı. Daha pürüzlü, oymacının aletlerinden ince izler taşıyor, ancak bunun için daha az zarif değil.

Parmaklarımla kadının yüzünü çizerken görüşüm garip bir şekilde dalgalanıyor. Bir anda bunun bir bağ olduğunu fark ediyorum; bağın diğer Anassa canlanıyor, dikkati merakla bana kayıyor.

Bu oyma neden kalede saklı olsun ki? Hem de o kadar yer varken?

Varlığını doğrulamak istercesine oymaya tekrar dokunuyorum. Bunu hayal etmiyorum, değil mi? Fısıltılar gibi mi?

Sanki düşüncelerime cevap veriyormuş gibi, fısıltılar yeniden yükseliyor. Elim kadının tacına karşı titriyor ve sesler kafatasıma fiziksel bir ağırlık gibi baskı yapıyor.

Nefesim kesiliyor. Görüşüm kararıyor. Sanki çok uzaklardan bir yerden, bacaklarım bükülmeye başlıyor.

Bilincim kaybolmadan önce aklıma gelen son düşünce, Killian'ın beni bekliyor olacağı ve bana ne olduğunu merak edeceği.

ŞAFTÖR TWENTY-EIVE

C Bilincim parça parça geri dönüyor. Duygular etrafımda uçuşuyor, birbirlerinden kopuk. Tenime değen sıcak ipek. Yanan yağların kokusu. gezinen bir yüz, sıcak bir boyayla boyanmış lamplight.

Yavaşça göz kırpıyorum, endişeyle gerilmiş o tanıdık keskin yüz hatlarına odaklanmaya çalışıyorum.

Killian.

Bir nefesle, tam farkındalığa geri dönüyorum.

Dik oturmak için mücadele ederken Killian, "Tanrıya şükür uyanıksın," diyor. "Hayır, kımıldama. Güvendesin, her şey yolunda."

İsteksizce kadife yastıklara yaslanıyorum ve etrafıma bakıyorum. Sanırım Killian'ın odasındayız.

Yatak odası kraliyet lüksü içinde bir çalışma. Her yer ipek, saten ve kadife. Kristal lambalar ve özenli duvar halıları. Yıldızlı çerçeveli devasa tablolar. Kıyaslandığında Bonded bölgeleri mütevazı görünüyor.

Ancak şu anda ayrıntıları kataloglamakla ilgilenmiyorum.

"Ne oldu?" Şaşkınlığımı üzerimden atmaya çalışarak söyleniyorum. Başım hâlâ yüzüyor.

"Ben de sana bunu soracaktım," diyor Killian, komodinin üzerindeki bir tas suya uzanarak. Alnıma serin ve nemli bir bez bastırıyor. "Ortaya çıkmadın, ben de seni aramaya çıktım. Seni geçitte bulduğumda bilincin yerinde değildi."

Her şey bir anda aklıma geliyor.

Geçit. Duvardaki oyma.

Fısıltılar.

"Kedicik?" Killian yumuşak bir sesle, yüzünün her çizgisinde belirgin bir endişe olduğunu söylüyor.

Dokunuşundan uzaklaşıyorum, onu arzulasam bile tanıdık gelmesinden rahatsız oluyorum.

Ona fısıltılardan, annemin deliliğinin bana miras kaldığına dair artan korkulardan bahsedemem. Her ne kadar içimi dökmek istesem de, ona bu şekilde güvenemem.

"Bilmiyorum," diyorum, umursamaz bir kahkaha atmaya zorlayarak. "Sanırım yorgunluktan bayıldım. Son birkaç gündür eğitim çok yoğun." Etrafta bir saat arıyorum. "Saat kaç?"

"Geç oldu," diyor. "Saatlerdir uyuyorsun." Bu beni ürpertti.

Kahretsin. Bu iyi olamaz.

"Beni pasajda bulduğunda..." Sözümü bitirdiğimde kaşları kalkıyor. "Ne?"

Lanet olsun. Bu kötü bir fikir olabilir ama bilmek zorundayım.

"Duvarda bir oyma gördün mü?" Ben sordum. "Bir direwolf'a binmiş, sıçrayan kurtlardan yapılmış bir taç giyen bir kadın?"

Bana boş bir bakış atıyor ve midem bulanıyor.

"Hayır. Bu eski bir hizmetçi geçidi," diyor. "Hizmetkârların geçitlerinde hiç oyma yoktur."

Şaşırtıcı bir şekilde, Anassa bunun üzerine kıpırdanıyor - alçak hırıltısı kafamı dolduruyor. "*Bu da ne demek oluyor?*" Ona soruyorum.

Kurttan cevap yok tabii ki. O da oymayı gördü mü? Gerçek miydi yoksa Anassa hayallerimi görebiliyor mu?

Bu arada, Killian beklentiyle bana bakıyor, taze bir endişe alnını örüyor.

"Oh," diyorum belli belirsiz, yükselen paniğimi hissetmemesini umarak. "Ben... o zaman rüya görmüş olmalıyım."

Killian iç geçirir. "Senden buraya gelmeni istememin bir nedeni Meryn, ama bunu kendini daha iyi hissettiğin zamana saklamamız gerektiğini düşünüyorum."

"Sadece söyle," diyorum. "Kız kardeşimle ilgili bir şey varsa bilmek istiyorum."

Bana derin bir bakış fırlattı ve sonunda şöyle dedi: "Birini yakaladık. Bir Nabber."

Kalbim küt küt atıyor. "*Ne?!*"

Oymalar, fısıltılar, yaklaşan deliliğim, hepsi anında unutuldu. Killian'ın itirazlarına aldırmadan kalkıp yataktan çıktım.

"Bekle, Mer, dinlenmen gerek-"

"*Nabber nerede?*" Talep ediyorum. "Burada, kalede mi?"

"Meryn," diyor beni yatağa doğru yönlendirmeye çalışarak, "sağlığın-"

Vahşi bir şiddetle sözünü kestim. "Beni oraya götür, şimdi!"

Killian'ın kraliyet odalarının zenginliğinden sonra kale zindanları bir şok etkisi yaratıyor. Burası sidik, bok, eski kan ve yıkanmamış ceset kokuyor - şehrin bazı kısımlarından farklı değil. Kendimden tiksindiğimi hissediyor, bu sefaletten uzaklaşmak istiyorum.

Gerçekte, karanlık taş duvarlar ve samanla kaplı zeminler, büyüdüğüm bazı sokaklardan daha temiz.

Şimdiden lükse bu kadar mı alıştım?

Killian ve ben yanlarından geçerken iki kraliyet muhafızı hazır olda bekliyor. Onlara endişeyle bakıyorum ama Killian bana kendisine sadık olduklarına ve burada olduğumuzu kimseye söylemeyeceklerine dair güvence verdi. Umarım haklıdır.

Hücrelerin çoğu boş, ağır demir parmaklıkları loş ışıktaki simsiyah. İçinde bir çift sarhoşun uyuduğu, güçlü içki kokan büyük bir ortak hücrenin yanından geçiyoruz; sonra bir dizi küçük hücre. Sonunda sıranın sonuna ulaşıyoruz. Burnuma taze kan kokusu doluyor.

Soluk tenli bir adam kaba bir tahta sandalyeye yığılmış, kolları ve bacakları ağır bir ipe bağlanmış halde oturuyor. Fena halde dövülmüş. Yüzü şiş ve kanlı, yüz hatları tanınmaz halde. Hücre kapısının hemen dışında küçük bir tahta masa var. Üzerinde çeşitli kanlı aletler duruyor. Pense, bıçak, tirbuşona benzeyen bir şey.

Adam başını kaldırır, harap olmuş yüzünde siyah bir parıltıdan başka bir şey yoktur.

Killian bana başını sallıyor.

"Sen bir Siphon musun?" Parmaklıkların arasından talep ediyorum.

Adam bana bitkin bir ihtiyatla bakarken bir duraksama oluyor.

"Hayır."

Parmaklıklara yaklaşıyorum, öfke damarlarımda çatırdıyor. "Kimsin sen?"
"Hiç kimse," diye mırıldanıyor. "Sadece Güney Mahallesi'nin kenar mahallelerinden bir adam."

Eski püskü giysileri ve kaba konuşması bunu doğruluyor. "Seni kim kiraladı?"

"Muhafızlara söyledim bile," diye homurdanıyor. "İşimi bitirecek misin, bitirmeyecek misin?"

Killian yaklaşıp, büyük varlığı hem sakinleştirici hem de baskındır. "Cevap ver ona," diye soğukkanlılıkla emrediyor.

Adam homurdanıyor. "Bilmiyorum. Her kimse maske takıyordu ve altınla ödeme yaptı. Soru sormadım."

Siktiğimin canavarı.

"Kaçırılan çocuklara ne oluyor?" Soruyorum, öfke öfkeye dönüşüyor. Bu adam çocukları ailelerinden koparıyor. Sacla'yı kaçıran kişi bile olabilir.

"Bilmiyorum," diyor adam, bakışları başka yöne kayıyor.

İçimdeki öfke daha da alevleniyor. Elimi parmaklıklara, onun irkilmesine neden olacak kadar sert bir şekilde vuruyorum. "Yalan söylüyorsun!"

Çenesi gerilir. "Bak, onlara zarar vermiyorum, tamam mı? Alıcıya teslim ettiğimde hâlâ hayattalar."

Sessizce Killian'a döndüm. Ne yapacağımı bilmiyorum.

Prensin bakışları donuk, ağzı sert ve öfkeli bir çizgi halinde. Tek kelime etmeden bir anahtar çıkarır ve hücrenin kilidini açar. Sonra masadan penseyi alır ve içeri girer.

Nabber'ın gözlerindeki korku beni karanlık bir memnuniyetle dolduruyor. Killian penseyi kaldırıyor ve dikkatlice mahkûmun sol işaret parmağının tırnağına uyguluyor.

Killian'ın sesi alçak ve tehlikeli. "Çocuklara ne olacak?" Nabber titremeye başlar, şişmiş dudakları titrer. "Bilmiyorum!"

Killian tırnağını et yatağından çekip çılgığı duvarlarda yankılanıyor.

Sikeyim.

Killian'ı daha önce hiç böyle görmemiştim. Bu kadar acımasız olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Tutuklunun üzerine tehditkâr bir şekilde eğiliyor ve bu zarif adamın vahşi bir şiddete başvurduğunu görünce damarlarımda beklenmedik bir kıvılcım çıkıyor

benim adıma.

"Bir daha deneyelim," der Killian yumuşak bir sesle, kerpeteni başka bir parmak ucuna yerleştirerek. "Ne. Olur. İçin. Çocuklara. *Çocuklara?*"

"Lütfen... Yapma-"

Bir çığlık daha havayı yırtıyor, ensemdeki tüyleri diken diken ediyor ve kalbimin çarpmasına neden oluyor. Killian penseyi kaldırıyor, kanlı çiviye yere bırakırken mahkûmun acıdan parlayan gözlerini tutuyor.

"Sekiz kaldı," prens. "Sonra ayak parmaklarından başlayacağız." "Beni öldürecekler!" diye bağırır adam.

Killian başını yana eğiyor, koyu sarı saçları çelik mavisi gözlerine düşüyor. İntikamcı bir tanrı gibi görünüyor. "Yapmayacağımı mı sanıyorsun?"

Adam ağlamaya başlar, gözyaşları kanlı yanaklarında temiz izler bırakır. "Pekâlâ! Çocukları Güney Mahallesi'ndeki terk edilmiş bir depoya götürüyoruz!"

"Sonra ne olacak?" Killian talep ediyor.

"Maskeli kişi onları oradan alıyor ve şehir dışına taşıyor. Tüm bildiğim bu, yemin ederim!"

Hücreye girip Killian'ın yanında duruyorum. "Hangi depo burası?" Ben araya girdim. "Hangi sokakta?"

Hıçkırıklar arasında bize adresi veriyor.

"Kaç tane Nabber var?" Ben soruyorum. "Onları nerede bulabiliriz?"

Adam başını sallıyor. "Bir tek ben varım."

Killian tek kelime etmeden eğiliyor ve bir tırnağını daha koparıyor.

Adamın acı dolu feryadı kanımın kulaklarımda çınlamasına neden oluyor.

"Kardeşim!" diye ağlıyor adam. "Beni getiren oydu. Bazı arkadaşlarımızı da." Hıçkırıklar odayı doldururken başı öne eğik. "Özür dilerim! Özür dilerim! Paraya ihtiyacımız vardı!"

"Sizi iğrenç haşaratlar," diye homurdanıyor Killian. "Onlar *çocuktu!* Yaptıklarınız yüzünden ölmeyi hak ediyorsunuz."

"Bize isimlerini ver," diyorum. "Kardeşin ve diğer Nabbers."

Adam acınası bir şekilde ağlamaya devam ediyor. Sonra Killian sessiz bir soruyla bana bakıyor.

Burada işimiz bitti mi?

Başımı sallıyorum. Bir sorum daha var.

Mahkûmun gözlerinin içine bakmak için eğilerek, "Bir aydan biraz fazla bir süre önce, içinizden biri Doğu Mahallesi'ndeki bir evden bir kız kaçırdı.

Saela. Uzun siyah saçlı, ela gözlü. On bir yaşında. Ona ne oldu? Depoda mı?"

"Bilmiyorum!" diye inliyor adam. "Ben kız falan almadım!"

Adamın çığlıkları kulaklarımda titreşirken dördüncü bir tırnak da yerdeki diğerlerine katılıyor. Karanlık tatmin damarlarıma doluyor ve içimde hâlâ yanmakta olan öfkeyi besliyor.

"*Bilmediğimi söyledim!*" diye feryat ediyor adam. "Çok fazla çocuk oldu! Artık yüzlerini hatırlamıyorum!" O kadar çok hıçkırıyor ki boğulmaya başlıyor. "Lütfen, yemin ederim, Saela diye birini tanımıyorum!"

Killian dönüp gardiyanlara bize gelmelerini işaret ederken ben sadistçe bir haz içinde titreyen mahkûma bakıyorum.

Killian muhafızlardan birine, "O bölgenin etrafına mümkün olduğunca çok muhafız yerleştir," der. "Diğer Nabber'ları bul ve onları hapsed. Operasyonlarını durduruyoruz."

Muhafız başını sallayıp aceleyle uzaklaşırken Killian ikinci muhafıza döner. "Öldürün onu."

İçimden bir şeyler koptu. Tıpkı Daemos Rawbond'u öldürdüğüm o gece koridorda olduğu gibi, karanlık gölgeler görüş alanımın etrafını sarıyor. İlkel bir duygu kabarıyor ve Anassa'yı da beraberinde getiriyor.

Ham, vahşi *bir öfke* getiriyor.

"Hayır," diye bağıyorum, içimdeki şiddet durdurulamaz bir dalga gibi yükseliyor. "Bu pislik *benim*."

Hançerim aniden elimde, Nabber'a doğru ilerlerken diğerlerine bakmıyorum bile. Uzaklardan bir yerden acınası yakarışlarını, dehşet dolu hıçkırıklarını duyuyorum. Bağlarına karşı mücadele ederken gözleri dönüyor.

Hiçbiri dokunmuyor. Hiçbir şey beni ele geçiren karanlık kana susamışlık örtüsünü delip geçemez.

"*Merhamet!*" diye feryat ediyor. "*Lütfen!*"

Metalin taş üzerinde öğütülmesi gibi bir sesle konuştuğumu duyuyorum. "O çocuklara hiç merhamet edildi mi? *Kız kardeşime* merhamet edildi mi?"

Bir cevap beklemiyorum.

Bıçağım et ve kasları parçalayarak, kemiğe sürtünerek eve saplanıyor. Sıcak bir kan püskürmesi elimi ve yüzümü ıslatıyor.

Bıçağımın kaç kez yükseldiğini bilmiyorum. Kaç kez Nabber'ın derisini parçaladığını. Çığlıkların ne zaman durduğunu bile fark etmiyorum. Tek bildiğim, kan kokusu ve Anassa'nın acımasız onayı tarafından yönlendirilen öldürme öfkesi.

Sonunda Killian'ın adımı haykırdığını duydum. Ellerinin beni geri çektiğini hissediyorum.

"O öldü, Meryn. O gitti."

Şaşkınlıkla ona dönüyorum, gözlerimdeki kanı siliyorum, sonra tekrar mahkûma bakıyorum. Vücudunun üst kısmı kıpkırmızı parlıyordu. Dayak yemiş yüzü solgun ve gevşek, başı sandalyenin arkasına dayalı. Kan bacaklarından aşağı süzülüyor ve ayaklarının altındaki taşların üzerinde birikiyor. Yüzüm ve ellerim yapış yapış.

Killian bana endişeyle bakıyor. Yalnızız. İkinci muhafız çoktan gitti. Ama görmüş olmalı... Çığlıkları duymuş olmalı.

Elimdeki kırmızı kaygan bıçağı kaldırıyorum ve yaptığım şeyden iğrenmeyi bekliyorum.

Ama yapamam. Yapamam. Kız kardeşimi ve diğer tüm halk çocuklarını korumak için bunu tekrar tekrar yapardım.

Anassa'nın sesi kafamı dolduruyor, yoğun bir öfkeyle. "*Bazı insanlar ölmeyi hak ediyor.*"

OceanofPDF.com

ALTILI ŞEF

I Killian'ın odasına dönüş yolunun çoğunu hatırlamıyorum. Sae'yi düşünürken üzerime sefil bir uyuşukluk çöküyor. Az önce öldürdüğüm adamın gerçekten onu götüren kişi olup olmadığını merak ediyorum.

Ne kadar korkmuş olabileceğini ilk kez düşünmüyorum. Ne kadar yalnız hissetmiş olmalı.

Uyuşukluk eriyip gidiyor, yerini bir kez daha o karanlık, gölgeli şiddet dalgası alıyor. O pisliği tekrar öldürmek istiyorum. Kardeşini ve tüm arkadaşlarını da.

Lanet krallığın pisliği.

Killian beni yatak odasına bağlı banyo odasına yönlendirdiğinde kendime gelmeye başlıyorum. Burası Bağlanmışların tuvaletini utandırıyor. Duvarlar özenle işlenmiş mozaiklerle kaplanmış, değerli taşlarla süslenmiş ve lamba ışığını yıldızlar gibi yakalıyor. Zemine yerleştirilmiş derin bir küvet var, on kişiyi rahatça alabilecek kadar büyük, zengin kokulu yağlar kokan sudan buhar yükselmeye başladı bile.

"Temizlenmelisin," diyor Killian, bakışları beni yargılamadan tarıyor. "Seni biraz yalnız bırakayım."

Yüzüm ve ellerim yapış yapış olduğu için şu anda berbat görüldüğümden eminim. Ama o bu görüntüden ürkmüyor. Hiç olmadı. Killian beni her zaman, *her zaman* olduğum gibi kabul etti. Vahşi tarafımı kabul etti ve kendime zarar veren içgüdülerime direnmeme yardım etti.

Gitmek için dönüyor ve bileğini yakalıyorum, ona karşı koyan yanım sonunda sessizleşiyor. Mahkûma nasıl bu kadar sakin bir şekilde işkence ettiğini düşünüyorum.

Ne kadar hesaplı ve acımasızdı. Onu bu şekilde görmek ne kadar hoşuma gidiyordu.

Saela hakkında hiçbir şey öğrenemediğimiz için bitkin ve hayal kırıklığına uğramış durumdayım.

Bununla savaşmayı bıraktım, onun kollarında olmak, bana bakması için can atmıyormuşum gibi davranmayı bıraktım.

"Kal," diyorum açıkça.

Safir gözlerini benimkilere diyor ve bir adım daha yaklaşıyor. "Emin misin?" diye soruyor.

"Olumlu," diyorum. "Seni özledim."

Uzandı, sakince ellerimden birini büyük ellerinin arasına aldı ve ters çevirdi. "Ben de seni özledim, kedicik. Kendini kesmedin değil mi?" Üzerlerindeki kan artık kurumuş ve çatlıyor. Onun korkusuz dokunuşuyla pul pul dökülmeye başlıyor.

"Sanmıyorum," diye mırıldandım.

"Güzel," diyor. "Hadi seni yıkayalım."

Kana bulanmış gömleğimin düğmelerini açıp sıyrıyor ve bana yaklaşıyor, vücudunun sıcaklığı beni ısıtmaya başlamıştı bile. Killian eğilip kirli yanağımı, omzumu, göğüs kemiğimi öpüyor ve çevik parmaklarıyla göğüs bağımı çözüyor. Elleri kalçalarımın doğru kayıyor ve pantolonumla iç çamaşırdan sıyrılmama yardım ediyor.

Sonra geri çekiliyor ve aç gözlerle çıplak, kanlı halime bakıyor. Yanaklarım kızardı.

"Korkunç görüldüğüme eminim," diyorum.

"Hiç olmadığın kadar güzelsin."

Kalbim kabarıyor ve birden Anassa'nın varlığının zihnimde daha da güçlendiğini hissediyorum. İçgüdülerimle hareket ederek aramızdaki demir duvarı yıkıyorum.

"*Bu olmaz,*" diye düşünüyorum umutsuzca, bariyerin arkasından ona ulaşmasını umarak. "*Mahrem anlarıma hoş gelmedin.*"

Onun tarafında sadece sessizlik var.

"Mer?" Killian şaşkınlıkla bana bakarak "Mer" diyor.

"Özür dilerim," diyorum, sonra gömleğini tutuyorum, onu soyamak için sabırsızlanıyorum. Vücudunun sert hatlarını görmek, ellerini üzerimde hissetmek için.

Sonunda bunu arzuladığımı, öfkeme ve incinmişliğime rağmen onu istediğimi itiraf edebilirim. Her gece, diğer Rawbond'ların birbirleriyle tatmin olmalarını izledim ve aklımda sadece o vardı - *Killian*.

Killian çabucak soyunur. Tanıdık formu her zamanki gibi güzel, zayıf ve kasları sert. Bakışlarım yontulmuş karın kaslarının üzerinde geziniyor ve bacaklarının arasındaki sertleşen uzunluğa iniyor. Gördüğüm manzara karşısında kalçalarım sıkıştı. Sanırım o da hayal kırıklığına uğramış.

Beni merdivenlerden aşağıya, buharlı suya doğru yönlendiriyor. Havuzun kenarına inşa edilmiş karo bir bankın üzerine yerleşiyoruz.

Killian duvara gömülü raftan bir şişe kaparak, "İşte," diye mırıldanır. "Bana bırak."

Başımı sallıyorum ve saçlarımı ıslatmak için başımı musluğun altına eğiyorum. Sonra dönüp göğsüne yaslanıyorum. Ellerinin saçlarımdaki hissi - parmaklarının kafa derimde şefkatle kayması- o kadar rahatlatıcı ve şefkat dolu ki gözyaşlarım tehdit ediyor. Onun sevgisine ve şefkatine aç kalmıştım.

Saçımla işi bitince vücuduma geçiyor. Ve rahatlatıcı dokunuş kısa sürede başka bir şeye dönüşüyor.

Sabunun kayganlığı, vahşi günahlarımın son izlerini yıkarken bile günahkâr. Elleri etrafıma uzanıyor, biri boğazımdan aşağı kayıyor, diğeri göğsümü avuçluyor, sonra yanımdan aşağı kayıyor.

Killian'ın dokunuşu değişmiyor; parmakları nazik ve maksatlı bir şekilde her yerimi dikkatle sabunluyor. Gözlerimi indirip parmaklarının vücudumda izlediği yolu izliyorum ve bu erotik manzara karşısında yüzüm kızarıyor.

Elleri kalçalarımın üst kısımlarına doğru kayıyor, sonra tekrar yukarı çıkıyor, her iki göğsüme de sabunla masaj yapıyor ve avuçlarının meme uçlarıma sürtünerek nazikçe çekmesi beni ateşliyor. Başımı omzuna yaslıyorum, bir iniltiyi tutamıyorum.

Killian'ın nefesi tenime çarpıyor ve yüzündeki eğlenmiş ama tahrik olmuş ifadeyi tam olarak hayal edebiliyorum.

Elleri vücudumu çok iyi tanıyor. Her dokunuşu uyarılmamı körüklüyor ve daldırıldığım köpüklü suya rağmen bacaklarımın arası bir şekilde daha da ıslanıyor.

Hiçbir uyarıda bulunmadan ağzı boynuma geliyor, dişleri önce sıyırıp sonra ısırıyor ve ben irkiliyorum, sırtım istemsizce kamburlaşıyor.

Sonunda dokunuşu sertleşiyor, sahipleniyor. Bir eli karnıma uzanıyor, parmakları zayıf karnıma bastırıyor, beni göğsüne ve karnına sıkıca bastırıyor, ereksiyonu kırımın kıvrımına karşı ısrarcı. Ona doğru geri çekiliyorum, sabunlu suyun kayması ve kayması onun horozu ve benim kıvrımlarım arasında delicesine erotik.

Arkamda sertleşiyor, dişleri boynuma daha sert batıyor. "Killian," diye ve o da inliyor.

"Adımı tekrar söyle," diye , dudakları kulağıma değiyor. "Killian."

Bir eliyle beni sıkıca kendine bastırırken, diğer eli daha aşağıya, kalçalarımın arasındaki muhtaç yere iniyor. Parmaklarının ılık suyun içinde bana doğru kayması elektrik gibi. Sevdiğimi bildiği şekilde bana dokunurken kıpırdanıyor ve istekli oluyorum, hızlanıyor ve sonra yavaşlıyorum.

Orgazmım hızla üzerime gelirken nefesim kesiliyor. "Oh tanrım- evet-" ve sonra hızlı bir hareketle elini çekiyor, kalçalarımı tutuyor ve bizi yeniden konumlandırıyor, böylece tekrar aşağıya battığımda, onun horozunun üzerine, sıcak uzunluğu beni daha sıkı ve daha sıkı dolduruyor. Onsuz geçen haftalardan sonra, neredeyse bana fazla geliyor; beni son santim aşağıya doğru çekip kendini tamamen içime sokarken nefes nefese kalıyorum.

Ellerimden birini kalçalarımın tepesine doğru çekiyor, parmakları benimkilerle iç içe geçiyor ve birlikte klitorisimi tekrar buluyoruz, her dokunuşu ateş gibi, içimin derinliklerinde hissettiriyor, ben onun etrafında kenetlendikçe bir şekilde daha da sertleşiyor.

Sonra elleri tekrar kalçalarımın ve beni kaldırıyor, aşağı çekiyor, ben kendi zevkimi bulurken beni beceriyor, ben onun etrafında paramparça olmaya başlarken umutsuzca kendime dokunuyor.

"Benim için gel, kedicik," diye homurdanıyor ve beni uçurumun kenarına getirmek için gereken tek şey bu - boşalırken haykırıyorum, kalçalarımı ona doğru sertçe itiyorum, her santimini hissetmek istiyorum ve sonra o da geliyor, ben nefes alırken onu daha da derine iten keskin itişler, orgazmımın dalgaları hala üzerime çarpıyor.

Sonunda ikimiz de hareket etmeyi bırakıyoruz ve ikimiz de nefesimizi tutmak için savaşıırken onun hâlâ içimde olduğunu, hâlâ beni doldurduğunu hissetmekten zevk alıyorum.

"Bu..." Bunu tarif edecek kelimelerim olduğundan emin değilim. Zevk, ellerinin rahatlığı, ılık su, dişlerinin acısı.

Yorgunluk beni vuruyor ve ona daha fazla yaslanıyorum. Kolları beni sarıyor, sahipleniyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor saçlarıma karşı. "Saela hakkında hiçbir şey öğrenemediğimiz için üzgünüm."

Kalbim sevgi ve kederle kabarak kollarında dönüyorum, bacaklarımı beline doluyorum ve ağzımı onunkine bastırıyorum.

"Üzülme," diye fısıldıyorum. "Senin sayende Nabbers kapatılacak. Sturm frost'ta artık hiçbir çocuk kaybolmayacak. Bu bir zafer, hatta

Saela hakkında hiçbir şey öğrenemedik. Beklediğimden çok daha fazlası. Teşekkür ederim."

Gülümsüyor ama gözlerinde acı var. "Onu bulacağız. Söz veriyorum. Bulana kadar pes etmeyeceğim."

Daha önce tehdit eden gözyaşları geri döndü. Onlarla birlikte kemiklerimin derinliklerine yerleşen çelik gibi bir kesinlik geliyor.

O haklı. Öyle ya da böyle - ister Killian'ın gücüyle, ister Anassa'yla olan bağım la ya da kendi kanla ıslanmış ellerimin gücüyle - kardeşimi eve getireceğim.

OceanofPDF.com

ON YEDİ ŞAFTÖR

T Ertesi sabah Egith bizimle Strategos eğitim alanında buluştu. Hepimiz kurtlarımızın yanına dizilene kadar bekliyor. Anassa bana doğru ilerliyor, gümüş beyazı kürkü kış güneşinde parlıyor ama Bana bir bak.

"*Size de günaydın,*" diye ona yöneldim. Hiçbir şey.

"Tebrikler Rawbonds," diye duyurdu Egith. "Eğitiminizde çok önemli yeni bir aşamaya ulaştınız."

Diğerlerinden bir mırıltı geliyor ve Izabel bana heyecanlı bir bakış fırlatıyor. Neden bu kadar mutlu olduğundan emin değilim,

Yeni bir aşama, daha zorlu mücadeleler demektir. Başarısız olmak için daha fazla fırsat.

"Artık Ses Denemesi'ni geçtiğinize göre, her sürüye özgü daha derin yeteneklere erişmek için eğitime başlamalıyız," diye devam ediyor Egith. "Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, her sürünün kendine has güçleri vardır. Strategoslar arasında kurtlarımız, sürü birliği sayesinde artan stratejik yeteneklerini paylaşabilirler."

Egith burada duraksıyor, keskin bakışları hepimizin dikkatini verdiğinden emin olmak için üzerimizde geziniyor.

"Savaşta," diyor, "bu beceriler kesinlikle vazgeçilmezdir. Birkaç temel şekilde ortaya çıkarlar. Bir: birlik hareketlerinin neredeyse önceden anlaşılması. İki: Düşman oluşumlarındaki zayıflıkları tespit etme yeteneği. Üç: olasılıkları ve sonuçları doğaüstü bir hassasiyetle hesaplamak. Ancak," diyerek doğrudan bana bakıyor ve bir kaşını kaldırıyor, "bu güce erişmek kurt ve binici arasında tam bir senkronizasyon gerektiriyor."

İç çekiyorum. *Harika, güven oyu için teşekkürler, Egith.*

"Kurdunla aradaki bağı tam olması gerektiğini söylediğimde ciddiym," diye ekliyor Egith, Rawbond'ların ilk sırasında volta atarak kurdunun yanında kibirli bir şekilde duran Perielle'in yanından geçerken. Muhtemelen mükemmel bir bağları var.

"Tek bir zihin gibi düşünmeli, aynı amacı paylaşmalısınız. Ancak kurtlarınızla bu tür bir birliktelik sağlayabildiğinizde, bir sürü olarak zihinsel olarak bağlantı kurabilirsiniz; bu da büyük ihtiyaç duyduğunuz zamanlarda güçlerinizi artıran bir beceridir. Bu yüzden kurtlarınıza güvenin ve sizi sürü birliğine yönlendirmelerine izin verin. Onlar ne yapacaklarını bilirler."

Egith yine bana bakıyor.

"Hata yapmayın Rawbond'lar, bu kolay olmayacak. Bazılarınız başarısız olacak. Ve eğer bu başarısızlığın üstesinden gelemezseniz, bu sizin sürüden elenmenizle sonuçlanacaktır."

Moral konuşmasını gerçekten sevdim.

Bununla birlikte, 'devam et' yapıyor ve bizim ne yapacağımızı bekliyor... Bilmiyorum.

Diğer Rawbond'lara baktığımda hepsinin gözlerini kapattığını ve meditasyon yapar gibi derin nefes aldığını görüyorum. Birkaçının nefesi kesiliyor, kurtlarıyla aralarından bir şey geçerken gözle görülür bir şekilde sarsılıyorlar.

Oh. Doğru ya. Sanırım o şeyi yapıyoruz.

Sol tarafımda Izabel uzun, titrek bir nefes veriyor. "Bir savaş alanı görüyorum."

"Ben de," diyor grubun ön tarafına yakın bir başka Rawbond. "O kadar net ki sanki olanları kendi gözlerimle izliyorum!"

"Güzel," diyor Egith. "Odaklanın. Bırak imgelemler ortaya çıksın. Kurtların sana ne göstermeye çalışıyor?"

Diğerleri vizyonlarındaki savaşları ve onları kazandıran ya da kaybettiren stratejileri anlatmaya başlarken ben Anassa'ya bakıyorum.

"Peki... denemeli miyiz?" Ona soruyorum.

Cevap vermiyor. Bana bakmıyor bile. Bağ aracılığıyla ona ulaştığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Demir duvar geri döndü, eskisi kadar aşılmaz.

"Kahretsin, bu saçmalığı aştığınızı sanıyordum!" Sözlerimi duymasa bile duygularımı hissedebileceğini bilerek ona bakıyorum.

Cevap yok.

Lanet olsun.

Egith'in dikkatli bakışlarının başarısızlığını fark etmemesi için orada durup meditasyon yapıyormuş gibi davranmaktan başka çarem yok. En azından imgelem görmeyen tek kişi ben değilim.

En azından birkaç tanesinden biri.

Sonunda Egith alıştırmayı sona erdiriyor ve dersimizi tüyler ürpertici bir duyuruyla bitiriyor.

"Önümüzdeki haftalarda kurtlarınızla olan bağlarınızı mümkün olduğunca derinleştirmeye çalışın Rawbond'lar," diyor ciddiyetle. "Arınma Denemesi siz farkına varmadan burada olacak, yani Dövme döneminin sonu. Bu noktadan sonra, geriye kalan Rawbond'lar, sürü olarak birlikte çalışmayı öğreneceğiniz Kanıtlama dönemine geçecek."

Geriye kalan Rawbond'lar. Ölümle bu kadar erken yüzleştirmeye inanmıyorum. Doğru hatırlıyorsam bu, sürülerin hayatta kalamayacak kadar zayıf olduğunu düşündükleri üyelerini ayıklamaları için bir şans.

Bu süreç çok saçma.

"Dur bakalım," diyorum, hayal kırıklığıma engel olamayarak. "Tüm bu arındırma olayını anlamıyorum. Neden birbirimizi öldürelim? Sifonlarla savaşmak için bulabildiğimiz her savaşçıya ihtiyacımız varken neden kendi saflarımızı seyreltiyoruz?"

Egith şaşkın bir hayal kırıklığıyla bana bakıyor.

Diğerlerine göz gezdiriyorum. Perielle sanki az önce köyün aptalı olduğumu yüksek sesle ilan etmişim gibi sırtıyor.

"Cidden, biri bana bunu açıklasın," diyorum. "Bağlanmış çiftler zaten bu kadar nadirken neden onları itlaf ediyoruz? Kral neden buna ihtiyaç duyuyor? Neden herkes bunu *kabul ediyor*?"

Ardından gelen sessizlik sağır edici. Yanımda, Anassa sessiz bir küçümsemeyle kıllarını kıpırdatıyor. Izabel bile ona doğru baktığımda utanç içinde yüzünü buruşturuyor.

Egith'in sesi tekrar çınlıyor, zorlukla kontrol edilen öfkenin gerginliğini taşıyor. "Bunun kralla *hiçbir* ilgisi yok."

Onun sinirli bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Peki, o zaman neden?"

"Direwolves sürü yaratıklarıdır," diye homurdanıyor, "eğer bu sizin için yeterince açık değilse. Bu Denemeler onlar *tarafından* ve onlar *için* yaratıldı."

Bekle... Ne?

"Bu eğitimi direwolfların yarattığını mı söylüyorsun?" Talep ediyorum. "Birbirimizi itlaf etmemizi mi istiyorlar?"

"Evet," diye homurdanıyor Egith. "Savaşta en zayıf halka herkesi tehlikeye atar. Düşmanımıza karşı ancak birlikte çalışırsak başarılı olabiliriz. Ve sürünün güvenliğini tehlikeye atabilecek herhangi bir direwolf ya da Bağlı binici varsa, o da

onları şimdi *itlaf* etmek herkesin yararına olacaktır - savaşa girmeden ve hayatlarımız risk altında."

Bunu takip eden sessizlikte kulaklarım çınlamaya başlıyor. Oh.

Oh... kahretsin.

Farkına varış soğuk, batan bir dehşetle gerçekleşir.

İyi iş, Meryn. Az önce sırtına bir hedef daha çizdin.

Anassa'yla aramdaki zayıf bağ sayesinde, kurdun Egith'in sözlerine katıldığını hissediyorum. Ve başka bir şey, bir uyarı. Ya da belki bir meydan okuma.

Eğer bu işi batırırsam, beni kendisi itlaf etmekten mutluluk duyacaktır.

Dersten sonra Anassa'yı bulmak için doğrudan teraslara gidiyorum. O yine en üst terasta ve aramızdaki zihinsel duvar her zamankinden daha büyük ve aşılmaz. Aramızdaki bağ güçlendirmek için yaptığım her başarısız girişimde hayal kırıklığım artıyor.

Bunu neden yapıyor ki? Aramızda bir anlaşma var sanıyordum. Bu tanrıça lanet kurt beni öldürtecek.

Ancak tırmanırken bir utanç duygusu beni takip ediyor. Süreci sorgulayarak bugün her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Eğer Anassa'yı tekrar yanıma alamazsam, Arınma Denemesi de tıpkı Sunum gibi olacak, yani her yerime sıçramamla son bulacak. Bu sefer gerçekten.

Anassa bana bu Denemelerin direwolves tarafından tasarlandığını söyleyebilirdi, diye düşünüyorum, tırmandığım her basamakta öfkem artıyor. Arada bir bana yardım etse tüm bu işi çok daha kolay hale getirebilirdi.

Ne de olsa beni seçen o. Peki neden sık sık başarısız olmamı istediğini düşünüyorum?

Üst terasa ulaştığımda resmen içim kaynıyordu. Anassa arkada, dağın kaya duvarının onu soğuk ve sert rüzgârdan koruduğu yerde yatıyor.

"Senin sorunun ne?" Hem yüksek sesle hem de bağımız aracılığıyla talep ediyorum. "Beni dışarıda bırakmaya devam edersen gücüne nasıl erişebilirim?"

Anassa kımıldamıyor ama sesini kafamın içinde duyuyorum, eskisi gibi zengin ve gürültülü.

Ve küçümseme ile kalın.

"Benim gücüme erişmeye ne hakkın var?" diye hırlıyor. "Aramıza kendi duvarlarını yerleştiriyorsun ve sonra da kendimi sana açmamı talep etmeye cüret ediyorsun?"

Suçlama beni hazırlıksız yakaladı. Neden bu? Sonra dün geceyi hatırladım. Killian.

"Mahrem anları gözlemlemene izin vermediğim için mi kızgınsın?" Ben de öyle dedim.

"Ciddi misin?"

Sonunda Anassa başını kaldırıyor ve öfkeli sarı gözlerini bana diyor. *"Seni cahil çocuk. Bu bağın ne anlama geldiğini hâlâ anlamıyorsun, değil mi?"*

"Bağın canı cehenneme!" Hırlıyorum. "Arada sırada biraz mahremiyete sahip olmayı hak ediyorum -özellikle de tek yapmak istediğin beni yargılamakken!"

Anassa'nın zihinsel sesi buz gibi ve tehlikeli bir hal alıyor. *"Benim senin duygularını her zaman hissedebilmem ve senin de benimkileri hissedebilmen ikimizi de güvende tutan şeydir."*

"Beni tam olarak neyden koruyorsun, ha? Beni seçtikten sonra haftalarca beni dışladın," diye alay ediyorum. "Kendi sürü üyelerim -arkadaşlarım-kurtadamlarının bunu istediğini hissederlerse beni parçalara ayırırlar. Anlayabildiğim kadarıyla, Killian bu lanet şatoda beni öldürmeyeceğine güvenebileceğim tek kişi, sen de dahil."

Anassa'nın gözleri kısılır, sesi uyarıyla keskinleşir. *"Seni öldürmeye çalışıyor olsaydım, çoktan ölmüş olurdun."*

Hayal kırıklığı içinde ona sırtımı dönüp terasın kenarında volta atıyorum. Soğuk rüzgâr saçlarımı gözlerime savuruyor ama umurumda değil.

"Tamam, beni öldürmeye çalışmıyorsun. Ama beni hayatta tutmaya da çalışmıyorsun, değil mi?" Ona dönerek talep ediyorum. "Şimdi de sen dikizlemeden seks yapıyorum diye beni dışlıyor musun? *Cidden mi?* Bağlanmışlardan biri olmadığı için mi? Eşini bulmana yardımcı olmayacağı için mi onunla takılmamı istemiyorsun?"

Bir anda kafam gürültülü, alaycı kahkahalarla doldu.

"Bu neden komik ki?" Neredeyse çığlık atacaktım. "Bu yüzden bütün Rawbond'lar her gece birbirlerinin beynini sikiyor, değil mi? Herkes kendi kurtadamının eşini bulabilsin diye mi?"

Anassa'nın zengin sesi küçümsemeyle doludur. *"Rawbond'lar arasındaki sürekli çiftleşme eğlenceden biraz daha fazlasıdır - bizimkinden çok sizin yararınızdır. Siz insanların eğlenmesine izin veriyoruz çünkü eğitimin en çok keyif aldığınız kısmı bu."*

"Doğru," diye homurdanıyorum. "Eşini bulmayı umursamadığına inanmam mı gerekiyor?"

"Aptal kız," diye hırlıyor kurt jilet gibi keskin bir eğlenceyle. "Eşimi bulmak için gerçekten senin yardımına ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun? Onu yıllardır tanıyorum."

Sözler bana bir yumruk gibi çarptı ve beni sersemletti. Donup kalıyorum, yaşadığım şok bağımız boyunca yankılanıyor. Eğer Anassa eşinin kim olduğunu biliyorsa, bu demektir ki...

"Kim?" Kendimi törpülediğimi duyuyorum. "Kim o?"

Kaleden biri ya da ön taraftaki yaşlı bir direwolf olabilir. Herhangi bir sürüden biri de olabilirdi, dışarıdaki binlerce kurtadandan biri de...

Küçümsemesi yine yüzüme çarpıyor, Anassa'nın eğlencesiyle renkleniyor - ve açık bir meydan okuma.

"Bu bilgiye layık olduğunu bana kanıtladığında sana onun kim olduğunu söyleyeceğim."

Başım hakaretle geriye düşüyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Aldığım tek cevap onun soğuk bakışları ve buz gibi bir küçümseme dalgası oluyor.

Uzun bir süre orada duruyorum, öfke ve giderek artan bir kaçınılmazlık duygusuyla boğuşuyorum. *Bu artık benim hayatım*, kendime hatırlatıyorum. Kaçış yok. Bununla çoktan barıştım.

Her ne kadar kabul etmek istemesem de Anassa ile kavga etmenin bir faydası yok.

"Değerli ya da değil, sen bana mahkumsun," diye homurdandım. "Ben de sana kaldım."

"Şimdilik," diye mırıldanıyor.

Derin bir iç çektim. "Doğru. Anladım. Her an boğazımı parçalayabilirsin - eğer diğerlerinden biri önce beni öldürmezse. Ama Saela'yı bulma şansımız varken pes etmeyeceğimi çok iyi biliyorsun. Onu kurtarmak için ölümüne savaşacağım, Anassa. Tüm lanet çemberlerden atlayacağım, tamam mı? Ne dostlar ne de başka bir şey umurumda değil."

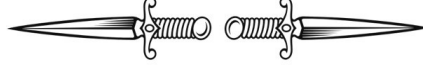
Anassa sessiz, görünüşe göre etkilenmemiş. Ama dinliyor. Değerlendiriyor.

İçimdeki son öfke de boşalıyor ve yerini teslimiyet gibi bir şeye bırakıyor. "Killian'la birlikteyken duyularımı izin vermeye çalışacağım,

Ama biraz mahremiyete ihtiyacım var ve senin de bunu sorun etmemeni istiyorum. Arınma Duruşması'nda iyi olacağımıza dair bana söz ver," diyorum sessizce. "Lütfen."

Yine uzun bir sessizlik oldu. Anassa bana bakıyor, sarı bakışları beni dikkatle tartıyor.

Sonunda, hem uyarı hem de vaat tonuyla söylediği sözler zihnimde yankılanıyor. "*İyi olacağız.*"

O gece, dehşet beni rüyalarımın kadar takip etti.

Şatodayım, labirenti andıran koridorlarında kayboldum. Gölgelemler canlılar gibi dans ediyor ve ne zaman başka bir yere baksam duvarlar değişiyor.

Annemin beni çağıran sesini duyabiliyorum. Garip bir şekilde yankılanıyor, her yönden geliyor. Bunda yanlış bir şeyler var. İliklerime kadar ürperten bir bozulma.

"Meryn... Meryn! Ben buradayım!"

Sanki saatlerce onun sesini takip ediyormuşum, gittikçe daha çok kayboluyormuşum gibi geliyor. Gittikçe daha çok korkuyorum.

Ta ki kendimi geniş, tanıdık bir kemerin önünde bulana kadar. Yüksek kapılar devasa bir arenaya açılıyor, toprak zemindeki oluklardan kan akıyor.

Annem arenanın ortasında duruyor, arkası dönük. Kıpkırmızı bir elbise giymiş, başı kanla kayganlaşmış kıvrımlı bir taçla süslenmiş.

"Anne..." Sesim zayıf ve çocuksu çıkıyor. Ama ona ulaşıyor. Dönüyor.

Damarlarımda buz gibi bir dehşet dolaşıyor.

Gözleri zift gibi siyah, beyaz yok, gözbebeği yok. Sadece saf, şeytani siyah.

Konuşmak için ağzını açtığı anda tökezleyerek geri çekiliyorum.

Hiçbir kelime gelmiyor. Dudaklarından siyah kan akıyor ve görmeyen gözlerinden süzülüyor.

Yankılanan, bedensiz bir ses arenada gürlüyor ve beni daha önce bilmediğim bir dehşetle .

"Nocturn çağırıyor. Dinliyor musun?"

Hâlâ kulaklarımda çınlayan o korkunç sözlerle sarsılarak uyandım.

Yeni bir dehşet beni bekliyor. Görüşüm bulanıklaşıyor, duyularım dönüyor. Bir şey yüzüme öyle sert bastırıyor ki zar zor nefes alabiliyorum. Kan, kir ve kendi korkumun keskin tadını alıyorum.

Yerde yattığımı fark ediyorum, yüzüm toprağın içinde. Başımı kaldırıyorum, ölümün tanıdık kokusuyla kendimden geçiyorum.

Karanlık arena tepemde beliriyor, tribünler gölgelere bürünmüş. Ay ışığı kubbedeki cam tavandan süzülüyor. Kendimi dizlerimin üzerine kaldırırken ellerimi yerde görebileceğim .

Parmaklarım kum gibi toprak ve soğuk metalle buluşuyor. Hâlâ sersemlemişken bir kanalizasyon olduğunu fark ettim.

Yavaşça görüşüm karanlığa alışıyor. Ay ışığı gölgelerden ayrıntılar koparıyor, zemindeki olukların izini sürüyor. Birleştikleri açıları vurguluyor. Bu bağlantı noktalarına yerleştirilmiş metal ızgaralar toprakta karanlık çukurlar oluşturuyor.

Yavaş yavaş büyüyen bir dehşetle, tüm o olukların birleştiği yerde yattığımı fark ediyorum. Her savaştan sonra kan ve vahşetin akıp gittiği yerde.

Kabusumda annemin durduğu yer.

ŞAFTÖR TWENTY-EILHt

M Kana bulanmış arena zemininden kalkarken ellerim çılgınca titriyor. Hayatım boyunca bir kez bile uyurgezerlik yapmadım-ama burada üzerimde geceliklerimden başka bir şey olmadan duruyorum, gecenin serin havası yükseliyor.

tüylerim diken diken oldu.

Ayaklarım çıplak ve buz gibi, kir içinde. Geceliğimin önü de toz . endişe ve kafa karışıklığıyla çarparken, nasıl görüldüğümü merak ederek yüzümdeki kanlı tozu silmeye çalışıyorum.

Kimse beni görmeden odama dönmeliyim.

Çıkışa doğru döndüğümde, Anassa'nın farkındalığı bağdan sızıyor. İçgüdülerim onu susturmak istiyor -kimsenin bunu bilmesini istemiyorum-ama yapmıyorum. Onu tekrar kızdırmayı göze alamam.

"İyi misin?" diye soruyor.

Sesindeki gerçek endişe beni şaşırttı.

"İyiyim," diye cevap veriyorum, duygularımdaki gerçeği okuyamamasını umarak. *"Sadece bir kabus gördüm."*

Yalanın tadı dilimde acı. Anassa'nın bunu tamamen yutmadığını söyleyebilirim, ama tartışmıyor.

"Peki, uyumaya devam et," diyor. *"Beni ayakta tutuyorsun."*

Onun endişesi için çok fazla.

Arenanın çıkışına yaklaşıyorum ve dışarı bakıyorum. Kale karanlık. Tanrıçaya şükürler olsun. Etrafta utancıma şahit olacak kimse yok.

Annemin de böyle nöbetleri vardı. Geceleri dolaşır, sadece kendisinin duyabildiği sesler hakkında mırıldanırdı. Bazen onu dışarıda bulurdum.

komşunun bahçesinde ya da yakındaki bir sokakta çömeliyordu. Bir keresinde çatıya tırmanmış.

O gün sonunda onu şifacıya götürdüm ve sakinleştirici vermeye başladık.

Odama geri dönerken kendimi panik gözyaşlarımla savaşıırken buluyorum. Yürüyüş sonsuz gibi görünüyor ve gölgeler sinir bozucu *bir canlılığa* sahip. Kaledeki her küçük ses fısıltıları, annemin ürkütücü sesini hatırlatıyor.

Açık ağzından kan akıyor.

Lanet olsun. Bu sonsuza kadar olmamış gibi davranamam. Eninde sonunda biri fark edecek. Bu delilik savaşma yeteneğimi engelleyecek. Anassa beni reddedecek. Killian da.

Ve Saela.

Kendi aklıma güvenemezsem onu nasıl kurtarabilirim?

Artık kendi başıma hareket edememem için ne kadar zamanım var?

Aylar mı? Yıllar mı?

Bilmiyorum ama saat işliyor. Bunu iliklerime kadar hissediyorum. Zamanım tükeniyor.

Ertesi gün, zar zor uyuduktan sonra bitkin bir haldeydim. Egith ve Stark ile birlikte sürü birliğimiz üzerinde çalışırken bir yandan da savaş manevraları yapıyoruz.

Tüm dünyam tüylerin telaşı, pençelerin gümürtüsü, dişlerin parıltısı. Stark'ın kesin talimatlarıyla birlikte hırıltılar ve havlamalar havayı dolduruyor, sesi eğitim alanında yankılanıyor. Bize üç eşmerkezli daireden oluşan karmaşık bir düzen uygulatıyor, her kurt halkası bir öncekinin tersi yönde hareket ederek tüm görüş alanlarını kapatıyor.

Stark'a göre bu hassas düzen, savaş alanı koşullarında, kaosla çevriliyken sorunsuz bir şekilde koordine olmamız gerektiğinde kullanılacaktı.

Sıkıca örülmüş dış çember, savunmamızın ön cephesi olan dış saldırılara karşı koruma sağlar. Tehlikeye karşı daha güvenli olan merkez çember, savaş alanını geniş çapta değerlendirmek ve ikinci çembere bilgi aktarmak için daha fazla alana sahiptir; bu çember, tereddüt etmeleri halinde dış çemberi takviye etmek için anında konuşlandırılabilir.

Yine de şimdilik, düzenli daireler içinde hareket etmeyi zar zor başarıyoruz. Denge çok hassas. Her birimiz aynı hızda hareket etmeli, önümüzdekilerin, arkamızdakilerin, her iki tarafımızdakilerin farkında olmalıyız. Endişelenecek bir Sifon saldırısı olmasa bile bu çok zor.

Anassa bugün pürüzsüzce hareket ediyor, önümüzdeki kurda ayak uyduruyor. At üstünde kalma konusunda çok daha iyi oldum ama etrafımdaki diğer binicilere bakıp zahmetsiz bir zarafet gördüğümde kendimi hâlâ beceriksiz hissediyorum. İşbirliği.

Stark'ın kulak zarımı sürekli ihlal etmesi hiç yardımcı olmuyor. Üzerimize vuran, kılıçlara takılan ve gözlerimi kamaştıran güneş de öyle. Kış havası serin ama vücudumu performans göstermeye zorladıkça sırtımdan buz gibi ter damlıyor.

Etrafımızdaki havada enerji mırıldanıyor. Bu kadar çok kurdun bir araya gelip bu büyüleyici deseni oluşturmak için birlikte çalışmasının katıksız gücü mü yoksa daha fazlası mı emin değilim.

Daha derin bir şey.

Yaklaşık bir saat bu işi yaptık ve bir şey sürünün içini titretti. Birden daha çok farkına vardım.

Parmak uçlarımla zar zor geçebildiğim nehir enerjiyle çatırdıyor. Birdenbire sıvı değil, elektrik gibi oldu; gökyüzünü oyan çatallı bir şimşek ya da bir nöronun uyanışı gibi.

"Teslim ol!" Egith emrediyor, görünüşe göre içimizdeki değişimi hissetmiş. "Bırak bağlantı gerçekleşsin!"

Kılıcımı daha sıkı kavriyorum ve odaklanmaya çalışıyorum, Anassa'nın bağını ayarlıyorum ve farkındalığın o çatırdayan şimşegine doğru uzanıyorum. Yaklaştığım anda kanım uyanıyor. Kalp atışlarım hızlanıyor ve duyularım artıyor.

Daha önce hiç olmadığım bir şekilde farkına varmaya başlıyorum.

Daireler mükemmel bir senkronizasyon içinde dönmeye devam ediyor. Nefesim Anassa'nın adımlarıyla aynı anda hareket ediyor. Kalp atışlarım etrafımdaki ağır ayak sesleriyle birlikte çarpıyor. Kürk ve kaslardan oluşan çalkantılı çemberin içinden tanıma anları geçiyor.

Bağ sayesinde, diğer zihinlerin sarmal fırçasını hissediyorum. Diğer kurtların her birinin kendi duyguları, niyetleri ve farkındalıkları olduğunu fark ediyorum. Kafatasımın içinde genişleyen basınç gibi fiziksel bir his var, bir düşünce dalgasıyla dışarı doğru itiliyor.

İçgüdü, bağlantı akışı üzerinde ve bu yol boyunca köpürür,
Anlayış.

Parlak bir patlamayla, aniden birbirine bağlı ağın her düğümünü hissedebiliyorum. Her bir kurt ve binici çiftinin farkındayım, hareketlerini gerçekleşmeden önce hissediyor ve konsantrasyonlarının dikkatli uğultusunu duyuyorum.

Izabel ve kurdu solumdan geçerken, zihni sözsüz bir şekilde benimkinde kıvılcımlanıyor. Odağı bıçak sırtı gibi, mükemmel dengede ve bineğinin hareketine uyumlu.

Sonra solumda, Tomison. Mükemmel sürüyor. Zihninden yayılan güven bana bir fıçı köz şarabı içmişim gibi hissettiriyor, baş döndürücü ve sarhoş edici.

Çekime teslim olduğumda zihnim yarılıyor.

Buraya kadarmış, fark ettim.

Bu gerçek bir sürü birliği - şimdiye kadar bildiğim her şeyin ötesinde kendimin bir uzantısı. Sürü arkadaşlarımla ruhuyla birleşmenin yeni bir yolu.

daldığımda kendimi insandan daha fazlası gibi hissediyorum.

Güçlü, canlı ve patlayıcı derecede karmaşık.

Anassa'nın duyguları bağ boyunca değişıyor, can sıkıntısından meraklı bir ilginin gıdıklamalarına doğru titreşiyor. kavrayıp daha da içine eğilerek Stark'ın sesini ve bedenlerin hareketini bastırıyorum, ta ki kendimi yirmi üç kurt ve yirmi iki diğer biniciden oluşmuş ve hepsi tek bir dürtüyle hareket ediyormuş gibi hissedene kadar.

Ama çok uzağa eğildim. Karanlık, görüş alanımın sınırında sürünüyor.

Bedenlerin sarmalı arasında orada olmaması gereken şekillerin titreşimleri, kurtların bacakları arasındaki bakışlar. Dolu topraktaki pençe seslerinin ve ciğerlerdeki nefeslerin altından gelen fısıltılar, her dehşete düşmüş kalp atışıyla daha da yükseliyor.

Onları görmezden gelmeye ve o çatırdayan enerji akışına doğru ilerlemeye çalışıyorum, ancak fısıltılar diğer tüm sesleri bastırmaya başlayana kadar daha ısrarcı hale geliyor.

Tanımadığım sesler. veremediğim kelimeler. Ama

sağır edici.

Sonra en kötüsü. Nefesim kesiliyor ve dengemi korumaya çalışarak başımı kaldırıyorum, kan etrafımızdaki duvarlardan aşığıya ve eğitim alanına sızmaya başlıyor, soğuk gökyüzüne karşı parlak kırmızı, kalın, katran benzeri bir damlacık halinde bana doğru ilerliyor.

Göğsümden boğuk bir ses kopuyor. Panikle attığım bir çığlının boğazımı parçalamasını güçlkle önleyebiliyorum. Kan bana doğru sızarken konsantrasyonum tamamen dağılıyor.

Görebildiğim ve düşünebildiğim tek şey bu. Hiçbir şey duyamıyorum. *Nefes alamıyorum.*

Kaç kişi, düşünmeden edemiyorum. Bu kadar kan dökmek için kaç kişinin ölmesi gerekir?

Vertigo beni Anassa'nın sırtından indirmeye başladı. Etrafımdaki biniciler geriliyor ve dönüyor. Anassa homurdanıyor ve yan adımlar atıyor, bozulan dengeme karşı koymak ve beni at üstünde tutmak için hareket ederken alarmı yükseliyor.

Ancak bunu yaparken ikimiz de tökezliyor ve formasyonun dışına çıkıyoruz.

Perielle arkamda kısa bir süre durdu, kurdu şakladı. Ortadaki çember durur ve sürüyü basamaklı bir kaos alır.

Çevresel görüşümde hâlâ kızılılık var ama homurdanıyorum ve kendimi yukarı çekiyorum. Baş dönmesiyle savaşıyorum ve Anassa'yı ilerlemeye teşvik ediyorum. Başım zonkluyor ama ikimizi de tekrar uygun ritme sokmayı başarıyorum, kendime geldiğimde geri kalan her şey rayına oturuyor.

Ama çemberin etrafında bir tur daha atarken kafamı kaldırdım ve onu gördüm.

Stark, kollarını kavuşturmuş, bana bakıyor. Avlunun karşısındaki pozisyonundan beni izliyor, kara gözlerini kısmış, hesap yapıyor. Boynunu kırıyor ve derisinin her santimini kaplayan dövmeler gözle görülür bir tehdit oluşturuyor.

Bir daha çuvallarsam, bu psikopat beni kendi elleriyle öldürür ve derisindeki ödüllere ekler.

Bocaladığımı gördü ve bunu unutmayacak.

Seansın geri kalanında neredeyse yakaladığım o sınırdaki coşkulu bağlantıya ulaşmak için mücadele ediyorum. Seans bittiğinde ve direwolves'lar teraslara geri döndüğünde, bitkin ve kendime karşı son derece sinirliyim. Sürü arkadaşlarımdan gelen sinirli bakışlardan kaçıp saklanmak istiyorum ama Egith'in sesi avluyu kesiyor.

"Rawbond Cooper. Bir dakika."

Harika. Dönüp Anassa'nın gümüş paltosunun teraslara doğru kayboluşunu izliyorum. O zaman tek başımayım. Rawbond'ların geri kalanı eğitim alanından çıkıyor. Egith'e yaklaşırken ayak seslerim gürültülü çıkıyor, botlarım çalkalanmış toprakta belirgin izler bırakıyor.

Beta'nın ifadesi her zamanki gibi okunamaz.

Ona ulaştığım anda hemen konuya giriyor. "Anassa ile aranızdaki bağ iyileşti," diyor nazikçe, "ama yeterli değil."

Anında kılandım. Burada *hiçbir şey* yeterli olmuyor. Bu noktada denemediğimi bile düşündüğüne yarı yarıya ikna oldum. "I-"

Egith elini kaldırarak sözümü kesti. "Bugün seni izledim. Olanları gördüm."

"Ne?" Nefes alıyorum.

"Sadece bir anlığına dokundunuz. Burada ne için çabaladığımıza" diyor. Sesi sanki huşu içindeymiş gibi hafifçe kısılıyor. "Ve bunu hissettin, değil mi? Sürünün birliğini?"

Hatırladıkça ürperiyorum ve başımı sallıyorum.

Egith iç geçirir. "O zaman sen de onu ne kadar kolay parçaladığını hissettin. Senden gelen bir anlık zayıflık *tüm* düzeni bozdu." Yaklaşıyor, sesi alçalıyor. "Sürünün tek bir varlık olarak işlev görmesi gerekiyor. Tek bir zihin. Tek bir amaç. Eğer bu bağlantıyı sürdüremezsen... Hepsi bunu dikkate alacaktır. Ve Arınma Duruşması'na sadece bir hafta kaldı."

Ne demek istediği açık. Eğer bağlantıyı sürdüremezsem, itlaf.

"Bahse girerim bu bahsi kaybetmekten nefret edersin," diyorum acı bir şekilde, bana tüm eğitmenlerin Denemelerin sonunda en çok Rawbond'un hangi pakette kalacağına dair bahse girdiklerini söylediğini hatırlayarak.

Egith şaşırarak güler. "Aslına bakarsan Cooper, seni sevmeye başladım. *Seni* kaybetmekten nefret ediyorum."

Bu sözler itiraf etmek istediğimden daha anlamlı geliyor ve gözlerimi kaçırıyorum, gözlerim yanıyor. "Deniyorum," diyorum ona. Hiçbir şey söylemiyor, ben de dönüp bakıyorum. İfadesi değişmemiştii ve gerçekten umursamadığımı düşünüp düşünmediğini merak ediyorum. "*Öyleyim*," diye ısrar ediyorum. "Ben-"

"Daha çok çalış," diyor sertçe. "Bunu bir tavsiye olarak söylüyorum Cooper, ders vermek için değil. Birlik hayatta kalmaktır. Bölünme ölüm demektir. Tasfiye yaklaşırken bir daha bu şekilde düzeni bozamazsınız."

Çünkü yaparsam ölürüm. Sürü beni ikinci kez affetmeyecek. İş işten geçtikten sonra olmaz. Eğer onlar için bir tehlikeysem, yok edileceğim.

Birçok kişinin ihtiyaçları.

Uzaklaşırken Egith'in sözleri kafamda yankılanıyor ve o korkunç görüntüyle başlayan baş ağrısını daha da şiddetlendiriyor. Egith'in haklı olduğunu biliyorum.

Sürü birliğine zar zor tutunarak ilk bocaladığımda, diğerlerinin kafa karışıklığını ve hayal kırıklığını hissettim. Bir kişinin başarısızlığı yüzünden oluşumun tehlikeye girdiğini gördüklerinde bazılarının içinde öfke alevlendi. Izabel bile bana bıkkın bir bakış fırlattı.

En kötüsü de bunu bir anlığına hissetmiş olmam. O birlikteliğin mükemmelliği şimdi beni rahatsız ediyor, sanki güzel bir ışığa çok uzun süre bakmışım ve

Ardıl görüntü acı bir şekilde gözlerime işliyor ve nereye baksam beni takip ediyor.

Birkaç yetersiz nefes için, gerçekten *ait* olduğumu hissettim.

Kendimi daha büyük bir bütünün parçasıymışım gibi, bir amacım varmış gibi, bağlıymışım ve topraklanmışım gibi hissettim.

Doğu'da büyürken, tek başıma savaşırken hiç böyle hissetmemiştim.

Ama sonra sesler geldi, beni tekrar yalnızlığa ve korkuya sürükledi.

Şatonun içine adım atıp odamıza doğru ilerlerken korku beni terk etmiyor. Sanırım nöbetler daha da kötüleşiyor. Daha sık. Kendi zihnime bile güvenemezken, Denemeler için gereken karmaşık zihinsel bağlantıyı nasıl sürdüreceğim konusunda hiçbir fikrim yok.

Dünyanın kan ve dehşete dönmesi benim *suçum* değil.

"*Anassa*," diye fısıldıyorum bağın üzerinden, yürürken kendime sarılıyorum.

Zihnimde yuvarlanıyormuşum gibi bir his var ve onun dikkati

Be

n. "*Orada ne olduğunu hissettin mi?*" diye sordum.

"*Açık ol*," diye emrediyor.

"*Bir şeyler gördüm. Bir şeyler duydum*," diyorum ona. Sessizlikle karşılık verir. "*I*

Düşüncelerimi ve duygularımı sadece bağ aracılığıyla almanız gerektiğini biliyorum ama... bunu yaşarken hissettiklerimi hissedebiliyor musunuz?"

Bir onaylama ürpertisi bana ulaşıyor. Bir evet. Garip bir şekilde, kendimi daha az yalnız hissettiriyor.

"*O zaman durdurabilir misin?*" diye sordum.

"*Hayır, yapamam*" diye cevap veriyor. Odama doğru yürürken kalbim anında yerinden çıkacak gibi oluyor. "*Ve dahası, yapmam.*"

Şokumu hissetmesine izin verdim.

"*Yaşadığınız gibi vizyonlar güçlüdür. Bir anlamları olabilir*," diyor bana.

"Evet, bu aklımı kaçırdığım anlamına geliyor!" Yüksek sesle bağıriyorum, öfke kırıkları bağı çatlatıyor. "*Ve bunu durduramamam* *ikimizin de ölümüne neden olabilir*," diye zehirli bir şekilde ekliyorum.

Anassa duygu gösterilerimden etkilenmedi. "*Beni dinleyecek misin?*"

Duraksadım, sesindeki sakinlik beni şaşırttı. Suçlayıcı bir soru değildi. Dürüst bir soruydu. Kaslarım gevşedi ve başımı salladım.

"*Zihinlerimiz üzerinde daha fazla gücümüz var. Sırtımdayken aramızdaki bağlantıya odaklanmalısın. Zihninin dağılmasına izin verme.*

Derin nefes alın ve zihninizi içinizden geçen güce aın."

Sözleri bilincimde yankılanıyor ama yine de kendimi kaybolmuş hissediyorum.

Zihnimin dolaşmasını engellemek göründüğünden daha zor.

Elimden kayıp gittiğini ve annemin yaşadığı o korkunç, uzak yerde kaybolduğunu hissediyorum.

Ama bana yol göstermeye çalıştığını biliyorum. Gerçekten deniyor. Zihnim üzerinde sandığımdan daha fazla gücü olduğunu söyledi. Onun bilgeliğini görmezden gelemem. Benden yüzyıllarca daha yaşlı ve telepatik bağlantıların ve ortak bilinçlerin olduğu bu garip dünyada yaşıyor.

Eğer Anassa kontrolü ele alabileceğimi düşünüyorsa, denemek zorundayım. Daha çok denemeliyim.

OceanofPDF.com

ŞAFTÖR ON DOKUZ

I arınma Denemesi'ne giden haftalar boyunca sürü birliğiyle olan bağımlı geliştirmek, ellerimden birinde bir ağırlık taşımam ve onu asla söylenmesi gibi bir şey. Bazen unutabiliyorum. Diğer zamanlarda ise ona yer açmak için nasıl bir şey yaptığımı ayarlayın.

Ve zaman, çok yorucu.

Yaptığımız her eğitim çalışması, bağlantıyı tutma yeteneğimi kanıtlamam gereken her seferinde, kabarcıklı bir baş ağrısı ile sonuçlanıyor.

Ama sonra eğitim duruyor ve tekrar nefes alabiliyorum ve aradaki o anlarda: Killian var.

Geceleri arkadaşlarımdan özür dileyip onu arıyorum; onun odasında ya da benim odamda. Odalarına giden yola alışmışım; bir daha asla o yoldan sapmadım ya da o garip oymayı bulmadım ve halüsinasyon görmüş olma ihtimalimi tamamen göz ardı etmeye çalışıyorum.

Zaman parmaklarımın arasından kayıp gidiyor ve sonra bir şekilde Arınma Gecesi geliyor.

Duruşma'dan önceki gece, ortak salon bir cenaze törenine ev sahipliği yapıyor olabilir. Ben de dahil olmak üzere tüm Rawbond'lar yarınki Arınma'yı ufukta beliren tehditkâr bir kar fırtınası gibi hissediyoruz.

Ondan gözlerimizi kaçırabiliriz, ama bu gelmesini engellemeyecektir. Yarın, bazılarımız ölecek.

Kimse içmiyor. Kimse içmez, akşamdan kalmalığın performanslarını tehlikeye atacağından endişe ederler. Bu gecenin yorgunluğunu atmak için bir içki, yarın hayatını riske atmaya değmez.

Buradaki onca neşeli geceden sonra havadaki ayıklık açıkçası iç karartıcı. İnsanlar içki içmek yerine başka yollarla -kart oyunları ya da kitap okuyarak- dikkatlerini dağıtmaya çalışıyor. Küçük gruplar toplanıyor ve sohbet ediyor, Tomison en gürültülü çemberlerden birinin merkezinde.

Her zamanki gibi durmadan espri yapıyor, ama sesi her zamankinden daha da yüksek. Venna ve Izabel ile bir kanepede oturuyoruz, hepimizin kucağında kitaplar açık. Izabel sürekli kitabından başını kaldırıp yüksek sesle iç geçiriyor ve Tomison'a sinirli bakışlar fırlatıyor. Fark etmiyor ya da fark etse bile umursamıyor.

Venna kitabını çarparak kapatır. "Sen yanımda bu kadar gerginken kitap okuyamam," diye hayıflanıyor Izabel'e.

"*gürültüde* okuyamıyorum," diye tersliyor Izabel, Tomison'a tekrar ters ters . Bana döndü. "Dikkatimi dağıt, Meryn. İzin gününde annenle ne yapacaksın?"

Arınma Duruşmasının ertesi günü Rawbond'lar izinli olacak ve herkes Bonded City'deki ailelerini ziyaret etmek için evlerine gidecek... tabii ki ben de eve gideceğim.

"Hâlâ burada olduğumu varsayarsak," diye mırıldandım.

Venna bunu anlamadı ve Izabel onun için tercüme etti. Gözleri büyüdü ve koluma bir şaplak attı. "Pozitif tutum!"

Ona suçlu bir sırıtış attım. Haklıydı. Normalde benim sorunum *aşırı* güven ve inatçılıktır. Ama yarınla ilgili o kadar çok bilinmeyen var ki, ben bile kendimi temelden sarsılmış buluyorum. Etrafımdaki diğer Strategos Rawbond'lara bakıp duruyorum, onların güçlü yanlarını kendiminkilerle tartıyorum.

Ve yeterli olup olmayacağını merak ediyorum.

"*Bu yeterli olacak,*" diye homurdanıyor Anassa kafamın içinde.

Tabii ki düşünür; o da ölmek istemiyor.

Kurt adamımı görmezden geliyorum ve sonunda Izabel'e cevap veriyorum. "Muhtemelen evde kalıp arayı kapatacağız. Benim sizden biraz daha uzağa gitmem gerekiyor, o yüzden çok fazla zamanım olmayacak. Kaleye ne zaman dönmemiz gerekiyor?"

"Gün batımı," diyor Izabel.

İzin günümüzün ardından o akşam Dövme Balosu, Denemelerin yarısını işaret eden büyük bir kutlama yapılacaktır. Kral ve diğer tüm derebeyliklerden asiller katılacak.

Bakışlarım tekrar odanın içinde geziniyor ve o akşam sürümüzde ben olmasam kimin eksik olacağını merak ediyorum.

Nevah her zamanki gibi tek başına oturmuş, metalin bileme taşında çıkardığı yavaş, gıcırtilı seslerle bıçağını saplantılı bir şekilde bileyiyor. Gözlerini ondan ayırmıyor. O bir olasılık; sürüde arkadaş edinmeye direnmeye devam ediyor, hâlâ yas tuttuğu belli.

Perielle sakinleşmiş, Jonah'nın yanına kıvrılmış ve Nevah'nın tekrarlayan hareketlerini izliyor. Muhtemelen o değil; bölücü biri ama korku salıyor ve sürü üyeleri ona karşı gelmekten çok korkuyor olabilir.

Ne Jonah ne de Perielle bu gece her zamanki hırçınlıklarından eser yok. Birbirlerinin içine çekilmişler, hepimiz gibi saklanıyorlar. Hazırlanıyorum.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve içgüdüsel olarak geriliyorum. Çok gerginim. Diğer Rawbond'lar da benim onları değerlendirdiğim gibi beni değerlendiriyor. Söylenmemiş sorular havada tıslıyor.

Kim daha güçlü? Kim daha hızlı? Kim daha zeki? Yarın bu saatlerde kim ölmüş olacak?

Roddert'ın kartları elinden kayar ve dağınık bir şekilde yere saçılır ve üç farklı Rawbond anında silahlarına uzanır; herkes çok gergindir. Onları tekrar toplamak için beceriksizce eğilir.

Bana çarptı. Sert bir şekilde. Yarın Killian'a onu tekrar sevdiğimi, kalbimin geri dönüş yolunu bulduğunu söyleyemedim ölebilirim.

Haftalar geçti ve ben cesaretimi toplayamadım. Kelimeler boğazımda düğümleniyor. Sanırım korkuyorum.

Ama şu anda, ölüm korkusu daha da yüksek sesle, bir kurt adamın uluması gibi kulaklarımda gürliyor.

Kumdaki kanın yanında biraz duygusal dürüstlük nedir ki?

"Nefes almam lazım," diyorum ikizlere, kitabımı kapatıp ayağa kalkıyorum ve arkamdaki koltuğa fırlatıyorum.

Izabel hiçbir şey söylemiyor. Boğuk bir onaylama homurtusuyla yetiniyor. Venna'nın parmak uçları bileğime deşiyor, ben onları orada bırakırken, nazik bir endişe ve güvence göstergesi.

Odasına doğru yürürken, bunu nasıl yapacağımı anlamaya çalışıyorum.

Hey, Killian, muhtemelen yarın öleceğim, yani...

Anassa'ya *"Şimdi yalnız kalmaya ihtiyacım var,"* diyorum. Bu kısımda daha iyi hale geldik. Beni öfkeyle dışlamayı bıraktı ve ben de bağlantımızı ne zaman değiştireceğimi bildirmeye başladım.

Ofluyor. bir bölümünü ondan ayırdığım için hâlâ heyecanlanmıyor ama şimdilik bunu kabul ediyor. Onun hakkında endişelenmeme gerek kalmayacak.

Yarınki Arındırma Duruşması sırasında benimle iletişim kurmayacak ya da aktif olarak beni öldürtmeye çalışacak.

Zamanla ona alışacağımı, bu kadar mütevazı bırakacağımı düşündüğünü söyleyebilirim. Bunu göreceğiz.

Zihinsel bariyere uzanarak duvarı aşağı çekiyorum ama gözenekli bırakıyorum. Bazı hisler ona ulaşacak. Eğer tehlikedeysen, bunu bilecek. Ama anlık düşüncelerim ve daha ince duygularım benimle kalacak.

Tünelin içinden, kapıyı çalmadan iterek açıyorum. Killian masasında, belgeleri gözden geçiriyor.

Arkasındaki uzun pencereden süzülen ay ışığı onu siluet haline getiriyor. Saçlarını gümüş-altın rengine gösteriyor. Kapının sesini duyunca şaşkınlıkla başını kaldırıyor. Ama beni gördüğünde kasları anında gevşiyor ve sandalyesine geri dönüyor.

Ben masasına doğru yürürken Killian hiçbir şey söylemiyor. Etrafından dolanıyorum ve ona doğru uzanıyorum. Döşeme tahtaları ayaklarımın altında hafifçe gıcırıyor. Bana yer açarken sandalyesinin ayakları halının üzerinde sürtünüyor.

Sözsüz bir şekilde beni kendine yaklaştırıyor. Kendimi onun kollarına bırakıyorum, kucağına oturuyorum, sıcak bedeni ile masasının kenarı arasına sıkışıyorum.

Uzun bir süre birbirimizi izliyoruz. Eli sırtımda bir aşağı bir yukarı geziniyor. Biraz daha yaklaşıyorum. Parmakları gömleğime takılıyor ve dokunuşu bir sonraki geçişinde etek ucunun altında yolunu buluyor. Tenimin tene değmesiyle ürperiyorum ve o da bunu açıkça fark ediyor.

Killian'ın göz bebekleri ay ışığında genişliyor. Dudakları birbirine yapışıyor ve gözleri benimkilerden aşağıya, ağzıma doğru kayıyor.

"Seni seviyorum," diyorum ona. Sözcükler, ağır bir yük altında gerilen buz gibi sessizliğin içinde çatırıyor.

Açıklama yok. Başka bir şey yok. Buna ihtiyacımız yok.

"Biliyorum," diyor usulca. Kalçalarım yakınlaşana, sıcaklığı bacaklarımın arasına yayılana kadar beni kendine çekiyor. "Ben de seni seviyorum. Bana hiç geri dönmemiş olsaydın bile seni sevmeye devam ederdim."

Gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum, alnımı onunkine bastırmak için öne doğru eğiliyorum. Çam kokusu burnuma doluyor. Nefesi yanağımda. Kalbi avucumun altında sabit atıyor.

Bu, şu anda, kaçınılmaz gibi geliyor. Bekleme çatışmasının çoktan hız kazandığını, alçaldığını hissedebiliyorum.

"İzin verseydin yarın herkese söyledim," diyor ciddi bir şekilde, masmavi gözleri benimkilere kilitleniyor.

Parmaklarımı yanağında gezdiriyorum ve akşamdan kalma kirli sakalını hafifçe törpülüyorum. "Kral senin için çoktan soylu bir gelin seçmedi mi?"

Killian'ın elleri dolandı. Sert.

"Sen benimsin," diye homurdanıyor. "Bunun için senden başka kimsenin iznine ihtiyacım yok." Dişleri çenemi ısıyor ve içimdeki sıcaklık meme uçlarımı sıkılaştırıyor.

Yine de geri çekiliyorum. "Cidden," diyorum, bunun nereye varacağını bilmek istiyorum. "O ne derdi? Mahkeme ne düşünür?"

Gözleri yumuşuyor. "Bir Rawbond'la görüştüğümü ve bunun ciddi olduğunu zaten biliyor. Hiçbir itirazı yok. Kimi seveceğime ben karar veririm."

Killian'ın elleri kalçalarımın doğru kayıyor ve neredeyse ritmik bir şekilde sıkıyor. Bedenimi acı verici bir farkındalıkla kandırıyor. Altımdaki kalçalarının kaslarını hissedebiliyorum. Her bir parmak ucunun etime battığını hissedebiliyorum.

Kalçalarım ben söylemeden sallanıyor, sürtünme arıyor ve o daha ustalaşamadan alçak sesle, kısa bir inilti çıkarıyor.

"Kedicik," diye mırıldanıyor, "seni tüm dünyanın önünde sahiplenmem için bana izin ver, ben de sahipleneyim."

İçinde boğuluyorum, denize sürükleniyorum. Gözleri tekrar benimkileri buluyor ve ben mavinin içinde boğuluyorum. Sunduğu şeyin muazzamlığı çok büyük.

Ama şu anda bununla uğraşamam. Sadece nefes almam gerek. Beni buradan götürmesine ihtiyacım var. Ölüm ufukta ve sabırlı bir avcı.

Ben evet demem. Hayır demem.

Onun yerine, "Yarın ölürsem, benim için Saela'yı bul. Onu güvenli bir yere götür."

Killian'ın beni kavrayışı sanki sadece dokunuşu beni güvende tutabilirmiş gibi sıkılaşıyor ama "Yemin ederim Meryn" diyor.

Minnettarlık ve çaresizlik, korku ve sevgi bir araya gelip beni sürüklüyor. Tam eğildiğimde beni kendine çekiyor.

Bu sert, neredeyse acı verici bir öpücük, ikimiz de çaresizlik içinde birbirimize tutunuyoruz. Dudağını ısıyorum, o da hemen karşılık veriyor ve inliyorum, kendimi ona yaklaştırıyorum, kıyafetlerini avuçluyorum.

Buna ihtiyacım var, ona ihtiyacım var.

Başını eğiyor ve boynumu öpmeye başlıyor, bizi yavaşlatıyor. Parmaklarını kısa saçlarımla arasına sokuyor ve başımı geriye doğru çekerek

ibadet için. Nefesim titriyor. Dudaklarından derinliklerime zevk damlarken omuzlarını sıkıca kavıyorum.

Tempomdaki ani değişiklik beni sakinleştiriyor. Çaresizliği unutup daha fazlasına yöneliyorum. Uzun sürecek bir şeye.

Şafağa meydan okuyan bir şey.

Killian sandalyesinde arkasına yaslanır. Saçları dağılmış. Dudakları şişmiş. Cam gibi gözleri gezinirken elleri kırımın etrafında dolanıyor.

"Soyun," diye emretti.

Yutkunuyorum ve boğazım tıkırdıyor. Dilim, sert ilgiden hâlâ zonklayan dudaklarımın üzerinde geziniyor.

Onu görüyor ve bakışları alevleniyor. "*Şimdi*, kedicik."

Kucağından kalkıyorum. Killian öne doğru eğiliyor ve ceketimi omuzlarımdan çekişimi izlerken gömleğini yavaşça dirseklerine kadar kıvırıyor. Ben gömleğimin düğmelerini açarken o dirseklerini dizlerine dayıyor, ellerini yumruk yaparken ön kolları esniyor.

Bakışlarım hızla aşağıya iniyor. Kıyafetlerinin altında çoktan sertleşmişti. Acaba kendini zar zor mu tutuyor diye merak ediyorum. Belimden yukarı çıplak olduğunda, artık merak etmeme gerek kalmıyor.

Killian başka bir gürlleme sesi çıkarıyor ve elini pantolonunun üzerinden kendine doğru sürüyor. Görüntüsü bacaklarımdan arasında birikiyor. İç çamaşırlarımı kalçalarımdan indirdiğimde, çoktan utanç verici bir şekilde ıslanmışlardı.

Killian uzanır ve elini masasının üzerinde gezdirerek kâğıtları buruşturur ve nesneleri etrafa saçar. Birkaçı yere düşüyor ya da halıya çarpıyor.

"Otur," diye emretti.

Kıyafetlerimin arasından sıyrılıp ona doğru süzülüyorum. Yavaşça. Yavaşça. Bu duyguyu seviyorum. O bana böyle baktığında, narin oluyorum. Narin olabiliyorum. Kırılma riski olmadan kırılabilir olmak.

Kendimi rahatlattığımda masa tenime serin geliyor. İşim bittiğinde ortalık darmadağın olacak.

Sabırla bekliyorum ama Killian hareket etmiyor. Sandalyesinde bir taht gibi oturuyor, gözleri üzerimde geziniyor. Bacaklarımdan arasında beklentiden kaynaklanan derin bir zonklama varken bu gerçekten bir işkence.

Dudağımı ısıriyorum ve bacaklarımı daha da açıyorum. Gözleri aşağıya kayıyor. Parmaklarım ihtiyacımın üzerinde tozlanınca boğuk bir inilti çıkarıyor ve elini ağzına götürüyor.

"Kendine dokun," diye homurdanıyor, başını sallıyor.

Ve yapıyorum. Ve bu hiç tatmin edici değil. Gözlerini üzerimde hissetmek hoşuma gidiyor. Parçalara ayrılmak üzereymiş gibi görünmesi hoşuma gidiyor. Beni almamasından *nefret ediyorum*.

Yarının getireceklerini unutmak istiyorum. Onun beni ezmesini istiyorum. Unutmama yardım et.

Yine de çok geçmeden titremeye başlıyorum. Ter alınma sıcıyor. Killian parmaklarını saçlarında gezdiriyor, burnundan ağır ağır nefes alıyor.

Hafif bir orgazmın başlangıcı akıyor. Kalçaları karıncalanıyor ve hafifçe sıkılıyor ve kısık bir inilti çıkarıyorum. Sonunda onu bu hale getirdi.

Killian aniden ayağa kalkarak  ne atılıyor, elleriyle kalçalarını kavırıyor ve onları acıtacak şekilde açıyor.  ıkardığım inilti bu sefer daha da yüksekti. Giyinik kalçaları parmaklarımin darbelerinin yerini alarak bana sürtünüyor ve sırtım kavisleniyor.

Killian beni masasına  arpına kadar zorla yatırıyor. Başımı kaldırıp ona bakıyorum, üzerimde dolanırken kenarda duruyorum. Sonra eli beni kavırıyor, birkaç parmağı ıslaklığıma giriyor. Haykırıyorum ve bacaklarımla onu kendime çekmeye çalışıyorum.

"Gözlerini kapat, kedicik," diyor.

Sızlanıyorum ve başımı sallıyorum. şehvetle parlayan gözlerinin görüntüsü teslim olmak için çok değerli. Ama beni cezalandırmak için elini kaldırıyor.

"şimdi, Meryn. Sen istiyorsun. İstedini "

Dudağımı ısıyorum. Kalçaları öne doğru gevşiyor ama arayışımı durdurmak için onları masasına sabitliyor. "I..."

Killian yavaşça gülümser. "Kapa gözlerini, kedicik. Seninle ilgilene eim."

Teslim olmak, farkındayım. Bu doğru. Titreyerek nefes veriyorum ve gözlerimin kapanmasına izin veriyorum. Bunu yaptığım an, övgüleri öpücükler gibi üzerime yağıyor. Elleri kal alarımin üzerinde gezinirken titriyorum ve inliyorum. Üzerime eğiliyor, döşeme tahtalarının gıcirtısından bunu duyabiliyorum.

"*Aferin kızıma,*" diye fısıldıyor tenime karşı. Ve ağzı meme ucumun üzerine kapanıyor.

Sızlanıyorum ve saçlarını kavırıyorum, dili etrafımda dolanırken onu kendime çekiyor. Kalçaları tekrar benimkilerin arasına giriyor. Kaba kıyafetlerinin kal alarımin iç kısımlarında yarattığı lezzetli sıyrıklar etimin derinliklerine işlemeye başlıyor.

Onun tamamen giyinik olduğunu bilmek bana bir şeyler hissettiriyor, bense çırlıçıplak, masasının üzerine yayılmış, gözlerim kapalı ve onun merhametine kalmış durumdayım.

"Ne olursa olsun onları kapalı tut, Meryn," diye uyarıyor Killian. "Evet," diye mırıldanıyorum, ardı ardına gelen ürperti dalgalarıyla sarsılıyorum.

Elleri yanlarımda geziniyor. Sonra soğuk bir hava akımıyla gitti. Karanlıkta ona ulaşmak için inliyorum. Gözlerimi açamıyorum. Şu anda sadece karanlık ve onun dokunuşu var.

"Killian," diye yalvarıyorum.

Alçak bir kıkırdama beni içimden vuruyor. Bu sesle kendimi sıkıyorum. Ellerimden biri göğsüme gidiyor, göğsüme masaj yapıyor, kendi meme ucumu parmaklarımın arasına sıkıştırıyor. Onun yokluğu, ihtiyacın şenlik ateşi, korkumdan geriye kalanları yok ediyor. Dünyanın geri kalanı yok oluyor.

Geriye kalan tek şey beklenti.

Geri döndüğünde bana nerede dokunacak?

Tam ona ihtiyacım olan yerde, cevap bu. Masanın önünde diz çökmüş olmalı, çünkü sıcak dili aniden bacaklarımın arasına giriyor.

Hemen haykırıyorum, zevkimin sesi beni tadarken çıkardığı iniltiyle karışıyor. Dilinin itişiyi içimdeki hisler titreşiyor.

Ellerinden biri uyluğumun iç kısmında geziniyor. Diğer karanlıkta kaybolmuş bir hayalet gibi, ta ki iki parmağının diliyle birleştiğini hissedene kadar. Dudaklarımın dışında gezdiriyor onları.

Daha önce toplandığımı hissettiğim sessiz orgazm tamamen başka bir şeye dönüşüyor.

Dili derinlere dalıyor, sonra klitorisimi buluyor. Emiyor ve bir çığlık boğazımda toplanıyor. Sonra o iki parmak içime giriyor ve kıvrılıyor, beni sikmeye başlıyor, içimden vuruyor ve çığlık serbest kalıyor.

Gözlerim itaatkâr bir şekilde kapalı, masasının üzerinde parçalanıyorum. Zevkten başka bir şey yok. Ondan ve dokunuşunun içime yaydığı vaatten başka bir şey yok.

Kaslarım yıkıcı derecede uzun bir süre boyunca sıkı ve işkenceli kalırken o hareketsiz kalıyor. Sonra tekrar gevşemeye başladığımda, parmakları içimde pis bir ses çıkarıyor ve dili yavaşça vurarak onu dışarı çekiyor.

İnliyorum ve parmaklarımı şefkatle saçlarında gezdiriyorum. Ama yine elimden kayıp gidiyor. Pantolonunun düğmelerinin açılma sesini duyuyorum ve daha adını bile söyleyemeden içime batıyor, aleti kalın ve sıcak bir şekilde içime doluyor.

Gözlerim aniden açıldı. Nefesim kesiliyor. Titreyen ellerim ona doğru uzanıyor, kalçalarımı kavradığı bileklerini buluyor.

Sırıttıyor. "*Meryn,*" diye homurdanıyor. Neredeyse bir alay gibi.

Boğuluyorum ve göğsümden çılgın kahkahalara benzer bir şey fırlıyor. Orgazmım hala içimde zonkluyor, tenimi karıncalandırıyor ve her şeyi daha yoğun hale getiriyor.

Killian beklemiyor. Hızlı ve derin bir şekilde itmeye başlıyor, ona uyum sağlamanın gerginliği başımı döndürüyor. Kahretsin, onun içimde hareket ettiğini, üzerime eğildiğini ve zevke ulaştığını görmek beni daha yükseğe itiyor.

Tekrar inliyorum ve onu çekiyorum. Homurdanıyor ve bir elini kalçamdan çekip kolumu tutuyor ve beni dikleştirip göğsüne doğru çekiyor.

Pozisyonadaki değişim, her itişte klitorisime sürtünmesine neden oluyor ve kalan orgazmım tekrar yükselmeye başlıyor. Zevk gerçekten hiç durmadı. Sadece bir anlığına sessizleşti. Ama yeni bir dalga geri çekilirken ilkinin üzerine çökmek üzere.

"Siktir. Siktir!" Boğuluyorum.

Masanın zemine sürtünmesinin şiddetiyle başka nesneler de takırdıyor. Ham ve doluyum. Doruk noktası bana yaklaşıyor, ilkinden bile daha hızlı.

"Seni hemen şimdi sahipleneceğim Meryn," diye geveliyor, kelimeler kaslarının kıvrılmasıyla kesiliyor ve kendini içime gömüyor. "Tamamen benimsin," diye tıslıyor kalçaları acımasız hızını sürdürürken.

"Seni seviyorum," diye inliyorum başımı sallayarak. Vücudum onunkine karşı yuvarlanıyor, kalçalarının her hamlesini kendiminkiyle karşılıyorum. Onu daha derine çekmeye çalışıyorum. Killian'ın bedeninin benimkine dolanmasından başka hiçbir şeyin olmadığı o çılgılık gibi sessiz yere tekrar ulaşmaya çalışıyorum.

"Etrafıma gelmeni istiyorum, kedicik," diyor. Zayıfça başımı sallıyorum, hareket eden bedenlerimizin görüntüsü dikkatimi dağıtıyor. Ama hoşnutsuz bir ses çıkarıyor ve elini boğazıma kapatıyor, yanlara hafifçe baskı uyguluyor ve beni gözlerine bakmaya zorluyor. "Bırak beni. *Şimdi.*"

Anında oluyor. İçimdeki her şey kasılıyor. Ağzım açık kalıyor ama çılgılık bu sefer sessiz. Nefesim yetmiyor.

Etrafında dolanmaya başlayıp, mengene gibi sıkarak büküldüğümde Killian'ın bakışlarından memnuniyet fişkırıyor. O da karşılık olarak titriyor. Gerginliğimden yararlanırken kalçalarının şaklaması övgü gibi geliyor. Birkaç hamle daha yapınca içimde vahşileşiyor. Serbest bırakıldı.

Ve sonra sıcaklığın hücumu geliyor, onun dökülmesi. Olabildiğince derine batarken kasları giysilerinin altında geriliyor.

Bana sahip çık, dedi. Omuzlarına yapıştım çünkü yapışmazsam ter ve tatmin içinde eriyip gideceğim.

Göğsümüzün kabarması dışında hareketsiz düşüyoruz. Vücutumda sertlikten kaynaklanan bir ağrı var. Bunu seviyorum. Ellerim omuzlarında, boynunda ve saçlarında geziniyor.

"Killian," diye nefes alıyorum. Başını kaldırdığında yüzümde aptal bir gülümseme beliriyor.

Çok geçmeden o da aynısını yapıyor. "Siktir," diye geveliyor ve ben gülüyorum.

Ancak neşesi gülümsemesi kaybolur. "I..." Kaşları çatılıyor. "Meryn, yarın sen-"

Başparmağımı dudaklarına bastırıyorum. "yok," diye fısıldıyorum.

Bana inanmıyor. İnanamaz. Ama yine de beni masasından yavaşça kaldırıyor. Bacaklarımı kalçalarına doluyorum ve beni yatağına taşımasına izin veriyorum. "Seninle işim henüz bitmedi. Bitiremem," diye fısıldıyor çıplak omzuma.

Boynunu öpüyorum ve başımı sallıyorum. "Tamam."

"Bir kez daha, sonra uyumana izin vereceğim," diye söz veriyor.

Yüzünü yukarı kaldırıyorum ve onu yavaşça öpüyorum. "Bir kez daha," diye kabul ediyorum. "Şey," diye sessizce gülümsüyor, "belki iki, senin için."

Beni yatağına atarken sırtıyorum. Sonrasında, kulağımın dibinde kalp atışlarını dinleyerek çabucak uykuya dalıyorum. Rüyasız bir uykuya dalıyorum, kolunun ağırlığı ve böylesine güzel bir seksin verdiği yorgunluk beni sakinleştiriyor.

Kulaklarımda yankılanan bir çığlık beni sarsarak uyandırıyor. İlk başta bunun gerçek olmadığını düşünüyorum.

Belki de başarısızlığım, Saela'yı korumak için orada olmam gereken o gece duymadığım çığlık bana musallat olmak için geri geliyordur.

Karanlık odada dehşet içinde etrafıma bakarken vücuduma çarpıyor. Uykum kaçarken etrafımdaki her şey bana geri dönüyor.

Zihnimdeki bariyere doğru bir itiş var; Anassa korkum yüzünden uyandı. Güvende olduğumu bilmesini sağlayarak geri itiyorum.

Killian ölü gibi uyuyor, yavaşça nefes alıyor. "Hey," diye yalvarıyorum, onu itip kakarak.

Homurdanıyor ve gözlerini açıyor. Saçları dağınık ve göz kapakları ağır. "Ne? Meryn?"

"Bunu duydun mu?" Talep ediyorum. Koridorda yankılandı. Çok gerçek, çok yakın geliyordu.

Killian bana yavaşça göz kırpmıyor. "Neyi duydun?" diye soruyor, uykusu sesinde çatırdıyor.

"Bir-"

Bir çığlık daha kemiklerimi sızlatıyor. İrkiliyorum ve çıplak tenimde tüylerim diken diken oluyor.

Korkutucu bir şekilde, Killian en ufak bir tepki bile vermez. Doğruluyor, endişe onu uyanıklığa doğru çekiyor. Ama dikkati tamamen benim üzerimde, sesin geldiği kapıya değil.

"Meryn? Konuş benimle."

Elleri omuzlarıma dolandığında titriyorum. Farkına varmak buzlu su gibi çarptı yüzüme. Gerçek değildi. O duymamıştı. Hiçbiri gerçek değildi. Annemin duyduğu sesler değil. Eğitim sırasında gördüğüm kan değil. Ne de bu.

"Bir şey duyduğumu sandım," diye zayıfça açıklıyorum.

Killian'ın omuzları gevşedi. Korkumu yanlış anlıyor. "Eğer biri seni burada bulursa, seni korurum. Eğer hâlâ istiyorsan, dışarı çıkmasını engellerim."

Yutkunuyorum ve kendimi pelüş yastıklara bırakıyorum. O da yerleşiyor. "Teşekkür ," diye fısıldıyorum. Ona beni koruyabileceğini düşünmediğimi söylemiyorum. Bundan değil.

"Uyu. Gücüne ihtiyacın var," diye nefes alıyor ve kendini rüyalarına geri veriyor.

Ona daha da yaklaşıyorum. Yarının dehşetinin bana ulaşmayacağına neredeyse kendimi ikna kadar yakın. Hayatımın geri kalanındaki dehşetin de ulaşmayacağına.

Çünkü kafatasımın içinde hayalet çığlıklarla birlikte yankılanan korkunç bir gerçek var.

Arınma'dan sağ çıksam bile, bu beni annemin peşinden deliliğe sürüklenmekten alıkoymayacak.

OTUZUNCU BÖLÜM

I Gecenin geri kalanını uykunun içinde ve dışında geçirdim, tadını çıkardığım derin dinlenmeye asla geri dönemedim. Hayali çılgınlara kafa yormadığım zamanlarda, zihnim önümdeki Dava'ya dönüyordu - bir ileri bir geri, bir

kısır döngü. Sonunda, şafak sökerken kendimi odama sürükledim ve birkaç saat daha rüyasız ama zinde bir uykuya daldım.

Öğleden sonra geç saatlerde arenaya varıyoruz. Alanın merkezine ulaştığımızda diğer Strategoslar neşesiz ve sessizdi - mükemmel bir daire şeklinde dizilmiş yirmi üç kurt ve binici.

Eğik güneş ışığı altında devasa bir görünüme sahip olan arenanın sıraları şimdiden gevezelik eden seyircilerle dolmuş durumda. Şu anda burada Ses Duruşması'nda olduğundan daha fazla insan var. Acaba kan döküleceği vaadi mi onları buraya çekti? Diğer gruplar alt sıraları doldururken, sık giyimli soylular üst katları dolduruyor.

Arındırma paket paket yapıldığından, diğer üç kişi her Arındırma sırasında tribünde bekler. Tabii ki kısa çöpü biz çektik.

Strategos ilk gidiyor.

Kralın yükseltilmiş platformu, kraliyet moru ve altın rengi kumaşlarla örtülü batı duvarına hakimdir. Kral Cyril, süslü tahtında aldatıcı bir kayıtsızlıkla oturuyor, o meşhur kurt kabzalı kılıcı kalçasında.

Bir Phylax Rawbond olan Audelie, yaşlı adamın kucağına tünemiş. Denemeler için seçtiği yol arkadaşı. Sebebi de şaşırtıcı değil; uzun, siyah saçları ve ışıltılı zümrüt gözleriyle şaşırtıcı derecede güzel. Kadın geniş ve sakın bir şekilde gülümserken, adam onun kıyafetlerinin üzerinden göğsünü okşuyor ve midem iğrenerek bulanıyor.

O, kral için bizim sadece onun eğlencesi ve zevki için birer nesne olduğumuzun içgüdüsel bir hatırlatıcısıdır.

Ama Audelie bile bugün savaşçı derilerini giymiş. Kralın seçilmiş olabiliyor ama yine de sürünün bir parçası ve sırası geldiğinde Arınma'ya katılmak zorunda kalacak.

Killian babasının yanında duruyor. Kendime rağmen gözlerimi ona dikiyorum. Onun varlığı beni hem rahatlatıyor hem de endişelendiriyor. Bugün öldüğümü görmesini istemiyorum ama işler ters giderse en azından göreceğim son şey onun yüzü olacak.

Stark da kralın balkonunda onurlu yerinde, kırılmamış siyahlar giymiş, siyah saçları düzgünce arkaya taranmış. Her zamanki gibi göz göze geliyoruz ve bakışlarındaki kötü niyetli kendini beğenmişlik her şeyi anlatıyor.

Bugün öleceğin gün, prenses.

İçimde bir şiddet çılgı patlıyor, arenanın etrafındaki gölgeler uzuyor ve garipleşiyor. Bir kez olsun, o piçin burada olmasına neredeyse seviniyorum. Şerefsizin yanıldığını kanıtlamak için ekstra motivasyona ihtiyacım vardı.

Umarım.

Dişlerimi sıkıyorum ve omurgamı sertleştiriyorum. Eğer bugün ölürsem, savaşmadan eminim.

Anassa'ya dönüyorum, yırtıcı odağının daha da keskinleştiğini hissediyorum. Elimi omzuna koyduğumda bakışlarımı karşılıyor. *"Ne olursa olsun sırtımda kal."*

Cevap verecek zamanım yok.

Kurtlar bir anda krala doğru bakar, sessiz bir işarete cevap verirler. Elinde *Diren Blæd* kılıcı vardır ve Sunum'da yaptığı gibi, Kral Cyril kılıcı ayaklarının dibindeki platform zeminine saplar.

Bununla birlikte, test başlıyor.

Bir anda Anassa'nın sırtındayım ve kendimi aramızdaki bağa açıyorum. Onunla diğer kurtlar arasında geçen bir şeyin parıltısını yakalıyorum. Tam olarak kelimeler değil ama niyetler, yargılar. Bugün hiçbir binicinin sürü birliğine girmesine izin vermiyorlar; onları yeteneklerimizle etkilemenin zamanı geçti.

Bir anda kimin hedef olduğuna karar verdiklerini fark ediyorum; sürünün güçlenmesi için aramızdan kimin ölmesi gerektiğine karar veriyorlar.

Eğer bir fikir birliğine varıldıysa, ben bundan haberdar değilim.

Kurtlar hareket etmeye başlar, insan gözüne hiçbir anlam ifade etmeyen tuhaf bir dansla birbirlerinin etrafında dönüp geçerler. Ama bunun korkunç bir amacı var.

Kaslı kalçalarının vahşi çizgilerine yazılmıştı.

Kargaşa başlamadan hemen önce gözüme bir hareket çarpıyor; Anassa'nın böğrüne doğru hamle yapan iri bir gümüş kurt. Bu Pietr, Perielle'in arkadaşlarından biri.

Anassa dönebildiğini bildiğimden daha hızlı dönüyor ve tüm odağımı onun sırtında kalmaya veriyorum, her duyumu bağlantımıza göre ayarlıyorum.

Zihinlerimiz tuhaf, psişik bir klik sesiyle birbirine kenetleniyor ve aniden tek bir vücut gibi hareket etmeye başlıyoruz.

Saldırganla yüzleşmek için mükemmel bir eşzamanlılık içinde dönüyoruz ve kralın koltuğunda öne doğru eğildiğini görüyorum, o garip kılıç sönmekte olan ışıktaki parıldıyor.

Sonra benim farkındalığım da Anassa'nınkiyle birlikte daralıyor. Artık kral yok, kalabalık yok.

Artık Arınma'dan başka bir şey yok.

Pietr'in kurdu inanılmaz bir hızla saldırıyor, diğer kurtlar etrafımızda dönerken içeri girip çıkıyor. Seçildik, zayıflığım yüzünden tekrar işaretlendik.

Kararlılığımız öldürme azmine dönüşüyor. Aramızdaki bağ saf içgüdülere dönüşüyor; ne zaman eğilmemiz, ne zaman örmemiz, Pietr'in gümüş kurdunun zamanlamasını bozmak için iri cüssemizi nasıl kullanmamız gerektiği. Tek bir beden, tek bir zihin gibiyiz, sanki haftalarca değil de yıllarca antrenman yapmışız gibi birlikte hareket ediyoruz.

Öldürme kararlılığına, uzaktan neşe olarak tanıdığım vahşi bir elektrik katılıyor. Avın neşesi, öldürmek için içeri giren bir yırtıcının neşesi.

Anassa'nın dişleri, vahşi bir heyecanla Pietr'in kurdunun böğrünü buluyor. Sıcak kan kokusu burnunu dolduruyor, binlerce ilkel mesajla zengin. Dilinde tadını alabiliyorum, kürküne bulaşan damlacıkları hissedebiliyorum.

Gümüş kurt acıdan silkinerek geriye düşer, binicisi hâlâ yerinde durmaktadır.

Mücadelemiz daha yeni başlıyor, ancak ilk kan aktı.

Av devam ediyor.

Etrafımızda, arenada şiddet patlak veriyor. Anassa'yı alt etmeye kararlı koordineli bir ekip oluşturmak için Pietr'e katılan iki Bağlanmış çift daha yaklaşıırken hep birlikte dönüyoruz.

Bunlardan biri Perielle ve kurt köpeği. Kadın bineğinin üzerinde uzun ve gururlu bir şekilde oturuyor, Jonah'ın aşk ısırıkları boynunda görünüyor.

Odak noktamız bir jilet gibi .

Perielle *güven* ve kibir saçıyor.

Zayıflık.

Kokusunu alabiliyoruz. Gözlerindeki zalimliğin ateşli parıltısında görebiliriz.

Diğerleri de öyle.

Sürüde onun gibi bir duruşa yer yok. Sürüler birlik gerektirir ve Perielle'in hizipçi, acımasız içgüdüleri bizi her zaman bölecektir. Kurtadamının bir eşi olması önemli değil. Strategos'un korunması için yapılması gereken bir fedakarlık bu.

Anassa'nın diğer kurtlara verdiği talimatı duyabiliyorum ve eşzamanlı olarak o kelime ağzımdan çıkıyor. "O."

Onun kararı benim de kararım. Gölgeler şimdi görüş alanıma giriyor ve Perielle'in ölümünü arzulamama neden oluyor.

Kurtların odak noktasının değişip ölümcül bir yargıya dönüştüğü anı hissetmiyor ama kurdu hissediyor.

Perielle'in kurdu tek bir pratik hareketle onu savuruyor. Kemiklerini sarsan bir darbeyle toprağa, tam da diğer üç kurdun ayaklarının dibine düşüyor.

Anassa ileri atılıyor, devasa çenesi Perielle'in boğazına kapanıyor. Anassa'nın dişleri eti ve bağları yırtmadan hemen önce kadının şok olmuş yüz ifadesini görüyorum. Diğer kurtlar Perielle'in işini bitirmek için harekete geçerken havada kan yayılıyor.

Bir dehşet sarsıntısıyla zihnim Anassa'dan uzaklaşıyor ve tüm bunların kurtlar tarafından planlandığını, en başından beri koordine edildiğini fark ediyorum. Pietr'le olan kavgamız, Perielle'in kibrini ortaya çıkarmak için bir dikkat dağıtma yemiydi. Zayıflığını kanıtlamak için.

Biz arenaya girmeden önce ölüm için işaretlenmişti.

"Odaklan!" Anassa zihnimde hırlıyor, geri çekilmeme öfkeleniyor.

Hayatta kalma içgüdüleri beni bağlantımıza geri döndürüyor. Kendimi kurdumla karşı karşıya getirme riskini göze alamam - yoksa sonum yerde kırık bir şekilde yatan ve kanı topraktaki kanalizasyona karışan Perielle gibi olabilir.

Perielle'in kurdu onun yanında toprağa uzanıyor, kopan bağları ikisini de öldürüyor.

Diğer iki kurt bir olarak dağılır ve ölümcül danslarında diğerlerine katılmak için hareket eder.

Anassa'nın memnuniyeti bedenime yayılıyor. İçinde zalimlik yok.

-En azından tam olarak değil. Ama zevk var. Verimli bir şekilde tamamlanan önemli bir görev için duyulan memnuniyet.

Sürü şimdi daha güçlü olacak.

Daha fazla düşünecek zaman yok. Ritüel dansı devam ederken kurtadamlar tekrar içlerine çekiliyor. Kurtlar ve biniciler soğuk gözlerle birbirlerini ölçüyor, sıradakinin kim olacağını belirlemeye çalışıyorlar.

Çok uzun sürmez.

Birkaç saniye içinde kurtlar hedeflerine odaklanıyor ve tekrar birinin etrafında dönmeye başlıyorlar. Bir anlık dehşetle bunun Nevah olduğunu fark ediyorum, koyu gümüş kurdunun üzerine tünemiş. Başını çılgınca çevirirken koyu kahverengi bukleleri sallanıyor, gözleri kocaman, yardım arıyor.

Izabel ve Tomison ona daha yakındır ve kurtları onu yaklaşan sürüden korumak için üzerine atılır.

Nevah çekingen olabilir ama zayıf değil. ölmek.

Şaşırtıcı bir şekilde, Anassa'nın anlaşması bağ boyunca akıyor. O Aslında bu konuda beni dinliyorsun. İki saldırganı kenara fırlatarak mücadeleye atılıyor.

Nevah'ın yardıma geldiğimizi fark ettiğinde yaşadığı şaşkınlığı ve rahatlamayı görüyorum.

Sonra yüzü kararlılıkla sertleşiyor.

Bu doğru, bugün ölmeyeceksin.

Dörde karşı on sekiz pek iyi bir oran sayılmaz ama beni şaşırtan bir şekilde diğerleri hemen geri çekiliyor. Nevah ve direwolfu önden gidiyor ve iki ya da üç saldırgana karşı kendini savunuyor. Izabel, Tomison ve ben, eğer ihtiyaç duyarsa ek savunma olarak onun arkasında kalıyoruz.

Yine Anassa ve diğer kurtlar arasındaki iletişimden kesitler yakalıyorum - Nevah'ın layık olduğuna inanırsak dördümüze karşı çıkmaya istekli olmadıklarını anlamaya yetecek kadar.

Bir an için bunun son olabileceğini düşünüyorum ama kurtlar yanıldığımı kanıtlıyor. Test bitmeden iki çift daha düşüyor, her birinin ölümü kurtadamlar arasında önceden belirlenmiş gibi görünüyor.

Bir boru sesi Strategos sona erdiğini duyurduğunda, arenanın zemini bir kez daha kan ve vahşetle boyanır.

Yirmi Bağlanmış çift ayakta kaldı. Ancak savaş henüz bitmedi; geriye üç sürü kaldı.

Kalabalık tezahürat yaparken ve hizmetkârlar cesetleri sürükleyerek götürürken, Anassa'nın zihni benimkini dürtüyor ve neredeyse... rahatlık gibi hissettiren bir şey sunuyor.

"Kurtulduk," diyorum ona rahatlatarak. "Ama yine de berbattı." Gözlerimi her kırışımda, Perielle'in boğazı parçalanmadan önceki hızlı şok bakışını görüyorum. Her şey o kadar çabuk olmuştu ki neredeyse anlayamayacaktı.

Ve onun kanı benim ellerimde.

"Ben pişman değilim," diyor Anassa bana, "sen de olmamalısın. Ama Nevah'ın yardımına koşarak iyi bir seçim yaptınız."

"Nevah bizim yardımımız olmadan da gayet iyi idare ederdi," diyorum, iri kurduna veda eden kadına bakarak. Nevah' inanılmaz bir gücü var. Umarım artık hepimize daha fazla açılmaya başlar. Arkadaşlığın da bir güç olabileceğini fark etmesini.

Anassa bana başıyla selam verdikten sonra Strategos direwolflarının geri kalanıyla birlikte onları sürü teraslarına götürecek olan büyük kapıdan geri dönüyor. Izabel ve Tomison'la birlikte korkunç Duruşma'nın geri kalanını izlemek üzere tribünlere doğru ilerliyoruz.

Koltuklara yaklaştığımızda, bakışlarım yukarıya, tribünlerdeki Killian'ın işaretine doğru kayıyor.

Elimde değil; ona gülümsüyorum ve yakışıklı yüzü karşılık veren bir sırıtışa dönüşüyor. Bana kimsenin fark etmediğinden emin olduğum hızlı bir başparmak işareti yapıyor.

Başardım. Hayatta kaldım. Birlikte daha çok zamanımız var. Saela'yı kurtarmak için daha fazla zamanım var.

Ama rahatsız tahta koltuğuma oturduğumda tüylerim diken oluyor.

Stark'ın gözleri bana dikilmiş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, ellerindeki koyu renkli öldürme dövmeleri bu mesafeden bile görülebiliyor.

Bizi gördü.

ŞAFTÖR KİRTLİĞİ-ONE

Tarınma Duruşması'ndan döndüğümüzde Strategos'un antresi paylaşılan kederin ağırlığını taşıyor. Çok fazla konuşma yok ama herkes bir araya toplanmış durumda.

Nevah gibi genellikle ayrı duranlar bile grubun rahatlığını arıyor. Ben de kendimi grubun içinde buluyorum.

Yirmimiz de gürül gürül yanan şöminenin etrafında oturmuş, şöminenin ışığını içimize çekiyoruz. Sohbet koyulaşıyor - izin günümüzü nasıl geçireceğimizi, hangi aile üyelerini ziyaret edeceğimizi, hangi haberleri paylaşacağımızı tartışıyoruz. Ama heyecanın sesi kısılmıştı.

Üç Rawbond arkadaşımızı infaz etmek için sürü olarak yaptığımız seçimin gölgesinde kaldı. O anda, Dava'ya kapılmışken, acımasızlığına rağmen doğru bir karar gibi geldi. Ama şimdi...

Sonunda insanlar yatak odasına doğru sürüklenmeye başladı. Görünüşe göre bu gece parti yok. Bunun için minnettarım.

Yatağımı düşünerek kemiklerimi sızlatan bir rahatlama hissiyle kendi odama çekiliyorum. Yine de içimden bir ses uykuyu çabuk bulamayacağımı söylüyor. Gözlerimi her kapattığımda arenanın zeminindeki kan zihnimi lekeliyor.

Ölümle uğraşmak zordu, ama diğer sürülerin buna katılmasını izlemek de bir o kadar zordu. Daemos kendilerinden *beş* kişiyi itlaf etti; Jonah, kurtadamının eşinin ölümünü izledikten sonra gözyaşlarına boğulmuştu. Strategos'ta Perielle'i öldüren şey

-Kibir ve zalimlik Daemos için bir avantaj gibi görünüyor. Onun yanında her zamankinden daha fazla arkamı kollamam gerekecek.

Temiz bir gömlek ve pantolon giymeyi henüz bitirmiştım ki kapı sertçe çalındı.

Kahretsin, şimdi ne olacak?

Kapıyı sabırsızlıkla açıyorum.

Stark diğer tarafta duruyor.

Korku, sıcak bir telaşla omurgamdan yukarı fırlıyor ve içgüdüsel olarak küçük bir nefes veriyorum. Neden bu saatte burada? Sonunda tüm tehditlerini gerçekleştirmeye mi geldi?

Arenada Killian ve benim aramda gördüğü o an hakkında benimle yüzleşmek mi istiyor?

"Prenses," diyor selamlarken, sesi dışarıdaki kar fırtınasından daha soğuk.

Ben daha , zorla içeri giriyor ve beni kapıdan geri püskürtüyor.

Kişisel alanıma girdiğinde kaskatı kesiliyorum, kalbim güm güm atıyor. Kapıyı arkasından çarpıyor, sonra bana bakıyor, loş ışıktaki ifadesi okunmuyor. Duruşunda her zamankinden farklı bir şeyler var. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum.

Tüm içgüdülerim geri çekilmemi, dışarı çıkmamı söylüyor ama ben yerimde duruyorum. Oda onun devasa gövdesiyle boğucu derecede küçük. Göğsü, omuzları ve affetmeyen kaslarıyla üzerimde yükseliyor.

Amber ve misk kokusu burnumu gıdıklıyor, hafif ama zengin.

"Neden sen-" Ben başlıyorum.

Aynı anda cebinden bir şey çıkarır. Tanıdık bir iğne ve küçük bir mürekkep kabı.

Oh.

Perielle'in kana bulanmış sarı saçları. Gölgeler beni cinayete teşvik ederken onu öldürme emri kendi ağzımdan çıkıyordu.

Bugünkü tek ölüm kesinlikle herkesten benim elimde.

Stark yüzümdeki anıyı okumuş gibi görünüyor. İfadesi kasvetli bir hal alıyor ve küçük masamın yanındaki sandalyeyi işaret ediyor.

Doğru.

Sandalyeyi odanın ortasına çekip oturuyorum ve boynuma erişebilmesi için gömleğimin üst düğmelerini açıyorum.

Bu his... Kahretsin, bilmiyorum bile. Onunla daha önce hiç yalnız kalmamıştım. Onu hiç bu kadar kasvetli de görmemişim. Etrafında yaklaşan bir şiddet havası yok, gözlerinde her zamanki kötülük yok.

Neredeyse... kederli görünüyor.

İçimdeki her şeyi geriyor ve rahatsızlığım kelimelere dökülüyor.

"Bu seni heyecanlandırıyor olmalı. Bugün ölmedim ama yine de bana zarar verme şansın var," diyorum sesim ısırarak. Gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor ve şüphelerimi doğruluyor. "Dövme yaptırma şansına sadece ben mi sahibim?"

Sesimdeki hafif titreme küstah tonumu yalanlıyor ama çenesi düşmanlığım titriyor.

"Sürü üyelerinden birini öldüren bir kurtadam hakkında son kararı veren herkes işaretlerini alıyor," diyor sertçe. Yanıma yaklaşıyor, elinde iğne, bir dizi bacağıma değiyor. "Bu gece dördüncü ziyaretim sensin."

"Bir kıza kendini nasıl özel hissettireceğini gerçekten biliyorsun," diye şaka yapıyorum, sert parmaklarıyla çenemi kavrayıp başımı bir tarafa iterken.

"Sen *özelsin*, tamam mı?" diye mırıldanıyor karanlık bir sesle. Nedense onun bu şakası içimdeki hafif titremenin daha da güçlenmesine ve dışarıya doğru yayılmasına neden oluyor.

İğne derimi ısırdığında, bu hissin ne olduğunu anlıyorum.

Hayatta kaldım. *Hayatta kaldım.*

Bunu atlatabilirim. Kardeşimi kurtarabilirim.

Ama ne pahasına? Onun hayatı benim için önemli. Benim için önemli olan *tek şey* bu. Yine de karşılığında bu kadar çok başka hayata değer mi? Buraya geldiğimden beri öldürdüğüm ikinci kişi bu, aslında Nabber'ı da sayarsak üçüncü.

Elimde üç ölüm var. Ben kimim ki onun daha önemli olduğunu söyleyeyim?

Kendi gözlerim yaşlarla yavaşça bulanıklaşıyor ve acının tatlı sızısına dalmaya çalışıyorum ama başarılı olamıyorum.

"Bu bir başarı gibi görünmüyor," diye fısıldadığımı duyuyorum.

İğne boğazımda duraklıyor. "Başarı mı?" Stark'ın kahkahası sert ve mizahtan yoksun. "Bunların öyle olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kafam karıştı, başımı çevirip ona baktım. "Değil mi?"

Yüz ifadesi kararıyor, bir eli kendi boynunu süsleyen karmaşık desenlere uzanıyor. "Bunlar ödül değil prenses," diyor, "hatırlatıcı."

Stark'ın gözleri loş odada zifiri karanlık ama duygularla parlıyor, lamba ışığını yanan kömürler gibi yansıtıyor.

"Yapmamız gereken fedakârlıkları unutmayı göze alamayız," diyor, sesi derimi diken diken eden bir gümbürtüye dönüşüyor. "Sürünün gücünü korumak için almak zorunda kaldığımız her can. Sürüye katılamayan her insan

onu. Hayatta kalmanın bedelini asla unutmamak için her kayıp bedenimize kaydedilir."

Parmakları boynundaki izlerden uzaklaşıyor ve ilk kez onlara gerçekten bakıyorum.

Kupa değil, diye düşünüyorum, böyle bir varsayımda bulunduğum için biraz utanıyorum. *Hatırlatmalar.*

Stark'ın sesi alçalıyor ve ben sessizce pençe izleri gibi derisine işlemiş kayıpları sayıyorum.

"Kimse bu dövmelemleri istemiyor prenses," diye mırıldanıyor. "Savaşta gurura yer yoktur."

Bir kez daha üzerime eğildiğinde boğazım sıkılıyor. İğne derime geri Acı artık uzak bir yanık, acımasız vahiyle körelmiş. Dövmelerin bir onur nişanı, kalpsiz katillerin ganimeti olarak takılmadığını bilmek bir bakıma merhem oluyor.

Bu bilgi Stark'a yeni bir ışık tutuyor. Tüm Bağlanmışları yeni bir ışığa büründürüyor. Vücutlarındaki her işaret bugünkü gibi bir günü temsil ediyor. Perielle'inki gibi bir ölümü.

Savaşın kaçınılmaz kıldığı zalim bir zorunluluk.

Onların -bizlerin- sonsuza dek bu izlerle işaretlenmemiz doğru. Acı ve kaybın içsel yaraları herkesin görmesi için dışa vurulmalı. Herkesin hatırlaması için.

"Bana bir üçüncüsünü vermelisin," diyorum sessizce ve Stark üstümde duruyor. Çenesi geriliyor ve yanındaki yara izi hafif kaşlarının altından fırlıyor.

Gözleri yavaşça benimkilere kayıyor, eli hâlâ çenemde sıkılı. "Kim?" diyor, sesi alçak ve keskin.

"Başka bir Rawbond değil," diyorum, ağzım aniden kuruyor, bana attığı yoğun bakış karşısında sinmemeye çalışıyorum. "Sadece... başka biri. Ama bunu hatırlamalıyım."

Sessiz bir an daha bana sertçe bakıyor ve sonra başını sallayarak iğneye geri dönüyor.

Soru sormadığında içimde bir rahatlama oluyor. Hiçbir parçam zindanda öldürdüğüm adamın yasını tutmuyor ama kız kardeşimi bulmanın ağır bedelini unutmayı reddediyorum.

Hayatta kalmanın bedeli.

İçimde garip ve beklenmedik bir rahatlık duygusu yeşeriyor, ancak bu kederimi hafifletmeye yetmiyor.

Stark işini bitirdiğinde, geleneklere uygun olarak eğilip yarayı yalayarak temizliyor. Saçları yanağıma değiyor, sonra dilinin ıslak sıcaklığı kan ve mürekkeple yaptığı izleri takip ediyor.

Zihnim inkâr içinde çalkalanırken bile bedenim daha önce olduğu gibi şiddetli bir uyarılma telaşıyla karşılık veriyor. Stark'ın bunu yüzümden ya da duruşumdan anlamasından korkarak dişlerimi sıkıyorum.

Kendime bunun sadece yorgunluk olduğunu söylüyorum - bugün yaşanan şiddet ve kayıpların ardından kırılmanın tetiklediği fizyolojik bir tepki.

Yine de yalan gibi geliyor.

Anassa'nın dinlediğini hissedebiliyorum. Neredeyse bana seslenmesini, bu düşünceye karşı çıkmasını bekliyorum ama yapmıyor. Tüm bu olanlar boyunca sessiz kaldı.

İşini bitiren Stark tek kelime etmeden odamdan çıkıyor ve kapıyı sessizce arkasından kapatıyor.

Ayağa kalkıyorum ve duvardaki küçük aynaya gidip yeni dövmelelere bakıyorum. İlkiyle mükemmel bir uyum içinde, üç noktalı gölgeli bir bant oluşturuyorlar ve bana yine bir yakayı düşündürüyorlar.

Şişmiş deriye dokunduğumda parmaklarım kan ve tükürüğe bulanıyor.

ERTESİ SABAH, eve dönmek için hazırlanırken, yeni dövmenin canlı bir şekilde farkındayım. Şimdi bile acıtıyor, çünkü olayların sürekli bir hatırlatıcısı.

Mahalleme geri dönmeyi düşünmek çok garip. Eski kıyafetlerim yok oldu, Yükseliş'in ardından imha edildi. Eve bir Strategos Rawbond acemisinin kıyafetleriyle gitmek zorunda kalacağım.

Üniforma basit ve süssüz, özellikle de Bonded'ların giydiklerine kıyasla, ama yine de mahallede göze çarpacağım.

Evdekiler beni böyle görünce ne düşünecek?

Vücuduma mükemmel bir şekilde uyarlanmış ince kumaşlara alıştığımı fark ettim.

Bu bende bir utanç duygusu yaratıyor ama kısa sürüyor.

Artık Bonded olmanın gerçekte ne anlama geldiğini biliyorum.

Elim bilinçsizce çoktan kabuk bağlamaya başlamış olan dövmeğe gidiyor.

Hâlâ hoşuma gittiğinden emin olmasam da, dönüştüğüm şeyden utanmam. Utanmak yaşadığım her şeyi ucuzlatır. Tanık olduğum her ölümü.

Aldığım her can.

Her şey Sacla için, kendime hatırlatıyorum. Onu geri aldığım sürece buna değer.

Rawbond ortak salonunda dünkü kederli hava dağılmış durumda. Ailelerini görmek için evlerine gitmekte olan diğer Rawbond'larda heyecanlı bir enerji var. Henrey'yi tek başına oturmuş, bir tabak kahvaltı kekini karıştırırken görüyorum ve ona doğru ilerliyorum.

Karşısına oturduğumda başını kaldırıp "Selam," diyor. Boynunda bu sabah kızarmış yeni bir dövme olduğunu fark ediyorum. "Tebrikler, bilirsin, ölmediğin için."

"Henüz," diye hatırlatıyorum ona. "Henüz ölmüyorum. Ama sana da teşekkürler. Bugün ne yapacaksın?"

Henrey omuz silkiyor. Kendisi Blumenfall'dan, yani fersahlarca uzaktaki bir sahil derebeyliğinden. Normal şartlarda oraya gitmesi en az bir hafta sürerdi ama muhtemelen kurdunun sırtında birkaç günde gidebilirdi.

Yine de ziyaret için eve gitmeyecek. Sanırım bu özel muamele tasarlanırken Bonded City'den olmayan biz sıradan insanlar pek düşünülmemiş.

"Şehrin içine, halk tarafına gidebilirim," diyor. "Alışveriş yapmak için fazla param yok ama bu akşam balomuz var. Sunum için paket arkadaşım Olivier'den resmi bir ceket ödünç aldım ama..."

Bu cümleyi bitirmesine gerek yok. Dün gece dört kurt Olivier'i parçalara ayırdı. Biri Henrey'nin kurduydı.

Ölü bir adamdan kıyafet ödünç alamazsın.

"Kuzey Mahallesi'nde resmi kıyafetler satan bir ikinci el kıyafet dükkânı var," diyerek yerini açıklıyorum. Oradan hiçbir zaman bir şey alamadık ama annemi doktoruna götürdüğümde pencereden bakmayı severdim.

O kadar kan dökülmesine tanık olmuşken uygun giyinme konusunda endişelenmek aptalca ama Henrey de ben de biliyoruz ki bu geceki balo güzel kostümler içinde bir başka Deneme.

Bu ikimiz için karışmak için bir fırsat daha... ya da bir hedef çizmek için.

Sevdiğim mağazalar, Henrey'nin izin gününde almayı umduğu malzemeler hakkında birkaç dakika daha sohbet ettikten sonra kahvaltı masasından birkaç tereyağlı ekmek alıp odama çekiliyorum. Pek iştahım yok.

Birkaç dakika sonra, Izabel kapıyı çalmadan içeri dalıyor, üzerinde Bağlanmış zenginliği haykıran koyu mor bir binici kıyafeti var. Uzun saçları her zamanki gibi ustalıkla düzenlenmiş, gümüş çizgiler belirgin bir şekilde ortaya çıkmıştır.

"Meryn!" diye haykırıyor, neredeyse coşkuyla zıplıyor. "Ben gitmeye hazırım, ya sen? Denemeler için yola çıkmadan önce ailem, bugüne kadar başarısak beni ve Venna'yı büyük bir öğle yemeğine davet edeceklerini söyledi, tüm geniş ailemizle birlikte - yani ön tarafta olmayan herkesle birlikte. Eminim hepsi eğitim hakkında bir şeyler duymak için can atıyordur. Annenden başka kimseyi göreceksin?"

"Muhtemelen hayır," diye mırıldanıyorum, yeni dövmemi örttüğünden emin olmak için yakamı kaldırıyorum. Evde dikkat çekmek istemiyorum. "Sadece onu kontrol edeceğim. Belki komşum Igor'u da ziyaret ederim."

Kadın parlıyor. "Seni dövüşmek için eğiten kişiyi mi kastediyorsun?"

Igor'un tanıdık çatık kaşlarını düşünerek başımı sallıyorum. Onun asık suratını düşününce içimin ısınması ne tuhaf. Eve dönmenin iyi yanlarından biri de bu sanırım.

Geri kalanı çok garip olacak.

Izabel ayık ruh halimi hissetmiş gibi görünüyor. Yatağımın ucuna tünüyor ve başını eğiyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Geçtiğimiz iki ay boyunca birlikte o kadar çok zaman geçirdik ki, tüm geçmişimi orada burada parçalar halinde topladı. Annemin akıl hastası olduğunu, Saela'yı neredeyse tek başıma büyütme zorunda kaldığımı biliyor.

Izabel, yaşadığımız onca karanlıktan sonra bile bu küçük aile ziyaretinden korktuğumu görebiliyor olmalı.

Killian annemi düzenli olarak kontrol etmeye devam ediyor ve iyi olduğunu söylüyor, ancak onu yine sanrılarına kapılmış, orada olmayan insanlarla konuşurken bulmaktan korkuyorum. Ona Saela hakkında iyi bir bilgi bile veremiyorum.

Başımı sallıyorum ve Izabel bunu anlayışla karşılıyor.

"Bu geceyi unutma," diyor. "Dövme Balosu'na hazırlanmak için gün batımına kadar dönmüş olman gerekiyor. Bu çok önemli! Tüm soylular orada olacak. Belki benim umduğum gibi biriyle bile tanışırsın."

İğrenç imalara rağmen -asillerin Rawbond'lara bir et pazarı gibi davrandığı gerçeğini hâlâ aklımdan çıkaramıyorum- yüzüm ısınıyor.

Izabel'in telaşlandığını görmemesi için eğilip botlarımın bağcıklarıyla oynuyorum. Ona hâlâ Killian'dan bahsetmedim, gerçi pek ortalıkta görünmediğim için "şatodaki kalp kırıcımı" yeniden görüştüğümünden şüphelendiğini biliyorum. Bu konuda bana baskı yapmayarak iyi bir arkadaş oldu.

Bu gece orada olacak tabii ki. Herkes birbirimize bakışlarımızdan bunu anlayabilecek mi?

Hatta bunu ister miydim?

İki gece önceki sözlerini düşünüyorum. *"Seni tüm dünyanın önünde sahiplenmem için bana izin ver, ben de sahipleneyim."*

"Evet, evet," diye homurdanıyorum, sonunda doğruluyorum. "Orada olacağım. Ama giyecek bir şeyim yok."

Izabel, "Evden bir şeyler al," diyor.

Homurdanıyorum. "Izabel, halk mahallelerinde balo elbiseleri pek bulunmaz. Sahip olduğum en yakın şey, yıllar içinde çok yıpranan ve sonunda yastık kılıfına dönüştürdüğümüz bir isim günü elbisesiydi."

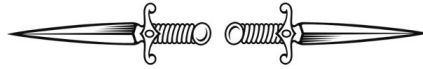
"Ah. Doğru." Duraksıyor. "Peki, sorun değil! Venna ve ben senin için bir şeyler getireceğiz, bu konuda endişelenme."

Acı çekmiş gibi görünmemesini umarak ona orantısız bir gülümseme veriyorum. Kendimi yardıma muhtaç biri gibi hissetmeme neden olsa da yardımına minnettarım. Ama yine ikizlerin süs bebeği olmak için can atmıyorum, özellikle de Bağlanmışlar bu tür etkinliklerde mümkün olduğunca az kıyafet giymeye çalıştıkları için.

"Çok bir şey olmasın, lütfen?" Ben soruyorum.

Izabel şaka yapmışım gibi gülüyor ve yatağımdan zıplayarak kalkıyor. "Söz vermiyorum!" diye sesleniyor el sallayarak kapıdan çıkarken.

Bu uğursuzluk getirir.

ANASSA eve dönmek için beni kale kapısında karşıladı. Hiç konuşmadık. Onu mahallede gezdirme deneyimiyle boğuşurken beynimde konuşmaya yer yok.

Onu getirip getirmeyeceğim konusunda aklımda hiç soru işareti yoktu. Ona binmek beni eve daha hızlı getirecek ve daha fazla zamanım olacak.

Annemle. Ama bundan daha fazlası var. Annemin onunla, benim bir parçam haline gelen bu varlıkla tanışması çok önemli.

Kuzey Mahallesi'nden geçip Merkez Pazar'a doğru ilerliyoruz, Stark'ın o asker kaçağını infaz edişini izlediğim yere.

Anassa yanlarından geçtiğimiz insanları görmezden geliyor, yine de onların korkularının farkında olduğunu hissedebiliyorum. Geldiğimizi gördüklerinde yollarından fırlıyorlar, kendilerini duvarlara sıkıştırıyorlar ve sanki kurdun onları yiyeceğinden korkuyormuş gibi çocuklarını geri çekiyorlar. Yolun kenarlarına yerleştirilmiş tüccarlar bile Anassa'nın cüssesinden kaçmak için arabalarını terk ediyor.

Çoğu bana bakmıyor bile. Aldırdığımdan değil - aslında bu bir tür rahatlama. Bakanların gözlerindeki korku ve dehşet beni rahatsız ediyor.

Ben de insanların beni Rawbond üniformamla gördüklerinde ne düşüneceklerinden endişeleniyordum.

Merkezden Doğu'ya doğru dönüyoruz ve sonunda kendi mahalleme geri dönüyoruz.

Anassa'nın kocaman pençeleri, çocukken oynadığım sokakları boğan çamurlu karda derin izler bırakıyor. Babam savaşta öldükten sonra büyük çocuklarla kavga ettiğim yerlerde. Annemin ilaç parasını ödemek için başkalarının çamaşırlarını taşıdığım yerde.

Kız kardeşimin okula yürüyerek gidip geldiği sokaklar.

Her şey eskisinden daha küçük ve daha kirli görünüyor. Lüks içinde geçirdiğim haftalardan sonra gerçeküstü.

Ne yazık ki burada kendimi şatoda olduğumdan daha da yabancı hissediyorum.

Kahretsin. Lanet olası *ironi*.

Sadece iki ay önce, ben de bu insanlardan biriydim ve Bonded binicileri sokaklarımı istila ederken nefesimin altında küfrediyordum. Bazı kibirli Bağlanmışlar geçmeye *tenezzül* etti diye hepimizin dağılmak zorunda kalmasına öfke duyuyordum. O zamanlar, büyük kurtlar yollarına çıkan herkesi ezmeye istekli görünüyordu.

Şimdi, Anassa'nın arkasından gerçeği görüyorum.

Her birinin, her hareketin, olası her etkileşim noktasının farkında. Adımlarını çarpışmayı önleyecek ve insanlara uzaklaşmaları için zaman tanıyacak şekilde ayarlıyor. Yine de hiçbirine doğrudan bakmıyor, bir anlık göz temasının bile paniğe neden olabileceğini biliyor.

Davranışlarında empati yok. Ama bir çeşit nezaket var.
-Her zamanki sert Lupin pragmatizmi altında yani. Bu insanlar masum ve onun için bir tehdit oluşturmuyorlar. Onları korkutmak gibi bir arzusu yok.

Bunun için minnettarım. Ve Bağlanmışlar hakkında yaptığım tüm varsayımlar için de biraz utanıyorum.

Evet, ayrıcalıklı bir hayatları var. Hayal edebilecekleri tüm lükslere sahipler. Ama karşılığında, sürekli ölümün kuyusunda yaşıyorlar.

Karşılığında, kral ve soyluları için bir eğlence gibi muamele görüyorlar - birden fazla şekilde. Izabel'in bu gece *biriyle tanışacağından* bahsederken gözlerindeki heyecanı düşününce tekrar ürperiyorum.

Ve Audelie, Arınma sırasında yüzüne yapıştırdığı o boş gülümsemeyle kralın kucağına tünemişti.

Başından beri komşularım ve ben Bağlanmışlara kızdık. Ama onlar düşman değil. Nihayetinde onlar da *biz* de kralın kullanıp atacağı oyuncaklarız. Oyuncak askerler, Siphonlara karşı. Zengin soyluların eğlencesi için dövüşen oyuncak gladyatörler.

Uyumak ve atmak için oyuncak yoldaşlar.

Halk, Bağlanmışlara kızmamalı. Soylulara kızmalılar... ve krala.

Bu düşünce sadakatsizliktir. Hatta haince. Aklıma geldiği anda onu zihnimden itiyorum, eğer onu çok uzun süre dürtecek olursam, bir tür etobur bitki gibi göğsümde genişleyip çiçek açacağından endişeleniyorum.

Halkımız bir savaş bile kazanamaz; bir devrimden asla sağ çıkamayız.

Doğup büyüdüğüm sokağa dönüyoruz. Neredeyse yeni gözlerimle görmek istemiyorum. Aynı zamanda, tanıdık detaylar beni içine çekiyor.

Çürüyen ahşapları ve çamurlu yürüyüş yollarıyla köhne evler. Uzun süredir terk edilmiş evlerin yıkık dökük vitrinleri ve dökülen duvarları. Sevgiyle yamalanmış paçavralar içinde sokaklarda koşuşturan çocuklar.

Lanet olsun. Bunu görmek, şu anda değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bilmek *acı veriyor*.

Bu gün bittiğinde, temiz yatağıma ve yumuşak çarşaflarıma döneceğim. İsteyebileceğim tüm yiyeceklere sahip olacağım. Bu insanların hiç bilmediği tüm sıcaklık ve rahatlık.

Killian babasının yerini aldığında bu konuda bir şeyler yapabilir. Geçtiğimiz haftalarda bunun hakkında konuşmuştuk. Kaynakları Bağlanmışlar ve Nocturna'nın geri kalanı arasında daha eşit bir şekilde dağıtacaktı.

halk. Soylular için lüks partiler düzenlemeyi bırakacak ve hayatlarında bir gün bile çalışmamış olan lordları halklarını yağmalamayı bırakmaya zorlayacaktı.

O hain ses geri döndü. *Tahtı yönetmeye daha uygun biri varken neden kralın doğal ölümünü bekleyelim ki?*

", " diye onaylıyor Anassa düşüncelerimi duyarak.

"Dur," dedim ona. *"İzin günümüzde bir isyan planlamıyoruz."*

Annemin evine vardığımızda korkudan hasta olmuştum. İşte orası, o küçük, sıkıcı ev.

Ama... sarkan çatı artık sarkmıyor. Duvarlar bir kez olsun düzgün bir şekilde onarıldı ve yeni sıva ile tamamlandı. Çarpık ön kapı dik olarak monte edildi. Verandanın tentesinde de artık delik yok.

Killian. Sadece annemi kontrol etmiyordu; benim yokluğumda annemin dünyasını parça parça yeniden bir araya getiriyordu.

Gözlerimin arkasında ısı birikiyor ve boğazımı temizleyerek soğuk havadan derin bir nefes alıyorum. Bir çocuk gibi sokaklarda ağlamayacağım.

Anassa kapının dışında durduğunda, cüssesi evin önünü kaplayan uzun bir gölge oluşturuyor, komşular pencerelerinden bakıyor.

Attan inip kapıya yönelirken bakmıyorum. Yüzlerindeki hayranlığı ya da kızgınlığı görmek istemiyorum. Bakışlarında kendimi bir yabancı olarak görmek istemiyorum.

Kapıya yaklaşırken kalbim kulaklarımda güm güm atıyor. Ani bir kafa karışıklığıyla sahanlıkta duraklıyorum.

Kapıyı çalmalı mıyım? Yoksa öylece içeri mi gireyim? Burası benim evim ama nedense artık evim gibi hissetmiyorum.

Kararımı veremedim kapı kolu döndü. Kapı açıldı.

Ve gözlerimi kapatıyorum, bugün annemin hangi versiyonuna sahip olacağımı öğrenmekten korkuyorum.

İKİ KİŞİLİK ŞAFTÖR

"Meryn!" Annem ağlıyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Arkasında parlayan sıcak ateş ışığıyla kapının pervazında duruyor. Koyu, ağarmış saçları düzgünce taranmış ve sırtından aşağıya doğru örülmüş. Üzerinde bir

Zeytin tonlarındaki cildinde sağlıklı bir parlaklık var, yanakları kızarmış. Yeni yıkanmış gibi görünen bir elbise giyiyor.

Gözleri parlak ve berrak. Boş bakışları gitmiş.

Ben şaşkınlıkla göz kırparken kollarını boynuma doluyor ve beni kendine çekiyor.

"Kutsal Tanrıça, burada olduğuna inanamıyorum!" diye ağlıyor. Ona tekrar sarılsam mı yoksa geri çekilip onu inceledim mi bilemiyorum, bu yüzden sırtını sıvazlıyorum. "Lee bana bir gün izinli olacağını söylemişti, ama yine de seni kollarımda tutmak harika bir hediye."

Sonunda geri çekiliyor ve üzerinde una bulanmış bir önlük olduğunu fark ediyorum. *Yemek* yapıyordu.

"Anne mi?" Şaşkınlıkla bakarken kendi kendime "Anne" dediğimi duyuyorum. "Bu gerçekten sen misin?"

Gülüyor. "Başka kim olabilirdim ki?" Bakışları arkama takılıyor ve gözleri merakla açılıyor.

Anassa'yı gördü.

"Oh," diye nefes alıyor annem, yanımdan geçip giderken, "bu senin direwolf'un olmalı." "Doğru, evet," diye dönüp beceriksizce söylüyorum,

"Anne, bu Anassa.

Anassa, bu benim annem."

Direwolf'un her zamanki gibi soğuk, mesafeli, hatta belki biraz tehditkâr olmasını bekliyorum. Büyük bir şaşkınlıkla, Anassa yüzümü bana dönüyor.

Anne... ve yaylar.

Ne oluyor lan?

Anassa kalçalarının üzerine çöküp kocaman başını ön patilerinin üzerine koyarken annenin nefesi kesiliyor.

"Oh, çok güzel, Meryn!" Annesi usulca yaklaşıyor. "O kürk... ve o gözler!" Kurda dokunmak istercesine elini kaldırıyor ama sonra daha iyi düşünüp sessiz bir huşu içinde başını sallıyor. "O özel biri, değil mi? Kurtlar arasında bir kraliçe."

Anassa sarı gözlerini sessizce onaylayarak anneme kırıştırıyor.

"Seni kazanmak için tek gereken bu, ha?" Bağın içinden çekiyorum.

"Dalkavukluk mu? Kralın önünde bile eğilmiyorsun."

Anassa'nın zihni kızgınlıkla dalgalanıyor. *"Saygı gösterilmesi gereken yerde saygı gösteririm."*

Gözlerimi deviriyorum.

"Güzel demişken," diyor annem bana dönerek. Bir elini kaldırıp kırpılmış gümüş beyazı saçlarıma dokunuyor. "Bu sana çok yakışmış."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, gözlerindeki gururdan etkileniyorum.

"Gel, içeri girelim," diyor annem, sonra kurduma bakıyor. "Anassa, küçük evimize sığmadığın için üzgünüm. Sana daha sonra atıştırmalık bir şeyler getireceğim." Bana bakıyor. "Sorun olur mu? İnsan yemeği yer mi?"

Omzumun üzerinden hiçbir şey söylemeyen Anassa'ya bakıyorum - annemin telaşından memnun görünüyor olsa da.

"Muhtemelen hayır," diyorum. "Kalenin dışındaki dağlarda kendi yiyeceğini avlıyor."

Annem başını sallıyor. "Muhtemelen bir dilim ekşi maya istemiyordur o zaman."

Kulübenin ateşle aydınlatılmış sıcaklığına adım attığımızda bir nostalji dalgasına kapılıyorum. Saela doğmadan önce evi hiç bu kadar düzenli ve aydınlık görmemiştim.

Yerler süpürülmüş, pencereler temizlenmiş, her yerin tozu alınmış. Küçük şömine yanıyor ve lambaların hepsi yanıyor. Her yer pişmiş ekmek ve annemin baharatlı et yahnisi kokuyor - babam hayattayken bayramlarda yaptığı yahnî.

"Sanırım Ki-Lee sana Anassa ile bağlandığımı da söylemiştir," diyorum annemi oturma odasına kadar takip ederek. "Bağlandığımı bildiğinden emin değildim."

"Ah, evet!" diyor ve kanepede yanına oturmam için eliyle işaret ediyor. "Lee beni her hafta ziyaret ediyor. Bana çok iyi davranıyor, yiyecek, yakacak odun ve ihtiyacım olabilecek her şeyi getiriyor. Evi onarması için birkaç esnaf da getirdi, gördün mü?"

"Yaptım," diyorum, boğazım düğümleniyor. "Gerçekten güzel görünüyor."

"Hiçbir şey istemiyorum, dikkatinizi çekerim!" diye beni rahatlatmak için acele ediyor. "İsteyeceğim son şey onu söndürmek. O Lee gerçekten iyi biri." Bacağımı okşamak için eğildi ve komplocu bir tavırla gülümsedi. "Kesinlikle bir bakıcı."

Beni herkesin önünde sahiplenme arzusunu bir kez daha düşündüğümde yanaklarım ısınıyor.

Belli ki annem henüz "Lee "nin veliaht prens olduğunu bilmiyor. Gerçeği bilse ne düşünürdü? Daha da heyecanlanır mıydı? Kızının bir kraliyet mensubuyla birlikte olmasından endişelenerek beni bu ilişkiden vazgeçirir miydi?

Her şeyi itiraf etme dürtüsü içimde şaşırtıcı bir güçle yükseliyor. Annem yıllardır bu kadar akli başında olmamıştı. Eskiden ona nasıl sır verdiğimi neredeyse unutuyordum; böyle ateşin başında otururduk ve ona günümden ya da aklımdaki başka şeylerden bahsederdim.

Birden bunu o kadar özledim ki ağlayabilirim. Çocukken yaptığım gibi başımı onun kucağına koyup uzanmak ve ona her şeyi anlatmak istiyorum; kaleyi, eğitimi, Anassa'yı, Killian'ı. Eskiden yaptığı gibi saçlarımı okşamasını ve bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istiyorum.

Ama hepsini tekrar aşağı itiyorum. Ben artık o küçük kız değilim. Hayat beni büyümeye zorladı ve zamanı geri çevirmek yok.

Elini tuttum. "Anne, Lee'nin seninle ilgilenmesine gerçekten çok sevindim. Burada olamadığım için üzgünüm."

İtiraz etmeye başladığında, sözünü kestim.

"Hayır, lütfen dinle," diyorum şiddetle. "Benim gitmem boşuna değil. Eğitimin sonuna kadar savaşıyor yoluma devam edeceğim. Sonra Saela'yı bulup eve getireceğim - bunu yapmak için Astreona'daki tüm Siphon'ları öldürmem gerekse bile. Yemin ederim, onu eve getireceğim."

Dudakları gururlu ve acı dolu bir gülümsemeyle kıvrılırken bile annemin gözleri yaşlarla doluyor. Elimi kendi elleri arasında sıkıyor.

"Yapacağını biliyorum," diye fısıldar. "Sana çok güveniyorum Mer. Baban öldüğünden beri bunca yıldır bizim koruyucumuz oldun. Şimdi de bizi hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyorum." Yüzü keder ve pişmanlıkla buruşuyor. "Ben

"İyi olamadığım için, hak ettiğin gibi bir anne olamadığım için çok üzgünüm."

Nefesim göğsümde sıkışıyor.

Ben de bunu dilemedim mi? O anneyi, her çocuğun sahip olması gereken türden bir ebeveyni özlediğimi düşünmüyor muydum? Çocuklarının temel ihtiyaçlarını karşılayabilecek kadar uyumlu olan bir anne? Rahatlatan, teselli eden ailesiyle ilgilenen bir anne?

Ve yine de.

"Öyle söyleme," diye fısıldıyorum, içimdeki savaşıyla mücadele ederken gözlerim yaşlarla doluyor. Sacla ve benim elimize tutuşturulan karta kızgınlam ama bu konuda *ona* kızamıyorum. "Hasta olman senin suçun değil. Sadece daha iyi hissetmene sevindim." Burnumu çekiyorum ve hızla gözlerimi siliyorum. "Bu arada neler oluyor? Yeni ilaç mı aldın, yoksa...?"

"Hayır, hiç de değil." Çaresizce omuz silkerek başını sallıyor. "Bu çok garip bir şey. Haftalardır daha iyiyim. Çamaşırhanede çalışmaya geri dönecektim ama Lee ve Igor evde kalmam için ısrar ediyorlar."

"Güzel," dedim. "Ait olduğun yer evindir. Sana göz kulak oldukları sürece."

"Öyleler," diyor. "Herkes güvendiğim için kendimi biraz suçlu hissediyorum. Ama çok nazikler. Diğer komşular da beni kontrol etmeye geliyorlar."

Ben cevap veremeden kapı çalındı.

"Şunu alır mısın?" Annem mutfaka gitmek için ayağa kalkıyor, "Ekmeği fırından çıkarmam lazım" diyor.

Başımı sallıyorum ve kapıya doğru ilerliyorum, diğer tarafta kimin beklediğini zaten biliyorum.

Igor bana bakıyor, saçlarımı görünce gözleri açılıyor ve sonra beni kemik kıran bir kucaklamanın içine çekiyor.

Bu sevgi gösterisi karşısında bir an donup kaldım, sonra kollarımı ona doladım.

"Hâlâ hayatta olduğun için çok mutluyum evlat," diye homurdanıyor, sesi duygusallıktan pürüzlü.

Gitmeme izin verdiğinde garip bir şekilde boğazımı temizliyorum. "Sacla'yı henüz bulamadım."

Omzumu sıkıyor, huysuz yüzü asık. "Yapacaksın."

"En azından Nabber'lar artık kontrol altında, değil mi?" Annem mutfaktan çıkarken onu içeri götürüyorum.

İkisi birbirlerine şaşkın şaşkın bakarlar.

"Bekle. Saldırıları durdu," diyorum, aralarına bakarak, "... değil mi? Artık çocuk kaçırılmıyor mu?"

Igor'un yüzü kararır. "Hayır, Meryn. Saldırıları durmadı. Hatta daha da arttı."

"Ne?"

Annem bir adım öne çıkıyor ve endişeli bir yüz ifadesiyle bana doğru uzanıyor. "Mer-"

"Sadece geçen hafta üç çocuk daha kaçırıldı," diyor Igor, yüzü buruşmuş bir halde. "Duracaklarını düşündüren neydi?"

Midemde korku ve inançsızlığın soğuk düğümü sertleşiyor. Sorguladığımız Nabber. Depo. Bu onların operasyonunu durdurmalıydı.

Bir şeyler mi gitti? Killian'ın muhafızları onu bulamadı mı?

O adam için boğazımda yeni bir öldürme işareti taşıyorum ama yine de saldırılar devam ediyor. Başarısız oldum.

Igor omzuma tekrar vuruyor ve beni çılgınca içsel sarmalımdan çıkarıyor.

"Dinle, şu anda bu senin sorunun değil," diyor sert bir şekilde. "*Eğitimi* başarıyla tamamlamaya odaklanmalısın; sonra dünyayı kurtarmaya geri dönebilirsin."

"Doğru," diye mırıldanıyorum ve Killian'la Nabber'lar hakkında daha sonra konuşmaya karar veriyorum. Şu anda sadece ailemle vakit geçirmek istiyorum. Yüzümde alaycı bir gülümseme beliriyor. "Mesele sadece eğitim değil. Bu gece lanet bir *balodan* sağ çıkmam gerekiyor."

"Dil, Meryn!" Igor kahkaha atarken annem haykırıyor. "Özür dilerim anne."

"Bir top, ha?" Igor alay ediyor. "Lanet bir Siphonla dövüşmeyi tercih ederim." "Ben de," diye homurdanıyorum bir kez daha oturma odasında toplandığımızda.

"Ah, durun, siz ikiniz," diyor annem, gözleri hüznü bir heyecanla parlayarak. "Şatoda bir balo kulağa *harika* geliyor."

"Önemsiz, sıradan biriyken olmaz," diye mırıldandım. "Bu yılki Rawbond'lar arasında sadece iki kişiden biri olduğumu da eklemeliyim. Diğerlerinin hepsi Bonded ailelerden geliyor. Böyle şeylerde giydikleri süslü elbiselerden biri bize bütün bir yıl boyunca yiyecek alabilir."

Igor kıkırdar. "Eminim o palavracılar için süslenip püslenmeyi seviyordundur."

Annesi ona vurur. "Onu rahat bırak. Her kız ara sıra süslü şeyler giymeyi hak eder."

Bir nefes çektim. "Evet, tabii. Süslü şeylerim olmaması dışında."

Annem parlıyor. "Ama senin var! Gel benimle, gel, gel!"

Annemi yatak odasına kadar takip ederken Igor'a şaşkın bir bakış fırlatıyorum. O da bana orantısız bir sırtışla karşılık veriyor.

Her şey bir yana, onu gülümserken görmek gerçekten çok güzel. İkisinin de gülümsediğini görmek.

Annem çoktan yıpranmış halıyı kaldırmış ve en değerli eşyalarını sakladığı gevşek tahtaya doğru eğilmiş. O, hazinelerini kasıtlı bir yoğunlukla çıkarırken, ben de tanıdık odaya göz atıyorum.

Diğer her şey gibi, kalede geçirilen haftaların ardından çok daha küçük ve pis görünüyor. Yine de temiz ve yatak yapılmış. Annemin sağlığının düzeldiğinin bir başka işareti.

"İşte," diyor, elinde tanıdık bir kolyeyle doğrulurken. Bana uzatırken güneş ışığı opalin üzerine vuruyor, taşın derinliklerinden küçük gökkuşağı parçaları parıldıyor.

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama annemin gözlerindeki bir şey beni durduruyor. Bakışlarını hiç bu kadar net, bu kadar ısrarcı görmemiştim. Opali bana uzatırken elleri hafifçe titriyor.

"Bu gece baloda giy," diyor. "Görülmesi gerekiyor."

"Görülmesi mi gerekiyor?" Şaşkınlıkla tekrarlıyorum. "Ne demek istiyorsun-?"

Annemin gözleri buğulanırken kelimeler boğazımda düğümleniyor. Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, o boş bakışı çok iyi biliyorum. Ama bir anda yok oluyor. Gözleri bir kez daha berraklaştı.

"Dur, sana takayım."

Kolyeyi kaldırdığında bakışlarım yöneliyor. Taşın büyüklüğüne ve opalin içine yerleştirildiği karmaşık altın işçiliğine rağmen tenime hafif geliyor. Belli ki çok eski, yaşla ve kullanılmamakla kararmış.

Çok güzel ve sahip olduğum diğer her şeyden çok daha güzel, ama diğer Rawbond'ların bu gece taktıkları ışıltılı mücevherlerin yanında demode görüneceğini biliyorum.

Annem onu boynuma taktığında ve opal göğüs kafesimin üzerine yerleştğinde, taşın doğal olmayan bir şekilde sıcak olduğunu fark ediyorum.

Neredeyse canlı hissettiriyor.

Annemin elleri tokanın üzerinde oyalanıyor ve yüzünde hızlı bir ifade dizisi yakalıyorum.

Rahatlama, korku ve neredeyse zafere benzeyen bir şey.

Aynı Anassa'nın dikkati de yaptığımız şeye odaklanıyor.

Ani ilgisi bağ boyunca titreşir.

"Kolyeden sana ne?" Ben soruyorum.

Cevap yok. Sadece Anassa'nın dinlediği, izlediği hissi.

Her neyse. Kurdu sorgulayacak vaktim yok. Pencereden süzülen gün ışığı öğleden sonra olduğunu söylüyor. Çok geçmeden kaleye dönmem gerekecek.

Annem, Igor ve ben harika bir yemeğe otururken diğer tüm düşünceleri bir kenara bırakıyorum. Saela'nın orada olmaması biraz buruk ama kendime bunun geçici olduğunu söylüyorum. Çok yakında hepimiz sağ salim tekrar bir araya geleceğiz.

Alacakaranlık gökyüzünü karartmaya başladığında, vedalaşıyorum. Annem biraz ağlamaklı oluyor. Dürüst olmak gerekirse ben de. Igor'un gözlerinde bile hafif bir ıslaklık pırıltısı var, yine de gülümsüyor ve bana "O süslü şato çarşılarında uyurken yumuşama, tamam mı?" diyor.

"Bok ye," diyorum gözyaşlarımın arasından gülerek. "Meryn!" diye azarlıyor annem.

Igor sırtıma vuruyor ve beni Anassa'ya doğru itiyor. "Kaybol, çocuk."

"İkinizi de seviyorum," diyorum son bir el sallayışla. "Yakında sizinle temasa geçeceğim."

Anassa'ya hızla biniyorum, giderken çocukluk evime son bir kez bakmak için dönüyorum.

Anne açık kapı aralığında duruyor, bir eli ayrılık için havaya kalkmış. Saçlarından bir parça düzgün örgüsünden çıkmış ve soğuk rüzgârda yüzüne doğru savruluyor.

Nostalji beni yine yavaş bir dalga gibi vuruyor, ama şimdi farklı. Bir yas duygusuyla birlikte geliyor. Gerçekten kaybedilmiş bir şeyin. Hayatım beklenmedik bir yola girdi; hiç hayal etmediğim, hiç istemediğim bir yola.

Son gittiğimde olduğum kişi değilim. İstesem de istemesem de hayatıma devam ettim.

Mezun olduğumda da bana Bonded City'de, Strategos mahallesinde bir ev verilecek. Cephede olmadığım zamanlarda orada yaşamam beklenecek. Annemi ve Saela'yı yanımda getirip getiremeyeceğim hâlâ belirsiz.

Belki de bu yüzden bunun son veda olduğu hissine kapılıyorum.

Burası bir daha asla gerçek evim olmayacak.

ÜÇÜNCÜ ŞEF

W Kaleye döndüğümde Strategos'un ortak alanı top öncesi heyecanı ile uğulduyordu. Hava parfüm ve beklentiyle dolup taşıyor. Rawbond arkadaşlarım her zamanki gibi soyunmuş bir halde odalar arasında gidip geliyorlar.

saç, makyaj ve karmaşık kıyafetler konusunda birbirlerine yardım ediyorlar.

Hala balodan korkuyorum ama neşeli kaos havası içimi ısıtıyor. Dünkü kederle ve günlük hayatımızın olağan askeri hassasiyetiyle büyük bir tezat oluşturuyor.

"Meryn! İşte buradasın!"

Izabel ve Venna yataktan fırlayıp aynı komplocu sırtışlarla beni köşeye sıkıştırıyorlar. İfadelerindeki heves beni yarı sevgi yarı korkuyla dolduruyor.

"Hey," diyorum temkinli bir şekilde.

"Bize sıradan bir günmüş gibi 'selam' verme!" Izabel kolumu tutarak haykırıyor. "Hazırlanmamız gereken bir kraliyet *balosu* var! Gel de senin için getirdiğimiz elbiseyi gör!"

Venna diğer kolumu tutuyor ve beni zorla yatakhaneye çekiyorlar.

Elbiseyi bana sunduklarında utanç ve minnettarlık beni sessiz tutuyor. Elbisenin omzu açık gümüş dantel bir korsajı ve yandan büyük bir yırtmacı olan siyah saten bir eteği var. Korse kesimi düşük ve açık.

Tarzına şaşırdığımı söyleyemem; ne de olsa bu gecenin Bonded'lar için amacı, orada bulunan tüm soyluların önünde olabildiğince seksi görünmektir

Onlar.

"Biraz eski olduğunu biliyoruz," diyor Izabel özür dileyerek, sanki güncel Bonded modasının neye benzediğine dair bir fikrim varmış ya da bir elbisenin güncelliğinden rahatsız olacaktım gibi. "Yine de elimizdeki en mütevazı şeydi. Sadece bir kez giyildi, o da birkaç yıl önce kuzenimizin on altıncı isim günü kutlamasında. Harika bacaklarınız var, bu yüzden yırtmacın size yakışacağını düşündük."

Ona göz kırpyorum. Daha önce kimse bana harika bacaklarım olduğunu söylememişti. Yine de ikisinin de bu elbiseyi mütevazı bulması komik.

"Sen ne düşünüyorsun?" Venna soruyor. "Beğendiniz mi?" İkisi de umutla bana bakıyor.

"Çok güzel," diyorum elbiseyi alırken. "Teşekkür . Gerçekten." Izabel kaşlarını çatı. "Emin misin? Biraz üzgün görünüyorsun."

"Hayır. Kahretsin. Özür dilerim," diye mırıldandım. "Sorun elbise değil." Şehre yaptığım geziyi, annemle Igor'u ve evimi geride bırakmayı düşünerek duraklıyorum. "Sadece aklımda çok şey var."

Izabel anlayışla başını sallar. "Balo için gerginsin. Seni çok iyi anlıyorum. Ama endişelenme, tamam mı? Sunumdan önce de söylediğim gibi, istemiyorsan herhangi bir soyluyla takılmak zorunda değilsin, bu bizim için zorunlu değil."

Bir gülümseme ve bir teşekkür daha topluyorum. Ne hissettiğimi açıklayabileceğimden ya da açıklasam bile anlayacaklarından emin değilim.

"Git dene!" Venna diyor ki. "Hazırlanmamız bittikten sonra saçın ve makyajın için sana yardım edeceğiz."

Başımı salladım ve odama doğru yöneldim, yalnız kalacağım için rahatlamıştım. Kafamı toparlamam gerekiyor. Balo bir parti olabilir ama sadece eğlence için değil. Buradaki her şey gibi bu da başka bir Deneme. Bireysel sürülerimizin itlafından kurtulduk ama şimdi sosyal bir rekabetin içine atılacağız.

Bu gece herkes Kral Cyril'i ve Nocturna'daki yedi derebeylikten gelen yüzlerce soyluyu etkilemeye çalışacak. Hepsi izliyor, yargılıyor olacak. Açık ve uyanık olmalıyım. Her şeye hazır olmalıyım.

Hepimiz hala kendi sürülerimiz içinde rütbe mücadelesi veriyoruz. Arınma'da hayatta kaldıktan sonra, rekabetçi tarafım yeniden canlanıyor. Artık sadece ölümden kaçınmaya çalışmıyorum, diğer Rawbond'ların saygısını gerçekten kazanmak istiyorum.

Anassa bir anlaşma homurdanıyor.

Umarım bu elbise, üstlenmeye hazır olduğum rolün bir parçası gibi görünmeme yardımcı olur.

Yatak odamın kapısını iterek açarken sakın bir nefes alıyorum ve sonra eşikte donup kalıyorum.

Bu da ne...

Yatağımın üzerinde bir elbise yatıyor; zümrüt ipeği ve narin siyah dantelden oluşan bir şaheser. Anneme ve Igor'a tarif ettiğim türden değil.

Bu elbise tüm mahallemizi bir yıl boyunca doyurabilir.

Yavaşça yaklaşıyorum, Izabel ve Venna'nın hediyesi kollarımda unutulmuş.

Katmanlı zümrüt etekler bir şelale gibi dökülürken, her katmanı ışıktan parıltıya zarif boncuklu siyah dantellerle süslenmiştir. Gömme korsaj, kalp şeklindeki yakayı vurgulayan ve kolsuz omuzları narin, tüylü tüllerle kapatan aynı boncuklu dantelden daha fazlasına sahiptir.

Göz kamaştırıcı, Bonded'ların elbise gibi davranmaktan hoşlandıkları birbirine bağlı kumaş parçalarından ziyade soyluların bizi dövüşürken izlemek için giydikleri abartılı elbiselere benziyor.

Bu mucizevi şekerlemenin yanında uyumlu siyah saten eldivenler ve bir çift zarif topuklu ayakkabı yer alıyor.

Parmağımı elbisenin üzerinde gezdiriyorum ve boncuklarla değil, gerçek mücevherlerle süslendiğini fark ettiğimde nefesim kesiliyor. Minik zümrüt ve obsidyen serpintileri narin girdaplar halinde.

Bundan sadece bir kişi sorumlu olabilir.

Not yok. Elbiseyi benim için kimin bıraktığına dair hiçbir belirti yok. Ama tabii ki biliyorum. Bu dünyada bana böyle bir hediye verebilecek tek bir kişi var.

Oh, Killian...

Düşüncelerim bir kez daha geçen gece birlikte olduğumuzda söylediği sözlerle kayıyor. Ona herkesin içinde benim demeye hazır olmasam bile, bu elbise her şeyi anlatıyor. Beni kelimelerin asla yapamayacağı bir şekilde sahipleniyor. Bu geceye katılan herkese önemli biri olduğumu, hayranlık duyulacak biri olduğumu söyleyecek.

Izabel ve Venna'nın elbisesini bir kenara koydum, umarım bundan incinmezler. Onun yerine bunu giymemi isteyeceklerinden eminim.

Birdenbire, bu baloya gitmeyi çok istiyorum, sadece bu elbiseyle, bu sevgi jestiyle görülmek için bile olsa.

Kıyafetlerimden sıyrılıyorum ve sonra yavaşça ve saygıyla elbiseyi giyiyorum, narin mücevherlerin hiçbirini yerinden çıkarmamaya dikkat ediyorum. Üzerime oturdu, sanki

sadece benim bedenim için yapıldı. Her ayrıntı düşünüldü, her unsur özenle seçildi.

Bir prens tarafından sevilmenin anlamı budur.

Topuklular da mükemmel. Tam olması gereken yükseklikte ve topuklulardan çok daha rahat. Annemin opal kolyesini elbisenin altından çıkarıyorum. Elbisenin ışıltılı mücevherlerine kıyasla yıpranmış ve eskimiş görünse de kıyafeti mükemmel bir şekilde tamamlayacak.

İlk defa dans edip edemeyeceğimi merak ediyorum. Ne de olsa bu bir balo. Igor, dövüş eğitimimin bir parçası olarak bir komşumdan ders almamı sağladı.

Dövüşmek dansa çok benzer, dedi. Akıcı bir şekilde hareket etmeniz, her hareketin hassas ve kontrollü olması gerekir. Dans etmeyi öğrenmek, rakibinizin hareketlerini tahmin etmenize ve zamanında karşılık vermenize yardımcı olacaktır.

Kendi kendime usulca gülüyorum. Kim tahmin edebilirdi ki bir gün Gerçek dans mı?

Elbiseyi giydikten sonra odamdaki küçük aynaya yöneliyorum. Resmin tamamını görmek için yeterli değil ama bana bakan kadın karşısında şaşkına dönüyorum. Izabel ve Venna'nın ilk makyajından sonra savaşçı bir baştan çıkarıcı gördüm ve bu yeterince vahiydi.

Ama şimdi...

Elbise beni bir dövüşçüden ruhani bir şeye dönüştürüyor. Yansımamdaki zarif kadını zar zor tanıyabiliyorum. Elbise ve annemin opali arasında, ilk kez Bağlanmışlardan biri gibi görünüyorum. Sanki gerçekten bu dünyaya *aitmişim* gibi.

Bu duygu yabancıdır ve tamamen nahoş da değildir.

Strategos'un antresine kalbim küt küt atarak girdiğimde heyecanlı konuşmalar kesiliyor. İkizler şöminenin yanındaki koltuklara oturmuşlar, Nevah ve Tomison da . Nevah'ın bu gece herkesle takıldığını gördüğüme sevindim. Oda sessizleşirken hepsi başını kaldırıyor ve bir düzine kafa bana doğru dönüyor.

Izabel'in sevinç çığlığı sessizliği bozmadan önce sözsüz şok havayı bir anlığına titreştirir.

"Meryn! Tüm Nocturna'da ne var!"

İkizler beni çevrelemek için öne atıldılar. Tomison minnettar bir ısıklık çalıyor. Nevah şaşkınlıkla başını sallıyor, dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Odanın öbür ucundan biri sesleniyor, "Kahretsin, Cooper! İyi görünüyorsun!"

İkizler beni tekrar kanepeye çekip saçımı ve makyajımı düzeltmeye başlarken sorulara boğuyorlar. Elbiseyi nereden aldım? Bu bir hediye mi?

Gizli sevgilimden mi? Kim o? Bağlanmışlardan biri olmalı, hem de en zenginlerinden biri.

Elimden geldiğince onları oyaladım. "Kimden geldiğinden emin değilim. Bir anda odamda belirdi."

Izabel bana bilmiş bir bakış atıyor. "Bir gün sen de bize söylemek *zorundasın*!"

Neyse ki, öylece bırakıyor.

Saçım ve makyajım yapıldığında, daha fazla ünlem var.

"Saçların ve zümrüt arasındaki kontrast mükemmel," diyor Izabel. "Her zamankinden daha çok tanrıça gibi görünüyorsun."

"Başka dünyadan," diye araya giriyor Venna.

"Evet!" Izabel diyor ki. "Sen efsanevi bir varlıksın Meryn. Kimse gözlerini senden alamayacak."

"Bu konuda neden bu kadar mutlu olduğumu anlamıyorum," diyor Nevah. "Ben de rekabetten pek hoşlanmıyorum." Bana bakıyor, ağzı alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Kişisel bir şey değil Meryn, ama mesafemi koruyacağım."

"Ee... teşekkürler, sanırım?" Utançtan yanarak söylüyorum.

Tomison kıkırdıyor. "Büyük kötü sokak dövüşçüsünün insanlar ona güzel olduğunu söylediğinde telaşlanması çok sevimli."

Ben ona ters ters bakıyorum, Izabel de öyle. O sadece sırıtıyor. "Bu arada siz de harika görünüyorsunuz," diyorum.

İkizler aynı sırt dekolteli elbiseleri giyiyorlar, ancak farklı renklerde -Izabel gümüş, Venna siyah. Elbiseler inanılmaz derecede dar, dalan yakaları ve vücudu saran, yarı saydam etekleri var. Nevah'ın kan kırmızısı elbisesinin ön kısmında uzun, ince bacaklarını kalçasının üst kısmına kadar açıkta bırakan v şeklinde geniş bir açıklık ve göbek deliğini ortaya çıkaracak kadar aşağı inen bir yaka var. Tomison'ın takım elbisesi zayıf bedenini vurgulamak için mükemmel bir şekilde oturtulmuş ve ceketini yoğun bir şekilde gümüşle işlenmiş.

"Harika görünüyoruz, değil mi?" diyor, saçımın son dakika ayarlaması yapmak için dönerken bakışları Izabel'in çıplak sırtında kalıyor.

Venna, "Kryptos'a geri dönmeliyim, böylece sürüme katılabilirim," diyor.

"Evet, sanırım harekete geçme vakti geldi," diyor Nevah ve başını sallayarak

Çıkın. Diğer Strategoslar zaten kapının yanında toplanıyor.

Hepimiz hazır olduğumuzda, salondaki diğer sürülerle birleşiyor ve uzun bir alay halinde kalenin kraliyet kanadına doğru ilerliyoruz. Diğer Rawbond'ların çoğu daha önce kalenin bu bölümüne gelmemişti.

Geniş koridorları kaplayan özenle işlenmiş duvar halılarına ve yaldızlı heykellere hayranlıkla bakıyorlar.

Killian'ın odası dışında kraliyet kanadını da pek görmedim.
-ve her zaman geceleri, karanlıkta- ama yine de benim için pek yeni sayılmaz. Tüm bunların gösterişli olması karşısında şaşırılmış görünmek için çaba sarf etmek zorundayım.

Kralın en önemli partilerini verdiği ünlü merkez balo salonuna yaklaştıkça işler kolaylaşıyor.

Önce orkestra müziği duyuyorum, sonra koridorlar yaldızlı korkulukları olan devasa mermer merdivenlerle çevrili mağaramsı bir girişe dönüşüyor. En uçtaki balo salonunun kapıları açık, iki yanında altın direwolf heykelleri nöbet tutuyor.

Her yerde çirkin kıyafetler giymiş insanlar var, bazıları dans ediyor, bazıları ellerinde şampanya kadehleriyle etrafta dolanıyor, konuşuyor ve kadeh kaldırıyor. Daha fazlası ise odanın etrafına dizilmiş çok sayıda masada oturuyor. Odanın etrafındaki soylular, Bonded'ların giydiklerinden daha mütevazı ve daha pahalı görünen abartılı kıyafetleriyle açıkça fark ediliyor.

Kıyafetleri ile bizimkiler arasındaki zıtlık her zaman dikkat çekiciydi ama şimdi arenanın tribünlerinde değil de burada, karşımızda oldukları için bunun çok daha fazla farkındayım. Zar zor giyinen diğer Rawbond'lara bakıyorum ve içlerinden herhangi birinin bu konuda aynı rahatsızlığı yaşıyıp yaşamadığını merak ediyorum.

Bağlanmışlar gerçek seçkinler için sadece güzel, vahşi bebekler.

Kapıya ulaştığımızda müzik yükseliyor.

Bakışlarım yukarıya, geniş dans pistinin ortasında duran devasa bir avizenin üzerinde asılı duran binlerce kristalin ışıltısına doğru çekiliyor. Bunun ötesinde, kubbeli tavanın panelleri, insanlar ve Sifonlar arasındaki eski savaşı tasvir eden özenli fresklerle boyanmış - direwolves ve binicileri zarif saldırı pozlarında donmuş.

Eşikte durup işaretimizi beklemek üzere sıraya giriyoruz. Her Rawbond sürüsü sırayla giriyor, müjdeciler tek tek isimlerini anons ediyor.

Bakışlarım balo salonunu tarıyor, yükselen mermer sütunları görüyor ve otomatik olarak çeşitli çıkışları not ediyorum. Odanın her iki yanında geniş balkonlara açılan geniş cam kapılar var. Uzun pencereler aşağıdaki ay ışığıyla aydınlanmış kraliyet avlularına bakıyor.

Stark dans pistinin kenarında, ışıltılı elbiselerin arasında göze çarpacak kadar siyah bir takım elbise giymiş. Takım mükemmel bir şekilde dikilmiş, savaşçı vücuduna keskin bir zarafet katıyor, geniş omuzlarını ve dar kalçalarını vurguluyor, uzun, kaslı bacaklarını ikinci bir deri gibi sarıyor.

Onun için altın ya da gümüş işlemeler yok. Şatafatlı mücevherler de yok. Sadece o koyu siyah takım elbise odadaki ışığı emiyor, sanki onu çevreleyen ihtişam ve gösterişe karşı kasıtlı bir meydan okuma gibi.

Güzel kesimli bir takım elbise, ondan bir saldırganlık aurası gibi sızan vahşiliği gizleyemez. Mükemmel bir şekilde düğümlenmiş kravatının üzerinden görünen boyun dövmelelerinde, bir kadeh şampanya tutan büyük ellerini kaplayan karanlık sembollerde.

Partiyi izlerken de kendine has yırtıcı yoğunluğu var. İtiraf etmeliyim ki, rahatsız edici derecede iyi görünüyor.

Ama Stark için burada değilim. Gözlerim ondan uzaklaşıyor, Killian'ı bulana kadar kalabalığı araştırıyor.

Babasıyla birlikte odanın arka tarafındaki kürsüde oturuyor, altın sarısı ve kraliyet moru giymiş, her haliyle veliaht prens gibi görünüyor. Ceketinin kesimi kaslı vücudunu vurguluyor ve yanık altın rengi saçları bu kavernöz alandaki binlerce mum ve fenerin ışığında parlıyor. Eğer Stark bir kara delikse, Killian ışık saçan bir güneştir. Tüm parti onun sıcaklığına doğru eğiliyor. Gözlerimiz buluşuyor ve kalbim tekliyor.

Sonra haberci bağırır, "Strategos Rawbonds!"

İsimlerimiz teker teker açıklanırken hava heyecan ve gerginlikle doluyor.

"Rawbond Izabel Brooks... Rawbond Tomison Thorne....Rawbond Nevah Rivenson..."

Ve son olarak, "Rawbond Meryn Cooper!"

Balo salonuna adımımı attığımda kalbim kulaklarımda çınılıyordu. Sayısız soylunun bakışlarının ağırlığı üzerimde -Denemeler'den sağ kurtulan sıradan doğmuş bir kız. Zümrüt elbiseli yabancı.

Anassa'nın varlığı bağımız boyunca dalgalanıyor ve onun eğlencesini taşıyor. Bu insan gösterisini aptalca buluyor ama bunun altında başka bir şey var. Bir uyarı ipliği.

Hemen onu sorgulamaya başladım. Bir saldırı mı bekliyor? Bu, Sunum'daki gibi başka bir kan banyosuna dönüşmeyecek, değil mi? Yoksa beni şehvet düşkününü soylular hakkında mı uyarıyor?

Tek söylediği "*Arkanı kolla*".

Yararlı.

Tedirgin bir şekilde masamızdaki diğer Rawbond'lara katılıyorum ve diğerlerinin giriş yapmasını bekliyoruz. Kralın seçilmiş yoldaşı Audelie, Phylax sürüsüyle içeri girdiğinde soylulardan hem alkış hem de sırtış alıyor.

O tiksinti dalgası geri döndü; onlar için teşhir edilmemizi talep ediyorlar, sonra da bunun için bizimle alay etmeye cüret ediyorlar?

Audelie'nin üzerinde boynuna kadar uzanan, uzun kollu ve eteği ayak bileklerine kadar inen beyaz bir elbise var... ama elbise tamamen yarı saydam ve altına hiçbir şey giymemiş. Dehşetle fark ediyorum ki dolgun göğüsleri ve meme uçları, hatta bacaklarının arasındaki kıvrılmış saçları bile tüm balo salonunun gözü önünde. Başını dik tutarak kralın yanına gidiyor ve kucağına ustaca yerleşiyor.

Canavar.

Nihayet birkaç dakika sonra herkes buradadır. Kral, Audelie'yi üzerinden iter ve sesi balo salonunda gürleyerek ayağa kalkar.

"Dövme Balosuna hepiniz hoş geldiniz," diyor görkem ve ihtişamla. "Bu yılki Arınma Denemesi'nin başarıyla tamamlanmasını kutlamak üzere sizleri burada ağırlamaktan büyük memnuniyet duyuyorum. Lütfen yiyin, dans edin ve gecenin tadını çıkarın."

Bununla birlikte orkestraya bir işaret yapıyor ve müzik yeniden başlıyor. Killian'ın masmavi bakışlarını yakalıyorum, ona gitmek için can atıyorum ama çoktan etrafı dikkatini çekmek için yarışan bir grup genç soylu tarafından sarılmış durumda. İçimde rahatsız edici bir kıvılcım çakıyor.

Kıskançlık, farkındayım. Daha önce hiç onu başka kadınların yanında izlemek zorunda kaldığım bir pozisyonda olmamıştık.

Nefret ettiğim ortaya çıktı.

Masamızdaki neredeyse herkes partiye katılmak için ayağa kalkıyor. Izabel ve Venna yanımda konuşuyorlar, katılan soylular hakkında dedikodu yapıyorlar, balo salonunun gürültüsü Venna'nın duymasını zorlaştırmaya başladığında elleri akıcı bir şekilde hareket ediyor. Bir ilişki ve piç bir çocuk hakkında bir şeyler yakalıyorum, ama sadece yarı dinliyor ve izliyorum, Killian'ın kalabalığın içindeki hareketini takip ederken çok açık olmamaya çalışıyorum.

Sonunda onu takım elbiseler ve elbiseler denizinde kaybediyorum, ancak kendimi diğer soyluların meraklı bakışlarına maruz kalırken buluyorum.

Lanet olsun. Nereye gitti bu?

Kendime engel olamıyorum, onu görüş alanıma almam gerekiyor. Ayağa kalkarak ikizlere özürlerimi sunuyorum ve kalabalığa doğru kararlı bir şekilde ilerlemeye başlıyorum.

Ne yazık ki, kısa boylu, orta yaşlı, gür bıyıklı ve sırttan bir adam yoluma çıkmadan önce fazla ilerleyemiyorum. Yanında ince, at suratlı bir kadın var, belki de karısı. O da bana bakıyor, dudakları sakızlı dişlerinin arasından gülümseme izlenimi verecek şekilde geri çekiliyor.

"Şuna bak, Dinah," diyor adam -bana değil, benim hakkımda konuştuğunun farkındayım. "Ne kadar sıra dışı bir saç rengi."

Karısı uzanıp üst baldırımı dürtüyor. "Kalçaların diğerlerinden daha geniş ama" diyor, sanki sığırları değerlendiriyormuş gibi. "Biraz da kısa. Belki de sıradan doğmuş?"

Her şey beni o kadar sarstı ki içgüdülerim altüst oldu. Geri adım atmaya çalışıyorum, midem çalkalanıyor ve adam beni bileğimden tutup kendisine doğru çekiyor.

"Hadi ama kızım," diyor azarlayarak. "Hepimiz eğlenmek için buradayız, değil mi? Dinah ve ben senin o aşırı ağırbaşlı elbisenin altında ne olduğunu merak ediyoruz. Bu kadar örtünmen biraz terbiyesizlik, değil mi?"

Soylulara yumruk atma, soylulara yumruk atma, diye kendi kendime söyleniyorum, yumruğumu bu adamın suratına indirmeyi gerçekten ama gerçekten istememe rağmen.

Ama neyse ki buna gerek kalmadı. Sıcak, erkeksi bir el sırtıma dokunmadan hemen önce arkamda bir varlık hissediyorum.

Killian.

Asilzade arkamdan korkuyla bakarken yüzü biraz soluyor. Eğiliyor, sonra kafası karışmış karısını da eğilmeye zorluyor ve kalabalığa doğru sürüklüyor.

Gülümseyerek döndüğümde, parlayan karanlık gözlere bakıyorum. Gülümseme dudaklarımda soluyor.

Bu Stark. Bakışları odanın köşelerindeki gölgeleri kaldırabilir ve tüm ışığı söndürebilir.

Eli hâlâ sırtımdayken bile ondan uzaklaşmak için geriye doğru çekiliyorum. Çok öfkeli ve bu adamın sinirlendiğinde neler yapabileceğini daha önce görmüştüm. Onun kötü ruh haliyle arama mümkün olduğunca mesafe koymak istiyorum.

"Ne yapıyordun?" diye homurdanıyor, etrafımızdaki birkaç kişinin ona endişeli bakışlar fırlatmasına neden olacak kadar yüksek sesle.

"Cinayeti düşünerek," diye mırıldandım. Cevap vermeyince ben de "Aslında seni ilgilendirmez. Kurtardığın için teşekkürler ama bu bir top ve sen de olay çıkarıyorsun, o yüzden..."

"Haklısın. Konuşmaya devam etmeliyiz ve dikkat çekiyoruz." Stark'ın eli bileğimi demir bir mengene gibi kavıyor. "Dans et benimle."

Düşüncelerim kekeleyerek durdu. Eline bakıyorum, sonra tekrar gözlerine.
Eminim doğru duymamışımdır.

Sesimi buldum. "Hayır, teşekkür ederim-"

Beni kalabalık dans pistine çekti. "Bu bir istek değildi, prenses."

Hizaya girmekten başka çarem yok - gözlerindeki emir ateşi gitmeme izin vermeyeceğini söylüyor.

Beni kollarına çektiğinde kalbim boğazıma düğümleniyor. Geniş göğsü görüş alanımı dolduruyor ve misk kokulu, kehribar rengi kolonyası burnumu gıdıklıyor.

Şaşırtıcı bir kolaylıkla adım atıyoruz, sanki yıllardır dans partneriymişiz gibi birlikte hareket ediyoruz. Öğretir gibi yönetiyor - muazzam bir güç ve hassasiyetle. Ne kadar paslanmış olsam da onu takip etmekte zorlanmıyorum. Stark'ın belimdeki elinin baskısı bana hatasız bir şekilde rehberlik ediyor, yine de danstan çok savaş gibi hissettiriyor.

O el sahiplenici bir şekilde sırtıma uzanıp beni kendine çektiğinde, şaşkınlıkla ona bakıyorum.

Şu anda ne haltlar dönüyor?

Bakışları daralıyor ve boynuma düşüyor.

"İlginç bir kolye," diyor, sesi alçak, tuhaf bir şekilde samimi ve aynı anda düşmanca. "Halktan birinin üzerinde bu kadar gösterişli bir şey yanlış türden dikkat çekebilir. Nereden aldın bunu?"

Hemen kırıldım. "Eğer ima ettiğiniz buysa, ben hırsız değilim."

Stark'ın dudakları zalim bir gülümsemeye bürünüyor ve eğilip ağzını kulağıma yaklaştırıyor, sıcak nefesi tenime çarpıyor. "O zaman, etrafta gösteriş yapmaya başlamadan önce bu tür opallerin tarihini okumak isteyebilirsin."

Bu ne demek oluyor?

Bir açıklama talep edemedim, alçak ve tanıdık bir ses araya giriyor.

"Affedersiniz. Araya girmek istiyorum."

Dansımız aniden durunca şaşkınlıkla dönüyorum.

Killian bir kol boyu uzakta duruyor, yüzü kibar bir maske. Ama onu çok iyi tanıyorum. Öfkelendiğinde, böyle korkunç bir sakinlikle ortaya çıkar.

-Tıpkı zindanda Nabber'la birlikteyken olduğu gibi. Yumruklarını sıkışından, gülümsemesindeki gerginlikten, gözlerinin şu anda Stark'ı nasıl şişlediğinden anlayabiliyorum.

Stark'ın bana böyle dokunmasına çok sinirlendi.

Stark sertçe, "Hanımefendiye söz verildi," diyor, eli belimde sıkılaşıyor.

Ben *neyim*?!

Bu .

Bütün gece bu kibar gariplerden biri gibi davranmaya çalıştım. Soyluların ve kralın bizim için koyduğu kurallara göre oynamaya, Bağlanmışlardan biri gibi davranışlarımı kendi isteğime göre şekillendirmeye.

Ama ben kibar bir kadın değilim. Ben sert kenarlarım, dürtülerim ve kendi kendimi yok ederim. Bu dünya bunun için benden nefret etse de umurumda değil; kendimi başka türlü hissetmezdim.

"Öyleyim," diyorum Stark'a, ellerimi sert göğsüne koyup onu kuvvetle iterek. Topuklarının üzerinde geriye düşüyor ama tökezlemiyor; adam hazırlıksız yakalanmaktan tamamen aciz. "Veliaht Prens Killian tarafından sahiplenildim."

Oda üçümüzün etrafında sessizleşiyor, insanlar artık açıkça bakmak için dönüyor. Sırtıma gelene kadar Killian'a doğru kayıyorum. Sıcak kolunu kalçalarım doluyor ve çam kokusunu içime çekerek beni sakinleştirmesine izin veriyorum.

Sonra herkesin duyabileceği bir sesle, "Ben sadece ve sadece onunum" diyorum.

KİRALIK DÖRT

P İnsanlar açıklamam karşısında soluk soluğa kalıyor ve fısıldaşıyorlar. Anassa'nın dikkati aramızdaki bağda nabız gibi atıyor ve ben aramızdaki demir duvarı yıkıyorum, şu anda hissettiklerimi kaldıramıyorum ya da işleyemiyorum

Nasıl tepki vereceğini bir kenara bırakın.

Kanlı bir dayakla, boş bir mideyle ya da annemin saçmalıklarıyla yüzleşmeye alıştım. Ölüm ve parçalanma tehdidine, bu çılgın yerin bir parçası olmaya, bu çılgın Denemelere katılmaya bile alışıyorum.

Ama tüm balo salonunun gözlerinin üzerimde olması tamamen başka bir şey.

Eğer Killian'ın kolları kalçalarıma dolanmasaydı, çoktan kaçmış olabilirdim. Bunun yerine, bir an için onun katı ağırlığına yaslanıp güven verici varlığının beni topraklamasına izin verdim.

"Gidelim mi?" diye kulağıma mırıldanıyor ve omurgamdan aşağıya doğru akan zevkli ürperti, izleyicilerimizle ilgili endişemi gidermek için harikalar yaratıyor.

Ellerimi vals yapmak için kavrayışının içinde döndürüyorum. Ancak o zaman müziğin bile benim açıklamamdan sonra sustuğunu fark ediyorum. Killian da aynı şeyi fark etmiş olmalı, çünkü yükselmekte olan müzisyenlere sertçe işaret ediyor ve onlar da beceriksizce daha önce çaldıkları şarkıya geri dönüyorlar.

Meraklı soylu çiftler, vals bahane ederek etrafımızdaki dans pistine doğru ilerliyor, prenslerine dokunmaya cüret eden bu Rawbond'u incelemek için yaklaşıyorlar. Gözlerimi Killian'ın zarif hatlarına sabitliyorum.

boynunu, güçlü omuzlarını. Şu anda onun dışında hiçbir şey yokmuş gibi davranın.

"Eğitimin iyi gidiyor olmalı," diye fısıldıyor Killian bana ve gözlerim onunkilere kayıyor. Sırıttıyor. "Daha önce beni bu kadar sert kavrayan bir partnerle dans ettiğimden emin değilim."

Gülüyorum ve bir parça rahatlıyorum. Adımlarımızın dönmesi, müziğin uçuşması ve gerginliğin beni terk etmesi bana tuhaf bir his veriyor, sanki bir rüyadaymışız ya da bir imgelemdeymişiz gibi.

İşte o zaman kafama dank ediyor. Artık saklanmak yok. Artık gizlenmek yok. Ben onunum, o da benim ve artık herkes bunu biliyor.

Bunu geri almak yok.

İşler bir süre daha karmaşık olacak. Ama Killian'ın güçlü kolları etrafımdayken, beni sahiplenirken, birden umursamak zorlaştı.

"Çok güzelsin," diye mırıldanıyor, beni öpecek kadar yakın tutarak. Başparmağı belimde küçük desenler çiziyor, gözlerindeki arzuyu sessizce yankılıyor. "Bu elbisenin içinde bir kraliçe gibi görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Bunu söylediğin için ve elbise için. Kesinlikle mükemmel."

Bakışları benimkinde sabit. "Senin için mükemmel. Yine de tek düşünebildiğim onu senden almak" diyor.

"Herkes *izlerken* mi?" Şakacı bir skandalla fısıldıyorum.

Sırıttıyor. "Kesinlikle hayır. O elbisenin altındaki tüm lezzetli harikalar sadece ve sadece benim için."

Şarkı bittiğinde Killian gitmeme izin vermiyor. Bir sonrakinde birlikte dans ediyoruz, bir sonrakinde ve bir sonrakinde. Bir ara kalabalığın içinde grup arkadaşlarımı bulmaya çalışıyorum -özellikle Izabel'in yüzünü arıyorum- ama onu ve Tomison'ı gördüğümde, gözlerini dans pistinden ayırmış, yemek masalarından birinde sohbet ediyorlardı.

Muhtemelen onunla konuşmalı, Venna'yı da bulmalı ve kendimi açıklamalıyım ama şu anda sadece dik durmak bile çok zor geliyor.

Ve tüm bunların arasında, odanın kenarlarında pusuya yatmış karanlık bir varlık olan Stark, tereddütsüz bir odaklanmayla bizi izliyor.

Sorununun ne olduğunu bilmiyorum ve şu anda umurumda da değil. Yırtıcı bakışlarının yakıcılığı bile beni ve Killian'ı çevreleyen mutluluk balonunu delip geçemiyor.

Sonunda, "Sanırım babamla tanışma vaktin geldi, değil ?" dedi.

Romantik hezeyanın parıltısı aniden söner, ham bir endişe şimşegiyle kesilir.

Killian gülümseyerek, "Merak etme," diye fısıldıyor. "Hemen yanında olacağım. Sadece gülümse ve saygılı olmaya çalış."

Başımı sallıyorum ve beni Kral'ın bir düzine soyluyla birlikte sarayda oturduğu kürsüye götürmesine izin veriyorum.

Gülümse ve saygılı ol. Tabii. Sorun değil. Bunu yapabilirim. Benim ve ailemin sefaletinin sebebi kral olsa bile. Killian için rol yapabilirim.

Değil mi?

Kral Cyril biz yaklaşırken başını kaldırıyor ama süslü, taht benzeri koltuğundan kalkmıyor. Kurt kulplu kılıcı her zamanki gibi kucağında, herkesin görebileceği şekilde duruyor. Her zamankinden farklı bir taç takıyor, süslü ve daha da gösterişli bir şey, altın kulelere gömülü düzinelerce çok renkli mücevher var.

Audelle yine onun kucağında oturuyor, sessiz ve transparan elbisesinin içinde. Başını dik tutmasına rağmen gözlerime bakmıyor. Kısa bir süre için onun bu konuda ne düşündüğünü merak ediyorum.

Killian beni prenlere özgü bir resmiyetle tanıtırken, Kral'ın solgun ve ürkütücü bakışlarıyla karşılaşıyorum. Ona ilk kez bu kadar yakından bakıyorum. Killian'ın yüz hatlarını nereden aldığını görebiliyorum, ancak Kral Cyril'in yüzü daha sert ve yaşlılıktan çizgilerle kaplı.

Önünde eğildiğimde, Kral'ın değerlendirici bakışları neredeyse istilacı bir hal alıyor. Sanki beni zihinsel olarak parçalarımaya ayırıyor ve her birinin nihai değerini tartıyor.

Sanki ben bir insan değil de satın almayı düşündüğü bir ürünmüşüm gibi.

"Ah, evet," diyor Killian'ın takdimi bittiğinde. "Halktan Rawbond. Oğlumdan senin hakkında çok şey duydum ama hiçbirisi Arınma sırasında gösterdiğin acımasız etkinlik kadar etkileyici değildi.

Duruşma." Bakışları anılarla ve korkunç bir zevk parıltısıyla keskinleşir.

"Nadiren bir Rawbond bir onun yoldaşlarından birini bu şekilde gönderdiğini gördüm.

tereddütsüz," diye mırıldandı. "Zarafet ve vahşetin vücut bulmuş haliydin, canım. Neredeyse o kadının ölüm emrini vermekten zevk aldığını hayal edebiliriz. Küçük bir kız kızı aksiyon görmek her zaman güzeldir."

Ses tonundaki duygusallık midemin iğrenerek bulanmasına neden oluyor. Perielle'in ölümünden sanki kendi zevki için özel olarak sahnelenmiş gibi bahsediyor.

Kendimi, benden beklenen cevabı vermeye zorlarken boğazımda safra
Be yükseliyor.

n.

"Teşekkür , Majesteleri. Performansımın beni memnun etmesinden onur
duydum.

Sen." Kelimelerin tadı ağzımda kül gibi.

Minnettarlığımdan memnun olmuş gibi başını sallayarak onaylıyor. Sonra
tavrında belli belirsiz bir değişiklik oldu. Kralın gözleri ben ve Killian
arasında gidip geliyor, değerlendirici bakışları yeni bir ağırlık kazanıyor.

"Killian, seçimin takdirle karşılandı." Bana krallara layık bir
memnuniyetle gülümsüyor. "Onur duy, Meryn Cooper."

Killian yanımda eğilip bir elini belime koyarak beni kürsüden indirirken
şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıyorum.

Killian gözlerinde parlayan zafer ışıltısıyla bana dönüp gülümsediğinde, az
önce ne olduğunu anlıyorum.

Kral ilişkimizi resmen onayladı.

Mutlu olmam gerektiğini biliyorum ama kelimeler hâlâ içimi kemiriyor.
Onay mı? Neden böyle söyledi?

"Bu biraz tuhaftı," diye mırıldandım.

"Öyleydi," diye kabul ediyor Killian. Beni balo salonunun yan tarafına
götürüyor ve orada bana bir bardak köpüklü köz şarabı getiriyor. Kralın
bakışlarının iğrenç ağırlığını unutmaya hevesli bir şekilde tek yudumda
içiyorum.

"Sakin ol, kedicik," diye takılıyor Killian, sonra bakışları keskinleşiyor,
yoğunluğu yüzümü kızartıyor. "Çok sarhoş olma. Senin için planlarım var."

Yüzüm kızarıyor, onu duyan var mı diye etrafa bakıyorum. Etraftaki
soylular ve Rawbondlar kendi aralarında konuşuyormuş gibi yapıyorlar ama
yan bakışlarını gizlemeye çalıştıklarını söyleyebilirim.

"Bana şu planlardan bahset," diye mırıldanıyorum, yaklaşarak.

Killian'ın ağzı titriyor, bir eli kalçamı sıkıyor kalçalarımın gerilmesine
neden oluyor. "Sana göstermeyi tercih ederim."

İçimde bir heyecan titreşiyor. "Evet, lütfen."

"Mükemmel." Beni kendine çekiyor ve fısıldıyor: "Batı balkonunun orada
bir hizmetçi girişi var. Kimse bakmıyorken sıvışırız."

Girişe doğru ilerliyoruz, Killian meraklı soyluları sadece bir bakışla
uzaklaştırıyor.

Birkaç dakika sonra, güvenli bir şekilde odasına yerleştik.

Killian beni yatak odasına götürüyor ve hizmetçilerini çağırmak yerine
şömineyi kendisi yakıyor. Bu samimi bir jestti ve bana

Şehirdeki günlerimizden -o zamanlar sadece Lee'ydi, kanlı bir sokak dövüşçüsüyle romantik anlar yaşayan bir saray kuryesi.

Kahretsin, çok şey değişti. O bir prens, ben bir direwolf'a bağlıyım ve kralın kendisi ilişkimizi tüm sarayın önünde onayladı.

Yine kendime Kral Cyril'in halkın onayını almasından dolayı mutlu olmam gerektiğini söylüyorum, ancak süregelen bir huzursuzluk bu duyguyu uzaklaştırıyor.

Sıcak şömine ışığı odayı zengin bir altın ışıltısına boğarken, kelimeler içimde kabarıyor.

"Killian... baban..."

Killian şömineden doğruldu ve bana bakmak için döndü. "Evet?"

"Perielle'in ölümü hakkında konuşma şekli," diye tereddütle başlıyorum. "Sanki bundan zevk alıyormuş gibi konuşuyordu. Perielle'i mecburiyetten öldürdüm. Sürünün iyiliği için. Ama Kral Cyril bunu... kirli hissettirdi."

Killian'ın yüzü kararır. "Biliyorum. Üzgünüm, Mer. O..." İç geçiriyor, kravatını gevşetip yakındaki berjer koltuğa atıyor. "Babamın kana susamış doğası tam da bu yüzden bazı şeylerin değişmesi gerekiyor."

Kaşlarını çatarak pencereye doğru ilerler ve ötesindeki dünyaya, bir gün yöneteceği krallığa bakar.

Mırıldanırken ay ışığı yakışıklı profilini gümüşleştiriyor, "Bunu değiştirmek istiyorum. Şu anki sistem, tüm bu kan dökücülük, zalimlik. Bunu düzeltmenin bir yolu olduğuna inanmak istiyorum. Dümende doğru bir hükümdarla. Ölümü bir eğlence biçimi olarak görmeyen biriyle."

Bana bakmak için dönüyor ve yüzündeki bir şey kalbimin teklemesine neden oluyor.

"O hükümdar sen olabilirsin," diye mırıldanıyorum, zihnim yine kısa bir süreliğine bugün şehirdeykenki hain düşüncelerime kayıyor. Killian'ın babasından çok daha iyi bir kral olacağını.

Biraz gülümsüyor, sonra odayı geçip bana doğru geliyor ve boğazımı sıkı bir ciddiyetle bakışlarımı tutuyor.

Killian çenemi sıkıca parmaklarının arasına alıyor ve dudaklarımız neredeyse birbirine değene kadar yüzümü yukarı kaldırıyor. Nefesi benimkine karşı sıcak ve dudaklarım onun dokunuşuna aç bir şekilde ayrılıyor. Ama beni öpmek yerine beni döndürüyor, çenesini omzumun üzerinden aşağı sarkıtıyor ve boynuma morartıcı öpücükler konduruyor.

"O hükümdar ben olabilirim," diye . "Ve sen de benim yanımda olabilirsin."

Nefesim kesiliyor - onun gerçekte kim olduğunu öğrendiğimden beri bu konuyu hiç konuşmadık. Geleceğimiz hakkındaki tüm konuşmalarımız

Meryn ve Lee olarak birlikte geçirdiğimiz zaman çok uzak, şimdi her şey değişti. Şimdi biz değiştik.

Bu konuşmayı yapmak istiyorum ama kulak mememi ağzına alıp dişlerinin arasında yuvarlarken bomboş kalıyor. Keskin kıvılcımlar içimde toplanıyor ve hevesle ona doğru bastırıyorum.

Şimdiden benim için taş gibi sertleşti. Elbisemin katmanlı malzemesi, kıcıma sıkıca bastırılmış uzunluğunu gizlemek için pek bir şey yapmıyor.

Killian üç kısa adımda bizi duvara yaslayana kadar ilerletiyor, hareket ettikçe dişleriyle tenimi endişelendirmeye devam ediyor. Duvarı kaplayan goblene yaslanıyorum, nefesim hızla geliyor. Dokumanın lifleri zaten olan tenimi kızdırıyor, tüylerim diken diken oluyor.

Killian elbisemi başımın üzerinden çekip alıyor ve arkamızdan yere fırlatıyor. Sonra kollarımı sabitleyip kendini bana doğru bastırıyor, siki elbise pantolonunun kumaşını zorluyor. Diğer eliyle kısa sürede yere düşen göğüs bağlarımı çözüyor, hemen ardından da iç çamaşırlarımı. Titriyorum, uyarılma hissi içimde zonkluyor.

Çıplak tenime, kıvrımlarıma değen ani serin hava nefesimi kesiyor. Nefes nefese boynumu büküp ona bakıyorum ve o da sırtıyor. "Yaramaz kız," diye gürlüyor, sesi kalçalarımı sıkıyor, ıslak ısı şimdiden göbeğimden aşağı yayılıyor.

Daha da yakına bastırıyor, öyle ki meme uçlarım önümdeki goblene sürtünüyor, hassas tenime değen cızırtılı dokuma beni ağlatıyor. Hiçbir uyarıda bulunmadan, eli aniden bacaklarımın arasında beliriyor, parmakları klitorisimin üzerinde, girişime doğru kendinden emin hareketlerle ilerliyor, içeri dalıyor, sonra daha sert itiyor, beni geriyor.

"Sen benimsin," diyor, ağzı kulağıma karşı sıcak. Eli bileklerimi duvara daha da sıkıca bastırıyor, ağrıyacak kadar sert, ama bu his beni daha da tahrik ediyor.

"Söyle," diye talimat veriyor, parmakları klitorisimle hafifçe oynuyor, sonra pantolonunun bağlarıyla boğuşmak için geri çekiliyor. "Bana ait olduğunu söyle."

Nefes nefese kaldım, dokunuşunun geri dönmesi için çaresizdim. "*Killian*."

"Sen kime aitsin?" Sesi sert ve bacaklarımı dizleriyle açıyor. Bana doğru bastırıyor, içime giriyor, sikinin kalın başı beni daha da geriyor ama sonra duruyor, benimle alay ediyor.

"Ben seninim," diye nefes nefese kalçalarımı oynatarak onu içimde daha da rahatlatmaya çalışıyorum. "Tamamen seninim!"

"Ve şimdi herkes bunu biliyor." Dişleri boynuma batıyor ve sonra tek bir yumuşak hamleyle kendini içime gömüyor.

Doluluktan irkilerek haykırıyorum, bir an için yıldızları görüyorum.

"Sen benim iyi kızımsın. *Benimsin*," diye mırıldanıyor, sonra boynumda dişlerinin az önce okşadığı yeri yalıyor, sesi, sözleri, dişleri ve dili içime sıvı bir sıcaklık gönderiyor ve ben ayakta zor duruyorum.

Dizlerim zayıflıyor ve ağırlığımı ona doğru veriyorum. Değişen pozisyonda siki inanılmaz derecede daha derine batıyor ve ben "Lütfen" diye haykırıyorum.

"Lütfen ne, kedicik?" Killian kalçalarını hafifçe oynatıyor ve ben onun etrafında daha da geriliyorum, göbeğim bu hisle sıkılıyor. Serbest eli saçlarıma dolanıyor ve uçlarından tutarak parmaklarını büküyor ve dudakları yanağıma değene kadar bağımlı sertçe geriye çekiyor. "Yalvar."

"Lütfen, *becer beni*," diye inliyorum ve sonunda yapıyor, kabzasına kadar geri çarpmadan önce neredeyse tamamen içimden çekiliyor.

Vücudum duvara bastırıyor, yanağı sert dokumaya bastırıyor, göğüslerim ve karnım duvarla aynı hizada. Killian'ın eli bileklerimden ayrılıyor ve kalçalarımı kabaca kavıyor, her darbeye beni yukarı kaldırıyor, ancak daha önce hiç hissetmediğim kadar derine iterken beni üstüne çarpıyor.

İnliyorum, neredeyse hıçkırıyorum, tutarsızım. Sonra aniden gitti ve yatağa doğru geri döndüğünü görmek için döndüm.

"Buraya gel," diye emrediyor ve ben ne yaptığımı anlamadan hareket ediyorum, ellerinin tekrar üzerimde olmasını, sikinin tekrar içimde olmasını istiyorum. Yatağa çıkmak için hamle yapıyorum ama kalçalarımın tutup beni geriye doğru sürüklüyor, yatağın üzerine eğiyor, ayaklarım yerde, yüzüm pelüş battaniye ve kürklere gömülü.

Kendimi toparlayamadan tekrar içime giriyor, her darbeye daha hızlı ve daha sert bir şekilde içime giriyor. Ona bakmak için dönmeye çalışıyorum ve bir eliyle beni yatağa sıkıca bastırıyor ve battaniyeye karşı inliyorum.

"Siktir!" Ağlıyorum.

Şimdi o da sert nefes alıyor, nefesindeki o kesikliği duyana kadar hızı artırıyor, bu da boşalacağı anlamına geliyor. Kendimi duvara yaslıyorum.

yatağın kenarında, şişmiş klitorisim o bana tekrar tekrar çarparken zevkle zonkluyor.

Çok yakınım, neredeyse sınırdayım.

"*Siktir*, Meryn!" Killian bağıyor ve sonra sıcak tohumunu dökerek beni daha da dolduruyor. Umutsuzca elimi aşağıya uzatıp kendime dokunmaya çalışıyorum, kendi serbest bırakılmama ihtiyacım var, ama elimi tutup başımın üzerine geri koyuyor.

"Kıpırdama," diye emrediyor ve sonra çekiliyor, soğuk hava sırtıma ve az önce bana bastırıldığı bacaklarıma hücum ediyor.

Sonra hissediyorum - eli kıvrımlarımı kavırıyor, benden dökülürken boşalmasını yakalıyor. Parmakları, yumuşak ama ısrarcı, klitorisimin etrafında dönüyor, içime dalıyor, alay ediyor, çekilmeden önce beni daha da yaklaşıyor.

"Lütfen, Killian, lütfen," diye hıçkırıyorum battaniyeye, parmaklarıyla beni sikerken, içim tekrar tekrar sıkılıyor, sınıra çok yakınım.

Sonunda serbest kalmama izin verdiğinde, bu bir şok dalgası gibi içime işliyor.

Killian beni yüzüstü çeviriyor, bir eli meme ucumla tembelce oynuyor, sonra sertçe çimdikliyor.

Bu his beni neredeyse ikinci kez uçurumun kenarına getiriyor ve gözlerim yaşıyor, nefesim kesiliyor. Killian gözyaşlarımı iyi görüyor. Dökülmelerini izliyor.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece beni kollarına alıyor ve yatağa, yanına çekiyor, göğsüne yaslıyor, ben sessiz bir rahatlama içinde ağlarken bana sarılıyor.

Kalp atışlarının sesiyle uykuya dalıyorum.

ŞAFTÖR KİRLİLİĞİ-EİVE

I Killian'ın elbisemin korsajının tepesindeki küçük düğümü atmaya bitirirken enseme kondurduğu küçük öpücük aklımdan çıkmıyor. Sonrasında ellerinin omuzlarımda gezinmesi. Beni tekrar öperken Sanki beni bırakmadan önce bir kez daha tatması gerekiyormuş gibi odalarımız arasındaki koridora adım attım.

Onun dokunuşuyla tenim ürperiyor, anılar ve sıcak duygular zihnimde dönüyor ve beni tekrar onunla yatağa sürüklüyor.

Odama ulaştığımda kalbim hâlâ gümbür gümbür atıyordu. İçeri adımımı atarken neredeyse elbiseme takılıp düşüyordum. Balo elbisemden beceriksizce sıyrılıp üniformamı giyerken zihnim darmadağınık. Sonra annemin opal kolyesini çıkarıp dolabımdaki güvenli bir yere koyuyorum ve böylesine değerli bir şeyi bir daha ne zaman takabileceğimi merak ediyorum.

Saçımı bağlamanın ortasında duraksadım, aklım Killian'ın parmaklarına gitti, onun olduğumu bilmek tüm vücudumu titretecek kadar sertçe çekiyordu.

Yanağımın içini hafifçe ısırarak kendimi güne hazırlamayı bitiriyorum, her ne kadar burada oylanmak istesem de. Kollarının hâlâ beni sardığına inanmak için kendimi kandırmak istiyorum.

Strategos'un antresine doğru adım atarken, nihayet Anassa ile aramdaki duvarı indiriyorum.

Bunu yaptığım anda, korkunç duygular kalbime doluyor ve damarlarımda dolaşıyor. Kemiklerim ağırlaştı. Kanım yanıyor. Göğsümde bir boşluk var, sanki biri tüm organlarımı oymuş ve boşluğu uluyan bir kış rüzgarında açıkta bırakmış gibi.

En kötüsü de daha önce de böyle bir şey hissetmiş olmam. Gençken.

Babam...

Bu keder. Tüm sürüden, hepsi aynı beni etkiliyor.

Ve bunun da ötesinde, öfke. Anassa'nın öfkesi beni yiyip bitiren bir orman yangını gibi etkiliyor, kederden geriye kalan her şeyi yakıp kül ediyor. Boğuluyorum ve duvara çarpıyorum, görüşüm bozulurken dengemi korumak için duvarı kullanıyorum.

Anassa'nın sesi vahşi, tüküren bir sestir. *"Sürünüz acı çekerken, insan zevki için bizi engellediniz."*

Bu son iki kelime boğazımda mide bulandırıcı bir yumru oluşmasına neden oluyor, sanki sadece düşüncesi bile kusma isteği uyandırıyor. Homurdanıyorum ve başımı tutuyorum. Kendimi savunmak istiyorum ama bu duygu fırtınası içinde kendi adımları bile hatırlamakta zorlanıyorum.

Gözlerimi hızla kırıştırarak tam zamanında doğruluyorum ve Egith'in odanın ortasında durduğunu görüyorum, yüz ifadesi harap olmuş. Etrafındaki sürü arkadaşlarım çeşitli sıkıntılar içinde. Bazıları umutsuz görünüyor. Bazıları öfkeli. Bazıları sessizce ağlıyor.

Dün gece içinde bulunduğum sıcak, güvenli, mutlu oda bir anda çok ama çok uzakta kaldı.

"Nerelerdeydin?" Egith soğukkanlılıkla soruyor. Sesindeki keskinlikten irkiliyorum. Herkes dönüp bana bakıyor. *Herkes.*

"I..." Boğazımdaki yumruyu atlatmayı başarıyorum. Ama her ne kadar acınası bir savunma yapacak olsam da Izabel'in yüzünü gördüğümde boğazımda düğümleli kalıyor.

Ağlıyor. Kederi sürü bağı aracılığıyla beni buluyor. Tekrar tekrar sorulan bir soru. *Şimdi ne olacak? Şimdi ne olacak?*

Kelimeler kemik kıran darbeler gibi. Anassa'nın devam eden öfkesi Killian'ın kalbime ektiği bahçeyi yakıp yıkıyor. Izabel'in gözyaşları toprağı tuzluyor.

Egith doğruldu, koyu renk gözleri yorulmuştu. "Dün gece Grunfall'daki bir Siphon saldırısı sırasında Strategos Alpha Markos öldürüldü."

İçimdeki keder dalgası yeniden yükselip tüm bağı yayılırken zihnim allak bullak oluyor. Alfa Markos Blackwood - tüm sürümüzün lideri. Egith'in doğrudan amiri, muhtemelen çok yakın olduğu kişi.

Stratejimizden sorumlu lider öldürüldüğünde... savaşa ne olur?

"Ne?" Dedim, sözcükler boğuk boğuk çıkıyordu. "Nasıl?"

Bunun üzerine Egith'in dudakları büzülür ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Sürüye zaten tam bir bilgilendirme yaptım. Sen kaçırdın. Sanırım kralliyet ailesini eğlendirmekle çok meşguldün."

Bu ima yüzümü yakıyor. Onun ne düşündüğünü, buradaki herkesin ne düşündüğünü açıkça görebiliyorum. Killian'la olan ilişkimin Audelie'nin kralla olan ilişkisinden farklı olmadığını. Buradaki sosyal hiyerarşideki konumumu yükseltmek için bacaklarımı açtığımı.

Gözlerim Izabel'e kayıyor. O başka tarafa bakıyor. *Kahretsin*, o da mı böyle düşünüyor?

Anassa bilincimi ısıyor, açık yaralarımı kemiriyor.

Etrafımda, birkaç saat önce balonun tadını çıkaran grup arkadaşlarımla gülümsemeleri gitmiş, yerini yüz buruşturmalar ve kısılmış gözler almıştı. Bana farklı bakıyorlar.

Beni, tacı etkileme şansı için sürüsünü dışlayan duygusuz bir merdiven tırmanıcısı olarak görüyorlar. Burada statü önemlidir ama sürü her zaman önce gelir. Ve bunu anlayamayan insanlar eğitimde başarılı olamazlar; ben bu dersi iyi öğrendim.

Keder yine sürü bağına sarıyor, şimdi ölümcül bir hastalık gibi her yerime sızan bir acı.

Ellerim titremeye başlıyor ve bunu saklamak için onları yumruk yapmak zorunda kalıyorum.

Egith bana yaklaşıyor, o kadar yaklaşıyor ki gözbebeklerini seçebiliyor ve vücut ısını hissedebiliyorum. Sesi bir uyarı taşıyor, sadece benim duyabileceğim kadar alçak perdeden.

"Direwolves bir sonraki liderimizi seçerken, Egemen Alfa da kralla durumu görüşmek üzere önden buraya geliyor. O buradayken Strategos Rawbond'ların birleşik ve uyumlu olduğunu görmek isteyecek. Eğitimden mezun olduklarında savaşa atılmaya hazırlar. Eğer bu noktada herhangi birinin sürüye uymadığını hissederse..."

Düşüncesini bitirmiyor. Bitirmesine gerek yok.

Tehdit şaşırtıcı derecede açık.

Sürüdeki itibarımı düzeltemezsem, Egemen Alfa beni kendisi ortadan kaldırabilir.

SONRAKİ BİRKAÇ GÜN kafa karışıklığı ve artan gerilim içinde geçti. Egemen Alfa geliyor ve sürüm yas tutuyor.

Benim için Alfa Markos bir yabancıydı. Sürü bağı ve Anassa sayesinde onunla aramda bir bağ olduğunu hissedebiliyordum ama kişisel olarak benim için önemli bir figür değildi. Ancak diğer Rawbond'lar için durum farklıydı. Onun kim olduğunu bilerek büyüdüler. Ebeveynlerinin çoğu da onunla birlikte savaşmış Strategos'lar.

Kristof'un amcasıydı. Egith'in yakın arkadaşıydı.

Ve kurtlar, alfa kurtları Markos'un bineğini kaybettikleri için kargaşa içindeler. Kederlerinin derinliği her an kafamızı dolduruyor. Çaresizce bir kısmını engelleyebilmeyi diliyorum. Ama Anassa'yı bir daha böyle kızdırmaya cesaret edemem.

Hâlâ benimle zar zor konuşuyor. Bana vurmaya devam ettiği darbeleri azaltmaya çalışacak gücü kendimde bulamıyorum.

Killian'la geçirdiğimiz o gece mükemmeldi. Bunu geri alamazdım ve artık herkes bizi bildiği için taşıdığım endişe düğümü ortadan kalktı. Ama sürü hâlâ mesafesini koruyor ve Izabel de Anassa'nın stratejisini uyguluyor; beni dondurdu.

Egith düzeni etkin bir şekilde sağlıyor ama herkes onun Egemen Alfa'nın gelmesini beklediğini hissedebiliyor. Bugün, Egith ve Stark'ın gözetiminde Phylax ile grup dövüşü eğitimi yapıyoruz. Direwolfları dinlendirmek için yaya olarak kılıç talimi yapıyoruz.

Çok acımasızdı. Herkes beni vurmaya çalışıyor. Ve beni hedef almadıklarında, diğer tek ortak doğan Henrey'i test ediyorlar.

Çok ihtiyaç duyduğum bir mola sırasında, yan taraftaki mataramdan açgözlülükle buz gibi suyu yudumluyorum. Yanımda dedikodu yapan birkaç Strategos Rawbond daha var, ama bir kol mesafesinde.

Pietr matarasını kapatırken sessizce, "Sanırım Egith olacak," diyor.

Allegra başını eğerek eğitim alanının karşısındaki Beta'ya bakıyor. "Muhtemelen haklısın. Her zaman ikinci komutan mı? Hatırlayamıyorum."

Pietr omuz silkiyor. "Genellikle. Özel durumlar olmadığı sürece. Mesela, bilirsin-"

Stark'a bakarak "Akraba kayırmacılığı," diye mırıldandım. *Annesinin* hepimizi korkutup uslu durmaya ikna etmeye gelen korkunç Egemen Alfa olduğunu unutmadım. Pietr ve Allegra bana sinirli bakışlar fırlatıp uzaklaşıyorlar.

"Bu da neydi şimdi?" Henrey yanıma gelip duvarın dibinde mola verirken alnında boncuk boncuk terler biriktiğini söylüyor.

"Bütün sürüm benden nefret ediyor, duymadın mı?" Gülüp geçmeye çalışarak soruyorum. Yine de acıtıyor.

Henrey kızarır. "Şey... evet. Sanırım bazı şeyler duydum. Ama boş ver onları Meryn. Sen güçlüsün. Bu onları sonunda kazanacaktır."

Onu sırtından alkışlıyorum. "Arkadaşlığa aç bir serseriyle sohbet etmeye zaman ayırdığınız için teşekkürler."

Yüzünde orantısız bir sırıtışla su matarasını bana doğru kaldırıyor. "Biz dışlanmışlar birbirimize destek olmalıyız."

Yeniden enerji toplayarak şişemin ağzını kapatıyorum ve kılıcımınla değiştirmek için onu toprağa atıyorum. Sağ elimin etrafında döndürüyorum ve başımı kaldırıyorum.

Izabel'in hazır olup olmadığını sormama gerek yok. Kendi kılıcını sallayarak bana doğru ilerlemeye başladı bile. Koyu kahverengi gözleri kısılmış, siyah saçları soğuk kış rüzgârında örgüsünden fırlıyor.

Yaya olarak kılıç talimi yapmak, at üzerinde talim yapmaktan çok daha kolay. Normalde, muhtemelen metodik hareketlerden ve kaslarımı performans için zorlamanın tatmin edici hissinden keyif alırdım.

Ama tüm bu kaledeki en yakın arkadaşım antrenman sahasında bağırsaklarımı deşmeye çalışırken değil.

Izabel kılıcını kolumda yankılanacak kadar güçlü bir şekilde benimkine vuruyor. Üstünlüğü ele geçirdi ve tekrar çekip savuşturuyor. Ve tekrar.

Ayaklarımı yeterince hızlı yere basamıyorum ve o acımasız.

O her zaman benden daha iyi bir kılıç ustası olmuştur; hayatı boyunca eğitim almıştır. Genelde bana karşı biraz yumuşak davranır. Durup bana neyi yanlış yaptığımı gösterir ya da ona birkaç vuruş yapmama izin verir.

Bugün olmaz.

Sağ koluma o kadar sert vuruyor ki deneme kılıcımı düşürüyorum ve ben daha onu tutamadan deneme kılıcının ucunu çenemin altına sokuyor.

"Öldü," diyor, gözlerinde acı bir parıltıyla.

Körelmiş tahta kılıcı kabzasından tutup elinden çekiyorum ve kendi kılıcımın yanına, yere fırlatıyorum.

"Sana ne oldu böyle?" Ona tısladım.

Izabel'in yanakları kızarır ve ellerini havaya kaldırır. "Cidden mi? Bilmiyor musun?!"

"Egith, Alfa Markos'un öldüğü haberini verdiğinde herkes gibi sen de yanımda olmadığım için üzgünsün. İlişkime sürümüzden daha fazla öncelik verdiğimi düşünüyorsun."

Izabel sinirli bir çığlık atıyor ve kılıcını topraktan çıkarıp tekrar bana doğru sallıyor. "Hayır, Meryn! *Yaralandım*. Sen beni incittin! Bu ilişkiyi aylardır benden saklıyorsun. Tüm Rawbond'ların bilmesini istememeni anlıyorum ama ben senin arkadaşımım. Ya da en azından öyle olduğumu sanıyordum ama görüştüğün kişiyle ilgili gerçekler konusunda bana güvenemeyeceğin açık."

"Oh," diyorum, birden kendimi aptal gibi hissederek. Tabii ki yaralı. Muhtemelen dünyadaki en bariz şey bu. Ama tüm bunlar benim için yeni - sadece bu dünya için değil, arkadaş sahibi olmak için de.

Sanırım çabuk öğrenen biri değilim.

Gözleri cam gibi oldu. "Tüm söyleyeceğin bu mu?

Oh?" "Hayır, Izabel," diye nefes alıyorum, göğsüm ağrıyor. "I-"

Eğitim alanında kulakları sağır eden korna sesleri duyuluyor. Sesler kalenin derinliklerinden geliyormuş gibi gelmiyor. Üç yüksek sesli patlama güneyden, dağın yamacından yankılanıyor.

Kale kapıları, fark ettim.

Egemen Alfa geldi.

PRATİK BUNUN ARDINDAN HIZLA ve Rawbond mahallesine geri döndük. Izabel ve benim konuşmamızı bitirme şansımız olmadı. Elinden geldiğince çabuk uzaklaştı, belli ki aramıza mesafe koymaya çok hevesliydi.

Egemen Alfa'dan ne zaman haber alacağımızı kimse bilmiyor. Muhtemelen önce kralla görüşecek ve ardından Strategos liderliğini kurtlarla tartışacak. Tüm sürü sabırsızlanıyor, Egith bile. Antrede birkaç dakika volta attıktan sonra kendini özel odasına kilitliyor.

Açıkçası ben de aynısını yapmak isterdim. Yine de Izabel'le konuşmamı bitirmem gerektiğini biliyorum. Ve benden kaçmak için etkileyici bir iş çıkarıyor. Strategos antresinde değil, ranzada ya da banyo alanında da değil.

Sonra Rawbond ortak salonunu kontrol ediyorum ama oradaki pek çok insandan biri de o değil. Çaresizce odaya bakıyorum ve sonra bakışlarım Kryptos kamarasının kapısına takılıyor.

Muhtemelen orada Venna ile saklanıyor olacak. İkisi düzenli olarak birbirlerinin sürü odaları arasında gidip geliyor ve kimse buna gözünü kırpmıyor. Ne de olsa tek yumurta ikizleri, aralarına mesafe koymalarını beklemek garip olurdu.

Ama diğer herkes için bu yapılan bir şey değil. Başka bir sürünün antresine elini kolunu sallayarak giremezsin. Teknik olarak, buna izin vermeyen bir kural yok, ancak bizim alanımızda Venna dışında Strateji olmayan birini hiç görmedim.

İyi oynadın, Izabel.

Damarlarımda kararlılık kabarıyor. Başka bir sürünün de benden nefret etmesine neden olsa bile bu lanet olası konuşmayı bitireceğiz.

Birkaç hızlı adımla ortak salondan geçip Kryptos'un kamarasının kapısını açıyorum. Strategos'un antresiyle aynı görünüyor; aynı pelüş koltuklar, aynı şömine. Ve orada, tam ortasında Izabel ve Venna oturuyor.

Kryptos Rawbond'lardan birkaçı, ben hızla onların alanından geçerken öfkeyle homurdanıyor. Umurumda değil.

"Özür dilerim," diyorum ikizlere ulaşarak. Venna'nın kaçırma ihtimaline karşı ellerimi Izabel ve Venna'nın bana gösterdiği şekilde hareket ettirerek ben de işaret ediyorum. Vakit buldukça bana işaret dilinde bazı ifadeler öğretiyorlar.

Hiç etkilenmiyorlar. Izabel duvardaki goblene bakıyor ve Venna kaşlarını çatarak kollarını kavuşturuyor.

Ayaklarının dibine oturdum - açıkça, onlarla birlikte kanepede istenmiyorum

-ve devam et, sessizce ama Venna'nın duyabileceği kadar yüksek sesle, gerçi şu anda bu antredeki herkesin kulak misafiri olmaya çalıştığını söyleyebilirim.

"Ben bir aptalım. İkinizin de duygularını incittiğimi fark etmediğim için özür dilerim," diyorum, bu kez özellikle Venna'ya bakarak, çünkü o da açıkça kızgın. "Bu arkadaşlık meselesi benim için yeni bir şey. Bir kız kardeş, bir kız evlat, bir sevgili, bir savaşçı olmayı biliyorum. Arkadaş olmanın farklı bir anlamı olduğunu bilmiyordum."

Önce Venna yumuşuyor. Bir elini aşağı uzatıp benimkini kavırıyor ve sıkıyor. Izabel kırılması daha zor bir ceviz.

"Bunu bir sır olarak sakladım çünkü nasıl hissettiğimden emin değildim," diye devam ediyorum. "Killian ve ben bir yılı aşkın süredir görüşüyoruz."

Bunun üzerine Izabel'in kafası bana doğru dönüyor, gözleri açılıyor. Bunun cazibesi ona çok çekici geliyor, bunu söyleyebilirim. Ama soru sormuyor, devam etmemi bekliyor.

"Merkez Pazar'da tanıştık. Görünüşe göre ara sıra şehrin avam kısmına da giriyor..."

Sonraki otuz dakika boyunca onlara ilişkimizin tüm korkunç ayrıntılarını anlattım. Izabel uygun yerlerde soluk soluğa kalıyor ve ben bitirdiğimde beni kanepeye çekip aralarına oturtuyor.

Anassa da bana karşı yumuşuyor. Aramıza bu kadar büyük bir engel koyduğum için beni hâlâ tam olarak affetmiş değil ama bir şeyler değişti - belki de ikizlere karşı açıklığım sayesinde.

"Yani ciddi bir şey," diyor Izabel düşünceli bir ifadeyle. "Bu sadece bir Bağlanma Denemeleri kaçamağı değil."

"Ciddi bir durum," diye onaylıyorum.

Birdenbire bağımın diğer ucunda bir kıpırdanma oluyor. "*Kendini hazırla,*" diye emrediyor Anassa.

"*Ne için?*" Bana yaptığı sessiz muameleden sonra sesini duyduğuma şaşırarak cevap veriyorum.

Kryptos antresinin kapısı duvara çarparak açılıyor. Canlı giyimli bir haberci içeri giriyor ve beni görünce rahatlatarak iç çekiyor.

"Rawbond Meryn Cooper?" diye soruyor haberci.

"Evet?" Şaşkınlıkla etrafıma bakınarak söylüyorum. "*Nedir bu?*" Anassa'ya soruyorum ama cevap yok.

"Siz görmek için Egemen Alfa Siegrid'e çağırılıyorsunuz.
Derhal."

Zihnim soğuk, yiyip bitiren bir dehşet fıçısına batıyor. Egith'in uyarısı bana geri dönüyor.

Egemen Alfa'nın beni görmek istemesinin tek nedeni, Rawbond arkadaşlarımı dışladığım için cezalandırılacak ya da *öldürülecek* olmam.

Ayağa kalktığımda Izabel endişeli görünüyor -bu benim genel sağlığım için olmasa da arkadaşlığımız için iyi bir işaret-. İkizlere hızlıca veda ettikten sonra haberciye antreden ve ortak salondan çıkarken takip ediyorum

Seyirci salonuna giden yol bitmek bilmiyor, tam bir sessizlik içinde yankılanan koridorlardan geçiyorum. Sorular dudaklarımdan defalarca dökülüyor ama bu habercinin onlara cevap verebileceğinden şüpheliyim.

Igor bana yatağımı yaptığımı ve şimdi içinde yatmam gerektiğini söyledi, ama bu yatak sanki sadece... *sivri* uçlardan oluşuyor. Her yerde.

Bir köşeyi dönüyoruz ve Anassa orada, beni bekliyor, biraz sıkılmış görünüyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Ona soruyorum.

"İlgilenmemiz gereken bir işimiz var" diye yanıtlıyor. Çok yardımcı oldun Anassa, teşekkürler.

Kalenin içine doğru ilerlerken Anassa'nın kuyruğu sallanıyor. Kraliyet tarafına yaklaştıkça salonlar daha özenli hale geliyor, perdeler altın iplikle dokunmuş, duvar aplikleri elmas benzeri cam gölgelerle kaplı. Hatta burada çıplak, cilalı taş yerine uzun, kalın diller halinde kan kırmızısı halılar bile var ki bu kalenin bu tarafında nadir görülen bir şey çünkü kurtların pençeleri onları parçalayabilir.

Kraliyet kanatlarına geçmemiş olsak da, Hükümdar Alfa'nın konumuna göre bazı lükslere sahip olduğu açık.

Anassa'nın kuyruğu yine koluma sürtünerek sallanıyor. Şaşıracak ona bakıyorum. Bana bakma zahmetine girmiyor ama o kısa temasın beni rahatlatmak için olduğuna yemin edebilirim.

Haberci devasa bir ahşap kapının önünde aniden durur. Kapının tokmakları dişlerini göstermiş iki demir kurttur ve her biri ağır bir metal halkayı ısırmaktadır. Haberci uzanır ve halkalardan birini tutar, kaldırır ve iki kez kapıya doğru geri getirir.

Tehditkâr gümbürtüler kulaklarımda yankılanıyor. Gözlerimin sulanmasını önlemek için gözlerimi kırptştırıyorum.

Bir an sonra, önümüzdeki kapılar inleyerek açılıyor ve geniş, seyrek döşenmiş bir oda ortaya çıkıyor. Duvarlarda birkaç Bağlı asker ve kurtları sıralanıyor. Hafifçe yükseltilmiş bir taş kürsünün üzerindeki yağ lambaları ve bir çift büyük mangal ile mekân iyi aydınlatılmış. Bu kürsünün üzerinde, yüksek arkalıkl sandalyeleri olan uzun bir masa var. Masanın sonunda, diğerlerinden daha da uzun bir sandalye var.

Önünde, varlığıyla yerçekiminin üç katına çıktığını hissettiğim bir kadın duruyor.

İnanılmaz derecede uzun boylu ve yapılı, kahverengi teni yara ve öldürme izleriyle kaplı, ancak varlığı etrafındaki alanı ele geçiriyor, vücudunun sınırlarının ötesine genişliyor. Gücü gözeneklerinden sızıyor ve her nefesinde odaya yayılıyor.

Anassa içeri adım atıyor ve ben de bacaklarımı takip etmeye zorluyorum. Biz yaklaştıkça Hükümdar Alfa Siegrid Therion eğildiği yerden doğruldu

masanın üzerinde. Kanımda dolaşan bir içgüdü, gözlerimi onun her hareketini, kaslarının her seğirmesini ve gözlerinin dikkatimi talep eden her analizini takip etmeye zorluyor.

Beklediğimden daha yaşlı olduğunu fark ettim. Belki ellili yaşlarının ortalarında, kırılmış kahverengi saçlarında kan kırmızısı bir çizgi var. Yaşı fiziksel gücünü azaltmıyor. Aksine, bakışlarındaki söze dökülmemiş tehdidi keskinleştiriyor.

Anassa'nın bana öğrettiği bir şey varsa, o da yaş ve tecrübenin bir kurdu daha tehlikeli yaptığıdır.

Siegrid bize doğru dönüyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. Kollarında oğlununkiler kadar ağır dövmelemler var. Ona bakarken, Stark'a ilk baktığımda duyduğuma benzer bir uyarı zihnimde çınlıyor.

Tehlikeli, içgüdülerim bana daha önce hiç olmadığı kadar yüksek sesle bağıyor.

Kurdu onun yanında oturuyor. Kocaman ve gece gibi siyah. Anassa'yı bile küçük gösteriyor. Siegrid öne doğru adım atmadan önce uzanıp kurdunun bacağına dokunuyor. Bana doğru bakıyor ve başını eğiyor.

Anassa için bir saygı selamı olduğunu fark ediyorum. Anassa'nın da bir pençesini uzatarak ve başını yere eğerek eğilmesini izliyorum.

Sonra Siegrid delici bakışlarını üzerime dikti. Bir anda içim dışıma çıktı. Hayır, daha çok beni kesip açmış ve içimi incelemek için etrafımı araştırıyor gibi.

O, önündeki et parçasının değerli olup olmadığına karar veren bir yırtıcıdır.

Beni değerlendirdiğini, değerimi tarttığını hissediyorum. Muhtemelen beni nasıl cezalandırmak istediğine karar veriyor. Egemen Alfa'nın önünde nasıl davranmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Ona bir kraliçe gibi mi davranmalıyım? Kendimi yere atıp hayatım için yalvarmalı mıyım?

Garip bir şekilde öne doğru eğilip selam verdim. Görünüşe göre yanlış bir hareketi, küçümseyici bir huff'a bakılırsa.

"Ayağa kalk, kızım."

Sesi biraz kısık ama odanın içinde dondurucu bir rüzgâr gibi dolaşıyor. Tüm vücudum tepki veriyor, tüylerim diken diken oluyor, kaslarım seğiriyor. Ayağa kalkıyorum.

Hâlâ bakıyor. Ona zar zor bakabiliyorum. Kendimi doğrudan güneşe bakmaya zorlamak gibi bir şey bu. Bir seferde sadece birkaç saniye bakabiliyorum. Ve ben... bu odada *küçüğüm*.

"Bağlanmış bir asker olarak, Daemos Alfa olarak ve daha sonra Egemen Alfa olarak geçirdiğim onca zaman boyunca," diyor, "hiç böyle bir şey görmedim... *bu*."

Siegrid'in sesinin keskin bir yanı var. Sanki keskin sözleri beni fiziksel olarak yaralamış gibi, kanamam olup olmadığını kontrol etmek için içimde tuhaf bir dürtüye neden oluyor. En kötüsü de bana neden o şekilde baktığını aniden anlıyorum - değerlendiriyor ve yargılıyor.

Sesindeki kızgınlık çok açık.

Bunu küçümseyerek söyledi. Killian'la olan ilişkiyi kastediyor. Bir Rawbond veliaht prensle oynuyor.

Kürsünün kenarına geldi ve bana baktı. "Tüm bunlar çok sıra dışı oldu kızım ve gereksiz yere dikkatleri üzerine çekiyorsun." Dikkat mi? Bu da ne demek oluyor? "Ama olan oldu sanırım," diyor Siegrid yorgun bir iç çekişle.

Ona kendimi açıklamak için ani, kontrol edilemez bir ihtiyaç hissediyorum. Düşüncelerim bölük pörçük olsa da kelimeler arasında tökezliyorum.

"Lütfen, Hükümdar Alfa. Prens ve ben, ben Bağlanmış olmadan çok önce görüşmeye başladık. Biliyorum, bunu ondan saklamamalıydım-"

"Ne saçmalıyorsun sen?" Siegrid araya giriyor, sesi benimkini bastırıyor.

"Um." Beynim çalışmıyor. Kalbim kulaklarımda gümür gümür atıyor. Tek görebildiğim onun yoğun bakışları. "Veliaht Prens ve ben birlikte miyiz?" Tereddütle teklif ediyorum. "Bu senin-"

"Buraya seninle aşk hayatın hakkında konuşmaya gelmedim, seni *çocuk*," diye tersledi, ağzı hoşnutsuzlukla büküldü.

Sesi sakın ve ölçülü ama öfkesi hiç de öyle değil. İçinden patlıyor, Siegrid'in yüzü saf bir öfke ifadesine bürünüyor ve bende bir topun içine kıvrılma isteği uyandırıyor.

Beyaz bir kar fırtınası etrafımda uğulduyor, her şeyi, gözlerimin önündekini bile görmemi engelliyor. "Özür dilerim ama o zaman beni neden aradın?"

Siegrid yüzünü kaldırır ve geniş omuzlarını geriye doğru çeker.

"Strategos direwolves toplandı ve bir sonraki liderlerini seçti.

Anassa. Sen yeni Strategos Alfa'sın."

ŞEFLİK ALTI

I Biri kafatasıma gerçek bir metal sopa indirseydi daha sakin olurdum. Kelimeler içimde bir duygu yankısı yaratıyor; korku, kafa karışıklığı, direnç. Vücudumu paramparça ediyor, kemiklerimi sarsıyor, kaslarımı zayıflatıyor, ayak bileklerimdeki prangalar ve boğazımdaki bir tasma gibi beni ağırlaştırıyor.

İlk başta Siegrid'in sözlerini tam olarak algılayamadım.

Strategos Alpha.

Ve doğrudan bana bakıyor, sert ifadesi hiç değişmiyor. Eğer bu şok bataklığıyla mücadele etmemi bekliyorsa, çok ama çok uzun bir süre daha bekleyecek.

Oda etrafımda eğilmeye başladı. Böyle devam kaymaya, düşmeye başlayacağım. *Bütün* bir sürüye liderlik etmem gerektiği mi söyleniyor? I...

Anassa bana yaklaşıyor ve ben de elimi onun gümüş beyazı kürkünün üzerine koyuyorum, kendimi sabitlemek için onun formunu kullanıyorum. Yukarı doğru bakarak onun sarı gözlerine bakıyorum. Birden, sanki bilincimde başka bir duvar açıldı, orada olduğunu bile bilmediğim bir duvar. İçinden uçsuz bucaksız bir kütüphane akıyor; kurtadamlar arasında aktarılan ve yalnızca her sürünün liderine verilen kadim bilgiler.

Dizlerim titremeye başladı. Tüm bunların ezici ağırlığı altında *nefes* bile alamıyorum.

Anassa'nın dikkatle koruduğu mesafesi kayboldu. Ya geçen gece için beni tamamen affetmeyi seçti... ya da artık bir alfa çifti olduğumuza göre başka seçeneği yok.

"Orada olmalı..." Yutkunuyorum, kaosun içinden kendi kelimelerimi seçmeye çalışıyorum. "Bir yanlışlık olmalı," diyorum sonunda. Sesimin titreyen yankısı kendi kulaklarıma bile küçük geliyor. Neredeyse yalvarırcasına. "Ben sadece bir Rawbond'um. Bağlanmış bir aileden bile gelmiyorum ve nasıl yapılacağını çok az biliyorum-"

Siegrid'in eli bir pençe darbesi gibi havayı yarıyor. "Yeter."

Cezasını bekleyen bir kadın gibi ona bakarken soğuk ter ceketimin altından gömleğimin sırtıma yapışmasına neden oluyor.

Siegrid elini indiriyor ve sakince masanın üzerine koyuyor. "Kurtadamları liderlerini seçerken *hata* yapmakla mı suçluyorsun?" Sesindeki tehlike aşikâr ama iri kurdunun alçak ve uyarıcı hırıltısı ne demek istediğini açıkça ortaya koyuyor.

Direnış olmayacak.

"Bu bir tartışma değil kızım. Kurtlar toplandı, seçimlerini yaptılar ve Anassa Strategos'a liderlik edecek. Bu da demek oluyor ki sen onun binicisi olarak Strategos Alfa'sı olarak hizmet edeceksin." Siegrid'in sesi son derece soğuk.

Kendimi tutma, tırnaklarımı acı içinde avuçlarıma geçirme, dönüp Doğu Mahallesi'ne kadar *koşma* dürtüsüne direniyorum.

Bunun yerine, teselli bulmayı umarak Anassa'ya uzanıyorum. Burada gerçekten seçilmiş olanın o olduğunu düşünürsek, belki biraz bilgelik ya da cesaretlendirme. Bunun yerine, boğucu bilginin o sonsuz okyanusuna geri dalıyorum. Kıyıya vuran dalgalar gibi zihnime baskı yapıyor, beni denize sürükleyip boğmakla tehdit ediyor.

Siegrid bakmaya devam ediyor. Diğer Bağlı askerlerin sabit gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Siegrid'in kurdu başını eğiyor, bakışları ihlal ediyor.

Ve ben burada duruyorum, bir alfanın ne yapması gerektiğinden bile tam olarak emin değilim.

Bu benim için ne anlama geliyor, gerçekten? Hayatta kalmaya ve Saela'yı bulmaya o kadar odaklanmışım ki sürü politikasının inceliklerini anlamak için neredeyse hiç enerjim kalmamıştı.

Ellerimi yumruk yapıp omuzlarımı dikleştiriyorum. "Neden ben? Neden biz?" Sesim bu kez daha kararlı çıkıyor.

Siegrid'in ifadesi o duygusuz, otoriter yoğunluktan uzaklaşıyor. Yerini acıma sınırında bir şeye bırakıyor. "Kurtlar insanların göremediği şeyleri görür. Neyin gelmekte olduğunu bilirler. Ve her ne sebeple olursa olsun," diyor, "senin ve Anassa'nın birlikte Strategos'un ihtiyacı olan şey olduğuna inanıyorlar."

Arkamdaki devasa kapılar çatırdayarak açılıyor, tokmaklar tahtaya çarparak takırdıyor. Egith nefes nefese kalmış bir habercinin yanından geçip gidiyor. Kendisi de biraz dağılmıştı ama Siegrid'in önünde resmi bir şekilde eğildi.

Ya da beni gördüğü anda hareketinin ortasında donup kalmasaydı donup kalacaktı. Egith'in keskin gözleri benim, Siegrid'in ve kurtlarımızın arasında geziniyor, aramızdaki boşlukta hissedilen gerilimi analiz ediyordu.

"Ayağa kalk, Beta Egith," diye emrediyor Siegrid. "Konuşacak çok şeyimiz var."

Siegrid'in kurtların kararını Egith'e açıklamasını izlemek, arkama yaslanıp birinin boğazıma bir ilmik geçirmesine izin vermek gibi. Her kelimedede yüz ifadesinin gerginleştiğini, "alfa" ve "son" kelimeleriyle birlikte taş gibi suratında zorlukla bastırılmış duyguların kırıldığını izliyorum.

Başlangıçta şok. Sonra bana doğru atılan kuşkulu bir bakışla birlikte inançsızlık. Sonra nüanslarını ayırıştırması daha zor bir şey. Ama *umutsuzluk* bunun için çok uygun bir kelime olurdu.

Benim gibiler için pas geçildiği için kalbi kırılmış.

Denemelerin başında serbest bırakılmak için yalvaran bir Rawbond. Kısa süre önce bir kriz anında direwolfunu ve sürü arkadaşlarını dışlayan bir sürü üyesi. Bir kraliyet mensubuyla yatan bir merdiven tırmanıcısı.

Hem halktan biri.

"Serbestçe konuşabilir miyim?" Egith öyle diyor. Tüm vücudu taştan yapılmış gibi görünüyor. Ürkütücü bir şekilde hareketsiz. *Fırtına öncesi sessizlik*, diye düşünüyorum kendi kendime.

Siegrid başını sallıyor ve ben de kendimi sözlü bir iç boşaltmaya hazırlıyorum. Ve belki hemen ardından fiziksel bir tane.

"Bu eşi benzeri görülmemiş bir şey," diyor Egith. Sesini yükseltmiyor. Doğrudan Siegrid'e hitap ediyor, bakışları hiç kırılmıyor. "Sürü, Alfa Markos'un ölümüyle zaten istikrarsızlaştı. Savaş çabaları için bu kadar önemliyken, eğitimsiz bir Rawbond'u başa getirmek-"

"Kurtlar seçti," diye araya giriyor Siegrid.

Egith irkilmiyor. Sadece başını eğiyor.

"Yine de savaşla ilgili geçerli bir noktaya değindin," diye devam ediyor Siegrid. "Bu acemiye... daha Denemelerini tamamlayıp mezun bile olmamışken Strategos'a cephede nasıl liderlik ettireceğimizden emin değilim." Dehşet verici bakışları bana dönüyor ve omuzlarımda gergin bir düğüm oluşuyor. "Pekâlâ, *Alfa*. Ne öneriyorsun?"

Sanki aniden elime bir kılıç tutuşturulmuş, gözlerime kör edici bir ışık tutulmuş ve boğazıma doğru gelen bıçağı savuşturmam söylenmiş gibi.

Ama Anassa sonunda kendimi sabitlemem için bana bir tutamak veriyor. *"Şimdilik Egith'in önderlik etmesine izin ver."*

Derin bir nefes alıyorum ve savunmamı yükseltiyorum. O kesinlikle haklı.

"Egith ön tarafta komutayı ele almalı," diyorum ikisine de. "O Oradaki güçler hakkında çok önemli bilgilere sahip, stratejiyi anlıyor ve sürünün saygısını kazanmış durumda." Egith'in bakışlarıyla karşılaşıyorum ve onun gözlerini kocaman açtığını, dudaklarını şaşkınlıkla araladığını görüyorum. "Neden Alfa olduğumu anlamıyor olabilirim ama aptal değilim. Henüz güçlerimize savaşta liderlik edecek kadar bilgim yok. Ama *sen biliyorsun.*"

Egith'in yüz ifadesinde bir şeyler değişiyor. Şaşkınlık geçtiğinde, cezalandırıcı sıkıntısı tüm gücüyle geri dönmüyor.

Bir anlık rahatsız edici sessizlikten sonra Siegrid konuşur. "Akıllıca bir seçim. Eğitimini tamamlamak için burada kalabilirsin. Ayrıca sürünü Alfa olarak nasıl yöneteceğini öğrenmek için de zaman ve enerji ayırman gerekecek."

Başımı sallıyorum; şu anda gerçekten yapabileceğim tek şey bu. Alt metni açık.

-Benim pozisyonumda olmak için uygun değilim, henüz değil. Bu konuda hemfikiriz.

Siegrid güçlü kollarını kavuşturur. "Savaş stratejisi konusunda uzun süre cahil kalamazsın ve mümkün olan en kısa sürede sorumlulukları devralman gerekecek. Egith'in yardımıyla bile, sürünüz uygun bir Alfa olmadan durduğu sürece zayıflayacaktır."

Egith'in geldiği zaman yaptığı gibi eğildim. "Anlıyorum."

"Senin pozisyonun, Egith?" Siegrid söylüyor.

Egith, "Belki Strategos gammalarından biri benim eğitmenlik rolümü üstlenmek üzere geri çağırılabilir," diyor. "Bununla birlikte, mevcut eğitim rejimini tartışmamız gerekecek. Bu aksaklıklar için gözden geçirmeliyiz."

"Anlaştık," diyor Siegrid, sonra başını hafifçe eğiyor. "Gidebilirsiniz."

İkimize de hitap ettiğini anlayana kadar bir süre öylece donuk bir şekilde duruyorum. Sonra hızla topuklarımın üzerinde dönüyorum, Anassa ve ben Egith'i odadan çıkarken titrek ve zayıf bir şekilde takip ediyoruz.

Kapılar arkamızdan gümürdeyerek kapandığında sessiz bir şekilde "Şimdi ne olacak?" diye sordum.

Egith bana bakıyor ve derin, yorgun bir nefes alıyor. "Diğer Rawbond'lara anlatmalısın."

Doğru.

Rawbond'ların kamarasına dönerken koridorda duraklıyorum. Egith'e "Bensiz devam et," diyorum. "Herkesi antrede topla, bir dakika içinde orada olacağım."

Dudakları büzülüyor -ona emir vermem ikimiz için de tuhaf- ama başını sallayıp gidiyor. Sonra Anassa'ya dönüyorum.

Güçlü dev yanımda durdu.

"*Tebrikler,*" diyorum ona, yorgun bir şekilde. Benimle gerçek bir konuşma yapmayalı çok uzun zaman olmuştu ve bu sessizlik beni yıprattı. Umarım bu suskunlu un sonu olur. "*Söylemem gereken bu mu? S r m ze liderlik etmek üzere se ildi in için seni kutlamalı mıyım?*"

Başını yana e iyor, o koyu sarı gözleriyle beni inceliyor. "*Seçilen sadece ben değilim. Diğer direwolflar bizi bir çift olarak seçti. Bir direwolf'un bireysel yeteneği anlamlıdır ama aramızdaki en güçlü kişi bile güçlerimize rehberlik edecek bir e li binici olmadan zayıftır.*"

 nanılmaz bir kahkaha atıyorum. Anassa bunu duyunca sinirlenerek ofluyor, dudakları uzun di ilerinden geriye çekiliyor.

"*Sen liderlik etmek için do dun, kızım. Buna inanıp inanmamanın artık bir önemi yok. Yapmalısın, o halde yapacaksın.*"

Bu oldukça açık. Hâlâ bunun ger ekle ti ini tam olarak kavrayamıyorum ama sanırım bunu kabul etmek isteyip istememem önemli değil. Olan oldu.

Hayatımda pek çok kez bu durumda kaldım. Babamın  l m . Annemin hastalığı. Kız karde imin kaçırılması. Bağlanma Denemeleri'nin kesinlikle hoş sürprizi.

Yapmak zorundayım, o yüzden yapacağım.

Bununla birlikte, Anassa kuyruğunu kıstırır ve kurt teraslarına doğru tırısıla geri döner.

"*Hey,*" diye ba ırıyorum ona giderken zihinsel olarak. "* z r dilerim. Seni tamamen dı ladığı m için. Bir daha asla olmayacak.*"

"*Biliyorum,*" diye .

Strategos'un ortak alanına ula tı ımda kararlıydım. Tereddüt edip bir kez daha kaçmayı mı düşündüm? Bunların hiçbiri olmamış gibi mi davrandım? Kendimi binlerce fersah ötede, Killian'la birlikte bir kulübede saklanırken hayal ettim mi?

Evet, tabii ki. Ama ben buradayım. Se ildim. Bunu yapmak zorundayım.

Strategos'un antresine girdi imde kalbim bir yumruk gibi kaburgalarıma çarpıyor.

Söz verdiği gibi Egith diğer on dokuz Strategos Rawbond'u toplamı , koltuklara ve yere yığılmı lar. Oda sessiz ve ben içeri girdi imde herkes bana bakıyor - bazıları açık bir kızgınlıkla, ortadan kaybolma eylemim yüzünden hala bana kızgın.

Tomison kaldırıyor ve Izabel " yi misin?" diye soruyor.

Hiç oldum mu? Kapıyı arkamdan kapattım ve hepsiyle yüzleşmek için döndüm.

Alfaların kendilerini nasıl taşımaları gerektiğine dair tek referans çerçevem Stark ve Siegrid ve... şey, onlar sadece çok fazla göze batıyorlar, değil mi?

Otoriter bir bakış olduğunu umduğum bir bakışla yetiniyorum, odaya bakarken hepsiyle göz teması kuruyorum. Sonra başımı dik tutuyorum ve olabildiğince açık konuşuyorum.

"Bir duyurum var. Direwolves yeni bir lider seçti. Anassa'yı seçtiler. Alfa'nız olarak hizmet edeceğim."

Her şey gürültüye dönüşmeden önce bir anlık kristalize, şaşkın bir sessizlik oluyor. Sesler üst üste biniyor, duygular pürüzlü kayalara çarpan akıntılar gibi birliğimize çarpıyor. Bu hengamede sadece bazı parçaları yakalayabiliyorum.

"Bir *Rawbond* mu?!" Piotr bağırır.

Nevah histerik bir kahkaha atmaya başlar, iki büklüm olur ve koyu renk bukleleri neredeyse yere düşer.

Kristof şaşkın şaşkın etrafına bakınır. "Ama Egith-"

"Bağlanmış bir aileden bile değil," diye fısıldıyor Allegra yüksek sesle, şaşkınlıkla.

Anassa'nın gürleyen sesi bir gök gürültüsü gibi paket bağlantısına çarpıyor, zihinlerimiz tıpkı şimşegin gökyüzünü yarması gibi ikiye ayrılıyor.

"*SESSİZLİK.*"

Herkesin onu duyduğunu biliyorum. Bu yeni bir alfa gücü olmalı. Tipik olarak, sürü birliği bağı, özellikle grup güçlerimizi kullanırken, diğer herkesin duygularını ve düşünce dokunuşlarını hissedebilmemiz için çalışır, ancak normalde birbirimizin kurtlarının ne dediğini duyamayız.

Anassa'nın herkesin zihnine aynı anda hitap edebilme yeteneği artık tartışmaya yer bırakmıyor.

Oda bir anda yeniden sessizleşti. İçgüdüsel olarak ona doğru uzandım, yol göstermesini bekledim. Ama onun karşılık vermesine gerek yok. Onun gücü kendi adına konuşuyor, kafatasımın içinde titreşiyor. Onun gibi birine bağlı olduğumu bilmek bana güç veriyor.

Kendimi tam boyuma çekiyorum, Anassa'nın otoritesi kanımda çatırdıyor. Onu etrafımda bir sis olarak hayal ediyorum, kürkü kadar gümüşü parlak ışık benden bir zırh gibi yayılıyor. Tamamen, bütünüyle dürüst olmayı seçiyorum.

"Kafa karışıklığınızı ve şüphelerinizi duyuyorum. Bunu anlıyorum çünkü ben de aynı şeyleri hissettim. Neden seçildiğimi anlamıyorum. Sadece kurtlar gerçekten biliyor," diyorum. Rawbond'lar kıpırdandı ve sürü birliğini anlayan bir oldu. "Emin olmasanız bile, onlar kararlarını verdiler. Biz de buna uymalıyız. Burada, sizinle birlikte öğrendiğim ilk derslerden biri, kurtadamların bilgeliğine güvenmemiz gerektiği idi. Bunu sorgulamayın."

Bir kıpırtı daha var. Birkaç baş sallama. Zihinlerinin açılması gibi küçük bir çiçeklenme hissi.

"Ben sizin Alfa'nızım," diyorum, şimdi odaya yüksek sesle yansıtarak. "Bana öyle davranacaksınız. Evet, ben de sizin gibi hâlâ bir Rawbond'um. Eğitimimi tamamlamak için burada sizinle kalacağım ve Beta Egith ben tamamlayana kadar Strategos'a önden liderlik etmeyi kabul etti."

Allegra çilek sarısı saçlarını omzunun üzerinden savurarak konuşuyor. "Kurtadamları ve onların seçimlerini sorgulamayabiliriz ama veliaht prensle bir ilişki içindeyken sana nasıl güvenebiliriz? Sadece Kraliyet için doğru olanı değil, Bağlılar için de doğru olanı yapacağına nasıl güvenebiliriz?"

Tabii ki ilk soru bu. Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama başka bir ses beni durduruyor. Arkamdan gelen bu zengin sesle omurgamdan aşağı bir farkındalık ürpertisi yayılıyor.

"Kraliyet için doğru olan her zaman Bağlanmışlar için de doğrudur."

Gözlerim Stark'ınkileri buluyor. Antremizin kapısını dolduruyor, dövme kollarını göğsünde stratejik bir şekilde göstererek çerçeveye yaslanıyor. Odadaki tüm gözlerin ona çevrildiğini, varlığından etkilendiğini hissediyorum. Saygı ve ilgiyle karşılık vererek sürümün birliğini gölgeyor.

İçimde kızgınlık titreyiyor.

Elbette Kraliyet için doğru olanın Bağlılar için de doğru olduğuna inanacaktır. O kralın mükemmel bilenmiş silahı. Nihai içeriden biri olarak, bir gün Bağlanmışlara liderlik etmek kaderinde olduğu için, kralın ve soyluların Bağlanmışlara ne kadar korkunç davrandığını göremez.

Ya da belki de görmemeyi *seçiyordur*.

"Alfa'nın zamanı anlamsız sorularla harcanamayacak kadar değerli" diyor.

Stark'ın karanlık bakışları her zamanki yoğunluğuyla üzerimde sabitleniyor, sanki avını görüş alanında tuttuğu sürece odanın geri kalanının bir önemi yokmuş gibi. O

Başını hafifçe yana eğiyor ve siyah saçlarından bir tutam alnına düşüyor. Sanki aramızda bir ip kopmuş gibi.

"Yarın şafak vakti ofisime gelin. Alfa eğitiminiz başlıyor."

Bir yanıt beklemeden arkasını döner ve ardında yüklü bir sessizlik bırakarak kapı aralığından kaybolur.

Yarın şafak vakti.

Hay sikeyim.

OceanofPDF.com

YEDİNCİ ŞEF

T Sessiz koridorlarda ilerlerken tavan pencereleri karanlık. Bu saatte ortalıkta sürünüyor olmak neredeyse yasadışı hissettiriyor. Bu noktaya kadar, tüm sürünmelerim iki bina arasındaki tünelle sınırlıydı. benim odam ve kraliyet kanatları.

Killian'ı düşündüğümde göğsümde keskin bir özlem sızısı hissediyorum. Keşke elimi tanıdık taşın üzerinde kaydırıyor olsaydım, parmak uçlarımın altında onun teninin sıcaklığını bekliyor olsaydım.

Balo gecesinden beri birbirimizi neredeyse hiç görmedik. Ertesi gün, Alfa Markos'u duyduğunda beni kontrol etmek için odama geldi. Olaylar yatışana kadar biraz mesafe koymaya karar verdik. Dün gece ona gittim ve her şeyi anlattım.

Artık nasıl Strategos Alfa olduğum hakkında. Gururla beni kollarına aldı ama işlerin daha fazla ilerlemesine izin vermedim. Anassa ile olan bağımı tekrar filtrelemeye hazır değilim, aramızdaki bağ hâlâ çok taze.

Ve şimdi buradayım, diğer Rawbond'lar uyurken karanlık koridorlarda yürüyorum, bulmaya gidiyorum...

Ugh.

Stark, tüm insanlar arasında. Çok tehlikeli bir uçurumun kenarından vals yapıyormuşum gibi . Bedenimi uçurumun kenarına fırlatıyorum, gerçekten.

Kabul ediyorum, uçurumun gülünç kirpikleri ve haksız yere geniş omuzları var. Ama yine de bir *uçurum*.

Ofisinin kapısının önünde durmuş, bu oyunu nasıl oynayacağıma karar vermeye çalışıyorum. Sesini hâlâ duyabiliyor ve sabit bakışlarını hissedebiliyorum. "*Şafakta benim odamda...*"

Titremelerimden sıyrılıp kapıyı çalmadan iterek açıyorum, bir kez olsun onu hazırlıksız yakalayan ben olmayı tercih ediyorum. Ama yine başarısız oldum.

Stark'ın ofisi hiç de hayal ettiğim gibi değilmiş. Kendimi dikenli kafalara karşı hazırlıyordum. Asılı, paslı cinayet silahlarından kaçınmak için ara sıra eğilmem gerekeceğini tahmin ediyordum.

Belki de kurduyla birlikte kemirdiği birkaç hayvan kemiği bile olabilirdi.

Bağ kurmak, bilirsin.

Ama burası bir kütüphane. *Bir kütüphane.*

Ya da tam olarak değil. Odanın ortasında tahmin edilebileceği gibi açık bir alan var, belli ki antrenman için ayrılmış. Arkasında, odanın yükseltilmiş bir bölümüne çıkan bazı geniş taş merdivenler var. Orada silah rafları, asılı zırhlar, sönük bir ocak ve birkaç rahat görünümlü sandalye görüyorum.

Ancak merkezi tartışma alanının her yerinde, düzenli koridorlar oluşturmak için duvarları kaplayan veya yan yana duran raflar var. Raflar tavana kadar uzanıyor, en yüksek raflara ulaşabilmesi için sağ tarafımdaki rafa bir merdiven dayamışlar - Lider Aldrich'in ofisindeki düzene benzer şekilde.

Orada öylece durup bakıyorum, aniden bir dizi tuhaf ve net görüntüye maruz kalıyorum.

Gündelik kıyafetler içindeki Stark, ihtiyacı olan bir kitaba ulaşmak için merdivene tırmanıyor. Ya da Stark o sandalyelerden birinde oturmuş, ayaklarını uzatmış, sessizce okuyor. Stark antrenman meydanında tek başına, elinde kılıç, manevralar yapıyor.

Hayalimde gömleksiz değil. İlk başta.

Zihnimi tüm bunlardan arındırmak için elimi yüzümde gezdiriyorum. Stark'ı ruhu ve normal insan ihtiyaçları olan biriymiş gibi düşünmemeliydim.

O bir ölüm makinesi.

Belli ki bu yüzden sandalyesinin koluna yumuşak görünümlü bir battaniye örtmüş. Çünkü ölüm makineleri bile üşür... görünüşe göre.

"Şaşırdın mı?"

Stark'ın sesi o tanıdık alaycı tonunu taşıyor, sanki vahşi bir hayvan gibi davranırken onun vahşi bir hayvan gibi yaşadığına inandığım için aptal olduğumu düşünüyor. İki yüksek kitap rafının arasından çıkıyor ve onlardan birine yaslanıp kollarını kavuşturuyor.

Rahat giyinmiş. Pantolonu dövüşçü derisi, ama üstüne beyaz kısa kollu bir gömlek giymiş, kocaman kolları ve onları kaplayan, parmaklarından yukarıya doğru uzanan, kasket kollarının altında kaybolan, karanlık, kıvrımlı ve runik saçma sapan dövmeler açıkta. Kaç can aldığıının içgüdüsel hatırlatması karşısında yutkunuyorum.

Beynim hemen onu değerlendirmeye başlıyor. Benden ne kadar uzakta? Gözleri nereye bakıyor? Bu çukurlardan gelen bir eğitim, ama aynı zamanda Stark gibi biriyle aynı odada olmak, sadece kendini korumak.

Yalnız, ekleyebilirim.

Gözlerimin ofisinde dolaşmasına izin vererek bir gösteri yapıyorum. Kitapların çoğu yeni ciltlenmiş gibi görünüyor, ancak birkaçının sırtları kırık ve hatta bazıları eski görünüyor, bunlar lamba ışığında parıldayan cam kutuların arkasında korunuyor.

Gözlerim bitişik odaya açılan bir kapıya takıldığında -karanlıkta yıkanmış, dağınık bir yatak görüyorum- onları hemen geri çeviriyorum. Burada mı uyuyor? Eminim onun da Egith ve benim gibi Daemos kamarasının dışında özel bir odası vardır. Ya da belki o yatak uyumaktan başka bir şey içindir...

İhtiyacım olmayan başka bir görüntü.

"Bu çok fazla kitap, istifçi," diyorum yüzümdeki sıcaklığı görmezden gelerek. Lider Aldrich'in kütüphanesi bile yanında sönük kalıyor. Daha önce hiç bu kadar çok kitabı bir arada görmemiştim.

Aklıma yasak olmayan bir düşünce geldi: *Saela buna bayılırdı*. Hemen ardından göğsümde bir ağrı hissettim.

Stark yerinden kıpırdamıyor ama gözleri geziniyor. Önce kitaplarının üzerinde. Sonra benim üzerimde.

Tekrar hissediyorum. Her zaman yaptığım şeyi, ona bakmayı. Onun tarafından bakılmak.

Bu bir meydan okuma, sanki dünyanın sahibi olduğuna inanıyor ama onu elinden almaya çalıştığımı görmek istiyor. "Alfa olmanın sadece iyi *dövüşmek* anlamına geldiğini mi sanıyordun?"

Kısa bir süre dişlerimi gıcırdatıyorum. Koyu renk gözleriyle karşılaşınca tenim karıncalanıyor. Havada kaynayan meydan okuma cazip geliyor. Onu parçalara ayırmak istiyorum. Ama sonuçta bir sebepten dolayı buradayım. İyi bir sebep.

"Bu yüzden buradayım, değil mi? Çünkü Alfa olmanın ne anlama geldiğini bilmiyorum," diye cevap veriyorum. "Ya da bana öyle söylendi. Defalarca."

Stark raftan iner ve kollarını iki yana açarak yaklaşır. Başka biri olsa, neredeyse tembel görünürdü. Rahatlamış. Kasları gevşek ve adımları yavaş. Ama gözleri bir an öncesine göre daha keskin.

Stark'ın rahatlama yeteneğine sahip olduğunu sanmıyorum.

"Sana söylenen her şeyi dinliyor musun prenses?" diyor, sesinde tehlikeli bir ton var.

"Dini olarak," diye kestirip atıyorum, boyunun beni korkutmadığını göstermek için çenemi kaldırıyorum.

"O zaman engelle," diyor.

Vücudum harekete geçmeden önce sözlerini tam olarak algılayamıyorum bile. Gözleri aşağı bakıyor, kolu yüzüme doğru inanılmaz bir hızla savruluyor. Kas hafızam beni yolumdan çekerken yumruğunun yassılığı görüşümde yanıp sönüyor.

Çukurlarda dövüştüğüm rakiplerime hiç benzemiyor. Daha uzun, daha güçlü, daha hızlı. Ama daha da önemlisi, soğuk ve acımasız.

Korkusuz.

Vücudumu döndürmeye, ayaklarımı kaydırmaya çalışıyorum ama çok yavaşım. İkinci darbesi kaburgalarımı çatlattı.

Omzum raflardan birine çarparak geriye doğru sendelediğimde sol yanımda bir acı patlıyor. Yan tarafımı tutup nefes almaya çalışıyorum.

Sert bir vuruştur. Şanslıyım ki raftan bir kitap alıp beni onunla bayıltmak yerine geri çekiliyor.

"Wh..." Hırıldıyorum, hala nefes nefese.

"Kendini savunmak için sana söyleneni yaptın," diyor kaşlarını kaldırarak. "Başlangıçta."

"Sen-" Küfür öfkeli, boğuk bir hırlama sesine dönüşür.

Muhtemelen en iyisi ona küfür .

Burası zararsız görünüyor, ama antrenman meydanının altında hâlâ göz ve diş koleksiyonunu sakladığı bir mahzen olabilir. Pislik herif.

Stark kitapları işaret ediyor. Her zamanki kızgınlığı gitmiş, gözlerinde alışılmadık bir kıvılcım var.

"Liderlik hem bilgi hem de güç gerektirir," diyor. Doğrulamak için kendimi zorluyorum ama yemin ederim kaburgalarımın gıcırdadığını duyabiliyorum.

"Ama sen zayıfsın. İkisi de sende yok."

Öfkeyle ağzım açık kaldı. Bu beni az önce attığı yumruktan daha çok şaşırttı. Kişisel bir kütüphanem ve yıllarca süren süslü bir eğitimim yok diye ben-

Stark'ın yumruğu tekrar yüzüme doğru uçuyor. Bu kez yanından sıyrılıyorum ve yumruk başımın yanından geçerken elimin düz kısmıyla bileğine vuruyorum. Eğer daha aptal bir rakip olsaydı, bu bir açıklık yaratabilirdi.

Bunun yerine, karşılık veren darbemin altından sıyrılıyor ve aynı karşı hamleyi bana yapıyor. Gözlerindeki kıvılcım şimdi bir şenlik ateşi, yoğun bir odaklanmayla yanıyor. "İyi içgüdülerin var."

"Teşekkürler," diye homurdandım.

"Bir Sifon'a karşı size yardımcı olmaz," diyor.

Sonra birden gözlerime bir bez parçası giriyor, beni geriye doğru tökezleten bir karanlık dalgası. Bunu algılamak için zar zor zamanım oluyor - Stark bir şey fırlattı- ve darbesi inmeden önce kollarımı savunmaya doğru kaldırıyorum.

Gövdemi hedef alan aynı saldırıyı yapmıyor. Bunun yerine, ayağı dışarı fırlıyor ve botunun burnu tam dizimin yan tarafına iniyor. Bağırıyorum ve yere düşüyorum, kendimi yakalıyorum ve o saldırmaya da içgüdüsel olarak yuvarlanıyorum.

"Bir Sifon ile gözlerinize güvenemezsiniz. Zaten bildiklerinize güvenemezsiniz."

Tıslayarak nefes alıyorum, acıyı avantajıma çeviriyorum, öfkeyi odaklanmamı sağlamak için kullanıyorum. Sonra onu yüzümden silip yerine korkuyu koyuyorum. Gözlerimin dolmasına izin veriyorum, uzanırken kolumun titremesine izin veriyorum.

"Tamam," diye nefes alıyorum, başımı sallıyorum. Burnumu çekiyorum.

"Kalkmama yardım et. Tekrar deneyeceğim."

Stark uzun bir süre bana bakıyor, sonra kaşları hafifçe çatılıyor. Diz çöktüğümde dizim zonkluyor, elim hâlâ uzanmış durumda. Öne doğru bir adım atıp bana uzanıyor.

Ve tam yeterince yaklaşmışken, yüzüme fırlattığı bezi ayağının altından kapıyorum. Dengesi bozulduğu için nefesi kesiliyor ve her erkeğin en büyük zayıflığını hedef alan bir yılan gibi ona doğru saldırıyorum.

Ama ayağını yeniden sağlamlaştırmaya çalışmak yerine düşüşe doğru eğiliyor, ondan çaldığım ayağını kaldırıyor ve dizini yüzüme doğru savuruyor. Son saniyede geri çekildim ve sırt üstü yere düştüm.

Ben kıpırdayamadan kendini bırakıyor. Ağır, kaslı bacakları kalçalarımı sararak leğen kemiğimi yerinde sabitliyor, böylece onu tekrar tekmeleyemiyorum ve bir ön kolunu boğazıma bastırıyor - sert, sonra daha sert.

Sapık. Sikik. Pislik. Ona göstereceğim.

Ama sonra parmakları kalkıyor, nasırlı dudaklarıma bastırıyor. "Yine yüzüme tükürmeyi mi düşünüyorsun prenses?" diyor, karanlık gözlerinde eğlence.

Güzel, demek ki kimse o anı unutmamış.

Birden ne kadar savunmasız bir durumda olduğumu fark ettim. Yalnızız; kaledeki diğer herkes hâlâ uyuyor. Benden nefret eden bu vahşi kasap beni kıstırmış ve boğuyor. İçimde bir korku spazmı sekiyor ve Anassa bağın diğer ucunda canlanıyor, ancak hiçbir şey söylemiyor.

Beni öldürebilir. Beni öldürebilir.

Stark başını hafifçe eğiyor, sanki bir şey dinliyormuş gibi - belki de kurdu, beni tamamen bitirmesini istiyor. Ama sonra beni şaşırtarak boğazımdaki baskıyı azaltıyor, sert parmaklarını dudaklarımdan çekiyor.

Bana göz kırpmıyor, kaşları hafifçe çatılıyor, sonra üzerimden yuvarlanıp ayağa kalkıyor.

Yeni Alfa'yı öldürseydi muhtemelen annesini kızdırırdı.

"İyi deneme," diyor.

"Terbiyeli," diye homurdanarak ayağa kalktım. "Üstünlüğü nasıl ele geçirdin? Biliyor muydun?"

"Sızlanmadan bundan çok daha sert darbeler aldığımı gördüm," diyor, bakışları sabit. "Ve ben her zaman hazırım, rakibim zayıflıkla *oynadığında* bile."

Çünkü o acımasız. Kollarımı kavuşturuyorum. "Bana zayıf *demeyi daha yeni* bitirdin."

"Farklı güç türleri vardır. Farklı türde zayıflıklar" diyor. Avuçlarını birbirine sürtüyor, gözleri yine üzerimde geziniyor. Beni açıklıklar için değerlendiriyor, hemen fark ediyorum. Bana tekrar saldıracak. "Neden sürülerin birbirinden ayrı olduğunu düşünüyorsun?"

"Çünkü tüm kana susamış katilleri koyacak bir yere ihtiyacımız vardı, Alfa Daemos," diye cevap veriyorum tatlı bir gülümsemeyle.

Yumruğunu savurdu. Geri adım , sonra bir darbe daha gelince tekrar geri çekiliyorum. Avuç içimin düz kısmıyla engelleme hatasını yaptım ve

darbesi kolumun dirsekten bükülmesine ve sağ tarafımın acıyla yanmasına neden oldu.

" zaman belki de *kana susamış* bir *katilin* sabrını sınınamamalısın," diyor. Ama sesindeki soğuk vahşet, gözlerindeki aynı kaynayan parıltıyla dengeleniyor. Bu meydan okumayla.

"Titriyorum," diye alaycı bir şekilde çıkışıyorum, sanki ikimiz de az önce beni yerde korkudan altıma kaçırdığının farkında değilmişiz gibi.

Stark derin bir nefes alır ve doğrulur. "*Asıl* neden her sürünün bir zayıflığı olması. Tıpkı her askerin olduğu gibi. Strategoslar zekidir. Savaş alanında ustadırlar. Ancak tepki süreleri, sürekli işlemek zorunda oldukları bilgiler nedeniyle genellikle yavaşlar. Phylax fiziksel olarak zorludur ama Daemos'tan daha az manevra kabiliyetine sahiptir."

"Peki *ya* sürünün zayıflığı?"

Bu soru bana bir fiziksel saldırı daha kazandırdı. Ayak hareketleri bizi odanın içinde, rafların arasına taşıyor. O vazgeçene kadar terliyordum.

"Daemos... kendini kaptırdı," diye mırıldanıyor. Sesindeki nefessizlik ve gözlerinin üzerimde gezinmesi ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

Bakışlarım isteksizce yan taraftaki karanlık odaya, yapılmamış yatağın olduğu yere kayıyor. Tomison'ın bir keresinde Stark hakkında söylediği şu sözleri düşünüyorum

-Tüm biniciliği yapacak bir tip gibi görüldüğü hakkında.

Parmaklarımı yumruk yapıp tırnaklarımın avuç içlerimi ısırmasına ve acının beni bu son derece istenmeyen düşünce çizgisinden uzaklaştırmasına izin veriyorum.

"Ve böylece birbirimizin zayıflıklarını telafi ediyoruz," diyorum, kendimi bir sonraki sondaj saldırılarına hazırlamak için ondan biraz daha uzaklaşarak.

"Doğru. Aynı şekilde, her askerin zayıf ve güçlü yönleri vardır" diyor.

"Ve sürü arkadaşlarımız bunları telafi ediyor. Bizim-"

"*Hayır*," diye sertçe tersledi.

Başka bir saldırı telaşı. O açıklayana kadar nefes nefese raflardan uzaklaşıyorum. İfadesindeki ciddiyet akıldan çıkmıyor.

"Sen bir *Alfa*'sın. Açık bir zayıflık lüksüne sahip değilsin." Siktir, bu adam çok gergin. "Herkes. Zayıflıkları vardır. Zayıflıkları vardır," diye tışlıyorum.

Bana yaklaşıyor, alanımı daraltıyor. Efor sarf etmekten göğsü hızla inip kalkıyor. Misk ve amber kokusu burnuma ulaşıyor ve hemen ağzımdan nefes alıyorum çünkü keskin kalmam gerekiyor.

"Haklısın," diyor. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bana bu sözleri söylemeden önce öleceğini düşünmüştüm. "Ama bu gerçekleri kime göstereceğimiz konusunda *seçiciyiz*. Anladın mı?"

Kabaca yutkunuyorum. Cevabımı beklemiyor, aniden arkasını dönüyor ve benden uzaklaşıyor. Bir an için omuzlarının eğimini inceliyorum. Sanki tedirginmiş gibi yükselip alçalıyorlar.

Bir an için gizli anlamlar kızgın fırtına bulutları gibi etrafımızda toplanıyor. Adı dilimde şekilleniyor. Nedenini söyleyemiyorum. Benden yüz çevirişinde çok ağır, çok yüklü bir şey vardı.

"St-"

Bana doğru dönüyor. Tam olarak kaçacak zamanım yok, bu yüzden vücudumu onun momentumuna paralel hareket ettirerek darbesinin etkisini azaltmaya çalışıyorum. Acıtıyor ama hiçbir şeyi kırmıyor. Hızlıca dans ederek uzaklaşıyorum ve cam kasalardan birinin yanında dengemi sağlıyorum.

Kızgınlık kanımda köpürüyor. Morlukların oluşmaya başladığını hissedebiliyorum. "Bu da mı zayıflık oyunu?" Homurdanıyorum.

Bana doğru adım atıyor. *Hızlıca*. "Her pakette kaç gamma var?"

"Ne... İki mi?" Dedim.

Tekrar saldırdı. Homurdanıyorum ve savuşturuyorum, kaçıyorum, sonra bir başka cezalandırıcı darbeye maruz kalıyorum. "İki ya da üç," diyor. "At üzerindeyken bir binicinin en büyük zaafı nedir?"

Kendimi hazırlıyorum, duruşumu genişletiyorum. "Engebeli arazi."

Saldırısı acımasız. Darbeleri koçbaşı gibi. Şimdiye kadar dövüştüğüm herkesten daha hızlı ve en ufak bir bile göstermiyor. Beni antrenman meydanı boyunca kovalıyor, raflara yaslıyor.

"*Bacaklarınız*. Bacaklarınızda sorun varsa, Anassa nasıl telafi ederse etsin, oturmaya devam edemezsiniz."

Göğsüm kabarıyor. Yüzümden aşağı terler akıyor. Ve bir şey... gözümün köşesinde *kayıyor*. Omurgamın üzerinde garip bir enerji dolaşıyor. Rafındaki kitaplardan birkaçı, gölgelerin arasına sıkışmış, eski ve soluk ama...

"-Birincil... Cooper!" diye bağırıyor.

"Ne?" Başımı ona doğru çevirerek söylüyorum.

"Bir Sifon'un birincil zayıflığı nedir?" diye adeta hırlıyor. "Bu..."

Gözlerim tekrar o gölgeli rafa kayıyor.

Sonra bana doğru geldiğini hissediyorum ve olabildiğince çabuk tepki veriyorum. İleri atılıyor ve karşılık veren hamlemin eğilerek ayağını destekliyor ve yumruğunu çeneme doğru kaldırıyor. Sırtımı kamburlaştırıp başımı tam zamanında geriye çekiyorum ve bacağımı onun tarafına doğru tekmeliyorum.

Ama bileğimi *yakaladı* ve kütlesini kullanarak dengemi bozdu.

Kasları geriliyor, tutuşu sıkılaşıyor ve beni bir rafa doğru savuruyor. Omzum acı içinde patlıyor, ama bacağımı bedenlerimizin arasına sıkıştırıp beni rafa öyle sert itiyor ki, tahta omurgama saplanıyor.

Dirseğimi kaldırmaya çalışıyorum ama bileğimi yakalayıp omzuma sabitliyor ve ön kolunu tekrar boğazıma bastırıyor.

Direnerek bu tutuştan kurtulmaya çalışıyorum ama acınası, kıvranan bir isyandan fazlasını başaramıyorum.

Ve vücudunun benimkine dokunduğu her noktanın son derece farkındayım. Eli bileğimde, bacağım aramızda kalkmış, kalçaları benimkilere sürtünüyor. Kolu boynumu yakıyor, parmakları bileğimi kavırıyor. Kokusu zihnimi bulandırıyor.

Kıpırdamadan düştüm, göğsüm kabardı, çenem sıkıldı.

"Dikkatin dağınık," diye homurdanıyor, sesinin gürültüsü bedenimin derinliklerine işliyor.

Söyleyeceğim. Belli ki Killian'sız çok fazla gece geçirmişim. Anassa'yla olan bu mahremiyet meselesini aşmam ve bu kaşıntıyı yeniden kaşımaya başlamam gerekiyor - cinsel hayal kırıklığımı doğru kişiye yöneltmeliyim.

Derin bir nefes alırken yarılan dudağımdan kan sızıyor. Çeneme ulaştığında gözleri aşağıya dalıyor. Kaşları hafifçe birbirine çarpıyor.

Başımı salladım. "Öğrenecek çok şey var. Bir plana ihtiyacım var."

Beni serbest bırakıyor. Ciğerlerimden hava boşalıyor. Birden üşüdüm. Bağlantısız. Kendimi sabitlemek için bir rafın kenarına tutunuyorum, nabzımın zonklamasıyla yönümü şaşıyorum.

"Sonunda bir Alfa gibi düşünüyorsun," diyor, sesinde bir onaylama dokunuşu var.

Çenesini sallayarak, birkaç rafın arasında kaybolurken tek kelime etmeden beni takip etmemi emrediyor. Çenemdeki kanı siliyorum ve boğazımı ovuşturarak onu takip ediyorum.

Stark rafların arkasına gizlenmiş bir masanın üzerinde duruyor. Ben yaklaşırken bakışları beni takip ediyor. Yanına ulaştığımda, bir parça

masanın parlak yüzeyinde bana doğru kağıt.

"Neyi geliştirmeniz gerektiğini yazın. Her şeyi."

Elimi kalçama koyuyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Sana tüm zayıflıklarımı anlatmam gerektiğini mi söylüyorsun?"

Gülüyor. *Stark*, gülüyor. Elini kirli sakalının üzerinde gezdiriyor, gözleri hafifçe ısınıyor ve göğsünden o derin ama zar zor çıkan eğlence sesi yayılıyor.

"Belki de sana söylenen her şeyi dinliyorsundur."

Kaslarım titriyor. "Gördün mü? Ben yıldız bir öğrenciyim."

Kalçasını masaya yaslıyor. "Kendini tutmayı seçebilirsin ama başarısız olursun. Ve ölürsün." Elim yumruk haline geliyor. Bir ders mi yoksa bir tehdit mi? Çenesi seğiriyor ve bana bir adım daha yaklaşıyor. "Bunu atlatmanın tek yolu benim."

"O halde sana güvenmem gerekiyor," diye nefes alıyorum.

Tanıştığımız andan beri irademi kırmaya çalışmaktan başka bir şey yapmamışken.

"Ya da bunu güçlenmek için beni kullanmak olarak da düşünebilirsiniz" diyor.

Beni kullanarak. Can sıkıcı bir şekilde yanaklarım ısındı.

Alay ediyorum ve Stark uzun bir süre beni inceliyor. Sonunda parmaklarını saçlarında gezdirdi.

"Bunlar bir Alfa'nın vermesi gereken zor kararlar," diyor ve kâğıdı bana doğru itiyor. "Sürüsünün iyiliği için."

Sürümün iyiliği için.

Dilimi acıyan dudağımın üzerinde gezdiriyorum ve kan tadı alıyorum. Sonra başımı sallayıp masaya oturuyorum ve onun tüy kalemını alıyorum.

"Eminim bilmem gereken daha önce hiç duymadığım şeyler vardır, o yüzden bu senin sorumluluğunda," diyorum. "Bana bir Alfa'da olması gerekenler listeni söyle, ben de eksiklerimi yazayım."

Gözleri yine parlıyor. Bu cevap hoşuna gitmişti. "Yazmalısın... Ne yazıyorsun?"

İlk önceliğim olarak karaladığım şeyi ona göstermek için sayfayı kaldırıyorum. "*Bakışlarım üzerinde çalış.*"

Dudakları birbirine yapıştı. "Komik."

Başka bir not yazıyormuş gibi yapıyorum. "Yok et... benim... mizah anlayışımı," diye sahte bir kayıt yapıyorum. "Sırada ne var, ey bilge kişi?"

"Sürü politikası. Askeri strateji" diyor.

"Heyecan verici," diyorum sahte bir hevesle, sonra da yazmaya başlamak için sayfaya dönüyorum.

Sonraki bir saat boyunca bilgimdeki boşlukları en ince ayrıntısına kadar katalogladık. Sonra Stark benim için yepyeni bir program hazırlamaya koyuldu. Şafakta savaş, öğleye kadar strateji dersleri, öğleden sonra paket politikası, akşamları bağımsız çalışma.

Bunların yanı sıra düzenli olarak verdiğim paket kurslarını ve de unutmayın. Ne de olsa ben hâlâ bir Rawbond'um.

Uyumak için *biraz* zamana ihtiyacım olduğunu ve belki de Killian'ı görmem gerektiğini savunmak istiyorum.

-Ama belli ki benim için ayırdığı üç onsluk sabrı tüketmişim.

Sonunda sandalyemde geriye doğru uzanıyorum, sırtımı kamburlaştırıyorum ve arkasındaki rafı işaret ediyorum. "Peki ya bunlar?"

Dönüyor, bir süre rafa bakıyor, sonra tekrar bana bakıyor. "Affedersiniz?"

Ayağa kalkıp rafa yaklaşıyorum ve Stark'ın beni rafa doğru ittiği anıyı zihnimden uzaklaştırmaya çalışıyorum. Bu kafa karışıklığını bir kenara bırakıp parmak uçlarımla daha önce dikkatimi çeken kitapların tozunu almak için uzanıyorum.

"Bunlar eğitimimin bir parçası mı? Bağımsız çalışmamın?" Ben soruyorum.

Şimdi bile onlara baktığımda omurgamda bir enerji ürpermesi hissediyorum. Eski, solmuş, deri ciltli ve... neredeyse canlı.

"Onlar benim soyumdan gelen kitaplar," diyor bana, yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyor. "Ödünç vermek bana düşmez. Ama ben bakmıyorken bunlardan herhangi biri ilginizi çeker ve elinize alırsanız, sizi durduramam."

"Evet," Anassa'nın sesi bağıın üzerinden geliyor. "*Kendi araştırmanı yap.*" Bunun için teşekkürler, Anassa. Bugünkü eğitimin başka bir bölümünde rehberliğinden faydalanabilirdim ama bazı tozlu eski kitapların seni heyecanlandırmasına sevindim.

Alay ettim. "Bu cevabın ne kadar *gizemli* olduğunun farkında mısın-" Stark'ın yumruğu yüzüme çarpıyor ve sendeleyerek geri çekiliyorum. "Bununla işimizin bittiğini sanıyordum!" Bağırıyorum.

"Bitti mi?" diyor küçümseyerek ve sorgulama ve tartışmanın acımasız ritmine yeniden başlıyoruz. Ama kendimi savunurken bile, o garip titreşen enerji zihnimin arkasında, kafatasımın tam dibinde kalıyor.

O eski kitapların farkında olduğu hissinden kurtulamıyorum. Bekliyorum.

Uzun işkence gününden sonra, ölü gibi uyuyacağımı düşünerek ağırlı ve bitkin bir şekilde yatağa yuvarlanıyorum. Ama neredeyse gözlerimi kapattığım anda, canlı bir rüyanın içine düşüyorum. Gölgeler etrafımda dönüyor, beni kaldırıyor, zihnimi yağmalıyor.

Hava aniden soğudu, yatağım sertleşti. Ve sonra burnuma eski kanın hafif kokusu doluyor. Ellerimin altında sert bir toprak var.

Yine mi? Tek düşünebildiğim bu. Hayır, hayır, hayır.

Doğrulup gözlerimi açtığımda kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyor. Artık rüya görmüyorum ve odamda da değilim. Bu gerçek.

Tam olarak geçen sefer olduğum yerdeyim, arenanın tam ortasındayım. Ama bir şeyler biraz farklı. Bu bölümler sırasında beni ele geçiren her zamanki yönelim bozukluğu yok, yerini rahatsız edici bir netliğe bıraktı.

Ay, başımın üstündeki cam tavandan mükemmel ışık parçaları yayıyor, ancak bu netlik parçalarının etrafında, garip gölgeler yeryüzünde sürünüyor. En uçlarında, sanki titriyorlarmış gibi görünüyorlar. Bir örümceğin bacakları gibi titriyorlar.

Nefeslerime odaklanarak kendimi ellerimin ve dizlerimin üzerine itiyorum. Ama kendi gölgem hareketlerimi tam olarak takip etmiyor gibi görünüyor. Ya da ben öyle sanıyordum ama gözümü kırptığımda tam ait olduğu yerdeydi.

Aramızdaki bağ sayesinde Anassa'nın uyanıklığı artıyor. O da bunu hissedebiliyor o zaman.

"Dikkatli ol," diye uyarıyor, sesi zamankinden daha kısık.

Gözlerimi kısarak etrafımdaki karanlığa bakıyorum. Altımda, boşaltma sisteminin merkezini tekrar görebiliyorum. Ama ayaklarımı bulmak için ayağımı ileri doğru kaydırduğımda, ay ışığının açısı karanlıkta bir şeyin parıldamasına yetecek kadar değişiyor. Tekrar öne eğilip aşağıya bakıyorum.

Metalik bir şey var. Kesinlikle altın. Kendimi zorlayarak yere bastırıyorum. O metal parıltısının yanında, parıldayan bir taş var. Opalescent.

Ve bu... bir kurt kafasının kıvrımı mı?

Ağırlığımı değiştiriyorum ve parmaklarımı dikkatlice delikten geçiriyorum, aşağıda gizlenen belirsiz şekillere ulaşırken homurdanıyorum. Nedenini söyleyemem.

Genelde tüm kolumu yabancı yerlere sokmaktan kaçınırım. Ama zihnimde neredeyse içgüdüsel bir ihtiyaç uğulduyor. Bir çekim, sanki bir

Elini bileğime doladı ve beni içeri sürükledi.

Arenada bir ses yankılanıyor. Ayak sesleri, fark ettim.

Anında ayağa kalkıyorum ve kanalizasyondan uzaklaşmaya çalışıyorum. Gecenin bu geç saatinde başka birinin hızla yaklaşması, burada olmamam gerektiğinden aniden emin olmamı sağlıyor. Bunu görmemem gerekiyordu. Yakalanamam.

Aceleyle arenanın diğer tarafına yöneliyorum ve merhametli bir şekilde durgunlaşan gölgelerin arasına giriyorum. Zihnim sorularla dolup taşıyor.

Arena zemininin altında gömülü olan neydi? Neden beni içine çekiyor gibi hissediyorum?

Ve neden koridorlarda kaçarken ölüm peşimdeymiş gibi görünüyor?

OceanofPDF.com

ŞAFTÖR KİRLİLİĞİ-EİLHt

T Kanıtlama dönemi boyunca yağmur yağması hem Dövüş ile aynıdır - tekrarlayıcı, zorlu, tehlikeli - hem de çok ama çok farklıdır. En önemlisi, eğitimi diğer sürülerle paylaşıyoruz.

Her lanet *gün*.

Mantıklı, birlikte verimli çalışmayı öğrenmemiz gerekiyor. Ancak Daemos'la bu kadar çok etkileşime girmek gerçekten bir lanet, kaç tanesini kızdırmayı başardığımı düşünürsek. Alfa'ları da dahil.

Stark beni iki haftadır özel olarak eğitiyor ve beni sürekli olarak kırılma noktasına kadar zorlamaktan büyük bir zevk alıyor gibi görünüyor. Her günü ağrıyan kaburgalarım ve ağrıyan kaslarımla bitiriyorum, kıcıma defalarca vuruluyor.

O ne kadar acımasız olsa da, geliştiğimi söyleyebilirim. Bir şeyler öğreniyorum.

Egith'in eğitimlik görevini devralmak üzere cepheden geri çağrılan Strategos Gama Daegan Prak ile olan etkileşimlerim için söyleyebileceğimden çok daha fazlası. Saman rengi saçları ve endişeli bir yüzü var.

İşe yaramaz bu adam için çok nazik bir tanımlama. Bana diğer Strategos Rawbond'lardan biri olan Roddert'i hatırlatıyor. Belki de akrabadırlar.

Bugün Strategos ve Daemos, Daemos eğitim sahasında, sürü güçlerimizi ayarlamamız gereken ortak bir tatbikat için bir aradayız. Otuz dakikadır buradayız.

"Strategos Rawbonds, kenara çekilin," diye emretti Gama Daegan, "ve-" Gözümü yakalıyor ve irkiliyor, talimatını cümlelerin ortasında durduruyor. Bu, son iki haftadır bizim sevimli küçük şarkımız ve dansımız oldu. Ne zaman işini yapması ve bize bir şeyler öğretmesi gerekse, Alfa statümden dolayı bana sığınıyor.

Diğer Rawbond'larla arası iyi ama ben hiçbir şey anlamıyorum. Bana emir vermiyor, performansımı eleştirmekte yavaş davranıyor ve eleştirdiğinde de sanki ona üstünlük taslayacağımdan endişe ediyormuş gibi neredeyse çekingen davranıyor. Kuvvet antrenmanı için *direnç* gereklidir.

Onun gerçek bir eğitmen olmasına ihtiyacım var, yoksa asla gelişemeyeceğim. "Devam et, Daegan," diye bağırdım Anassa'nın tepesinden.

Sanki sersemlemiş gibi kendini silkeliyor ve diğer Strategos sürüsü üyelerine doğru bakıyor. "Daemos'un sürü güçlerini göstermesine izin vermek için yana doğru hareket edin. Sonra Strategos'un öngörü yeteneklerinden yararlanın ve saldırılarını savuşturun."

Stark devreye giriyor. "Daemos Rawbonds, Strategos'un kaçamayacak kadar yavaş olması ihtimaline karşı yere nişan al. Onlara doğrudan saldırmayacaksınız ya da güçlerinizi tam güçle kullanmayacaksınız. Bugünün amacı her bir sürünün güçlerini geliştirmek, birbirlerine zarar vermek değil."

Daemos'un güçlerini ilk kez bu kadar yakından görme şansımız oldu.

On sekiz Daemos Rawbond bir araya geliyor ve hiçbir uyarı olmaksızın eğitim alanında dalga dalga büyü dalgaları yayılıyor. Etraflarındaki havadan güç çekiyorlar, arenayı devasa yumruklar gibi yumruklayan enerji koçbaşları yaratıyorlar. Enkaz her yere uçuşuyor.

Korkunç bir şey.

Allegra neredeyse kurdunun üzerinden düşecekken çığlık atıyor. Doğrudan saldırılardan kaçınmak buraya kadarmış.

Gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum ve onu görene kadar toz bulutunun içinde arama yapıyorum. Jonah.

Tüm eğitim seansı boyunca etrafımda dönüp durdu, bundan olması gerekenden daha fazla keyif alıyordu. Kurtların, binicilerin ve toz bulutlarının arasında onu her görüşümde yüzünde kindar bir sırıtış vardı.

Bana ulaşmanın bir yolunu bulması an meselesiydi. Arınma Duruşması'ndan ve Perielle'in ölümünden beri etrafta sinsice dolaşıyor,

küçümseyici sözler söylüyor ve bakışlarıyla beni odanın diğer ucundan süzüyor. Yas tutuyor diyeceğim ama öyle birine benzemiyor.

Daha ziyade, en sevdiği oyuncağını kırmışım gibi davranıyor, bu yüzden misilleme olarak kemiklerimi kıracak.

"Daemos," diye sesleniyor Stark, "5 dakika içinde tekrar saldır... 4...."

Zihinsel olarak sürü başına giriyorum. Güçlerimizi bir öngörü görselleştirmesi yaratmak için kullanırken, diğer herkesin bilinci benim üzerimden akıyor. İmgelemde Daemos sürücülerinden biri, şaşırtıcı derecede korkutucu omuzlara sahip bir kadın, hattımızın soluna bir darbe yönlendiriyor.

"3... 2..."

Bir kurt bana yandan çarptığında zihnim görüşümü korumaya ve sürüyü sağa doğru yönlendirmeye odaklanmıştı.

Anassa hırlıyor ve kurdu ısırarak için kafasını çeviriyor. Çarpıştığımız yerden bacağıma acı yayılıyor ve düzgün bir şekilde binmemi zorlaştırıyor. Bir tarafa doğru sarkıyorum ve kürküne yapışıyorum.

"Yoluma çıkıp duruyorsun!" Jonah kadının patlamasının gürültülü sesi üzerine hırlıyor.

Yoluna çıkmak.

Şu anda sürüsünün geri kalanıyla birlikte eğitim alanının yarısını geçmiş olmalıydı. Onun yerine burada, Strategos tarafına doğru o kadar ilerliyor ki Daemos gücünün patlamasıyla üzerine toprak saçılıyor.

"Sıraya gir, Jonah!" Bağırıyorum, Anassa'ya dönerek sürüme geri . İnce ayarlı bir dikkatle dalgalanıyorlar, etrafımızda sorunsuzca hareket ediyorlar.

Daemolar o kadar düzenli ya da düşünceli değil. Bu egzersizin doğal ritmi nedeniyle öne doğru fırlıyorlar ve biz de iki sürü arasındaki kürk ve kas girdabına kapılıyoruz.

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin, *halktan* biri!" Jonah bana bağırıyor. Anassa hırlıyor ve onu yemek üzereymiş gibi haince dönüyor.

İri bir Daemos kurdu Jonah'ı iterek geçiyor ve bir anlığına görüş alanımı kapatıyor. Tam o sırada önsezim derimi karıncalandırıyor ve darbenin geldiğini hissediyorum.

Ama çok geç

Anassa kendini hazırlar ama Daemos gücünün darbesi cezalandırıcıdır.

Anassa'nın sırtından uçup kuma iniyorum ve uzuvlarımın ezilme ihtimalini en aza indirmek için yuvarlanıp bir top haline geliyorum.

Jonah az önce...?

Birden o ve kurdu tepemde beliriyor ve bu artık bir soru olmaktan çıkıyor. İkinci darbe geldiğinde Jonah'ın gözleri öfkeyle parlıyor. Darbenin gücünü azaltmak için dönüyorum ama tüm vücudum şimdiden acıyla yanıyor.

Elektriksel bir karıncalanma içimde çığlık *atıyor*, çığlık *atıyor*, *almak üzeresin*

Vu

r. Ellerimi kaldırıyorum ama işe yaramıyor.

O korkunç darbelerden biri çöküyor. Başım bir anda yan.

Bir şey çatlıyor ve tüm kafatasım acıyla patlıyor. Boğazımdan kopan kan dondurucu çığlığı durdurabilmeyi isterdim ama acı çok fazla. Benden kopuyor ve geride bıraktığı boş alan öfkeyle dolup taşıyor.

Anassa öfkemi hissediyor. Bir an için Jonah ve kurduna saldıracağından emin oldum.

Ve sonra bunu bizim için başkası yapar. Jonah bir an oradaydı ve bir an sonra gitti.

Jonah'ın bedeni antrenman sahasının duvarına çarpıyor. Bu olaydan bir saniye sonra, sanki ölüm yanımdan geçip gitmiş ve bana sadece nefes aldırılmış gibi bir rüzgâr esiyor.

Az önce hissettiğim *saf* güç, ilkel bir şeyin bir anlık görüntüsü gibiydi...

Birisi bağılıyor. Gamma Daegan, sanırım. Her iki sürünün kurtları da geri çekiliyor ve Jonah'ın yerde inleyen bedenini görebilmem için ayrılıyorlar. Burnumdan kan akarken görüşüm hafifçe dalgalanıyor.

Karanlık bir figür Jonah'ın başında durmuş bağılıyor. Önce kulaklarımdaki cınlamadan dolayı anlaşılmıyor. Sonra kelimeler derin, öfkeli bir sesle geliyor.

"-Alfa Meryn'e bu şekilde dokunamazsın!"

Stark'ın göğsü kabarıyor. Cratos yanında değil ama Jonah'ı tehdit etmek için kurdunun büyüklüğüne ihtiyacı yok. Dövmeli ellerinin tehditkâr bir şekilde sıkılıp gevşemesi her şeyi anlatıyor, sanki onları Jonah'ın boğazına dolanmış gibi hayal ediyor.

Jonah, "O *benim* Alfa'm değil, efendim," diyor ama gözlerini kaçırıyor.

"Alfan sana büyüünü tam güçle Strategos üzerinde kullanmaman için bir emir verdi ve sen buna itaat etmedin!" Stark bağılıyor. Sesinin yankısıyla tüm sürüsü kıpırdanıyor. Bazı kurtların kulakları geriye kıvrılıyor, başları itaatkâr bir şekilde omuzlarının altına düşüyor.

Stark'ın sesi sakinleşiyor ama sadece biraz. Hâlâ tüm eğitim alanının duyabileceği kadar yüksek ve tehdit dolu.

"Sen güçlü bir Rawbond'sun ama Daemos'ta değer verdiğimiz tek şey güç değildir. Eğer Kanıtlama'nın geri kalanını atlatmak istiyorsan bunu hatırlaman iyi olur. Ve eğer ima ettiğim şey çok açık değilse: Ona bir daha dokunursan seni kendim itlaf ederim."

Titreyerek doğruluyorum ve bir elimle zonklayan burnumu kapatıyorum. Anassa onu iyileştirmeye başladığında ısınıyor. Bir el omzuma dolanıyor ve içgüdüsel olarak irkiliyorum.

"Benim," diyor Izabel, kara kaşları endişeyle birbirine kenetlenmiş. "Tamam mı?"

"Pekâlâ," diye onaylıyorum, boğazımdan aşağı sıcak kan akmasına rağmen. "Utanmalı mıyım?"

"Hayır," diye yanıtlıyor Izabel.

Homurdanıyorum. "Utandım o zaman."

Şaşkın bir kahkaha attı, sonra bana elini uzattı ve kalkmama yardım etti. Nevah yanıma geldi ve sırtımı sıvazladı.

"Bir Alfa gibi düşünüyorsun," diyor bana yarım bir gülümsemeyle. Sonra yüzüme, kesinlikle ezilmiş burnuma el sallıyor. "Bu da öyle. Çok... otoriter görünüyorsun."

Nevah, Arınma Duruşması'ndan ve sürü beni affetmeye karar verdiğinden beri çaba gösteriyor. Tek başına bir masa aramak yerine yemeklerde bizimle birlikte oturuyor. Akşamları ortak salonda takılıyor ve hatta Kryptos kadınlarından biriyle yatmaya başladı, ya da Venna öyle diyor.

"Teşekkürler," diyorum ona. "Seninkini de kırabilirim, eğer Alfa'nla eşleştirmek istersen. Ön tarafın yeni gözdesi olacağına eminim."

Stark yüksek sesle, "Eğitim bitti," diye seslenerek Jonah'dan uzaklaşıyor. Elleri hâlâ yumruk halinde. Kasları o kadar gerilmiş ki kendini ikiye ayıracakmış gibi görünüyor. Yanımızdan geçerken bana bakmadan, "Alfa, ofisim," diye homurdanıyor.

Eğitim alanındaki herkes gibi üçümüz de bir süre onun gidişini izledik.

Sonra kuma biraz kan tükürüyorum. "Eğer ölürsem, dramatik intikam arayışınızda kimi avlayacağınızı biliyorsunuz," diyorum iki kadına, sonra zihinsel olarak Anassa'ya veda ediyorum.

Stark'ı sessizce takip ediyorum, kurtların ve atlıların arasından açtığı yolda beceriksizce yürüyorum. Kanlar içindeyken ve düz bir çizgide yürümeye çalışırken başımı olabildiğince dik tutuyorum. Şu anda Rawbond arkadaşlarıma ne kadar acınası göründüğümü düşünecek yerim yok; kendimi Stark'ın azarlamasına hazırlamakla meşgulüm.

Şimdiden kafamın içinde, Jonah'a bağırarak çuvalladığımı, kendi sürüm için endişelenmem gerektiğini, kendimi aptal yerine koyduğumu söylüyor. Hangi eleştiriyiyle başlayacak?

İçeri girdiğimizde botlarımız yankılanıyor. Stark'ın elleri hala sıkı. Omuzları neredeyse kulaklarına değiyor. Onda, alacağım eleştirilerin gereksiz yere yoğun olacağı anlamına gelebilecek bir vahşilik var.

Ofis kapısını arkamızdan büyük bir gürültüyle kapatıyor ve ben ırkiliyorum.

Keşke umursamasaydım. Keşke tüm bunları omuzlarımdan atabilsem ve hiçbir şey beni incitemezmiş gibi davranabilsem. Ama Stark dönüp bana baktığında, sanki midem vücudumdan ayrılıp ayaklarımın dibine düşecekmiş gibi hissediyorum.

Uzun bir süre bana baktı. Korkunç kara gözleriyle bakıyor.

Sonra omuzları düşer. Gözleri kayarak kapanıyor. Derin bir nefes alışını izliyorum ve sanki kırılğan bir şeyi nasıl kırmayacağıma dair hiçbir talimat vermeden beceriksiz ellerime bırakmış gibi hissediyorum.

Yine de o an çabuk geçer.

Gözlerini açıyor ve odanın benim tarafımda bana katılıyor. "Dön," diye emretti, ben de döndüm.

Kısa bir süreliğine omzumu tutuyor ve beni yanımdaki yuvarlak aynaya doğru adım atmaya zorluyor.

Yüzümü buruşturuyorum. Anassa burnumu iyileştirmiş olabilir ama korkunç bir açıyla yerleştirilmiş. Tüm yüzüm farklı görünüyor, Jonah'ın şiddetiyle yeniden düzenlenmiş. Uzanıp ona dokunma içgüdüsüne direniyorum. Gözlerimin arkasını sızlatan yaşlara direniyorum.

Bu sadece gösteriş değil. Yani, öyle. Kesinlikle öyle. Ama aynı zamanda.

Kim olduğumu bilmiyorum, diye fısıldıyor içimdeki bir şey, yeniden düzenlenmiş yüzüme bakarak. Ama biliyorum, değil mi? Sadece birkaç dakika önce adımı söyledi. Alfa Meryn. Ben artık buyum. Olmam gereken kişi.

Duygularımı dizginliyor ve çenemi sıkıyorum. "Sanırım hak ettiğim şey bu, ha?" Güçlü bir sesle söylüyorum. Hatta küçümseyici. Eleştirisini savuşturuyorum, incitmeden önce kontrol altına alıyorum. "Ben boktan bir Alfa'yım."

"Evet," diyor Stark hemen.

Ahh. Yani, bunun gerçek olduğunu biliyorum, ama bunu onun ağzından duymak itiraf edebileceğimden daha fazla acı veriyor.

"Beni cesaretlendirmeniz gerekmiyor muydu, *eğitmenim*?" diye cevap verirken sesim hafifçe titriyor.

İğneleyici sözler düz düşüyor. Her şeyin ne kadar ciddi olduğunu küçümsemek için kullandığım alaycı enerjiyi toplayamıyorum. Ama Stark etkilenmiş görünmüyor. Sadece arkamda duruyor ve aynadan gözlerimin içine bakıyor.

"Sana asla yalan söylemeyeceğim," diyor, sesi kasvetli ve kelimeler kemiklerime kadar işliyor, iliklerime kadar işliyor. Tıpkı benden sık sık nefret ettiğini, beni kırmanın ona zevk verdiğini söyleyebildiğim gibi... bunun da doğru olduğunu söyleyebilirim.

İçimi küçük bir ürperti kaplıyor ve ona doğru dönüyorum. Bunu yaparken omzum neredeyse göğsüne değiyor. "Peki o zaman. Truth," diyorum ve yanağıma kısaca dokunuyorum, "bu ne kadar kötü görünüyor?"

Karanlık bakışları yüz hatlarımın üzerinde geziniyor. Ensemdeki tüylerin diken diken olmasını görmezden geliyorum. "Korkunç," diyor basitçe.

Gözlerimi kapatarak yumuşak bir kahkaha attım. Evet, bana yalan söylemeyecek.

Nasıl görüldüğümü umursamıyormuşum gibi davranmak istiyorum. Bazen güzel hissetmeye ihtiyaç duymayan sert bir savaşçı kadın olduğumu. Her türlü kibir duygusunun üstünde olmak harika olurdu.

Ne yazık ki, ben sadece insanım. Ve hoşuna gitsin ya da gitmesin, bu engerekler yuvasında görünüş önemlidir.

"Siktir," diyorum sessizce. Gözlerimi açıyorum ve bir sarsıntıyla Stark'ın hâlâ yoğun bir şekilde yüzüme baktığını fark ediyorum.

Bakışlarında kararsız bir savaş hali var. Sonra, "İstersen tamir edebilirim. Ama acıtacak."

O işin içindeyken genelde öyle olur. Hayatımın geri kalanında bir lahana burnuyla dolaşmanın alternatifi nedir?

"*Tekrar kır,*" dediğini duyuyorum Anassa'nın bağın içinden. "*Hemen ardından iyileştireceğim.*"

İşte kadar. Omuzlarımı dikleştiriyorum. "Canımı yak o zaman, Alfa Stark."

Kelimeler ağzından çıktığı anda bana yaklaşıyor ve bedenim farkındalıkla aydınlanıyor. Nasırlı, yaralı elleri omuzlarıma dolanıyor ve beni yanımdaki köhne sandalyeye itiyor. Buna izin veriyorum ve başımı kaldırıp ona bakıyorum, bakışlarım boynundaki dövmelelere takılıyor.

O bir acı simsarı.

Stark yaklaşıyor. Diziyle benimkini açıyor, sonra yere diz çöküp bacaklarımın arasına yerleşiyor, böylece yüzlerimiz aynı hizaya geliyor. Ellerim kolçaklara sıkıca yapışıyor ama uzun sürmüyor, uzanıp bileklerimi tutuyor.

Ellerimi göğsüne doğru çekti. Buna izin veriyorum, bu elektrikli sessizlikte karşı koyamayacak, soramayacak ya da tereddüt edemeyecek kadar kayboluyorum. Avuçlarımın altında kalp atışları hızlanıyor.

"Bana tutun," diyor, sesi gürleyerek. "Sıkıca, eğer ihtiyacın varsa."

Yutkunurken boğazım tıkırdıyor. Göğsündeki kendi ellerime bakıyorum. Sonra, anlaşılmaz bir şekilde, onları omuzlarına götürüyorum.

Daha iyi bir tutamak, diyorum kendime. Ellerini yüzüme doğru kaldırırken avuçlarımın altındaki kaslarının seğirmesinin bununla hiçbir ilgisi yok.

Beni uyarmadan parçalamasını bekliyordum. Antrenmanlarda böyle yapar. Burnuma yumruk atmak karakterine aykırı olmazdı. Ama bu olmadı. Neredeyse... nazik davranıyor.

Şu anda ne haltlar dönüyor?

"Derin bir nefes al," diyor sessizce, gözlerimin içine bakarak. "Bir, iki, üç."

Ve burnumu tekrar yerine oturtuyor.

Tüm kaslarım dirençle kenetlenirken gözlerimden yaşlar fışkırıyor. Tırnaklarım derisine kan çekecek kadar sert batıyor ama Stark irkilmiyor bile. Az önce bana verdiği acının bir kısmını geri vererek onu parçalamama izin veriyor.

Siktir, acıyor. Siktir, siktir, siktir.

Her nasılsa, ilk kırıldığı zamankinden daha kötü, belki de acıyı dengeleyecek adrenalinim olmadığı için.

Ama bu olur olmaz, her şey biter. Anassa kırığı hemen iyileştirir ve acı azalır.

Burnumu çekiyorum ve yukarı bakıyorum. Stark beni izliyor, yüz ifadesi Anassa'nın en kötü anındaki duvarı kadar sert. Aptalca ama keşke onun aklından neler geçtiğini bilseydim. Eğer o da aramızda bir şeylerin değiştiğini hissediyorsa.

Belki de bundan ne kadar keyif aldığını saklamaya çalışıyordur.

Stark ofisin diğer tarafına geçene ve aramızda fersahlarca mesafe oluşana kadar hiçbir şey söylemiyor. "Daha iyi olmalısın," diyor.

Hâlâ kızgının o zaman. Duygusal kırbacımı dizginleyecek enerjiyi bulmak için çabalıyorum. "Bana söyleyip duruyorsun," diye çıkışıyorum.

Stark dönüp bana bakıyor. Kaşları iyice çatılmıştı. "Alfa olmak, artık senin sorumlu olduğun anlamına geliyor. Daegan bir eğitmen ama hâlâ yetki . O senin Gamma'n. Sana rapor verir."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Sanırım iyi liderlerin astlarından bir şeyler öğrenebileceğini anlamıyorsunuz," diye soğuk bir şekilde cevap veriyor. Bu beni hemen susturdu. "Güç dinamiklerinin rahatsız edici olduğunu biliyorum çünkü onun sana öğretmesine ihtiyacın var, ama ona talimat vermeye de alışmalısın. Ona neye olduğunu söyle ve bu konuda net ol. Ondan sana ya da sürünün geri kalanına liderlik etmesini bekleme. Siz etraftayken olmaz."

Sözlerinin ayak bileklerime dolandığı ve beni bir çapa gibi aşağı çektiği uzun bir sessizliğe izin veriyor. Ama en azından artık sürüklenmiyorum.

"Bu, Alfa olarak öğrenmen gereken önemli bir şey," diye devam ediyor. "Eğer bu konuda ustalaşamazsan, sürün dağılacak. Yapabilir misin?"

Sorusu ciddi bir cevap gerektiriyor. Evde, çamaşırhanede, diğer çalışanlar daha yaşlı ve çok daha deneyimli olmalarına rağmen işleri ben yürütüyordum. Buranın işleri düzenli tutma yükünü üstlenecek birine ihtiyacı vardı ve gerektiğinde bu rolü üstlenmekte hiç zorlanmadım. Tek yapmam gereken siparişleri yetiştirmekle nazik olmak arasında bir denge kurmaktı.

Şüphesiz, aynı şey burada da geçerlidir.

"Evet," diyorum sonunda. "Bunu yapabilirim."

Stark doğrulur. "Güzel," dedi sertçe. "."

Masasındaki mesajlara bakmaya başlıyor. Parmak uçlarımı burnumun üzerinde gezdiriyorum ve ofis kapısına yöneliyorum. Yine de beklenmedik bir şey durup arkama bakmama neden oldu. Masasının üzerine eğilmiş, taş gibi bir ifade, alnından sarkan koyu bir tutam saç.

"Teşekkürler," diye geveledim. "Tavsiye için. Ve burun için."

Başını kaldırıp bana bakmıyor ki bu bir lütuf çünkü yüzümün kıpkırmızı olduğuna eminim.

Bunun ne sikim olduğunu bilmiyorum. Stark'a daha önce hiç *teşekkür etmemiştim*. Bana yapabileceği herhangi bir şey için minnettar olacağımı hiç düşünmemiştim.

Benim için yani.

Aslında, üzerinde yüz tane yüzümün çizili olduğu bir cinayet duvarı olduğundan oldukça emindim, gözlerim tamamen çizilmişti.

Beni duyduğunun tek göstergesi olan elini onaylamak için kaldırıyor ve ben de damarlarımda uğuldayan tuhaf hayal kırıklığını görmezden gelmeye çalışarak oradan ayrılıyorum.

OceanofPDF.com

KİRALIK DOKUZ

A Stark'la olan lpha eğitimi zahmetli bir yavaşlıkla geçmeye devam ediyor. Her gün bir savaş. Beni eve hırpalanmış ve bitkin bir şekilde göndermekten büyük bir zevk alıyor gibi görünüyor.

Yine de boşuna değil.

İtiraf etmekten nefret etsem de, ne yaptığını biliyor. Acımasız vahşetinin bir yöntemi var.

Bazen ondan nefret ediyorum. Stark, düştüğümde beni tekmelemekten çekinmiyor - kelimenin tam anlamıyla - aslında, bunu yapmak için her fırsatı değerlendirmekten zevk alıyor gibi görünüyor. Ama üç haftalık günlük derslerinden sonra hem zihinsel hem de fiziksel olarak daha güçlüyüm. Vücudum saatlerce süren dövüş eğitimiyle sertleşti, zihnim bitmek bilmeyen taktiksel çalışmalarla keskinleşti.

Aslında ona minnettarım, bunu asla söylemem. Kendimi bir Alfa gibi hissetmeye başlıyorum. Ya da en azından bu rolü gerçekten yerine getirebileceğime dair bir umut varmış gibi.

Bugün, neredeyse tüm ders boyunca kendime hakim oldum. Ama Stark benden çok daha güçlü, yılların savaş deneyimine sahip ve dayanıklılığı inanılmaz.

Benim tek fiziksel avantajım hızım ve bu da büyük bir avantaj değil. Onun boyundaki bir adamın olabileceğinden çok daha hızlı.

Bir diğer avantajım da çukurlarda savaşırken öğrendiğim kirli numaralar. Gerçi bunları kullanmak için pek fırsatım olmadı. Stark'ın üstün yetenekleri beni neredeyse tamamen savunmada tuttu.

Ama bugün, bir saatlik vahşi göğüs göğüse mücadeleden sonra, baygınlık geçirmeye başladı.

Bu çok ince bir fark, çünkü onun hareket tarzına çok yakından aşina oldum. Saldırılarında tereddüt yok ama eskisi kadar sert ve hızlı vurmuyor.

Terliyor, yüzü kızarmış, kaşları çatılmış ve yoğun bir şekilde odaklanmış.

Bu rutine başladığımızdan beri ilk kez sınırına yaklaşıyor.

Bu da bir daha karşıma çıkmayacak bir fırsat yakaladığım anlamına geliyor.

Kendi yorgunluğumu yansıtarak onun yavaş hareketlerini yansıtıyorum. Gücümü kaybettiğimi düşünmesine izin veriyorum.

Ve böylece bana bir fırsat verdi.

Adrenalin yüklü bir hızla yere düşüp bacaklarını altından çekiyorum ve yere inerken göğsünün üzerine yuvarlanıyorum.

Boğazına bastırıldığında elleri dizime kenetleniyor. Beni üzerinden atabilirdi ama bu gerçek bir dövüş olsaydı çoktan soluk borusunu ezmiş olurum.

Düştü. Yenildi.

Gözlerinin içine bakarken kısa bir şok anı yaşıyorum -benim ve onun-.

Sonra eli dizimin etrafında sıkılaşıyor, bedenim temasın aşırı farkında. Başparmağını bacağıma vuruyor ve vücudumda sıcak kıvılcımlar patlıyor. Acımasız olmayan fiziksel temasa aç olduğumu kendime hatırlatıyorum; Killian ve ben, Anassa'nın bağı nasıl ele almak istediğini anlayana kadar işleri iffetli tutmaya devam ettik.

Bu hissin etkisiyle dikkatim dağılmışken dizimi yana doğru çekiyor ve öne doğru yuvarlanıyorum, kalçalarımın arasındaki tepe noktası tehlikeli bir şekilde ağzına yaklaşıyor.

geldiğince hızlı bir şekilde yana yuvarlanıyorum ve onun yanında yere düşüyorum.

Hava, hırıltılı nefeslerimizin ikiz sesleriyle doluyor.

"Seni yendim," diye nefes nefese bağırdım, sonunda tamamen oyundan düşmemiş gibi davrandım.

"Yaptın," diyor ve kazanmama izin veriyor.

Garip bir şekilde aynı anda hem alçakgönüllü hem de muzaffer bir edayla ayağa kalkıp ona elimi uzatıyorum.

Stark'ın gözleri kısıldı ama içinde öfke yoktu. Gurur da yok, zaten ben de beklemiyordum. Yine de bir şey var. Anlamlandırılmayacak kadar karmaşık bir duygu parıltısı.

Elimi görmezden geliyor ve kendi başına kalkıyor.

"Bugünlük işimiz bitti," dedi ve hızla benden uzaklaştı. "Gidebilirsiniz."

Ofisinden bitkin ve ağrılı ama sevinçli bir şekilde ayrılıyorum. İlerleme kaydediyorum - önemli, *anlamlı* bir ilerleme.

Bu dünyaya geldiğimden beri ilk defa hayatta kalma şansımдан tamamen emin değilim. Hâlâ önümde uzun bir yol var ama Stark sayesinde şansım eskisinden çok daha iyi görünüyor.

Böyle bir pislik olması çok kötü, diye düşünüp odama geri dönüyorum. Onu bir müttefik olarak görmek güzel olurdu. Ne de olsa büyük bir sürünün parçası olmamız gerekiyor.

Ama her neyse. İhtiyacım olanı almak için onunla arkadaş olmama gerek yok. Stark'ın dostluk kurabileceğinden bile emin değilim. O temelde yürüyen bir savaş makinesi. Ve bana karşı kötü niyetli tutumunun performansında büyük bir motivasyon faktörü olduğu gözümde kaçmadı.

Eğer daha iyi biri olsaydı, muhtemelen bu kadar çabuk ilerleyemezdim.

Stark'la ilgili düşüncelerim, odama girdiğimde onu dolu bulunca dağılıyor.

Killian masamdaki koltuğundan kalkarken gülümseyerek "Merhaba," diyorum.

Çürüklerimi görünce yüzü hemen kararıyor. Anassa beni iyileştirmiş olsa da dudağımda hâlâ kan var. Yanıma gelip nazikçe yüzüme dokunurken yakışıklı yüz hatlarında endişe ve öfke savaşıyor.

"Siktiğimin *piçi*," diye homurdanıyor. "Bunu sana her gün yapmak zorunda mı gerçekten?"

Sırıyorum. "Buna değdi. Bugün onu ilk kez yendim."

Killian iç çeker, dudakları acıklı bir gülümsemeyle kıvrılır. "Tebrikler. Yine de zaferinizin bu kadar çok kan gerektirmemesini dilerdim."

Anassa'nın iyileştirici güçleri çürüklerime ya da kas ağrılarıma pek iyi gelmiyor, bu yüzden Killian hala benimle ilgileniyor ve yaralarımı iyileştirici tentürler sürüyor. Killian gardırobumdan tanıdık ilaç setini alırken gülümsüyorum ve yatağa oturuyorum. Yanımda oturuyor ve pratik bir özenle yaralarım ile ilgilenmeye başlıyor.

Bu bizim ritüelimiz haline geldi. Stark beni dövüyor, Killian tekrar diyor. Stark'ın derslerinden sonra Killian'ın beni yatıştırmak için burada olacağını bilmek tüm süreci çok daha kolay hale getirdi.

Killian'ın dokunuşu yara bere içindeki etime tüy kadar hafif geliyor ve ağrılara rağmen vücudumda sıcaklık kıvılcımları çıkıyor.

Daha fazla dayanamayacağım. Son birkaç hafta çok çileli geçti.

"Biraz yalnız kalabilir miyim lütfen?" Anassa'ya soruyorum. *"Burada ölüyorum. Eğer doğru şekilde yapamayacağımı düşünüyorsan seni engellemeyeceğim, ama belki de duvarı senin için tatmin edici bir şekilde kendi tarafına çekebilirsin?"*

Uzun bir sessizlik oldu ve sonunda *"Tamam"* dedi. Duvarı dikerken kafamda hafif bir baskı oluşuyor ve minnettarlığımı duvara yansıtmaya çalışıyorum.

Killian dudağımın yarıldığı yeri incelemek için eğildiğinde, ağzını kendi ağzımla yakalıyorum. Öpücük sıcak, bakır ve arzu tadında alevleniyor. Derinleştikçe, vücudum Stark'la olan dövüşümden kalan adrenalin ve zaferin etkisiyle, hissettiğim o garip arzu kıvılcımından bahsetmiyorum bile, yakıcı bir uyarılma telaşıyla karşılık veriyor.

Killian aceleyle öpücüğün içine eğiliyor, üst dudağımı dişleriyle yakalıyor, sonra diliyle ağzımı yağmalıyor.

Beni soymaya başladığında vücudumdaki tüm acıların farkındayım, ama bir şekilde bunlar sadece arzuyu besliyor. Ateşler içindeyim.

Sabırsızlıkla Killian'ı kabaca yatağa çekip üzerine tırmanıyorum, ikimiz de hala yarı çıplakız. Kendimi ona doğru sürtüyorum, iç çamaşırlarım çoktan ıslanmış. Gözlerini yakalayarak dilimi yavaşça alt dudağımda gezdiriyorum.

Killian bu manzara karşısında inliyor ve sonra bizi ters çevirerek üstte kalmamızı sağlıyor, kollarımı yatağa sabitliyor. Ağzı göğüslerime düşüyor, dişleri bir meme ucumu sıyrıp diğerini ısıyor ve ben yıldızları görüyorum.

Kalçalarımı oynatıyorum, sürtünme arıyorum, onun bana baskı yapmasına *ihtiyaç duyuyorum*. Killian beni yatağa bastırıyor ve eğlenerek bana bakıyor. *"Bir şeye ihtiyacın var mı, kedicik?"*

Gönülsüzce, tutuşuna karşı kıpırdanıyorum. *"Ya... bu gece kontrolü ele almama izin verirsen,"* diyorum, gözlerindeki bakış karşısında ağzım kuruyor.

"Sana iyi bakacağım," diye homurdanıyor Killian, ellerinden birini kalçalarımın götürüp kalan giysilerimi çıkarıyor, sonra parmaklarıyla önce bir, sonra iki parmağıyla benimle alay ediyor, kaygan sıcaklığıma acımasızca bastırıyor.

İçimin derinliklerine dokunduğunda karnımda bir sıcaklık yayılıyor ve kalçalarımı düşüncesizce hareket ettiriyorum. Parmaklarını tam da sevdiğim noktada kıvırdığında bir an için konuşma gücümü kaybediyorum.

"Tanrıça, Killian," diye inliyorum ve sonra başparmağı klitorisimi bulup, üçüncü bir parmak diğerine katılırken hassas sinir demetinin üzerinde dönerken inliyorum

İkisi de içimde.

"Aferin kızıma," diyor Killian kabaca, köprücük kemiğimden boynuma kadar öpücükler ve ısırıklar yağdırarak.

Dövüş ringlerinden bir hareketle dizimi Killian'a doluyor ve bizi yatağa yeniden yerleştirirken güç hissinin tadını çıkararak ters çeviriyorum. Ellerim pantolonunun bağını çözmeye çalışırken eğlenerek izliyor, son giysisini çıkarırken ellerimle onun sert sıcaklığıyla alay ediyorum, tatmin olana kadar ona binmeye hazırım.

Killian pantolonunu bacaklarından aşağı indirmeme izin veriyor, ama sonra tekrar üzerine tırmandığımda, bir elini saçlarıma doluyor ve birbirimizin gözlerinin içine bakana kadar yüzümü yukarı çekiyor.

Killian'ın parmaklarına sıkıca sarılmış saçlarımı çekerken inliyorum, tutuşu yeterince sıkı. Killian'ın yataktaki imza hareketlerinden biri, elinin saçlarımdaki hissindeki aşinalık ve vaat, onun için damlayana kadar beni daha da ıslatıyor.

"Ağzını kullanan kedicik," diye emrediyor Killian, yüzümü sikine doğru çekerek. Hevesle eğildim, dilimle ucunu kızdırırken bir elimi tabanın etrafına sardım, ağzımın yumuşak emişiyle kalçalarının istemsizce itişine bayıldım.

Yavaşça, emin adımlarla, ağzıma alabildiğim kadarını alıyorum. Aletinin kalın başı gırtlığımın arkasına çarpıyor ve bu hisle onun etrafında inliyorum. Killian kendi iniltisiyle cevap veriyor, sonra saçlarımdaki tutuşunu kullanarak beni şaftında yukarı ve aşağı hareket ettiriyor, dudaklarım başın etrafında gerilirken iğrenç bir patlama sesi çıkarıyor ve sonra onu daha derine almak için geri itiyor.

Onu daha da derine sokarken sikinin dibini dilimle ısıırıyorum, çaresizce inliyorum, ağzıma tekrar sokarken gözlerim yaşıyor. Daha fazla derine inemeyeceğimi düşündüğüm anda Killian başımı ondan ayırıyor ve beni yukarı çekiyor, kalçalarımı onunkilerin üzerine yerleştiriyor ve sonra tek bir keskin hareketle beni aşağı çekiyor.

Haykırıyorum, enfes dolgunluk o kadar yoğun ki neredeyse acı veriyor. Killian alışmam için bana zaman tanımıyor, kalçalarımı kavrayarak beni yukarı çekiyor ve sonra sertçe tekrar aşağı indiriyor, mümkün olduğunu düşündüğümde daha derine.

İstediğim gibi ona bindim, ama cezalandırıcı tempo benim için çok fazla, ritmi bulamıyorum. Bunun yerine Killian'ın beni hareket ettirmesine izin veriyorum, onun adını geveleyene, yalvarana, ne olduğunu bilmediğim, anlamı olmayan kelimeler söyleyene kadar beni delirtiyor.

Ben onun üstünde parçalanırken, Killian da bırakıyor, o çelik gibi kontrol bir an için kayıyor ve bana son bir kez daha çarparak serbest kalıyor.

Sonrasında ikimiz de bir şey söylemiyoruz, sadece yatakta birbirimize sarılıyoruz, nefes alış verişlerimizin ve kalp atışlarımızın yavaşlamasına izin veriyoruz. Mezun olup cepheye gitmem gerektiğinde Killian'la geçireceğim anların nadir olacağını bildiğimden kendimi rahatlatmaya çalışıyorum. Benimkine bastırıldığı sıcak bedenine ve tembel dokunuşumun altındaki karnının sert düzlemlerine odaklanmaya çalışıyorum.

Ancak son birkaç haftadır gözlerimi her kapattığımda olduğu gibi, hafızamda tanıdık bir görüntü canlanıyor: arenanın giderinde parıldayan o metal nesne.

Lanet olsun. *Neydi* o şey? Ve neden o kadar yer varken sürekli *orada* uyanıyorum? Kabuslarımda canlanan Denemeler'le ilgili endişelerim mi sadece?

Gördüğüm şeyin, tıpkı duyduğum çığlıklar ya da duvar halısının altındaki oyma gibi, başka bir sanrı olma ihtimalinin yüksek olduğunu biliyorum.

Görüntü beni bırakmıyor. Gerçek olup olmadığını öğrenmeliyim.

"Killian?" Ses tonumu sıradan tutmaya çalışarak girişimde bulundum. "Rawbond arenası hakkında çok şey biliyor musun? Mesela altında ne var?"

Uykulu bir mırıldanma sesi çıkarıyor, bir eli sırtımda amaçsız daireler çiziyor. "Altında mı? Sadece drenaj sistemi sanırım. Neden?"

Omuz silktim. "Ben de orada gizli geçitler falan var mı diye merak ediyordum."

Düşünceli bir mırıldanma daha yapar. ". Burası çok eski -Hayatım boyunca burada yaşamış olmama rağmen bilmediğim çok şey var. Kalenin muhtemelen asla ortaya çıkaramayacağım sırları var."

Ses tonundaki bir şey beni yakaladı. Bir dirseğimin üzerinde doğrulup yüzünü inceliyorum. Ancak orada okunacak olağandışı bir şey yok. Doymuş ve biraz uykulu görünüyor.

Kalenin muhtemelen asla ortaya çıkaramayacağım sırları var.

Garip. O veliaht prens, kalenin her yerine girebilmesi gerekmez miydi? Tüm köşe bucakları bilmesi gerekmez mi?

Belki de babası ondan bir şeyler saklıyordur. Kral Cyril'i tanıdıkça ona daha az güveniyorum.

"Sorun nedir?" Killian bir elini kaldırıp parmaklarını yanağımda gezdirerek soruyor.

"Yok bir şey," diyorum gülümseyerek. "Sadece yorgunum."

Babanın saçmalıklarından bıktım. Killian'ın krala karşı sevgisini esirgemediğini biliyorum ama aynı zamanda o onun *babası*. Aile hepimiz için kör bir noktadır. Kralın Killian'dan bir şey saklıyor olması mümkünse, Killian bunu bilmek ister mi?

Killian beni öpüyor ve giyinip kraliyet görevlerinden bazılarını yerine getirmek üzere kamerasına dönüyor. Tüm bunlar olurken, zihnim dönüyor.

Gardırobun içinden kayboluyor ve aklım başımdan gidiyor. Ben de giyiniyorum ve zihnim dönüyor.

Düşündükçe, kralın sırları olduğundan daha da emin oluyorum. Ve onları nasıl çözeceğimi biliyorum.

VENNA HİÇBİR YERDE BULUNAMIYOR. Strategos antresinde ya da Rawbond ortak salonunda Izabel'le birlikte değil. Kryptos antresinde de yok ve kafamı oraya uzattığımda Kryptos acemilerinden biri küstahça "Buraya gelmeyi bırakmalısın!" diyor.

Venna bir hayalet. Kryptos Rawbond'ları görünmeden hareket etmek için eğitilirler ve bu dersleri çabucak alırlar.

Kalenin içinde izini sürmek zor oluyor ama sonunda onu daha az kullanılan sera avlularından birinde buluyorum. Gölge alan diğerlerinin çoğundan daha küçük ve biraz daha az ekili. Eski taş duvarlar sarmaşıklarla kaplı. Yabani dallar çardaklardan damlıyor ve taş döşeli yolun kenarlarını takip ediyor.

Venna ortadaki çeşmenin yanındaki yıpranmış taş bankın üzerine tünemiş, başka bir Kryptos Rawbond ile hararetli bir şekilde konuşuyor. Ara sıra elleriyle işaretliyorlar. Venna bir Kryptos olarak ses yerine ellerle konuşulabilen bir dil bilmenin ne kadar faydalı olduğunu kısa sürede fark etmiş ve diğer tüm Kryptos Rawbond'lara işaret dilini öğretmeye başlamış.

Venna ben yaklaşırken eğitimle ilgili bir şeyler söylüyor. Sonra diğer Kryptos geldiğimi fark ediyor, "Hoşça kal" diye işaret ediyor ve aceleyle uzaklaşıyor.

Bu son zamanlarda çok sık oluyor. Rawbondlar arasında hâlâ popüler değilim. Balo gecesi kurtadamımı dışarıda bıraktığım söylentisi yayıldığı için mi, veliaht prensle yattığım için mi, yoksa artık bir Alfa olduğum için mi emin değilim. Belki de üçü birden.

Venna dönüp bana bakıyor ve görünüşümün ayrıntılarını katalogladığını söyleyebilirim - antrenmandan kalma taze çürükler, duruşumdaki gerginlik, yeni yarılan dudağımın hafif şişmesi.

"Yardıma ihtiyacım var," diyorum ona. Sonra yaklaşıyorum, etrafta başka kimsenin olmadığından emin olmak için etrafa bakıyorum, dinliyorum. Henüz bunu ellerimle yapacak kadar işaret dili bilmiyorum ama keşke bunu yüksek sesle söylemeseydim. "Sanırım kral Killian'dan bir şeyler saklıyor. Önemli şeyler. Kale hakkında belki."

Kaşları soru sorar gibi yukarı kalkıyor, sonra yüz ifadesi hesapçı bir hal alırken tekrar aşağı iniyor. "Dikkatli ol. Bu tehlikeli bir düşünce tarzı."

"Biliyorum," diyorum, "ama burada bir şeylerin yanlış gittiğini hissediyorum. Görünmeden izleyebilecek birine ihtiyacım var. Her şeyi fark eden birine."

Venna gülümsüyor, yeteneklerini takdir ettiğim için biraz gurur duyuyor.

"Sanırım haklısın," diyor sesi alçak perdeden. "Kalenin gölgelerinde bir düzen fark ettim. Garip saatlerde hareket eden hizmetkârlar. Açık olması gereken ama kilitli olan kapılar. Kalenin normal işleyişine uymayan sesler."

Bir şeylerin ters gittiğine dair onayını aldığım için rahatladım ama imaları tüylerimi diken diken etti.

Tam daha fazla ayrıntı isteyecekken arkamdan bir ayak sesi duyuyorum.

"Alpha Cooper?"

Döndüğümde kale habercilerinden birinin yaklaştığını görüyorum. Elinde mühürlü bir mektup tutuyor. "Cepheden acil mesaj."

Kalbim hızla çarparak özenle mühürlenmiş mektubu açtım ve içindeki el yazısının Egith'e ait olduğunu fark ettim.

Mesaj kısa. Okudukça kağıt ellerimde titremeye başlıyor.

Son satır gözümde büyüyor.

"Kayıp çocukların yerini tespit etmiş olabiliriz."

KIRKINCI BÖLÜM

B Odama döndüğümde, arenanın altındaki gizemlere dair tüm düşünceler unutuluyor. Egith'in mesajı cebimde yanarken, kıyafetlerimi ve malzemelerimi çantama yerleştirirken zihnim hızla çalışıyor.

Cephedeki Grunfall karakolu yakınlarında çocukların görülmüş olması muhtemel. Egith daha fazla ayrıntı vermedi, ancak sonuçları...

Saela onların arasında olabilir mi?

Aramızdaki bağ sayesinde Anassa sakın görünmeye çalışıyor ama benim düşüncelerim giderek artan bir yoğunlukla dönüyor.

Böyle bir fırsat bir daha elime geçmeyebilir. Ve Saela'yı kurtarmak için başka kimseye güvenemem. Cephe harika, tecrübeli askerler ve Bağlanmışlar olduğunu biliyorum - şüphesiz benden daha iyiler. Ama kardeşimin güvenliği konusunda kendimden başka kimseye güvenmiyorum.

Hemen oraya gitmeliyim.

"Bir yere mi gidiyorsun?"

Stark'ın arkamdaki kapı aralığından gelen sesi beni neredeyse çılgınca hazırlıklarımdan kurtarmaya yetmiyor. Ona bakmak için dönmüyorum bile.

"Egith bana bir mesaj gönderdi," diyorum şifacı kitini çantama tıktırırken. "Grunfall'a gidiyorum."

"Grunfall?" diye tekrarlıyor. "Ön taraf mı? Tek başına mı? Sanmıyorum."

"İzin istemiyorum," diye homurdanıyorum çantamın bağlarını bağlarken.

Starks'ın sesi öfkeyle derinleşiyor. "Sen bir Alfa'sın Cooper. Hem de hâlâ eğitimde olan bir Alfa. Koruma olmadan öylece çekip gidemezsin."

Tehlikeli ses tonu tüylerimi diken diken ediyor. Sonunda yüzümü ona dönüyorum, öfkem kabarıyor.

"Lanet olası bir korumaya ihtiyacım yok," diye . "Haftalardır seninle antrenman yapıyorum. Yoksa bu sabah seni nasıl sırt üstü yatırdığımı unuttun mu?"

Yüzü gök gürültüsüne döndü. Odama giriyor, küçük alanı heybetli varlığıyla dolduruyor.

"Beni bir kez alt ettin," diye homurdanıyor, "ve bunun seni yenilmez yaptığını mı sanıyorsun? Alfa ya da değil, sen hâlâ bir stajyersin. Sifonlar senin üzerindeki ye ilin kokusunu bir mil öteden alırlar ve bir Alfa'yı ele geçirmekten başka bir şey istemezler."

Onunla y zle irken içimde bir şey sertle iyor. O Nabber'a işkence ederken hissettiklerimin aynısı. *Hiçbir şey* beni karde imi kurtarmaktan alıkoyamaz, Stark bile.

Soğuk ve ölümcül bir sesle, "Beni durdurmak istiyorsan yere yatırman gerekecek," diyorum.

Stark'ın ifadesi değişiyor, yüzümü okuyor. Çenesi geriliyor. Koyu kahverengi gözleri hesaplamayla daralıyor. Sessizlik aramızda uzanıyor, şiddet tehdidiyle gümbürdüyor.

"Yalnız gitmiyorsun," diye . "Ben de seninle geliyorum."  ok ve öfke içimde parlıyor. "Cehenneme kadar yolun var!"

"Bu bir rica değil," diyor sert bir emir tonuyla. "Bu konuyu kurdunla konu . Eminim Anassa da benimle aynı fikirde olacaktır."

Ona uzanıyorum. *"Beni böyle becerme, Anassa," diye tıslıyorum. "Ona güvenemeyiz."*

Homurdanıyor ve sesi kahkahaya benziyor. *"Elbette yapabiliriz, o bir Alfa dostu. Kararımı çoktan verdim. Güvenliğiniz için o ve Cratos bizimle gelecek."*

Anassa bu çağrıyla etrafımda dola maktan çok memnun görünüyor.

"Hain." Cratos acıktığında muhtemelen beni atı tırmalık olarak yiyecek.

Bakı larım tekrar Stark'a dönüyor ve kaşlarını  atıyorum. "Her neyse. Bizimle gel ya da gelme, sadece yoluma  ıkma."

Mümkün olduğunca çabuk  ne geçmekten başka bir şey .

Stark seyahat malzemelerini toplaması ve bizi kapıda karşılaması için bir hizmetkâr çağırıyor. Bir saat içinde toparlandık ve gitmeye hazırız.

Kurtlarımıza binip kale kapısını açtığımızda kısa süreli bir suçluluk duygusu hissediyorum. Odama Killian için her şeyi açıklayan bir not bırakmı tım.

ve bir hafta içinde döneceğime söz veriyorum. Endişelenecek ama veda edecek zaman yok.

Ne yaptığımı tartışacak zaman yok.

Stark'a söylediklerime rağmen, bunun pervasızca olduğunu *biliyorum*. Tehlikeli olduğunu biliyorum - şimdiye kadar yaptığım en tehlikeli şey, ki bu gerçekten bir şey söylüyor. Ama başka seçeneğim yok.

Eğer bu şansı kaçırırsam ve Saela ölürse - eğer çok uzun süre beklediğim için onu bir daha göremezsem...

Düşünceleri bir kenara itiyorum. Onu bulacağım. Ne pahasına olursa .

Geriye dönüp bakmadan kale duvarlarını geride bırakıyoruz, kurtlarımız pratik bir senkronizasyon içinde hareket ediyor, devasa pençeleri dünya dışı bir hızla mesafeyi yiyor.

İlk başta Stark ve Cratos önden giderek, bizi şehirden uzaklaştıran ve dağın vahşi doğasına fırlatan geniş bir toprak yolda yönlendiriyorlar.

Bu, askerlerin cepheye gitmek için kullandıkları yol. Sıradan insanlara yasak, bu yüzden hızımızı yavaşlatacak hiçbir şey yok. Başımı eğiyorum ve hızı arttıkça Anassa'nın bedenine yaslanıyorum. Çaresizce odaklanmış halimde bile, bu hız heyecan verici. Daha önce hiç bu kadar hızlı hareket etmemiştik, Denemeler sırasında bile.

Ki bu iyi bir şey. At sırtında cepheye yolculuk iki hafta sürer. Bu hızla gidersek, iki *günde* orada olabiliriz, tabii bir sorun *çıkmasa*.

Soluma bakıyorum. Stark ve Cratos yanımda sinir bozucu bir rahatlıkla ilerliyor, iki bedene sahip tek bir yaratık gibi hareket ediyorlar.

Stark dikkatle beni izliyor. Ne düşündüğünü anlayamıyorum ama bakışlarındaki vahşet dişlerimi kenetliyor. Belki de her an çekip gitmemi ve onu geride bırakmaya çalışmamı bekliyor. Ya da belki sadece acemi bir acemi gibi direwolf'umdan düşmemi bekliyordur.

Her iki durumda da aramızdaki hava gerginleşiyor. Anassa, onun burada olmasına karşı çıkmamdan rahatsız olarak sinirleniyor.

"Minnettar ol," diye hırılıyor zihnime. "Önündeki tehlikelerin farkında değilsin."

Belki de haklıdır, ama Stark'tan ve onun kötü niyetli küçümsemesinden gerçekten çok sıkıldım. Benden o kadar şüphe duyuyor ki, bir tür dadı gibi beni ön saflarda takip etmeye istekli olması beni kızgınlıkla yakıyor.

Ölmemden ona ne? Adam benden *nefret ediyor*.

Belki de sadece bunun gerçekleştiğini görmek için orada olmak istiyordur, diye düşünüyorum karanlık bir şekilde.

Anassa yine kılıyor. Bir şey söylemiyor ama yargısı net bir şekilde ortaya çıkıyor. Çocukça ve cahilce davrandığımı düşünüyor.

Onu görmezden geliyorum, önümdeki yola odaklanıyorum. Bunun Stark'la ya da bir başkasıyla ilgisi yok.

Saela hakkında.

Birkaç dakika içinde, yıldırım hızımız bizi şehrin görüş alanının dışına taşıyor. Kale kuleleri ağaçların arkasında kaybolur kaybolmaz Stark, "Pervasız olacaksan, en azından seni hayatta tutmama izin ver," diyor.

Ona irkilerek baktım. Sesindeki *endişe* mi?

Bakışlarımı her zamanki çatık kaşlarıyla karşılıyor ama içinde kötü niyet yok. Küçümseme yok. Sanki az önce Anassa'yla aramda geçenleri tahmin etmiş de... ne yapmaya çalışıyor? Beni rahatlatmaya mı?

Ne oluyor lan?

Neyse ki Anassa'nın hızını artırmasıyla cevap vermek zorunda kalmaktan kurtuluyorum. Hava bir anda öyle bir şiddetle savruluyor ki konuşmak imkansız hale geliyor.

Tanrıçaya şükürler olsun.

Stark'la ilgili düşüncelerimi bir kenara bırakıp önümdeki yola odaklanıyorum. Beklediğimden daha zor. Yanı başımızda koşturan kurdunun fazlasıyla farkındayım.

Hedefe odaklan, diyorum kendime, bakışlarımı önümdeki ormanın içinden geçen dolambaçlı patıkaya dikiyorum. Bu yol bizi dağlardan aşağıya, dağ eteklerine ve aşağıdaki geniş, ağaçlarla dolu vadiye götürüyor.

Anassa ve Cratos'un doğal olmayan hızlarına rağmen rüzgâr bizi savurmaya başladığında birkaç saattir yoldayız. Stark'a bakıyorum ve koltuğunu ayarladığını, Cratos'un boynunun ve sırtının kürküne daha da gömüldüğünü, neredeyse tek bir efsanevi yaratık gibi göründüklerini görüyorum. Ben de aynısını yapıyorum, Anassa'nın içine gömülüyorum ve onun onay kıvılcımını hissediyorum.

Çok erken değil, çünkü kısa bir süre sonra kalın taneler düşmeye başlıyor. Rüzgâr onları yüzüme, paltomun yakasına doğru savuruyor, küçük kar yığınları giysilerimin birleşim yerlerinde toplanıyor ve eriyerek derilerimin altındaki giysilerimi ıslatan buzlu su akıntılarına dönüşüyor.

Taneler kar tabakalarına dönüşüyor ve ben onları fırçalamayı bırakıyorum. -Bu noktada işe yaramaz. Kar fırtınası o kadar şiddetli ki, birkaç adım ötede olmalarına rağmen Stark ve Cratos'u karların arasından zar zor görebiliyorum.

Şüphe ve endişelerimin bir kısmı bağdan geçiyor ve Anassa sevecen bir kızgınlıkla geri dönüyor.

Tamam, endişelenmiyorum. Bu beni biraz daha iyi hissettirdi.

Pullar bana ulaşamayana kadar yüzümü Anassa'nın boynundaki kürke bastırıyorum, kollarımı altımda katlıyorum ve en savunmasız kısımlarım elementlerden gizlenene kadar kürküne bastırıyorum. Ata binmenin en rahat yolu bu değil ama en azından donmayacağım.

Akşam olmadan hemen önce Linsfall'a yaklaşıyoruz - ya da en azından öyle olduğunu düşünüyorum, tüm bu karda günün hangi saatinde olduğumuzu söylemek zor. İlerideki ağaçların arasından derebeyliğin ışıklarını gördüğümde biraz rahatlıyorum.

Burası yarı yol noktasıdır; Linsfall şehir merkezinin hemen güneyinde, tımarlarının sınırları içinde, birliklerin ve Bağlıların kamp kurup cepheye yolculuğun ikinci yarısını yapmadan önce dinlenebilecekleri bir istasyondur.

Hava hâlâ çadırlarımızı kuramayacağımız kadar sert. Başımı kaldırıp Stark'ı izliyorum, kar hafifçe hafiflediği için tekrar mümkün. Bana dönüp bakmıyor, odak noktası hızla yaklaştığımız şehir surları.

Aptal bir yanımda durmak istemiyor. Egith'in mesajını okuduğumda hissettiğim aciliyet azalmadı ve kurtlar muhtemelen birkaç saat daha devam edebilir.

Yine de mantıklı beynim bu havada bunun aptalca olacağını biliyor. Vücudum yorgunluktan ve soğuktan yanıyor, kalçalarım Anassa'nın sırtını tutmaktan ağrıyor. Ona daha önce hiç bu kadar uzun süre binmemiştim ve bu durum kaslarımın çığlık atmasına neden oluyor. Karın neminin sızdığı sırtım hassaslaşıyor ve nemli kıyafetlerim derime sürtünüyor.

Linsfall, Sturmfrost gibi taş ve ahşaptan inşa edilmiş kadim bir şehir. Stark bizi şehri çevreleyen kalın duvarın içine inşa edilmiş bir geçit evine götürüyor ve mucizevi bir şekilde orada hâlâ nöbet tutan bir kapı bekçisi var, ancak tüm bu karın içinden Linsfall'a kimin ulaşabileceğini düşündüğünü bilmiyorum.

Stark'la konuşmalarını izlerken fark ettim ki. Muhtemelen Bonded'ın hava koşulları ne olursa olsun ortaya çıkmasına hazırlar.

Duvarların içinde, şehrin kokuları ve sesleri bana Sturmfrost'taki evimi hatırlatıyor, ancak her şey ağır kar örtüsü tarafından susturulmuş durumda. Neredeyse hiç kimse sokaklarda değil, akıllıca davranarak bu kötü hava koşullarında içeride kalmayı tercih etmişler.

Stark bizi karanlık sokaklarda gezdiriyor, durup yolumuzu düşünmemize gerek kalmadan köşeleri güvenle dönüyor ve yolları seçiyor.

Anassa ve ben sessizce takip ediyoruz, boyumuzdan büyük işlere kalkışıyoruz. Bugün seyahat etmek, buraya varmak, bu dünyanın ne kadar büyük olduğunu ve ne kadar azını bildiğimi fark etmemi sağladı.

Tam kaslarıma kramp girip Anassa'dan düşeceğimi düşündüğüm sırada Stark bir köşeyi daha dönüyor ve Cratos'tan aşağı atlıyor, botları baldırının yarısına kadar kara batıyor.

Bizi bir hana getirdi ve rahatlayarak attan indim, ancak dikkatimi ilerideki ana meydan çekti.

Stark'a "Bana bir saniye ver," diyorum ve yanıt alamadan uzaklaşıyorum.

Derinleşen karın içinden geçiyorum, Anassa da beni takip ediyor ve blok geniş bir boşluğa açılıyor, zemin ürkütücü bir şekilde kırılmamış karla pürüzsüz.

Meydanın ortasında ünlü, devasa taş heykel durmaktadır.

Yüzsüz Tanrıça.

Alacakaranlıkta, kar fırtınasının ortasında bile şekli dikkat çekiyor. Heykel, karla ürkütücü bir şekilde karışan ve tüm sahneyi gerçeküstü hissettiren tek bir parlak beyaz taş parçasından oyulmuştur.

Kaymaktaşı taşa damgasını vuran yüzyılların izlerine rağmen neredeyse canlı görünüyor. Bir anne şefkati pozuyla eğilmiş, ellerini adak sunar gibi uzatmış. Yüzü pürüzsüz ve özelliksiz olsa da, yıllarca hacıların dokunmasıyla yıpranmış ve tanımlanamaz hale gelmiş olsa da, duruşu hem güç hem de zarafet çağırıyor.

Anassa da büyülenmiş gibi görünüyor. Meydanın hemen dışında duraklıyor, ben heykele yaklaşıp onu daha iyi görmeye çalışırken hiçbir itirazda bulunmuyor.

"Hana gitmeliyiz," diyor Stark arkamdan.

Onu görmezden geliyorum. Garip bir çekim beni heykele doğru çekiyor, ayaklarımı neredeyse ben katılmadan meydan boyunca taşıyor. Anassa'nın onayı bağımız boyunca bana doğru süzülüyor, sanki gidip tanrıçanın görüntüsünü selamlamam doğruymuş gibi.

Stark sesleniyor, sesi bir tonda. "Sakın bana bu halk saçmalığına inandığını söyleme."

Yine onu görmezden geliyorum. Hiçbir zaman dindar olmadım ama nedense bu konuyla ilgili görünmüyor.

Heykelin dibinde durup o yüzsüz surata bakarken, onun kim olduğunu merak ediyorum. Bana hep garip gelmiştir.

Hikayesi zaman içinde kaybolmuş isimsiz, yüz­süz bir tanrıya tapıyorum ve yine de üzerime sessiz bir hürmet havası çöküyor.

Çoğu halk için kral, tanrıçadan ziyade bir tanrıya daha yakındır, ancak yine de dua ya da lanet olarak ona başvurulur. Ülke çapında ona adanmış küçük dini tarikatlar var ve üye sayıları binlerle ifade ediliyor. Sturm frost'ta ona adanmış küçük bir tapınağımız var ama ben oraya hiç gitmedim.

Yine de bu heykel tüm Nocturna'da biliniyor. Onu şahsen görmenin bende bu kadar güçlü ve etkili bir his uyandıracığını hiç düşünmemiştim.

Hiç düşünmeden dönüp omzumun üzerinden Stark'a bakıyorum. "Ne yapıyorsun? inanıyor musun?"

Soru onu şaşırtmış gibi kaşlarını çatıyor, sonra dudakları acımasız bir onaylamazlıkla inceliyor. "Kesin olarak inandığım tek şey ölüm. Hepimiz için geliyor."

Espri yapmadan usulca gülüyorum ve tanrıçaya bir kez daha bakmak için geri dönüyorum. "Doğru. Siphonlar hariç hepimiz."

"Onlar ölümsüz değil" diyor. "Binlerce yıl yaşayabilirler ama tıpkı bizler gibi ölebilirler. Göreceksiniz."

Yüz­süz Tanrıça'nın uzattığı ellerine dokunmak için uzanıyorum. Tuhaf bir şekilde yoğun kardan kurtulmuşlar, sanki içlerinde onları ısıtan bir şey varmış gibi. Elllerinde Linsfall sakinleri tarafından bırakılmış nesneler duruyor. Paralar, meyveler ve kuru çiçekler. Renkli kurdelelerle bağlanmış ot demetleri.

Bunlar insanların duaları diye düşünüyorum, içimde hüzün gibi bir şey kabarıyor. Tanrıçanın onları kutsaması, kurtarması için yakarışlar. Sevdiklerini koruması için.

"İnsanlar insanları Yüz­süz Tanrıça'nın yarattığını düşünüyor," diye düşünüyorum yüksek sesle. "Bize hayat verenin o olduğunu düşünüyorlar. Ona yeterince dua ederlerse krallığımızdaki dengesizliği düzelteceğine ve halk için hayatı yeniden daha iyi hale getireceğine inanıyorlar."

Bir duraklama oluyor, sonra Starks diyor ki, "Ya sen? Bunu yapmasını umarak ona dua ediyor musun?"

Tekrar gülüyorum - kısa, alaycı bir nefes. "Hayır," diye mırıldanıyorum karanlık bir sesle. "Ben daha iyi biliyorum. Eğer Yüz­süz Tanrıça bir zamanlar gerçekse, bizi çoktan terk ettiğinden şüpheleniyorum. Eğer bir şeylerin düzelmesini istiyorsak, bunu kendimiz yapmalıyız."

Yine de figürde bir şeyler beni çağırıyor. Tekrar eline uzanıyorum, eldivenli parmaklarım pürüzsüz taşın üzerinde kayıyor. Bir parçam şu anda havanın buz gibi olduğunu fark ediyor ama garip bir şekilde soğuğu hissetmiyorum.

Hayatımda ilk kez gözlerimi kapatıp dua ediyorum, Saela'yı düşünüyorum. Annemi ve deliliği düşünüyorum. Beni rahatsız eden sesleri ve rüyaları.

Bir zamanlar bana çok net görünen ama şimdi sislerle örtülü olan gelecek hakkında.

Çocukları bulmama yardım et. Neler olduğunu anlamama yardım edin. İşleri nasıl daha iyi yapacağımı söyleyin, ben de kendim yapayım. Elimden gelen her şeyi yapacağım.

Gözlerimi açıp arkamı döndüğümde Stark'ın beni esrarengiz bir yoğunlukla incelediğini görüyorum.

"Şimdi hazır mısın?" Stark'ın sözleri kesik kesik ama duymayı beklediğim kızgınlığı . Başımı sallayıp Anassa'ya dönüyorum. Bir an için gözlerinde bir şey gördüğümü, aramızdaki bağda bir şey hissettiğimi sanıyorum ama sonra her neyse kayboluyor.

Hanın kapısında, kurtlarımızı en yakın ahıra götürmek üzere bir işçi belirir. Stark ona birkaç sikke uzatıyor ve şöyle diyor: "İkisi için de taze et. Bugün öldürüldüğünden emin olun."

Hanın içi fırtına yüzünden yollara dökülen insanlarla dolup taşıyor. Ana oda geniş, düzinelerce yolcunun oturduğu, yiyip içtiği kaba ahşap masalar ve banklarla dolu. Dışarıdaki dondurucu soğuktan sonra mekân bunaltıcı derecede sıcak, vücut ısıyla nemlenmiş ve odun dumanı kokuyor. Üzerimdeki kat kat giysileri çıkarıp bir kolumun altına sıkıştırıyorum.

Stark kalabalığın arasından hancının tezgâhına doğru ilerler.

"İki ," diyor tezgâhın arkasında duran asık suratlı adama.

"Alfa Stark! Sizi beklemiyorduk," diyor adam yüzünü buruşturarak. "Üzgünüm efendim, sadece bir odam kaldı ve o da... yani her zamanki standartlarda değil... Bana bir dakika verirseniz, müşterilerden birinin başka bir konaklama yeri bulup bulamayacağına bakabilirim-"

"Gerek yok," diyor Stark, bakışlarını bir an için bana çevirerek. "Seni dışarı atmak istemiyoruz. Sahip olduğunuz odayı alacağız."

Harika, diye düşünüyorum karanlık bir şekilde, içimdeki her şey korkuyla batıyor. *Sanki işler yeterince kötü değilmiş gibi. Belki de beni uykumda öldürecek ve bu acısız olacak...*

Kısa bir süreliğine dışarı çıkıp donma tehlikesine göğüs germeyi düşünüyorum.

Ama Stark çoktan parayı diğer itiyor, sonra da adamın elini sıkıyor. Hancı onu kalabalık odaya doğru götürüyor ve ben de arkasından gidiyorum, emin değilim ama her ne oluyorsa yemekle ilgili olacağından umutluyum.

Hancı, şöminenin yakınında, ama duman ya da külün bize doğru sürüklenebileceği kadar yakın olmayan, en iyi yerdeki bir kulübede bir araya toplanmış bir grup adama huysuzca, "Siz, dağılın," diye bağıyor. Başlarını kaldırıp bakıyorlar, belli ki itiraz edecekler ama sonra kelimeler dudaklarında kalıyor.

"Bu Alfa Stark," diye mırıldanıyor içlerinden biri diğerine, "Daemos sürüsünün lideri..."

Adamların hepsi "Elbette," diye mırıldanıyor, hatta içlerinden biri gitmeden önce masadan dökülen birayı siliyor.

Stark'a yan gözle bakıyorum. Her yerde halk ona böyle mi davranıyor? Tam bir pislik olmasına şaşmamalı. Hepsi ondan ölesiye korkuyor, sanki intikamcı bir tanrıymış gibi.

Koca memeli bir barmaid iki tanker bira ve taşan bir sepet ekmekle geldiğinde kışlarımız koltuklarımıza henüz dokunmamıştı.

"Alfa Stark!" diyor nefes nefese, göğsü elbisesinin içinden iffetsizce kabararak. "Bugün geleceğinizi bilmiyorduk. Mutfakta sadece biraz koyun etli börek kaldığını söylediğim için üzgünüm; süslü değil ama sıcak, ya da sizin için ısıttığımda öyle olacak ve..." Gözleri bana kayıyor ve masaya yaslanıyor. *Alfa Stark*'ın göğsünü tam olarak görebileceği bir pozisyonda durmasının tesadüf olmadığını düşünüyorum.

Ben gözlerimi devirirken Stark sert bir sesle "Bu yeni Strategos Alfa," diyor. Etrafımızdaki sesler kesiliyor ve hanın dört bir yanındaki insanlar bana bakmak için dönerken sandalyelerin gıcırdadığını duyuyorum.

Garip.

Başımı meydan okurcasına dik tutuyorum, dümdüz ileriye bakıyorum ve onlara ne kadar utandığımı görme zevkini yaşatmayı reddediyorum.

"Tabii... tabii," diyor kadın ve başını hafifçe bana doğru eğiyor. "Alfa."

Stark'ın bir kadınla seyahat etmemesini dilediğini ve nedense bu beni rahatsız ediyor.

"Turta kulağa hoş geliyor," diye araya giriyorum. "İki büyük porsiyon alacağız. Ve arka tarafta bulabileceğin başka bir şey."

Kadın aceleyle uzaklaşıyor, ancak giderken kışını çekici bir şekilde sallamak için çok acele etmediğini fark ediyorum.

"Biraz klişe, sence de öyle değil mi?" Stark'a dönerek alaycı bir şekilde söylüyorum. "Büyük kötü savaşçının pantolonuna girmek isteyen barmaid mi?"

Stark tek kaşını kaldırıp bana bakıyor. "Alisa mı? Buranın ve caddenin aşağısındaki başka bir hanın sahibi."

Yüzüm kızardı. Görünüşü nasıl olursa olsun, bir kadını küçümsememek gerektiğini herkesten çok benim bildiğimi sanırsınız.

Yüzümü birama gömdüm. Etrafımdaki konuşmalar yeniden başladı, bu yüzden artık ilgi odağı olmadığımın emin bir şekilde etrafıma bakabilecek kadar güvendeyim.

Birkaç masa hâlâ bizi izliyor ama çoğu köşede bir müzisyenin kurulmakta olduğu sahneye doğru dönmüş durumda. Enstrümanını birkaç dakika akort ettikten sonra bir şarkıya başlıyor, bakışları sık sık bana ve Stark'a takılıyor. Diğerleri gibi yeni Strategos Alfa'yı merak ettiğine şüphe yok.

Şarkı, sürpriz bir Siphon saldırısı sırasında tüm Linsfall şehrini kurtaran, hayatını ve kurdunun hayatını onlar için tehlikeye atan ve tehdidi tek başına cesurca yenen bir Bağlanmış kahraman hakkında bir tür klasik hikaye. Buralarda geleneksel bir ezgi olmalı, annelerinin dizinin dibinde öğrenilmiş bir şey, çünkü handaki herkes nakaratı biliyor gibi görünüyor, her geldiğinde şehvetle şarkı söylüyor, bazıları ritimle aynı anda alkışlıyor.

O şarkı söylemeye başladıktan kısa bir süre sonra yemeğimiz geldi, bu yüzden koyun etli börek, patates ve birkaç haşlanmış pırasa ziyafetiyle dikkatim çabucak dağıldı, hepsini bize getirdikleri kahverengi ekmekle kaşıkladığım kahverengi bir sosla birlikte. Basit bir yemek ama hiç bu kadar iyisini tatmamıştım.

Stark da gibi kurt gibi yiyor, yolculuktan sonra açlıktan ölüyor. Tabaklarımızı temizlerken ikimiz de sessiziz.

"Yukarıda, on numaralı odada buluşuruz," diyor kısa bir süre sonra, ayağa kalkıp birasının kalanını içtikten sonra odanın diğer ucuna doğru ilerliyor. Ayrılırken Alisa'nın kulağına bir şeyler söylemek için duruyor ve onun başını sallayıp gülümsediğini görüyorum.

Aynı odayı paylaştığımız bir kadını yatağa getirdiğini düşünüyorsa, bu kadın etkileyici derecede başarılı bir iş kadını olsa bile...

Stark'ın merdivenlerden uzaklaşıp sahneye doğru ilerlemesi ve epik baladını tezahüratlar, alkışlar ve şarkının kahramanı olan eski Alfa'nın şerefine kadeh kaldırarak bitiren müzisyenle birkaç kelime konuşması beni tiksintimden uzaklaştırıyor.

Stark ve ozanın ne konuştuğunu anlayamıyorum ama Stark adamı azarlıyor gibi görünüyor. Müzisyenin bir şey için özür dilediğinden neredeyse eminim çünkü Stark sert adımlarla uzaklaşıp üst kattaki odalara çıkan merdivene yöneliyor. Ozan ilk bakışta düşündüğümünden daha genç, Stark'ın gidişini izlerken sakallı yüzü endişeli.

"Huh," diyorum usulca, bunun neyle ilgili olduğunu merak ederek.

Birisi karşımdaki kabine, Stark'ın az önce boşalttığı koltuğa kayarak oturuyor. Şaşkınlıkla başımı kaldırdığımda onun hanın sahibi Alisa olduğunu görüyorum.

"Yemekler hoşuna gidiyor mu?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum.

"Olağanüstü," diye itiraf ediyorum. "En iyi yargıç olduğumdan emin olmasam da, sıcak ve bol olduğu sürece önüme koyduğunuz yarı düzgün her şeyi seveceğimi düşünüyorum."

Alisa o kadar sert gülüyor ki homurdanıyor ve ben istemeye istemeye bu kadından hoşlandığımı fark ediyorum. "Sanırım müziği Alpha Stark'tan biraz daha fazla sevdin, eğer bir şarkı daha dinlemek istiyorsan?"

Şaşkınlıkla müzisyene doğru bakıyorum. "Stark bu adamı tanıyor mu? Ya da...?"

"Hayır, hiç sanmıyorum." Alisa ayağa kalkıyor ve Stark'ın boş tabağını ve bardağını alıyor. "Bir bira daha?" Başımı sallıyorum. "Hayır, sadece bunu yapmalarından nefret ediyor."

Kayboldum. "Onlar... şarkı söylerken?"

Alisa gözlerini kısarak bana bakıyor, sonra tekrar gülüyor. "Strategos Alpha, dikkatli dinlemiyor olmalısın. Söylediği o şarkı var ya? Beş altı yıl şehrin yarısını öldürülmekten kurtaran Alfa Stark hakkındaydı. Efsaneye göre tek başına yüzlerce Sifon öldürmüş. Sokaklarımız haftalarca onun döktüğü kanla kıpkırmızı oldu."

O uzaklaşıyor ve ben arkasından bakıyorum, sonra tekrar odayı inceliyorum. Tüm bu insanlar, onların kadeh kaldırmaları ve tezahüratları, şarkı söylemeleri ve alkışlamaları...

Bu *Stark* için miydi?

Bütün dünya çıldırdı.

ŞAFTÖR EORtY-ONE

I Hanın odasının kapısında durmuş, pencerenin dışında kar savrulurken tek kişilik yatağa bakıyorum. İçeride Stark bize yer açmak için elinden geleni yaptı ama hancının özürlerini anlıyorum

Şimdi, bu oda çok küçük.

Dizlerinizi yatağa vurmadan ayakta durmak için zar zor yer var.

Stark huysuzca, "Ben yeri alacağım," diyor, yatağın yan tarafında tünediği yerden bana bakıyor ve çantasını düzenliyor.

İtiraz etmiyorum. Yorgunum, üşüyorum ve ağrım var - tek istediğim bu ıslak kıyafetlerden kurtulmak, birkaç saat uyumak ve yola geri dönmek.

İdeal olarak benimle Linsfall'un huysuz kahramanı arasında mümkün olduğunca çok boşluk bırakarak.

Kendi çantamı yere bırakıyorum ya da bırakmaya çalışıyorum. Yatağın ayağı duvara ve kapıya o kadar yakın ki çantam için yeterli alan bile yok, bu yüzden karıştırmak için kapakları açmadan önce elimden geldiğince sıkıştırıyorum.

Stark odadaki tek küçük masayı kendi kullanımı için almış; yatağın sol tarafında, karyola ile duvar arasına sıkışmış küçük bir mobilya parçası.

En azından burası temiz, diye düşünüyorum uyumak için taze, kuru bir gömlek çıkarırken içinde.

Keşke bu kadar küçük olmasaydı. Stark'ın vücudundan gelen ısı neredeyse yayılıyor. Ondan kaçacak yer yok. Ben de onun kokusunu alabiliyorum: misk, amber, odun ve biraz da erkeksi ter.

Tereddüt ediyorum, kıyafetlerimi çıkarmaya başlıyorum, Stark'ın her an dönüp beni görebileceğini, muhtemelen pencerenin karanlığında yansımamı her şekilde görebileceğini biliyorum. Ama başka ne yapacağım, koridorda mı üstümü değiştireceğim? Sırtım ona dönük olana kadar manevra yaparak önce derilerimi, sonra da ıslak giysilerimi hızla çıkarıp kuru tuniğimi giyiyorum. Tüm bu süre boyunca sabit bir şekilde odanın köşesine bakıyorum, küçük bir fener duvara cıvatalanmış, içindeki alev titriyor.

"O zaman biraz uyuyalım mı?" İşim bittiğinde boğazımı temizleyip ona dönerek soruyorum. Bakışları keskin bir şekilde çıplak bacaklarıma sabitleniyor.

Kahretsin. Aşağı bakıyorum ve gömleğimin eteğinin üst baldırlarımdaki izleri tam olarak kapatmadığını fark ediyorum. Lamba ışığı gümüşü yara izlerinin üzerinde parıldıyor ve onları daha da kötü gösteriyor.

Stark aniden üzerime çullandı, yüzü gürlüyor, beni küçük bir köşeye sıkıştırıyor.

"*Bunu sana kim yaptı?*" diye vahşice soruyor, nasırlı bir eli sıcak bir şekilde bacağıma kenetleniyor.

Göğüslerimden başlayıp bacaklarımin arasında son bulan bir sıcaklık yayılıyor içime.

Ne oluyor lan?

Bedenimin aşağılayıcı ihanetini görmezden gelerek elini tokatlıyorum.

"Sana ne bundan?" İğneleyici bir alaycılıkla tersliyorum. "Beni *koruyacak* mısın?"

Stark'ın yüzü öfkeyle geriliyor ama geri adım atmıyor. Yaklaşıyor, tehditkâr bir şekilde üzerime geliyor.

"İşkence izlerini gördüğümde anlarım," diye . "Seni kimin incittiğini söyle bana. O muydu? Senin..." duraklıyor, kelimeyi zehirli bir küçümsemeyle küçümsüyor, "*prens* mi?"

Kalbim çarparak ona bakıyorum, korkmamaya kararlıyım. "Sakın onun hakkında konuşayım deme. Ve hayır, o yapmadı. *Ben* yaptım."

Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan çıkıyor.

Tökezleyerek geri çekiliyor, yüzü şaşkınlıkla parlıyor, ardından beni derinden sarsan bir dizi duygu: şaşkınlık, sonra anlayış, ardından hızla dehşet - yoksa acı mı?

"Bunu kendine sen mi yaptın?" diye sıkıca tekrarlıyor.

"Evet," diye alay ediyorum. "Merak etmeyin, en sevdiğiniz kum torbasını 'korumak' için Linsfall kahramanı gibi ileri atılmanıza gerek yok. Tabii ki

Elbette bu fırsatı değerlendirip sonunda benden kurtulmak istersiniz."

Yatağın ayak ucuna çöküyorum, cevap beklemeden yüzümü başka tarafa çeviriyorum - ya da belki de sadece yüzündeki o ifadeyi görmeye dayanamadığım için.

Üç aylık işkenceden sonra neden birdenbire umurundaymış gibi davranmaya başladı? Bu çok sinir bozucu.

Yatağın üzerindeki örtüleri geri çektiğimde, Anassa'nın farkındalığı bağ aracılığıyla artıyor. Stark'a olan rahatsızlığım onu eğlendiriyor.

"Kapa çeneni!" Kalbim boğazımda düğümlenirken ona bakıyorum.

Yatağın solundaki o dar alanda bana çok yakın durduğunu ve yorganın altına girmemi izlediğini hâlâ hissedebiliyorum.

Neyse ki başka bir şey söylemiyor. Birkaç saniye sonra yatağını açtığını ve dar zemin şeridine sıkıştırmaya çalıştığını duyuyorum. Sesler devam edince kendime engel olamıyorum: Tekrar doğrulup ona dik dik bakıyorum.

"Sorunlar mı?"

Dönüp bana bakıyor, bakışları soğuk. "Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

Yukarıdan baktığımda sorunu görebiliyorum; sorun sadece alanın çok dar olması değil. Komodin yüzünden, yerdeki alan Stark'ın yatağı için yeterince uzun değil. Belki göt herif bu kadar uzun olmasaydı.

İsterse at gibi ayakta uyusun, umurumda değil.

Stark eşyaları elinden geldiğince yerleştirmeyi bitiriyor ve yarı yarıya yan dönerek ve dizlerini yukarı kaldırarak dar alana sığacak şekilde yerleşiyor. Şikâyet etmiyor, tek kelime etmiyor ama bu pozisyonun son derece rahatsız edici olduğu açık.

Başım yatak başlığına yaslanıyor. Sikeyim.

Rahat olup olmaması umurumda değil. Benim umurumda *değil*.

Ondan hoşlanmasam da, psikopat katil içgüdüleri de dahil olmak üzere etkileyici bir savaşçı. Ve eğer yarın Saela ve diğer çocukları kurtarmak için Siphonlarla savaşacaksak, onun dinlenmiş ve en iyi halinde olmasını istiyorum.

Saela'nın hatırı için.

Nefesim bir iç çekişle kesiliyor. "Tamam, aptallık etme."

"Anlamıyorum," diye kuru bir yanıt veriyor.

"Bu şekilde uyuyamazsın. Haydi, yatak ikimizin de sığabileceği kadar büyük."

Kelimeler diş çekmeye benziyor, ama onları söylerken bile ne kadar nefret etsem de kesinlikle doğru olanın bu olduğunu biliyorum. Battaniyeyi dikkatlice aşağı itiyorum, yatağın gidebildiğim kadar uzak tarafına geçiyorum ve sonra yatağın diğer kenarını işaret ediyorum.

Usulca ayağa kalkıyor ve ayaklarını sallamadan önce tereddütle yatağa oturuyor.

Sanki dokunarak geçen bir tür cinsel hastalık taşıyormuşum gibi uzun, kaslı vücudunu karşımdaki yatağa olabildiğince küçük bir şekilde sıkıştırmasına neredeyse güleceğim. Yine de bu düşünceyle göğsümde garip bir sızı hissediyorum.

Hem ona, hem duruma, hem de kendime sinirlenerek dönüyorum duvara monte edilmiş lambayı söndürüyorum, bizi karanlıkta bırakıyorum, burnum duvardan sadece bir santim uzakta. Arkamdan nefes alışını, başının altındaki yastığı hışırdatışını, battaniyeleri ayarlayışını duyabiliyorum.

Yorgunluğuma rağmen kendimi hiç bu kadar uyanık hissetmemiştim.

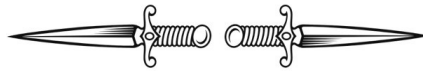
Karanlıkta gözlerini üzerimde gezdirdiğine yemin ettiğim sırtım karıncalanıyor. Antrenmanda gömleğimi çekip parmaklarını karnıma, kaburgalarım, her bir çürüğüme bastırıldığı o an aklıma geliyor. Ama bu kez dokunuşunda acı hissetmek yerine, parmaklarının her dokunuşunu düşününce içimde kıvılcımlar çıkıyor.

Çenemi sıkıyorum ve gözlerimi daha sıkı kapatıyorum. Yolculuktan dolayı sayıklıyor olmalıyım. Uzun bir gün oldu.

Aklımı bir kol mesafesindeki yakışıklı psikopattan -bana tehlikeli ya da ahlaksız şeyler yapabilecek kadar yakın- uzaklaştırmak için dikkatimi Saela'nın en sevdiği efsaneleri ezberden okumaya odaklıyorum. Killian'ın annemin evindeki kanepede Sae'ye kendini kurtarmak zorunda kalan tanrıçanın hikayesini okuduğunu düşünüyorum.

Sonra Killian'ı düşünüyorum, notumu şimdiye kadar nasıl almış olacağını, onu bir sonraki görüşümde kız kardeşimi nasıl geri alabileceğimi...

Yine de uykuya yenik düşmem uzun zaman alıyor.

Rüyalarımda çok az huzur buluyorum. Kırık, kopuk ve endişe . Yüzsüz Tanrıça'nın görüntüleri peşimi bırakmıyor.

Annem, her yerinden kan akıyor. Benimle hem yabancı hem de tanıdık, muazzam, kadim bir sesle konuşuyor ama ne dediğini anlayamıyorum.

Ertesi sabah, sanki hiç uyumamışım gibi, donuk gözler ve seyahatten kalma sert uzuvlarla uyanıyorum. Pencerenin dışındaki gökyüzü loş ve gri. Henüz gün doğmamış. Ve kar durmuş. Güzel.

Stark çoktan kalkmış ve yol için giyinmiş, eşyalarını pratik bir verimlilikle topluyor. Ayağa kalktığımda bakışları bacaklarıma kayıyor ama tek kelime etmiyor.

Handan çıkarken Alisa'dan bezle sarılmış küçük bir bohça alır.

"Ye," diyor, elime tutuşturarak. "Ben kurtları getireyim."

Aç değilim, ama Stark'ın sesindeki emir tartışmaya yer bırakmıyor. Eğer kendi isteğimle yemezsem, zorla boğazımdan aşağı itebilir.

Bohçayı açmaya başladığımda beni hanın önünde bırakıyor ve direwolf ahırlarına doğru yola çıkıyor. Mumlu kumaşın içinde ekmek, peynir ve kurutulmuş etten oluşan bir günlük erzak buluyorum.

Onun dönmesini beklerken birkaç lokma yiyorum ve önümüzdeki günü düşünüyorum. Sadece birkaç saat içinde cepheye ulaşacağız. Sonra Anassa ve ben Egith'in çocukların görüldüğünü söylediği karakolu araştıracağız.

Saela. biraz. Birazdan orada olacağım.

Kısa süre içinde tekrar yola çıkıyoruz. Bu sefer hiç konuşma yok. Krallığın kuvvetlerinin büyük kısmının kamp kurduğu sınır şehrine varmadan önce kilometrelerce uzanan vahşi doğayı geçerek zorlu bir yolculuk yapıyoruz.

Grunfall. Sınırdaki derebeylik, yüzyıllardır süren savaşlar sırasında Sifonlar ve Bağlanmışlar arasında sayısız kez el değiştirmiştir.

Şehir merkezi daha uzakta - ufukta yükselen teller, ancak uzaktan bile taş işçiliğinde boşluklar ve yarıklar var, sanki bir dev şehirden büyük ısırmalar almış gibi, yüzyıllar süren sürekli savaşların kanıtı. Grunfall, Sonnstrom Nehri'nin kıyılarına yayılmıştır. Çağlar önce bu topraklar Nocturna ve Astreona arasında paylaşılmış, nehrin kuzeyindeki her yer bizim ülkemize, güneyindeki her yer ise Siphonlara aitmiş.

Savaşın patlak vermesi için mükemmel bir yerd.

Yine de derebeyliğin kuzey sınırlarındayız, Nocturna'nın savaş kampındayız. Astreona şu anda şehrin kontrolünü elinde tutuyor. Kalan birkaç

Buradaki binalar eski, yıkık dökük taş yapılardır ve kurtarılmış ahşaplarla bir araya getirilmişlerdir.

Daha yeni yapılar inşa edilmiş; çoğunlukla mumlu brandadan yapılmış, kullanışsız kulübeler. Bunun ötesinde, toprak zemin yüzlerce askeri çadırla doludur. Sayısız savaştan tozlu üniformalar giymiş askerler her yerde koşuşturuyor. Odun dumanı ve yıkanmamış bedenlerin kokusu havayı boğuyor.

Bunun altında -neredeyse tanımlanamayacak kadar silik- çürüyen etin hastalıklı tatlı kokusu yayılıyor.

Kalenin zenginliğiyle tam bir tezat oluşturuyor: her şey işlevsel, güzellik yok, her unsur savaş için tasarlanmış -ya da yeniden tasarlanmış-.

Yaklaştıkça üzerime bir kasvet çöküyor. Stark da etkilenmiş görünüyor. Her zamanki yırtıcı zarafeti daha sert, daha odaklanmış bir şeye dönüşüyor. Garip bir aşinalık var.

Burada evindeymiş - tabii böyle bir yer herkes için 'ev' olabilirse.

Burası Stark'ın dünyası, farkındayım: Savaş dünyası. Acımasız ününü nasıl kazandığını ilk elden görmek üzereyim.

Askerler onu gördüklerinde hazır ola geçiyor, korku ve saygı ifadelerinde birbirine karışıyor. Bağlanmışlar yaklaştığımızı hissetmiş gibi yakındaki çadırlardan çıkıp Stark'a keskin selamlar veriyor, yumruklarını göğüslerine indiriyorlar. Direwolves tüm bunların arasında dolaşıyor ve onlar bile bize bakmak için duraksıyor, Cratos ve Anassa'ya sessiz lupin tarzlarında saygılarını sunuyorlar.

Stark'ın bakışları herkesin üzerinden geçiyor, duygusuz. Bizi kampın kalbine yakın devasa bir çadıra götürüyor. Askerler, Bağlanmışlar ve haberciler savaş zamanı görevleriyle ilgilenererek birden fazla çıkıştan içeri ve dışarı akıyor.

Burası Merkez Komutanlığı.

Egith bizimle içeride, sayısız harita ve diyagramın ordunun birçok operasyonunu detaylandığı savaş masasında buluşuyor.

Strategos Beta bitkin ama tetikte, gümüş çizgileri tozdan matlaşmış, üniformasında taze kan lekeleri var.

Bizi görünce önce bana, sonra da Stark'a başını salladı. "Güzel, buradasınız. Hem de çok çabuk geldiniz." Masaya yaklaşmamı işaret etti ve hiç vakit kaybetmeden istediğim raporu verdi.

"Üç gün önce Kryptos gözcüleri bunu buldu," diyor ve haritada şu anda bulunduğumuz yerden çok uzak olmayan bir noktayı işaret ediyor. "Orası Siphon bölgesi ama sınıra yakın. Bir tür eski dini tapınak.

bir karakola dönüştürüldü. Çocukların muhafızlar tarafından içeri ve dışarı taşındığı görülmüştür."

"Çocuklar" kelimesini duyunca kalbim sıkışıyor. Bu kampı ve savaşın anlık gerçekliğini görmek, onların buradaki varlığını daha da üzücü kılıyor.

"En son üç gün önce mi görülmüş?" Rahatsız edici bir şekilde Stark'ın yanımda durduğunu ve delici bir kurnazlıkla beni izlediğini fark ettim. "Orada kaç muhafız vardı? Kaç çocuk vardı?"

Egith, "Bu doğrulanan son görüştü, ancak gözcüler o zamandan beri yaklaşamadılar - kan emicileri uyarma riskini almak istemediler," diyor. "Üç çocuk ve iki muhafız görüldü, ama önemli bir mesafeden. Tanımlayıcı özellikleri yok."

Ses tonundaki özür iması Saela'yı düşündüğümü bildiğini söylüyor - o çocuklardan herhangi birinin o olup olmadığını bilmek istediğimi. Stark'ın gözleri üzerimde, değerlendiriyor. Bu sabahki yolculuğumuz sırasında ona kız kardeşimin kaçırılmasıyla ilgili hikâyenin kısa versiyonunu anlattım, gerçi kendi kaynakları aracılığıyla zaten biliyor olabileceğine dair bir his vardı içimde. Stark'a duygularımın bu görevin önüne geçebileceğine dair tek bir işaret bile göstermek istemediğimden bakışlarımı Egith'e sabit tutuyorum.

Anassa'nın da dinlediğini hissedebiliyorum. Aramızda temkinli bir iyimserlik nabzı dolaşıyor - hem onun hem de benim. Saela orada olabilir. Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

Anassa'nın endişesi ve kız kardeşimin peşinden gitmeye istekli olması bana güç veriyor. Kurdun desteğine sahip olduğum için kelimelerle ifade edilemeyecek kadar minnettarım. O olmasaydı Saela'yı geri alma şansım olmazdı.

"Tapınak hakkında bilgin var mı?" Ben soruyorum. "Girişler, çıkışlar, koruma rotaları?"

Ben haritayı ve tapınağı çevreleyen araziye incelerken Egith başını sallıyor ve deri ciltli bir dosyaya uzanıyor.

"İşte," diyor. "Kryptos casuslarımız tarafından toplanan tüm istihbarat burada."

Dosyayı çevirerek açıyorum, binanın bir krokisini bulana kadar raporları karıştırıyorum. Dosyadan kaldırdığımda, başka bir kroki masanın üzerine düşüyor. Nefesim kesiliyor.

"Bu...?"

"Bölgede görülen Siphonlardan biri," diye onaylıyor Egith. "Ordularında bir general, yüksek rütbeli. Son haftalarda yakınlarda birçok kez görülmüş."

Yukarıdaki Tanrıça, diye düşünüyorum, karakalem çizgilerle çizilmiş doğaüstü yüze bakarken. *Çok güzel bir kadın.*

Stark, "Daha önce hiç Sifon görüntüsü görmediniz," diyor.

Ben.

Başımı sallıyorum, bakışlarımı masanın üzerindeki geçici yüzden ayıramıyorum.

Kağıt. Neredeyse insana benziyor ama gözleri çok büyük, kemik yapısı çok narin, herhangi bir ölümlüye ait olamayacak kadar mükemmel.

Egith demetten bir portre daha koparıp elimdekinin üzerine koyuyor. "Bu onların kralı."

Lucien Brightbane.

Kalbim durdu. Tüm acılarımızın mimarı *bu* mu? *Bu* yüz mü?

Bu kadar kabaca çizilmiş olsa bile yaşsız ve meleksi, *yıkıcı* derecede güzel. Çalışmalarımdan Siphon kralının uzun zamandır buralarda olduğunu biliyorum, ama yüzünde tek bir çizgi bile yok - bakışlarının soğuk, dipsiz bilgeliği dışında yaşadığı çağlara dair hiçbir ipucu yok.

Bu gözlerde tanıdık bir şey var. Yüzünün uhrevi düzlemlerinde belli belirsiz tanıdığım bir şey ama çıkaramıyorum.

"Beklediğimden çok daha genç görünüyor," diye mırıldandım. "En fazla yirmili yaşlarının sonlarında gibi."

Stark alay ediyor. "Onların bizim gibi yaşlanmadığını biliyorsun. O şey asırlık."

Başımı sallayarak portreleri bir kenara bırakıyorum ve tapınağın haritasına başımı sallıyorum. "Bana yerleşim planından bahset."

"Üç potansiyel giriş noktası tespit ettik," diyor Egith, işaret ederek. "Burası, burası ve burası. Üç girişe de aynı anda saldırmak savunmalarını aşmak için en iyi şansımız. Zamanlama mükemmel olmalı - geceleri en güçlü oldukları zaman, ama aynı zamanda besleniyor olmaları ve dolayısıyla dikkatlerinin dağılması en muhtemel zaman."

Stark araya giriyor. "Tek seferde beslenmeyecekler, kendilerini bu şekilde açıkta bırakmayacak kadar akıllılar. Hâlâ görevde olan muhafızlar olacak ve kaç kişi olduklarını bilmiyoruz."

Egith başını sallıyor. "Gözcülerimizi gün batımından önce buraya ve buraya yerleştirirsek, muhafızları takip edebilir ve geri kalanların beslenmek için dışarı çıktığını görebiliriz. Bu gerçekleştiğinde, avantaj elde etmek için çok kısa bir zamanımız olacak."

Strateji tartışması devam ederken, bakışlarım Lucien Brightbane'in portresine geri dönüyor. *Neden* onu daha önce bir yerde görmüşüm gibi hissediyorum?

Stark'ın eli aniden görüntünün üzerine iner. "Odaklan, Cooper," diye homurdanıyor. "Gün batımında hareket ediyoruz."

OceanofPDF.com

ŞAFTÖR EORtY-tWO

T Şapka akşamı, tapınağa bakan ormanlık bir tepede, Stark ve diğer birkaç Bonded ile birlikte durup aşağıdaki harabenin haritasını inceliyorum.

Stark'ın emriyle planın üzerinden defalarca geçtik.

Herkes kendi rolünü biliyor.

Kurtlar kaçış yollarını kesmek için tapınağın dış duvarının etrafını sararken, üç küçük ekip de tapınağın üç zayıf noktasından (duvarın yıkık bir bölümü, eski bir kanalizasyon tüneli ve kısmen çökmüş bir çan kulesi) içeri sızacak.

Bu zamana duyarlı gizli bir operasyon. Saldırı ekibi - hem askerler hem de Bağlanmışlar - özellikle üstün gizlilik yetenekleri için seçildi. Her takımdaki Bağlanmışlar, sürü bağlantıları aracılığıyla hassas bir şekilde zamanlanmış saldırıları koordine edecekler. Stark bir ekibe, iki Kryptos Bağlanmış da diğerlerine liderlik edecek.

Saatlerdir harabeleri izleyen, Sifon muhafızlarının rotasyonlarını takip eden ve buradaki geçici kampımıza raporlar gönderen casuslarımız var. İhtiyacımız olan istihbarata sahibiz.

Neredeyse taşınma vakti geldi.

Tepede toplanıyoruz, alacakaranlık geceye dönüşürken alçakta ve gölgelerde kalmaya özen gösteriyoruz. Tapınak, altımızdaki yamaca oyulmuş karanlık bir yara izi, dar pencereleri lamba ışığıyla loş bir şekilde aydınlanıyor. Ona her baktığımda kalbim çarpıyor, Saela'nın içeride olup olmadığını merak ediyorum. Yaralandıysa. Korkup korkmadığını. Tek başına.

Vücudumdaki her kas hareket etmek, savaşmak için kaşınıyor. Öldürmek için her son

ülkemden masum çocukları almaya cüret eden *orospu* çocuğu.

Anassa'nın beklentisi de bağımız boyunca yayılıyor. Gerçek savaşı ilk kez tatmak için fazlasıyla hevesli.

Bu arada Stark, tüm bu operasyonu koordine etti.

Burada, bu soğuk dağ vahşi doğasında, her tarafı karanlık ve tehlikeyle çevrili bir yerde kendimi onun karşısında büyülenmiş buluyorum.

O kusursuz bir Alfa; dün kalçalarımındaki yara izleri için o kadar endişelenmiş görünen adamdan eser yok. Şimdi onu izlerken neredeyse olanlara inanamıyorum.

Aurasında alıştığım kötülük ve yaklaşan şiddetten hiçbiri yok. Emirler yağdırmıyor. Gözlerinde kana susamış bir parıltı yok.

Merkezde. Sakin. Tamamen odaklanmış. Soğukkanlı.

Sürekli çatık kaşları da yok, ki bu itiraf etmek istediğimden daha rahatsız edici. Kaşlarını çatmadığı zamanlarda yüzü *gülünç* derecede yakışıklı. Hatta güzel.

Bu adam Rawbond dövüş eğitmeni Stark değil, benim kişisel işkencecim. Bu *Daemoslu Alfa Stark*, öldürme işaretlerinin her birini hak eden savaşçı. Kralın ordusundaki her askerin güvendiği komutan.

Askerler son hazırlıklarını yapmaya başlarken bana dönüyor. "Sen ve Anassa benimlesiniz," diyor sesi alçak perdeden. "Siphon topraklarına ilk kez geliyorsunuz, beni takip edin, anladınız mı? *Tam olarak* ne dersem onu yapacaksınız."

Tekrar stajyer rolüne itildiğim için hakarete uğramış bir şekilde kollarımı kıpırdatıyorum. Ona kendimi daha kanıtlamadım mı? Neden bana bebek bakıcılığı yapmakta ısrar ediyor?

"Onu dinleyin," diyor Anassa. "*O ne biliyor.*" "*Hain,*" diye homurdanıyorum ona.

Stark bana bakıyor, gözlerini kısmış, itiraz etmemi bekliyor.

"Daha önce hiç böyle dövüşmedin," diyor sessiz bir yoğunlukla, "Sifonlar insanlardan daha hızlı, Cooper. Daha güçlüdürler, gerçek olmayan şeyleri görmenizi sağlayabilirler. Tek bir hata ve-" Bir eliyle boğazına keskin bir kesme hareketi yapıyor.

"*Biliyorum,*" diye homurdandım. "Haftalardır onları inceliyorum, Stark."

"Ve ben onlarla on yıldır savaşıyorum," diye homurdanıyor. "Beni *dinle* Cooper. Bana yakın duracaksın, *emirlere uyacaksın* ve yapmayacaksın. Risk almayacaksın. Risk alma. *Anladın mı?*"

"Pekâlâ!" Tıslıyorum, onun yoğunluğu karşısında şaşırıyorum.

"Anlıyorum!"

Daha fazlasını söyleyemeden, bir Kryptos gözcüsü karanlığın içinde eriyip gider. Stark şaşırmadan döner ve "Rapor ver." der.

"Doğu kanadında hareketlilik var," diyor gözcü, bakışları bana kayıyor. "Muhafız rotasyonunu değiştirmişler."

Kahretsin. Bu planlarımızı altüst etti.

Ama Stark hiç stres belirtisi göstermiyor. Bilgiyi sessizce özümsemesini, taktiksel zihninin olasılıklar üzerinde hızla çalışmasını izliyorum. Kolaylıkla bir Daemos'tan ziyade bir Strategos olabilirdi. Sadece saniyeler içinde bir çözüme karar veriyor, stratejimizi ayarlıyor ve kaynakları etkileyici bir verimlilikle yeniden yönlendiriyor.

Yine, ondaki fark beni şaşırttı. Komut o geniş, kaslı omuzlara çok doğal bir şekilde oturuyor. Onu taşıma biçiminde neredeyse krallara layık bir şey var. O şu anda gerçekten Egemen Alfa'nın oğlu. Askerler ve Bağlılar onun emirlerine tereddüt etmeden, mutlak bir inançla karşılık veriyor.

Herkes son hazırlıklarını yaparken ben de kendi silahlarımı onuncu kez kontrol ediyorum.

Kılıç güvende. Kontrol. Siphon'un iyileşmesini yavaşlatan zehirli bitkilere batırılmış hançerler. Kontrol.

Çalışırken ellerim hafifçe titriyor, korkudan mı yoksa beklentiden mi, emin değilim. Kanım pompalanıyor ama zihnim sakin. Odaklanmış.

Stark'ın bebek gibi davranmasına sinirlensem de takımdaki en zayıf halkanın ben olduğumu biliyorum. Diğer herkesin bolca savaş tecrübesi var. Daha önce Siphonlarla savaştılar. Savaş gördüler.

Bu işi berbat *etmeyeceğim*. Ekibin geri kalanı bana güveniyor. Eğer bir hata yaparsam, sadece benim değil, onların da hayatı tehlikeye girer.

Güneş nihayet ufku altına battığında ve gökyüzü siyah ve yıldızsız hale geldiğinde, Stark ekiplere pozisyon almalarını emreder ve sadece el işaretlerini kullanarak ölümcül bir hassasiyetle koordinasyon sağlar.

Kurtlarımıza binmeden hemen önce bana başını sallıyor. "Unutma, bana yakın dur. Yeni Alfa'sının ölümüne sebep olursam Egith beni asla affetmez."

Ses tonundaki bir şey ona sertçe bakmama neden oluyor, ama ifadesi bana hiçbir şey söylemiyor.

Stark başka bir şey söylemeden Cratos'un sırtına atladı. Diğer iki ekip gecenin karanlığında yerlerini alırken ben de onları takip ediyorum.

Stark ekibimizin hareket etmesi için işaret verdiğinde Anassa'nın beklentisi artıyor. Derin bir nefes alıyorum, ellerimi sabit tutmaya zorluyorum, sonra bağlantımıza doğru sertçe eğiliyorum. Bağ şişiyor ve beni Anassa'nın yüksek duyularıyla sarıyor.

Birdenbire geceyi daha önce görebildiğimden çok daha iyi görebiliyorum. Ormandaki her hışırtıyı, ayak altındaki yaprakların her çıtırtısını duyabiliyorum. Altımızdaki vadiden gelen esinti nemli toprak, odun dumanı ve sayısız canlının kokusunu taşıyor.

Stark ve Cratos'u geceye kadar takip ederken kendime *bundan sağ çıkacağımı* söylüyorum. *Dövüş çukurlarından, Yükseliş'ten, eğitimden sağ çıktım - bu acımasız dünyanın bana fırlattığı her şeyden sağ çıktım. Bunu da atlatacağım.*

-Ve Saela'yı bul.

Ne gerekiyorsa.

Anassa'nın şiddetli onayı çöküyor. Bunu *birlikte* atlatacağız.

Tapınağa iniş birkaç dakika sürüyor ve sonra güneybatı giriş noktasına yaklaşıyoruz; Stark önde, ben hemen arkada, yarım düzine asker de yaya olarak arkadan geliyor. Stark bana işaret vermek için döndüğünde duvarın yıkılan bölümünü fark ediyorum.

Herkes pozisyonunu aldı. Zaman geldi.

Bir elimi kaldırarak Stark'ın askerlere verdiği işareti yankılıyorum.

Bir anda harekete geçtik. Cratos gedikten atladı, geceye karşı devasa siyah bir bulanıklıktı. Anassa hızla onu takip ediyor, askerler arkamızdan tapınağın avlusuna dökülüyor.

Hiçbir şey beni bundan sonra olacıklara hazırlayamazdı.

Stark saldırmadan bir an önce ilk Siphon muhafızını görüyorum, kurduyla birlikte doğanın bir gücü gibi hareket ediyor. Kılıcı parlıyor. Muhafızın başı dönerek uzaklaşıyor, alarmı çalmak için nefes alamadan vücudundan ayrılıyor.

Sifonların ölmesini sağlamanın tek yolu bu; kafalarını kesmeniz gerekiyor.

Muhafızın kafasının yere yuvarlanışını ağır çekimde izliyorum, yüzü şok içinde donmuş, dişleri açılmış. Vücudu doğal olmayan bir zarafetle çöküyor, ölümünde bile güzel.

Yere düşmeden önce Stark ve Cratos tapınağın merdivenlerine doğru sığıyor. Anassa gümüş bir gölge gibi onları takip ediyor, her hareketi şaşırtıcı bir hassasiyetle yansıtıyor. O ve Cratos zahmetsizce koordine oluyor gibi görünüyor.

Bir Sifon daha tapınağın kemerli kapısına düşüyor ve Cratos'un çenesi tarafından bir anda parçalanıyor. Sonra dar koridorlarda hızla ilerliyor, başımı döndüren dönemeçlerden geçiyoruz. Kurtlar devasa boyutlarına rağmen imkansız bir gizlilikle hareket ediyor, bağlarımızdan güç yayıyor ve duyularımızı daha da artırıyor. Biz açık bir odaya dalıp üzerlerine düşmeden çok önce önlerindeki düşmanların kokusunu alıyorlar.

Önce Stark ve Cratos saldırıyor, iki Sifon'u zıt yönlere savuruyorlar. Yaratıklar daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde hareket ediyor; o meleksi yüzler saf dehşet maskelerine dönüşürken bile doğaüstü hız saldırılarını bulanıklaştırıyor, dişlerini uzatıyorlar.

Benim gözümde, bunu izleyen vahşet tam bir kaos içinde gerçekleşiyor ama bağ sayesinde her vuruş önceden tahmin ediliyor, her hareket neredeyse koreografiye bağlanıyor. Cratos sola saldırıyor, Stark'ın kılıcı sağa savruluyor. Anassa sağa kaçıyor, benim kılıcım sola savruluyor. İki Sifon düşüyor; biri Anassa'nın dişlerine, diğeri Stark'ın kılıcına.

Askerler peşimizden akıyor, cesetlerin üzerine düşüyor ve zehir kaplı bıçaklarla onları parçalara ayırıyorlar.

Tapınağın kalbindeki dairesel toplantı salonuna giriyoruz. Stark Cratos'u odanın ortasında durduruyor, pozisyonumuzu değerlendirirken kafasını çeviriyor. Anassa'dan bir şeylerin yolunda gitmediğine dair bir farkındalık dalgası alıyorum ve sonra pusuya düşürülüyoruz.

Üç, dört, beş, *altı* Siphon etrafımızı saran kapılardan çıkarak koordineli bir saldırıyla ekibe hücum ediyor.

Stark ve Cratos güçlü bir Daemos büyüü dalgası yayarak Sifonları duvarlara fırlatıyor. Bunun gücü Jonah'ın burnumu kırdığı gün kullandığının on katı. İnanılır gibi değil. Stark sadece güçlü değil, tanrısal.

Sonra, Stark mümkün olandan daha hızlı hareket eder, kılıcı havada şarkı söyleyerek Sifonları parçalara ayırır, kafaları birbirini ardına yere düşer.

Saflarını yırtıp geçerken antik taş a kan sıçırıyor, Stark'ın kılıcı kesip geçerken bile Cratos Siphonları parçalara ayırıyor. Anassa yanlarında dans ederken Stark'ın yüzünü görüyorum.

İfadesi hiç değişmiyor; o soğuk, ölümcül odaklanma, mutlak vahşeti gerçekleştirirken bile bozulmuyor.

Bu manzara beni garip bir şekilde muzaffer hissettiriyor. Onu ilk gördüğüm günden beri psikopat, kana susamış bir canavar olduğunu biliyordum ve işte kanıtım. Hayal ettiğimden çok daha kötüymüş.

Ve ilk defa, bu beni iğrendirmiyor. Çünkü bu dengesiz katil *Benim* tarafımdan.

Anassa ve ben Stark ve Cratos'a yapışıp kaldık, kalan Sifonlar yaklaşırken onların arkasında konumlandık. Direwolf'umun odağı dönüyor ve bir an için odayı -askerleri, Siphonları, kurtları ve binicilerini- hareketli bir diyagram gibi net ayrıntılarla görüyorum. Hesaplamalar kafamda hızla akıyor, Sifonların zayıflıklarını değerlendiriyor, oluşumlarını ve taktiklerini delice bir hızla not ediyorum.

Strateji yerine oturuyor. Bu yaratıklar düşmanlarını iyi tanıyor. Pratik askeri saldırılar -koordineli saldırı ve savunma- bekliyorlar.

Varoşlardan gelen bir sokak dövüşçüsüne hazırlıklı değiller.

Stark ve Cratos'u savunmaktan topyekûn bir saldırıya geçerken Anassa'nın zihni şiddetli bir zevkle dalgalanıyor.

Birlikte, Sifon'u içeri çekerek görünürde savunmasız bir konuma manevra yapıyoruz. Anassa ustalıklı hamle yaparak Sifon'un dışlarından kaçarken benim kılıcım da onu savunmak için hamle yapıyor.

Şimdi!

Sifon'a saldırıyorum ve ıskalıyorum. Anassa boynuna bir hançer darbesi alıyor ve geri çekiliyor. Sifon soluk, ölümcül bir bulanıklıkla bize doğru fırlamadan hemen önce dişlerini göstererek sırtıyor.

Aynı anda Anassa yere düşüyor ve beni saldırganla aynı seviyeye getiriyor. Kılıcım tüm gücümle tekrar yukarı doğru sallanmaya başladı bile.

Sifon siyah bir kan püskürmesi içinde ölür, kafası bir tarafa, vücudu diğer tarafa yuvarlanır.

Anassa etrafımızdaki taş duvarlara çarparak gürleyen bir uluma salıyor. Arkamızda Cratos cevap olarak uluyor.

Kalan Siphonlar akıntının kendilerine karşı döndüğünü hissediyorlar. Korktuklarını nereden bildiğimden emin değilim ama biliyorum. Anassa saf saldırganlığın gümüş bulanıklığına dönüşüyor, bir Siphon'u ve sonra bir başkasını indirirken kılıçlarım onun etrafında kesik kesik patlamalarla yanıp sönüyor.

Bir anda oda sessizliğe gömülür. Cesetler her yerde yatıyor. Sekiz Siphon ve üç asker öldü. Kan ve dehşet kokusu burnumun içini kaplıyor ve ağzımı bakır bir tangayla dolduruyor.

Stark bana dönüyor, yüzü ince bir kan püskürmesiyle süslenmiş, göğsü efordan kabarmış. Bakışlarıyla vücudumdaki yaraları kısaca tarıyor. Hiçbir yara bulamayınca bir kez başını sallıyor ve ekibe tekrar ilerlemelerini işaret ediyor.

Tapınağın derinliklerine iniyor, karanlık koridorları takip ediyor ve birkaç Sifon daha avlıyoruz, sonunda bodrumdaki hücreleri buluyoruz.

Önce koku çarpıyor burnuma; korku, dışkı, yıkanmamış bedenler ve başka bir şey. Burnumda şampanya gibi kıvılcımlar çıkaran hastalıklı tatlı bir koku. Bağ sayesinde Anassa kıllanıyor. Tüyleri diken diken oluyor.

"*Sifon büyüü*" diyor. Koku bundan geliyor. Bu canavarlar çocuklara ne yapıyor?

Hücrelere yaklaşırken kalbim kafamın içinde çarpıyor - bir şeyler yanlış. Çok sessiz. Çok hareketsiz.

Stark kurdundan iniyor ve kalbimi yerinden çıkaran bir bakışla bana bakıyor.

Hücreler boş. Her biri. Çocuklar burada değil.

Anassa'nın sırtından kayıp Stark'ın yanındaki parmaklıkların arasından bakarken botlarım kirli taşların üzerinde .

"Kısa bir süre önce buradaydılar," diyor sessizce.

Başımı sallıyorum. Hücrelerin içinde çocuk kıyafeti parçaları var. Yemek kapları, hırpalanmış bir oyuncak bebek. Tek bir lekeli battaniye.

"Geleceğimizi biliyorlardı," dediğimi duyuyorum.

Sesim boş geliyor. Ölü gibi.

Uyuşmuş durumdayım.

Stark konuşacakmış gibi döner ama Daemos askerlerinden biri sözünü keser.

"Efendim, Siphon muhafızlarından birini yakaladık," diyor.

İçimdeki uyuşukluk keskin ve vahşi bir hal alıyor. Görüş alanımın kenarında beni daha fazla şiddete iten gölgeler titreşiyor.

"Güzel," dedim. "Onlara sorularım var."

ÜÇÜNCÜ ŞAFTÖR

B Grunfall'daki kampımıza döndüğümüzde, Siphon mahkûmu eski taş binalardan birinde kurulan bir sorgu odasına nakledildi. Onu tapınakta sorgulamak istedim, ama Stark bunun protokol-Siphonlar saha içi sorgulamalar için çok tehlikelidir.

O piçi buraya getirmeliydik, taş zemine cıvatalanmış metal bir sandalyeye güvenli bir şekilde zincirlenebileceği bir yere. Dışarı çıksa bile etrafı askerler ve Bonded'lar tarafından sarılacak ve kaçma şansı olmayacaktı.

Tek bir şartla kabul ettim: Sorguyu yöneten kişi *ben* olacaktım.

Bunu söylediğimde Stark bana yarı kızgınlık yarı saygı dolu bir bakış attı. Ama tartışmadı.

Şimdi, çıplak sorgu odasına girdiğimde, gölgeler yine görüşümün kenarlarında kıvrılıyor ve onlarla birlikte öfke de parlıyor. İçimde bir yerlerde, derinlerde bir yerde, başka bir varlığa işkence etme fikri beni dehşete düşürüyor.

Bu hissi daha da bastırıyorum.

Kız kardeşim burada değil. Saela -eğer o hücrelerdeki çocuklarla birlikteyse- gitmiş. Ve bu tek Siphon muhafızı onu bulmak için tek ipucum.

Sifon muhafızı zincirlerinin içinde dimdik oturuyor, kanlı yüzüyle bile güzel. Onu yakalayan askerler kafasına indirdikleri ezici bir darbeye bayılmayı başarmışlar. Yara o zamandan beri iyileşti ama bıçaklarımızı kaplayan aynı zehirin zamanında enjekte edilmesiyle birlikte, Sifon'u onu zincirleyecek kadar uzun süre baygın tutmayı başardılar.

Bu nadir bir fırsat. Boşa harcamayı göze alamayacağım bir fırsat.

Stark odaya arkamdan giriyor, sorgulama aletlerinin bulunduğu masanın yanında geriliyor. Varlığı ağır ve karanlık. Ufuktaki hamile bulutlar gibi, ölümcül bir kar fırtınasını tehdit ediyor.

Garip ama aynı zamanda rahatlatıcı da.

Mahkûma yaklaşıyorum. Siphon'un bakışları benimkilere sinir bozucu bir ağırlık ve insanlık dışı bir sakinlikle dokunuyor. Korku yok. Oluk oluk yanan meşale ışığında hareketsiz ve güzel.

"Bana çocuklardan bahset," diyorum. "Nereye götürüldüler?"

Mükemmel kaşları şaşkınlıkla çatılıyor. "Çocuk mu arıyorsunuz?"

Tanrıça, sesi bile muhteşem, müzikal ve nağmeli.

"Bodrumdaki hücrelerde tuttuğunuz çocuklar," diye homurdandım. "Sturmfront'ta Nabber'lerinizi gönderdikleriniz."

Göz kırıyor. "'Nabbers?'" Bakışları şaşkınlıkla Stark'a kayıyor. "Bu salak neden bahsediyor?"

"Aptalı oynama," diye homurdanıyorum, sabırsızlık damarlarımda dolaşiyor. "Yıllardır Nocturna'dan çocuk kaçırıyorsun. Onlardan en az üçünü tapınakta tutuyordun. Şimdi *bana nerede olduklarını söyle*."

Sifon sırtarak başını sallıyor. "Bana siz kuzeylilerin kurt beyinli deliler olduğunuzu söylediler ama şimdiye kadar inanmadım."

Duraklıyorum, kollarımı göğsümde kavuşturmuş, sessiz bir hesaplamayla Sifon'a bakıyorum.

"Dikkatini dağıtmaya çalışıyor," diyor Stark arkamdan. "Buna kanma."

Onu görmezden geliyorum.

"Bana dürüstçe cevap vermek için bir şansın daha var," diyorum usulca, "sonra kemikleri kırmaya başlarım."

"Çok şirin," diyor Siphon. "Sınırın kuzeyinde yastık sohbeti diye buna mı denir? Beni cinsel yönden tanımak istiyorsan sevgilim, söylemen yeterli. Kişiliğin biraz ekşi ama eminim tadın iyidir."

Çenemi sıkarak dönüyorum ve masaya doğru ilerliyorum, oradaki aletlerden bir çift pense seçerken Stark'ın bana baktığını fark ediyorum.

Sağ işaret parmağını kıldığımda Siphon hiç ses çıkarmıyor ama mükemmel dudakları keskin, titrek bir nefesle aralanıyor.

"Çocuklar nerede?" Hissetmediğim buzbir sakinlikle soruyorum. "Siktir git," diye cevap veriyor, gözleri alev alev.

Çat! Sağ orta parmağı pensenin metal kısıncasına kolayca giriyor. Aynı anda aşağıya bakıyorum ve ilk parmağın

çoktan iyileşti. Ben izlerken, ikinci parmak da iyileşiyor.

Ben de tekrar kırdım.

Bu his beni dehşet verici bir zevkle dolduruyor, o kadar yoğun ve karanlık ki neredeyse boğuluyorum, odanın etrafında gölgeler uzuyor. Bir an için duygu dalgası beni boğmakla tehdit ediyor ve Anassa kafamın içinde, alçak bir hırıltı gibi, önce ben yapmazsam bu Sifon'u parçalamaya hazır.

Anassa ile kurduğum bağlantı beni soğuk bir sükûnete geri döndürüyor. Dördüncü kez "Çocuklar nerede?" diye sorduğumda sesim neredeyse nazik çıkıyor.

Siphon küfrediyor, bana tükürüyor. "Çocuk yok!"

Çatlak! Çatlak! Çatlak! Çat! Çat!

Aynı anda üç parmak. Sifon sonunda zincirlerine karşı sarsılarak haykırıyor. Ama daha fazla yardımcı olmuyor, sadece bana alaycı bir şekilde bakıyor, vücudu kendini iyileştirirken nefes nefese kalıyor.

Masaya dönüyorum. Stark hemen arkasındaki duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, ifadesiz bir odaklanmayla izliyor.

Odadaki gölgeler dans ediyor, beni kışkırtıyor.

Elime bir hançer alıyorum, zehirli bıçağı donuk bir parlaklığa kadar parlatılmış.

Sifon'un gözleri onu gördüğünde yeni bir şeyle parlıyor. Sanırım korku. Zehirli olduğunu ve iyileşmesini engelleyeceğini biliyor.

"Şimdi kesiyoruz," diyorum aynı neredeyse nazik tonda.

Çocukları bir daha sormadım, en azından bir süre sormadım. Sadece kestim. Önce koyu renk üniformasının önündeki düğmeleri, sonra üniformanın altındaki göğsünün soluk tenini.

Bıçak etini parçalarken , yaralardan küçük duman kıvrımları yükseliyor. Siphon'un alnından ter boşanır. Tenindeki tüm renk akıyor, onu gri ve solgun bırakıyor, sudan çıkmış bir balık gibi soluk soluğa kalıyor.

Kesikler seğiriyor ve geriliyor, kapanmak için mücadele ediyor.

Hançerin ucunu sol meme ucunun üzerine yerleştirdiğimde mahkûmun nefesi kesiliyor: "Bu hoşuna gidiyor, değil mi?" "Siz kuzeyliler hastasınız."

Bileğimin bir göğüs ucunu göğsümden ayırıyorum. Sifon çığlık atıyor.

Diğer meme ucunu da alıyorum. Sonra bıçağın kenarını göğüs kafesinden boğazının çukuruna doğru uzun, yavaş bir okşamayla çekiyorum.

"Seni pis kurt aşığı," diyor mahkûm, zincirlerinin içinde yığılıp kalırken bile meydan okuyarak. "Çocuklar hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ama bilsem bile sana söylemezdim!"

Sonunda içimde bir şeyler kopuyor, görüşümün kenarlarındaki gölgeler ısrarlı bir gümbürtüye dönüşüyor.

Saela gitti. Kayboldu. Diğer çocuklar... Onları kurtaramayacağım.
Bu *yaratık* bana hiçbir şey söylemeyecek.

Başarısız oldum.

Öldürme öfkesi daha karanlık, daha derin bir şeye dönüşüyor - kelimelerle ifade edilemeyecek kadar çirkin bir şeye. Sanki gölgeler içime doluyor, beni tüketiyor. Zihnimdeki, gözlerimin arkasındaki siyahlık, içime doğru uzanan ve kaslarımı sıkan derin bir çukur.

Daha fazla soru yok. Daha fazla sorgulama yok. *Acıdan* başka bir şey düşünmek yok.

Cezalandırmak.

Öldürün.

Masaya dönüp kemik testeresini elime alıyorum; jilet keskinliğinde ince tırtıkları olan uzun, dar bir alet.

Siphon'un acı ve dehşet dolu son uluması, soluk borusunu kesmemle kısa kesildi. Ama hâlâ hayatta, testereyi daha derine soktuğumda kopan şahdamarından kan fişkırıyor, eti bıçağın etrafında iyileşmeye başlarken bile başını kesmek için savaşıyor.

Testere nihayet kasları ve tendonları ısırp kemiğe çarptığında, gözleri hâlâ dönüyor, ağzı açık ve kan içinde.

Uzak bir parçam yaptığım şeyin korkunç olduğunun farkında. Artık bu işkencenin bir amacı yok, acı ve intikamdan başka bir hedef yok.

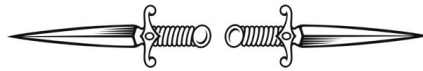
Ölümden başka adalet yok.

Sonunda başı bedeninden ayrıldığında, mükemmel yüz hatları bozulmamış, gözleri açık ve suçlayıcıdır.

Kafatası yere çarpıyor, birkaç metre yuvarlanıyor ve kirli taşların üzerinde koyu kırmızı bir iz bırakıyor.

Baştan aşağı Siphon kanıyla boyanmış, nefes nefese kalmış cesedin başında duruyorum.

Anassa'nın onayı beni sarıyor. Benim vahşiliğimle *gurur* duyuyor. Hissettiğim tek şey boşluk.

Çadırıma kadar yürüdüğümü ZORLUKLA HATIRLIYORUM. Ranzama çöküyorum ve üzerimde hala kanlı kıyafetlerimle anında uykuya dalıyorum.

Saatler sonra, donuk sabah ışığına ve yumuşak bir çınlama sesine uyanıyorum. Rüyalarım gölgeler ve kanla doluydu ve terliyorum, kıyafetlerim nemli.

Kabuslardan kurtulmaya çalışarak gözlerimi kırıştırıyorum.

Stark birkaç adım ötede oturmuş, bir gece önce silahlarımı bıraktığım küçük masanın üzerine iğnesini ve birkaç şişe mürekkebi yerleştiriyor.

Çadırın köşesinde bir hareket var ve gözlerimi kısarak bakıyorum - gölgeler yine mi değişiyor? Ama ben baktıkça normale dönüyorlar. Harika, sadece başka bir halüsinasyon.

Kendimi dar karyoladan kaldırırken bedenim itiraz ediyor, gözlerim kamaşıyor.

Saat daha erken. Sadece birkaç saattir uyuyorum.

"Yine yeni mürekkep zamanı mı?" Homurdanıyorum, uykudan hışırtilı.

"Bunlarla gurur duyabilirsin," diyor ve yanındaki sandalyeye oturmamı işaret ediyor. "Düşmanımızı yenmek için ne yapmamız gerektiğini bize hatırlatan işaretler. Kan emicilerin dünyamızı ve sevdiğimiz her şeyi ve herkesi yok etmesini engellemek için."

Kalkmak için mücadele ediyorum. Tüm vücudum kaskatı, savaştan ve yorgunluktan ağrıyor.

Ben otururken "Gömleğini çıkar" dedi. "Sifon öldürme izleri için kolların üst kısmıyla başlıyoruz."

İçimde bir yerlerde bir huzursuzluk başlıyor ama itiraz etmiyorum. Sadece kirli giysiyi soyuyorum. Kumaş sert ve kurumuş kan kokuyor ve koku beni tekrar sert bir şekilde vurduğunda midem dönüyor. Sertçe yutkunuyorum.

Sandalyesini yaklaştırırken Stark'ın bakışları bağlı göğsümün üzerinde geziniyor. En azından iç çamaşırlarım nispeten temiz.

Endişe verici bir şekilde yakınımda oturmak zorunda, iğne için beni sabitlerken büyük eli kolumda sıcak.

Berbat kokuyor olmalıyım. Ölüm ve savaş gibi. Ama bu onu rahatsız ediyorsa, hiçbir belirti göstermiyor.

İğne etimi ısırırken Stark'ın tanıdık kokusu kafamı dolduruyor.

Son yirmi dört saatin ardından acı hafifledi.

Küçük çadır rahatsız edici derecede sessiz. Kampın çoğu hala uyuyor. Şafağın durgunluğu ve dün geceki sorgulamanın ağırlığı üzerimize bir battaniye gibi çöküyor ve kalbimin güm güm atmasına neden olan çiğ bir samimiyet havası yaratıyor.

Stark'ın dokunuşu çalışırken klinik gibi ama havadaki yükü hissettiğini biliyorum. Nasıl hissetmesin ki?

Bilmediğim şey ise neden orada olduğu ya da onu yok etmek için ne yapmam gerektiği. Stark düşüncelerimi duymuş gibi sessizliği bozuyor.

"Daha önce hiç kimsenin bu kadar yoğun bir şekilde sorgulama yaptığını görmemiştim," diyor. "Bu görevin sizin için kişisel olduğu açık."

Bu gözlem -ve beni gördükten sonra sesindeki kınama eksikliği- beni hazırlıksız yakaladı.

Belki o anın kırılganlığından, iğnenin tenimdeki hipnotik ritminden ya da basit bir yorgunluktan, ama kendimi ona her şeyi anlatırken buluyorum.

Kelimeler sessiz bir yoğunlukla geliyor.

Ona daha çok orduya neden katıldığımı, Saela'yı görevimi, cepheye ve sınırı geçebilirsem onu bulabileceğimi düşündüğümü anlattım.

Sonra mide bulandırıcı bir yenilgiyle duraklıyorum.

"Gideli üç ay oldu," diye mırıldanıyorum, sesim biraz kırılıyor. "Üç ay, Stark. İki ay önce on bir yaşına girdi, esaret altındayken. Tabii hâlâ hayattaysa."

İğne derimin üzerinde duraklıyor. Göz ucuyla Stark'ın başını kaldırdığını ve bakışlarının yüzüme yöneldiğini görüyorum. Kendime bakmamamı söylüyorum; az önce ruhumu ona açmışım gibi hissediyorum ve gözlerinde ne göreceğimden emin değilim.

Ama nedense başımın dönmesine engel olamıyorum.

Bakışlarımız kilitlendi. Gözleri karanlık, nüfuz edilemez. O kendine özgü soğukkanlılığın ardında gizlenen bir şey var ama ben okuyamıyorum.

"Bunun gerçekten bir şeye yol açacağını düşünmüştüm," diyorum. "Onu tapınakta bulabileceğimizi. Ya da en azından bundan sonra nereye bakacağımıza dair bazı ipuçları elde edebileceğimizi. Ama bunun yerine dün gece o şeye işkence ettim -tam bir canavar gibi davrandım, neredeyse onlardan biriymişim gibi- ve hâlâ hiçbir şey yok."

İkimiz de hâlâ birbirimize bakıyoruz ve ben onun gözlerinde boğuluyorum, bir şey söylemesini, yaptığım şey yüzünden kötü biri olup olmadığını söylemesini bekliyorum. İç çekiyor, nefesi koluma değiyor.

"Bunun seni etkilemesine izin verme," diyor, sesi gergin. "Hepimiz gurur duymadığımız şeyler yapmak zorunda kaldık. Sadece yaptığınız şeyi neden yaptığınızı hatırlayın."

Sonunda gözlerini kaçırdığında boğazımın yandığını fark ediyorum. Bir tür büyüden kurtulmuş gibi hissederek nefesimi içime çekiyorum.

Stark aramızda başka bir kelime geçmeden dövmelemlerimi bitirdi. Ama ben hâlâ hamım. Yakınlık hissi sinirlerimi geriyor.

Kanım kulaklarımda nabız gibi atıyor.

Sonunda kollarımdaki yaraları yalamak için eğildiğinde, o kadar yoğun bir uyarılma yaşıyorum ki nefesim boğazımda düğümleniyor.

Benden bir ses kaçıyor, alçak ve açık bir şekilde erotik.

Siktir!

Stark'ın gözleri benimkilere kilitleniyor. Gözlerindeki açlık ciğerlerimden nefesimi çalıyor, damarlarımda adrenalin dolaşıyor.

Bakışlarımı tutarak başını eğiyor ve taze dövmeleleri tekrar yalıyor, yavaş ve kasıtlı bir şekilde.

Hiç düşünmeden elimi uzatıyorum, parmaklarım onun siyah saçlarına dolanıyor.

Nazik değil. Kızgınlım, farkındayım. Ya da belki korkmuşumdur, bilmiyorum.

Acıtıyor olmalı ama direnmiyor. Sessiz bir meydan okumayla bana bakıyor.

Bir an için itip uzaklaştıracak mıyım yoksa daha yakına mı çekeceğimden emin olamıyorum. Ağzımı onunkine yapıştırma dürtüsü içimde orman yangını gibi dalgalanıyor.

Bağlantıya ihtiyacım olduğunu fark ettim, içten içe sarsıldım. Fiziksel temas, yakınlık, rahatlık. Son birkaç günün duygusal şiddetinden sonra buna çok ihtiyacım var, hatta *ondan* bile.

Bu her ne haltsa, onun şeklinde bile olsa.

Kafamda uyarı zilleri çalıyor. Bu Stark. O bir canavar, bir zorba, bir kaba. *Sevdiğim* Killian'la çok ama çok aleni bir ilişkim var.

Mantık, hayvani ihtiyaçlarla boy ölçüşemez. Parmaklarım Stark'ın saçlarında sıkılaşıyor.

Ağzını daha da açıyor, dişlerini gösteriyor ve etimi ısırtıyor.

Ses -sikiş, *inleme*- beni tekrar ele geçiriyor, meme uçlarım sıkılaşıyor.

Sonra çadırın kapısı açılmadan hemen önce dışarıdan gelen bot seslerini duyuyorum. Egith içeri adım atarken ondan uzaklaşıyorum.

"Alfa Cooper," diyor, bakışları gidip geliyor. "Alfa Stark."

"Rapor," diye Stark, az önce aralarında ne geçtiğine dair hiçbir ipucu göstermeden

Biz.

"Haber yok," diye hızlıca yanıtlıyor. "Cooper'ı kontrol ediyordum. Siz ikiniz

Yarın akşama kadar evde olmayı planlıyorsanız yola çıkmalısınız."

Hissettiğim kadar titrek görünmediğimi umarak başımı sallıyorum ve ayağa kalkıyorum.

Egith kurtların hazır olduğu hakkında bir şeyler söylüyor. Stark gitmek için ayağa kalkıyor.

Ona bakmıyorum. Bu her neyse, o duyguya bir daha on metrelik bir sopayla dokunmayacağım.

OceanofPDF.com

ŞAFTÖR EORTY-EOUR

Tiki gün sonra, öğleden sonra erken saatlerde Sturm frost'un dış mahallelerine yaklaşıyoruz.

Stark tüm yolculuk boyunca sessizdi ama bu benim alışık olduğum sessizlik değil. Öncekinden daha az asık suratlı. Saygılı bir mesafeyi koruyor. Dönüş yolunda Linsfall'da mola verdiğimizde, hanın iki ucunda iki odamız vardı. Aramızda hiçbir şey değişmemiş gibi davranıyor.

Kendime hiçbir şey olmadığını söylüyorum ama yalan gibi geliyor. Killian'ı her düşündüğümde suçluluk duygusu zihnimin sınırlarını zorluyor.

Ama Stark'ı gerçekten öpmedim, bunu kendime onuncu kez hatırlatıyorum. Bu sadece bir düşünceydi - savaş zamanı vahşetinin ardından insani bağ kurma ihtiyacından kaynaklanan anlık bir dürtü. Kız kardeşimi bulamadığımız için yıkılmıştım ve saatlerce süren acımasız işkenceden dolayı moralim bozulmuştu, hepsi bir hiç uğrunaydı. Savunmasız bir yerdeydim ve o beni *yaladı*.

O anda herhangi birini öpme isteği duyabilirdim. Stark olmak zorunda değildi.

Hiçbir anlamı yoktu.

Suçlu olacak *bir şeyim* yok.

Ellerimi Anassa'nın kürküne daha derinden sokarak, boynunun yumuşak sıcaklığıyla yastıklanan başımın önümde ağırlaşmasına izin veriyorum. Yüzümü kürküne bastırıp derin derin içime çekiyorum. Tanıdık kokusu beni sakinleştiriyor, kocaman pençelerinin altındaki zemine vuruş ritmi beni yatıştırıyor, düzensiz kalp atışlarımı yavaşlatıyor.

Keşke beni ikinci kez yaladığında gözlerindeki o bakışı görmeyi bırakabilsem. Ve sonra onu saçlarından yakaladığımda.

Ve beni ısırduğında.

Gerçekten onu öpmemi *istiyor muydu*?

Hayır. Bu delilik. Bu bir şanstı, garip bir olaydı. Muhtemelen o da benim vahşet sonrası insani bağ kurma ihtiyacı hissetmiştir. Onun daha iyi biri olmasını istediğime dair tüm düşüncelerimi geri alıyorum. Ölmemi istediğinde onu daha çok seviyordum.

Anassa'nın neşesi aramızdaki bağ aracılığıyla bana da yansıyor. Onu görmezden geliyorum, Stark'la ilgili tüm düşünceleri uzaklaştırıyorum.

Neredeyse eve geldik. Killian beni bekliyor olacak. Bu düşünce moralimi oldukça yükseltti.

Ama aniden görmek için yanıp tutuştuğum tek kişi o değil.

Güney Mahallesi'nin kenarlarından dolanırken Stark'a dönüyorum. "Kısa bir mola verebilir miyiz?" Ben soruyorum. "Annemi güncellemek istiyorum.

Saela."

Rapor edilecek gerçek bir ilerleme olmadığını biliyorum, ama annemin hala aradığımı bilmesini istiyorum. Vazgeçemediğimi.

Stark bana bakıyor, yüzü ifadesiz. "Peki, kısa kes. Eminim Birlik Denemesi'ne bir hafta kaldığını hatırlatmama gerek yoktur. Diğer tüm Rawbond'lar son birkaç gündür sensiz antrenman yapıyor olacaklar. Arayı kapatmalısın."

Başımı sallıyorum, bu erteleme için minnettarım. Son birkaç gündür olanlardan sonra kendimi iyi hissetmiyorum. Ön saflarda bir direwolf'a binen, bilgi almak için Siphons'a işkence eden bu kişi - daha önce kim olduğumu unutuyorum.

Annemi görme, ona sarılma düşüncesi.

Kahretsin. Belki de bu ona bir güncelleme vermekten çok kendimi yeniden insan gibi hissetme ihtiyacımla ilgilidir. Fiziksel temas için duyduğum o acı hâlâ gizleniyor.

Ancak Doğu Mahallesi'ne vardığımızda, çocukluğumun geçtiği evi görmek beni durduruyor. Her pencere karanlık, kepenkli.

Ayaklarım yere basmadan önce -ön kapıyı açıp içeri koşmadan önce- evde kimsenin olmadığını anlıyorum.

Burası karanlık ve soğuk. Tamamen hareketsiz.

Boş evden aceleyle çıktığımda Stark, Cratos'un bana bakıyor, kaşları çatılmış. Ama ben çoktan koşmaya başlamıştım, sokakta Igor'un evine doğru ilerliyordum.

Kaba kapı vuruşlarımın altında titriyor. Bir dakika sonra Igor kapıyı açtı.

Yüzü her zamanki huysuzluğundan yumuşuyor, yabancı bir şeye dönüşüyor. Hayır, bu doğru değil. Yabancı değil.

Bu surat ifadesini daha önce de görmüştüm, Saela'nın kaçırıldığı gece. Panik başımdan ayak parmaklarıma kadar yayılıyor, sıcak ve baş döndürücü.

"Meryn," diyor nazikçe. "Çok özür dilerim."

"Hayır," diye fısıldıyorum, sanki yüz hatlarına çizilmiş korkunç gerçekten kendimi uzaklaştırabilecekmişim gibi geri çekiliyorum. "Hayır, olamaz. *Nerede o?*"

Igor beni evin içine çekiyor, buruşuk elleri kollarımın üst kısmında nazikçe duruyor. Arkasındaki oturma odasında Prina'yı görüyorum, soluk bir elbiseye sarınmış tombul vücudu, gözleri geniş ve empati gözyaşlarıyla dolup taşıyor.

"Annen bir daha geçirdi," diye sessizce devam ediyor Igor. "Kötü bir tane. Bilmiyorduk... o zamana kadar çok iyi gidiyordu."

Hayır.

Zihnim dönüyor, satın almak için çabalıyor. Kaçmak için. Sanki kelimeleri duymayı reddederek gerçekliğin önüne geçebilirmişim gibi.

"Üç gün önce şehir meydanında dolaştı ve... muhafızlarla bir tür tartışmaya girdi," diyor Igor, sözleri duraksayarak. "Onu bastırdılar. Zorla."

"Dur!" Umutsuz bir inkâr içinde donup kaldım. "*Yapma!*"

Igor'un yüzü kederle buruşur. "O öldü, Meryn. Çok üzgünüm. Onu öldürdüler."

Kulaklarım çınlamaya başladı. Igor konuşmaya devam ediyor - cesedin morga götürülmesiyle ilgili bir şeyler. Onun ve "Lee "nin cenaze hazırlıklarıyla ilgilenmesi hakkında.

Ama onu duyamıyorum. Garip bir şeyler oluyor. Korkunç bir titreşim gözlerimin arkasında toplanıyor. Igor'un evinin her yerinde çömelmiş gölgeler cevap olarak nabız atmaya başlıyor.

Derinleşir ve katılaşırlar, açıklanamaz bir yaşamla kıvranırlar.

Igor fark etmemiş gibi görünüyor. Yüzü endişeyle gerilmişti. Bana doğru uzanıyor ve ben tökezleyerek doğrudan Stark'a çarpıyorum.

Ruhumu parçalayan bir kederle döndüğümde Daemos Alfa'nın açık kapı aralığında yükseldiğini, omuzlarının neredeyse her iki taraftaki pervaza değdiğini görüyorum. Aurası beni bir fırtına bulutu gibi sarıyor, şiddetli ve... neredeyse *koruyucu* bir şey yayıyor.

"Burada neler oluyor?" diye .

Igor bana söylediklerini tekrarlıyor. Onu zar zor duyuyorum, gölgeler canlı bir şey gibi etrafımızda titreşirken panik yapmamaya çalışıyorum.

"Hemen kaleye haber gönderdim," diyor Igor, "ama belli ki mesaj sana hiç ulaşmamış. Birisi cepheye gittiğinizi haber vermiş."

Başımı sallıyorum, inkar mı ediyorum yoksa o anı reddediyor muyum, bilmiyorum.

Ben burada değildim. Bana ihtiyacı ve ben burada değildim.

Stark'ın annemin ölümüyle ilgili talep ettiği ayrıntıların uzaktan farkındayım ama bu değiş tokuşa odaklanamıyorum. Tek düşünebildiğim o.

Acı çekti mi? Onu öldürdüklerini biliyor muydu? Yardım istedi mi?

Korkunç bir boğuk ses çıkardığımı duyuyorum.

Burada olsaydım... daha yakın olsaydım... Çaresizlik ve öfke beni boğmakla tehdit ediyor.

İçimdeki keder fırtınası aniden tek bir odak noktasına dönüşüyor.

Killian.

Igor cenaze işlerine yardım ettiğini söyledi. Killian ne olduğunu biliyor. Ve beni seviyor.

Killian ne yapacağını bilir.

Ben kapıdan dışarı fırlayıp Anassa'yı sözsüz bir şekilde ata bindirirken dünya garip bir şekilde yanımdan akıp gidiyor. Benimle iletişim kurmaya ihtiyaç duymuyor, hemen kaleye doğru geri dönmeye başlıyor. Ezici ihtiyacım, üzüntüm yeterince açık olmalı ki açıklamaya ihtiyacı yok.

Gölgeler arkamda dans ederek beni takip ediyor.

Gözlerimi sımsıkı kapatıp Anassa'nın içinde eriyerek sokaklarda koşuyor, koşarken sakinlerden kıl payı kurtuluyor. Kalenin yan tarafındaki Gümrüklü girişlerden birini kullanıyor, geniş koridorlara dalıyor ve beni doğruca onun kapısına getiriyor.

Killian çalışma odasında. İçeri girdiğimde hemen masasından kalkıyor.

Beni gördüğünde yüzünün aldığı şekil... Gözlerimi kaçırıyorum, kendi kederimin üstüne bir de onunkini ekleyemiyorum.

"Meryn..." Killian yumuşak bir sesle, "Çok üzgünüm. Dün annenle ilgili bir haber aldım-"

"Burada değildim." Kelimeler hıçkırık gibi içimden dökülüyor. "Her seferinde, her

Ailem *ne zaman* korumama ihtiyaç duysa, ben . Hepsi benim hatam..."

Killian sert bir kolla omuzlarıma sarılıyor ve beni uzak duvara dayalı küçük bir kanepeye götürüyor.

"Hayır," diyor şiddetle. "Meryn, kendini suçlayamazsın. Düzenli olarak ziyaret ettiğimi, yiyecek ve malzeme getirdiğimi biliyorsun. Onu daha geçen hafta gördüm. Biraz kafası karışmış gibiydi ama kötü bir durumda değildi. Bunu bilemezsiniz. *Kimse* bunu tahmin edemezdi."

Kollarının koruyucu çemberine yaslanıyorum, bu sıcaklık için çaresizim. Her şeyin benim suçum olmadığına inanmak için çaresizce.

Bu dünyada en çok sevdiğim herkesin ölümünden ya da kaçırılmasından sorumlu olan tam bir başarısız olmadığımı.

Dudaklarımda tuz tadı alıyorum ve gözyaşlarımdan yüzümden aşağı aktığını fark ediyorum. Killian beni inceliyor, gözleri sempatik. Sinirli bir sarsıntıyla gözlerimi kaçırıyorum. Onun ya da herhangi birinin sempatisini istemiyorum.

Bu acının her zerresini yaşamayı hak ettiğim halde değil.

Killian bir elini çeneme götürerek yüzümü kendisine doğru çeviriyor. "Bana bak Meryn. Bu senin suçun değil. Başka bir kriz geçireceğini tahmin etmenin bir yolu yoktu. Ve duyduğuma göre çok hızlı olmuş. Burada, Sturmfront'ta olsan bile bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

Sesi duygu yüklü, gözleri parlak ve benimkileri delip geçiyor. "Mer... Eğer birinin yapabileceği bir şey olsaydı, sen bilirdim..." Sözleri bocalıyor. Gözlerindeki gerçek ısırap kalbime saplanıyor, tam kalbimi kesiyor.

İşte o zaman gerçekten vurur. Kayıp. Bunun *gerçekliği*.

Saela annemi bir daha asla göremeyecek. Sonunda kardeşimi eve getirdiğimde orada olmayacak. *Eğer* kardeşimi eve getirirsem. Başarısızlıklarım üst üste yığıldı. Tüm ailem... Onları koruyamadım.

Ve şimdi o gitti. Sonsuza dek.

Killian'ın varlığı umutsuzluğumun çığları arasında bana bir ışık gibi yol gösteriyor. Ona sarılıp kendimi göğsüne gömüyorum. Bedeninin bana karşı sıcaklığı ve katılığı tek sükûnet ve rahatlık noktası.

İçimdeki fırtına nihayet dindiğinde, bana altın işlemeli bir mendil uzatıyor ve saçlarımı okşuyor, kaçırduğım birkaç damla gözyaşını yakalamak için başparmağını yanağımda gezdiriyor.

Kendimi ona bakmaya zorlayamıyorum, yine de yakınlığının verdiği rahatlıktan vazgeçmek istemeyerek göğsüne yaslanıyorum. Eli saçlarımdan sırtıma doğru ilerliyor, hala okşuyor, parmakları sert, sırtımda daireler çiziyor. Kalp atışları kulağımın altında yavaş ve sabit.

Igor dışında annem ve benim için burada olan tek kişi o. İkimizi de korumak ve kollamak için çok şey yaptı.

Gölgeler geri döndü, Killian' duvarlarına yavaşça tırmanıyor, odasını karartıyor. Onları engellemek için gözlerimi kapatıyorum.

Tanrıça, kederin ne kadar yıkıcı olduğunu neredeyse unutuyordum. İnsanı nasıl kabuksuz ve çiğ bıraktığını ama asla uyuşturmadığını. Acı, hiçbir sargının , hiçbir kalkanın gerçekten koruyamayacağı açık bir yara gibidir. Acısı ama asla tam anlamıyla geçmez.

Bu sadece tek bir duygu da değildir. Kederin katmanları vardır: üzüntü, acı, suçluluk, pişmanlık...

En azından bu sefer babamın öldüğü zamankinden daha büyüğüm. Karşılaştığım her bok kafalı çocukla kavga ederek acımı dindirmeyi umarak sokaklarda dolaşan kayıp küçük bir çocuk değilim.

Bu sefer kendimi toparlamalıyım. Sefaletin içinde kaybolamam. Gardımı almalıyım, aklımı başımda tutmalıyım.

Hâlâ bu kana susamış dünyada hayatım için savaşıyorum. Ve Saela hala dışarıda.

Saela.

Elimde kalan tek şey o. Onu yüzüstü bırakmayacağım. Onu eve getireceğim.

Başımı Killian'ın göğüs kafesine yaslıyorum, bitkin ve titrek bir halde gelecek haftaları düşünüyorum.

Birlik Duruşması yaklaşıyor. Saela'ya ulaşacak kadar uzun süre hayatta kalmamı sağlamak için yapmam gereken onca eğitim varken cenazenin hızlı olması gerekecek.

Çabuk ve aynı zamanda ucuz, sanırım, kalp batıyor. Rawbond eğitimi para kazandırmıyor ve annem yıllardır çalışmıyor. Elbette, evimizde kenara ayrılmış hiç para kalmadı.

Igor ve Killian hazırlıklara başlamış olabilirler ama bu benim yüküm. O benim annem. Artık öldüğüne göre, onun için en azından bunu yapabilirim.

Ve Saela.

Lanet olsun. Kız kardeşim annemize veda etmek için bile orada olmayacak. Onu eve getirdiğimde, boş bir ev ve daha fazla keder olacak - kaçırıldığından beri yaşadığı her türlü dehşetin üstüne.

Her ikisinin de kayıplarının ağırlığı ağır bir pelerin gibi üzerime çökerken, kapalı göz kapaklarımın arkasından taze gözyaşları süzülüyor.

"Yapayalnızım," diye fısıldıyorum, ayağa kalkmak için Killian'ın kucağından çekiliyorum. "Bütün ailem. Gittiler, hepsi. Ve Saela... eğer onu bulamazsam..."

Killian da ayağa kalkıyor ve iki elimi birden tutuyor. "Meryn. Yalnız değilsin."

Bulanık gözlerle ona bakıyorum. Gölgele onun arkasında hareket ediyor, alay ediyor.

"Ama benim ailem..."

"Artık senin ailen olmama izin ver," diyor usulca. Geriye bir adım atarak yavaşça bir dizinin üzerine çöküyor.

Dünya keskin bir şekilde daralır. Zaman yavaşlıyor gibi. "Killian?" Kendi kendime fısıldadığımı duyuyorum.

"Şimdi ve sonsuza dek seninle ilgilenmeme izin ver," diyor, kelimeler önce yavaşça sonra da bir anda bana ulaşıyor. "Her zaman güçlü olan sen olmak zorunda değilsin. İzin ver sana yardım edeyim. Ben-" diye boğazını temizliyor. "Bunu sen Denemeler'den mezun olduktan sonra yapacaktım Meryn, ama bu dünyada yalnız olmadığını bilmen gerek. Annenle bu konuyu konuştum, biliyorsun."

Nefesim kesildi, gözlerim yeniden yaşla doldu.

"Yalnız değilsin," diye hırılıyor Anassa bağın ötesinden. *"Ben varım."*

Aynı şey değil; eminim bunu biliyordur?

"Bana onay verdi," diye devam ediyor Killian. "Senin için güçlü olmama izin ver Meryn. Karım ol. Evlen benimle."

Konuşamıyorum. Ciğerlerimdeki hava azalıyor.

Killian bir bilezik çıkarıyor -ateş ışığını yakalayan, elinde canlı bir ateş gibi parlayan parlak altın bir bilezik. Annemin taktığı basit gümüş nişan bileziğinden bin kat daha gösterişli. Bilezik, düzinelerce küçük siyah elmasın etrafını saran özenle işlenmiş altın telkâriden yapılmış. Ortasında taze kan gibi kırmızı, kocaman yuvarlak bir yakut var.

Kendi kanım kulaklarımda yüksek sesle dolaşıyor.

"Kraliçem ol," diye yalvarıyor Killian usulca. "Yanımda hüküm sür ve dünyamızı yeniden şekillendirmeme yardım et Meryn. Birlikte dünyayı annen gibi insanlar için daha güvenli hale getireceğiz. Saela'yı geri getireceğiz. İşleri yoluna koyacağız."

Ben cevap vermek için nefes alamadan Anassa'dan bir onaylamama dalgası daha geliyor.

"Meryn," diye tısladı. *"Bu kararı vermek için doğru yerde değilsin."*

Ama kendimi hiç bu kadar berrak hissetmemiştim. Önümde diz çöken bu inanılmaz adam hak ettiğimden çok daha fazlası. Ben, halktan biri. Konuşacak başka bir ailesi olmayan ben.

Killian *buradayken*, anneme bakarken, Igor'a hazırlıklarında yardım ederken başka bir adam hakkında haince düşüncelere sahip olan ben. Her zaman sabit, her zaman yanımda.

Eğer isterse, hayatımın her gününü onu mutlu etmek için harcayacağım.
Be

n. Anassa'ya kararlı *bir şekilde*, "*Bu senin yapacağın bir seçim değil,*" diyorum.

Şu anda, politikayı ya da bir gün ne olacağını umursamıyorum.
Babasının hatalarını düzeltmek için yapmamız aramıza girecek.

Tek istediğim o.

"Evet," diye nefes alıyorum.

"Evet?" Killian'ın sesi titrek, nadir bir kırılganlık anı. Kalbim sıkışıyor.

"Evet!" Yüzünü tutarak onu kendime doğru çekiyorum. Kederim, şaşkınlığım, sevincim ve yorgunluğum tek bir ihtiyaçta birleşiyor - rahatlık için, Killian'ın ağzı için, tüm bu dünyada rahatlayabileceğim, ait olabileceğim ve sürekli başarısız bir insan gibi hissetmeyeceğim tek bir yer için.

O da aynı çaresizlikle öpüyor, büyük elleri yüzümü sıkıca kavırıyor ve ağzımı onunkine kilitliyor.

"İşte," Killian geri çekildi ve elime uzandı. "Bileğindeki bu bileziği görmek istiyorum."

Bilezik menteşeli ve onu açıyor, sonra koluma takıyor ve tekrar kapatıyor. Altın kordon tenime yerleşiyor, sanki bileğimi sıkıyormuş gibi. Bileğimi hafifçe ileri geri çeviriyorum, mum ışığının yakutun derinliğinde yakaladığı göz kırpma biçimine, pırlantaların kavernöz siyahından parıldamasına hayranlıkla bakıyorum.

Killian'ın kraliçesi olacağım ve daha önce hiçbir şey bu kadar doğru gelmemişti. Nihayet, nihayet, gölgeler kayboluyor.

ŞAFTÖR EORtY-EIVE

M Annemin cenazesiyle ilgili endişelerimin yersiz olduğu ortaya çıktı. Her şeyi Killian hallediyor. Bu konuda kısa bir süre tartıştık ama her şeyi ödemekte ısrar etti.

"Sen geleceğin kraliçesisin, kedicik," diyor. "Annen onurlu bir yere uygun bir şekilde gömülmeyi hak ediyor. Ve *sen de* onu güzel ve rahatlatıcı bir yerde ziyaret edebilmeyi hak ediyorsun."

Bu yüzden ona Ebedi Huzur Bahçesi'nde bir yer satın alıyor; şehrin zengin Kuzey Mahallesi'nde, en küçük parsellerin bile annemin bir yılda kazandığından daha pahalıya mal olduğu, cömertçe korunan bir mezarlık. Yüzsüz Tanrıça'ya adanmış küçük bir tarikat tarafından bakılıyor ve bugün töreni kutsaması için buraya bir rahibe getirdiler.

Annem dindar değildi ama sanırım buna bayılırdı.

Cenaze sabahı, ben cepheden döndükten sadece iki gün sonra, berrak ve açık bir şekilde doğuyor. Bahçe annemin töreni için kapatıldı ve Killian hiçbir masraftan kaçınmadı.

Seçtiği arsa, çimenli bir tepede, muhteşem koyu yeşil iğnelerle damlayan devasa bir ayçiçeği ağacı tarafından korunmaktadır. Mezar taşı beyaz mermerden, sade ama zarif bir şekilde annemin adı ve *Sevgili Annem, Arkadaşım ve Komşum* sözcükleri kazınmış. Annemin cilalı maun tabutu, kokulu beyaz güllerden oluşan bir aranjmanla süslenmiş açık mezarın üzerine tünemiş durumda.

Bahçenin her yerinde büyüyen düzenli çitler, büyük aile arazileri arasında mahremiyet sağlıyor. Bazılarının kış aylarında açan dayanıklı çiçekler bile var. Bahçe arazisinde birkaç sera bulunmaktadır.

Böylece aileler gelip sevdiklerinin mezarlarına koymak üzere taze çiçekler toplayabiliyor.

İtiraf etmeliyim ki, burayı gördükten sonra, onu mahallemizin yakınındaki kasvetli ortak mezarlığa gömme düşüncesi... harika değil. Günlerinin geri kalanını burada, havanın duman ve yoksulluk yerine temiz koktuğu bu yemyeşil manzarada geçirecek olması beni rahatlatıyor.

Killian haklı. Bunu hak ediyor. Ve Saela onu burada ziyaret etmek istiyor. Kardeşim çiçekleri hep sevmiştir.

İki dünyanın bir araya gelmesinin garip çatışmasına rağmen o da bu törene bayılırdı. Doğu Mahallesi'nden tanıdığımız herkes burada, en iyi kıyafetlerini giymişler. Tüm bu zenginliğin ortasında perişan ve rahatsız görünüyorlar ama yine de geldikleri için mutluyum.

Mezarın bir tarafında toplanmışlar - çamaşırhanedeki kadınlar, ayrıca birkaç komşu ve arkadaş. Igor grubun başında dimdik duruyor, askerlik günlerinden kalma resmi askeri üniformasıyla beklenmedik derecede şık görünüyor. Karısı Prina yanında, yeni bir elbise giymiş.

Diğer tarafta Izabel, Venna, Tomison ve Nevah resmi Bond kıyafetleri giymişler. Cepheden döndüğümünden beri onları görme fırsatım olmadı.

Anassa da burada, diğer kurtlarla birlikte Bahçe kapılarının dışında bekliyor. Son iki gündür bana karşı sessizdi; tam olarak beni dışlamadı ama nişanlanmamdan duyduğu hoşnutsuzluğu belli etti.

Yine de, önemli olduğunda benim için burada ve bağın ötesinde ondan gelen şefkatli bir dürtme var.

Killian yanımda duruyor, alışılmadık derecede sade siyah bir takım elbise giymiş. Hâlâ bir prens gibi görünüyor elbette ama kıyafetini dikkat çekmemek için özenle seçtiğini söyleyebilirim; kraliyet statüsünü kasıtlı olarak bir kenara bırakarak sadece bana destek olmak için burada olduğunu söylüyor.

Tüm bunlar olurken gösterdiği düşünce ve duyarlılık beni o kadar derinden etkiledi ki bunu kelimelere dökemiyorum bile.

Tören başlamak üzereyken Anassa'nın sesi yükselir. *"Daha fazlası geliyor. Başlamak için bekleyin."*

Daha fazla...?

Sonra tepeyi aşarak, Strategos Rawbond'ların geri kalanı Gamma Daegan önderliğinde gelir. Nefes nefese kalmış, yüzü kızarmış - buraya zamanında gelmek için koştukları çok açık. Gözlerim inanamayarak açılıyor.

"Başardık mı?" diye soruyor bana nefes nefese yaklaşırken. "Üzgünüm, bilmiyorduk-"

"Bilmiyordun çünkü sana söylemedim," diyorum, ses tonum kelimelerden daha yumuşak. "Neden...?"

"Sen bizim Alfa'mızsın," diyor sanki çok açılmış gibi, sonra da eğiliyor. "Elbette sizin için burada olacağız. Alfa Stark bize söylediği an-"

"Bekle, Stark?" Sertçe sordum. Sonra onu görüyorum, son Strategos'un arkasından geliyor.

Stark tepenin zirvesinde dimdik duruyor, karanlık varlığı sabahın berrak havasını doyuruyor. Asi saçları rüzgârda savruluyor ve gözleri benimkileri bulup beni olduğum yere kilitliyor. Başını bana doğru eğiyor ve ben kaskatı kesiliyorum, sonra başımı sallayarak onu onaylıyorum.

Son iki gündür onu beynimin dışına kilitledim. O çadırda olanların hiçbir önemi yok, özellikle de artık başka bir adamla nişanlı olduğum için. Ama yine de göğsüm sıkışıyor. Onlara söylemeyi düşünmesi beni hayrete düşürüyor. İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, burada olmalarının önemli olduğunu düşünmesi beni etkiliyor.

Daegan'a "Teşekkür ederim," diyorum ve bunu içtenlikle söylediğimi fark ediyorum. Sürü beni desteklemeye geldi ve ben de onların Alfa'sı olarak aynı şekilde onlara göz kulak olacağıma söz veriyorum.

Tören benim methiyemle başlıyor: son iki gündür yazmaya çalıştığım bir konuşma. Bu konuda çok gergindim, annemi gururlandırmak istiyordum. Ancak konuşmak için öne çıktığımda, orada bulunan herkesin sıcaklığı ve desteğiyle endişemin geçtiğini görünce şaşırdım.

"Annemin zor bir hayatı vardı," diye başlıyorum, sesim soğuk kış havasında net ve güçlü bir şekilde duyuluyor. "Ama bu onu asla zor biri yapmadı. Kocasını savaşta kaybettikten sonra iki kızını tek başına büyüttü. Onu yakından tanıyanlar, her gün mücadele ettiği zayıflatıcı bir hastalıkla da mücadele ettiğini bilirler. Yine de en karanlık anlarında bile çocuklarını sevmekten asla vazgeçmedi."

Gözlerim Igor'unkilerle birleşiyor ve o da beni cesaretlendirerek başını sallıyor. boynumdaki opalle oynuyorum; bugün onu takmak doğru geldi.

"Asla pes etmedi," diye devam ediyorum. "Kendisinin en iyi versiyonu, yani olabileceği en iyi anne olmaya çalışmaktan asla vazgeçmedi. Nazikti. Şefkatliydi. Anlayışlıydı. Hayat ona acımasız davrandığında bile, çoğu zaman olduğu gibi. Zihni ve bedeni ona karşı döndüğünde bile."

Duraklıyorum, boğazım düğümleniyor, arkadaşlarım, komşularım ve paketim arasında buğulu gözler görüyorum.

"Onun anısını onurlandırmak için gelmenize çok sevindim," diyorum, sesim hafifçe titreyerek. "Onu ne kadar önemseydiğinizi bilse çok mutlu olur ve gurur duyardı. Ve umarım ebedi istirahatinde, hayattayken hak ettiği huzuru sonunda bulur derken hepimiz adına konuştuğumu biliyorum."

Ben geri çekilirken burnumu çekenler ve alkışlayanlar oldu.

Yanına döndüğümde Killian gülümseyip elimi tutuyor ve bembeyaz cüppeli bir kadın tabuta yaklaşıyor.

Yüzsüz Tanrıça'nın rahibesi şiirsel bir efsunla dini cenaze törenlerine başlıyor ve tanrıçayı annemin ruhuna öbür dünyaya kadar eşlik etmesi ve ebedi istirahatini koruması için çağırıyor.

Tabutun toprağa indirilişini gözlerim yaşararak izliyorum. Rahibe mezarın üzerine toprak ve kutsayıcı otlar serpiyor, tanrıçayı ve atalarımızı annemin hayatta kalan sevdiklerine göz kulak olmaları ve kederimizi yatıştırmaları için çağırıyor.

Babamın cenazesıyla bir tezat oluşturuyor; nadiren tekrar ziyaret ettiğim bir anı. Gömecek bir cesedimiz yoktu; onun müfrezesi Siphonlar tarafından saldırıya uğramış ve o ve diğer askerler paramparça edilmişti. Ondan kurtarabildikleri tek şey bir parmağıydı. Ona asker mezarlığında boş bir mezarı işaretleyen sıradan bir mezar taşı verildi.

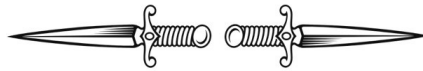
Atalarımızın duyup duymadığını merak ederek kendi sessiz dualarımı rahibeninkilere ekliyorum. Eğer Yüzsüz Tanrıça duyuyorsa.

Lütfen, Saela'ya göz kulak ol. Onu güvende tut. Annemin istediği gibi onu eve getirmeme yardım et.

Bununla birlikte tören sona erdi. Kalabalık dağılmaya başlıyor ama ben kendimi olduğum yerde sabitlenmiş, mezardan uzaklaşamaz halde buluyorum.

Yanımda, Killian elimi sıkıyor.

"Hadi annenin evine gidelim," diye mırıldandı. "Halledilmesi gereken şeyler var ve bunu tek başına yapmamalısın."

MAHALLEYE GERİ DÖNDÜĞÜMDE, ev hatırladığımdan daha küçük ve boş görünüyor.

Ve... daha karanlık.

Fitili olmayan bir lamba gibi, bir daha asla yanmayacak.

Sanırım annemin ne kadar çok ışık getirdiğini hiç fark etmemiştim. Burayı bir yuva yapan oydu, burayı hayatla dolduran oydu.

-Hastalığının derinliklerinde bile.

Killian dışarıda ev sahibiyle ödenmemiş kira hakkında konuşurken ben onun boş yatak odasında durup ağlıyorum.

Şimdi, annemin eşyalarını ayırmalıyım. Onları dışarı çıkar. Buraya bir daha dönmeyeceğim, Saela da dönmeyecek. Yakında burada başka bir yoksul aile yaşayacak. Saela geri döndüğünde, başka bir yerde yeni bir ev yapmamız gerekecek. Denemeler'den mezun olduktan sonra, bana Bağlanmış Şehir'de bir ev verilecek.

Ama... O zamana kadar kraliçe olabilirim, kulağa ne kadar gerçek dışı gelse de, kafamda bile. Kalede yaşayacağız sanırım. Saela ihtiyacı olan her şeye ve daha fazlasına sahip olacak.

Bu bir rüyanın gerçekleşmesi olmalı, ama yine de...

Bu köhne küçük kulübeyi ve onunla birlikte tüm anıları geride bırakmak zorunda olduğumuzu bilmek kalbimi kırıyor.

Yeni anılar biriktireceğiz, diyorum kendime.

Ama aynı şey değil. Annem orada olmayacak. Onun buradaki varlığı bir iz gibi, her döşeme tahtasına, her mobilya parçasına, her sıyrık ve sürtünmeye gömülmüş anılar.

Şatonun kendi hayaletleri var, anneme yer yok.

En azından onun eşyaları bende. Ondan birkaç küçük parçayı yanımda götürebilirim. Kardeşimi eve getirdiğimde Saela'yla paylaşmak için hatıralarından birkaç parça saklayabilirim.

Annemin en sevdiği eşarbını dolaptan topladım. Kur yaptıkları dönemde babamızın hediyesiydi. Yaşlandıkça solmuş ve yıpranmış da sarmaşıklar ve güllerden oluşan yün deseni hâlâ annemin kokusunu taşıyor.

Bir hevesle onun ayakkabılarından da bir çift alıyorum; sadece çok özel günlerde giydiği, özenle parlatılmış topuklu ayakkabılar. Bana uymazlar ama belki Saela büyüdüğünde...

Sonra annemin opal kolye de dahil olmak üzere en değerli eşyalarını sakladığı döşeme tahtasını hatırlıyorum.

İçeride, sayfaları sık sık kullanılmaktan yıpranmış, deri ciltli bir yığın günlük buluyorum. Annemin zarif elleriyle yazılmış yazılar ve çizimlerle dolu. Şaşırdım.

Ve bir an için bu keşiften heyecan duydum.

Bu sayfaları doldurmak için saatlerini harcamış olmalı, ancak onu günlüklerle hiç görmedim. Annemin duygu ve düşüncelerinin böyle bir kaydına sahip olmak...

Ama sayfalara daha yakından baktığımda, onun deliliğinin bir kaydını tuttuğumu fark ettim.

Çizimler olağanüstü ayrıntılı ve rahatsız edici derecede tekrarlayıcıdır. Coğunda bir taş en ince ayrıntısına kadar tasvir edilmiştir: mücevherlerle dolu narin bir halkanın üzerinde birbirine atlayan iki kurt.

Çizimlerin arasında dağınık notlar var - "Lumina" adında birine yapılan atıflar, "Nocturn" den bahsediliyor ve "Astreon" kelimesi taş çizimleri kadar sık görülüyor. Ülkelerimizin isimleri gibi ama yanlış.

İsimleri hemen tanıdım. Annem nöbetleri sırasında bu isimleri sık sık mırıldanırdı.

"Lumina," diyorum yüksek sesle, annemin bu ismi nereden duyduğunu merak ederek. Bu insanlar onun hayal gücünün ürünü müydü, yoksa onları uzun zaman önce tanıyor muydu?

"*Günlükleri sakla,*" diye bağılıyor Anassa aniden, sesi acil ve uyarı dolu. Aynı anda dışarıdaki koridorda Killian'ın botlarının gümbürtüsünü duyuyorum.

Killian odaya girdiğinde, kafam karışmış ama Anassa'nın yoğun ilgisinden etkilenmiş bir halde, dergileri annemin diğer eşyalarıyla birlikte çantama tikiştiriyorum.

"Hey," diyor nazik bir gülümsemeyle. "Saklamak istediğin özel bir şey buldun mu?"

Ses tonundaki bir şey beni duraksatıyor. Ne olduğundan emin değilim ama yüzündeki ifadeyle pek uyuşmuyor. Gözlerinin etrafında bir gerginlik var.

"Sadece birkaç şey," diyorum, kalbim açıklanamaz bir şekilde hızlı atarken sesimi düz tutarak. Çantaya uzanıyorum, annemin eşarbını ve ayakkabılarını gösterirken dergileri gizlice daha derine itiyorum. Bir şişe parfüm de var, içinde hala tek bir damla kehribar rengi sıvı var.

"Ben küçükken bunu giyerdi," diyorum, bakışlarını açık çantadan çekerek. "Babam hayattayken ona ara sıra böyle şeyler alırdı. Kendini özel hissetmesi için küçük savurganlıklar." Boğazım düğümleniyor. "Hâlâ onun gibi kokuyor. Babam ölmeden önceki kadın gibi yani."

Killian'ın yüzü şefkatle yumuşar. "Onu gerçekten seviyordu."

Bir elimle şişeyi sıkıca tutarak başımı sallıyorum.

"Bir bakayım." Şişeyi parmaklarımın arasından nazikçe alıp burnuna götürüyor. "Mm. Güzel kokuyor. İyi kalite. Bahse girerim kalenin parfümcüsü bu kokuyu taklit edebilir."

"Gerçekten mi?" Ağzımdan kaçırdım. "özel bir *parfümcünüz* mü var?"

Kıkırdıyor. "Ama tabii ki. Kralın her yeni koku denemek istediğinde şehre inmesi beklenemez, değil mi?"

Bir kahkaha paylaşıyoruz, sonra Killian'ın ifadesi ciddileşiyor. "Annenin parfümünden bir şişe daha ister misin Meryn?"

Gözlerim yaşlarla doluyor, günlükler ve Anassa'nın uyarısı bir anlığına unutuluyor.

"," diye fısıldıyorum, onu öpmek için ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum. "Gerçekten isterdim."

O öğleden sonra Killian'la yollarımızı ayırıyor ve elimde günlüklerle doğruca Anassa'nın en sevdiği terasa gidiyorum. Terasın basamaklarını tırmanıp dergileri önünde yere bıraktığımda başını kaldırıyor.

"Pekâlâ, konuş," diyorum. "Annemin günlükleri hakkında ne biliyorsun ve Tanrı aşkına neden onları Killian'dan saklamamı istedin?"

Anassa kamburunun üzerinde asil bir şekilde uzanıyor, devasa formu dağa ve onun ötesinde kararan gökyüzüne karşı siluet oluşturuyor.

Aramızdaki bağ sayesinde çıldırtıcı derecede şifreli bir yanıt veriyor: "*Sana söyleyebileceğim her şeyi söyledim.*"

"Bana *hiçbir şey* söylemedin!" diye haykırdım.

Anassa kayıtsız bir sessizlik içinde bana göz kırpmıyor.

"Kahretsin! Bu önemli, Anassa. Annem daha yeni *öldü*. Ve bunlar onun düşünceleri - deliliğinin, sanrılarının kağıda dökülmüş hali. Eğer bu konuda bir şey biliyorsan, *bana söylemen gerek!*"

"*Annenin elinde zaten yazılı olmayan ne söyleyebilirim ki sana?*" diye cevap veriyor kurt, üzüntümden etkilenmeden.

"Bilmiyorum!" Ağlıyorum. "Bu yüzden soruyorum!"

Anassa cevap vermeyince günlüklerden birini çevirip açıyorum ve kurt tacının resmini gösteriyorum. "Neden bunu tekrar tekrar çizdi? Ne olduğunu biliyor musun? Ve isimler-Lumina, Nocturn, Astreon

-Onlar hakkında ne biliyorsun?"

Anassa sayfaya bakmıyor bile. *"Belki de kendi başına biraz araştırma yapmanın zamanı gelmiştir."*

Keder ve hayal kırıklığı beni ondan uzaklaştırıyor, zihnimde gerçekleri gözden geçirirken ellerimi saçlarımda gezdiriyorum.

"Annemin olayları hep bu isimler etrafında dönüyordu. Onlar hakkında konuşurdu, hatta onlarla. Nocturn ve Astreon neredeyse mantıklı geliyor. Krallıklarımızın kişileştirilmesi gibi, Nocturna ve Astreona. Bu temel bir yanılsama. Ama Lumina, annem dışında bu ismi hiç duymadım."

Düşüncelerim hızla akarken ona dönüyorum. "Peki ben Bağlandığımda annem neden aniden iyileşti? Son birkaç aydır *yıllardır* olmadığı kadar akli başındaydı. Bu arada kabuslar ve halüsinasyonlar görmeye başladım. Bunların hiçbiri *mantıklı değil*."

Ani bir farkındalıkla kurda göz kırparak kesiyorum.

Belki de kendi araştırmanızı yapmanın zamanı gelmiştir.

Stark ile eğitime başladığımda ve bana kütüphanesini gösterdiğinde bana buna benzer bir şey söylemişti. O zaman benden araştırma yapmamı istemişti ama ben dinlemedim.

Birden heyecanlanarak dergilere dönüyorum ve onları yerden topluyorum. Anassa kaşlarını kaldırmış bir şekilde beni izliyor.

"Peki," diyorum kurduma, kararım kederimin üzerinde yükseliyor. "Eğer bana cevap vermeyeceksen, onları nerede bulacağımı biliyorum."

ŞAFTÖR EORtY-Altı

Tstark'ın ofisine doğru ilerlerken kale koridorları karanlıktı, kurnazlığım yüzünden hislerim daha da artmıştı. Gecenin bu saatinde onun özel alanına girerken görölmek istemiyorum, ne o ne de bir başkası tarafından.

Yasak olduğu ya da hoş karşılanmadığı için değil, içimden bir ses aradığım bilginin tehlikeli olduğunu söylediği için.

Neyse ki, haftalarca eğitim için günde iki kez bu yoldan geçtikten sonra, her gıcırdayan döşeme tahtasını, her gölgeyi, her gizli köşeyi biliyorum. Ne zaman ayak sesleri ya da seslerin geldiğini duysam, gözden kayboluyorum.

Annemin gömleğimin altında güvenle sakladığı günlükleri tenime ağır geliyor. Korkunç, karanlık bir sır gibi.

Kapıyı itip içeri baktığımda Stark'ın ofisi boş görünüyor. Hiç ses yok. Sadece bir lamba yanıyor, odanın dışını -antrenman sahasını ve kütüphanesini- derin, titrek gölgeler içinde bırakıyor. Geç saatlere kadar antrenman yapıyor olmalı ya da Daemos paket alanındaki kamerasında. Muhtemelen fazla zamanım yok.

İçeri giriyorum, lambayı kapının yanındaki kancasından alıyorum ve doğruca raflara geçiyorum. Sinir bozucu bir kesinlikle belli bir rafa mıknaş gibi çekiliyorum. Bu, daha önce gözlerimi çok güçlü bir şekilde çeken eski kitapların bulunduğu raf.

Lamba ışığı tozlu dikenleri donuk turuncu bir parıltıyla aydınlatıyor.

Elim özellikle bir tanesine gidiyor. Diğerlerinden gözle görülür şekilde daha eski, deri cildi çatlamış ve yıpranmış. Kalbim küt küt atıyor.

Levrek. Kalın cilt elimde olması gerekenden daha ağır duruyor. Sayfalar yaşlılıktan iyice sararmış, kenarları ufalanmaya başlamış.

Başlığı yok. Yazı yok. İçeriğinin niteliğini gösteren hiçbir şey yok.

Yine de bunun doğru kitap olduğunu biliyorum, mantık ya da sebep olmadan.

Kapağı açarken kan beynime hücum ediyor, parmaklarım içerideki kırılğan sayfalarda nazıkçe geziniyor. Başlık sayfası da yok. İçindekiler de yok.

İlk bölüm basitçe "Sturmfront Kraliçeleri" başlığını taşıyor.

İlk birkaç sayfayı tararken bunun Nocturna'nın tarihi olduğunu fark ediyorum. Düzgün bir kitap gibi basılmamış bile - *el yazısıyla* yazılmış, her sayfası özenli, kıvrımlı bir yazıyla bir uçtan bir uca doldurulmuş.

Gözlerim sayfaları hızla tarıyor, zihnim anlamlandırmakta zorlanırken bile bilgileri içime çekiyorum.

Kitap, Sturmfront Kraliçeleri'nin Nocturna'nın asıl hükümdarları olduğunu söylüyor. Krallığı yüzyıllar boyunca yöneten, inanılmaz güçlere sahip, uzun bir anasoylu Bağlanmış savaşçılar soyu. Listelenen tarihler Kral Cyril'in soyunun başa geçmesinden çok öncesine ait.

Sessiz bir şaşkınlıkla başımı sallıyorum. *Bu gerçek mi?*

Bildiğim kadarıyla, Nocturna her zaman bağlanmamış bir insan kral tarafından yönetildi. Onlardan önce Nocturna'yı yöneten biri olmalı, ama...

Son beş yüz yılın ötesindeki tarihi bilmediğimi fark ederek kaşlarımı çatıyorum. Bunu bize okulda hiç öğretmediler. Hiçbir tarih kitabında bundan bahsedildiğini görmedim.

Aslında bize Kral Cyril'in atası tahta geçmeden önce bildiğimiz şekliyle Nocturna'nın var olmadığı öğretili. Nocturna krallığını bugünkü haline o getirdi. İnsanları ve kurtları tek bir yönetim altında bir araya getirdi.

Bundan önce Nocturna'nın sadece insan kamplarından oluşan bir topluluk olduğunu düşünürdüm. Bizi sığır gibi avlayan ve varlığımızı tehdit eden açgözlü yırtıcıların -kurtadamların ve Sifonların- yaşadığı vahşi ve tehlikeli bir dünyada hayatta kalmak için savaşılan dağınık bir uygarlık.

Sonra, efsanelere göre, Yüzsüz Tanrıça insanları yüceltmeye ve düşmanlarımızla aramızdaki gücü dengelemeye çalıştı. Böylece Kral Cyril'in atasını *Diren Blæd* ile kutsayarak ona kurtları kontrol etme gücü ve bize de onlarla bağ kurma yeteneği verdi.

Bu bize Siphonları topraklarımızdan kovma gücü verdi ve böylece krallığımız ile Astreona arasında yüzyıllar sürecektir olan savaş başladı.

Ama bu kitaba göre, bunların hiçbirisi doğru değil. Nocturna bize anlatılardan *binlerce yıl* daha eski. Ve direwolves, Sturm frost soyunun yönetiminin merkezi bir parçasıydı. Her zaman müttefikimiz oldular.

Bu gerçek olamaz, diye düşünüyorum, dar senaryoya bakarak. Bize öğretilen her şey... hepsi yanlış olamaz. Olabilir mi?

Daha önce hiç görmediğim ya da duymadığım isimleri ve hikâyeleri tarayarak birkaç sayfa ilerliyorum. Yanlarında direwolf larla hüküm süren, insanları birleştiren kraliçeler. Onları koruyan.

Ve sonra çizimleri buldum.

Nefesim boğazımda
düşümleniyor.

Dönüp kitabı rafın yanındaki küçük masanın üzerine koyuyorum ve annemin günlüklerini çıkarıyorum. Çizimlerin aynı olduğunu anlamak için yan yana görmeme gerek yok, ama yine de onları yerleştiriyorum.

Annemin defalarca çizdiği taç; ikiz kurtlar, aralarına yerleştirilmiş değerli bir mücevhere doğru atılıyorlar. Kesinlikle birbirinin aynısı.

Bu, binlerce yıl önce dövülmüş ve güçlü bir sihirle aşılannmış Sturm frost serisinin tacıdır.

Zihnim allak bullak oldu. Annem bunu nasıl bilebilirdi? Nerede görmüş olabilir?

"Anassa?" Elimi uzatıp bağı dürtüyorum. Sessiz. Bu konuda bir şey biliyorsa bile bana hiçbir ipucu vermiyor.

Sayfayı çeviriyorum, bir açıklama arıyorum, herhangi bir şey. Bulduğum şey başka bir çizim.

Adrenalin damarlarımda dolaşıyor.

Hizmetkârların geçidindeki duvar halısının arkasında bulduğum oymanın bir illüstrasyonu: Direwolf una binmiş bir kraliçe, başında tünemiş iki sıçrayan kurtla Sturm frost tacı.

Lanet olsun. Neredeyse unutuyordum. Tacı daha önce orada görmüştüm.

Ama nasıl? *Neden?* Sorular zihnimde saçma sapan bir takla atıyor.

Bu... imkansız.

Ve yine de...

Bir şey hafızamı zorluyor. Oyma, illüstrasyon, annemin çizimleri... Tacı gördüğüm tek yer burası değil.

Farkına varmak kafama bir darbe gibi indi.

Arena. Kanalizasyondaki metal parıltısı, şekli. O taçtı.

Bunun ne anlama geldiğini düşünmeye bile başlayamadan, kapıya yaklaşan ağır ayak sesleri beni düşüncelerimden koparıyor.

Kalbim durdu.

Stark.

Kitabı saklama dürtüsü içimde kabarıyor ama içimden bir ses bunun anlamsız olduğunu söylüyor. Bu herhangi bir kitap değil. Ona dokunduğumu anlayacak. Sanki içindeki bilgi üzerimde silinmez bir iz bırakmış gibi.

Bu hiç mantıklı değil, diye düşünüyorum, annemin günlüklerini gömleğimin altına geri sokarken.

Ama hangi kitabı okuyacağımı tam olarak bilmem mantıklı değil. Beni çağıranın bu özel kitap olması. İçindeki illüstrasyonların annemin çizimleriyle, hayalleriyle ve benimkilerle uyuşması.

Bunların *hiçbiri* mantıklı değil.

Arkamda, kapı gıcırdayarak açıldı.

Kalbim boğazımda atarken, döndüm.

Stark'ın yüzü okunmaz halde, ağır sarı lamba ışığında. Elimdeki yıpranmış kitaba bakıyor. Sonra gözleri yavaşça bileğimdeki nişan yüzüğüne kayıyor.

"Nedir bu?" Talep ediyorum. "Kurgu mu bu? Bir çocuk hikayesi mi? Nereden çıktı bu?"

Gözleri kararıyor, çenesi geriliyor. "Nişanınız için tebrikler," diyor onun yerine. "İnanılmaz bir kraliçe olacaksın."

Kitabı neredeyse kafasına fırlatacaktım ama tam zamanında kendimi durdurdum. "*Kitap*, Stark," diye tıslıyorum.

Stark omuz silkiyor. *Omuz silkiyor!*

"Size bu konuda bir şey söyleyemem," diyor dikkatle nötr bir tonda.

Öfke kafamı dolduruyor. Dudaklarımdan kırbaç şaklaması gibi iki kelime dökülüyor. "Neden olmasın?"

Bana cevap vermiyor. Bana kızgınmış gibi öylece bakıyor. Eli kapı tokmağından düşüyor ama odaya adım atmıyor. Sanki daha fazla yaklaşmaktan korkuyormuş gibi.

Korktun mu? Sanırım, şaşkınım. *Stark mı?*

"Burada neler oluyor?" Anassa'ya soruyorum. *" , değil mi?*

Bu gerçek mi?"

Anassa'nın ihtiyatı bağıın içinden süzülür. Bir duraklama oluyor. Ne söyleyeceğini hesapladığını neredeyse hissedebiliyorum. Sessizlik bir önsezi gibi sırtıma tırmanıyor, tam olarak duyamadığım bir şeyler fısıldıyor.

Cevabı Stark'ın kullandığı dikkatli tarafsızlık tonuyla geliyor. "*Ben de size bu konuda bir şey söyleyemem.*"

Göz kırpıyorum.

Ayrıca

mı?

Ayrıca

mı?

Direwolf'um *neden* Stark'la işbirliği yapıyor?!

İkisi de söylediklerinden fazlasını biliyor. Ve nedense, sakladıkları her neyse -*annem* hakkında- bilmemem konusunda hemfikirler. İmgelemlerimi. Bu tarih, her neyse.

Aklımı kaçırdığımı sanıyordum. Ve bunca zaman... biliyorlardı. Bu kitabı, bu sözde Sturmfront kraliçelerini, halüsinasyonlarda gördüğüm şeyleri biliyorlardı.

İhanet göğsümü yakıyor.

Anassa *benim* direwolf'um. Benim müttefikim, koruyucum olması gerekiyordu. Ne zamandır benden sır saklıyor? Onu dışladığımı hissettiğinde bana her zaman iğrenç davranan o. Benden ne kadarını saklıyor? İkisi de mi?

Zihnim son yarım saatte öğrendiğim ve hâlâ anlamadığım her şeyin ağırlığı altında eziliyor.

İşlemek için çok fazla. Henüz tüm noktalar birleşmedi. Ama olacaklar.

Kitabı kaldırıp doğrudan Stark'ın gözlerinin içine bakıyorum. Sesim zımpara kağıdı gibi sert ve yakıcı çıkıyor.

"Bunu ben alıyorum."

İtiraz etmesini, hatta reddetmesini bekliyorum. Ama bunun için onunla savaşmaya hazırım.

Bakışları önce kitaba, sonra tekrar yüzüme kayıyor, duruşumdaki tehdidi okuyor. Açıklanamaz bir uyarı tonuyla, "Ben olsam dikkatli olurum," diyor.

Ne oluyor lan?

Gözlerim kısıldı. "Bu kitapla ne yapacağımın bu kadar endişeleniyorsan, bana bilmem gereken şeyi söyle!"

Yüzünde anlayamayacağı kadar hızlı bir şey titreşiyor. Başını sallıyor.

"Yapamam. Sadece... dikkatli ol."

"Siktir git," diye bağıcıyorum, öfkeyle yanından geçip gidiyorum.

Stark'ın odasından hızla uzaklaşırken, Anassa'nın düşünceleri ihtiyatlı bir şekilde benimkilere değiyor. Zihninin dokunuşu sözsüz, neredeyse geçici. Sanki sınıra ne kadar yakın olduğumu hissediyor - patlayıcı şiddete ne kadar yakın olduğumu.

"Ne yapacaksın?" diye soruyor.

"Oh, şimdi mi konuşmak istiyorsun?" Hırladım. "*Çok yazık. Sır saklamadan önce bunu düşünmeliydin, Anassa.*"

Bununla birlikte, demir duvara çarpıyorum.

Anassa'ya güvenemem. Bu çok açık. Benden başka ne saklıyor olabilir? Bağlandığımız dört ay boyunca bana sadece bilmemi istediği şeyleri verdi. Örneğin eşinin kim olduğuna dair bir ipucu bile vermedi. Bu bir uyarı işareti olmalıydı.

İhaneti donmuş gibi acıtıyor. Ve Stark.

Tekrar cepheye gidişimizi hatırlıyorum. Benim için endişelendiği anları. Beni yaladığında gözlerindeki arzu.

piç başından beri kafamla oyun oynuyordu, değil mi? Siktir et. İkisinin de canı cehenneme.

Burada her ne oluyorsa - annemin imgelemleriyle nasıl bağlantılı olursa olsun

-Bu işin aslını öğreneceğim.

Onların yardımını olsun ya da olmasın.

OceanofPDF.com

ŞAFTÖR YEDİ

T Birlik Denemesi'ne üç gün kaldı ve hazır olmam gerekiyor. Ama yeteneklerimi olabildiğince geliştirmek için grup arkadaşlarımla antrenman yapmak yerine, odamda oturmuş eski bir kitabı karıştırıyorum.

kraliçeler, sihir ve tarih.

İçimde bir yanma var, sanki bunu çözmem gerekiyormuş gibi. Bu bir çekim. Bir içgüdü. Ve eğer Stark ve Anassa işe yaramazlıklarına devam edeceklerse, bu benim sorumluluğumda.

Kısa bir süre Killian'dan yardım istemeyi düşündüm. Ama ailesinin anlatıya tamamen muhalif bir hikâye sunan bu kitap hakkında ne düşünürdü? O benim gibi daha fazla ister miydi? Yoksa elinin tersiyle iter ?

Ayrıca, Stark'ın bu kitapla ilgili "dikkatli olmam" gerektiği yönündeki uyarısı beynimden çıkmayacak - bir pislik olsa bile.

Onu düşünmek beni yeniden sinirlendiriyor. İki gün önce tartıştığımızdan beri *o pislikle* Alfa eğitiminden kaçıyorum.

Tam kitaba geri dalmak üzereydim ki kapım çalındı. Panikle harekete geçerek kitabı battaniyemin altına itiyorum.

"Öyle mi?"

"Benim." Izabel.

Kapıyı çekerek açtım ve onu içeri buyur ettim.

İçeri girerken parmaklarını siyah saçlarında gezdiriyor ve kapıyı kapatmamı izliyor.

"Selam," diyorum, biraz garip bir şekilde. Onu cepheden döndüğümünden beri, annemin cenazesi ve bu arabayı satın almam dışında neredeyse hiç görmemiştim.

kitabın bir faydası olmadı.

Izabel dudağını ısırıdıktan sonra, "Sadece seni kontrol etmek istedim. Bakalım iyi misin, burada tek başına kaldın mı?"

Açık yaralarımı deşiyor. Antrenman yaparken ya da bu aptal kitabı düşünürken, hiçbir şey değişmemiş gibi davranmak daha kolay. Ama bana açıkça nasıl olduğumu sorduğunda, Ebedi Huzur Bahçesi'ne geri dönüp annemin bedeninin toprakta kayboluşunu izliyorum.

Uyuşukluk ve keder üzerime çöküyor ama ona gerçeği söylüyorum. "Parçalar halindeyim. Hâlâ öldüğüne inanamıyorum. Alfın olarak bunu itiraf etmem zayıflık mı?"

Çocukken tanıdığım annem yıllar önce ortadan kaybolmuştu ama son zamanlarda durumundaki iyileşme bana aptalca bir umut vermişti. Belki sonunda her şey daha iyi olacaktı. Belki Saela kendisine bakabilecek, aklı başında bir anneye dönüşecekti.

İyileşmeyen bir çürük gibi ve ona çok yakından bakmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Izabel başını sallar. "Eğer olmasaydın senin için daha çok endişelenirdim. Ama sadece sürünün senin için burada olduğunu hatırladığından emin olmak istiyorum. Seni özliyoruz. *Ben* seni özliyorum."

Gözleri bileğimde parılayan nişan bileziğime kayıyor ve aynı hızla başka tarafa bakıyor. Son birkaç gündür bunu çok merak ettiğinden eminim, ama beni sorgulaması için yanında değildim ve merhametli bir şekilde bana alan tanıyordu.

Yine de bunu ondan daha fazla saklayamam. Bu doğru değil.

Düzgün görebilmesi için bileğimi uzatıyorum; işlenmiş altın kordon, parılayan siyah elmaslar, ortadaki kocaman kan kırmızısı yakut. "Bu bir nişan bileziği. Killian cenazeden önce evlenme teklif etti, ben de kabul ettim."

Kısa bir süre şaşkın bir sessizlik oluyor, sonra Izabel beni kendine yaklaştırıyor ve *ciyaklıyor*. Küçük bir kız gibi çığlık atıyor. Yüksek, delici ve harika bir çığlık. "*Biliyordum!*"

Sonra nefesi kesiliyor ve mutlu kıpırdanışını durdurarak benden uzaklaşıyor. "Bekle, şu anda mutlu olmak normal mi?"

"Evet, Izabel. Kesinlikle mutlu olabilirsin." Onun mutluluğuna *ihtiyacım var*. Bulaşıcı ve güzel.

Ve teslim ediyor. Zıplamaya başlıyor, bileğimi yakalıyor ve takdir dolu sesler çıkararak bileziğe bakıyor. "Daha *önce hiç* böyle bir şey görmemiştim.

Bu, Meryn! Bu annemin taktığının on katı bir bilezik. Oh!" İri gözleri mümkünse daha da büyüyor. "Kraliçe olacağınızı yeni fark ettim!"

Kraliçe.

Arkadaşımın ağzından çıkınca kulağa farklı geliyor, sanki ilk kez gerçekmiş gibi. Bu kelime omurgamdan aşağı küçük bir ürperti gönderiyor.

Yüzüm kızarıyor. "Evet, sanırım öyle."

"Biz gidiyor için var a Gümrüklü Kraliçe!
Vay canına. Bu aramalar için bir kutlama," diye duyurdu Izabel.

Diğer Rawbond'larla "kutlama" yapma düşüncesi biraz mide bulandırıcı. Ufukta Birlik Davası görüldüğünden, herkes sanki son zamanmış gibi davranıyor ve ortak salondaki durum sürekli, seks-pozitif bir partiden düpedüz sefahate dönüştü.

İniltileri buradan duymadığıma gerçekten şaşırdım.

Izabel anlık rahatsızlığımı hissetmiş olmalı, çünkü geri adım atıyor. "Tamam, *kutlama* değil," diyor. "Birkaç arkadaşla sıradan bir takılmaya ne dersin?"

Rahatlayarak nefes veriyorum. "Bunu yapabilirim."

Otuz dakika sonra mutfakların hoş sıcaklığına adım atıyorum. Oda bana yabancı geliyor. Rawbond'ların bazen yemek zamanları dışında gizlice yemek yemek için buraya duymuştum ama hiç kendim ziyaret etme isteği duymamıştım - bizim yemeklerimizde yiyecek sıkıntısı çekmiyorlar ya.

Mutfak çok büyük, yüksek dolaplar ve tezgahlar, taş zeminler ve beşimizin de sığabileceği büyüklükte kemerli bir ocak var. Ocağın üzerinde tencereler için metal raflar ve alevlerin yanında ekmeklerin kabarması için ayrılmış köşeler var. Hava, etrafımızda asılı duran ot demetleri, lezzetli baharatlar ve akşam yemeğinde yediğimiz yahninin kalıcı sıcaklığı gibi kokuyor. Çalışma alanı özenle düzenlenmiş malzemelerle kaplı.

Mekânda şaşırtıcı bir şekilde personel bulunmuyor, bu da Tomison'ın burada olduğunu fark edene kadar şüpheli görünüyor. Adamın insanları sadece bir gülümsemeyle istediği her şeyi yapmaya ikna etme gibi esrarengiz bir yeteneği var. Mahremiyetimizden onun sorumlu olduğuna şüphe yok.

Nevah onun yanındaki tezgâhta oturuyor. Tomison ona bir şey söylüyor ve Nevah hemen uzanıp asılı bir bitki demetini alıyor ve Tomison'ın suratına vuruyor.

"Yüzü değil!" Tomison kollarını kendine siper ederek bağırıyor. "Herkes yüzü *sever*!"

Onlara doğru yürürken Izabel, "Sen de öyle düşünmek istiyorsun," diye takılıyor. "Kış uykusundan çıktığını görmek güzel," diyor Nevah bana. Kalçamı onun tezgaha yaslıyorum.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Seni sadece birkaç saat önce eğitimde gördüm." Tomison elini omzuma vurarak, "Bu farklı," diyor.

"Kiler doldu Tomison," diye duyuruyor Venna, elinde bir kucak dolusu yumurta, tereyağı ve bir karıştırma kabıyla bize katılırken. "Un bulamadım ama."

Tomison tezgahı itiyor. "Nerede olduğunu biliyorum" diyor ve kilerde kayboluyor.

Nevah aşağı kayıyor ve sırtarak yanımdan geçip bir şeye uzanıyor. Bir şişe köz şarabı çıkarıyor ve sadece başparmağını kullanarak açıyor. "Hadi sarhoş olalım," diyor ve Venna bir *çığlık* atıyor.

Tomison elinde bir torba unla yeniden ortaya çıktığında Nevah hepimiz için bardak dolduruyor. Izabel torbayı ondan alıyor, sonra da yumurtaları gösteriyor. "Sıradaki göreviniz."

Sanki onu bu gece sadece ne yapması gerektiğini söylemek için davet etmiş gibi bir hisse kapıldım.

"Ne zamandan beri benden sen sorumlusun?" diye itiraz ediyor küçük bir sırıtışla. "*Ortak* iyi arkadaşımız için pasta yaptığımdan beri," diyor ve omuzlarından tutup tezgâha doğru itiyor. "İşe koyulun."

"Evet, hanımefendi," der ve ilk yumurtayı alır.

Izabel bana dönerek, "Babamız iyi haberler olduğunda hep bu pastayı yapardı," diye açıklıyor. "Bunun mükemmel olacağını düşündüm."

Mükemmeliyetçi, sınıfının en iyisi öğrenci Izabel'in de pişirme hassasiyetini sevmesi beni şaşırtmamalı. "Teşekkür ederim," diyorum, çabasından etkilenerek.

"Ailenizin her zaman sevdiği özel bir pasta yoksa tabii?" Venna öneriyor.

Izabel onu işaret ediyor. "Ne dedi? Onun yerine bunu yapabilirim."

Doğu Mahallesi'ndeki hiç kimsenin bir kek yapmak için gereken tüm yumurta, tereyağı ve şekerle yetecek kadar fazladan parası olmazdı. Ama yoksulluktan bahsederek ortamı bozmak istemediğimden, "Hayır, aileniz için özel olan her şeyi denemek isterim" dedim.

"Pişman olmayacaksın," diyor Venna ve kolumu dürtüyor.

"Bekle, neyi kutluyoruz?" Tomison yumurta kırmaya devam ederken omzunun üzerinden bize bakarak soruyor.

Izabel inliyor. "Yaptığımız pastadan daha yoğunsun."

"Kaba," diyor Tomison. "Kimsenin bana söylemediği bir şeyi nasıl tahmin edebilirim ki?"

Nevah kolumu tutuyor, yukarı kaldırıp sallıyor, böylece nişan bileziği ışığı yakalıyor.

"Whoa, Cooper!" Tomison yumurtaları bırakıp bize doğru dönerek haykırıyor. Sonra bileğimi yakaladı ve inceledi. "Nişanlı mısınız?"

Bu ilgi karşısında yüzüm ısınıyor. Sanırım buna alışmam gerekecek, yine de haberin hızlı ve sessizce yayılmasını umuyorum. "Öyle görünüyor," diyorum.

Gülüyor ve Nevah'ın kendisi için doldurduğu köz şarabı fincanını kapıyor. "Buna içerim!"

Hepimiz bir yudum alıyoruz ama Nevah içkisini hüpletiyor, sonra da boş bardağı yere çarpıyor. Tam yeniden doldurmaya başlamıştı ki Izabel, "O kadar hızlı değil, çalışmanız gerek. Siz içinüz." Bana, Venna'ya ve Nevah'a işaret ediyor. "Gidip krema için malzeme alın."

Nevah ve Tomison birbirlerine kuşkulu bakışlar fırlatırken Nevah, "Alfa Stark'tan daha otoriter davranıyor," diye homurdanıyor.

Izabel dilini şaklatır. "Burada bir programımız var, kek beş dakika içinde fırına girecek!"

Nevah ve Venna'yı kilere kadar takip ediyorum ama onlar pudra şekeri ve tatlandırıcı ararken ben kenarda duruyorum. Bırakın nerede bulacağımı, kremanın içinde ne olduğunu bile bilmiyorum.

Birkaç dakika sonra kilerden tekrar çıktığımızda Tomison ve Izabel şakacı bir şekilde tartışıyorlar.

Nevah bana ve Venna'ya hafifçe geveleyerek, "Siktirin gidin artık," diyor. Tomison'ın Izabel'e fazla yaklaştığını, Izabel'in de onu unlu bir el ve sahte bir kaş çatmayla ittiğini görüyoruz.

"İğrenç," diye Venna. "Sinir bozucu bir kardeş gibi." "Onun için değil," diye fincanımın içine alay ediyorum.

Venna inliyor. "Bunu düşünmek istemiyorum. Nevah, dikkatimi dağıt."

"Zaten bir sürü dikkat dağıtıcı şeyin olduğunu sanıyordum.

Kryptos Katili," diye yanıtlıyor Nevah.

Venna hemen kızarır. "Bana öyle deme. Çok aptalca." "Katil mi?" Ben soruyorum.

"Yolunu bulmaya çalışıyor-" diye söze başlıyor Nevah, ama sonra Izabel dönüp ona bir çırpı sallıyor.

"Venna sadece eğlenmeyi seviyor! Ona zorbalık etme," diyor ikizine göz kırpmadan önce.

Venna gözlerini devirir. "Ben lakap istemedim."

Izabel çırpma telini yere bırakıyor. "Rawmond'ların yarısı onu *çok seviyor*," diye dalga geçiyor Izabel, konuşurken işaret ediyor. "Yarısından fazlası."

"Hani bana zorbalık yapmayacaktın?" Venna itiraz ediyor.

"Biz akrabayız. Bu benim işim." Hepimize kaşlarını çatıyor ve unlu bir parmağını bize doğru uzatıyor. "Yine de ikiniz de yapamazsınız. Evet, çok etkileyici bir sürtük ama aynı zamanda-"

"Hey!" Venna itiraz ediyor. "Ayrıca, siz ikiniz zar zor konuşabiliyorsunuz."

Nevah ellerini kaldırır. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum. Ben tek kadınıyım."

"Farkındayım," diyor Venna karanlık bir sesle. "Sen ve Zadie 'yatıya kalmalarınız' sırasında hiç uyuyabiliyor musunuz? Çünkü sana söyleyeyim, Kryptos'taki geri uyanık tutuyorsun."

Tomison ilgili bir sırıtışla hızla döner. "Bana bu yatıya kalmalardan biraz daha bahset."

Izabel bir avuç un alır ve onun yüzüne fırlatır. "İğrençleşme."

Tükürüyor ve gözlerindeki unu siliyor. "Ben neden buradayım ki?"

"Çünkü tavayı dolduracak birine ihtiyacımız var," diye yanıtlıyor Izabel. yağlanmış kek tepsisini ona uzatıyor. Tomison homurdanıyor ama söyleneni yapıyor ve birkaç dakika içinde büyük ocaktaki raflardan birinde bir kek pişiyor.

Izabel, Venna ve Tomison Bağlanmış Şehir'de sevdikleri bir fırın hakkında konuşmaya başlıyorlar ve ben Nevah'ı kalçamla dürtüyorum.

"Biriyle görüştüğünü duyduğuma sevindim. Yükseliş'ten sonra işlerin... zor olduğunu biliyorum."

Nevah başını sallıyor ve köz şarabından kocaman bir yudum alıyor. Buna gerçekten cevap vereceğini sanmıyorum ama sonra sessizce, "Collin. Adı Collin'di, sevdiğim adam. Sanırım ikimizin de başarabileceğine inanmak saflıktı. On altı yaşımızdan beri birlikteydik. Her zaman birlikte Bağ kurmayı planlamıştık..."

Sesi kesiliyor ve bir kolumu ona doluyorum.

"Teşekkür ederim," diyor bana bakarak. Gözleri nemli ve güç maskesini tekrar takmaya çalışarak sertçe burnunu çekiyor. "Eğer siz -hepiniz- Arınma Duruşması'nda yanımda olmasaydınız, ne yapardım emin değilim. Dürüst olmak gerekirse, bunun olmasına izin verebilirdim. Ama ben yaşamasam bile yaşamamı önemseyen başka insanlar olduğunu görmek..."

Dudağımı ısıyorum, gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum; Igor beni sokaklardan çekip eğitmeye başladığında hissettiklerimi anlatıyor.

"Teşekküre gerek yok," diyorum. Ben daha hüznü bir şey söyleyemeden Tomison tezgâha tırmanıp üzerine çıkıyor.

"Pekâlâ!" diye bağırır. Emberwine hızlı çalışıyor çünkü kendini düzeltmeden önce hafifçe sallanıyor.

"Una basma, aptal!" Izabel azarlıyor.

"Kadeh kaldıralım!" diye anons ederek kadehini kaldırdı. Venna ve Nevah hemen kadehlerini kaldırır. Izabel gözlerini devirir ve onu takip eder. "Gelecekteki kraliçemize!"

Yanaklarım anında yanmaya başladı. Keşke sadece şarap yüzünden olsaydı ama bu utanç verici. "Lütfen dur," diye yalvarıyorum.

"Haklısın. Benim hatam," diye düzeltiyor. "Gelecekteki kraliçemizin şerefine, eğer Birlik Denemeleri'nden sağ salim kurtulursa!"

Dağınık kahkahalar atıp içiyoruz. Komik olmamalı ama gerçekten komik. Sarhoş oldukça, daha çok kahkaha duydukça ve arkadaşlarımdan biri kolunu omzuma attıkça ya da komplocu bir gülümsemeyle bana fısıldadıkça omuzlarımdaki ağırlık kalkıyor.

O kadar eğleniyoruz ki hepimiz fırındaki keki unutuyoruz... ta *ki kokusu* bizi çarpana kadar.

Venna'nın gözleri kocaman açılır ve Izabel çaresizlik içinde çılgılık atar. "Saate bakmayı unuttuğuma inanamıyorum! Hepsi *senin* suçun," diyor ve parmağıyla Tomison'u işaret ediyor.

Ellerini havaya kaldırır. "Bu nasıl benim hatam oluyor?"

"Dikkatimi dağıtıyordun!" diye bağırıyor, mutfak eldivenlerini kapıyor ve kek kalıbını ocaktaki rafından çekip çıkarıyor. Izabel keki çekip çıkarırken üstünden siyah dumanlar yükseliyor.

Yanmış bir karmaşa. Kesinlikle korkunç, gerçekten. Keskin kokusu tüm mutfakı kaplıyor ve bir başka çılgın kahkahaya neden oluyor.

"Benim güzel pastam!" Izabel kahkaha gözyaşlarını silerek ağlıyor. "Yemin ederim, bu işte gerçekten iyiyim, Venna şahitlik edebilir."

Ortasından yenilebilir bir şeyler kurtarıyor, dilimler yerine *yığınlar* halinde pasta yiyor ve saatin geçliği bizi yorgunluğa sürüklemeye başlayana kadar konuşuyoruz.

İşimiz bittiğinde Tomison ve Izabel, Nevah'ı neredeyse mutfaktan dışarı taşımak zorunda kalıyorlar, ancak ikisinin de durumu pek iyi değil.

Venna, "Meryn ve ben ortalığı temizleyeceğiz," diye öneriyor. "Siz biz olmadan devam edin." Onlar gidince bana döndü. "Güzel, bütün gece seni yalnız yakalamak istiyordum."

Sesindeki ton beni anında ayıltıyor. "Bir haber var mı?"

Başını iki yana sallıyor. "Ne yazık ki hayır. İstediğin şeyi araştırıyordum," diyor ve diğerlerinin hala duyabilecekleri kadar yakın olma ihtimaline karşı "kale" diye işaret ediyor. Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. "Henüz somut bir şey bulamadım."

Hayal kırıklığı içime işliyor ve bunu yüzümden uzak tutmaya çalışıyorum; ne de olsa benim için bir iyilik yapıyor.

"Yine de içimde tuhaf bir his var," diye devam ediyor Venna. "Eminim kaçırdığım ya da henüz bulamadığım bir şey var. Sadece ulaşamayacağım bir yerde."

Hiçbir fikriniz yok, demek istiyorum. Eğer kraliçeler hakkındaki bu kitap gerçekse, çok garip şeyler oluyor demektir.

"Aramaya devam mı?" Nazikçe soruyorum. "Bilmem gerek-" "Kral" diye imzalıyorum. "-bir şeylerin peşinde."

Venna başını salladı ve "Planlıyorum. Seni haberdar edeceğim."

Umarım çabucak çalışabilir. Birkaç gün içinde Duruşmalar sona erecek ve biz de cepheye gönderileceğiz -en azından ölmemiş olanlarımız.

Zamanımız tükeniyor.

CHAFtER EORtY-EILHt

Tirlik Davası'nın sabahı, şafak sökmeden önce kalenin borusu öylesine gürültülü çalıyor ki, komodininin üzerindeki vazo hafifçe sallanıyor.

Çoktan uyandım. Saatlerdir uyanıktım, burada karanlıkta yatıyor ve tavana bakıyordum. Yavaşça doğrulup kaşınan gözlerimi ovuşturduktan sonra mekanik bir şekilde üniformamı giymeye ve olacaklar için elimden geldiğince kendimi hazırlamaya koyuluyorum.

Eğitmenlerimiz bizi bu an için ellerinden geldiğince iyi hazırladılar, hatta Daegan bile, ona rehberlik için bana bakmasına gerek olmadığını ve tüm derslerde otoriteyi üstlenmesi gerektiğini doğrudan söylediğimde bir eğitmen olarak büyük ölçüde gelişti. Bugün Kanıtlama döneminin doruk noktası, eğitmenlere, krala ve soylulara sürüler arasında birlikte çalışabileceğimizi gösterme yeteneğimiz.

Elbette buradaki her Deneme gibi bu da kan dökülmesi için bir fırsat. Son iki aylık ortak eğitim boyunca her sürü diğerini değerlendirdi. Bugün herhangi bir direwolf ya da binicinin yetersiz bulduğu bir çifti itlaf etmesi için son şans.

Yarın hepimiz aynı tarafta, aynı düşmanla karşı karşıya olacağız.

Ortak salona ulaştığımda Rawbond'ların geri kalanı çoktan toplanmış, gergin bir sessizlik içinde kahvaltı ediyordu. Sanki tavandan tehlikeli bir şekilde sarkan buz sarkıtları var ve hepimiz onların düşmesini bekliyor, ilk hangimize isabet edeceğini merak ediyoruz. Bir ekmek kapıp Izabel ve Nevah'ın yanına oturuyorum, ama kendimi yemeye ikna edemiyorum.

Tabağımın üzerine bir gölge düşüyor ve Jonah'ın sert, karanlık gözlerine bakıyorum. Bana yakıcı bir bakış fırlatıyor. Burnumu ve Stark'ı kırdığından beri

Onu tehdit etse de ne zaman aynı odada olsak kötücül ilgisini üzerimde hissettim. Bahçedeki o günden beri en çok bugün yaklaştı.

"Ne?" Kaşlarımı çatarak söylüyorum.

Gülümsüyor ve bu gülümseme hiçbir sıcaklık içermiyor. "Bugün iyi şanslar, Cooper. Makamınla ilgili beklentilerin olabilir, ama sözümü unutma, sıradan doğmuş bir kaltak gibi çukurda öleceksin."

Öfkeyle tabağımı kendimden uzaklaştırıyorum. "Bugünkü Duruşma sırasında bir Alfa'ya meydan okumayı düşünüyorsan Jonah, tahmin ettiğimden çok daha aptalsın ve inan bana, zaten sana pek itibar etmiyordum."

Gülümsemesi genişliyor ama yine de ruhsuz gözlerine ulaşmıyor. "Bir Alfa'ya meydan okumaya asla cüret edemem," diyor alaycı bir şekilde, sesi diğer tüm Rawbond'ların dikkatini çekecek şekilde yükseliyor. "Ben sadece bugünün uygun olmayan ortak kanı ayıklamak için çok iyi bir gün olduğuna işaret ediyorum."

Bununla birlikte, arkasını döner ve uzaklaşır, ama yapmak istediği sahneyi yapmıştır. İnsanlar fısıldaşıyor. Şerefsiz. Belki biri bugün *onu* dışarı çıkarmayı uygun bulur.

Lider Aldrich o sırada ortak salonun kapısında belirir, yüzü ciddidir. "Rawbond'lar, arenaya gitmek için hazırlanın."

Ortak salondan çıkıp koridorlara doğru ilerlerken uyuşmuş durumdayım, sanırım bu titremekten ya da kusmanın eşiğine gelmekten daha iyi.

Kalabalığın arasındaki boşluklardan tanıdığım yüzleri yakalıyorum. Venna'nın kendine özgü şık saçları onu Kryptos safları arasında gösteriyor. Diğer yönden bize katılan Henrey, Phylax'ın geri kalanıyla birlikte.

Sabah güneşi henüz kale duvarlarını aşmamıştı. Arenaya vardığımızda erken gelen ışık her şeyi gri bir renge boyuyor. Saatin ilerlemesine rağmen, arena her zamanki gibi ince giyimli, bağırان, gülen ve beklentiyle sarhoş olmuş soylulardan oluşan bir kalabalıkla dolmuş durumda. Bu hiçbir soylunun kaçırmayacağı bir gösteri. Sanki gösteri yapan hayvanlarmışız gibi bakıyor ve işaret ediyorlar.

Ancak bugün onlara şehirden gelen Bağlanmışlar, izinli olan veya çoktan emekli olmuş aile üyeleri de katılıyor. Hem soylular hem de Bonded'lar bu son Duruşmaya ve yarınki mezuniyet törenine katılacaklar.

Kurtlar çoktan bizi bekliyordu ve Anassa başını kaldırıp ben ona yaklaşıırken gözlerimle buluştu. Onun yanına gidip elimi

parmaklarımın altındaki kaslarının gücünü hissediyordum.

Aramızdaki demir duvar neredeyse yok denecek kadar inceliyor, yarı saydam ve yumuşak bir hal alıyor.

Aramızdaki duvarı kaldırmaya devam ediyordum ve şimdi o duvarı kaldırmaya zorluyor. Onu affetmeye hazır değilim. Bana karşı dürüst olana kadar olmaz. Ama bunu atlatacağsak, tam bir bağı ihtiyacımız var.

-Tereddüt yok, geri durmak yok. Birlik.

Bakışlarım arenanın toprak zemininde geziniyor, ızgaranın olduğu yere giden kanalları takip ediyor. Belki de o tacın olduğu yere. Stark'ın kitabını bulduğumdan beri buraya girme fırsatım olmadı ve meraktan yanıyorum.

Ama bugün ızgaranın üstü kapalı. Arenanın ortasına yükseltilmiş bir sahne kurulmuş ve Lider Aldrich diğer dört eğitmenle birlikte burada duruyor. Stark'ın kolları göğsünün üzerinde kavuşturulmuş ve bu erken saatte bile öfkesi tam gaz devam ediyor.

İkinci boru Birlik Duruşması'nın başladığını bildirmek için çalışıyor. Kral Cyril ve Killian her zamanki kürsülerine oturmak üzere içeri girdiklerinde başımı kaldırıyorum. Killian gözüme takılıyor ve başını sallıyor. Ben de başımı sallıyorum, içimi bir sıcaklık kaplıyor.

Aldrich bir ses yükselticisini ağzına götürür ve konuşmaya başlar, ses arenada net bir şekilde duyulur. "Bugünkü Deneme, kaleye yapılacak koordineli bir Sifon saldırısını simüle edecek. Daemos düşman kuvvetleri rolünü oynayacak ve birden fazla mevziden saldıracak. Phylax savunma hatlarımızı korumalı. Kryptos kritik istihbaratı iletecek. Strategos ise gelen tüm bilgileri işlemeli ve kuvvetleri gerçek zamanlı olarak koordine etmelidir."

Bunun için eğitim alıyoruz. Eğitmenlerin üzerinde durduğu sahne kale görevi görecek. Arenanın geri kalanı, açık savaş alanı. Daemos ne yapmaya karar verirse versin, manevra için bolca alan.

"Eğitmenlerinizin sizi uyardığına eminim, stratejinizde bir yanlış adım, sürünüzün birliğinde bir kırılma ve savunmalar parçalanır," diye devam ediyor Aldrich.

Farkındalık kırıntıları bilincime çarpıyor. Anassa diğer kurtlara ulaşıyor, ilk teması kuruyor, kendini kontrol etmesi gereken bilgi akışına hazırlıyor.

Buna Alfa çifti olarak liderlik edeceğiz. Bu benim için iyi bir alıştırma - Strategos güçlerinin geri kalanına cephede katıldığımnda böyle hissedeceğim.

Diğer binicilerden, onların kurtları aracılığıyla benim bağma bilgi flaşları akmaya başlıyor. Arazi detayları, potansiyel birlik hareketleri, taktiksel olasılıklar. Herkes gergin bir enerjiyle uğulduyor, ancak gördüğüm bazı duygular daha çok beklentiye doğru eğiliyor. Bunlardan birinin Tomison olduğuna bahse girerim.

Bunların hepsinin bunaltıcı olması gerekirdi, ancak zihnimin dışı doğru genişlemesine yavaş yavaş alıştım, kendimi daha geniş bir akıma izin verecek şekilde yeniden şekillendirdim. Daha fazla bilgi, daha az acı verici güç. Hepsi insan zihninin işleyebileceğinden daha hızlı bir şekilde üzerime yıkıyor.

Düşünmek yoktur. Sadece bilmek vardır.

Aldrich, "Deneme, Daemos son savunmamızı aştığında ya da Strategos kesin bir zaferi başarıyla koordine ettiğinde sona erecek," diyor. "Ama unutmayın! Bu, stratejiden daha fazlasını test ediyor. *Tek bir varlık* olarak düşünme ve hareket etme yeteneğinizi test ediyor. Bu aynı zamanda kurtların kendi sürülerindeki ya da diğer sürülerdeki potansiyel zayıflıkları en aza indirmeleri için son bir şans."

Altında yatan anlam açık. Bugün herkes ölebilir. Korna tekrar çalıyor. Ve başlıyoruz.

Daemos kurtları hiç vakit kaybetmeden saldırı düzenine geçtiler. Hareketleri hassas ve tehditkâr, koyu renkli kürkten bir bıçak açık arenayı boydan boya kesiyor.

Zaman kaybedemem. Bu kadar hızlı hareket etmelerinin zamanı yok. Sürü bağı sayesinde, sürü arkadaşlarımla zihinlerini analiz edebiliyorum. Daemos manevraları ve olası karşı stratejilerle çalkalanıyor, hepsi onayma sunuluyor.

Gözlerim Daemos'un bölünmesini takip ediyor, kurt grupları arenaya yayılıyor ve sonra bize doğru geri dönüyor. Anassa'nın iradesi sanki dişleri beni bir uçuruma sürüklüyormuş gibi içime işliyor. Beni doğru yöne çektiğini fark edene kadar ilk başta acı veriyor ve etkisinin beni yönlendirmesine izin veriyorum.

"*Konuş,*" diye emrediyor Anassa, kötü niyeti açık. "*Strategos liderlik ediyor, bu yüzden liderlik ediyorsun.*"

"Phylax, savunma hattı oluşturun!" Bir Daemos kurdunun gürleyerek yaklaşması üzerine bağıriyorum. Kara kürkten bir duvar üzerimize geliyor ve onu kendi gücümüzle karşılamalıyız yoksa bizi tamamen ezip geçecek. Zihnim savaşa o kadar odaklanmış ki Anassa'nın aniden altıma dönmesi beni ürkütmüyor bile. Bedenim de onunla birlikte hareket ediyor. "Kryptos! Kanatlarımızda gözlere ihtiyacımız var!"

Diğer sürüler anında uyum sağlamak için harekete geçer.

Sürü bağlarının nehri, fırtınalı bir denizin tamamen sakinleşmesi gibi durgunlaşıyor. Kilometrelerce uzağı görebiliyorum. Strategos birliğinin tüm gücü yerine kilitleniyor ve bilincim genişleyerek beni sürümün her bir üyesine bağlıyor.

Sanki on dokuz ışık huzmesi savaş alanında parladı, zihnimde birleşti ve onlarla birlikte anlık bilgi taşıdı.

Tomison arazi avantajlarını analiz ederken Izabel olası saldırı vektörlerini hesaplıyor. Nevah, emirlerime yeterince hızlı bir şekilde uyduklarından emin olmak için Phylax'ın hareketlerini değerlendiriyor.

Sonra darbe geliyor. Daemos'un ön safları bir kürk ve diş telaşıyla Phylax'ın duvarına çarpıyor. Arenada sesler patlar - bağırışlar ve çarpışan bıçaklar, çarpan ayaklar ve kurtların hırıltıları ve havlamaları.

Asıl sınav bundan sonra başlıyor.

Tüm sürü arkadaşlarımın nerede olduğunu biliyorum. Phylax ve Kryptos'un Daemos saldırılarına karşı koyarkenki hareketlerini takip edebiliyorum. Kimin yaralı olduğunu, kimin kendini aşırı zorlamaya başladığını biliyorum. Kurtlar savunma hattımız içinde yeniden konumlanırken niyet artışlarını hissediyorum.

Daemos doğu savunmasını araştırıyor ve ihtiyacım olan tüm bilgi anında bana geliyor. "*Yedi saldırgan,*" diye yansıtıyorum bağ üzerinden. "*Bize saldıracaklar, saf güçle.*"

Bağ sayesinde Tomison'ın saldırı düzenlerindeki yapısal zayıflığı hesapladığını hissediyorum. "*Bir Daemos kurdu geride kalıyor, hattın en güneyinde. Saldırıları orada zayıflayacak.*"

"Phylax kurtları, hattınızı döndürün!" Izabel, hattın ön tarafının Daemos saldırısı altında zayıflamaya başladığını hissederek sesleniyor.

İçgüdülerim harekete geçti. Olanları herkesten önce ben görüyorum.

Çukurda yıllarca süren dövüşler bana, bir kişinin vücudunun hareketleri önemli olsa da, her zaman gözlerinin nerede olduğuna da dikkat etmeniz gerektiğini öğretti. Kasları farklı bir yöne çekiyor olsa bile insanlar vuracakları yere bakarlar.

Doğu cephesindeki Daemos binicilerinden biri, kurt birliği saldırıya geçerken bile kuzeye doğru bakıyor. Bir hile.

"*Bu bir dikkat dağıtma,*" diye yansıtıyorum bağ aracılığıyla. "*Ana güçleri kuzeyden saldırmak için toplanıyor.*"

İçgörüm, demir düğümler arasında sıçrayan elektrik gibi sürünün içinde ilerliyor. Dikkatler kuzeye çevrildi.

Jonah'ın Daemos kurtlarının bir başka birliğine liderlik ettiği yer.

Bakışlarımız birleştğinde tedirginlik içime işliyor. Sırıttıyor ve bu kez sırtışı gözlerine ulaşıyor; gözlerindeki bakış o kadar kötü niyetli ki nefesim boğazımda düğümleniyor.

Sonra diri kurdu önündeki Phylax çiftine doğru hamle yapıyor ve ben onun kim olduğunu anlıyorum.

Henrey.

"Kendimizi uygun olmayan ortak kandan arındıralım."

Tüm bu zaman boyunca Jonah'ın bana ne yapacağından endişe ettim ve bunu özledim. Daha açık konuşamazdı. Bana ulaşamadı, bu yüzden diğer tek halktan Rawbond'u ortadan kaldıracaktı. Ve öldürmek için saldırıyor.

"Hayır!" İçimden bir çığlık kopuyor ama arenanın etrafında kızışan kavgalar yüzünden duyulmuyor.

Jonah'nın devasa siyah direwolf'u Henrey'nin açık kahverengi kurdunun yüzüne pençe . Alaca kurt acıyla inliyor ve geri çekiliyor ama Jonah'ın işi bitmemiş. Kurduna tekrar saldırması için talimat veriyor ve bu kez kurdu diğer kurdun ön bacağından büyük bir ısırık alarak etini parçalıyor. Kurdun bacağının büyük kısmı bir anda açık bir yara haline geliyor.

Henrey'nin direwolf'u bacağının üzerinde daha fazla duramayarak öne doğru düşer ve kan donduran bir uluma arenada yankılanır. Savaşın karmaşası ve gürültüsü içinde bile bu ses gün gibi ortadadır.

Ses, sürümün stratejik odağını bir baltanın tahtayı ikiye ayırması gibi kesiyor. Savaş dair farkındalığım kırılıyor, savaş başladığından beri ilk kez yönümü şaşırıyorum. Henrey'nin iki yanındaki Phylax'lar da şimdi bocalıyor, binicilerinin dikkati saldıran Daemos ile tehlikeye düşen sürü arkadaşları arasında bölünmüş durumda.

Kurt adamlar Henrey'nin çiftine ne olduğunu anladıklarında alçak bir koro halinde yanıt veren ulumalar duyulur. Acı. Şaşkınlık. Öfke.

Nevah'ın zihninden, Henrey'nin kurdunun kocaman başını binicisine doğru çevirdiğini, gözlerinin acı ve öfkeyle çıldırdığını izliyorum. Savunma hattı hemen bükülmeye başlıyor.

"Kuzey savunması tehlikede," diye tıslıyor Anassa'nın soğuk sesi. *"Düzeni ayarla-"*

O daha komutunu tamamlayamadan Henrey'nin kurdu kendi binicisinin boğazına saldırır.

ŞAFTÖR EORTY-DOKUZ

R Kontrolü ele almak imkânsız gibi geliyor. Benimkine bağlı birçok zihin içgüdüsel bir dehşetle tepki veriyor ve bir düşünce seli beni beyaz su akan bir nehir gibi .

Henrey'nin kurdu ona saldırdığı anda kuzey savunma hattı paramparça oluyor, ön cephe Daemos baskısına yol veriyor. Phylax'ın ilerleyen ikinci savunma hattının görüntüleri sürü birliğinin üzerinden bana ulaşıyor ama artık ayrıntıları tam olarak seçemiyorum.

"*Neler oluyor?*" Anassa'ya dehşet içinde soruyorum. Henrey'nin kurdu ona zarar vermemeliydi, hele de eğitimin bu son noktasında.

"*Bazen aşırı acı, binici-kurtadam bağını koparabilir,*" diye yanıtlıyor.

"*Ama Henrey'nin kurdu neden kendini iyileştirmiyor?*"

Kederli bir hırıltı çıkarıyor. "*Isırık bir kesmiş. Ölümcül bir darbeydi. Hiçbir kurt bu kadar ağır bir şeyi iyileştiremez; bizim büyüümüzün bile sınırları var.*"

Çoğumuz kana odaklanmış durumdayız. Henrey yerde yatıyor, kurdun devasa çenesi sağ kolunu ve göğsünü sarmış. Bez bebek gibi sallanıyor.

Kan, bozulmuş toprak üzerinde kanlı bir yay çizerek sıçırıyor. Hem de çok fazla. Bağlanmış bir çiftin mükemmel uyumu kendi içine dönüyor, kendini parçalıyor.

Ama bununla savaşmak zorundayım. Kendi iyiliğim için yapmalıyım.

Hepimizin iyiliği için.

Henrey için bile.

Zihnindeki öfkeli bilinç akışına yeniden odaklanarak, yıkıntıları tekrar bir araya getiriyorum, çantamızın parçalanmış yarımalarını tekrar bir araya getiriyorum. Anassa yardım ediyor. Onun hırıltılı, otoriter etkisi herkesin zihnine yayılıyor.

Bu taktiksel bir kabus. Grup arkadaşlarım stratejimizi kurtarmak için çabalıyor, kayıp tahminlerini hesaplıyor, savunmamızdaki bu feci gediğin tüm savunma yapısını nasıl etkileyeceğini analiz ediyor.

Zihnimde bir şeyler yerine oturuyor. Daha önce hiç hissetmediğim bir *ihtiyaç*, sayısız sürü arkadaşımın duygularıyla destekleniyor.

Yarayı kapatmak için. Saflarımızı güçlendirmek için. Sürümü *korumak* için.

Daemos kuvvetleri Henrey ve sürü arkadaşlarının savunması gereken boşluğa doğru ilerliyor. Diğer Phylax'lar onları ellerinden geldiğince karşıyor, kurtlar kafa tokuşturuyor ve kılıçlar çarpışıyor. Sürüm hala Kryptos bilgilerini başarıyla işliyor, bu da beni kuzeydeki takviyenin doğuyu daha savunmasız bırakmaya başladığı konusunda uyarıyor.

Ama başka seçeneğimiz yok. Henrey düştüğü an, Daemos çok fazla yer kazandı.

Stratejik komutanın aciliyeti damarlarımda yanıyor, ama tüm bunların altında buz gibi bir huzursuzluk var. Sürü bağının elektrik bağlantısını soğutacak kadar keskin bir şekilde üzerime çöküyor. Hepsi basit bir gerçek yüzünden.

Henrey bugün ölecek.

Arenanın etrafındaki direwolflar tedirgin olmaya başladı. Ulumalar taş duvarlarda . Ön saflardaki çatışmalar sertleşiyor, kan akıyor ve kürkler yırtılıyor. Ve ben... ondan uzağa bakamıyorum.

Hâlâ hayatta, hâlâ kurduyla boğuşuyor ama çok fazla kan kaybettiği için solgunlaşıyor. Yüzü dehşet verici bir şekilde buruşmuş, serbest kalan kolu kendini kurtarabilecekmiş gibi kurdunun ağzını itiyor. Ama sağ kolu iyileşme noktasının çok ötesinde.

Bu Henrey'nin hayaliydi. Hayatı boyunca buraya, bu arenaya gelmeyi, bu Denemelere katılmayı ve Bağlanmayı ummuştı. Son göreve kadar gelmeyi başardı.

Ve şimdi rüyası onu parçalara ayırıyor.

Henrey'nin etrafındaki Phylax binicilerinden bazıları geri çekiliyor. Biri umutsuzca atının üzerinde kalmaya çalışırken, kurdu önündeki Daemos kurdunu parçalamak için neredeyse tamamen yuvarlanıyor. Artan duygular ve vahşet Daemos kurtlarını da en az onlar kadar körüklüyor.

Sanki kan kokusu ve kendi korkuları onları güçlendiriyormuş gibi geri kalanımızı tehlikeye atıyorlar.

Strategos sürüsü bağı üzerinde hala aşırı bir baskı var, ancak tekrar netlik kazanmaya başlıyoruz. Bu sayede, doğu tarafının artık seyrek olarak savunulduğunu biliyorum. Ve kuzeyin de boyun eğmek üzere olduğunu biliyorum.

Eğer hemen harekete geçmezsek, Deneme tamamen başarısızlıkla sonuçlanacaktır.

Kürk ve korku karmaşası arasında Henrey'nin gözleri benimkileri buluyor, bakışları beni olduğum yerde donduruyor - çaresiz yalvarışla karışık saf bir ıstırap.

Dudakları tek bir kelime oluşturuyor, tarlada bile net. *Lütfen.*

Anassa'nın stratejik zekâsı bana ağır ve imkânsız gerçekleri aktarırken bile kalbim ikiye bölünüyor.

Birincisi: Henrey'nin kurdu ortalığı kasıp kavururken savunma hattımız kurtarılamaz.

İkincisi: Kurdu öldürmeden durdurulamaz, bu da Henrey'i öldürür.

Ve üçüncüsü: yavaş yavaş parçalanmaktansa şimdi hızlı bir ölüm merhamet olurdu.

Birinin bunu yapmak için düzeni bozması gerekiyor. Birinin bunu sona erdirmek için stratejik dizilimdeki konumunu feda etmesi gerekiyor.

Kararımı çabuk veririm. Ben Alfa'yım; zor kararlar vermesi ve kendini riske atması gereken biri varsa o da benim. Anassa hızlı ve acımasızdır. Ve ben...

Ben onun arkadaşayım.

"*Stratejik düzeni koruyun,*" diye yansıtıyorum birlik bağı aracılığıyla. "*Safları bozuyorum.*"

Sürümün toplu kabulü içimi ürpertiyor. Şimdiden yokluğumu hesaplamaya başladılar -gözlerimin ve zihnimin geride bıraktığı boşluğu kim telafi edecek? Bunu onların ellerine bırakıyorum.

Anassa ve ben, bıçakların altından eğilerek ve dişlerden kaçarak tarlada ilerlemek için dönüyoruz ve birkaç Kryptos kurdu benimle birlikte hareket ediyor, hareketlerimi bildirmek için gözlerini benden ayırmıyor. Sürü arkadaşlarım arkamda bıraktığım boşluğa akıyor ve hareketlerime göre kendilerini yeniden şekillendiriyorlar.

Anassa ölümcül bir amaçla hareket ederek bizi doğruca Henrey'e götürüyor. Kryptos kurtlarından biri, bir Daemos çenesi Phylax bariyerini aşıp ona saldırırken havlıyor. Anassa durmuyor.

"Önden yaklaşabilir miyiz?" Anassa'ya soruyorum.

"Bu güvenli olmaz. Kurtların içgüdüleri tahmin edilemez."

Onun yerine arkalarından yaklaşıyoruz ve Anassa, Henrey'nin kurdunu varlığımızdan haberdar etmemek için hırıltısını bastırarak, dişlerini göstererek kayarak duruyor.

Yakından bakıldığında manzara daha da korkunç. Henrey'nin kurdu onu tamamen kıstırmış, kocaman bir pençesi göğsünde, pençeleri etine saplanmış ve onu yavaşça parçalara ayırıyor. Kurdun dişleri kısmen boğazına gömülmüş durumda ve açık yaralardan ara sıra yoğun kan fışkırıyor. Kurdun gözlerinde ve devasa bedeninin titreyişinde bir çatışma var, Kuyruğunu arka bacaklarının arasına sıkıştırmış. Sanki kendi vahşi içgüdülerine karşı savaşıyormuş gibi Henrey'i orada tutuyor.

Phylax cephesi bize doğru yaklaşıyor. Hat zayıflarken Daemos kurtlarının parıltılarını seçebiliyorum. Savunmamız çözülme tehdidi altındayken birkaç pençe daha yaklaşıyor. Zamanım yok.

Anassa'nın sırtından sıyrılıp yaklaşıyorum, kendimi Henrey'nin kurt adamının menziline isteyerek sokarken içimdeki hayvan içgüdüsü şiddetleniyor. Kılıcımı yavaşça çekip Anassa'nın önerdiği gibi yaklaşıyorum.

Aramızdaki bağ sayesinde Anassa bana zaten bildiğim şeyi söylüyor. "*Bu seni işaretleyecek.*"

Sözleri zihnimde garip bir şekilde yankılanıyor ve her yankılanışta ruhumun derinliklerine işliyor.

Bu da başka bir imkansız gerçek. Çünkü bu nefsi müdafaa ya da bir düşman değil. Bir dostu öldüreceğim. Bunların hiçbirini inkar edemem. Bundan kaçamam. Beni geri dönölmez bir şekilde değıştirecek olsa bile bunu yapmalıyım.

Önümde yükselen kurdu uyarmamaya dikkat ederek yaklaştığımda Henrey'nin gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor. Kış gökyüzü kadar solgun, gözleri donuklaşmaya başlıyor.

Konuşurken dudaklarından kan fokurduyor. "Yap şunu," diye boğuluyor.

Hiç tereddüt etmedim. Yeterince yaklaştığım anda, kurdun güçlü ön bacaklarının altından ileri atılıyor ve dizlerimin üzerinde kayıyorum. Her zaman olduğu gibi bedenime güvenerek gövde mi büküyor ve kolumu bir yılan darbesi kadar hızlı ve öölümcöl bir darbeyeyle savuruyorum. Kurdun tepki verecek zamanı yok.

Bıçağım kayarak Henrey'nin kaburgalarının arasına saplanıyor.

Vücudu anında gevşiyor, gözlerinde kalan ışık kayboluyor. Üstümdeki kurt ruhunu sarsan, kederli bir ulumayla onu serbest bırakıyor. Bu ses bir ruhun parçalanması gibi, dünyadaki tüm keder ve acı tek bir uzun, unutulmaz notada toplanmış.

Sonra kurt gürleyerek yere yığıldı, yanıma yığıldı, çenesi gevşemişti ve gözleri cansız bir şekilde ileriye bakıyordu. Kopan bağları onu Henrey ile birlikte ölüme sürükledi.

Onunla kalamam. Kendimi ayağa kaldırıyorum ve kılıcımdan Henrey'nin kanı damlayarak Anassa'nın yanına kaçıyorum. Başını çeviriyor, omzuma kısa bir süreliğine sarılmak için alçalıyor. Sıcaklığı beni kendime getiriyor ve zihnim savaşa geri dönüyor.

Jonah. Nerede o piç kurusu? Yaptığı şey için onun bağırsaklarını deşeceğim.

Anassa niyetimi seziyor. "*Hayır,*" diyor. "*Sen intikamdan üstünsün. Sen bir Alfa'sın ve sürünün sana ihtiyacı var. Onlara geri dön. Onlara liderlik et.*" Bundan nefret ediyorum ama o haklı. Jonah şu anda benim odak noktam olamaz.

Anassa'nın yanına ustalıkla tırmanıyorum ve yerime geri kayıyorum. Etrafımızda, Duruşma devam ediyor. Daemos güçleri hâlâ saldırıyor. Phylax savunma hattını yeniden inşa ediyor. Kryptos istihbarat toplamak için şiddetin içinden ustalıkla geçiyor.

Sürü arkadaşlarım sorunsuz bir şekilde karşılıyor, dönüşümü hissediyor ve başlangıçtaki stratejimizi yeniden savunmak için kurtlarını ve zihinlerini yönlendiriyorlar. Acı ve gürültüye rağmen bir parça rahatlama hissediyorum. Az önce olanlara rağmen, birliğimiz bozulmadı.

Duruşmanın kalan saatleri şiddetli hamleler ve karşı hamlelerle bulanık bir şekilde geçti. Kendimi öfkeli bir yoğunlukla sürü birliğine atıyor, kendimi tamamen teslim ediyorum. Tüm bunlar olurken, ortak bilincimiz savaş alanındaki kaosu mükemmel bir düzene dönüştürüyor, her sürü Strategos'un rehberliğine ölümcül bir hassasiyetle karşılık veriyor.

Eğer ön saflara odaklanırsam, aşağıya bakıp hala derime yapışan kanı görmeye vaktim olmaz.

Son düdük çaldığında, Daemos'a karşı kazandığımız zafer neredeyse... hayal kırıklığı yaratacak.

Kulaklarım çınlıyor. Zor nefes alıyorum, Aldrich kürsüye çıkarken kılıçların çarpışmasını hâlâ duyuyorum. Bakışları üzerimizde geziniyor. Anassa'nın yanları altımda kabarıyor. Solgun kürkü kir ve kanla kirlenmiş olsa da başını dik tutuyor.

"Birlik Denemeleri tamamlandı," diye anons ediyor Aldrich amplifikatöründen yüksek sesle.

Kurtlar etrafımızda dolaşıyor. Sürü arkadaşlarımla zihinleri hâlâ benimkilerin yanında, bilincimi aydınlatan elektriksiz farkındalık kıvılcımlarıyla oyalanıyor. Nevah, Henrey'nin bedenine bakıyor.

"Strategos kriz anlarında bile olağanüstü bir stratejik koordinasyon sergiledi. Phylax önemli kayıplara rağmen savunma bütünlüğünü korudu. Daemos değerli bir mücadele verdi. Kryptos ise istihbarat ağının eşsiz olduğunu kanıtladı," diye devam ediyor Aldrich.

Henrey'nin ölümü hakkında hiçbir şey söylemiyor. O zaman söylemezdi, değil mi? Kurtlar ölür. Atlılar ölür. Biz yolumuza devam ederiz.

"Tüm Deneme boyunca hiçbir grup zihinsel birliğini bozmadı. Tebrikler Rawbond'lar. Hayatta kalanlar yarınki mezuniyet töreninde resmen Bağlanmış olacaklar."

Hayatta kalanlar.

Bu sözler üzerimizde asılı dururken bile hava hafifliyor. Aldrich'in duyurusu etrafımdaki Rawbond'lara bir heyecan dalgası gönderiyor. Yarın, tüm aile üyelerinin arasına katılıyoruz. Başardık. Hayatta kaldık ve şimdi sürülerimizin resmi üyeleri olacağız.

Şu anda ellerimdeki kanla aynı heyecanı hissedemiyorum.

Hizmetkârlar kurtların arasında dolanarak Henrey'nin harap olmuş bedenini bir sedyeye koyup götürüyorlar.

Anassa'nın sırtında öne doğru eğiliyorum, beni aşağı çeken ağır duygulardan garip bir manzarayla sıyrılıyorum. Hizmetkârlar Henrey'nin cesedini kale kapılarına, ölen Rawbond'ların cesetlerinin ailelerine teslim edilmek üzere hazırlandığı odaya doğru götürmüyorlar. Bunun yerine, arenanın uzak tarafındaki garip bir kapıya doğru gidiyorlar.

Etrafımdaki diğer Rawbond'lar attan inmeye ve yorgunluklarına yenik düşmeye başlarken onlara bakıyorum. "*Anassa*," diye soruyorum, onun da bunu tuhaf bulup bulmadığını öğrenmek istiyorum.

Cevap vermiyor ama aynı yöne bakıyor. Sırtından kayıyorum, daha iyi görebilmek için öne doğru adım atmadan önce elimi kısa bir süre kürkünün üzerinde gezdiriyorum. Hizmetkârlar ağır, demir çivili bir kapıyı açıyorlar. Ötesinde loş bir meşale titriyor. Aşağı inen merdivenlere kısa bir anlığına gözüm takılıyor. Arenanın *altında* mı?

O tacın gömülü olabileceği yer gibi.

Ama *neden*?

BEŞİNCİ BÖLÜM

T Bu gece Rawbond ortak salonundaki kutlama gerçekten çılgıncaydı. Bugün hayatta kaldık. Yarın mezun olacağız. Mantiken anlıyorum ve kutlama yaptıkları için onları suçlamıyorum. Hayattayız.

Bu kutlamaya *değer*.

Ama herkes aynı şeyi söyleyemez ve yemin ederim tırnaklarımın altında hala kan var.

Her kahkaha kabuğu rahatsız edici. Her gülümseme, yersiz.

Huzursuzum, zihnim sürekli Henrey'e dönüyor, bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yapıyorum. İlerlemeye devam ediyorum. Eğlenen, sarhoş kalabalığı incelerken Venna'yı seçiyorum. Yakında *Bağlanacak* olan bir başka Kryptos Rawbond'a yaslanmış, bir bardak emberwine içiyor ve etrafındaki insanları ince bir gülümsemeyle izliyor.

Hızla ona doğru ilerliyorum. Venna'nın gözleri hemen açılıyor ve kendisine bağlı olan Rawbond'u silkiyor. "Konuşabilir miyiz?" Diye soruyorum ve ardından yüksek sesli bir sarhoş tezahüratının üzerine aynı şeyi imzalıyorum.

Venna başını sallıyor ve kolunu benimkine bağlıyor. Etrafımızdan bir ıslık korusu yükseliyor. Gözlerimi deviriyorum. Belli ki durumu yanlış yorumluyorlar. Ama onları düzeltmiyorum çünkü Venna'yla takıldığımıza inanmaları daha iyi.

Onu Strategos'un antresine götürüyorum. Şu anda burada kimse yok; kimse dışarıdaki partiyi kaçırmaya cesaret edemez. "Birlik Davası'nda neler olduğunu gördün mü?" Hemen soruyorum.

Bakışları parlıyor ve ne demek istediğimi anladığını biliyorum. "Arenanın altında ne var?" diye tıslıyor.

Tatlı bir rahatlama hissediyorum. "*Teşekkür ederim,*" diye nefes alıyorum. "Aşağıda ne olduğunu bulmamız gerekiyor."

Venna ancak gurur duyulabilecek bir şeyle kabırır. "Beni mi istiyorsun-?"

"Lütfen," diye yalvarıyorum, omuzlarını ellerimin arasına alarak. "Henrey'nin cesedini nereye götürdüklerini bulun. Ama aynı zamanda..." Tereddüt ediyorum, bundan bahsetmeli miyim emin olamıyorum ve sonra Venna'ya her konuda güvenebileceğime karar veriyorum. "Sanırım arenanın ortasındaki kanalın içinde gömülü bir şey var."

"Tamam..." diyor. "Uğursuz. Daha açık konuşabilir misiniz?"

Yapabilir miyim? Bana inanacak mı? "Sanırım... Sanırım bu bir taç olabilir. Orada ne işi var emin değilim. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum. Ama kanalizasyonun içinde kesinlikle metal bir şey saklı."

Venna gözünü kırpmıyor, bunu nereden bildiğimi sormuyor. Sadece "Ben ilgileniyorum. Şimdi etrafa bakmak için dışarı çıkacağım. Bir şey bulursam sana haber veririm."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Sürünün Kryptos Katili'ni özlemeyeceğinden emin misin?" Alay ediyorum.

Bana kaşlarını çattı. "Sen de mi?"

Gülüyorum ve alayımdan kaçmak için dönmeden önce kolunu okşuyorum. O gittiği anda etrafımdaki hava yeniden ağırlaşıyor.

Hiçbir parçam bu gecenin eğlencesine katılmak istemiyor, bu yüzden dönüp odama gidiyorum. Oraya ulaştığımda ceketimi silkip Stark'ın kitabını almak için harekete geçiyorum. Daimi yoldaşım.

Kitabı düşünmek bana Anassa'yı hatırlatıyor ve aramızdaki bağ sayesinde onu hâlâ hissedebildiğimi fark ediyorum. Duvarı geri atıyorum, güçlendiriyorum. Bugün birlikte çalışmamız gerekmiş olabilir ama bana karşı dürüst olmaya başlayana kadar onu tamamen affetmeyi reddediyorum.

Sonra yere diz çöküyorum ve yatağımın altındaki kitaba uzanıyorum. O kadar çok baktım ki, kelimelerinin göz kapaklarıma kazındığına yemin edebilirim. Ama belki de burada bana arena hakkında cevaplar verebilecek bir şeyi kaçırmışımdır. Kalenin tarihiyle ilgili bir bölüm var.

Yumuşak bir gıcırtı duyuyorum ve irkiliyorum, elimi yataktan çekip ayağa fırlıyorum. Arkamı döndüğümde Killian gardırobumdan çıkıyordu. Anında rahat bir nefes alıyorum.

"kopardın."

Killian gülümsüyor ama bu gülümseme gözlerine ulaşmıyor. "Seni kontrol etmeye geldim," diyor bana. "Bugün olanlardan sonra iyi misin?"

Kalan kanı çıkarmak için tırnaklarımı tekrar karıştırma dürtüsüyle savaşmak zorundayım. İyi miyim?

Bir adım öne çıkıyorum ve neredeyse kollarına düşüyorum. Beni yakaladığında boğazımda bir yumru oluşuyor, kucaklaması güçlü ve sabit. *Birinin* yaşamı kutlamakla meşgul olup, ölümün havada hala yoğun olan demir kokusunu fark edemeyecek kadar meşgul olmaması beni çok rahatlatıyor.

Benim için duyduğu endişeyi dilimde tatmak, onu yutmak ve tatlandırılmış köz şarabı gibi içimi ısıtmasına izin vermek istiyorum.

Başımı kaldırıp onun acı dolu mavi gözlerine bakıyorum. Beni izlerken elleri sırtımı hafifçe ovuyor. "Sen..." Sesim kesiliyor.

Ona hizmetçilerin Henrey'i nereye götürdüğünü sormak istiyorum ama babasını kanıtsız bir şeyle suçlamak çok tehlikeli geliyor. Killian'ın beni koruyabileceğı çok şey var.

"Ben," diyor Killian usulca. Elini kaldırıyor ve parmak eklemlerini yanağımda gezdiriyor. Başparmağı alt dudağıımı çekştiriyor ve sanki üzerimde bir büyü yapıyor.

Parmak uçlarıma basar ve onu öperim. Sertçe. Titrek bir nefes almak için geri çekiliyorum ve ikinci öpücükte beni açık bir ağızla karşılıyor. Kollarımı boynuna doluyorum ve onu kendime doğru çekiyorum, adeta onu yutuyorum.

İlk başta tereddüt etti. Belki de benim için endişeleniyor. Beni derinden öpüyor ama sürekli yavaşlatmaya çalışıyor. Tüm bu ilginin tadını seviyorum, ama derimin altına işlemesini ve bir dövme gibi kalmasını istiyorsam biraz acıya ihtiyacım var.

Muhtaç bir inilti çıkardığımda tereddüt aniden sona eriyor.

"Kahretsin, çıkardığın sesler" diye inliyor. Sonra beni vücuduna doğru çekiyor ve etrafımızda dönüyor, beni duvara doğru itiyor ve sürtünüyor.

Nefesim kesiliyor ve omzunu kavırıyorum. Diğer elim saçlarına dolanıyor. Bu sefer beni kabaca öpüyor. Morarıyor.

"Kedicik," diye pantolonunu indirdi. "Sen-"

"Daha fazla," diye yalvarıyorum. "Hepsini." Gümleğini vücudundan çekip çıkarıyorum ve kemerini kurcalıyorum. Bacağıımı kalçasının üzerine çekiyor ve kalçalarını sıcaklığıma yaklaştırıyor. Kemerini açmayı başarıyorum ama sonra eğilip boynumu öpmeye başlıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve bu hisse doğru eğiliyorum.

Umarım nabzımın hızını dudaklarının altında hissedebilir.

"İz bırak," diye fısıldıyorum. Ve anında dişleri derime saplanıyor. Çok sert değil ama kalıcı olacağını bildiğim kadar sert. İnliyorum ve kemerini ilmeklerinden çekmeye başlıyorum.

Ve kapı çarparak açılır.

"Meryn, Venn-AGH'ı gördün mü!" İzabel çığlık atar ve gözlerini kapatır.

Killian ve ben kıyafetlerimizi düzeltmek için çabalıyoruz. Tüm vücudum kocaman bir kızarıklık içindeydi.

"İzabel, *kapıyı çal!*" Bağırıyorum.

Killian kahkahasını bastırmaya çalışıyor, hatta elinin arkasına saklıyor, ama tam olarak başaramıyor. Kaşlarımı çatıyorum ve onu tokatlıyorum.

"Komik değil," diye itiraz ediyorum ama bu son kelime hafif bir kıkırdamaya dönüşüyor. Ve bu onu daha çok güldürüyor.

"Özür dilerim," diye ciyaklar İzabel, parmaklarının arasından dışarı bakar. "Göğüslerini sakladın mı?"

Alay ediyorum. "Gözlerin güvende."

İzabel elini indirir ve reverans yapar. "Prens hazretleri."

Killian yine gülüyor. Ellerini ceplerine soktu, muhtemelen onu içine soktuğum çılgınlığı gizlemeye yardımcı olmak için.

"Kraliyet karın kaslarına bakmak istememiştim. Bir anda oluverdi," diye açıklıyor İzabel.

Elimi yüzüme vuruyorum. "Tanrıça, İz."

Sırıttırıyor ve elini uzatarak odanın diğer ucuna doğru yürüyor. "Sonunda sizinle tanıştığıma memnun oldum. Daha önce tanışmıştık. Sayılır. Sizi bir yerlerde görüyorum. Kaidelerinizin üzerinde. Ben İzabel."

Killian'ın üzülebileceğinden endişeleniyorum. Ne de olsa İzabel biz bir şeyin ortasında iken içeri dalmıştı ve şimdi de olası sınırları aşıp yarı sert bir aletle sohbet etmek istediğini varsayıyor.

Ama elini cebinden çıkarıp onunkini kabul ediyor. "Ben de memnun oldum. Meryn'le yakın olduğunuzu biliyorum."

"O kusarken saçlarını tutardım," diyor İzabel sanki övünüyormuş gibi. Nişanlımın beni kusarken düşünmesini gerçekten istemediğimi ona söyleyecek yüreğim yok. "Vay canına, yakından daha iyi görünüyorsun. Hep biraz heykelsi göründüğünü düşünmüştüm. Ama seni pantolonun inikken yakalamak seni daha ulaşılabilir kılıyor."

"Aşağı inmemişlerdi," diye azarladım.

"Neredeyse ayak bileklerimde," diyor Killian rahat bir gülümsemeye. Hafifçe rahatlıyorum. Belli ki bu durumu benden daha iyi idare ediyor. Tabii ki öyle.

Kendimi sabitlemek için derin bir nefes alıyorum. "Soruna cevap vermek gerekirse, sanırım Venna biriyle takılıyor. Adamın koyu renk saçları ve gür kaşları var. Onu biraz yalnız bırakmak en iyisi olabilir," diyorum Izabel'e. Bu, daha önce yakınlaştığı adamın tarifi, umarım yalanıma itibar kazandırır.

Izabel kaşlarını çatar. "Mantıklı." Ama görünüşe bakılırsa, *bana biraz yer açması* için yaptığım ince ricadan tamamen habersiz çünkü Killian'a dönüp sırtıyor.

"Prens Killian, hiç On Kurt oynadınız mı?" "Ha?

Hayır, hiç duymadım," diye yanıtlıyor.

"Bu bir Bonded içki içme oyunu ve şu anda ortak salonda güzel bir tur devam ediyor. Gelip bize katılmalısın!"

O zaman biraz kızarmış olduğunu fark ettim. Bunu saklamakta her zaman iyi olmuştur -hiçbir zaman ağzını bozmaz ya da eğilmeye başlamaz- ama bu gece kesinlikle katılıyor.

Killian kaşlarını kaldırıp bana baktı. *Bu çok açık, tamam mı?*

Kocaman bir umut topu olan Izabel'e bakıyorum ve omuz silkiyorum. Bu biraz garip. Killian ortak salonda ve herkes içerken.

Ama sonra, eğer o benim kocam olacaksa, diğer Bağlanmışların da onunla rahat etmesi gerekecek.

Izabel endişe verici derecede tiz bir sevinç sesi çıkarıyor -sarhoşluğunun asıl göstergesi ciyaklamaları- ve ikimizi de partiye geri sürüklüyor. Yine de dikkati çoğunlukla Killian'a odaklanmış durumda. Killian'ı kasıtlı olarak grubun içine çektiğinden, müstakbel kocama sürünün yanında bir yer verdiğinden şüphelenmeye başlıyorum.

Şu anda onunla yalnız kalmayı ne kadar çok istememe rağmen, bu onu biraz daha fazla sevmeme neden oluyor.

Killian masaya çıkarken bazı ısıklıklar ve bağırışlar duyulur. Rawmond'lar prenslerini görecekle için heyecanlılar. Izabel onu masaya yerleştirirken durup onları izliyorum. *Bana* doğru şakacı bir "*yardım et*" bakışı gönderiyor ve ben de ona sırtıyorum, herkesi hemen etkileyeceğinden eminim.

Onlara katılamadan, tanıdık bir varlık omurgamı diken diken ediyor. Bakışları tenimde cızırdarken geriliyorum; bunun olduğunu anlamak için görmeme gerek yok.

"Sana söyleyecek bir şeyim yok," diyorum Stark'a dönmeden.

"Düğün ne zaman olacak peki? Mezuniyet töreninden hemen sonra cepheye gideceğinizi biliyorsunuz," diyor.

Kollarımı kavuşturuyorum ve dirseğimi kaşıyorum. Bu, enerjisinin tüm odayı kaplamasından ve havayı yutmasından başka bir şeye odaklanmama yardımcı oluyor. Sonra kendimi dönüp ona bakmaya çünkü korkak olduğumu düşünmesini istemiyorum.

Alfalar sorunlarıyla doğrudan yüzleşir.

"Henüz planlamaya başlamadık ve aslında bu sizi ilgilendirmez."

Tipik bakışlarını takınmış. Dövmeleri loş ışıkta daha koyu görünüyor. Saçları da öyle. "Aslında saç benim işim, çünkü ailem onların yeminli koruyucuları," diyor bana.

Hay sikeyim. Bu kasvetli bir farkındalık. Muhtemelen Killian'ın hükümdarlığı sırasında Egemen Alfa olacak. Bu rol onun kaderinde var.

Bu da *sürekli* onunla uğraşmak zorunda kalacağım anlamına geliyor.

Kaba bakışların ve dramatik bakışların olmadığı bir hayatı asla .

Sözlerinin çok uzun sürdüğünü bakışları dolaştığında anlıyorum. Boynumu buluyor ve kaşları çatılıyor. *Killian'ın bıraktığı ize bakıyor*, diye düşünüyorum kendi kendime ve başımı daha dik tutuyorum. Utanmıyorum.

Ama sonra hak etmediği bir sertlikle "Bu gece için dövmene ihtiyacın var" dedi.

"Bana dokunmanı istemiyorum," diye anında çıkıştım.

Dudağı kıvrılır. "*Güzel.* Anlaştık," diye hırlıyor. Uzun bir süre birbirimize bakıyoruz ve kaslarımda gerçekleşmemiş bir enerji toplanıyor. Onu gerçekten yumruklamayı düşünüyorum.

Sonra döner ve "Gamma Elinor" der.

Stark'ın otoriter sesinden rahatsız olan birkaç Rawbond sarhoş bir şekilde başını çevirir. Ama işlerine geri dönüyorlar. Gözlerimi Stark'tan, uzun siyah saçlarını omzundan sıyrıp yanıma gelen Elinor'a çeviriyorum. "Merhaba, Alfa."

Başımı saygıyla eğdim, rahatladım.

"Dövmeye ihtiyacı var," diye

homurdanıyor Stark. "Ah," diyor Elinor

başını sallayarak. "Otur o zaman."

"Bunlardan kaç tane yaptın?" En yakın sandalyeye oturmak için hareket ederken soruyorum.

"Yaşıma göre çok fazla," diye iç geçiriyor mürekkep ve iğneyi çıkarırken. Hakkını yemeyelim, boynumdaki aşk ısırtığı hakkında hiçbir şey söylemedi.

Yaşı. Elinor'da bir gençlik var ama yine de orta yaşlarında bir yerlerde. Zeytin rengi teni, birkaç hafif yaşlanma izi dışında çoğunlukla pürüzsüz. Görev yaptığı on yıllar boyunca cephede neler gördüğünü merak ediyorum. Son dört aydır burada olmak onun için iyi bir erteleme mi oldu, yoksa savaşın aksiyonunu mu özledi.

Stark'ın defolup gitmesi yönündeki sessiz umudum, üzerimize gelmeye devam ettiğinde sönüyor.

İğne derime batıyor. Şu anda acımı görmesine izin vermek istemediğim için bedenimi rahat olmaya zorluyorum. Elinor'un iğnesi istikrarlı bir şekilde hareket ederek mevcut tasarımın üç noktasından yatay bir çizgi çiziyor ve kalan boşluğu kapatıyor.

Yaka tamamlandı sanırım.

"Bitti," diyor Elinor. Doğruldu ve dilini tenimin üzerinde gezdirmek için eğildi. Bu, bir kertenkele tarafından yalanmak gibi, seksi olmayan bir şey. Bu düşünce neredeyse kıkırdamama neden oluyor, ancak bir sonraki düşüncem beni ayıltıyor.

Sanırım Stark bunu yaptığında kanımı ısıtan şeyin sadece hareket olduğunu iddia etmeye devam edemem.

Elinor gitmek için ayağa kalktığında, Stark'ın aptal dili hakkında daha fazla düşünmeyi reddediyorum. Ben de ayağa kalktım ve ona ters ters baktım. Sonra topuklarımın üzerinde dönüp Killian'a doğru ilerliyorum.

Beni gördüğünde yüzü hemen düşüyor ve masadan kalkıyor.

"Hey!" diye itiraz ediyor

biri. "Tur henüz bitmedi."

"Bir oyunun ortasındayız, dostum!" Izabel diyor ki.

Killian onlara kibar bir gülümseme gönderir. "Sanırım teslim olacağım.

Eğer işler bu şekilde devam , kraliyet kasasının tamamından olacağım."

Bir kakhaha korusu oluşuyor ve Killian bana dönüp dirseğimi nazikçe tutuyor.

"Üzgün görünüyorsun." Gözlerini omzumun üzerinden ayırmıyor. Stark'ın hâlâ orada olduğunu ve bana baktığını biliyorum. Kötü niyetini hissedebiliyorum. Killian'ın gözleri kararıyor.

"O sadece kocaman bir pislik," diye homurdanıyorum.

Killian'ın başparmağı tenimi okşuyor. "Gidelim o

zaman." Başımı salladım, rahatlamıştım. "Lütfen.

Teşekkürler."

Beni kalabalık odadan çıkarıp hoş ve sessiz Strategos antresine götürüyor. Sonra kapımı iterek açıyor ve beni içeri sokuyor, bir dokunuşla kapatıyor ve kilidi çeviriyor.

Ona bakmak için döndüm. Kapıya yaslanmış, elleri ceplerinde, saçları her zamankinden biraz daha dağınık. Gözleri alçak ışıktaki parlıyor.

"Neden beni daha önce öyle öptün?" diye sorar hemen.

Ani soru karşısında kısa bir süre şaşkınlığa uğradım. "Bu... açık değil miydi?"

Bunun bir cevap olmadığını biliyor. Bakışları beni açmaya çalışıyor. Yavaşça yaklaşıyor, sonra elini uzatıyor. Parmak uçları yeni dövmemin üzerinde geziniyor ve acısından irkiliyorum. Acının ardından beklenmedik bir zevk geliyor ve ürperiyorum.

"Bana daha önce cevap vermedin, o yüzden tekrar soracağım." Elini hafifçe boğazıma dolayarak dövmemi kapatıyor. "İyi misin?"

Zaten yüksek olan kalp atış hızımla birlikte kaygı da içimde nabız gibi atıyor. Ona her şeyi anlatamam. Kafam çok karışık. Hangi adımların güvenli, hangilerinin tuzak olduğunu ayırt edemeyecek kadar bunalmış durumdayım. Ama ona gerçeğin bir kısmını söyleyebilirim.

"Kafamın içinde çok fazla şey var. *Çok gürültülü*. Çığlık atmak istiyorum ama ağzımı açtığımda ses çıkmıyor. Sıkıştım. Bir şey sıkışmış."

Killian'ın bakışları değişir. Başını aşağı eğerek gözlerini gölgeye boğuyor, okyanus mavisinin üzerinde bir fırtına bulutu toplanıyor. Yaklaşırken eli boğazımda kalıyor. Birdenbire tamamen benim alanıma girdi.

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum," diyor. Sesi alçaldı. Parmakları dövmemi bir, iki kez okşuyor, irkiliyorum ama aklımdan binlerce acıyan düşünce geçiyor.

"Söyle bana," diyorum. Kelimeler havada uçuşuyor.

"Otur," diye emretti.

Gözlerimi onunkilerden ayırmadan yavaşça ondan uzaklaşıyorum. Dizlerimin arkası yatağımın kenarıyla buluşuyor ve oturuyorum. Yaklaşıyor. Kemerinin tokası yapışıyor. Kızarmış bir halde kemerini yavaşça kalçalarından sıyrmasını izliyorum. Serbest kaldığında, bir yumruğunun etrafına sarıyor.

"Yatak başlığına karşı."

Sırtım yatak başlığına çarpana kadar geriye doğru yatağa uzanıyorum. O da beni takip ediyor, bir dizini yatağın üzerine koyuyor ve üzerime eğiliyor. Bana doğru uzandığında hareket etmiyorum. Ellerimden birini tutup başımın üzerine kaldırmasına izin veriyorum, sonra diğerini. Yavaşça hareket ediyor, belki de itiraz etmemi bekliyor.

Ama yapmayacağım. Bunu istiyorum. Her şeyin gitmesine izin vermek istiyorum.

Kemerin derisi tenimin üzerinde kayıyor. Kıyafetlerimin altında meme uçlarım sertleşiyor ve o kemeri bağlarken tüylerim diken diken oluyor. Sıkı. Daha sıkı. O kadar sıkı ki nişan bileziğim acıyla derime batıyor ve homurdanıyorum.

"Korktun mu kedicik?"
diye soruyor. Başımı sallıyorum.

"Güzel." Geri çekiliyor ve ben bir itiraz çılgılığı atıyorum. Ama beni tamamen bırakmıyor. Botlarımın bağcıklarını çözmeye başlarken bilerek gülümsüyor. Yaptığı her şeyi yavaşça yapıyor. "Sessiz oluyorsun."

Haklı olduğunu fark ettim. Bu olay başladığından beri tek bir kelime bile edemedim. Ve belki de böyle olmasını istiyorum. Belki de onun ikna etmesini ve zorlamasını istiyorum.

"Bunun ne kadar süreceğini göreceğiz," diye ekliyor. Ve aniden üzerimde, sıcak ve ağır. Ve ağzı benimkinin üzerinde. İç çekiyorum ve kemere doğru geriliyorum, parmaklarımı onun yumuşak saçlarına sokabilmeyi diliyorum.

Keşke onu daha yakına çekebilsem ve aramızdaki o acımasız bağı tekrar sürdürebilsem.

Ama şu anda yetkili kişi Killian. "Kafamda bir görüntü var. Kafamda," diye anlatmaya başladı. Sesi ipek gibi. Bana yakın konuşuyor, öyle ki gömleğimin düğmelerini açarken her kelimeyi tenimde hissedebiliyorum. "Sen ve ben ikimiz de onun içindeyiz."

Gömleğimi iterek açıyor ve tenim soğuktan ve savunmasız bir şekilde çıplak olmanın ani hissinden karıncalanıyor. Ama sadece bir anlığına, sıcak elleri kaburgalarımın üzerinde ateş saçıyor. Göğüslerimi avuçlayıp sıkıyor, başparmaklarını meme uçlarıma bastırıyor. Sarsılıyorum.

Bacaklarım içgüdüsel olarak açıldı. Gözleri buz.

"Bu görüntüde ben tahtta oturuyorum, daha iyi bir dünya yaratmanın yarısındayım. Ve sen de orada benimlesin, kucağıma tünemişsin."

Pantolonumu vücudumdan aşağı çekip bir kenara fırlatıyor. Sonra parmakları zaten beklentiyle ıslanmış olan iç çamaşırlarımın kenarlarında oynuyor.

"Saçlarında parıldayan bir taç var," diyor ve ben de başımı sallıyorum. "Güzel gümüş saçların..."

Parmakları nemli kumaşın üzerinden içime bastırıyor ve istemeden bir inilti kaçıyor içimden. Çabucak bastırıyorum ama gözleri benimkilere kayıyor ve nefesi hızlanıyor.

"Hayal gücümde her şey değişir. Bazen kendi tahtında oturuyorsun. Bazen saçların uzun, her yere dökülüyor. Bazen de yukarıda, güzel boynunu ortaya çıkarıyor." Parmakları dövmemin üzerinde dans ediyor ve ben dokunuşunu kovalamak için kemere doğru geriliyorum. "Ama bir şey hep aynı. Her seferinde."

Ne? Çılgılık atmak istiyorum. Kalçalarım elini itiyor.

Parmakları iç çamaşırlarımın altından kıvrılıp çekmeden önce bana kısa bir zevk veriyor ve omuzlarımda sıkışan gömleğim dışında beni tamamen çıplak bırakıyor.

"Her seferinde," diyor bacaklarımı daha da açarken. "Çıplaksın."

İnledim. Sadece bu iki kelime bile beni şehvet sarmalına soktu. O görüyor ve doyuruyor. Killian üzerime eğildi ve bir parmağını kıvrımlarımın arasından geçirdi. Uzun parmakları benimkilerin ulaşabileceğinden daha derine ulaşarak içime batıyor.

Sonra başparmağı klitorisime bastırıyor. Ve tekrar inliyorum, gözlerimden yaşlar süzülüyor. Şimdiden vücudum ihtiyaçtan şişmeye başladı. Parmaklarının sesi o kadar iğrenç ki.

"Aynen böyle. Ben sana dokunurken çırılçıplak ve tahtıma yayılmış bir şekilde. Ve iniltilerin taht odasında yankılanıyor," diyor kulağımın dibinde. "Sen benim kraliçemsin Meryn," diye bağırıyor. "Tamamen benimsin."

Gömleğini omuzlarından sıyırması için geçen kısa sürede kıvraniyor, bacaklarımla onu kendime çekmeye çalışıyor, parmaklarını geri almak için yalvarmamak için elimden geleni yapıyorum.

Üzerime düşüyor, göğsünü göğsüme bastırıyor. Onun sıcak teninin benimkinin üzerinde kaymasından nefesim kesiliyor. Ona doğru eğilerek göğüslerimi göğsüne bastırıyorum, böylece bana verdiği hazzın küçük sivri uçlarını hissedebiliyorum.

"Şimdi o sesi duyalım," diyor, hâlâ beni doruk noktama doğru okşuyor.

Başımı sallıyorum ve dudağımı ısırıyorum.

"Hâlâ inatçı bir kedi yavrusu gibi davranıyorsun o zaman," diyor. Alaycı kıkırdaması beni çılgına çeviriyor. Beni öpüyor ve bu bir inilti daha kazandırıyor. Artık tamamen onun elinin üzerindeyim. "Beni istiyor musun?"

Başımı sallıyorum. Göğsüm kabarıyor, içim daralıyor ve . Bu iyi bir şey. Bu çok iyi.

Ve sonra durdu. Killian benden uzaklaştı ve elini tamamen çekti. Boşalmak üzereydim ve his kayıp gidiyor ve tatmin olmamış bir şekilde kaslarıma geri batıyor.

"Killian," diye yalvarıyorum.

"Konuşuyor," diyor gülerek. Sonra içimde elini kaldırıp parmaklarını ağzına götürmesini izliyorum. Onu izlerken doruk noktam tekrar yüzeye çıkıyor. Titreme tüm vücudumu ileri geri sarıyor. Ve daha da işkence edici bir şekilde mükemmelleşiyor.

Yatağa sırtını yaslıyor ve pantolonundan kurtuluyor. Yavaşça sikini okşarken ağzım sulanıyor, gözleri vücudumda geziniyor, göğüslerimde duraklıyor, sonra bacaklarımın arasına yerleşiyor, ben hala onun için ayrılmış ve ıslanmış durumdayım.

Hiçbir şeyin etrafında kenetlenip inliyorum.

"Bunu senden duymak istiyorum Meryn," diyor bana. Sesi boğuk.

Ellerimi çekiyorum. Onu yakalayabilmek ellerimin serbest kalmasını mı yoksa sıkışıp kalmalarını mı istediğimi bilmiyorum. Tek bildiğim bu lezzetli itme ve çekmenin hoşuma gittiği. Beni dışarı çekiyor. Genellikle karanlıkta tuttuğum parçalarımı ortaya çıkarıyor.

"Lütfen," diyorum. Kalçalarımı vücuduma yaklaşıtıyorum, kendimi açıyorum, onun iradesini test ediyorum.

Ama o sadece gülümsüyor.

"Lütfen ne?" "Killian, *lütfe*."

"Söyle, Meryn."

İçimden boğuk bir hırıltı kopuyor ve sonra kırılıyorum. "*Lütfe, sik beni*," diyorum. Bu bir sızlanma. Muhtaç bir istek. Ve umurumda değil. Bu çaresiz yanıma onun ellerine teslim etmekten korkmuyorum.

"Sen benimsin," diyor, yaklaşarak. "Ben

seninim," diye tekrarlıyorum itaatkârca.

"Seninim." "Kraliçem."

"Kraliçeniz," diye inledim, başımı sallayarak.

Killian kabzasına kadar bana çarptı. Aniden parçalanma hissiyle haykırıyorum. Duygularım göğsümden akıyor, gücünden kopuyorum. Elleri kalçalarımın etrafında cezalandırıcı bir sertlikle kapanırken ve kalçaları sikini tekrar tekrar derine sokmaya başlarken gözyaşları yüzümden aşağı süzülüyor.

Artık kendimi geri itecek kadar güçlü değilim ama deniyorum. Derin bir ihtiyaç beni onun hızına ayak uydurmaya zorluyor, bana verdiği her şeyi almak için kendimi ileri itiyorum.

Kemeri kavrayıp kendimi yatağın üzerinden kaldırıyorum ve bacaklarımı onun itişlerini karşılamak için kullanıyorum. Killian homurdanıyor ve üzerime eğilip aynı yerimi ısıtıyor.

Kalçalarının vahşi, sınırda şiddetli çırpınışı beni yatak başlığına doğru itiyor.

Düşünemiyorum. Tek odaklanabildiğim hisler ve doruğa ulaşmamdan çok önce beni bir uyuşturucu gibi çarpan serbest bırakma. Başım arkamdaki tahtaya çarpıyor. Bileklerim mutluluk verici bir acıyla çığlık atıyor. Bacaklarım o kadar geniş açılmış ki kaslarım geriliyor ve protesto ediyor.

Ve Killian'ın vücudunun üzerimde hareket edişini, kaslarının dalgalanışını ve göğsündeki ter damlacıklarını görmek, gördüğüm en seksi şeydi.

Gözlerindeki o aç, hükmedici bakış, lanet zamanın geri kalanı için benim.

Tüm vücudum sert ritmiyle zonklayana kadar devam ediyor. Boğazımdan inilti dökülüyor. Tüm dünya çalkalanmaya ve etrafımda dalgalanmaya başlayana kadar içime girmeye devam ediyor, sanki bedenlerimiz havaya yankılar gönderiyormuş gibi.

Onu uçurumun kenarına gelmek üzere olduğum konusunda uyarmaya çalışıyorum ama kelimeler kifayetsiz kalıyor.

Bu anlık bir şey, onun ellerinde tamamen yok olmak.

Ona ihtiyacım olduğunda hemen orada, ağzı baş döndürücü bir öpücükle benimkini alıyor ve parmakları klitorisime sıkıca bastırıyor. Buna karşı çaresizim. Her şey sıkışıyor.

Etrafına dolandığımda iniliyor. Yine de parmakları durmuyor, çok fazla olana kadar beni okşuyor.

Ve çığlık atıyorum. *Yüksek* sesle çığlık atıyorum, ses o kadar yüksek ve zevkle yüklü ki kendi boğazımdan çıktığına inanamıyorum.

Kendimi o kadar kaptırmışım ki Killian'ın doruk noktasına dikkat etmekte zorlanıyorum. Onu izlemek istiyorum çünkü çözüldüğünde her zaman çok güzel oluyor. Ama gerçekten odaklanabildiğim tek şey sikişin zonklaması ve vücudumun etrafındaki çeşitli küçük acılar beni tarif edilemez derecede mükemmel bir şekilde *hissettiriyor*.

Üzerimde iniliyor, kalçaları hareketsiz kalıyor. Yine de geri çekilmiyor, ben küçük artçı sarsıntılarla seğirirken yakınımda kalmayı tercih ediyor. Bir süre böyle kalıyoruz, bileklerim hâlâ bağlı, başı omzumda, göğüslerimiz kabarıyor.

Sonunda güçlü kollarının üzerinde doğruldu ve gözlerimle buluştu. "Çığlığı dışarı attım," diyor.

Gülüyorum ve haklı olduğunu fark ediyorum. Üzerimdeki yük kalktı. Çok rahatladım. Ve belki de sadece seks sonrası baş döndürücü duygular konuşuyor, ama umurumda değil.

Şimdi. O *haklıydı*. İhtiyacım olan şey buydu.

Benden uzaklaşırken homurdanıyor. "Bunu düzeltmeme izin ver, kedicik."

Eğer gerçekten bir sokak kedisi olsaydım, tam o anda mırlamaya başlardım. Çünkü uzanıp kemeri nazıkçe çözüyor, kızarmış ve şişmiş bileklerimi ağzına götürüyor ve tedirgin tenimin üzerinde öpücükler gezdiriyor.

"Teşekkürler," diye nefes alıyorum.

Cevabı, nişan bileziğimi dişlerinin arasına alıp ısırarak alıyor, gözleri benimkilere dikiliyor. Sırıttırıyor ve onu içeri çekmek için elimi çeviriyorum. Bana izin veriyor ve onu öpmeme de izin veriyor, yumuşak ve yavaşça.

Sadece vücutlarımı temizlemek için bir şeyler almak üzere yanımdan ayrılıyor, sonra dinlenmek için birlikte uzanıyoruz. Kafam berrak. Günlerdir hissetmediğim kadar güçlü hissediyorum. Onun yanına kıvrılıp uyuyorum, beni onun anladığı gibi anlayan birine sahip olduğum için mutluyum.

Gecenin geç bir saatinde kapımın hafifçe çalınmasıyla uyanıyorum. Başımı kaldırdım, anında uyandım. Killian sesin geldiği yöne doğru uyuyor, çıplak vücudu pencereden süzülen ay ışığında parlıyor.

Parmaklarımı nazıkçe saçlarında gezdirecek kadar duraksamama izin veriyorum. Sonra ayağa fırlıyorum ve sessizce kıyafetlerimi giyiyorum. Kapıyı yavaşça açıp etrafına bakıyorum.

Venna orada, yüzü endişeli. O konuşmadan önce parmağımı dudaklarıma götürerek onu susturuyorum ve anlamlı bir şekilde arkama bakıyorum. Dışarı çıkıyorum ve kapıyı sessizce .

"Ne oldu?" Fısıldıyorum.

"Bir şey buldum," dedi bana. "Benimle gelmen gerekiyor. Şimdi."

ŞAFTÖR EIEtY-ONE

I Venna'yı sorgusuz sualsiz, tereddütsüz takip edin. Gözlerindeki aciliyet bulaşıcı. Şatonun koridorlarında hızla ilerlerken, gergin bir enerji içime doluyor. "Venna, nerede-"

Kısa bir tıslama sesi çıkarıyor ve beni susturmak için işaret parmağını dudaklarına bastırıyor. Anladığımı belirtmek için başımı sallıyorum, sonra da adımlarımı susturmak için elimden geleni yapıyorum. Yankılanan koridorlar ve tonozlu taş tavanlar yüzünden bu çok zor. Venna, Kryptos'a öğretildiği gibi neredeyse tamamen sessiz hareket ediyor; sadece ara sıra bir kapıyı iterek açarken hafif bir gıcırtı ya da kıyafetleri değişirken kısa bir hışırtı oluyor.

Tehlikeli bir şey yaptığımızın farkına vararak Anassa ile aramdaki bariyeri kısmen indiriyorum. Eğer bu gece bir şeyler ters giderse... bunu bilmesi gerekiyor.

Kalenin içinden geçtiğimiz rotayı tahmin etmeye çalışıyorum ama bu imkânsız. Rastgele yönlerde ilerliyoruz, üç kez sağa döndükten sonra diğer yöne doğru iki kat geri gidiyoruz. Bir süre sonra bunun ne olduğunu anlıyorum. Onun aceleciliği. Sessizlik ihtiyacı. Anlaşılmaz rota.

Bunlar bir av hayvanının hareketleri, yakalanmamak için kasten karmaşılaştırılmış. Takip edilebileceğimizden endişeleniyor. Görüldü. Burada tehlike var.

Aşağı kalenin açık koridorları hizmetçi geçitlerine dönüştüğünde şüphelerim doğrulandı. Kapı çerçevelerinin altından eğilmek zorunda kalıyorum. Girişler ve çıkışlar ortalama bir Bonded'in boyuna göre çok küçük. Aniden sola dönüp daha da dar bir tünele girdiğimizde titreyen sinirlerim daha da artıyor.

Bunlar artık hizmetçi geçitleri bile değil. Tamamen başka bir çağdan kalma gibi görünüyorlar.

Örümcek ağları köşelere yapışmış. Duvarlar çıplak taştan, süssüz ve yüzyıllardır bakım yapılmadığını gösteren bir patinaya sahip. Aşağıda daha fazla tünelden başka bir şey yok, her biri bir öncekinden daha karanlık ve cezalandırıcı derecede dar. Boğucu.

Hızla soğuyan sıcaklığa rağmen terlemeye başlıyorum.

Venna bir çatalın başında duraklıyor ve koluma kısa bir süre dokunuyor. İzlediğimden emin olmak için gözleri benimkilerle buluşuyor, sonra ellerini titretiyor. Öğrenmeyi başardığım işaretleri hatırlamaya çalışarak bakıyorum, ama anlamı benden kaçıyor. Hayal kırıklığı içinde ofluyorum ve o da parmağını tekrar dudaklarına götürüyor.

Başımı sallıyorum. Sessiz olmam lazım.

Venna'nın dudakları yukarı doğru dönüyor ve önce beni, sonra iki parmağıyla iki gözünü, sonra da kendini işaret ediyor. Onu izle. Başımı sallıyorum ve bileğimden tutup beni karanlığa doğru çekiyor.

Söylendiği gibi onu yakından izliyorum. Kısa süre sonra hareketlerinin kasıtlı fark ettim. Sanırım Kryptos eğitimi onu gölgelerin içinde sanki onlardan doğmuş gibi yönlendiriyor.

Ağırlığını vermeden önce ayakları her adımı dikkatle test ediyor. Çoğunlukla parmak uçlarında yürüyor, en ufak bir ses çıkarabilecek her şeyden dikkatle kaçınıyor. Altımızdaki zemin yaşını daha fazla göstermeye başladığında, pürüzsüz taş düzensiz, çatlak kayaya dönüştüğünde, hangi kayaların gevşek olduğunu bir şekilde tahmin edebiliyormuş gibi çok özel bir yol izliyor.

Birkaç kez bileğime dokunup el hareketi yapıyor. Her elden iki parmak, bilekler birbirine değecek şekilde V pozisyonunda. *Dikkatli* ol, demek oluyor bu.

Talimatlarına dikkat etmek için elimden geleni yapıyorum ama aklım başka yerlerde. Belki de Strategos eğitiminin bana öğrettiği içgüdüler yüzünden, ama soru sorma isteğime engel olamıyorum. Burada gömülü olan ne? Keşfedilme korkusuyla bizden mutlak sessizlik talep eden kim ya da ne?

Bu şekilde kalenin birçok katını iniyoruz ama klostrofobik his hiç azalmıyor. Bir noktada, taştan kesilmiş pencereleri olan dar bir koridorda aceleyle ilerliyoruz. Diğer tarafta, Killian'la birlikte Nabber'a işkence ederken gördüğüm zindana bir göz attığıma yemin edebilirim. O zaman derindeyiz. Ama inmeye *devam ediyoruz*, merdivenlerden sürünerek iniyoruz ve uzun, endişe verici toprak ya da daha gevşek kaya yamaçlarından aceleyle iniyoruz.

Sonunda, duvarlar tekrar değişir. Her şey değişir.

Hava buz gibi ve ağırlaşıyor, soğuk ciğerlerimi yakıyor ve hava akımının olmaması oksijensiz kalmama neden oluyor. Dilimde garip bir metalik tat var ve her nefes alışımında daha da güçleniyor. Duvarlar, bu geçitlerin üzerine çöken toprağın muazzam ağırlığının neden olduğu çatlaklardan nem sızdırıyor.

Nefesim gözlerimin önünde buhara dönüşüyor ve tüylerim diken diken olmaya başlıyor.

Tüm bunlar sinir bozucu ama beni asıl korkutmaya başlayan Anassa'nın duyguları. Tedirgin. Onu daha iyi tanımasaydım, korktuğunu düşünürdüm.

Anassa'nın korktuğunu düşünmek, bir dağın titrediğini hayal etmek gibi. Bu doğru değil.

Ve bu yanlışlık hissi bu tünellerde yoğun bir sis gibi kalıyor. Buradaki havada yanlış bir şeyler var - sadece soğuk ve karanlık değil, her yönden üzerime baskı yapan elle tutulur bir ağırlık.

Kendimi yeraltında bu kadar uzakta olmanın klostrofobisi olduğuna ikna etmeye çalışıyorum ama mantık işe yaramıyor. Anassa'nın yansıttığı huzursuzluk benimkini körüklüyor ve korkunç derecede gerginim.

İnişin sonu yok. Venna bizi bir labirente götürüyor. Bunun için tek kelime bu, sanki birisi daha derine ulaşmaya çalışan herkesin kafasını kasten karıştırmak için bir labirent oymuş gibi. Venna arka arkaya üç kez sağa dönüyor ve mücadele eden mantıksal zihnim bunun bizi başlangıç noktasına geri getirmesi gerektiğini söylüyor. Ama bunun yerine daha da derine iniyoruz, yeni kıvrımlı geçitler ortaya çıkıyor.

Venna'nın görmezden geldiği birçok kapıdan ve bitişik tünellerden geçiyoruz. Koluna dokunuyorum ve kaşlarımı kaldırarak kapılardan birini işaret ediyorum. O da başını sallıyor. Sonra bitişik tünellerden birini işaret ediyor ve bir elini kaldırıp diğerini avucuna götürüyor ve parmak uçları tenine değdiğinde aniden duruyor.

Çıkmaz sokak demek istediğini varsaymak zorundayım. Bu benim teorimi doğruluyor. Bu, yanlışlıkla bu geçitleri bulabilecek herhangi birini şaşırtmak için tasarlanmış kıvrımları olan gerçek bir labirent.

Sonunda, neredeyse tüylerim diken diken olduğunda, dibe benzeyen bir ulaşıyoruz. Tünelin sonunda, arkasından zayıf bir ışık yayılan tek bir kapı var. Venna beni oraya götürdüğünde, elimde olmadan nefes nefese kalıyorum. Hafif bir esinti gözlerimin önündeki saçlarımı karıştırıyor.

Diğer tarafta hava akımı var.

Bana döndü. "Muhafızlar var," diyor, o kadar sessiz ki neredeyse duyulmuyor. "Şu anda rotasyondalar ama sadece birkaç dakikamız var."

Anladığımı onaylamak için başımı sallıyorum ve Venna kapıyı iterek açıyor, dar bir koridoru ortaya çıkarıyor.

Bu manzara beni silahsızlandırıyor. Seyahat ettiğimiz diğer tünellere hiç benzemiyor. Bir kere temiz ve bakımlı, sürekli yanan yağ lambalarıyla aydınlatılmış.

Ama aynı zamanda *altınla* kaplanmış pürüzsüz, beyaz mermerden oyulmuş. Hava temiz, bir çeşit havalandırma sistemine işaret ediyor. Burada da taştan yayılan ve derinliklerin soğuşunu engelleyen bir sıcaklık var.

Venna ve ben uzun koridorda sessizce başka bir iç kapıya doğru yürüyoruz. Öteden daha fazla ışık parlıyor.

Sonra, çocuk sesleri.

Beni durdurdu. Kalbim küt küt atarak donup kaldım. Venna bana dönüp bakıyor, yüzünde anlayışlı bir ifade var. Bir kez başını salladı. Ve anladım.

O anda hiçbir şey beni durduramazdı. İleri atıldım, kapıyı iterek açtım ve içeri girdim.

Az önce içinden geçtiğimiz tünel kadar aydınlık ve sıcak, aynı göz kamaştırıcı mermerden oyulmuş. Tavandan sarkan yağ lambaları sıcak ve sabit bir ışık saçıyor. Şaşkınlıkla göz kırpyorum. Tüm zarafetine rağmen, bunun ne olduğunu biliyorum.

Bir hapisane.

Uzun odanın her iki yanında aynalı hücre sıraları uzanıyor. Mermerden yapılmış küçük oyukların her birinde uygun mobilyalar var: temiz çarşafli gerçek yataklar, kitaplarla dolu raflar, hatta küçük masalar. Bu lüksler, gözleri zararsız ve dinlendirici bir alan görmeleri için kandırabilir.

Eğer çocukları tutan yaldızlı parmaklıkları görmezden gelebilerseniz.

Düzinelerce çocuk parmaklıkların arkasında oyalanıyor, hepsi aynı gri kıyafetleri giyiyor. *Perili*, içi boşalmış ve cılız görünüyorlar, sanki burada çürüyüp gitmişler gibi. Beslendiklerini söyleyebilirim ama kesinlikle sağlıklı değiller. Güneşe hasret tenlerinde bir solgunluk var.

Her hücre dikkatle kontrol edilmiş gibi görünüyor, her birinde dört ila beş çocuk var. Birlikte gruplandırılan çocuklar da aşağı yukarı aynı yaşta görünüyor; en küçüğü beş yaşından büyük değil, en büyüğü ise on ila on iki yaşlarında olabilir.

Gözlerim hemen sonlara doğru, daha büyük çocukların olduğu hücrelere kayıyor. Umutsuzca, titreyerek ilerlerken gümbürdeyen ayak seslerime dikkat etmiyorum.

Ve sonra onu gördüm. Bir parçam bunun gerçek olduğuna inanamıyor.

Saela.

Bir an için, süregelen korkum bana bunun başka bir halüsinasyon olabileceğini söylüyor. Bu, Saela'nın ona ulaşmak için mücadele ettiğim süre *boyunca* burada, ayaklarımın altında sıkışıp kalmış olabileceği düşüncesine neredeyse tercih edilebilir.

Sonra ne yaptığımı fark ettim. Saela bir kitabın etrafında kıvrılmıştı.

Koyu renk saçları hatırladığımdan daha uzun, omuzlarına dökülüyor ve vücudu biraz daha ince, ama o hala Saela. Burnu her zaman sayfaların arasında. *Burada*, bu korkunç yerde olmasaydı, onu görmek bile rahatlatıcı olabilirdi.

Her şeyin tanıdık olması beni korkularımdan uzaklaştırıyor, tam da Saela izlendiğini hissettiği anda. Kitabından başını kaldırdı, gözleri beni buldu.

Birkaç uzun saniye boyunca tek yapabildiğimiz bakmak. Zaman daralıyor, haftalarca süren korku, acı ve umut ciğerlerimdeki nefesi boğuyor. Bir elimle ağzımı kapatıyorum, yakıcı gözyaşlarının döküldüğünün uzaktan farkındayım.

Sonra kitap gürültülü bir şapırtıyla elinden düşer. Gözleri yaşlarla dolar.

"Meryn?" diye ciyaklıyor, sesi kalp kırıklığı gibi çatlıyor.

Beni harekete geçirdi. Nefes nefese kaldım ve ona doğru koşmaya başladım. Etrafımdaki çocuklar nefes nefese kalıp izlemek için parmaklıklara koşuyor. Saela hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak ayağa kalkıyor, titreyerek parmaklıklara uzanıyor.

Onlara çarpıyorum, kollarımı itiyorum çünkü onu *hissetmeye* ihtiyacım var. Onu olabildiğince yakınım çektiğimde küçük, ağlamaklı bir çığlık atıyor.

"Sae," diye boğuluyorum, başını kucaklıyorum. Kabuslarımdakinin aksine ellerimin altında sıcacık.

"Meryn," diye inliyor. Elleri sanki kaybolacağımdan korkuyormuş gibi ceketime yapışıyor, parmak eklemleri beyazlaşıyor. "Saçların!"

Islak bir kahkaha atıyorum ve başımı sallıyorum. "Saçın."

Hıçkırıyor ve bana yapışıyor. Dokunuşundaki çaresizlik ve arayış beni yaralıyor. Gitmesine izin veremem. Bırakmayacağım.

"Yanımdayım," diye nefes alıyorum, saçlarını okşayarak. Bana yaklaşıyor, bana ulaşmak için parmaklıkları zorluyor. "Yanımdayım, Saela. Sen iyisin."

Nefes alışları biraz yavaşlıyor ama beni bırakmıyor. Keşke bu lanet parmaklıkları . Yerden söküp onu tutabilseydim.

onu kollarıma çekip tekrar güvende hissetmesini sağlayacağım.

Gözyaşlarını sil. Ona kitap okuyun. Uyuması için onu yatırın.

Başımı sallıyorum ve saçlarını öpmek için eğilip gözlerimi ondan kısa bir süreliğine ayırıyorum. Hücrendeki diğer çocuklar ve diğer hücre kapılarında toplananlar gözlerinde aç bir şeyle onu izliyorlar.

Acı veren kıskançlık, fark ettim. Yalnızlık.

Ne kadar zamandır buradalar bilmiyorum ama kimse onlara bir çocuğun bakıma ihtiyacı olduğu gibi bakmıyor. Kimse onları sevmek için burada değildi. Her gece evlerini, ailelerini ve güneşi özleyerek uyumuş olmalılar.

Kalbimin üzerine derin bir hüznün çöküyor, tıpkı yeryüzünü kaplayan parıltılı kırağı gibi.

Anassa'nın, fark ettim. Kurdumun bakışlarının bu kayıp çocukların üzerinde gezindiğini hissedebiliyorum. Bu çocukları görmek Anassa'yı derinden rahatsız ediyor, tıpkı uzun zamandır kayıp olan bir anının acısı gibi, ama bu duygu önemsiz ve belirsiz kalıyor.

Saela kollarımda geri çekiliyor, sadece ağlamaklı ela gözleriyle bana bakacak kadar. "Düşündüğün gibi değil Meryn. Herkesin bildiğinden çok daha kötü" diye fısıldıyor. Gözleri sanki üzerinde birileri varmış gibi etrafta geziniyor. Beni daha sıkı kavlıyor.

Uzanıp saçlarını gözlerinden çekiyorum. "Şu anda tek umursadığım senin iyi olman," diye nefes alıyorum.

Saela başını sallar. "Dinle. Lütfen."

Sarsılarak başımı sallıyorum.

Sesi daha da alçalıyor, sanki sırları tıslıyormuş gibi, diğer çocuklar bizi dinlemek için çekingen bir şekilde yaklaşırken. "Nabbers tıpkı insanların söylediği gibiydi. Pencereden girdiler. Savaşmaya çalıştım ama iki kişilerdi. Ve-"

"İyi iş çıkardın, Sae," diye titreyerek onu rahatlatıyorum.

Gülümsemesi titriyor, sonra düşüyor. "Beni şehirden uzaklaştırmadılar. Binalar küçülmek yerine daha da büyüdü. Beni *buraya* götürdüler. Bizi kralın muhafızlarına verdiler. Zırhlarını tanıdım."

Ağzım açık kaldı. Kalenin altında olduğumuzu biliyorum, bu açıklamanın mantıklı olduğunu da biliyorum ama çaresiz bir hâlâ, kız kardeşime yaptıkları yüzünden bir kralı *öldürmek* zorunda kalmayacağım açıklama olmasını umuyordu.

içimde alevleniyor, demirhanedeki bir silah gibi parlıyor.

"Sana zarar verdiler mi?" Hırlıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, Anassa'nın hırıltısı da benimkini takip ediyor.

Saela başını sallar. "Ellerimi bağladılar ama iyiyim."

"Öylesin," diye başımı sallıyorum. "Tanıdığım herkesten daha güçlüsün."

Parmakları benimkilere dolanıyor. "Buraya çabucak getirildim. Kitaplardan birinde günleri sayıyordum. Burada dört ay oldu. Sanırım. Güneş olmadan söylemek zor ama muhafızlar bir düzen içinde geliyorlar."

Dört *aydır*. Tüm bu süre boyunca buradaydı. *Tüm zaman boyunca*.

"Gardiyanlar zalim değil. Düzenli yemek, temiz kıyafet ve okuyacak kitap getiriyorlar. Ama bizimle doğrudan konuşmuyorlar, sorularımıza cevap vermiyorlar. Sanki burada değilmişiz gibi davranıyorlar. Ya da biz..."

Sanki bakılması ve görmezden gelinmesi gereken hayvanlarmış gibi. "Çok üzgünüm," diye fısıldıyorum, gözyaşlarım tekrar akmakla tehdit ediyor. "En başından beri seni arıyordum. Başından beri, Sae."

Gülümsüyor. "Bunu biliyordum. Başından beri," diye fısıldıyor bana. Titreyerek nefes veriyorum ve alnından öpmek için öne eğilerek başımı sallıyorum.

"Bu yüzden kaydını tuttum. Sana her şeyi anlatmak için, böylece karşı koyabilirsin" diyor, gözlerinde bir parça gururla. "Bizi burada bulacağınızı biliyordum."

"Kiminle savaşıyım? Muhafızlarla mı?"

Yüz ifadesi kararıyor. Gözlerinde korku parlıyor. Keşke ellerime alıp onun için ezebilseydim, kemikleri toza çevirir gibi. Ama tek yapabildiğim ona sarılmak ve olduğum, dönüştüğüm her şey için ona söz vermek.

"Muhafızlar değil. Kral," diye fısıldıyor, sesi kırılıyor.

Orospu çocuğu. Onun işini bitireceğim ve her saniyesinden zevk alacağım.

Anassa zihnimde onaylayarak homurdanıyor; onun kanını tatmak istiyor.

Saela bakışlarımda vaat edilen şiddetin bir parıltısını görmüş olmalı çünkü gözleri açılıyor.

"değil," diyorum, başparmağımla yanağını silerek. "Herkesle başa çıkabileceğimi biliyorsun. Bir kralla bile."

"Birkaç haftada bir geliyor. Hücreler arasında dolaşıp bizi inceliyor. Gardiyanlara not tutturur. Sonra içimizden birini *seçer*. Bazen iki."

"Ne için?" Titreyerek soruyorum.

Başını sallıyor, gözleri doluyor. "Onları bir daha hiç görmüyoruz ama bazen uzaklarda bir yerde çığlık attıklarını duyduğumu düşünüyorum Ve ben

Altı kez geçildim. En uzun süredir buradayım. Sırada beni seçecek. Öyle olduğunu biliyorum. Meryn!"

Başını sallayarak korkunç, acı dolu bir hıçkırık çıkarıyor. Ama yukarıdan bir ses geldiğinde -belki bir kapı açılır ya da bir mobilya parçası hareket ederse anında kesilir. Nefesini içine çeker, gözyaşlarını susturur ve yanaklarını siler.

Çocuklar sessizleşiyor, duvarlara yaslanıyorlar. Korku havaya hastalıklı bir şekilde yayılıyor, acı ve soğuk.

Saela ısrarla ellerimi tutuyor. "Yakında yine seçim yapacak. Bunu hissedebiliyorum. Lütfen beni almasına izin verme," diye inliyor.

Yapmayacağım. *Yapmayacağım*. Stratejiler kafamın içinde yarışıyor. Onu buradan nasıl çıkarırım. Parmaklıklar nasıl sökülür. Muhafızlardan nasıl kaçarım. Onu kaleden nasıl çıkarırım.

Ama planlarımın her dönüşünde, imkansız ihtimallerle karşılaşıyorum. Yerin yüzlerce metre altındayız. Onun yokluğu fark edilmeden önce gerçekçi olarak ne kadar zamanım var? Ve diğer *tüm* çocukları gerçekten geride bırakabilir miyim?

Ben... Ben...

Bir el omzuma dokunuyor ve irkiliyorum.

Ama bu Venna, gözleri uyarı ile parlıyor. "Zamanımız tükenmek üzere," diyor ve bana kız kardeşimle geçireceğim bu anı vermek için geri çekiliyor.

Saela'ya dönüyorum, tatlı yüzünü ellerimin arasına alıyorum. Korkunç gerçek damarlarımda zehir gibi yayılıyor, beni zayıflatıyor, kalbimi çürütüyor. Onu şimdi kurtaramam.

Kalede çok fazla çocuk, çok fazla muhafız var ve herkesin yakalanma riski çok yüksek.

Ama Saela'yı burada bırakmak, kaçırılabilceğini bile bile? Yaralanabilceğini bilerek? O geceyi tekrar yaşadım, gözlerimi bir saniyeliğine ondan ayırdım ve tek bir nefeste onu kaybettim.

Akıllıca bir hareket. Stratejik bir hamle. Ama acıtıyor. Ben de her zaman yaptığım şeyi yapıyorum. Acıyı güce dönüştürüyorum.

"Geri döneceğim Saela," diyorum ona kararlılıkla. Yüzü buruşuyor. "Meryn," diye yalvarıyor. "Seni buradan *çıkarcacağım*," diye ısrar ediyorum.

"Korkuyorum," diye fısıldıyor.

Gözyaşlarımı ondan saklayabilmek için onu kendime bastırıyorum. Onun için güçlü olacağımı bilmesini istiyorum. "Şimdiye kadar bana güvendin, değil mi? Bunu biraz daha sürdürebilir misin?"

Beni kendine çekiyor ama kollarımda sessizce başını sallıyor.

"Yardımla döneceğim, tamam mı?" Nefesimi içime çekip kendimi toparlıyorum ve gözlerinin içine bakmak için uzaklaşıyorum. "Biz annemizin kızlarıyız, değil mi? Güçlüyüz. Her zaman."

Çenesini sıkıca kavırıyor ve ellerini yumruk yaparak başını sallıyor. "Evet."

"Başını aşağıda tut, tamam mı? Kralın dikkatini çekecek bir şey yapma."

"Tamam."

Venna omzuma tekrar hafifçe dokunuyor ve kapıya doğru bakıyor. Ona başımı sallıyorum ve sonra tekrar Saela'ya bakıyorum. "Seni seviyorum," diyorum ona, geri çekilerek. "Her şeyimle, Sae."

Elleri elimden düşüyor ama cesur bir yüz ifadesiyle başını sallıyor. "Ben de seni seviyorum. Ve ben... Yakında görüşeceğiz."

Ona sırtımı döndüğümde, acı ve öfke dolu bir kar fırtınasının içine dalıyorum. Aramızdaki kapının kapanması dayanılmazdı. Göğsümü tutuyorum, yarı yarıya önümden aşağı akan sıcak kan selini hissetmeyi bekliyorum.

Venna bileğime hafifçe dokunuyor, gözlerinde yaşlar var ama ona teşekkür edecek boşluk bulamıyorum.

Saela'yı tek başıma serbest bırakamam. Bu halimle olmaz.

Neyse ki bunu yapabilecek birini tanıyorum. Gerçek otoriteye sahip biri. Resmi olarak bu zindanların açılmasını ve çocukların serbest bırakılmasını emredebilecek biri.

Beni *seven*, Saela'ya yardım etmek için her şeyi yapabilecek biri. Her zaman yardım eden biri.

Bağımızın üzerinden, Anassa'nın zihni beynime saplanan bir iğne gibi ani, keskin bir uyarıyla yükseliyor. "*Başka kimseyi bu işe bulaştıramazsın,*" diye ısrar ediyor, sesi gergin.

Onu geri itiyorum, panik halindeki gücüne karşı zorluyorum ve aramızdaki duvarı tekrar örüp güçlendiriyorum. Benden *çok şey* sakladı. Bağlandığımız andan itibaren bana asla gerçeği söylemedi.

Sesini benden sakladı, beni kendinden uzaklaştırdı, eşinin kimliğini gizledi. O kitap hakkında bana söyleyeceğinden daha fazlasını biliyor ve imgelemlerimin nasıl bağlantılı olduğunu biliyor ama bana yardım etmek yerine gerçeği saklamaya karar verdi.

İhtiyacım olabilecek her cevaba sahip olduğu ama bana bu bilgiyi vermeyi reddettiği hissinden hiçbir zaman kurtulamadım. Neden, ne zaman

Bu bağı bana zorla mı ? Gerçekten bilmiyorum.

Ama ona güveniyormuş gibi yapmaktan bıktım.

Güvendiğim, bana her zaman öncelik veren başka biri var. Beni gözetten. Acımı anlayan ve yaralarım ile ilgilenen. Bildiği her şeyi bana anlatan. Killian Nabber'lardan dehşete düşmüştü. Onlardan birini bana getirdi ve bilgi almak için adama işkence etmeme yardım etti. Babasına olan şüphesini ve krallığı değiştirme arzusunu pek çok kez dile getirdi.

Gelecekte, kurmayı hayal ettiği dünyadan bahsederken gözlerindeki kıvılcımı *gördüm*. Birlikte.

Babasının öğrenince benden daha çok öfkelenecek. Kendi kanı tarafından ihanete uğradı.

Killian yardım edecektir. Her zaman etti ve her zaman edecek.

Venna'yı geçitlerde takip ederken başparmağımı bileziğime sürterek sessiz bir yemin ediyorum. Kral bunun bedelini ödeyecek.

OceanofPDF.com

ŞAFTÖR EIEtY-tWO

Boş Rawbond ortak salonuna ulaştığımda ve Venna'dan ayrıldığımda, bu güçlü bir ihtiyaç haline geldi. Kaç kez yaralı ve acı içinde ona gittim, sadece beni ellerine alıp

Her şeyi düzeltmek mi?

Yardım edin, kanayan kalbim çılgık atıyor. Onun yardımına ihtiyacım var. Bir şeylerin yeniden anlam kazanmasına ihtiyacım var.

Onu hâlâ yatağında kıvrılmış, huzur içinde uyurken buluyorum. Odamın kapısını arkamdan kilitliyorum, sonra aceleyle yanına koşup onu sarsarak uyandırıyorum.

Killian'ın koyu mavi gözleri açılıyor. "Meryn?"

Haklıymışım. Ona bakmak bile kendimi daha kontrollü hissetmemi sağlıyor. "I..." "İyi misin?" diye soruyor, bir anda uyanıp doğruluyor.

"Sen-" "Onu buldum," diye geveledim.

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda gözlerim tekrar doluyor. Hayal kırıklığı içinde ofluyor ve öfkeyle yüzümü siliyorum. "O tam *burada*. Kalenin altında. Bunca zamandır ve ben hiç bilmiyordum. Ben tam buradaydım ve o çok korkuyordu, Killian. Onu güvende tutmak benim görevimdi. *Güvende* hissettiğinden emin olmak ve ben başarısız oldum."

Uzanıp iki elimi de avuçlarının içine alıyor. Teni sıcak. Sıkıca kavıyor. Sessiz, ama beni daha yakına çekiyor. "Onu buldun," diye tekrarlıyor Killian. "Saela mı?"

Başımı sallıyorum, çenem titriyor. Killian yanına oturabilmem için yatağın derinliklerine doğru ilerliyor. Yanına oturduğumda güven veren elini kalçama koyuyor ve dokunuşunu ileri geri yumuşatıyor. Bu beni yavaş yavaş sakinleştirmeye başlıyor. "Nefes al, Meryn."

"Zamanım yok. İhtiyacım var-"

"Bana bak," diyor. Gözyaşı dolu bakışlarımı onunkilere doğru sürüklüyorum. "Bu daha iyi," diyor başını sallayarak. Titreyerek nefes alıyorum, hafifçe titreyen ellerimle yüzünü tutmak için uzanıyorum. "Konuş benimle. Dinleyeceğim."

Derin bir nefes alıyorum. "Kalenin altında bir hapishane var. Bazı tünellerden aşağı indim. Bir labirent gibiydi ama sonunda onu buldum. Ve düzinelerce başka çocuk, çoğu genç. Hepsi parmaklıklar ardında, Killian. Ve Saela da oradaydı."

Killian'ın kaşları geriliyor, teni soluyor. Gözlerinde jilet gibi keskin bir keder var, sanki bu ifşaat ondan çok değerli bir şeyi alıp götürüyor. "O iyi mi?"

Başımı salladım. "Bir şey için tutuluyorlar. Tanrı bilir ne için birkaç haftada bir alınıyorlar. Sanırım ölüyorlar. Onu her an alabilirler."

Killian sırtını duvara yaslar. Başını sallıyor, eliyle ağzını kapatıyor. Sonra bana bakıyor. Sesi boğuk. "Onları kim aldı? Onları gördün mü?"

"Senin..." Bunu yapmak istemiyorum. Onu incitmek istemiyorum. Ama başka yolu yok. "Baban," diye nefes alıyorum.

Gözleri büyüyor ve dudaklarını ince, solgun bir çizgi halinde bastırıyor.

"Saela çocukları seçenin o olduğunu söyledi. Onları götüren. Bunlar onun yüzünden. Hepsi onun yüzünden," diyorum.

Killian'ın içi boşalmış gibi görünüyor, sanki ruhunu tek bir nefeste söndürmüşüm gibi. Sanırım bu, Saela'yı terk etmek zorunda kaldığımda yüzümde oluşan ifadenin aynısı olabilir. Bu bir kayıp. Killian ve kralın arası uzun zamandır bozuktu ama eminim o bile ebeveyninin böyle bir şey yapabileceğini düşünmezdi.

"Babam mı?"

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

"Babam mı?" diye tekrarlıyor, gözlerini yavaşça kırıştırtarak. "O... Bunu *babam* mı yaptı?"

Bir kırbacın şaklaması gibi, korku öfkeye dönüşür. Kaslarında gerginlik dalgalanıyor.

"Hayır," diye homurdanıyor, yatağın örtülerini geriye atarak. "Yapmayacak. Ona izin vermeyeceğim," diye mırıldanıyor başını sallayarak. "Kahretsin, Mer. Bunu görmeliydim. Korkunç bir şeyin peşinde olduğuna dair işaretler vardı."

Elimi uzatıp kolunu okşuyorum. "Artık biliyoruz. Artık bir şeyler yapabiliriz."

"Şüphelenmiştim ama bu tamamen farklı..." Titreyerek nefes alıyor. "Çocuklar," diyor acı içinde.

"Biliyorum," diyorum. Sonra bir nefes alıp kararlılığımı pekiştiriyorum. "Killian, bak... Saela'ya bir söz verdim. Ve bu sözü tutacağım. Ne yapmak zorunda olursam olayım. Kimin kanını dökmek zorunda kalırsam kalayım."

Gözleri hafifçe genişliyor, sonra daralıyor. Omuzlarımdan tutup beni sertçe kendine çekiyor ve başımı çenesinin altına sıkıştırıyor. "Biliyorum."

"O senin baban."

"Bu *Saela*," diyor. "Bunu *o* yaptı. Şimdi bununla yüzleşmek zorunda kalacak." "Boğazını parçalayacağım," diye hırlıyorum.

Killian geri çekiliyor ve gözleri biraz vahşi. Uzanıyor ve titreyen parmaklarıyla yanağımı okşuyor. Bu korku değil. Öfke. "Önce krallığa ihanet etti. *Bana ihanet* etti. Aileni aldı, Meryn. Ne pahasına olursa olsun onu durduracağız, çocukları serbest *bırakacağız* ve bu kâbusu sona *erdireceğiz*. Sana yemin ederim."

Titreyerek nefes alıyorum, başımı sallıyorum. Beni böyle tuttuğunda kendimi daha güçlü hissediyorum. Önümdeki meydan okuma başka bir Yükseliş gibi; tahta kadar uzanan, kanla yıkanmış soğuk bir yolculuk.

"Yarın, mezuniyet töreninde," diyor, soruya yer bırakmadan. "Bekleyemez."

", " diye kabul ediyorum. "Ama nasıl?"

"Tüm Rawbond'lar, Bonded olduklarında kutsamasını almak için krala giderler," diyor bana. "Bu senin fırsatın olacak. O zaman saldırmak zorunda kalacaksın ve bocalayamazsın yoksa başarısız olursun."

"İnanın bana," diyorum, sesim tehlikeli. "Kaçırmayacağım. Kale muhafızları üzerinde ne kadar kontrolün var?"

"Bilgiye, değişiklik emirlerine ulaşabilirim," diyor. "İyi düşünmüşsün, hapisane güvenliği üzerinde çalışacağım ve içeri girip çocukları nasıl alacağımı bulacağım."

Umut göğsümde düzensiz bir şekilde atıyor. Saela'yı elde etmek için yaşadığım onca şeyden sonra, gerçekten orada olabileceğimize inanmak çok zor. Yine de, "Sence bu işe yarayacak mı?" diye soruyorum.

Killian'ın bakışlarındaki kararlılık beni ateşliyor. "İşe yarayacak. Yarın kız kardeşini geri alacaksın. Yarın, babama bunu ödeteceğiz. Yarın, taht bizim olacak."

Ertesi gün öğleden sonra ARENA YORGUNLAŞIYOR, tribünler bir kez daha soylular ve Bonded'larla dolu. Soylular sıkılmış görünüyor; Birlik Denemeleri'nde akan kanı geride bıraktığımıza göre, bugünkü mezuniyet töreni onlara sıkıcı geliyor olmalı. Ama sanırım bu kadar çok kan dökülmesinin tadını çıkardıktan sonra bunu atlamak onlar için kabalık olurdu.

Hepimiz Rawbond'lar olarak son kez eğitim üniformalarımızı giydik ve tören kılıçlarımızı kuşandık. Öğleden sonra güneşi arenaya uzun gölgeler düşürüyor. Hava serin ama omurgamdan aşağı ter damlıyor ve üst dudağımda boncuklar oluşuyor. Endişe içimi sarıyor, zihnimi bulandırıyor.

Gölgeler tuhaf görünmeye başlar.

Gözlerimi hızla kırıştırıyorum ve bakışlarımı kaçırarak gözlerimdeki teri siliyorum. Yine de gözlerim doğrudan ona takılıyor. Kral Cyril. Hepimizin üzerinde oturuyor, kraliyet moru ve altın rengiyle göz kamaştırıyor, o meşhur kurt kulplu kılıcı kucağında duruyor.

Buradan bile, bize bakarken parmaklarının tekrar tekrar sapı okşadığını görebiliyorum, gözleri kurtlarımızın ve bedenlerimizin üzerinde ihlal edici bir dokunuş gibi geziniyor.

Artık onun ne olduğunu biliyorum. O ışıltılı asalet maskesinin altında iğrenç bir canavar var. O çocuklara her ne yapıyorsa -her ne *yaptıysa*- bu sona erecek. Bugün.

Ve bunu yapacak kişi de ben olacağım.

Gözlerim Killian'a kayıyor ve içimde çalkalanan endişenin bir kısmı yatışıyor. Babasından daha parlak bir şekilde parlıyor, sağ elinde dimdik duruyor ve başını dik tutuyor. Babasının morlarına karşılık o kraliyet mavileri giymiş. Saçları mükemmel bir şekilde düzenlenmiş, ellerini arkasında birleştirmiş. Gözleri, delici güneş ışığında her zamankinden daha parlak bir mavi parlıyor.

Müstakbel kocam. Gerçek kralım.

Sanırım ona baktığımı hissediyor, çünkü bir an sonra gözlerimiz gürültülü arenanın diğer ucunda buluşuyor. Ve çok hafifçe başını eğiyor. Bir baş sallamanın yankısı.

O hazır. Ben de hazırım.

Lider Aldrich kralın diğer tarafında oturuyor. Bugünkü törenlerin yöneticisi o olacak. Arkalarındaki sırada tüm eğitimciler oturuyor. Buradan bile Stark'ın her zamanki gibi gergin olduğunu görebiliyorum.

Çenemi sıkarak başka tarafa bakıyorum. Şu anda beni amacımdan alıkoyamayacak.

Bir boru çalınıyor ve tüm direwolflar arenaya girip binicilerine doğru ilerliyor. Anassa yaklaştığında bana dişlerini gösteriyor. Zihinsel duvarı sağlam tuttum ve mesajı açık; bana *kızgın*.

İç çekerek, şimdi kaldırıyorum. Bunun için onun işbirliğine ihtiyacım olacak. Hızlıca planımı ona aktarıyorum: Kutsamam için krala yaklaştığımda saldıracağım.

Beni azarlamasını, planın çok tehlikeli olduğunu ya da her şeyi enine boyuna düşünmediğimi söylemesini ya da Killian'ı bu işe bulaştırdığım için beni azarlamasını bekliyorum.

Onun yerine, sadece "*Çabuk olun*" diye homurdanıyor.

Benden şaşkın bir kahkaha kaçıyor ve sonra boynunu eğiyor. Parmaklarımı yoğun gümüş-beyaz kürküne geçiriyorum ve kendimi diğer biniciler gibi sırtına atıyorum.

Tüm Rawbond'lar monte edildikten sonra Lider Aldrich ayağa kalkar ve bir ses yükselticisi kaldırır.

"Bugün Bağlanma Denemelerinin resmi olarak sona erdiği gündür. Bu, hepinizin son dört ay boyunca sergilediği inanılmaz sıkı çalışmanın doruk noktasıdır. Yaklaşık bin asker Tırmanış'ı denedi. Doksan sekiz direwolf doksan sekiz binici seçti. Ve bugün, yetmiş altı Rawbond resmi olarak Bağlanmış olarak sürülerindeki yerlerini alıyor."

Etrafımdaki diğer Rawbond'lar gururla başlarını kaldırıyorlar. Biz, seçilmiş azınlık, başardık.

Yirmi iki atlı ölmedi. Üçü benim ellerimde öldü. Katıldığım tüm bu katliamların hepsi *onun* yüzünden.

Kral Cyril ayağa kalkarak amplifikatörü Lider Aldrich'in elinden alır. Aldrich bu hareket karşısında telaşlanmış gibi görünse de amplifikatörü teslim eder ve geri çekilir.

"Evet, teşekkürler Lider Aldrich ve teşekkürler Rawbonds!" Ürkütücü açık mavi bakışları hepimizin üzerinde geziniyor ve yüzüne tuhaf, küçük bir gülümseme yayılıyor. "Bu mezuniyet töreni yüzyıllardır süregelen bir geleneğin parçası. Ve gelenek olduğu üzere, hepiniz benim önüme gelecek ve en seçkin savaşçılarımız olarak orduma katılıp savaşmak üzere benim onayımı alacaksınız. Ancak, en iyi geleneklerin bile bazen güncellenmesi gerekir..."

İçime bir panik ateşi düşüyor, sıcak ve acil. Bu da ne demek oluyor? Etrafıma hızla bakıyorum ve herkes benim kadar şaşkın görünüyor.

"The Birlik Deneme gösterdi etkileyici
Koordinasyon, ama I performansınızdan dolayı
hayal kırıklığına uğradım. Daha fazla Rawbond olmalıydı

itlaf edildi. Bazı Denemeler, bilirsiniz, sadece elli kişi hayatta kalır!" Bunun üzerine neşeli bir kahkaha attı.

Karnım huzursuzlukla dönüyor ve bakışlarım kralın arkasında duran Stark'a takılıyor. Alnı endişeyle çatılmıştı. Harika, demek eğitmenler de bu işin nereye gittiğini bilmiyor.

"Ben adil bir kral olduğum için, gereksiz yüklerden ya da değersiz sürü üyelerinden kurtulmanız için size bir şans daha vermeye karar verdim. Ve kimsenin geri durmasını istemiyorum! Bu yüzden kutsamaya geçmeden önce, herkes için son bir serbest savaş yapacağız."

Hayır.

Ne planladığımı biliyor mu? Bir şekilde öğrendi mi? Killian ayağa kalkıyor ve gözlerimi yakalıyor, kendi gözleri de korkudan büyümüş.

Kral Cyril kurt kabzalı kılıcını ayaklarının dibindeki platforma vurur. "Başlayın."

Ve kaos başlar.

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ ŞEF

TBaşladığı anda, sürümün bağlantısının bedenimden patladığını hayal ediyorum. Güçlü bir nehrin seli. Dallanan bir şimşek çıtırtısı, merkez üssünde benim enerjim. Bilincimi şiddetli bir şekilde genişletiyorum Sürü birliğimizin içinden patladı ve her bir sürü arkadaşımın zihnine aynı anda dokundu.

Ortak deneyimlerinin ilk etkisi beni kısa süreliğine bunaltıyor ama Anassa beni koruyor. Her kalp atışını, her adrenalın dalgalanmasını, her korku ve öfke parıltısını hissediyorum - hepsini bir avuç saniye içinde. Ve sonra ustalaşıyorum.

Beni en çok endişelendiren şey, her birinin içinden geçen güçlü dürtü.

Öldürün.

Kral o kılıçla her ne saldıysa, boğazlarına saplanmış bir ok kadar ölümcül. Birbirlerine saldırmaya, bağımıza ihanet etmeye ve birbirlerini parçalamaya zorlanıyorlar.

Ama *ben* onların Alfa'sıyım. Ve o tahttaki piçin benden bir şey ya da bir başkasını almasına izin vermeyeceğim.

Kralın emriyle arena bir anda korkunç bir savaşa dönüştü. Tüm kurt adamlar birbirlerine saldırıyor. Tomison ve Kristof'un kurtlarının, sanki binicileri yakın arkadaş değil de düşmanmış gibi birbirlerine saldırdıklarını görebiliyorum.

"Kralın canı cehenneme!" Sürü birliğinin içinden böğürüyorum.

Zihinleri toplu halde, kaosu içinden öfkemi takip ediyor. Anassa hırlıyor ve arenanın kenarından koşarak diğerlerini geride bırakıyor.

Kurtlar bizi takip etmeye çalışıyor. Jonah beni kovalıyor; sanırım kralın emirleri canı ne isterse onu yapması için onay gibi geldi.

Elimde kılıç, bilincim sürümün acısına ve gücüne ulaşarak geniş bir daire çiziyorum. Onlara öfkemi verdiğim anda kralın üzerlerindeki hakimiyetinin kırıldığını hissedebiliyorum.

"*Takip edin,*" diyorum onlara. "*Birlikte.*" Ve onların anlayışını hissediyorum. *Bu*

olması gerektiği gibi. Hepimiz biriz, birlikteyiz. Bağlıyız.

Krala ulaşma planım altüst olmuş olabilir... ama yine de ona ulaşmak için sürü arkadaşlarımın korumasını kullanacağım.

O herif bugün ölecek.

Yakın dövüş patlar. Devasa bir Daemos kurdu Nevah'ın boğazına doğru hamle yapıyor. Birden fazla zihin yürüneyi analiz ediyor.

Birlik üzerinden hızlı komutlar gönderiyorum. "*Izabel, sola dön. Tomison, onları batı duvarına doğru sür.*"

Sürü arkadaşlarımın kurtları tereddüt etmeden hareket ediyor, devasa bedenleri emirlerimi yerine getirmek için çırpınıyor. Anassa ve ben stratejik olarak mücadelenin içine iniyoruz, zihnim bilgi akışından dolayı parlıyor.

Izabel'in kurdu iki Kryptos kurdunun başlarının üzerinden sıçrayarak, hâlâ devasa siyah Daemos kurduna karşı umutsuzca mücadele eden Nevah'ın yakınına iniyor. Ardından Tomison'ın diri kurdu karşı yönden saldırarak devasa cüssesiyle bir geçit açıyor. Daemos kurdu geri çekilir ve aniden Strategos çiftlerinin arasında sıkışır.

Kahretsin, çok koordineli görünüyor. Kral sürümün hareketlerinde bir düzen olduğunu fark edebilir. Birleşik görünmemeliyiz, yoksa fark eder ve sonra kim bilir neler olur?

"Bir *dahaki sefere tesadüf gibi görünmesini* sağlayın," diye herkese talimat veriyorum. "*Birlikte çalıştığımızı görmesine izin vermeyin.*"

Savaş devam ederken Anassa'ya çok güveniyorum. Sürümün savunmasını organize ederken o da iyi savaşıyor. Elimi yönlendirmeme yardımcı oluyor, devasa boyutunu kullanarak alanda bir yol açıyor, böylece daha küçük Strategos kurtları karşı koymadan yeniden konumlanmak için bu yolu kullanabiliyor.

Kralın emriyle harekete geçen iki Kryptos kurdu, şaşırtıcı hızlarını ve manevra kabiliyetlerini kullanarak yakın dövüşü yarıyor, devasa Phylax kurtlarının altından geçiyor ve Daemos dişlerinin etrafından dolanıyor.

Onları kendim görmüyorum. Zihnimin ürpermesiyle hissediyorum ve bana değil, beni çevreleyen Tomison ve Pietr'e saldırdıklarını, kurtlarının Anassa'nın topuklarına saldırıyormuş gibi biliyorum.

Izabel'e yardım etmek için kuzey tarafına gidiyorduk. Önemli değil. Şimdi Kryptos çiftini sallamalıyım. Tomison onun yolunda giderse Izabel dayanabilir. Bir dizi emir verdim.

"Tomison-"

Farkındalığı zihnimde alev alev yanıyor. Çoktan ona doğru koşmaya başladı. Hınzırca sırıtıyorum ve dikkatimi başka yöne çeviriyorum.

"Pietr, geri çekil. Allegra, onun geri çekilişini koru. Roddert, geniş bir daire çiz ve onları al; senden sıkı durmanı bekleyecekler."

Benim sürüm iyi savaşıyor, acımasızca ama sıkı kontrol altında. Kendi sürümüzü öfkeyle savunuyoruz ama diğer sürüleri elimizden geldiğince koruyoruz. Kral bugün daha fazla kan dökülmesine razı olabilir ama biz bunu reddediyoruz.

Izabel ve Tomison'a tam zamanında ulaşıyorum. Anassa daha küçük bir kurdun hamlesini engellemek için ayağa kalkıyor ve Tomison'ın kurduna kan delisi bir Daemos saldırganını binicisinin üzerinden sürüklemesi için yeterli zamanı veriyor.

Izabel'in gönderdiği tehlike enseme diken diken oluyor. Kılıcım zihnimden önce hareket . Sallıyorum, metal Izabel'e yönelik bir darbeye karşı çınılıyor. Yine de aklımdan üç emir daha geçiyor

-İki çift arenanın güney tarafında, bir çift de kuzey doğuda.

İlerleme kaydediyorum. Sürüm çoğunlukla arenanın tribünlerine doğru yeniden konumlandı ve her manevrada daha da yaklaşıyor. Dövüş devam ederken koruyucu desenler örüyorum, saldırıları savuşturuyorum, diğer sürülerin hayatlarını koruyorum...

Hedefime yaklaşıyorum.

Bir Phylax kurdu dişlerini Allegra'ya geçirmeyi başarır. Acı, bağın içinde korku ile birlikte yankılanıyor. Kan tadı ağzımı dolduruyor. Yanağımın içini ısırırım, benden birinin zarar görmesine içgüdüsel bir tepkiydi.

Yutkunuyorum ve acıyı kullanarak odağımı daha da ileriye itiyorum.

"Düzeni koruyun. Darius, noktayı al. Roddert, sol tarafa geç. Allegra'ya çok odaklanmış durumdalar. Bunu kullan."

Emirler yerine getirildi, Allegra ve kurtadamı yarattığımız siperin arkasına çekildiler, kötü bir şekilde topallıyorlar ama hayattalar. Roddert'in kurdu kan içindeydi ama onunki değildi. Bunu görmezden geliyorum ve zihnimin ileriye atlamasına izin veriyorum.

Kralın platformunun etrafında koruyucu bir yay oluşturduk -neredeyse onu savunuyormuşuz gibi. Dışarıdan bakan biri için sanki duvara yaslanmışız gibi görünebilir. Sanki kralın emri hâlâ üzerimizdeymiş gibi birbirimizi bile tersliyoruz. Birbirimizi tamamen gizlememiz mümkün değil.

Diğer sürüler gibi birbirlerine düşman oluyorlar ama bu noktada bunun pek önemi yok.

Savunmasız görünüyoruz, sanki dövüşten kaçıyormuşuz gibi. Hiç de tehdit gibi değil, ki buna inanmasını istiyorum.

Ben harekete geçtiğimde sürü birbirini koruyabilmeli. Eğer onları terk etmek zorunda kalırsam, diğer üç sürüyle savaşabilecek kadar güçlü bir konumda olacaklarını bilmem gerekiyor. Bana ulaşmaktan vazgeçen ve şu anda Kryptos saflarını seyreltmeye çalışan Jonah gibi pisliklerle savaşmak için.

Her bir çifti tam olması gereken yere yerleştirdikten sonra duygularımı serbest bırakıyorum. İçimden bir öfke, koruyuculuk ve inanç dalgası taşıyor. Birkaçı kısa süreliğine dönüp bana baktıktan sonra savaşa, eyleme yeniden odaklanıyor.

"sonra ne olursa olsun," diye yansıtıyorum hepsine, "bu düzeni koruyun. Sürümüzü hayatta tutun."

Zihinleri patlıyor. Anında, duyguları bana geri akıyor. Kör edici. Ezici. Planımı anlamasalar bile liderliğime güveniyorlar. Onları güvende tuttum ve şimdi aramızdaki birliği korumak için son nefeslerine kadar savaşacaklar.

akıtmaya vaktim olmayan yaşlarla doluyor.

Anassa kendini alçaltırken kasları altımda geriliyor. Sadece bir kez soruyor. "*Emin misin?*"

Öfkeyle karşılık veriyorum. Öfkem Anassa'ya, sürüme yayılıyor. Korkunç bir uluma çıkarıyor, öfkeli ve tehditkâr sesi öfkemi arenanın dört bir yanına taşıyor. Bir an sonra diğer Strategos kurtları da katılıyor, seslerimiz birlik içinde öfkeyi haykırıyor.

Elimi Anassa'nın kürküne batırıyorum. "*Saela için. Hepsi için.*"

Anassa dönüyor, devasa pençeleri ivme kazandıkça sıyrılıyor. Eğiliyorum, kürkünü sıkıca kavriyorum ve vücudumu destekliyorum. Hırlıyor ve havalanıyoruz. Atlamak imkânsız. Ondan başka herkes için öyle olurdu. Güçlü kaslar bizi yukarı doğru itiyor. Havayı yarıyoruz, bir bıçak kesiği gibi gümüş bir ölüm çizgisi. Anassa tehditkâr bir gümbürtüyle Kralın platformunda, tahtının üzerinde beliriyor.

Muhafızlar merdivenlerden bize doğru koşuşturuyor ama çok yavaşlar. Ben çoktan Anassa'nın sırtından kaydım, bıçağım hazır.

Kral Cyril Valtiere ayağa kalkıyor ama yüz ifadesinde hiç korku yok. Sadece hafif bir şaşkınlık görüyorum. Daha da kötüsü, sanki ben onun kanının nasıl akacağını tahmin ederken o hâlâ bunun bir oyun olduğunu düşünüyor gibi *eğleniyor*.

Konuşmak için ağızını açıyor ama onun sinsi yalanlarına tahammölüm yok. Bacağımlı kaldırıp tekme atıyorum, darbemi tam olarak hedefliyorum. Botum bileğine kemik kıran bir güçle çarpıyor ve bağırarak parıldayan kurt kulplu kılıcını elinden düşürüyor.

Kılıç ayaklarının dibindeki taşa çarpıyor. Sadece saniyelerim olduğunu biliyorum ama bir iğüdü bedenimi ele geçiriyor.

Kılıca doğru hamle yapıyorum, kanımdaki bir şey onu kendi kılıcımın yerine almamı emrediyor. Kılıcı elime almalıyım. Onun kanının kılıcın keskin kenarından akmasını, gümüşün üzerine kırmızı akmasını izlemeliyim.

Onu elime aldığım anda, *güç*.

Kadim, ezici büyü damarlarımı dağlıyor. Tüm bedenimi yutuyor, bacaklarımda ve kollarımda titreşiyor, neredeyse kendimi kaybetmeme neden oluyor. Kalbim göğsümdede çığlık atıyor. Sanki şimşek içinde nefes alıyorum, sanki en ufak bir dürtme gözeneklerimi yırtıp tüm arenayı yakabilirmiş gibi.

Kılıç elimde canlanıyor, bana ulaşan bir enerjiyle uğulduyor. Metal avucumda sanki tenimle kaynaşıyormuş gibi ısınıyor, bana yanıt veriyor, dikkatimi çekmek için haykırıyor.

Üstümdede, Anassa ileri fırlıyor ve bir muhafızın kafasını omuzlarından ısırarak koparıyor. Yavaşça krala baktığımda eğlencesi bozuluyor. Sol ayağı geriye doğru kayıyor, sadece hafifçe.

Elini kaldırıyor -belki muhafızlara işaret etmek için, belki de kendini savunmaya çalışmak için- ama ben çoktan harekete geçtim. Sesim güçlü yankılarla tüm alana yayılana kadar arenanın sessizliğe büründüğünü fark etmemiştim.

"Bu Saela için," diye hırlıyorum.

Bıçak kolumun bir uzantısı, ölümcöl bir parçam. Kendi gümüş penelerim. Bir silahın hareket ettiğini hiç görmediğim kadar hızlı bir şekilde havada vızıldıyor. Bıçağın ucu boynuna değdiğinde dünya durgunlaşıyor. Onu görüyorum. Derisindeki o ilk yarığı. Gözlerimi acıyla yakıyor.

Kan koluma sıçradı. Bir atardamar fişkırması beni yüzümden yakaladı.

Hayatı göğsüme sıçrıyor, giysilerime ve taşa batıyor. Tahtın üzerine. Kılıcın üzerine.

Başı kendi ağırlığına yenik düşerken kralın açık mavi gözleri hareketsiz kalıyor. Boynundan kayıp platformun basamaklarından aşağı yuvarlanırken, gevşek bedeni ayaklarımdın dibinde yere yığılıyor.

Geride kalanları yok etmek için hastalıklı bir dürtü var. *Kimse* onu tanıyamayacak hale gelene kadar cesedini parçalamak. Ama bunu yutuyorum ve bıçağı indiriyorum, ucundan kan damlıyor.

Muhafızlar dondu. Arena sessiz. Sürüm tedirginlikle titriyor.

Killian'a dönüyorum, yüzü kül rengi.

Rahatlama yok. Babasının düşüşünde zafer yok. Bana dehşet içinde bakıyor, gözleri göğsümden akan kanda, kılıçta ve babasının cesedinde geziniyor.

"Meryn, ne yaptın sen?" diye ürperiyor, iri gözlerle benden uzaklaşıyor, elleri titriyor. Sonra, öfke. Yüz ifadesi öfkeye dönüşüyor. "Muhafızlar! Yakalayın onu! Kralı öldürdü!"

"Ne?!" Çığlık atıyorum.

Bir muhafız seli platforma hücum eder. Zaten burada olanlar harekete geçer. Kalabalık sahneye tepki verirken arena sesle titriyor. Anassa'nın yanına çekilmeye çalışıyorum. Bana doğru sıçramaya çalışıyor, gözleri vahşi. Ama beni savunacak kadar yaklaşmadan, bir silahın tıslaması havayı yırtıyor ve onun yanına çarpıyor.

"Anassa!" Düşüşünü izlerken çığlık atıyorum. Geriye dönüyorum ve bir anlığına bir şey görüyorum. *Yemin* ederim görüyorum. Çabucak üstünü örtüyor ama...

Killian'ın dudakları yukarı doğru döner. Küçük, tatmin edici bir seğirme, gözleri mavi parlıyor, bakışları hesaplıyor.

Sonra acı. Kafatasımın arkasına bir şey çarpıyor ve ışığımı söndürüyor.

ŞAFTÖR EİEtY-EOUR

T Burada gölgeden başka bir şey yok. Etrafımda hissediyorum, içimden akıyor, ciğerlerime çekiliyor ve gözlerimden sızıyor. Süzülüyorum, tam olarak hiçbir şey görmüyorum ama karanlıktaki hareketi *hissediyorum*. Yavaş ve ağır,

Donmuş topraklar üzerinde yoğun bir sisin yuvarlanması gibi.

Sonra, etrafımdan tanıdığım bir ses geldi. Annemin deliliğine doğru kayarken zihnimin çıldırtıcı nöbetleri sırasında daha önce de duyduğum bir ses. Hiçbir yerden ve her yerden, ötelere ve içlerden geliyor. Bir fısıltı ve çılgılık gibi geliyor, derimin üzerinde tıslıyor ve kemiklerimi titretiyor.

"*TACIAL*."

Nefes nefese uyandım, dişlerim takırdıyor. Hava soğuk. Dondurucu bir taşın üzerinde yatıyorum. Sert ışık huzmeleri etrafımdaki karanlığı iğne gibi kesiyor. Havada duman kokusu var. Görüşüm odaklandığında, yeni sönmüş bir meşalenin parladığını ve yavaşça yukarı doğru kıvrılan bir dumanın süzüldüğünü fark ediyorum.

Ona bakarken yavaşça farkına varmak tenimi ürpertiyor. Kaba taş duvar. Karanlık. Kir ve küf kokusu. Sessizlik.

Sisin içinden kendime döndüğümde başım zonkluyor, kafatasımın arkasında vurulduğum yerde özellikle keskin bir zonklama var. Tutulmuş boynumu çevirdiğimde her şey netleşti.

Kalenin zindanlarındayım.

İlk bakışta, hücre cesaret kırıcı derecede güvenli, sağlam taş duvarlar ve kalın demir parmaklıklar beni özgürlükten ayırıyor.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, kuru dilimde bakırın tadını alıyorum. Yavaşça doğruluyorum, görüşümün engellemek için gözlerimi kapalı tutuyorum. Titriyorum, kendimi tutuyorum, dişlerimi sıkıyorum.

Sonra belli belirsiz bir sıcaklık girdap halindeki zihnimi yatıştırıyor. Anassa. Başımdaki yara bir kez daha kendini belli edince irkilerek dönüyorum. Gözlerim ona iliştiği anda içgüdüsel bir sakinlik çöküyor üzerime. Gözlerim onun iri, kıvrak formunda gezinirken bağlar da yerleşiyor. Düzenli bir şekilde nefes alıyor, ayakta ve uyanık bir şekilde bana bakıyor.

Yaralarını taradım ama iyi görünüyor. O darbeden sonra kendini iyileştirmiş olmalı. Kürkü biraz kirli ama bunun savaştan kaynaklandığını sanıyorum. Bunun dışında... meşalelerin küllerinin ve seyrek ışık huzmelerinin kalan ışığında, boynunun etrafındaki karanlık bir bandı seçebiliyorum.

Tekrar yüzümü buruşturarak yaklaşıyorum. Onun yanındayken daha iyi anlayabiliyorum.

Bir yaka. Kan kırmızısı metalden bir halka boğazını çevreliyor. Ona uzun süre baktığımda görüşüm titriyor, etrafındaki hava nabız gibi atıyor ve enerjiyle titriyor gibi görünüyor. Onu incelerken baş ağrım bıçak saplanırcasına artıyor, ben de bakışlarımı kaçırıp onun gözlerine bakıyorum.

Hiçbir şey söylemiyor, beni dikkatle izliyor. Ama yanına yaklaşıp ellerimi kürküne gömdüğümde başını eğiyor ve saçlarımı kokluyor. Burnu kafatasımın yan tarafını, yaralarımı dürtüyor. Onları iyileştirirken kafa derime ısı yayılıyor.

Gözyaşlarımı ısıyorum ve onun sıcaklığına gömülüyorum, o rahatlatıcı bir şekilde yavaş bir ritimle nefes alırken iri tarafına yaslanıyorum. Alnımı kürküne bastırıp gözlerimi kapatıyorum.

Kafamdaki acı hafifledi ama kalbim için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Ne zaman Killian'ın bana ihanet ettiği zamanki yüzünü düşünmeye başlasam, Gözlerindeki o zalim bakışı, o dehşeti hatırlayın... Hayır, bunu düşünemem bile, yoksa hasta olurum.

"Ne zamandır baygınlığım?" Şimdi ve buraya odaklanmaya çalışarak fısıldıyorum.

"Çok uzun," diye yanıtlıyor. Başını bacaklarının üzerine koyuyor ve kuyruğunu kıvırıyor. *"Metal Strategos'la iletişim kurmamı engelliyor. Ama görünüşe göre aramızdaki bağlantı hâlâ sağlam."*

Elimin tersiyle yüzümü silerek rahat bir nefes alıyorum. Tuhaf, bağa o kadar içerledikten sonra, Anassa'yı artık duyamama ve hissedememe düşüncesi kulağa... kederli bir şey gibi geliyor.

İhlal. Alfa olarak sürümünden koparılmak korkunç bir şey ama Anassa olmadan bunun daha da kötü olacağını iliklerime kadar biliyorum.

Onu kaybetmek ruhumun ikiye bölünmesi gibi olurdu.

"Neden rahatladın? Sürümüze ulaşamayacağımı söyledim," diyor soğuk bir şekilde. Yanını okşuyorum ve başımı kaldırıyorum, küçük aydınlanmamı çözmeye ya da açıklamaya zahmet etmiyorum. Hücremizin soğuk demir parmaklıklarına dokunmak için zayıfça uzanıyorum.

Kısa bir süre önce Sacla'ya bunun gibi parmaklıklar arasından umutsuzca tutunmaya çalışıyordum.

Her şeyden sonra ona ne oldu?

Hâlâ aşağıda mı? Hala benim gibi kapana mı kısıldı?

Onu yine hayal kırıklığına uğrattım. Ve bu sefer, yaptığım şey için ölebilirim.

Koridorun aşağısından taş üzerinde yankılanan bot sesleri geliyor ve ben geriliyorum. Ben daha kimin geldiğini görmeden Anassa'nın tüyleri diken diken oluyor ama bu yeterli bir uyarı. Hücresinin kapısı gıcırdayarak açıldı.

Killian yalnız giriyor. Yine de gölgelerde karanlık figürler görebiliyorum, arkasında gizleniyorlar. Bir katille aynı hücreye korumasız girmezdi herhalde.

Killian aynı zengin maviler ve parlak işlemelerle resmi bir şekilde giyinmiştir. Ancak şimdi kurt kabızlı kılıcı kalçasında parıldıyor ve eli kabzasına sarılmış durumda. Ve onda biraz garip bir şeyler *var* gibi. Belki loş zindan ışığındandır ama yemin ederim.

İleri doğru adım atıyor. Bunu yaparken yüzü yukarıdan gelen seyrek ışık huzmelerinden birinin içinden geçer. Işık bir anlığına gözlerine vurduğunda, kış buzunun parlak mavisi gibi hayalet gibi görünüyorlardı. Ama tekrar gölgelerin içine kaydıklarında, tekrar normal görünüyorlar.

Neredeyse. Farklılar mı?

Bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum. Ne gördüğümü. Ne yaptığımı. *Killian'ın* ne yaptığını.

Burada durmamalı, endişeli ve şefkatli görünmemeli.

Beni buraya attı. O-

"Meryn," diyor usulca ve sesi çok nazık. Her şeyi yeniden sorgulamama neden oluyor. Önümde duran adam, bir arena dolusu insanın önünde bana dehşet içinde bakan adamla aynı kişi olamaz.

Gözlerinde soğuk bir zalimlikle bana gülümseyen kişi.

Bana temkinli adımlarla yaklaşıyor. "Bana gerçeği söylemeni istiyorum, kedicik."

"O... tamam."

"Neden böyle bir şey yaptın?" diye soruyor, kaşları acıyla bükülüyor. Bakışları cevap bulmak için yüzümde geziniyor.

Zaten sahip olması gereken cevaplar.

Soğuk şok kaslarımı kilitliyor. "Sen neden bahsediyorsun, Killian? Bir *planımız* vardı!"

Killian'ın yüzü acıyla sıkışıyor ve beni susturuyor. Sonra yavaşça uzanıp yanağımı avuçluyor, başparmağıyla hafifçe okşuyor. Dokunuşu sıcak ve tanıdık. Şaşkınlığıma rağmen, çarpan kalbimi sakinleştiriyor.

"Senin için endişeleniyorum," diye fısıldıyor, sesi duygusallıktan hafifçe hışırıyor. "Ben... çok üzgünüm Meryn, ama senin için gerçekten korkuyorum."

"Neden?" Boğuluyorum. "Bana *yardım* edebilirsin," diyorum. Kulağa yalvarıyormuşum gibi geliyor ama başka seçeneğim yok.

Kralı öldürdüm ve yardıma ihtiyacım var. *Nişanlıma*, sevdiğim adama ihtiyacım var. Onun desteğine, anlayışına ihtiyacım var. Gözlerim yanmaya başladı.

"Hayır, o..." Yüzünü buruşturuyor. "Bu senin zihninin, Mer."

Nefesim ciğerlerimde sıkışıyor. Başımı sallamaya başlıyorum ama çenemi yakalıyor ve bakışlarımı onunkine yönlendiriyor.

"İşaretleri görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. İyi olduğuna inanmak istedim. Seni kaybetme düşüncesi..." Gözleri hafifçe yaşardı. "Annenin en kötü halini gördüm. Gözlerinin içine bakıp sevdiğim kadını artık görememek istemedim. Ama bu yanlıştı. Korku yüzünden olanları inkâr etmem yanlıştı. Sana yardım etmeliydim."

"Killian, ben-"

"Tüm bunlar senin için çok fazla oldu, Denemeler. *Anneni* kaybettin Meryn. Ve birlikte yas tutabileceğin bir kız kardeşin yoktu. Onu ararken kendini parçaladın. İçinde bulunduğun stres." Açık bir mezarın başında duran bir adama benziyor. "Bu seni uçurumun kenarına itti. Bir şeyler kırıldı. Bunu şimdi bile gözlerinde görebiliyorum."

Deli olduğumu düşünüyor.

Annem her kriz geçirdiğinde aynada gördüğüm aynı acıyla, aynı merhametle, aynı kederle bana bakıyor.

Beni bedenime bağlı tutan tek şey Anassa. Killian'ın sözlerine karşı duyduğu tiksinti bağın içinde titreyiyor. "*Dinleme*," diye homurdanıyor. Ve tekrar. "*Dinleme. Dinleme. Dinleme.*"

"Killian, bunu uydurmuyorum," diye ısrar ediyorum, bileğini sıkıca kavrayarak. "Bunu birlikte yapmaya karar verdik. Benim odamda planladık. "Bunu birlikte yapmaya karar verdik."

saat."

Başını sallar. "Meryn-"

"Ne sen?!" Bağırıyorum, çaresiz sesim hücrede .

Sesi irkilir ve muhafızlara temkinli bir bakış atar. İşte yine. O utanç.

Bu duyguyu bilirim. Bu konuda kendimi çok kötü hissettim ama bazen anneme bakıp utanç duydum.

"Diyorum ki Meryn, hayal ettiğin bu konuşmayı hiç yapmadık." Beni alnımdan usulca öpüyor ve dudaklarının dokunuşundan duyduğum tiksinti ve öfke midemi bulandırıyor. Bunun Anassa'dan mı yoksa akıl sağlığıma tutunmak için duyduğum çaresiz ihtiyaçtan mı kaynaklandığını bilemiyorum.

"Özür dilerim. Seni burada alıkoymak zorundaydım. Kelleni isteyen insanlar var ve ben bir yol bulana kadar seni hayatta tutmanın tek yolu seni hapsetmektir. Senin güvenliğin için. Diğerlerinin güvenliği için. Ne de olsa kralı öldürdün," diyor bana.

Ağzım açık kalıyor. Göğsüm eziliyormuş gibi hissediyorum, sanki kalenin ve üzerimizdeki tüm insanların devasa ağırlığı içime baskı yapıyor.

"Burada durduğuma inanmanın zor olduğunu biliyorum," diyor, zoraki bir ciddiyetle sesini yükseltiyor. Gülümsemesi zayıf. "Ama seni hâlâ seviyorum. Seni her şeye rağmen severim. Arenada yaptığın şeyin sen olmadığını biliyorum ve yapamam..." Nefes alırken titriyor. "Senden vazgeçemem. Eğer bunu benimle birlikte atlatmaya istekliysen, seninle ilgileneceğim."

Anassa zihnimde çılgık atıyor. Sesi yırtılıyor ve yırtılıyor. "*YALANCI!*"

Killian eğildi. Dudakları benimkilerle buluşuyor. Sıcak. Yumuşak. Korkunç. Öpülmek istemiyorum. Neden istediğimi düşünsün ki...?

Elimi göğsüne bastırarak onu güçsüzce itiyorum.

Hareket yüz ifadesini kırar. Yüzünde eski ve soğuk bir şeyin küçük bir şeridi yanıp söner - gözlerinin parıltısı, çenesinin gerilmesi

-Endişe ve şefkatin ardında tekrar kaybolmadan önce.

Doğruluyor, nazik bir sevgi yayıyor. "Özür dilerim," diyor sessizce. "Yakında seni kontrol etmesi ve yiyecek bir şeyler getirmesi için birini göndereceğim. Ve yakında tekrar ziyaret edeceğim. Söz veriyorum. Bana ihtiyacın olursa muhafızları çağır."

Ben sessizce izlerken, hücre kapısı arkasından gürültüyle kapanıyor ve korumaları geri çekiliyor.

Bu sefer onu gördüm. *Gerçekten* gördüm. Gördüğümü biliyorum. İkiye ayrıldığında maskesinin sivri kenarı hâlâ gözümün önünde.

Boğazıma dayanmış, şahdamarımı kesmekle tehdit ediyor.

Titremeye başlıyorum, ihanet, kafa karışıklığı, utanç ve acı beni yakalıyor. "Ben deli değilim," diye fısıldıyorum yüksek sesle çünkü bu kelimelerin doğru olmasına ihtiyacım var.

Onaylama bağı üzerinde dalgalanıyor. Anassa'nın kuyruğu inciklerimi okşuyor. Killian geldiğinden beri hissettiğim ilk gerçek nezaket bu.

Dönüp gözlerinin içine bakıyorum ve sessizce konuşuyorum, sesimin taşın üzerinden taşıp hücre bloğunun ötesine yerleştirmiş olabileceği gardiyanlara ulaşmasından endişeleniyorum. *"Biliyor muydun? Bunu yapabilecek kapasitede olduğunu? Onunla çok fazla şey paylaşmamam konusunda beni uyarmıştın."*

Sertleşiyor.

"Bana hiçbir zaman bir sebep vermedin. Bana hiçbir şey vermedin," diyorum ellerimi yumruk yaparak. Kulakları tedirginlikle geriye doğru titriyor. *"Yine de vermeyeceksin, değil mi?"*

Anassa bana öylece bakıyor. Başlangıçta bu beni çileden çıkarıyor, ta ki bakışlarının küçümseyici olmaktan çok sabırlı olduğunu fark edene kadar. Onun bunu yapabileceğini hiç düşünmezdim ama işte buradayız.

"Konuş benimle," diye yalvarıyorum, bu sabra karşılık vermek istiyorum. Affetmeye hazırım, yeter ki *sonunda* gerçeği öğrenmeye layık olduğuma karar versin.

Ama o sadece bakıyor.

Öfke kıvılcımı geri döndü, iki kat daha parlak. *"Bu yüzden senin yerine ona güvendiğimin farkında mısın? Senin benim ortağım olman gerekiyordu! Benim direwolfum. Bağlanmışım. Ama bana karşı dürüst bile olamıyorsun. Bunca zaman bana eşinin kim olduğunu bile söylemedin ya da onunla olan bağı anlatmadın! Bunun beni ne kadar yalnız hissettirdiğinin farkında değil misin?"*

Gözleri parlıyor. İri bedeni bana doğru yaklaşıyor ve dikkatinde bir dalgalanma meydana geliyor. Sanki hücremdeki anahtarı yüzüne fırlatmışım, hayati bir şeyi gereksiz yere bir kenara atıyormuşum gibi bakıyor.

Geri dönmeye, anlamaya çalışıyorum. Ve sonra tam gaz giden bir kurt gibi bana çarpıyor, beni dümdüz ediyor. Gözlerim boynundaki titreşen tasmaya kayarken destek almak için hücre duvarına tutunuyorum.

"Hâlâ eşinle iletişim kurabiliyor musun?" Ben soruyorum.

"Evet," diye onaylıyor Anassa. *"Tasma çiftleşme bağları düşünülerek yaratılmadı. Kaçmak için istasyonunuzu kullanmak istemeniz durumunda, yalnızca sürü bağı engelliyor gibi görünüyor."*

Hâlâ zor nefes alıyorum ve patlamamdan dolayı kızarmış durumdayım ama kalp atışlarım yavaşlıyor. Sonunda bana yaşattıkları için ona bağışlamak iyi hissettirdi. Bu önemsiz öfke, Killian'ın ihanetine karşı duyduğum dipsiz acı ve öfkeden uzaklaşmamı sağladı.

Ama sonra ayağa kalkıyor, devasa formu hücrenin çoğunu kaplıyor. Burnunu yaklaştırarak bana doğru ilerliyor. Gözleri ruhumu delip geçiyor. Sesi yumuşak, acımasız ama düpedüz düşmanlıktan yoksun. *"Güven iki yönlüdür, Meryn."*

Yanaklarım ısınıyor. Elimin ona uzanmasına engel olamıyorum, parmaklarım çenesinin altındaki kürke dolanıyor.

"Sana hiçbir şey vermediğimi söylüyorsun. Bana ne verdin?" Aynı şekilde bakıyor, sabırlı ve bilerek. *"Sana eşimi ışıқта göstermemi istiyorsun ama sen prensinle karanlıkta saklanıyorsun."*

"Anassa," diye nefes alıyorum, gözlerim açılıyor.

"Sen bana tam olarak güvenemeyebilirsin ama ben de sana güvenemem. İşte bu yüzden eşimi sır olarak sakladım. Onun adını prense vermeyeceğinden asla emin olamazdım." Başını kaldırıyor. Elim kürkünden düşüyor. *"Ne olursa olsun, bu bize fayda sağladı. Bizi eş iletişimine karşı korumayı düşünmedi."*

Kızgın bir nefes aldım. Hâlâ sinirliyim. Duygu selini tamamen durduramıyorum, özellikle de Anassa'nın kendi kızgınlığı bir geri bildirim döngüsü yaratmaya başladığı için.

Ama bir yanım söylediği hiçbir şeyin yanlış olmadığını biliyor. *"Peki eşin burada mı? Kalede mi?"* diye sordum.

"Evet."

"Kim o?" Deniyorum.

Ondan doğrudan bir cevap almaya çalışmam aptallıktı sanırım. Sadece acı bakla gibi başını salladı ve *"Belki yakında öğrenirsin"* dedi.

Tamam, anladım. Daha yavaş bir nefes alıyorum ve başımı kaldırıyorum. *"Lütfen hemen arkadaşınla iletişime geç ve yardıma ihtiyacımız olduğunu söyle. Venna'yla temasa geçmelerini sağla. Killian'a olan güvenimin boşa çıktığını biliyorum ama Venna'nın bize yardım edeceğine gerçekten inanıyorum. Eşinin ve binicisinin muhafızları atlatmasına yardım edebilir."*

Karınçalanan bir farkındalık omurgamı titretiyor. Ruhum bir şeye uzanıyor ve zihnim beklenmedik bir şekilde beni uyandıran sese atlıyor,

tacı geri almamı talep ediyor.

Killian kızmamı istiyorsa, tamam. Ben de bu acıyı kullanacağım ve rüyama güveneceğim.

"Arkadaşına arenanın altında, merkezdeki kanalda gömülü bir taç olduğunu söyle. Onu alıp buraya getirmenin bir yolunu bulmaları gerekiyor," diyorum, doğru olduğunu bilerek.

Anassa'nın bakışları keskin. *"Bu doğrudan bir emir mi?"*

Ses tonunda gizli anlamlar taşıyan bir keskinlik var. Vücudu kaskatı. Kulakları bana dönük. Yoğunluğu bana sorusunun önemli olduğunu söylüyor. Cevabın da önemli olduğunu.

Omurgam yine karıncalanıyor. Gözlerinin içine baktığımda, aniden anlıyorum ki bir emir olması gerekiyor.

"Evet. Anassa, eşine tacın nerede olduğunu söylemeni emrediyorum. Eşine tacı alıp buraya, bize getirmesini emrediyorum."

Anassa bir an için benden uzağa bakıyor. Havada enerji vızıldıyor. Sonra bana baktı. *"Bitti."*

ŞAFTÖR EİEtY-EIVE

T Ayak seslerimin ritmik yankısı beni çıldırtmaya başlıyor ama volta atmayı bırakamıyorum. Hücre boyunca ileri geri yürürken Anassa'nın gözleri beni takip ediyor, baş ağrımı geçirmek için şakaklarımı ovuyorum.

Yaralarım geçmesine rağmen hala duruyor.

Sanki sonsuza dek burada bekleyecekmişiz gibi geliyor. Anassa bana eşinin ve binicisinin başarılı olduğunu ve zindanlara doğru yola çıktıklarını söyledi. Venna ile birlikteler, muhafızlar değişene ve fark edilmeden içeri girene kadar bekliyorlar.

Dakikalar acı verici bir şekilde yavaş ilerliyor. Killian'ın ne yaptığı konusunda endişeliyim. Saela'nın nerede olabileceği konusunda endişeliyim. Anassa'nın eşinin onlar bize ulaşmadan çok önce yakalanacağından endişeleniyorum.

Sonra, ayak sesleri. Sonunda koridorda tekrar bot sesleri duyuyorum ve tepkisini ölçmek için içgüdüsel olarak Anassa'ya bakıyorum; bakışları yumuşamıştı. Sürücünün ayak seslerine, iri kurt pençelerinin taş üzerindeki tıkırtısı eşlik ediyor. İçimi bir rahatlama kaplıyor.

Ve sonra Stark köşeyi dönüyor.

Gözlerimi kırpmadan bakıyorum, neden burada olduğunu, ne yaptığını, bana neden öyle baktığını anlamaya çalışıyorum.

Anassa hücrenin içinde yükseliyor ve Cratos olan devasa, değişken gölgeye doğru ilerliyor. Ona yaklaştığı anda tüm tavrı değişiyor.

Kasları gevşiyor. Böğrü titriyor. Başını daha önce hiç görmediğim kadar aşağıda tutuyor ve parmaklıklara yaklaşıyor. Anassa burnunu metale bastırıyor ve

Cratos öne çıkıp burnunu onunkine değdiriyor, derin bir nefes alırken yanları genişliyor.

Bir saniye sonra aramızdaki bağ dramatik bir şekilde değişiyor.

Varlığından bile haberdar olmadığım perdeleri aniden kenara çekti, ışık, ısı ve *doygunlukla* beni kör etti. Boğazımda küçük bir boğulma sesi çınlıyor ve kanım alev alırken göğsümü tutuyorum.

Onun duygularının ilk etkisiyle görüşüm bulanıklaşıyor, bağlandığımızdan beri ilk kez korumasız kalıyorum.

Cratos hakkındaki gerçek hisleri dünyayı sarsıyor. Anassa'nın eşine duyduğu arzusun yoğunluğu ciğerlerimdeki havayı eziyor ve her santimime yavaş, bağımlılık yapan bir sıcaklık gönderiyor. Onun özlemi aramızdaki enerji kanalında çatırdıyor ve kanıma sızıyor.

Her hızlı kalp atışında içimde nabız gibi atıyor ve sağduyuyu ve bildiğimi sandığım her şeyi bastırıyor.

Dudaklarım karıncalanıyor. Parmaklarım kaşınıyor. Kaslarım hareket etmek, almak istiyor.

Git

Onun için, farkındayım.

Stark'ın karanlık gözleri beni sabit bir şekilde izliyor ve omurgamdan bir ürperti geçiyor.

Aşırı farkındalık duyularımı artırırken çenemi sıkıca kavriyorum. Kalp atışlarını hücrenin öbür ucundan duyabildiğime yemin edebilirim. Nefesini kendi göğsümde hissediyorum. Teninin sıcaklığını hissediyorum.

Mantıksal olarak, bunun Anassa olduğunu biliyorum. Cratos'la olan bağı kendi bilincimin önüne geçiyor.

Ancak bu bilgi yoğunluğu azaltmıyor ya da çekime direnmeme yardımcı olmuyor.

Sanki ona yeni, daha keskin gözlerle bakmak gibi. Stark hücre parmaklıklarına yaklaşırken, onunla ilgili tanıdık şeyler aniden farklı görünüyor - hareketlerinin yırtıcı zarafeti, parmaklıkları kavrarken ellerindeki güç, başını eğerken öldürme dövmelerinin yakasının altında kaybolması.

Kahretsin, kirpikleri çok uzun.

Başını çevirmesini istiyorum ki çenesinin altındaki o gizli yarayı tekrar görebileyim.

Bu düşüncenin katıksız çılgınlığı beni kuvvetle etkiliyor. Bir adım geri atıyorum ve Anassa'nın duygusunu engellemek için enerjimi topluyorum. Ama kısa kesiyorum.

Onu tekrar kesmek istemiyorum. Bu yanlış geliyor.

Bu yüzden aklımı başıma toplayıp bu acımasız, çileden çıkarıcı, yıkıcı adama pantolonunu yırtıp şehre inecekmişim gibi bakmayı bırakacak kadar ince bir filtre yerleştiriyorum kafamın içine.

İlk telaş geçtiğinde, geriye kalan tek şey şok ve öfke oluyor.

"*Sen,*" diye homurdanıyorum, ellerim yumruk olmuş.

Tüm bu zaman boyunca, *Stark*'tı.

Dağdaki gün, oydu. Rawbond denizinde bana dik dik baktığı gün, oydu. Boynuma bir iğne batırdığında, oydu. Hayatımı tehdit ettiğinde. Eğitimde beni öldürmeyi hayatının görevi haline getirdiğinde. Beni yaralı gövdemden bıçakladığında ve Anassa'ya beni iyileştirmek isteyip istemediğini sorduğunda...

Konuşuyorlardı. Onu *duyabiliyordu*.

O kitabı bulduğumda ve ikisi de bana bundan bahsetmeyi reddettiğinde *konuşuyorlardı*. İş birliği yapıyorlarmış gibi hissettim, çünkü *yapıyorlardı*.

Kahretsin, bunu nasıl kaçırdım?

Bir adım daha yaklaşıp elimi parmaklıklara vuruyorum. "Bunca zamandır biliyor muydun?" Sesimi alçak tutuyorum, gardiyanların dışarı dönmüş olabileceğinin farkındayım ama ses tonum zehirli.

Hafifçe bile irkilmiyor. "Tabii ki."

Ve bunu benden sakladığı için de zerre kadar pişmanlık duymuyor. Gün gibi ortada, yüzünden okunuyor. Umurunda bile değil. Ona çok kızgınım ama bunun ötesinde aklımda yüzlerce soru var.

Neden bana söylemedi? Neden hayatımı cehenneme çevirdi? Bunu nasıl bu kadar iyi sakladı?

Başından beri bu *çekimi* hissediyor muydu?

Sormak için ağzımı açtığımda, kekeleyerek ve acınası bir şekilde "Venna nerede?" diye soruyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Dışarıda, gölgelerde, nöbette. Muhafızların değişimi sırasında buraya sızmak için sadece bir dakikam vardı. Gitmem gerektiğinde dikkatlerini dağıtmaya ya da onları bayıltmaya hazır. İşte," diyor Stark, parmaklıkların arasından bir şey geçirerek.

Bakışlarımı onun karanlık gözlerinden ayırmak için mücadele ediyorum. Bir an için aramızdaki demir parmaklıkları söküp açmak daha kolay olacakmış gibi geliyor.

Ne için? Bilmiyorum. Çenesine yumruk atmak için. Ya

da- "Al şunu" dedi.

Sonunda aşağı bakmayı başardım. Ensemdeki tüyler anında diken diken oluyor. Baş ağrım zonklıyor. Stark'ın eli narin kolyenin etrafında

Tacın metalini büken parmakları, kurtlardan birinin inanılmaz derecede gerçekçi postunun etrafında kıvrıldı.

Bir süre ona bakıyorum, o ulaşma hissi iliklerime kadar işliyor.

Taç, bariz yaşına rağmen ince detayları ve karmaşık kuleleriyle narin görünüyor. İki güzel altın kurt birbirlerine doğru s  rıyor, kıvrak vücutları tacın halkasının etrafında uçtan kuyruğa kıvrılıyor. Ağızları sanki sonsuz bir dansa tutuşmuşlar gibi tam ortada buluşuyor.

Uzanmış pençelerinin arasında kocaman, antik bir opal var.

Bu taş, annemin bana verdiği kolyedekinin ikizi, aynı asırlık parıltıyla ıslıyor.

Yavaşça uzanıyorum. Elim etrafına yaklaştığında, soğuk metal ısınıyor. Titriyor, titrek bir dalgalanma havada ilerliyor. Onu elimde tutarken bile ciğerlerim elektrikli bir şeyle karıncalanıyor ve kanım güçle çarpıyor.

Eğer onu tutmak bunu yapabiliyorsa, onu giymek nasıl bir his olurdu?

Yavaşça başıma doğru kaldırıyorum. Bunu yaparken gözlerim sürekli Stark'a doğru çekiliyor. Her zamanki gibi yüzünde ölçülü bir ifadeyle beni izliyor.

Dudaklarının hafifçe ayrılmış olması dışında. Ve eli parmaklıklara o kadar sıkı tutunmuş ki parmak eklemleri soluyor.

Kurtların kuyrukları şakaklarımın üzerinden kayarak saçlarıma dolanırken gözlerimi kapatıyorum. Metal başıma yerleşir yerleşmez, keskin bir acı beynimde bir şimşek gibi çakıyor.

Ve batıyorum.

Zindan zeminine doğru düşüyorum, duvarları parçalanıyor ve yerini hızla akan karanlığa bırakıyor. Bedenimin zihnimden uzaklaşp eridiğinin, düşerken geride kaldığımın ve yaklaşan bir renk cümbüşüne doğru d şt ğ m n canlı bir şekilde farkındayım.

Birdenbire yerimde sarsılıyorum, bilincim tanıdık bir eşikten geçmiş gibi yerleşiyor.

Kaledeyim ama bildiğim kalede değilim.

Yüksek tavanları ve yankılanan salonları aynı, ancak atmosfer farklı. Daha sıcak. Canlı. İ ğ d sel olarak bunun bir anı ya da hayal olduğunu biliyorum. Gördüğüm şeyin anlık olmadığına dair bir his var, sanki zaman ve mekan kenarlarda bulanıklaşmış gibi.

Yine de sadece bir rüya olamayacak kadar gerçek.

Döndüğümde, o ince sıcaklık kristalleşiyor. Birdenbire anlamlandırabiliyorum.

Bariş. İşte bu.

Koridorlar birleşiktir. O zamandan beri inşa edilmiş olan soğuk taş duvarlar artık burada değil. Kalenin Bağlanmış ve kraliyet tarafları arasındaki ayrım ortadan kalktı.

Devasa kurtlar koridorlarda serbestçe dolaşıyor, pençelerini şaklatıyor ve kuyruklarını sallıyorlar. İnsanlarla birlikte hareket ediyorlar. Görünüşlerine bakılırsa *sıradan* insanlar. Bağlı değil.

İnsanlar konuşur ve gülümser. Görüş alanımın dışında bir yerden parlak bir kahkaha sesi çan gibi çalıyor. Sağımdaki bir direwolf yüksek sesle ofluyor ve yanında yürüdüğü insanı kuyruğuyla kırbaçlıyor ve onlar yanımdan geçerken kadın ona sırtıyor.

Dönerek uzun koridordan aşağıya, kalenin Bağlanmışlar tarafı olarak bildiğim tarafa bakıyorum. Bu geçmiş gibi geliyor. Gerçek olmaktan da öte aslında. *Doğru*. Sanki gerçeklik olarak bildiğim soğuk ve karanlık dünya bir kabustan başka bir şey değilmiş gibi.

o duvarlar... sanki biri bir kalbin iki yarısı arasına soğuk bir metal parçası sokmuş gibi.

Bir şey beni çekiştiriyor. Gözümün köşesinde bir ışık parıltısı. Etraftaki koridorlarda bir dönme. Aniden başka bir yerde olana kadar hissedemediğim bir rüzgarla ileri doğru çekiliyorum.

Tüm ihtişamıyla parıldayan taht odası, güzelliğiyle gölgede bırakılmıştı...

Tahtta oturan kadın. Solgun tenli, uzun gümüş rengi saçları parlak bir şelale gibi omuzlarından kalçalarına dökülüyor.

Gümüş saçlarının üzerinde ikiz kurtlarıyla birlikte altın tacı duruyor. Boğazında, benim opal kolyem. Kalçasında, kurt kabzalı kılıcım. Ve ayaklarının dibinde, parlak gümüş-beyaz kürküyle şimdiye kadar gördüğüm en büyük direwolf.

Bu kadını tanıyorum. Onu daha önce de görmüştüm, kraliyet kanadını kalenin Bağlanmışlar tarafına bağlayan tüneldeki gizli bir duvara oyulmuştu. Ve yine Stark'ın kadim kitabında çizilmişti.

Öne doğru eğilip kollarındaki ağırlığı yeniden ayarlarken yüzünde sakın bir ifade var. Kabarık kürklü bir battaniyeye sarılmış bir bebek. Bebeği göğsünde emziriyor, çocuğuna dönmeden önce kendisine bir şey soran hizmetçiye gülümsüyor.

Onunla ilgili her şey güç yayıyor. Güzelliği. Tacı. Kılıcı. Ama çocuğu da.

Onları değerli, Şefkatli ve utanmaz bir Şekilde tutuyor. Aralarındaki bağı havada hissedebiliyorum, sıcak ve sessiz. Onlara bakarken daha önceki aynı huzurlu atmosfer kalbime sızıyor. Anne ve ocuk.

Ve sonra her Şey paramparça olur. Uzaktan bir ses geliyor, büyünün havayı parçalaması gibi.

Kapılar patlayarak açılır. zerinde bir çeşit askeri üniforma olan bir kadın tahta doğru koşar. Kara gözleri vahŐiydi. "Kraliçe Chiara, Siphonlar saraya sızdı!"

Kraliçe aceleyle göğsünü geri çeker, bebeği reddedildiği için hemen muhtaç bir feryat koparır. Hızla ayağa kalkar, çocuğunu kucağına alır ve kürsüden iner. Direwolf da onu takip ederek sahnenin üzerinde belirir.

"Al onu," diye emrediyor Kraliçe Chiara, nefesi kesilmiş kadına çocuğunu uzatırken. "ocuğumu hayatın pahasına koru. *Onu* kaleden çıkar ve *sakla*."

"Kraliçem," diye kekeliyor ikinci kadın. Kraliçe Chiara opal kolyeyi boynundan koparıp ellerine sıkıŐtırınca gözleri büyür.

"Bu seni koruyacak," diyor ve sonra tereddüt etmeden dönüp devasa direwolf'un kürkünü kavırıyor.

Canavara zahmetsizce biniyor, gümüş saçları sırtına dökülürken olağanüstü bir zarafetle yerini buluyor. Sanki oraya aitmiş gibi görünüyor.

Güçlü görünüyor.

Başını çevirip kurtadamını ilerlemeye teşvik etmeden önce gözleri acı dolu kısa bir an için çocuğunun üzerinde kalıyor. Ben de onlarla birlikte sürükleniyorum; bakış aım kendi gözlerim, kralieninki ve kurdununkinin keskin görüŐü arasında gidip geliyor. Aceleyle uzaklaşırken çocuğa son bir kez daha bakıyorum, kalbimde yalnız bir sızı.

O gitti. Kraliçe savaŐmalı.

Koridorlarda uçuyoruz, inanılmaz bir hızla ilerliyoruz. Kurdun güçlü kasları bizi ileriye doğru iterken, tacının ağırlığı benim de başıma baskı yapıyor. zm onların yanında ağırlıksız bir Şekilde uçuyor ve onları teşvik ediyor.

Kalenin kaos içindeki bir bölümüne ulaşıyoruz. Kurtlar savaşıyor ve ölüyor. Sifonlar doğal olmayan hızları ve güzellikleriyle koridoru dolduruyor. By parlamaları patlıyor ve havanın enerjisiyle titremesine neden oluyor.

Kraliçe hepsinin yanından geçiyor. Avlanıyor.

Sonunda avını bulur. Uzun boylu bir Siphon adamı.

Tüm varlığım ürperiyor. Delici mavi gözleri ve aynı keskin yüz hatlarıyla rahatsız edici bir şekilde hem Killian'a hem de babasına benziyor.

Kraliçe hiç tereddüt etmez. Kurt kılıcını çeker ve saldırır, kurduyla koridorda ilerler ve Siphon'un kafasını keserek başını koparmayı hedefler. Ancak bıçağı Siphon'unkine çarpıyor ve Siphon darbenin gücünü yönlendirip eğilmeyi başarıyor.

Korkunç bir kahkaha etrafımızda yankılanıyor. "Chiara Sturm frost, sonunda oynamaya geldi!" diye bağırarak kollarını yana açıyor. Sonra gözlerinde iğrenç bir karanlık parlıyor. Saf kötülük. Sanki bir sırrı paylaşıyormuş gibi eğiliyor. "Kocanın boğazını çoktan kestiğimi biliyor muydun?"

Kraliçe Chiara'nın öfkesi ve kederi damarlarıma doluyor, sanki bir dağ yol vermiş ve ruhumu ezmiş gibi. Öfkeyle savuruyor ve Sifon savuşturuyor. Direwolf'unun gücünü iyi kullanıyor, ikisi birlikte hareket ediyor.

Ama Siphon hızlıdır. *Güçlü*. Gözleri, onun darbeleri inmeden çok önce her şeyi görüyor.

"Son oyunun ne Brightbane?!" diye bağırır kraliçe.

Brightbane. Lucien Brightbane gibi, Astreona'nın Siphon kralı. Ama bu adam o değil. Akrabası ya da atası olabilir mi?

Bir darbe daha geliyor. Bir tanesi omzuna çarpıyor ama yara onu yavaşlatmaya başlamıyor bile.

"Nocturna *asla* Sifonlara boyun eğmeyecek!" Kraliçe Chiara bağırıyor. Direwolf'u Brightbane'e doğru hamle yapıyor ve Brightbane'in gözleri açılıyor.

Pantolonunu indiriyor, ona zalimce sırtıyor. "Kraliçe ve soyunun hepsi *öldüğünde* başka ne seçenekleri olacak ki?" diye tükürüyor.

Bu son kelime Kraliçe'ye soğuk bir acı gönderir.

"Üç büyük çocuğunuzu öldürmek son derece kolay oldu ve adamlarım bebeğin peşine düştü. Gün ağarana kadar Sturm frost hattı bitmiş olacak."

Kurt adam sanki binicisinin acısını hissediyormuş gibi uzun, alçak bir inilti çıkarır. Kraliçe Chiara'nın kılıcını tutuşu gevşiyor. Gözleri bulutlandı. Sadece bir ebeveynin hissedebileceği bir acı...

Bu ona bir fırsat veriyor. Birkaç acımasız darbeyi savuşturmayı başarıyor ama bu yeterli değil. Mücadele gücü tükenmiş.

Çocuklarım, neredeyse fısıldadığını duyabiliyorum. *Çocuklarım*.

Brightbane onun kılıcını taştan kaparak elinden düşürür. Kurt geriye doğru tökezlemeye çalışıyor ama tek bir akıcı hareketle,

Brightbane dönüyor ve kılıç canavarın boğazını kesiyor.

Parlak kırmızı kan gümüş kürkün üzerine dökülür.

Kraliçe Chiara çılgık atar. Kurt adam sendeliyor ve yere düşüyor, gümbür gümbür yere çarpıyor. Kurdun boğazından bir kan okyanusu akarken dehşet içinde izliyorum.

Sonra kraliçe kurdunun yanına yığılır, gümüş saçları korkunç kırmızı kan havuzunun yüzeyinde yüzmektedir.

Bakışları ölümcül bir şekilde hareketsiz kalıyor, kopan bağları onun hayatını alıyor.

Brightbane'in sesi duyduğum son şey, onun ölüm sahnesinde çınlıyor. "Bağlanmışlarınız benim intikam araçlarım olacak."

Görüntü solmaya başladığında bu neredeyse bir lütuftur. Işık ve renk, kraliçenin enerjisinin kalıntılarıyla birlikte dağılır.

Karanlık beni buldu. Ve o karanlığın içinde, tanıdık bir ses. Rüyalarımda yankılanan sesin aynısı.

"Chiara Sturm frost öldü. Meryn Sturm frost geri döndü. Çok yaşa Kraliçe Sturm frost."

İmgelemden uyanmak hızlı, sessiz bir şafak gibi. Zayıf ışık üzerime dökülüyor, etrafımdaki hücreye ve titreyen ellerime yavaşça yayılıyor. Bedenime, başladığım yere geri döndüm.

Ama her şey farklı hissettiriyor.

Başımı kaldırıyorum. Stark hâlâ orada duruyor, parmaklıkların diğer tarafından bana bakıyor. Gözleri benimkileri arıyor. Ne için, bilmiyorum. Ama sanki bir şeye uzanıyormuş gibi parmaklıklara bastırıyor.

Zihnim uğulduyor, geçici görüntü bir art görüntü gibi üzerime kazınıyor. Parçalar yerine oturuyor.

Kraliçe Chiara'nın opal kolyesi, bebeğine verildi, sonra da benim soyuma geçti.

Annemin aldığı, benim aldığım -ayrık, bunaltıcı ve sonunda her şeyi tüketen ama gerçekleri içeren- vizyonlar.

Anassa, bir binici için yıllarca beklemiş, sonra da isteksiz birine zorla bağlanmış, ölçülemez güçte bir direwolf.

Alnımda sanki orada olması gerekiyormuş gibi hissettiren sıçrayan kurtların tacı.

Dilim damağımda kalıyor ama bir şekilde kulağa mantıksız ve aynı zamanda kesinlikle doğru gelen kelimeler söylemenin bir yolunu buluyorum.

"Nocturna'nın gerçek kraliçesiyim, değil mi?" Ben soruyorum.

Stark'ın gözleri parlıyor, tek bir adım geri atıyor ve elini göğsüne götürerek tek dizinin eğiliyor. "Evinize hoş geldiniz kraliçem."

OceanofPDF.com

ŞAFTÖR EİEtY-SIX

I Stark'a bakıp anlamaya çalışıyordum. Dizini taşa vurduğu anda içime dolan tuhaf sıcaklık dalgasıyla mücadele ediyordum.

Benim için *diz çöküyor*.

Ona bakarken elim destek için hücre parmaklıklarına yapışıyor. Yapabildiğim tek şey boğuk bir şekilde "Neden bana *söylemedin*?" demek.

Taç acı verecek kadar ağır, kafatasımı çok sıkıyor. Hiçbir şey anlamıyorum. Tek bildiğim, yüzyıllardır saklı kalmış gerçeklerin - düpedüz *yalanların* - başımın üzerinde güzelce tünemiş olduğu.

Nefes almakta zorlanıyorum ve Stark hâlâ orada diz çökmüş, yavaşça bana bakıyor.

"Bağlanmışlar-"

"*Ayağa kalk*," diye boğuldum. "Siktir."

Yumuşak bir şekilde tam boyuna yükseliyor, üzerimde yükseliyor. Üzerime tekrar bir sıcaklık hücum ediyor ve ben bunu bir kova buzlu suyla çabucak bastırıyorum.

O anı. Ölümler.

Stark'ın karanlık gözleri kısa bir süre başımdaki tacın üzerinden parmaklıkların üzerindeki elime bakıyor, sonra benimkilerle buluşuyor. "Bağlanmışlar beş yüz yıldır Siphon kan laneti altında." Dikkat dağıtacak kadar yaralı eliyle tacı işaret ediyor. "O taç ve kılıç birlikte, insanların kurtadamlarla olan bağlarını kontrol ediyor."

Arenayı, sürümün zihninde gizlenen birbirlerini öldürme dürtüsünü düşünüyorum.

"Taca ne olduğunu bilmiyorduk ama arenada saklanmış olması mantıklı - daha fazla direwolf ve Bonded kanı döküldü,

Kral'ın kontrolü de o kadar " diyor.

"Kan büyüü," diye tekrarlıyorum uyuşmuş bir halde, zihnim bu yeni bilginin içinde dönüp dururken. "Kan *laneti*. Sen neden bahsediyorsun?"

Stark'ın kaşları kısa bir süreliğine çatılır ama derin bir nefes alır ve sakin, dikkat dağıtacak kadar gürleyen bir sesle konuşur. "Gerçek kraliyet ailesini deviren Siphon, halkın Sturmfrost kraliyet ailesiyle ilgili anılarını bağlamak için güçlü bir kan büyüü kullandı. Bir daha kimsenin onlardan bahsetmesine izin verilmedi ve bir nesil içinde unutulduklar," diyor bana. "Ailem dışında herkes tarafından. Bildiğiniz gibi, biz kraliyet soyunun yeminli koruyucularıyız."

Neredeyse çılgınca kahkahalar atacaktım. Ben deli değilim, ama Stark kesinlikle beni o yöne itmek için elinden geleni yapıyor.

Tüm bu zaman boyunca. *Benim* koruyucum, Killian'ın değil, kralın değil.

"Atam, senin atanı bebekken kaleden kaçırdı ve halktan bir insan ailesinin yanına sakladı," diye devam ediyor. "Ayrıca benim odamda bulduğunuz tarih kitabını da saklamış. Ailem o kitabı nesiller boyunca sadakatle aktardı. Bir lanetle mühürlenmiş olsa bile, okuyarak gerçeği canlı tuttuk."

Sonunda farkına . "Kelimenin tam anlamıyla konuda konuşamazdın. Bu yüzden mi Anassa'ya tacı alması için 'doğrudan emir' vermek zorunda kaldım?"

"Evet," diyor sertçe, sonra bariz bir hayal kırıklığıyla dudaklarını sıkıca birbirine bastırıyor. Yine de bana yönelik değil. "Ben hikayelerle büyüdüm -Sturmfrost soyu hakkında hep *yazıldı*, hiç konuşulmadı. Gerçek kraliyetin döneceği gün hakkında. I-"

Sözünü kesti ve ağırlığını kaydırdı. Bakışları beni yakıyor.

"Bir Sturmfrost kraliyet ailesinin yeniden Bonded olabileceği günü bekliyorduk."

Dudaklarımdaki hafif karıncalanmayı ve ne söylemek üzere olduğunu öğrenmeyi ne kadar çok istediğimi görmezden gelerek yutkunuyorum. Kendimi bir adım geri atmaya ve bana ne söylediğini gerçekten *duymaya* zorluyorum. Ve tüm bunların arasında, özellikle bir şey hiç mantıklı gelmiyor.

Başımı sallayarak parmaklıkları daha sıkı kavriyorum. "Eğer sen benim..." Benim değil, o benim değil. "Eğer ailemin koruyucusuysan, neden buraya geldiğimden beri beni *öldürmeye* çalışıyorsun?"

Bir anda yüz ifadesi öfkeyle çarpılır. Ondaki tehditkâr bir enerji fışkırıyor. Bu, tartıştığımızda, öldürdüğünde, *savaşa* gittiğinde somutlaştırdığı o yoğun, ezici varlık.

"Seni öldürmek mi?" diye bağıyor, sonra omzunun üzerinden zindanın girişine doğru bakıyor ve sesini alçaltıyor. "Seni güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum!"

Yanaklarım yanıyor. "Wh-"

"Gece biri seni öldürmeye çalıştığında seni kendi odana kim taşıdı? Ben!" Göğsüne bir yumruk indiriyor. "Seni kim eğitiyor ve her fırsatta güçlendiriyor? Ben!"

Beni kendi odama mı taşıdı? Killian'ın bundan kendine pay çıkardığına inanamıyorum... Tabii ki inanabilirim.

"Peki ya o gece, Ses Duruşması'ndan sonra?" Ben soruyorum. "*Tehdit* ettin Ben. Kazalar hakkında konuştuk ve-"

İnliyor. "*Sarhoştun*. Saldırıya uğradıktan kısa bir süre sonra. Seni daha da sarhoş olmaman için uyarma girişimiydi."

Oh. Ben... "Eğitimde sürekli beni öldürmeye çalışıyordun!" Ben haykırıyorum. "bildiğim *tek bir* vuruş bile emretmedim," diyor, bir adım atarak

parmaklıklara daha yakın. Sıcaklığını, nefesini hissedebiliyorum. Kızgın ama bana sanki şunu istemiş gibi bakıyor: "Ve *sürekli* biraz abartılı, sence de öyle değil mi?"

Geri çekiliyorum çünkü ona bu kadar yakın durmak kafamı karıştırıyor. "Ne gördüğümü biliyorum Stark. En başından beri benden *nefret* ediyorsun. Sen-"

Eli parmaklıklara çarpıyor. "Elbette senden nefret ediyordum Meryn!" diye tıslıyor. Kalbim göğsümde çarpıyor. Kafa karıştırıcı bir elektrik şimşegi omurgamdan yukarı fırlıyor ve omuzlarımı geriye itiyor. "Beni suçlayabilir misin? Ailem *yüzlerce* yıl senin gelişini bekledi, sırrı canlı tuttu. *Ben* de bekledim. Ve Sturmfrost kraliçesi nihayet ortaya çıktığında, *zayıf* ve ailesinin doğum hakkını çaldığı kişiye aşık!"

Ne... *lanet olsun*? Neden bunu kafamdan atamıyorum? *Bekledim*. Daha kızgın olmalıydım. Bana zayıf dedi. Sanki ilgi bekleyen aptal bir kız öğrenciymişim gibi "aşk" kelimesini ağzından kaçırdı. Ama gözleri derin bir acı kuyusuydu.

"Seni onunla görmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun?" diye homurdanıyor. "Kim olduğunu bilmek, sen bilmesen bile, *mide bulandırıcı* büyüün beni susturması? Tüm bunların üstüne bir de kurtlarımızın eş bağına katlanmak?"

Anassa, söylediğini vurgulamak istercesine aramıza çektiğim ince filtreyi deviriyor.

Arzu anında içimde nabız gibi atıyor.

Cezalandırıcı. Bu o kadar güçlü bir ihtiyaç ki neredeyse boşluğuma *kızıyorum*. Stark'a bakıyorum ve tüm vücudum onu *özlediğimi* haykırıyor.

Duygusal değil. Uyluklarımın arasından dayanılmaz bir sıcaklık aksa da, yalnızca fiziksel bile değil.

Hayır. Bu ruhumun derinliklerinde, kim olduğumun özünde yatan bir şey.

Sanki bir zamanlar aynı kemikten oyulmuşuz, kanımızı ve nefesimizi paylaşmışız gibi. Sonra biri onu benden kopardı ama ben bunun nasıl olduğunu *hatırlayamıyorum*. Geriye kalan tek şey öfke ve ona gidip kaybedilenleri geri getirme arzusu.

Elimden gelen her şekilde onunla birlikte olmak için.

Geri çalışıyorum. Ondan kaçmaya çalışıyorum çünkü *o ben değilim*.

Anassa'nın Cratos'a olan bağı. Bu Cratos'la ilgili, Stark'la değil. Neden ben-

Ben geri çekilmeye çalışırken Stark'ın kolu parmaklıklardan içeri giriyor. Bakışları çok yoğun. Tutuşu güçlü ama aynı zamanda dikkatli. Beni parmaklıklara bastırana kadar kendine çekiyor, soğuk demir gömleğimden sızıyor ve sıcak tenimi soğutuyor.

"Dövme Balosu'nda seni, senin için seçtiğim elbisenin içinde izlemenin nasıl bir his olduğunu biliyor musun-" *Ne?!* "-Sevgilinin kollarında dönüp hain babasının önünde eğilmek mi?"

Onun *sesi*. Sanırım hırıltısının titreşimlerinin boğazımın hassas derisi üzerinde dans ettiğini hissedebiliyorum.

Stark daha önce hiç bu kadar *açık* görünmemişi.

O elbise. O elbise benim için mükemmeldi. Kalbime şarkı söyleten.

Kahretsin, bunun için Killian'a *teşekkür ettim*.

Elbisemi Stark seçti. Bundan kurtulamıyorum. *Elbisemi Stark seçti*.

Sonra başka bir düşünce zirve yapar. "Stark, Yükseliş'ten önce şehre gelmiştin. Bir adam vardı, bir asker kaçağı..."

Stark ve Cratos'un halkın önünde parçaladığı adam.

Bir gece önceki dövüşümde beni tehdit eden adam. Stark çenesini kaldırdı. "Evet," dedi basitçe.

Evet, adam beni tehdit ettiği için onu öldürdü. Bu da Stark'ın o gece orada, kalabalığın içinde bir yerde beni dövüşürken izlediği anlamına geliyor.

Dizlerimin bağı çözülüyor ve demir parmaklıkları daha sıkı kavıyorum. Sonra gözleriyle karşılaşıyorum. Nefes alış verişi biraz düzensiz. Çenesi .
Onun

Kolumdaki el omzumda şimşekler çaktırıyor ve beni eritiyor.

Çenemi sıkıyorum ve Anassa'nın arzusunu bastırmak için nazik bir bariyeri yerine geri itiyorum. Ama hâlâ orada. Saklamaya çalışmadığında, zihnimin derinliklerinde kalıyor.

Sessiz ama ağrıyor.

Ve Stark bunu tüm zaman boyunca hissetti.

Elimi yavaşça kaldırıp bileğinin üzerine koyuyorum. Gözleri açılıyor. Kolundaki tüylerin kalkışını izliyorum. Dudaklarının hafifçe aralanmasını izliyorum. Sonra başka tarafa bakıyor.

Yüzüne bir tokat atmışım gibi yüzünü yana doğru sallayarak beni serbest bırakıyor. Bir an için çenesinin altındaki savunmasız yara izini görebiliyorum.

Geri çekiliyorum, sıcaklığı avucumda kalıyor. "Anassa," diye yalvarıyorum. Nedenini bilmiyorum. Sadece kafam karışık. Bunalmışım.

Başını çeviriyor ve kolumu dürtüyor. Kürkünün kaşınması beni sakinleştiriyor. Ondan gelen bir anlayış girdabını hissedebiliyorum. Bu, aramızdaki bağa dair hissettiğimden çok daha nazik bir duygu.

Belki de aramızdaki açık bağlantıyı hafifletiyor çünkü bir nefes sonra kafam biraz daha netleşiyor. Bedenimdeki fiziksel etkiler devam ediyor ama acı veren ihtiyaç ortadan kalktı. Yine de Stark'a bakıyorum ve hissediyorum ki...

Sadece anlıyorum, sanırım. Yine de zor.

Onun hakkında bildiğimi sandığım her şey tersine döndü.

Derin bir nefes alıyorum ve Anassa'nın kulağını okşayarak hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Hâlâ kafam karışık ama...

"Stark," diyorum.

Hâlâ etkilendiği belli olan başını kaldırır.

"Alfaların zayıflık lüksü yoktur," diye tekrarlıyorum.

Gözlerinde bir tanıma parıltısı belirliyor. Yavaşça başını kaldırıyor ve tanıdığım o acımasız, boyun eğmez adamdan bir iz görüyorum ve ondan *nefret etmiyorum*.

Şu anda, olduğum Alfa gibi düşünmem gerekiyor. Hayır, çiz onu.

Kulağa ne kadar inanılmaz gelse de *kraliçe* gibi.

"Peki ya Killian?" diye sordum. Stark'ın her şeyi bir kenara itip duvarlarının arkasına çekildiğini görebiliyorum. Sanırım bunu istiyor. Bence bu onun için daha kolay ve haklı da. Onu suçlayamam. "Tahtı ailemden çalan atası bir Siphon'du. Killian da mı bir Siphon?"

Stark uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Emin değilim," dedi.

İçimden lanet ediyorum. Bu noktada Killian'ın bir Sifon *olması* beni şaşırtmazdı. Eğer gizlice bir kraliçe olarak etrafta dolaşıyorsam - Stark'ın bana taktığı lakap şimdi daha farklı geliyor - neden aramızda gizli bir Sifon da olmasın?

Stark, "Tahtı çalan asıl kral öldü, tıpkı yıllar boyunca onun soyundan gelenler gibi," diyor.

"Ama Siphonlar sonsuza dek yaşayabilir," diyorum. "Peki nasıl öldü? Neden öldü?"

Stark iç geçiriyor ve kollarını kavuşturarak parmaklıklara yaslanıyor. "Ne yazık ki bilmediğim şeyler var. Bildiğim her şey zaten görmüş olduğunuz kitapta aktarıldı."

Parmaklarımı kalçama vuruyorum. "Siktir."

Ofluyor. Kulağa eğlenme sınırında geliyor. "Kesin olarak bildiğim bir şey varsa o da Killian'ın senin iyiliğini düşünmediği."

Acı acı gülerek aramızdaki parmaklıkları işaret ediyorum. Bunu yaparken aptal *nişan bileziğim* kolumda parlıyor. "İnan bana. Artık bunun çok iyi farkındayım. Neden bir şey söylemedin?" Anassa'ya bir bakış attım. "İkiniz *de*. Lanetten dolayı sınırlamalarınız olduğunu biliyorum ama bir noktada şunu söyleyebilirdiniz: *Hey, bu arada, nişanlın gaz lambalı bir pislik?*"

Bu sözleri söylerken kalbimin acıyla sıkışmasını görmezden gelmeye çalışıyorum. "*Ve sen bize inanacak mıydın?*" Anassa homurdanıyor ve yüzüm ısınıyor.

Utanç verici.

Tabii ki yapmazdım. Killian'a kimliğini benden sakladığı için kızgın olduğumda bile. Denemelere başladığım andan beri ikisiyle de savaşıyorum. Eğer Stark bir şey söylemeye çalışsaydı, muhtemelen onu bıçaklardım. Peki ya Anassa? O duvar bir kez daha yıkılırdı.

Tüm bunların korkunç gerçeği üzerime yıkılıyor ve bir an nefes alamıyorum.

Nişanlım, sevgilim. Kalbime ve yatağıma girmesine izin verdiğim bir adam. Benimle ilgili niyeti her neyse, kesinlikle asil bir şey değildi. Kalbimi kırdı ve sonra, aptal olduğum için *onu affettim* ve o bunu tekrar yaptı, on bin kat daha kötüsünü.

Tüm bunları kendime ben yaptım. Eğer onunla hiç ilişkiye girmemiş olsaydım, Saela güvende olur muydu? Annem hâlâ hayatta olur muydu?

Midem çalkalanıyor ve kirli hücre zeminine kusacağımdan endişelenerek sendeleyerek ilerliyorum. Anassa bana doğru sakinleştirici bir enerji dalgası gönderiyor ve bu da mide bulantımın geçmesine yardımcı oluyor.

Ve kez gittiğinde, netlik gelir.

Eğer hiç Bağlanmamış olsaydım, Sturm frost Kraliçeleri bir sır olarak kalacaktı. Belki bir beş yüz yıl daha.

Sanırım ona teşekkür etmem gereken bir şey var.

Stark dikkatle beni izliyor, yüz hatlarında şiddetli bir fırtına oynuyor. Bir zamanlar bu görüntü beni korkuturdu. Şimdi ise tamamen farklı nedenlerden dolayı tüylerimi diken diken ediyor.

Parmaklıkların arasından uzanıp bileğimi kavlıyor, temas kanımı yakıyor. "Bana emir ver ve onun boğazını parçalayayım. Şimdiye kadar aldığım tüm canlar sadece bu an için eğitimdi kraliçem. Beni intikam aracınız yapın. Bırak ellerim senin her vahşi, ahlaksız düşünceni gerçekleştirsin. Kullan beni. Seninim."

Benimkini. *Benim* psikopat pisliğim. *Benim* kana susamış katilim.

Yüzüm sıcak ve garip hissediyor ve kendimin dışında bir yerden ağladığımı fark ediyorum, gözyaşları yanaklarımdan aşağıya doğru nehirler çiziyor.

Her şey bir yana, beni ağlatan şey *bu* mu?

Belki de deliriyordumdur. Bu düşünceye gülüyorum ve gözyaşlarımı hızlıca fırçalıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum boğazımdaki sıkışıklığın arasından. "Ama bu... bu benim hesaplaşmam, başkasının değil. Ayrıca, sözde prensimize bazı sorularım var ve ikimizden biri onun bağırsaklarını deşmek için yaratıcı yollar bulmadan önce bunları cevaplamamız gerekiyor."

Stark bileğimi nazikçe bırakıyor ve ben de temasın kesildiğini hissediyorum. "O zaman ona gitmen gerekiyor?"

Başımı sallıyorum ve tacı başımdan çıkarıyorum. "Evet. İstedğim kişi gibi davranarak kusursuz bir iş çıkardı. İyiliğinin karşılığını verme zamanı geldi."

Taç ellerimde ağırlaşıyor ve onu Stark'a geri verdiğimde sanki kanım protesto ediyor. İçimde onu geri almak için bir içgüdü var. Ama onu itiyorum. "Onu güvende tut. Saela ve diğer çocukları bul. Venna sana yardım edebilir. Taçla birlikte benimle buluşman gerekecek ama zamanı geldiğinde Anassa aracılığıyla haber göndereceğim."

Stark başını sallıyor, koyu renk saçları gözlerinin önüne düşüyor. Sonunda tekrar bana baktığında, bakışlarında yabancı bir şeyler var.

Endişe, bir başlangıçla fark ettim. Ne kadar sıra dışı.

"Sana kendini tehlikeye atmamanı söyledim," diyor, "ama seni bundan daha iyi tanıyorum."

Dudağımı ısıyorum, aniden utanıyorum. "Endişeli misin?"

Alay ediyor. "Asla. Tehlike sensin. Bunu göremeyen herkes başına gelecekleri hak eder."

Kahretsin, o aptal gözyaşları geri geldi.

Nedense, bu sözler bir zamanlar en büyük düşmanım olduğunu düşündüğüm bir adamın ağzından çıkıyor olsa da, ona hiç şüphe duymadan inanıyorum.

OceanofPDF.com

YEDİNCİ ŞEF

Stark, Venna'nın gelip yolun tekrar açık olduğunu işaret etmesini bekliyor sonra çıkıyorlar. Killian'la işim bittiğinde Saela'nın beni bekleyeceğine söz verdi.

Saela'ya kavuşmamı geciktirme, onu kurtarmak için başka birine, Stark'a bile güvenme düşüncesi kalbimi kanatıyor. Ama Killian'ın tehdidiyle başa çıkana kadar güvende olmayacağını biliyorum.

Onlar gittikten sonra, gardiyanları çağırmadan önce karanlık hücrede volta atarak yirmi ya da otuz dakika geçiriyorum.

Gelen iki adam benden tiksinişmiş görünüyor. Onları kim suçlayabilir ki? Krallarının kurumuş kanıyla kaplıyım.

"Lütfen," diyorum, hücrede önlerinde diz çökerek ve zayıf görünmek için elimden geleni yaparak. "Lütfen, Prens Killian'ı bana getirin. O haklıydı. Zihnim iyi değil. Ona ihtiyacım var, yardımına ihtiyacım var. O beni seviyor ve beni iyileştirecektir. Prens Killian ne yapacağını bilir."

"Kral Killian," diye düzeltiyor içlerinden biri.

"Kral Killian," diye kabul ediyorum, ama kelimeler boğazımdan zorlukla çıkıyor. "Lütfen."

Muhafızlar birbirlerine temkinli bir şekilde bakar ve başka bir şey söylemeden ayrılırlar.

Ama yalvarışlarım işe yaramış olmalı, çünkü kısa bir süre sonra geri gelip beni hücreden çıkardılar. Sonra bana kabaca merdivenlerden yukarı, yukarı ve yukarı, nihayet Killian'ın odasının dışındaki koridora ulaşana kadar geçitlerden geçerek eşlik ediyorlar.

Bana geleceğini düşünmüştüm ama tabii ki beni burada, tamamen üstünlük sağlayabileceği bir yerde istiyor.

Gardiyanlar odanın kapısını açıyor ve beni içeri itiyorlar. "Sakın komik bir şey yapmaya kalkma," diye homurdanıyor ikincisi bana. "Kapının hemen dışında olacağız." Sonra da kapıyı suratıma çarptı.

"Killian'ın odasındayım," diyorum Anassa'ya. *"Hâlâ hücrede misin? Muhafızlar buradayken Stark gelip seni alsın. Nöbet tutuyorlar, bu yüzden kimsenin gittiğini fark edeceğini sanmıyorum. Bakalım Stark o tasmayı çıkarabilecek mi?"*

"Yolda," diye cevap veriyor. *"Bizi çağırır çağırmaz size geleceğiz."*

Arkamı döndüğümde yalnız olmadığımı fark ediyorum. Burada iki hizmetçi kadın var; biri kaşlarını çatmış yaşlı bir kadın, diğeri ise bana korkuyla bakan çok genç bir kadın.

"Hadi başlayalım o zaman," diyor yaşlı kadın.

Beni düzeltmek için saatlerini harcıyorlar - kanlı üniformayı vücudumdan sıyrıyorlar, beni Killian'ın güzel küvetine sokuyorlar, vücudumu fırçalıyorlar ve gümüş saçlarımı yıkıyorlar. Onların ölçülerine göre yeterince temiz olduğumda, bana bir oyuncak bebek gibi davranıyorlar. Saçlarımı kurutup güzelce düzenliyorlar, tüm vücudumu losyonluyorlar. Bana makyaj yapıyorlar ve beni koyu mavi ipeğin güzel bir tonunda özenle hazırlanmış bir elbisenin içine sokuyorlar, o kadar sıkı bağlıyorlar ki zar zor nefes alabiliyorum.

İkisinden de tek kelime duymadım, tüm zaman boyunca. Ve kabul edilebilir bir seviyeye ulaştığımda, gidiyorlar. Ve ben tek başıma beklemeye başladım.

Killian'ın odası artık bana farklı görünüyor.

Gidip pencere kenarındaki koltuğa oturuyorum ve camın ötesindeki parıldayan çatıya düşen ve temas ettiği anda eriyen minik kar tanelerini izliyorum. Bacaklarımı kıvrarak göğsüme doğru çekiyorum ve hizmetçilerin bana verdiği narin topuklu ayakkabıların yere düşmesine izin veriyorum. Elbise beni bütünüyle yutacakmış gibi geliyor.

Etrafımda öğrendiklerimin sessiz hatırlatıcıları var. Bir zamanlar bu odalara bakıp burayı güzel bulmuş olmaktan nefret ediyordum. Hatta sonsuza dek yanan ocak yüzünden rahatlatıcı. Ve *onun* yüzünden, her zaman orada durup bilmiş bir gülümsemeyle beni beklediği için.

Derim sürünüyor. Stark yanımdan ayrıldığından beri hiç durmadı.

Kollarımı ovuşturuyorum ve üzerimde çırpınan hizmetçilerin ellerinin dokunuşunu unutmaya çalışıyorum. Ama beni bir kadın gibi gösterdikleri için minnettarım.

güzel bir nesne.

Zayıf bir gelin adayı istiyor. Sorgusuz sualsiz birini. Kontrol edebileceği birini.

Bunu ona vereceğim.

Kapı tokmağı dönüyor ve ben hemen omuzlarımı yukarı çekiyorum, sanki soğuk kemiklerime işliyormuş ve donma başliyormuş gibi bir topun içine büzülüyorum. Kısa bir süreliğine, sadece bir saniyeliğine, düşüncelerim Stark'a kayıyor. O kaynayan farkındalığın geri dönmesi için yeterince uzun bir süre, ama kapının açılma sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

Odaklanmak zorundayım. Killian sarmal bir engerek.

"Meryn," diye nefes alıyor Killian, kapıyı arkasından kapatarak. Hâlâ babasının kılıcını -hayır, *benim kılıcımı*- belinde taşıyor. Yüzü açık duygularla dolup taşıyor. Rahatlama, endişe, sevgi.

Onu gördüğümde duyduğum öfkeyi savunmasızlığa dönüştürmek karmaşık bir süreç. Bunu daha önce başka erkekler için de yaptım. Ellerimdeki titremeye bakmalarına izin verdim ve bunun korktuğum için olduğunu düşündüm, o elleri boğazlarına doladığımı hayal ettiğim için değil.

Ama o adamlar Killian değildi. Nişan bileziği hâlâ bileğimde, dizlerimi örten ipeğin ışıltısına karşı altın, kırmızı ve siyah parıldıyor.

"Çok güzel görünüyorsun, kedicik," diyor bana doğru geçerek.

Bu lakap neredeyse maskemi düşürmeme neden olacak. *Kedicik*. Ne yaptığını şimdi anlıyorum. Dünyanın geri kalanı için korkunç bir sokak kedisiydim, ama onun için... sadece acınası küçük bir kedi yavrusuydum.

Uzanıp parmaklarımı saçlarıma batırıyorum ve hafifçe çekiştiriyorum. Bana ulaştığında, daha şiddetli bir ürpertinin vücudumu sarmasına izin veriyorum.

"Killian," diye mırıldanıyorum, akıl hastası rolüne bürünerek. "Sanırım haklısın. Gerçekten düşündüm ki..."

Yanımdaki minderlere yerleşirken yüzü çöküyor. Parmakları bileğimde duruyor ve sıcak dokunuşu kanımı donduruyor. Bunun beni etkilemesine izin vermiyorum. Derime dolanmış bir yılanmış gibi davranıyorum.

"Annem gibi aklımı kaçırdığıma inanamıyorum," diye nefes alıyorum, sesim fısıltıyla çıkıyor.

O hastalıklı his geri döndü. Boğazım yanıyor. Keşke o kelimeleri hiç söylemek zorunda kalmasaydım. Annem deli değildi. Ondan önce ailemdeki tüm kadınlar da öyle. İmgelemler, sesler... hepsi sadece yerine getirilmemiş doğuştan gelen hakkımızın çığlık atması, yüzeye doğru tırmanmasıydı.

Yeni bir keder dalgası bana çarpıyor, ani ve sarsıcı.

Killian bunu görüyor ve bana doğru uzanıyor. Kolları etrafıma yerleşirken gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Her şey yanlış. Her şey, tıpkı etrafımızdaki oda gibi, artık farklı. Dokunuşu hala tanıdık, ama bunu hissettiğimde, babasının cesedinin başında dururken bana nasıl baktığını düşünüyorum. Sahte şokunu. Kısa, muzaffer sırtışı.

Ve safrayla savaşmak zorundayım.

Kucağına doğru eğilerek omuzlarına yapışıyorum. Çok geçmeden eli sırtımdan kayıyor ve saçlarımın mükemmel kıvrılmış buklelerine dolanıyor. Parmakları derinlere batıyor, başımı yönlendiriyor.

Ve beni öpüyor.

Kendimi bedenimden ayırıyorum, ağzımı açıp Anassa'ya uzanıyorum. Killian'ın beni derinden öpmesine izin vererek ve Anassa'nın bekleyen varlığına güvenerek kendimi onunla olan bağima bırakıyorum.

Bilseydim, Killian'ın taktığı maske konusunda beni uyarabilseydi, onunla birlikte olmaya asla razı olmazdım. Benden bu kadar çok şey aldığı için öfke de var.

O kadar isteyerek verdim ki, zırhımdaki boşlukları görmesine izin verdim, oysa başından beri *bu* kişiydi.

Bir kadın korkudan titrerken onu öpen bu aşağılık yaratık.

Artık bir önemi yok. Ya da var ama kişisel yaralarımınla yüzleşemiyorum. Bu an sadece benimle ilgili değil.

Ve işe yaradığını fark ediyorum. Killian'ın parmakları elbisemin arkasındaki sıkı bağcıkları çekiyor, beni öperken yavaşça gevşetiyor.

Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum ve Anassa'nın ölümcül memnuniyetine odaklanıyorum. Killian onun çenesinde sürünüyor ve onun kanını tatmak için sabırsızlanıyor.

"değil," diye boğuk bir sesle ağzıma doğru nefes alıyor. "Seninle ilgileneceğim Meryn. Her zaman bakacağım."

Ürperdim. Gözlerindeki parıltıda uğursuz bir şeye işaret eden hiçbir şey rağmen, bir şekilde bir tehdit gibi geldi. Kollarını bana doluyor ve beni kendine çekiyor ama ben bacaklarımı kaydırıp ayağa kalkıyorum.

"Ben... iyi değilim," diyorum, göğsüm hızla inip kalkıyor.

Elini tutmama ve onu ayağa kaldırmama izin veriyor. Ayağa kalktığı anda yanağımı okşuyor ve diğer eliyle korsajımdaki bir danteli daha gevşetiyor.

"Ama... seninleyken kendimi daha iyi hissediyorum," diye yalan söylüyorum, gözlerinin içine bakarak. Göğsüne yaslanıyorum, yakalarını onsuz düşecekmişim gibi kavıyorum. "Beni daha iyi hissettir."

Killian'ın bir sonraki nefesi aç. Eğilip ağzını benimkine yapıştırıyor ve ellerini kalçalarımın doluyor. Geriye doğru adım atıp onu yatağa doğru çekiyorum. Gözleri şehvetle parlıyor.

Gülümsemesinde neredeyse muzaffer bir şey var ve onu bileğinden tutup yönlendirmek için döndüğümde hızla gülümsemesinden uzaklaşıyorum.

Yatağın yanına geldiğimde omuzlarından tutup hafifçe itiyorum. Arkasına yaslanıp kucağına kaymama izin veriyor, ince ipek bacaklarının üzerinde bir fısıltıyla süzülüyor. İç çekiyor ve aşağı uzanıyor, ellerini incelikle süslenmiş kalçalarımın etrafına doluyor ve sıkıyor.

Killian boynunu büktüğünde, onu tekrar öpüyorum. Zehir yutmak gibi.

Bir zamanlar bundan aldığım zevkin hiçbiri acı ve öfkeyle bana ulaşmıyor. Elini elbisemin altından geçirip kalçama dokunduğunda, ağırlığımı ona veriyorum. Homurdanıyor ve onu yatağa doğru itmeme izin veriyor.

Üzerine eğilip onu öpüyorum, çenesini hafifçe ısıyorum. Beni daha yakına çekiyor ve boynumu öpüyor. Altımda sertleşmeye başlayana kadar kalçalarımı hareket ettirerek kendimi birkaç kez onun üzerinde öğütmeye zorluyorum.

Sonra yavaşça uzanıp ellerini kalçalarımın doğru indiriyorum. Kıcıma dokunmasını istediğimi sanıyor ve uzanıyor.

Bunu yaptığı anda kollarını aşağıya itiyor ve tüm ağırlığımla bacaklarımın altına sıkıştırıyorum. Ağzımı onunkinden ayırıp doğruluyorum, damarlarımda buz kristalleşiyor.

Artık yok.

Gözleri açılıyor ama çok yavaş. Bunun için eğitildim.

Kolunu çekerek onu soktuğum zor durumdan kurtulmaya çalıştığında, yumruğumu boğazına indiriyorum. Yüzü kıpkırmızı olurken boğuluyor. Bu fırsatı bacağımla onun baskın koluna dolamak ve aşağı uzanmak için kullanıyorum.

Ve Diren Blæd'i kalçasından kaydırđım.

Sonra, gözünü kırpmasına fırsat vermeden bıçağı boğazına dayıyorum ve çıkardığı telaşlı şaşkınlık sesinin tadını çıkarıyorum.

Killian'ın gözleri onu tuttuğum pozisyonda geziniyor. Çıplak kalçalarım kollarına kenetlenmiş, bıçağım boğazında. Ama o sadece

eğlenmiş görünüyor.

"Tuhaf," diyor, soğuk gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor. "O kılıçla ikinci bir kralın kafasını kesmeye mi çalışıyorsun? Bir günde iki tane muhtemelen rekor kırar."

Boğazındaki kılıca baskı uyguluyorum. Kılıç derisini ısırırken irkilmiyor bile. Gözlerim kısa süreliğine boynundan aşağı süzülen ince kan izine kayıyor, sonra tekrar buz gibi bakışlarına dönüyor.

"Sen kral değilsin," diye tısladım. "Sahtekâr baban da değildi."

Eğlenceli bir kıkırdama çıkarır. "Ah. Demek ." "Bunca zamandır kim olduğumu biliyor muydun?" Talep ediyorum.

"Elbette biliyordum," diyor gülümseyerek.

O bunu söylediğinde göğsümde bir şey ölüyor. Cevabı bekliyordum ama yine de derinden yaralıyor.

"Ne yani, şu anki veliaht prens ile asıl kraliyet soyunun varisinin bir gün bir pazarda karşılaşp ilişkiye girmelerinin sadece bir *tesadüf* olmasını mı umuyordun?" Omuz silkiyor. "Tesadüf diye bir şey yoktur."

Siktir. *Siktir*.

"Fısıltılar Kraliçe Chiara'nın bebeğini hayatta tuttuğunu söylüyordu. Zaten kimse onu hatırlamadığı için atalarım bunun pek de önemli olmadığına karar vermişler. Ama benim Sturm frost kraliyeti için bir planım vardı," diyor gülümsemesi keskinleşerek.

Kendi boynunu bıçağa bastırmak için şilteden uzanıyor. Gözlerinde vahşi bir şey var.

"Seni avladım. Seni aradım. Seni benim yaptım."

Şu anda boğazını kesmemek için kendimi kontrol etmem gerekiyor. Onun yerine, "Seni lanet *canavar*. Seni *sevmiştim*! Ve bunca zamandır sen sadece... beni kullanıyordun."

Gözlerindeki buz gibi ifade yumuşuyor. "Beni yaraladın Meryn. Seni *sadece* kullanmıyordum. Seni seviyorum. Yaptığım her şey senin iyiliğin içindi. *Bizim* ve krallığın iyiliği için."

Ve işin kötü tarafı, sanırım söylediklerine inanıyor. Bana söylediği tek gerçek şey bu olabilir.

Bıçağı sıkıca kavriyorum. Büyü bir kasırga gibi içimde dolaşiyor, köklerimi söküyor ve beni akıntıya bırakıyor. Bağlantısız, düşünceyi tekrar durduramıyorum. *Bu çok kolay olurdu*. Onu burada öldürebilirdim. Bileğimin bir hareketiyle, avının yırtıcıya dönüştüğünü bilerek, vücudundan akan yaşamla bana bakacaktı.

Ama onunla işim henüz bitmedi. "Annem mi?"

"Bu konuda kendimi iyi hissetmediğimi bilmelisin. Ama eğer kraliçem olacaksan, onun güçlerinin sana geçmesi gerekiyordu. Onun zamanı gelmişti."

Güçler. Bu kılıcı tuttuğumda hissettiğim karşılık veren büyü bu olmalı. Tacı taktığımda içimde dolaşan his.

Sturm frost kraliyet ailesinin yüzyıllardır bastırılmış bir büyü var.

Öldür onu, öldür onu, öldür onu, kalbim atıyor. *ÖLDÜR ONU*.

"sana ihtiyacım vardı," diyor Killian. "Bu yüzden sana izin verdim...li..." Garip bir şeyler olmaya başlar.

Killian'ın göz bebekleri endişe verici bir hızla büyüyüp küçülmeye başlıyor. Ağzı açık kalıyor ve irisleri geriye doğru yuvarlanıyor, ta ki titreyen kirpiklerinin ardında sadece gözlerinin akını görebilene kadar. Sonra bir anda bakışları tekrar bana dönüyor. Ondan gelen ses Killian'a ait değil.

"Killian açgözlülük yaptı," diyor, sesi unutulmaz bir şekilde yankılanıyor. Sesi tamamen yanlış. Yaşlılıkla, aşırı kullanımla çatırıyor. Kurumuş sesi Killian'ın genç yüzüyle uyuşmuyor.

Geri çekiliyorum, dehşete kapılıyorum. Sanki vücudumun her yerinde örümcekler geziniyormuş gibi hissediyorum. Kılıcı sıkıca boğazına bastırıyorum, kafam karışıyor ve şaşırıyorum.

"Kimsin sen?" Talep ediyorum.

Sırıtsı doğal olmayan bir şekilde genişliyor, dişleri açıkta. Köpek dişlerinin uzayarak sivri dişlere dönüşmesini ve dudaklarından kan çekmesini izliyorum. "Alistair Brightbane."

Brightbane.

Kraliçe Chiara'yı öldüren Siphon. *Nasıl?!*

"Killian'ı geri getir," diye homurdanıyorum, ona doğru eğilerek. Aynı şey oluyor. Gözbebekleri titriyor. Vücudunda bir nöbet.

Gözleri tekrar aşağıya kayıyor ve minnettar bir mırıltı çıkarıyor. "Evet, sevgilim?"

"Nesin sen?" Diyorum. Bana kaşlarını kaldırmaktan başka bir şey yapmayınca, bıçağı daha derine bastırıyorum ve tıslıyor. "Sen bir Siphon musun? Hep öyle miydin?"

"Hayır, Meryn," diyor sırtarak. "Her zaman değil."

Eskiden adımın onun dudaklarından duymayı severdim. Şimdi tek görebildiğim dişleri.

"Babamın peşinde olduğunuz anlaşıldığında," diye devam ediyor, "Alistair nakledilmeyi talep etti. Son beş yüz yıldır bu şekilde geçti. Soyumuzdaki her yeni kral onun aracı olarak hizmet ediyor."

Yaşadığım şok yüzünden kılıcı tutuşum bir an için kayıyor ve onu tekrar boğazına dayamak için çabalıyorum. "Bu nasıl mümkün olabilir?" Talep ediyorum. Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım, hem de hiç.

"Aktarım büyüğü," diyor, "özellikle karmaşık bir Siphon kan büyüğü türü. Sadece Alistair Brightbane'in büyük gücüne sahip biri bunu başarabilir."

Gaspçı kral, ne de hiç gitmedi. Bunca zamandır buradaydı, göz önünde saklanıyordu. Zihnim dönüyor ve kendimi pelüş odaya geri getirmeye çalışarak göz kırpiyorum.

Soru sormaya devam etmeliyim. Daha fazla cevaba ihtiyacım var. "Yani baban bir Siphon muydu?" Dedim.

Killian'ın gülümsemesi büyür. "Evet, mezuniyet töreninin olduğu gün beni de bir tanesine dönüştürdü. Bu arada o sıradan Phylax'ı öldürdüğü için teşekkürler. Dönüştükten sonra çok susamıştım."

Henrey. Ugh. Demek vücuduna olan buydu. Killian onu kuruttu. Bu yüzden hizmetçiler onu arenanın altına götürdü.

Killian'ın gözleri o ürkütücü mavi renkle parlıyor - babasınınkiyle aynı renk - ve şimdi bunun aktarım büyüğüyle ilgili olması gerektiğini anlıyorum.

Yüzlerce yıllık bir canavar, Killian'ın bedeninde onunla birlikte yaşıyor. Birlikte olduğumuz süre boyunca -bütün hayatı boyunca- bunun onun kaderi olacağını biliyordu.

"Peki ya çocuklar? Kız kardeşim?" diye sordum. "Baban *onları* kurutuyor muydu?"

"Evet, aşkım." Dili dişlerine değiyor. Sesi yankılanmaya devam ediyor ve kulaklarımın içinde ihlal edici bir şekilde geziniyor. "Aktarım büyüğünü tutmak zordur, özellikle de Bağlanma Denemeleri sırasında bu kadar çok kurdu kontrol etmemiz gerekirken. Sadece çocukların güçlü kanı bize ihtiyacımız olan gücü verebilir."

Bu kadar yeter. Bu kadar *yeter*.

"Burada bitiyor," diye nefes alıyorum, darbenin arkasına güç koymak için bıçağı kaldırıyorum. Bunu şimdiden hayal edebiliyorum. Tıpkı babasının öldüğü gibi, kafası omuzlarından yuvarlanacak. Kan çarşafların üzerine dökülecek.

Bir zamanlar aramızda olan şey beni asla durduramaz.

Ama kılıcım havadayken kaslarımdaki güç azalıyor.

Killian tekrar gülüyor, ses odanın içinde titreşiyor.

Etrafımızdaki gölgeler yılanlar gibi kıvrılıp bükülmeye başlıyor. Mobilyaların ayaklarından, odanın köşelerinden uzaklaşıyorlar. Canlı ve açmış gibi hareket ediyorlar.

Sonra bir şekilde gölgeler beni *yakalıyor*, bileklerimi ve ayak bileklerimi sarıyor. Sarsıcı bir güçle Killian'dan çekildim, yere fırlatıldım ve orada sabitlendim.

Yataktan kalkıyor ve takım elbisesini fı alıyor, sonra ben kapana kısılmı  halde yatarken yavaşça bana doğru yürüyor.

"Beni  ld rmene izin vermeyece imi biliyor olmalısın. Ne de olsa ben senin müstakbel kocanım."

Bacaklarımı ona doğru tekmeleyerek onu uzak tutmaya çalışıyorum. "Sanki *Siktir* git! Bana ne yapıyorsun?!"

Birlikte yalnız kaldı ımızdan beri ilk kez korku içime i liyor ve umutsuzca Anassa'ya uzanıyorum. "* imdi. Sen ve Stark hemen gelmelisiniz!*"

Killian yanımda yere diz çöküyor ve yana ımı ok uyor. "Kedicik, ben ciddiym. Seni seviyorum. Şu anda aklın başında değil-" Oh, yine mi bu saçmalık. "-ama bunu düşünmek için biraz zamanın olduğunda, birlikte ne kadar iyi olduğumuzu g rece inden eminim. Sen yanımdayken tüm dünyayı y netebilirim."

Şimdi, ba ın üzerinden ba ırıyorum.

Kapı gürültüyle çarparak açılır.

Stark iki kurtla birlikte içeri dalıyor ve vücudunu hassas bir şekilde savuruyor. Daemos gücünün bir patlamasını serbest bırakıyor. Killian'ı kaldırıp duvara çarpıyor. Gölgeler da ılıyor ve bedenim serbest kalıyor.

Elimden geldiğince çabuk ayağa kalkmaya .

Sonra Stark bana tacı fırlatıyor. Sol elimle tacı yakalıyorum ve aynı anda kılıcı tekrar yukarı kaldırıp d v   pozisyonu alıyorum.

Ta  yerine oturduğu an, g   vücudumda dalgalanıyor. Sanki uçsuz bucaksız, karanlık bir ormana dalıyorum, etrafımda kilometrelerce uzanan sonsuz bir gölge var. Bedenimden enerji fı kırıyor, tenime sı mayacak kadar büyük, kaynayan suyun kaosu gibi kaynıyor. Dışa doğru bastırıyor, canlı, zihnimin sınırlarını zorlamaya  alı ıyor.

Benim *sihrim*.

Ve aynı şekilde, bu g   ormanının büyük bir kısmı benden kopmuş durumda. Bu kan kaynatan, sonsuz genişlikteki büyü, daha derin bir rezervin yalnızca bir kısmı.

Anassa bunu fark ettiğinde, dişlerini enseme geçirip beni yanına  ekiyormu  gibi hissettiren bir uyarı gönderiyor. Ama endişesini analiz edecek zamanım yok.

Killian düştüğü yerden kalkıp duvara yaslanır ve gülmeye başlar.

Anassa hırlıyor. Gözleri önce ona, sonra da iki devasa kurdun arasında hazır ol vaziyetinde duran Stark'a kayıyor. Killian neredeyse takdir eder gibi bir ifadeyle tek kaşını kaldırıyor.

"Benden sır sakladın Meryn," diyor azarlarcasına, sanki kendisi de binlerce sır saklamamış gibi. "Kurdunun bir eşi olduğunu bilmiyordum. Ne yazık. Yine de sanırım artık bir önemi yok."

Kılıcı daha yukarı kaldırıyorum ve Anassa'ya "*Ona saldırmaya hazır ol*" diyorum.

Ama sonra gölgeler tekrar hareket ediyor, öncekinden daha acımasızca, sonsuz bir fırtınayla etrafımızda yükseliyor. Killian bana doğru yaklaşıırken odadaki ışık sönüyor.

Stark, Killian'a ya da gölgelere vurmak için Daemos güçlerini tekrar kullanmaya çalışır ama geri teper. Enerji dalgası geriye doğru ona çarpıyor ve Cratos'a doğru tökezliyor. Siyah kurt adam tehditkâr bir hırıltı çıkarır.

"Tsk, tsk," diyor Killian soğukkanlılıkla. "Küçük direwolf güçlerini bu büyüye karşı kullanamayacağını bilmiyor musun? Ne de olsa senin güçlerin benimkilerden kiralık. Teknik olarak Meryn'den."

Zihnim onun ne demek istediğini çözerken gözlerimin arkasında bir baş ağrısı oluşmaya başlıyor.

Killian bana ulaşıyor ve yüzümü kabaca kavrayarak beni bir öpücük daha vermeye zorluyor. Anassa hamle yapıp saldırıyor ama Killian insanlık dışı bir hızla onun yolundan çekiliyor -*Siphon*, aptalca hatırlıyorum. O artık bir Siphon.

"Yeni gücüm için çok teşekkür ederim sevgilim," diyor bakışlarını Anassa'dan bana kaydırarak. "Veda hediyesi olarak sana küçük bir sürpriz bıraktım. Yakında görüşürüz, eminim."

Çılgılık atıyorum ve bıçağı ona doğru saplıyorum. Ama metal boğazına saplanmadan hemen önce, gölgeler odanın içinde inanılmaz bir hızla ilerliyor. Vücudunu bir koza gibi sarıyor, çıplak tenime karşı donuyorlar.

Rüzgâr havada savrulur ve bir uzvun yerinden çıkması gibi keskin bir patlamayla Killian yok olur.

"Ne yaptı lan bu?" Az önce işgal ettiği alana bakarak fısıldıyorum.

Güçsüzce Stark'a bakmak için döndüm. Tam yanıma geldi, eli yarı yarıya aramızda asılı kaldı. Kaşları yukarı doğru bükülmüş, gözleri vahşi.

Bana dehşet içinde bakıyor. Sormak için ağzımı açıyorum, ama sonra eli kolumun etrafına dolanıyor, beni toprağa tutmaya çalışıyormuş gibi acı verici derecede sıkı kavıyor.

Bakışlarını aşağıya, sol bileğime kadar takip ediyorum. Yavaşça kaldırıyorum.

Nişan bileziğine yerleştirilmiş yakut yüzük gölgelerle beneklenmiştir. Taşın içinde sanki kan içinde yüzüyorlarmış gibi hareket ediyorlar.

"Çıkar şunu," diye tersliyor Stark. Kavrayışı daha da sıkılaştırken sesi aciliyetle titriyor.

Artık benim için de çok açık. Gücümü tüketen şey bilezik. Killian taş aracılığıyla benim büyümü -*farkında* bile olmadığım bir büyü- yönlendiriyor.

Kılıcı bir kenara atıyorum ve açmak için uzanıyorum.

Ama bunu yaptığımda, bileğimin etrafında acı verici bir şekilde daralıyor. Metal bükülüyor, kan akışımı kesmekle tehdit ediyor.

"Yapamam," diye . Klostrofobik bir panik vücuduma yayılıyor. "Meryn-"

"Yapamam!" Bağıriyorum, tekrar çekiyorum. Daha da sıkıyor. Bu gidişle kemiklerimi kıracak. Beni dolaştıracak.

Anassa hırlıyor ve Cratos'un üzerine yürüyor. "*Bilezik büyülü ve sana bağlı,*" diyor bana acilen. "*Gaspcının gittiği her yerden büyü kanalize etmesini sağlıyor.*"

Boğuk bir çığlık attım. Çabucak strateji geliştirmeye başladım - hiçbir kılıç bunu kesemezdi ama belki bir demirci metali eritebilirdi. Ama bu düşünce aklıma geldiğinde bile biliyorum. İliklerime kadar biliyorum.

Bu bileziği çıkarmak için yapabileceğim hiçbir şey yok, onu yaratan Siphon büyüsü olmadan olmaz.

Killian'ın bana yaptığı şey bu. Dişlerini kalbimin derinliklerine batırdı. Tacımı çaldı, güçlerimi çaldı.

Ve şimdi gitmesine izin vermiyor.

ŞAFTÖR EIETY-EILHt

I Kendime gelmem biraz zaman alıyor ama kendime Stark yanımda oluyor. Eli sırtımda sıcacık, nazik ve sakinleştirici daireler çiziyor. Bu iri yarı adamın böyle bir yeteneğe sahip olduğunu bilmiyordum. küçük ve yumuşak hareket.

Gözlerimi kapatıyorum, kendimi bu hisse odaklıyorum. Misk kokusuna, kehribar rengine ve vücudunun benimkinin yanındaki sıcaklığına.

Stark'ın varlığını bu kadar rahatlatıcı bulacağım kimin aklına gelirdi?

Bir dakika sonra, "İyi misin?" diye sordu.

Gözlerimi yeniden açıp ona bakıyorum. Bakışlarında hiç acıma yok, bu da yardımcı oluyor. Yine de fiziksel temas çok fazla gelmeye başladı. Killian'dan sonra kimse tarafından dokunulmak istemiyorum. Belki de uzun bir süre.

Belki de Anassa bunu Cratos'a iletiyor, çünkü Stark elini benden uzaklaştırıyor.

"Hayır," diyorum ona. "İyi değilim. Ama sonra dağılacığım." Çünkü her ne kadar Killian'a üzölmek istesem de, şu anda aklımda çok daha önemli bir şey var. "Kız kardeşim nerede?"

"Venna ve ben küçük bir grup sürü üyemle birlikte gömölü zindanlara doğru bir keşif gezisine çıktık. Yol boyunca bazı kraliyet muhafızlarını... ortadan kaldırmak zorunda."

Gözlerimi kısıyorum. "Kralın kaçırılan çocukları hapsedmesine ve öldürmesine yardım eden kraliyet muhafızları mı? Ölömleri hak edilmişti. Onu buldunuz mu?"

Başını eğiyor. "Çocukları kurtardık. Venna ofisimde Saela'yı koruyor. Diğer çocuklar ise Bonded eşliğinde şehirdeki ailelerine teslim ediliyor."

"Beni ona götür," dedim.

Koridorlarda hızla ilerliyoruz, Anassa ve Cratos yan yana arkamızdan geliyor. Ürkütücü bir sessizlik var. Geriye kalan soylular muhtemelen misafir odalarında saklanıyorlar. Bağlanmışlar hâlâ kalenin kendi taraflarında tecrit edilmiş durumda. Bu yüzden yürürken ayak seslerimiz sağır edici bir şekilde yankılanıyor.

Ve bunu hayal etmediğimi biliyorum. "Stark," diyorum. "Evet."

"Görüyor musun?" Onay için soruyorum.

Gözlerinin koridorun köşelerine, ayaklarımızın dibindeki taşa ve tekrar bana dönmesini izliyorum. "Evet," diyor.

Etrafımızdaki gölgeler değişiyor. Titriyor. *Canlılar*. Benimle birlikte hareket ediyorlar. Attığım her adımda beni takip etmek istercesine geriliyor, kıvrılıyor ve bükülüyorlar, tıpkı bir parmağın boya sarmalında sürüklenmesi gibi.

Ama yine de bir mesafe var. Onlara ulaşabilir ve onları kendimle birlikte sürükleyebilirim... ama güçlerimi tam olarak kullanabilseydim, onlara her şeyi yaptırabileceğimi de hissediyordum.

Dünyayı ikiye bölebilirim.

Venna koridorda bizi bekliyor, Daemos Rawbond'larından ikisiyle birlikte tetikte bekliyor - sanırım artık Bonded. Geldiğimizi görünce ayak parmaklarının üzerine kalkıyor ve bize doğru koşuyor. Venna kollarını bana sararken kurdu başını kaldırıp bizi yakından izliyor.

Geri adım atarak, "Saela güvende," diyor.

Ellerini tutuyorum ve sıkıyorum. "Teşekkür ederim," diyorum titreyerek. Başını sallıyor ve beni bırakıp kurdunun yanına yaslanmadan önce ellerimi kısa bir süre göğsüne bastırıyor.

Stark ofisinin kapısını iterek açıyor ve ben de yanından hızla geçiyorum. Saela antrenman minderini geçmiş, Stark'ın rahat koltuklarından birine kıvrılmış ve yumuşak battaniyelerinden birinin altına gömülmüştü. Kucağında onun kitaplarından biri var. Ama kapının açıldığını duyunca kafasını insanlık dışı bir hızla kaldırıyor.

Geniş bir gülümseme yayıyor ve battaniyeyi sarsakça yırtmadan önce kitabı yere bırakıyor. Hemen göz yaşlarına boğuluyorum. O kadar rahatlamışım ki Stark'ın beni izliyor olması umurumda bile değil.

Ona ulaştığımda Saela hızla mindere doğru iniyordu. Kollarımı ona , titreyen bedenini kendime çekiyorum. Beni acıyla kavırıyor

Sıkı.

Nefes alıyorum. "Hava, Sae."

Gergin bir kahkaha atıyor ve başını kaldırıp bana bakıyor. "Özür dilerim," diyor ama rahatlamıyor.

Başımı sallıyorum. "Özür dileme," diyorum siyah saçlarını iterek. Solgun görünüyor ve donuyor. Ela gözleri hafif donuk. Bu kadar ileri gitmesine izin verdiğim için nefret ediyorum. Onu almasına izin verdiğim için. Onu ısıtmak için gökyüzünden güneşi koparıp ellerine koyacağım. "İyi misin? Hissediyorsun-"

"Artık iyiyim," diyor. Daha da yaklaşıyor. Gözyaşları içinde bana gülümsediğinde boğazım düğümleniyor. "Sözünü tuttun."

Bir hıçkırıkla boğuluyorum ve onu kendime çekmek için yakınımaya çekiyorum. Onu bir daha asla bırakmayacağım. Saçlarını okşuyorum ve başını öpüyorum. Kurtulmaya çalıştığında homurdanıyorum ve onu daha da sıkı tutuyorum. "Sana bir söz daha vereceğim."

Sonunda onu bıraktım. Kollarımdan kurtuldu ve bana baktı. Gözünün kenarı hafifçe seğiriyor. Çok bitkin görünüyor. "Tamam," diyor küçük bir gülümsemeyle.

"Söz veriyorum," diyorum, yüzünü tutmak için uzanarak, "artık her şey farklı olacak. Her şeyi daha iyi yapacağım."

Dudakları titriyor ve başını sallıyor. "Kulağa iyi bir plan gibi geliyor." Sonra gözleri başımdaki taca kayıyor. "Ne... o da ne?"

Cratos'la birlikte kapıda nöbet tutan Stark'a bakıyorum. Aklımı okuyor gibi görünüyor. Benim zihnimi okuyabilir mi? Anassa ile eşiyile nasıl iletişim kurduğu hakkında konuşmamız gerekiyor.

Stark'ın çenesi kasılıyor ve o söylemese bile ben onun da ne düşündüğünü anlayabiliyorum. Şu anda yanımdan ayrılmak istemiyor. Ama oflayıp pufluyor, beni selamlıyor ve şöyle diyor: "Dışarıda nöbet tutacağım. Geri dönmem için hazır olduğunuzda Anassa'ya haber verin."

Sonra dönüp gidiyor ve ben Saela ve bu dünyayı sarsan haberle baş başa kalıyorum.

Küçük kız kardeşime hayatımız boyunca gizlice kraliyet ailesi mensubu olduğumuzu açıklamak endişe verici derecede kolay oldu. İlk baştaki çenesi düşmüş, ciyaklayan şokunu atlattıktan sonra, tamamen gemiye bindi ve ayrıldığımızdan beri olan her şey hakkında beni soru yağmuruna tuttu.

Her şeyi açıklamak için elimden geleni yapıyorum. Gerçek mirasımız. Annemin "deliliği" ve damarlarındaki sihir. Benimkinde. Anassa'nın beni nasıl seçtiğini

dağ. Bir süre sonra, daha fazla erteleyemiyorum.

Saela'yı onu bulduğum rahat sandalyeye götürüyorum ve ellerini tutarak oturtuyorum. Sonra gözlerinin içine bakıp ona annemden bahsediyorum.

Saela ağlıyor. Kıpırdamadan oturuyor, titriyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. "Yani... her şey değişti," diye burnunu çekiyor. Sesi incecik. "Eve gidemeyiz."

Kederin korkunç boşluğu organlarıma baskı yapıyor. Onu kendime çektim ve sıkıca sarıldım. "Asla yalnız olmayacaksın, Saela."

Titreyerek nefes veriyor, bana sarılıyor. "Biz onun kızlarıyız," diyor. "Biz güçlüyüz."

"Her zaman," diye onaylıyorum.

Yanağını sildiğimde içinden bir ürperti geçiyor. Bu çok zor. Sadece annemizi özlemek değil, tüm aile soyumuzun bu kadar uzun süredir acı çektiğini bilmek. Umarım Saela bunun benimle sona ereceğini bilir. Artık *her şey* farklı olacak.

"Yani ben bir prenses olursam ve ailemiz direwolfları yönetirse... bir gün Bonded olabilecek miyim?" diye soruyor gözyaşları arasında.

Anassa arkamdan onaylayan bir ses çıkarıyor. Bunca zamandır bizden ayrı durmuş, Saela ve benim konuşmamıza izin vermişti. Şimdi Saela kurtadamlara ilgi duyduğunu ifade edince, Anassa bize doğru geliyor.

Saela'ya "Bu Anassa dilinde evet anlamına geliyor," diyorum.

Saela'nın gözleri açılıyor ve bunu onun bakış açısından hayal çalışıyorum - Anassa'yı ilk kez görmeye çalışıyorum. Üzerimizde yükseliyor, tüm görüş alanımızı kaplıyor. Gümüş-beyaz kürkü Stark'ın ofisinin loş ışığında parlıyor ve bilge sarı gözleriyle Saela'ya bakıyor. Korkunç ve güçlü.

Anassa Saela'nın ayaklarının dibine uzanır, başının tepesi Saela'nın beline ulaşmıştır. Saela, Anassa'nın kokladığı ve sonra yüzünü sürttüğü kararsız bir el uzatıyor.

Saela'nın gözlerinde sevinç kıvılcımları çakıyor, sırtışı o kadar geniş ve parlak ki görebildiğim tek şey bu. Anassa'yı tekrar okşuyor ve cıvıltıyor. "Kimmiş güzel kız?" diye soruyor, sesi yüksek. "Sen güzel bir kızsın, değil mi?"

Anassa bana bakıyor, gözleri kısılıyor. "*Ona benimle bir bebekmişim gibi konuşmamasını söyle. Kurt adamların saygıyı hak ettiğini bildiğinden emin ol.*"

"*Bundan hoşlanmadın mı, seni küçük tatlı şey?*" Alay ediyorum.

Anassa bir pençe uzatıp bana doğru hamle yapıyor ama ben gülerek zıplayarak uzaklaşıyorum. "güçlü, kadim bir yaratılmış gibi konuşmanı istiyor."

Öyle," diyorum Saela'ya, o da hemen doğruldu ve Anassa'ya başını sallayarak mesajı aldı.

Birdenbire onun geleceğini, Kurtboğan Dağı'na tırmanışını, kendi devasa direwolf'uyla bağ kurmasını görebiliyorum. Onun Bağlanmışlar arasına katılmasından ne kadar gurur duysam da, hiçbir dünyada onu Bağlanma Denemeleri'ne sokmak içime sinmezdi.

"Denemeleri yapmak zorunda değil," diyor Anassa. "Artık olmasını istemiyorsanız, kimse yapmak zorunda değil."

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. *"Sen neden bahsediyorsun? Denemeler'i direwolves'ların tasarladığını sanıyordum. Egith de öyle demişti."*

"Bu bir yalan," diye homurdanıyor Anassa. "Bağlanmışlara bu krala karşı ayaklanmalarını önlemek için söylendi. Bu onun nüfusumuzu kontrol etme yöntemi - gücümüzü istiyordu ama ona karşı ayaklanacak kadar kalabalık olmamamızı istiyordu."

Son iki gündür yaşadığım onca şeyden, öğrendiğim onca şeyden sonra bile bu beni derinden sarsıyor.

Dökülen onca kan. Tüm o hayatlar. Bir hiç uğruna.

Anassa kederimi hissediyor ve şöyle diyor: *"Artık her şey değişebilir. Değişimi sen yapabilirsin. Denemeler ne olmasını istiyorsan o olabilir."*

Bu ifadenin ağırlığı neredeyse dayanılamayacak kadar fazla. *Ne istersem.* İlk defa, kararları benim verebileceğimi gerçekten fark ettim.

Artık Bonded'lardan ve tüm Nocturna'dan ben sorumluyum.

Anassa beni düzelterek, *"Öncelikle tacı halka açık bir şekilde talep etmeniz gerekiyor,"* dedi. *"Liderlik etmek için insanların sizi takip etmeyi kabul etmesi gerekir."*

O haklı. Bilmeleri gerek, hepsinin. Kaledeki ve ülkedeki herkesin. Bu büyük bir girişim olacak.

"Stark'ı buraya geri çağır," diyorum ona, şimdiden ne yapmamız gerektiğini düşünürken.

Kısa bir süre sonra Cratos'la birlikte ofise geri döner, iki Daemos binicisi - Helene ve Grigore- arkasından gelir. "Biliyorlar mı?" Stark'a soruyorum.

Helene ve Grigore birbirlerine şaşkın şaşkın bakarlar.

"Artık onlara ulaşabilirim," diyor Anassa. *"Tüm Bağlanmışlara ulaşabilirim. Deneyeyim mi?"*

"Evet," dedim. *"Onlara gerçeği göster."*

Zihnim, sürünün birlik bağı gibi hissettiren, ancak inanılmaz bir büyüklükle güçlendirilmiş olan şeye dokunuyor. Bir zamanlar tek bir nehirdi, beni birbirine bağlayan

her bir sürüye ve onların binicilerine ulaşan bir birleşme noktasıdır. Anassa her ikisine de sarmal bir şekilde gerçeği gönderiyor, onları görüntü ve bilgiyle besliyor.

Helene nefesini tutuyor, elleriyle ağzını kapatıyor. Grigore hızla başını kaldırıp bana bakıyor, yüzünde şaşkınlık okunuyor, sonra bir dizinin üzerine çöküyor. "Kraliçem," diyor.

Onlara başka bir şey söyleyemeden tehditkâr bir çatırtı ve gümbürtü duyuldu. Kılıcımı çekmek için arkamı döndüm. Ama bu bir saldırgan değildi.

Çok daha kötü.

Saela düştü. Yerde kıvranıyor, gözleri yuvalarından fırlamış, tendonları gerilene ve bağları kopana kadar kasları vücudunu büküyor. Havada çürük meyve kokusu gibi hastalıklı tatlı bir şey var.

Yardım etmek, acısını dindirmek için çaresizce ona doğru hamle yapıyorum. Helene benden önce davranıp koşarak Saela'yı kaldırdı.

Ve ben onlara katılamadan Stark kolumdan tutup beni geri çekti. Onu dişlerimle *parçalamak* üzereydim, ama sonra onu gördüm.

Helene vurulmuş gibi geriye doğru irkilir. Elini boğazına götürüyor, yeşil gözleri irileşiyor.

Kan, farkındayım.

Boğazında kapatmaya çalıştığı açık bir yara var.

Saela korkunç bir hızla bana doğru dönüyor. Vücudu vahşice yerine kilitleniyor. Ağzında ve çenesinde kan var.

Grigore'ye *dişleriyle* saldırır. "Bir Sifon!" diye bağırıyor.

Bunların hepsi bir hata. Bu gerçek değil. O...

"Meryn!" Stark beni göğsüne doğru çekerek yalvarıyor ve kollarını arkamdan sararak beni olduğum yerde sabitliyor. Hâlâ ona doğru çekiştirdiğimi fark ediyorum, çaresizce, sanki ellerimi onun üzerine koymak her şeyi geri alabilecekmış gibi.

Boğazımı yırtan bir çığlık koptu içimden. Artık Killian'ın ne demek istediğini biliyordum.

Veda hediyesi olarak size küçük bir sürpriz bıraktım.

Odanın etrafındaki gölgeler yükseliyor, titreşiyor. Odadaki tüm ışığı söndürüyorlar, anlayamadığım ve tam olarak kontrol edemediğim şekillerde hareket ediyorlar.

Killian değiştirdi, yozlaştırdı. Onu *onlardan* dönüştürdü.

Ama artık içimde yaşayan güçleri, doğuştan hakkım olan güçleri biliyorum.

Bunu kabul etmeyeceğim. Kabul etmiyorum. Önce kız kardeşimi düzeltmenin bir yolunu bulacağım... sonra da onun için geleceğim.

Öfke, en derin gölgelerden işlenmiş binlerce bıçak gibi damarlarımda dolaşıyor.

Ben Meryn Sturm frost, Nocturna Kraliçesi ve kemiklerimdeki ve kanımdaki bükülen karanlığı Killian Valtiere'i dünyanın sonuna kadar *avlamak* için kullanacağım.

OceanofPDF.com

2025'TE ÇIKACAK OLAN 2. KİTAP FURYBOUND'U KAÇIRMAYIN!

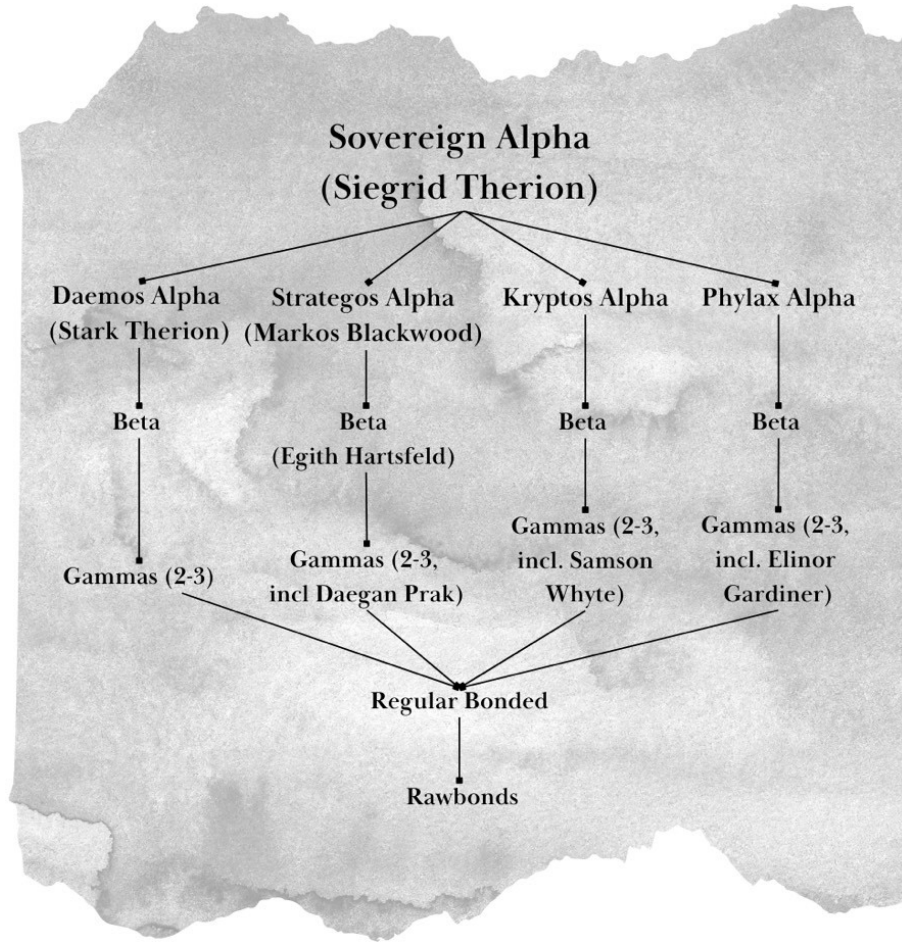
Düşmanlar dost olur ve ufukta yeni bir savaş belirir. Peki Meryn intikam için neleri feda etmeye hazır?

2. kitap Furybound için şimdi ön sipariş verin!

OceanofPDF.com

NOCTURNA'NIN BAĞLI PAKETLERİ İÇİN BİR REHBER

STRATEGOS (stra-TEE-gos)

Bağlanmış sürülerin taktikçileri ve liderleri, strateji ve savaş alanı komuta ustaları. İletişim sihirleri diğer sürülerden daha güçlüdür, bu da savaşta strateji belirlemelerini ve taktikleri tartışmalarını sağlar; ayrıca yakın gelecekteki olası durumlara dair kısa süreli öngörülere de sahiptirler. Strategos kurtlarının hepsi gümüş ve/veya beyaz renklidir.

DAEMOS (DAY-mos)

Bağlanmış sürülerin savaşçıları, savaştaki vahşilikleri ve fiziksel cesaretleriyle tanınırlar. Büyüleri onları daha güçlü, daha hızlı, savaşta daha ölümcül hale getirebilir ve hatta bazıları tarafından düşmanlarına karşı bir silah olarak kullanılabilir. Daemos kurtlarının hepsi koyu renklidir, bazıları koyu siyah renktedir.

KRYPTOS (KRIP-tos)

Bağlanmış sürülerin gölge gezginleri ve casusları, gizlilik ve istihbarat toplama konusunda uzmanlaşmışlardır. Gizliliğe yardımcı olmak için ışığı ve gölgeyi büken gizlenme büyüsü kullanabilirler; günün belirli saatlerinde veya belirli koşullarda kurt ve binicisi neredeyse görünmez olabilir. Kryptos kurtları daha koyu gri veya benekli bir kürke sahiptir.

PHYLAX (FY-lax)

Bağlanmış sürülerin koruyucuları, savunma ve korumaya odaklanırlar. Sürü birlikte çalıştığında küçük geçici bariyerlerden büyük koruyucu kubbeler kadar değişebilen savunma büyüsü yapabilirler. Phylax'taki kurtlar ten rengi ve kahverengi renklere sahiptir.

Strategos

Daemos

Kryptos

Phylax

TERİMLER SÖZLÜĞÜ

Alfa

Kurtadamlar tarafından seçilen, her sürünün en yüksek rütbeli üyesi.

Yükseliş

Bağlanma Denemelerinin ilki; potansiyel kendilerini bir direwolf ile bağ kurmaya layık olduklarını kanıtlamaları gereken, Wolfsbane Dağı'na yapılan tehlikeli bir tırmanış.

Astreona (as-tree-OH-na)

Siphonların krallığı.

Beta

Bir sürünün ikinci komutanıdır ve günlük operasyonları yönetir.

Gümrüklü

Bir direwolf ile başarılı bir şekilde bağlanmış, telepatik bir bağlantı kurmuş ve eğitimlerini tamamlamış bir insan.

Gümrüklü Şehir

Kalenin arkasındaki zengin, gözlerden uzak şehir, Bağlanmışların ve ailelerinin ikamet ettiği yer.

Bağlanma Denemeleri

Rawbond eğitiminin dört aylık dönemi, bir Rawbond'un direwolflarıyla olan bağını ve sürülerine uygunluğunu test etmek için farklı denemelerden oluşuyordu.

Emberwine

Nocturna'da popüler olan ve genellikle sıcak servis edilen baharatlı bir alkol.

Yüzsüz Tanrıça

Gerçek adı ve görünüşü zaman içinde kaybolmuş olan kadim tanrı.

Dövme

Bağlılık Denemeleri'nin ilk iki ayı sürü birliğine odaklandı.

Gamma

Bir sürüde üçüncü sırada yer alır, genellikle her iki veya üç kişi seçilir.

Dostum

Bir direwolf'un kader ortağı; bulunması giderek zorlaşıyor.

Kurtboğan Dağı

Sturm frost'un kuzeyindeki dağ silsilesinin en yüksek zirvesi, direwolves ve Bonded'ların bağlarını kurdukları yer.

Nabbers

Siphon ya da Siphonlarla işbirliği içinde olduğu düşünülen, sokaklardan çocuk kaçıranlara halk tarafından verilen isim.

Nocturna (nok-TUR-na)
Direbound'un krallık.

Kanıtlama
Bonded Denemelerinin ikinci iki ayı, paketler arası koordinasyona odaklandı.

Rawbond
Eğitimini tamamlamamış yeni bağlanmış bir stajyer.

Sifonlar
İnsan yaşam gücüyle beslenen ve kan büyüsü yapan vampir benzeri ölümsüz varlıklar.

Egemen Alfa
Tüm sürülerin kurtlarıyla iletişim kurabilen, tüm Bağlanmışların en yüksek rütbelisi.

Sturm frost (STURM-frost)
Nocturna'nın kraliyet şehri ve Meryn'in evi.

OceanofPDF.com

KARAKTER REHBERİ

Anassa (ah-NAS-sa)
Meryn'in direwolf'u

Cratos (KRAY-tos)
Stark'ın devasa ve acımasız direwolf'u

Cyril Valtiere (SEE-rull VAL-tee-air)
Nocturna Kralı; Killian'ın babası

Egith Hartsfeld (EE-gith HARTS-feld)
Strategos paketinin Beta'sı

Henrey Smythe (HEN-ree SMITH)
Phylax paketindeki Rawbond; Meryn'in yılında Bonded bir aileden gelmeyen diğer tek Rawbond

Igor (EE-gor)
Meryn'in komşusu ve pitbull dövüşü eğitmeni

Izabel Brooks (IZ-ah-bell)
Meryn'in Bağlılar arasındaki en yakın arkadaşı, Strategos sürüsünden bir Rawbond

Venna Brooks (VEN-na)
Izabel'in ikiz kardeşi, Kryptos paketinin bir Rawbond'u

Jonah (JOE-nuh)
Daemos sürüsündeki Rawbond; Meryn'in düşmanı

Killian Valtiere (KILL-ee-an VAL-tee-air)
Nocturna Veliht Prensi

Lee
Meryn ile romantik bir ilişki içinde; saray habercisi

Markos Blackwood (MAR-kos)
Strategos paketi için paket alfası

Meryn Cooper (MARE-in KOO-per)
Sokak dövüşçüsü, kızı, kız kardeşi - ve Bonded'a gönülsüz üye

Nevah Rivenson (NEH-vuh)
Meryn'in Strategos paketindeki Rawbond arkadaşlarından biri

Saela Cooper (SAY-la)
Meryn'in küçük kız kardeşi

Stark Therion (Stark THAY-ree-un)

Daemos sürüsünün alfası

Tomison Thorne (TOME-iss-un)

Meryn'in Strategos paketindeki Rawbond arkadaşlarından biri

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Her kim olursan ol ve bu kitabı nasıl bulmuş olursan ol, sana teşekkür ederek başlamak istiyoruz. Bilinmeyen bir bağımsız seriye şans vermeye istekli olmanız bizim için çok şey ifade ediyor ve umarız bu yolculuktan keyif almışsınızdır - ve eğer aldıysanız, lütfen [Amazon'da bir yorum bırakmayı](#), Goodreads, TikTok, Instagram veya tercih ettiğiniz sosyal medya platformunda düşünün.

ARC okuyucularımıza çok teşekkür ederiz, bu kitaba erken bir bakış attılar ve nazik sözleriyle bizi şaşırttılar. ARC ekibimize katılmakla ilgileniyorsanız, gelecekteki fırsatlar için lütfen [bültenimize kaydolun](#).

Ve daha büyük bir teşekkür de ilk okuyucularımıza: inanılmaz beta ekibimize. Detaylı ve düşünceli notlarınız, bu kitabı sonsuz derecede güçlü kılan büyük bir düzenleme ile sonuçlandı. Zamanınızı ve beyninizi bizimle paylaştığınız için sonsuz minnettarız. Özel bir sıralama yok: Rachel Zimmerman, Sarah, Cambria, Blakely Morales, Taylor Jaye, J.B. Lee, Krystal Valster, Dayna, Katheryne Ann, Rebecca Williams, Amanda Bundren, Bryn McDaniels, Courtney Pomietto, Samantha, Kiyeereads, Michelle Wynne-Feigin, Aryana Schneider, Ashley Kreib, Victoria Paschal, Gina Sheets, Jorinde Pels, Jade, Heidi Roach, Tiffany S, Amanda Powell, Ariel ve Jessica Parr.

Bizler (Annie ve Eliza - Sable'ın arkasındaki ortak yazarlar), hak ettikleri takdiri (veya tazminatı) her zaman almasalar da olağanüstü, yaratıcı işler yapan iki ekiple günlük işlerde iki kez birlikte çalışmanın mutluluğunu yaşadık. (İyi ve kötü arasındaki savaş devam ediyor...) Hem WB + WT'deki eski meslektaşlarımıza ve arkadaşlarımıza - sizi seviyoruz. Bize yıllarca ilham verdiğiniz ve çok şey öğrettiğiniz için teşekkür ederiz.

Bağımsız yazar topluluğu cömertliği ve yaratıcılığıyla bizi şaşırtmayı asla başaramıyor. IAA'daki ve FaRo grubundaki harika insanlara, bilgeliğinizi ve bilginizi aşağıdaki gibi yeni başlayanlarla paylaştığınız için çok teşekkür ederiz

(ve eğer romantizmden hoşlanıyorsanız, www.farofeb.com !)adresinde yazarlar tarafından yönetilen FaRo topluluğuna göz atın

Annie, anne ve babası David ve Lisa'ya tüm bu çılgın çaba boyunca verdikleri sarsılmaz destek için (ve çocukken bana peri masalları ve fantastik romanlar okuyarak hayal gücümün gelişmesine yardımcı oldukları için) teşekkür etmek istiyor. Meryn, direwolves, karakter çizimleri ve çok daha fazlası hakkında durmadan gevezelik etmeme katlanan arkadaşlarıma ve kardeşlerime, bana gösterdiğiniz sabır için teşekkür ederim! Josh ve Don ve Katie ve Julianne ve Helen ve geçen yıl boyunca tavsiyelerini paylaşan diğer herkese - sizi çok takdir ediyorum. Ve son olarak, eserleri yıllar boyunca bana ilham veren tüm parlak yazarlara muazzam bir teşekkür. Hayatımı değiştirdiniz.

Eliza, anne ve babası Duffy ve Vicky ile erkek kardeşi Ian'a kitap yazma konusunda bitmek bilmeyen dırdırları için teşekkür eder. Bakın, başardım! Ama ciddi, sanatsal hayallerimin peşinden cesurca koşmam için beni her zaman cesaretlendiren bir aileye sahip olduğum için çok şanslıyım - teşekkür ederim. Drew, bunların hiçbirisi senin sevgin ve desteğin olmadan mümkün olmazdı, özellikle de bu son vahşi yılda. Ben inanmadığımda bile 16 yıl boyunca bana inandığın için teşekkür ederim. Hayatım "yapabilir miyim?" sorusunu sormak ve senin de hiç vakit kaybetmeden "evet" cevabını vermenle geçti. Seni seviyorum. C&S, her şeyi yapmak için başlıca motivasyon kaynağım olduğun için teşekkürler. Annenin işi bitti... şimdilik.

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Sable Sorensen, güçlü kadın kahramanlar, baharatlı aşklar ve iktidar sahipleri ile zayıf ve savunmasızları savunanlar arasındaki bitmek bilmeyen mücadeleyi konu alan romanlar yazmak için bir araya gelen iki iyi arkadaş ve fantezi hayranının takma adıdır.

Direbound, Sable'ın ilk kitabı.

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

